

PATRICK
ROTHFUSS

NUMELE
VÂNTULUI

CRONICILE UCIGAȘULUI-DE-REGI
ZIUA ÎNȚĂI

PATRICK ROTHFUSS

NUMELE VÂNTULUI
CRONICILE UCIGAȘULUI-DE-REGI: ZIUA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

Cu contribuția lui Sandra Iulia Ronai

*Mamei mele, care m-a învățat să iubesc cărțile și mi-a deschis porțile
Narniei, ale Pernului și ale Pământului de Mijloc*

*Și tatălui meu, care m-a învățat că, dacă am de gând să mă apuc de
ceva, atunci să fac bine și să nu mă zoresc, ca să-mi iasă cum trebuie
încă de la bun început.*

Mulțumirile mele se îndreaptă către...

...toți cititorii primelor mele încercări literare. Sunteți prea mulți ca să vă numesc pe fiecare în parte, dar nu prea mulți încât să nu vă iubesc pe toți. Datorită încurajărilor voastre am continuat să scriu. Datorită criticilor voastre am continuat să-mi îmbunătățesc scrisul. Dacă n-ați fi fost voi, ceea ce-am scris eu n-ar fi fost destul de bun încât să câștig...

...concursul Scriitorii Viitorului (*Writers of the Future*). Dacă n-ar fi fost seminarul organizat de ei, nu m-aș fi întâlnit cu minunații coautori ai volumului XVIII al antologiei și nici cu...

...Kevin J. Anderson. Dacă nu m-ar fi sfătuit el, nu m-aș fi ales niciodată cu...

...Matt Bialer, cel mai bun agent literar. Dacă nu m-ar fi îndrumat el, nu i-aș fi vândut niciodată cartea lui...

...Betsy Wollheim, mult-îndrăgitul redactor și președinte al DAW Books, editura americană care a publicat ediția originală a romanului.

Dacă n-ar fi fost ea, voi n-ați mai ține acum în mână această carte. Una asemănătoare, poate, însă cartea aceasta n-ar fi existat.

Și, în sfârșit, către domnul Bohage, profesorul meu de istorie din liceu. În 1989 i-am promis că-l voi menționa în primul meu roman, iar eu unul îmi țin promisiunile.

CUPRINS

PROLOG – O întreită tăcere

CAPITOLUL UNU – Loc de duhuri rele

CAPITOLUL DOI – O zi frumoasă

CAPITOLUL TREI – Lemn și cuvânt

CAPITOLUL PATRU – Pe drumul spre Nicăurea

CAPITOLUL CINCI – Bilețele

CAPITOLUL ȘASE – Prețul aducerii-aminte

CAPITOLUL ȘAPTE – Despre începuturi și numele lucrurilor

CAPITOLUL OPT – Pungași, târfe și eretici

CAPITOLUL NOUĂ – În căruța lui Ben

CAPITOLUL ZECE – Alar și tot felul de pietre

CAPITOLUL UNSPREZECE – Legăluirea fierului

CAPITOLUL DOISPREZECE – Cum dezlegi o ghicitoare

CAPITOLUL TREISPREZECE – Interludiu – Carne cu sânge dedesubt

CAPITOLUL PAISPREZECE – Numele vântului

CAPITOLUL CINCISPREZECE – Distracții și un rămas-bun

CAPITOLUL ȘAISPREZECE – Speranță

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE – Interludiu – Toamna

CAPITOLUL OPTSPREZECE – Drumuri spre locuri ferite de primejdii

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE – Degete și strune

CAPITOLUL DOUĂZECI – Din mâini însângerate în pumni usturători

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU – Pivniță, Pâine și Găleată

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI – Vremea demonilor

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI – Roata Arzătoare

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU – Umbre vii

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI – Interludiu – Dornic de motive

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE – Prefacerea lui Lanre

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE – Vălul căzut de pe ochi

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT – Ochiul veghetor al lui Tehlu

[CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ – Ușile minții](#)
[CAPITOLUL TREIZECI – Legătura frântă](#)
[CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU – Natura nobleței](#)
[CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI – Monede, cizmari și mulțimi](#)
[CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI – O mare de stele](#)
[CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU – Încă nu învățase](#)
[CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI – Când drumurile se despart](#)
[CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE – Mai puține talente](#)
[CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE – Ochi scânteietori](#)
[CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT – Magie simpatetică în Ax](#)
[CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ – Destulă sfoară](#)
[CAPITOLUL PATRUZECI – La coarne](#)
[CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU – Sângele unui prieten](#)
[CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI – Fără urmă de sânge](#)
[CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI – Calea care pâlpâie](#)
[CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU – Sticla arzândă](#)
[CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI – Interludiu – Poveste de tavernă](#)
[CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE – Vântul mereu schimbător](#)
[CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE – Ghimp](#)
[CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT – Interludiu – Alt soi de tăcere](#)
[CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ – Firea sălbăticiunilor](#)
[CAPITOLUL CINCIZECI – Negocieri](#)
[CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU – Smoală și cositor](#)
[CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI – Arderea](#)
[CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI – Târcoale încete](#)
[CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU – Un loc unde să ard](#)
[CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI – Flacăra și tunet](#)
[CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE – Patroni, domnițe și hidromel](#)
[CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE – Interludiu – Părțile care ne compun](#)
[CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT – Nume pentru un nou început](#)
[CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ – Știind toate acestea](#)
[CAPITOLUL ȘAIZECI – Noroc](#)

[CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU – Măgar, măgar](#)

[CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI – Frunze](#)

[CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI – Pași și vorbe](#)

[CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU – Nouă în foc](#)

[CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI – Scânteia](#)

[CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE – Nestatornicie](#)

[CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE – O cheștiune de îndemânare](#)

[CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT – Vântul veșnic schimbător](#)

[CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ – Vânt sau capricii femeiești](#)

[CAPITOLUL ȘAPTEZECI – Semne](#)

[CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU – Stranie atracție](#)

[CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI – Coama de pârâu](#)

[CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI – Puorși](#)

[CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU – Piatra de hotar](#)

[CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI – Interludiu – Ascultare](#)

[CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE – Obiceiurile de împerechere ale dracusului comun](#)

[CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE – Stânci](#)

[CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT – Otravă](#)

[CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ – Vorbe dulci](#)

[CAPITOLUL OPTZECI – Atingerea fierului](#)

[CAPITOLUL OPTZECI ȘI UNU – Mândrie](#)

[CAPITOLUL OPTZECI ȘI DOI – Frasin și ulm...](#)

[CAPITOLUL OPTZECI ȘI TREI – Întoarcerea](#)

[CAPITOLUL OPTZECI ȘI PATRU – O furtună neașteptată](#)

[CAPITOLUL OPTZECI ȘI CINCI – Mâinile ridicate împotriva-mi](#)

[CAPITOLUL OPTZECI ȘI ȘASE – Focul însuși](#)

[CAPITOLUL OPTZECI ȘI ȘAPTE – Îndrăzneală](#)

[CAPITOLUL OPTZECI ȘI OPT – Interludiu – Căutare](#)

[CAPITOLUL OPTZECI ȘI NOUĂ – O după-amiază plăcută](#)

[CAPITOLUL NOUĂZECI – Case pe jumătate construite](#)

[CAPITOLUL NOUĂZECI ȘI UNU – Un țel meritos](#)

CAPITOLUL NOUĂZECI ȘI DOI – Muzică, descântec

EPILOG – O întreită tăcere

PROLOG – O întreită tăcere

Se lăsase din nou seara. Hanul Piatra de Hotar era învăluit de tăcere, și era o tăcere întreită.

Cea mai lesne de simțit era o liniște goală și răsunătoare, liniștea lucrurilor care lipsesc. Dacă ar fi fost vreo adiere de vânt, ar fi suspinat printre copaci, ar fi făcut însemnul de la intrarea în han să scârțâie din balamale și ar fi măturat afară tăcerea, cum măhuri toamna frunzele pe uliță. Dacă ar fi fost vreo mulțime de mușterii, măcar o mână de oameni, ar fi umplut tăcerea cu pălăvrăgitul și râsetele lor, cu larma și zarva pe care te-aștepți să le găsești într-o cârciumă la ceasurile întunecate ale nopții. Dacă ar fi fost muzică... dar nu, de bună seamă că nu era nici o muzică. De fapt, nu era nimic din toate astea, așa că rămânea doar tăcerea.

Înăuntrul hanului, doi bărbați se înghesuiau unul într-altul la un colț de tejghea. Beau cu o îndârjire tăcută, ferindu-se să vorbească prea adânc despre vești îngrijorătoare. Prin asta, sporeau și ei tăcerea mai mare cu tăcerea lor mărunță și posacă. Tăcerile se potriveau laolaltă ca două metale topite ori ca glasurile care-și răspund unul altuia într-o cântare.

Cea de-a treia tăcere nu era ceva prea ușor de băgat de seamă. Dacă ascultai un ceas întreg, începeai, poate, să o simți în podelele de lemn și în butoaiile grosolane din spatele tejghelei. În negrul dur, de piatră, al vetrei care încă mai păstra căldura unui foc demult stins, în domolul du-te-vino al șervetului alb frecându-se de tejghea. Și în mâinile bărbatului aflat în spatele tejghelei, lustruind o bucată de mahon care scânteia și așa în lumina lămpilor.

Avea părul roșu adevărat, roșu ca focul. Ochii îi erau întunecați și reci, iar în mișcări avea acea abia ghicită siguranță pe care-o dobândești când știi deja multe.

Hanul era al lui, așa cum și a treia tăcere tot a lui era. Și așa se și cuvenea, căci era tăcerea cea mai mare dintre toate și le cuprindea pe celelalte două înăuntrul său. Adâncă și largă ca un sfârșit de toamnă. Grea ca o piatră de râu. Sunetul răbdător, boboc-retezat, al unui om aflat în așteptarea morții.

CAPITOLUL UNU – Loc de duhuri rele

Era doboriș seara, iar șleahța obișnuită se adunase la Piatra de Hotar. Cinci oameni nu erau cine știe ce șleahță, însă mai mult de cinci nu prea vedea hanul în ziua de azi, la cum erau vremurile.

Moș Cob își intrase în rolul de povestitor și dătător de povețe. Bărbații de la tejghea sorbeau din băuturi și ascultau. În odaia din spate, un hangiu tânăr stătea nevăzut după ușă, zâmbind în timp ce asculta amănunțele unei povești cunoscute.

— Și când s-a deșteptat din somn, Taborlin cel Mare s-a trezit încuiat într-un turn înalt. Îi luaseră sabia și-l jecmăniseră de unelte: cheia, banul și lumânarea îi dispăruseră. Dar, vedeți voi, asta nici măcar nu era partea cea mai rea...

Cob se opri o clipă, făcându-i să aștepte încordați.

— ...căci lămpile de pe perete ardeau cu foc albastru!

Graham, Jake și Shep dădură din cap a încuviințare. Cei trei prieteni crescuseră împreună, ascultându-i lui Cob poveștile și nebăgându-i în seamă povețele.

Cob îl studie mai îndeaproape, cu ochi mijiți, pe cel mai nou și mai atent dintre pușinii ascultători – ucenicul fierarului.

— Ai habar ce-nseamnă asta, băiete?

Toată lumea îi zicea „băiete“ ucenicului de fierar, deși era cu o palmă mai înalt decât toți ceilalți. După cum se întâmplă în orice târgușor, n-avea să fie scos din „băiete“ decât după ce-i creștea barba de-a binelea sau dacă spărgea nasul vreunuia din cauza asta.

Băiatul dădu încet din cap.

— Chandrienii.

— Așa e, încuviință și Cob. Chandrienii. Toată lumea știe că focul albastru e unul din semnele lor. Și Taborlin al nostru...

— Dar cum de l-or găsit? îi tăie vorba flăcăul. Și de ce nu l-or omorât când or avut prilejul?

— Taci, acolo, ți-oi primi toate răspunsurile până la urmă, zise Jake. Lasă-l doară să povestească.

— Nu-i nevoie să-l dojenești, Jake, spuse Graham. Băiatu-i numa' curios. Vezi-ți de băutura ta.

— Băutura mi-am băut-o, bombăni Jake. Mi-ar trebui încă una, da' hangiu' ăsta tot taie frunze la câini în odaia din spate.

Ridică glasul și bătu cu halba goală în tejgheaua de mahon.

— Hei! Li-i sete oamenilor aici!

Hangiul se ivi cu cinci străchini de tocană și două pâini rotunde, calde încă. Le mai turnă un rând de bere lui Jake, Shep și lui Moș Cob, mișcându-se cu spor de colo până colo.

Povestea avu de așteptat câtă vreme bărbații erau prinși cu îmbucatul. Moș Cob își înfuleca strachina de tocană așa cum poate numai cine a rămas holtei toată viața. Pe când ceilalți încă mai suflau în străchini, să nu se ardă, el își isprăvi și ultima îmbucătură de pâine și se puse din nou pe povestit.

— Ei, și Taborlin trebuia să scape de-acolo, da' când s-a uitat împrejurul său, a văzut că temnița n-avea ușă. Și nici ferestre. De jur împrejur nu era decât piatră, netedă și tare. Era o temniță din care nu mai scăpase nimeni. Dar Taborlin știa numele tuturor lucrurilor, și-atunci toate erau la porunca lui. El a zis pietrei: „Sfârâmă-te!“ și piatra s-a sfârâmat. Zidul s-a sfâșiat ca o foaie de hârtie și Taborlin a văzut cerul și a tras în piept aerul dulce de primăvară. A mers până la marginea temniței, s-a uitat în jos și, fără să se mai gândească, a pășit în gol...

Băiatul făcu ochii mari:

— Nu se poate!

Cob încuviință grav din cap.

— Și astfel, Taborlin a căzut, dar nu și-a pierdut nicidecum cumpătul. Căci el știa numele vântului, și atunci vântul îl asculta. El a vorbit cu vântul, și vântul l-a îmbrățișat și l-a legănat. L-a purtat până la pământ, ușor ca pe un puf de păpădie, și l-a așezat în picioare, gingaș ca dezmierdarea unei mame. Și când a ajuns jos și a dus mâna la coastă, unde îl înjunghiaseră, a simțit că de-abia dacă avea o zgârietură. Acuma, poate că n-a fost decât un pic de noroc, zise Cob ducând mâna la nas cu înțeles, sau poate avea cumva de-a face cu talismanul pe care îl purta pe sub cămașă.

— Ce talisman? întrebă nerăbdător flăcăul, cu gura plină de tocană.

Moș Cob se așeză mai bine în scaun, bucuros că are prilejul să povestească mai cu de-amănuntul.

— Cu câteva zile mai-nainte, lui Taborlin îi ieșise în cale un spoitor. Și chiar dacă nici el n-avea mare lucru de mâncare, Taborlin și-a împărțit merindele cu moșneagul.

— Chiar așa se și cade, îi zise Graham încet băiatului. Doar știe toată lumea: „De miluiești un spoitor, te răsplătește mai cu spor“.

— Nu, nu, mormăi Jake. Zi-o așa cum trebuie: „La nevoie de-i dai ajutor, ai răsplată-ndoită de la spoitor“.

Hangiul vorbi pentru prima oară în seara aceea.

— De fapt, vă lipsește mai mult de jumătate, zise el, stând în picioare în spatele tejghelei:

Spoitorul mereu datoria-și plătește:
Cuvenită plată, cui cu el se tocmește,
Îndoită plată, celui ce-l miluiește,
Întreită plată, pentru cine-l jighește.

Mușteriii mai că se mirară să-l vadă pe Kote acolo. Veneau la han doboriș de doboriș de luni de zile, iar Kote nu deschisese niciodată gura să zică ceva de la el. Nici că te puteai aștepta la altceva, de bună seamă. Venise în târg abia de un an și ceva. Era încă străin. Ucenicul fierarului trăise aici de la unsprezece ani și tot i se zicea „băiatul ăla din Rannish“, de parcă Rannish ar fi fost vreo țară străină, nu un târg la mai puțin de nouăsprezece kilometri depărtare.

— Așa am auzit și eu odată, spuse Kote ca să spargă tăcerea; se vedea bine că se rușinase de ce zisese.

Moș Cob încuviință din cap, apoi își dresе glasul și prinse din nou a povesti:

— Ei, și talismanul ăsta făcea o baniță întregă de coroane de aur, da' pentru că Taborlin se milostivise de el spoitorul i l-a vândut pe un ban de fier, un ban de aramă și un ban de argint. Era negru ca miezul nopții și rece ca gheața, da' câtă vreme îl avea la gât, Taborlin avea să fie ferit de toate lucrurile rele. Duhuri și de-astea.

— Ce-aș mai da și io să am așa ceva în ziua de azi, zise Shep întunecat.

Toată seara, Shep băuse cel mai mult și vorbise cel mai puțin dintre toți. Toată lumea știa că se petrecuse ceva rău la el la fermă aprinzișul trecut, dar, cum îi erau prieteni buni, ceilalți știau că nu trebuie să-l bată la cap să le dea mai multe amănunte. Cel puțin nu cât încă era așa devreme, nu cât încă erau cu toții atât de treji.

— Mda, toți am da, zise Moș Cob înțelept, luând o înghițitură lungă de bere.

— Nu știam că Chandrienii îs duhuri rele, zise băiatul. Am auzit că...

— Păi, nici nu-s duhuri rele, zise Jake cu hotărâre. Sunt primii șase oameni care n-or vrut să aleagă calea lui Tehlu, și El i-o blestemat să pribegască prin cele patru colțuri...

— Cine spune povestea asta, eu sau tu, Jacob Walker? spuse Cob cu asprime. Dacă o zici tu, eu unul te las să-i dai-nainte.

Cei doi se uitară lung unul la altul, cu niște căutături aprige. Până la urmă, Jake își plecă privirea, mormăind ceva ce ar fi putut însemna că-i pare rău.

Cob se întoarse din nou spre flăcău.

— Chiar asta-i taina Chandrienilor, lămuri el. De unde vin? Unde se duc după ce-și isprăvesc faptele sângeroase? Ce sunt, oameni care și-au vândut sufletele? Duhuri rele? Stafii? Nimeni nu știe. Chiar dacă, zise Cob aruncându-i lui Jake o privire plină de dispreț, orice neisprăvit *pretinde* că știe...

De acolo, povestea lăsă locul ciondănelilor – despre adevărata fire a Chandrienilor, despre semnele care le însoțeau venirea și dacă talismanul l-ar fi păzit pe Taborlin de tâlhari sau de câini turbați, sau de căzăturile de pe cal. Discuțiile se aprinseseră bine de tot când ușa de la intrarea în han se deschise brusc și cu zgomot.

Jake se uită într-acolo.

— Era și vremea să vii, Carter. Zi-i și tu zevzecului ăștia care-i deosebirea dintre un duh rău și-un câine. Toată lumea șt...

Jake își curmă vorba la jumătate și se grăbi să ajungă la ușă.

— Doamne păzește, tu ce-ai pățit?

Carter păși în lumină, cu chipul palid și mânjit de sânge. Ținea la piept o pătură veche de cal. Arăta straniu și hidos, ca și cum ar fi fost învelite în ea o grămadă de surcele puse alandala.

Văzând în ce hal e, prietenii lui Carter săriră de pe scaune și se repeziră spre el.

— N-am nimic, le zise, înaintând încet prin sala mare a hanului.

Avea un fel de tresărire sălbatică în priviri, ca la caii sperioși.

— N-am nimic. N-am nimic.

Trânti pătura pe masa cea mai apropiată, iar bocceaua se lovi cu zgomot de lemn, ca și cum ar fi fost plină de pietre. Peste tot pe haine avea numai tăieturi lungi și drepte. Cămașa cenușie, ferfenițită, atârna pe el, mai puțin pe unde îi stătea lipită de trup, pătată cu un roșu-închis și posac.

Graham încercă să-l facă să se așeze pe un scaun.

— Doamne, Maica Domnului! Șezi jos, Carter! Ce-ai pățit? Șezi, șezi.

Carter dădu cu încăpățănare din cap.

— V-am zis, n-am nimic. Nu-s rănit așa rău.

— Câți au fost? Întrebă Graham.

— Unul, răspuse Carter. Dar n-a fost ce credeți voi...

— Fir-ar să fie de treabă! Ți-am mai spus eu ție, Carter, izbucni Moș Cob, cu felul acela de mânie înfricoșată pe care n-o simt decât rudele și prietenii cei mai apropiați. Ți-am tot spus de luni de zile. Nu mai poți să te duci singur. Nici măcar până la Baeden. E plin de primejdii.

Jake îi puse bătrânului o mână pe braț, făcându-l să tacă.

— Șezi numai, zise Graham, care încă se chinuia să-l îndrepte pe Carter spre scaun. Hai să dăm jos cămașa asta de pe tine și să te curățăm.

Carter dădu iar din cap.

— N-am nimic. M-am ales cu niscaiva tăieturi, dar grosul sângelui nu-i al meu, e al lui Nelly. Pe ea a sărit. A omorât-o cam la trei kilometri de târg, dincolo de Podul Vechi.

Vestea fu urmată de câteva clipe de tăcere gravă. Ucenicul fierarului îi puse o mână pe umăr lui Carter, în semn de compătimire.

— Fir-ar! Asta-i rău. Și era așa de blândă, ca un miel! Nu-ncerca niciodată să muște sau să dea cu piciorul când o aduceai s-o potcovim. Cel mai bun cal din târg. Fir-ar! Îmi...

Nu-și mai găsi cuvintele.

— Fir-ar! Nici nu știi ce să zic, isprăvi băiatul, uitându-se în stânga și-n dreapta neputincios.

Cob izbuti, în sfârșit, să scape din strânsoarea lui Jake.

— Ți-am spus eu ție, zise el din nou, dând din deget spre Carter în semn de muștrare. Mai nou umblă tot felul de oameni, care-ar fi în stare să te omoare și pentru câțiva bănuți, darămite pentru un cal și o căruță. Și acum ce-ai de gând să faci? Să tragi tu la căruță?

Urmă o tăcere plină de stânjeneală. Jake și Cob își aruncau priviri urâte, pe când ceilalți nu știau ce să mai spună și ce să facă să-și mai aline prietenul.

Hangiul se mișca în vremea asta cu grijă. Cu tot felul de lucruri în brațe, îl ocoli sprinten pe Shep și începu să le orânduiască pe una dintre mesele din apropiere: o strachină de apă clocotită, foarfeci, niște fâșii de pânză curată, câteva sticlucțe, ac și ață de felcer.

— Nu s-ar fi întâmplat așa ceva dacă m-ai fi ascultat tu pe mine, mormăi Moș Cob.

Jake încercă să-l facă să tacă, dar Cob nu se lăsă cu una, cu două.

— Nu fac decât s-o spun pe-a' dreaptă. E mai mare necazul cu Nelly, dar măcar acum ar face bine s-asculte, altfel o pățește și el. N-ai cum să ai așa noroc de două ori, cu oameni ca ăștia.

Carter strânse din buze, fără să zică nimic. Se întinse și trase de un colț al păturii pline de sânge. Lucrul dinăuntru, orice ar fi fost, se rostogoli și se încurcă în pătură. Carter trase mai tare și se auzi un zornăit ca de pietre plate de râu vărsate pe masă.

Era un păianjen mare cât o roată de car și negru ca tăciunele.

Ucenicul fierarului sări în sus și se lovi de masa din spatele lui, răsturnând-o, mai-mai să cadă și el. Lui Cob îi pică fața. Graham, Shep și Jake scoaseră niște sunete neînțelese de uluire și se dădură la o parte, ducându-și mâinile la gură. Carter făcu și el un pas înapoi, aproape smucindu-se fără să vrea. Odaia fu cuprinsă de o tăcere rea ca o sudoare rece.

Hangiul se încruntă.

— Nu se poate să fi ajuns deja așa de mult spre apus, spuse el încet.

Dacă n-ar fi fost tăcerea, nu l-ar fi auzit nimeni. Dar îl auziseră. Își dezlipiră privirile de la lucrul de pe masă, ca să se holbeze muți la bărbatul cu părul roșu.

Jake își recăpătă glasul primul:

— Știi ce-i ăsta?

Hangiul avea privirile pierdute.

— Un scrael, zise el, zăpăcit. Credeam că munții...

— Un scrael? se băgă Jake. Doamne apără și păzește, Kote! Ai mai văzut așa ceva înainte?

— Ce? făcu hangiul cu părul roșu, uitându-se împrejur aspru, ca și când și-ar fi adus dintr-odată aminte unde se află. A, nu. Nu, firește că nu.

Văzând că e singurul care stă la nici un braț depărtare de arătarea cea neagră, făcu și el un pas bine măsurat în spate.

— Doar am auzit și eu.

Ceilalți se holbau în continuare la el.

— Îl mai țineți minte pe neguțătorul care a venit în târg acum vreo două răspasuri?

Încuviințară cu toții din cap.

— Nemernicul a-ncercat să-mi ceară douăj' de bani pe o juma' de oca de sare, zise Cob imediat, spunând pesemne același lucru pentru a suta oară.

— Mai bine-aș fi cumpărat un pic, mormăi Jake.

Graham îi dădu dreptate, încuviințând din cap pe tăcute.

— Era un ticălos împuțit, zise Cob printre dinți, parcă ar fi găsit alinare în vorbele pe care le mai spusese de multe ori. Aș plăti și patru dacă-s vremurile grele, dar douăzeci e jaf curat.

— Nu și dacă mai sunt multe ca ăsta pe drum, zise Shep sumbru.

Toate privirile se întoarseră spre lucrul de pe masă.

— Ei, neguțătorul ăla mi-a spus că a auzit de ei prin părțile Melcombului, zise Kote repede, uitându-se la chipurile celorlalți pe când ei cercetau din ochi arătarea. Am crezut că înșira baliverne numai ca să poată cere mai mult pe ce vindea.

— Și ce-a mai zis? întrebă Carter.

Hangiul păru că stă pe gânduri, apoi ridică din umeri.

— N-am prins toată povestea. A stat în târg numai vreo două ceasuri.

— Nu-mi plac păianjenii, zise ucenicul fierarului, care rămăsese în spatele altei mese, la vreo cincisprezece palme depărtare. Acoperă-l.

— Nu-i păianjen, spuse Jake. N-are ochi.

— Și nici gură n-are, mai zise și Carter. Pe unde mănâncă?

— Ce mănâncă? întrebă Shep sumbru.

Hangiul se tot uita cu interes la arătare. Se aplecă mai aproape, întinzând o mână spre ea. Toată lumea se îndepărtă și mai mult de masă.

— Ai grijă, zise Carter. Are picioarele ascuțite ca niște cuțite.

— Mai degrabă ca un brici, spuse Kote, trecând ușor cu degetele sale lungi peste trupul negru, fără trăsături, al scraelului. E neted și dur, ca de lut ars.

— Vezi, nu-l hârâi, zise ucenicul fierarului.

Cu mare grijă, hangiul luă un picior lung și neted și încercă să-l frângă, cu amândouă mâinile, ca pe o surcea.

— Ba nu-i ca lutul ars, se îndreptă el.

Îl sprijini de marginea mesei și se lăsă cu toată greutatea pe el. Piciorul se frânse cu un bufnit ascuțit.

— Mai degrabă ca piatra.

Se uită spre Carter.

— Cum s-a ales cu toate crăpăturile astea? întrebă el, arătând spre liniile subțiri care străbăteau întinderea neagră și netedă a trupului.

— A căzut Nelly pe el, zise Carter. A sărit jos dintr-un copac și a nceput să se cațare pe ea, tăind-o peste tot cu picioarele alea. Se mișca așa de iute! Nici nu mi-am dat seama ce se petrece, lămuri Carter, lăsându-se în sfârșit pe scaun, la îndemnul lui Graham. S-a încurcat în hățuri și a căzut pe arătarea asta, și i-a rupt câteva din picioare. Apoi arătarea asta s-a luat după mine, m-a ajuns, se târa peste tot pe mine...

Își încrucișă brațele la pieptul plin de sânge și se cutremură.

— Am izbutit să-l dau jos de pe mine și l-am izbit cât de tare am putut. Pe urmă iar a sărit pe mine...

Carter își curmă vorba, palid la chip ca un mort.

Hangiul încuviință ca pentru sine, în vreme ce tot înghiontea arătarea.

— N-are sânge. Nici măruntaie. E doar cenușie pe dinăuntru, spuse el, lovind-o ușor cu degetul. Ca o ciupercă.

— Tehlu milostiv, las-o în pace odată! se milogi ucenicul fierarului de hangiu. Păianjenii se mai smucesc câteodată după ce-i omori.

— Ascultați la voi, izbucni Cob usturător. Păianjenii nu se fac mari cât porcii. Știți prea bine ce-i ăsta.

Se uită împrejur, prinzându-le privirile fiecăruia în parte.

— E un duh rău.

Se uitară la arătarea zdrobită.

— Ei, hai, spuse Jake, mai mult din obișnuința de a nu fi de acord. Nu e ca și cum...

Făcu un gest nedeslușit.

— Doar nu se poate să...

Toți știau la ce se gândește. Firește că erau duhuri rele pe lume. Dar erau ca îngerii lui Tehlu. Ca vitejii și regii. Își aveau locul în povești. Undeva, în lumea largă. Taborlin cel Mare chema foc și trăsnete ca să nimicească duhurile rele. Tehlu le frângea în mâinile Sale și le trimitea să urle în hăul cel fără de nume. Prietenul tău din copilărie *nu* călca unul în picioare pe drumul spre Baedn-Bryt. Era de-a dreptul caraghios.

Kote își trecu mâna prin părul roșu, apoi sparse tăcerea.

— Nu e decât o cale să știm sigur, zise el, băgând mâna în buzunar. Fier sau foc.

Scoase o pungă umflată, de piele.

— Și numele Domnului, mai spuse Graham. Duhurile rele se tem de trei lucruri: de fierul rece, de focul curat și de sfântul nume al Domnului.

Gura hangiului făcu o linie subțire, aproape, dar nu chiar, încruntându-se.

— Firește, zise el, în vreme ce-și golea punga pe masă și scotocea prin monedele amestecate: talanți grei de argint și firfiri subțiri de argint, parale de aramă, bani ciobiți și sfați de fier. Are careva un gologan?

— Folosește și tu un sfaț, zise Jake. E de fier bun.

— Nu-mi trebuie fier bun, spuse hangiul. Un sfaņț are prea mult carbon în el. E aproape oțel.

— Are dreptate, zise ucenicul fierarului. Atâta că nu e carbon. Se pune cocs ca să faci oțel. Cocs și var.

Hangiul dădu din cap, plin de respect pentru flăcău.

— Oi știi mai bine, tinere jupân. Doar e meseria ta, până la urmă.

Găsi, în sfârșit, un sfaņț în grămada de monede. Îl ridică.

— Ah, iată.

— Ce-o să facă? întrebă Jake.

— Fierul omoară duhurile rele, spuse Cob cu glas șovăitor, dar ăsta-i deja mort. S-ar putea să nu-i facă nimic.

— Nu e decât o cale să aflăm.

Hangiul se uită pe rând în ochii fiecăruia, ca și cum i-ar fi cântărit. Apoi se întoarce hotărât spre masă, iar ei se dădură și mai în spate.

Kote apăsă sfaņțul de fier pe spatele arătării și urmă un pocnet scurt și aspru, ca un butuc de pin trosnind într-un foc fierbinte. Toți tresăriră, apoi se liniștiră când văzură că lucrul cel negru rămâne nemișcat. Cob și ceilalți își aruncară zâmbete tremurate, ca niște băieței băgați în sperieți de o poveste cu stafii. Zâmbetele li se pleoștiră însă când odaia se umplu cu un miros dulce și usturător, de flori putrezite și păr ars.

Hangiul lăsă sfaņțul să cadă pe masă, cu un zornăit ascuțit.

— Ei bine, zise el, frecându-și mâinile de șorț, cu asta bănuiesc că ne-am lămurit. Și acum ce facem?

Câteva ceasuri mai târziu, hangiul stătea în pragul Pietrei de Hotar, lăsându-și ochii să se obișnuiască cu întunericul. Urme de lumină de la ferestrele hanului se întindeau de-a latul uliței, până la ușa fierăriei de peste drum. Nu era un drum prea larg și nici bătut de mulți călători. Nu părea să ducă undeva, cum par alte drumuri. Hangiul trase în piept aerul de toamnă și se uită neliniștit împrejur, ca și cum ar fi așteptat să se întâmple ceva.

Își spunea Kote. Își alesese cu mare grijă numele, când venise în locul ăsta. Își luase un nume nou din toate pricinile obișnuite și pentru câteva mai puțin obișnuite, dintre care una era că numele aveau mare însemnătate pentru el.

Privind în sus, văzu o mie de stele licărind în catifeaua adâncă a unei nopți fără lună. Le știa pe toate, le știa povestea și numele. Le știa într-un fel apropiat, cum își știa și propriile mâini.

Privind în jos, Kote oftă fără să-și dea seama și se întoarse înăuntru. Încuie ușa și trase obloanele ferestrelor largi ale hanului, parcă pentru a se îndepărta cât mai mult de stele și de toate felurile lor nume.

Mătură podelele cu migală, prinzând toate ungherele. Șterse mesele și tejgheaua, mișcându-se priceput și cu răbdare. După un ceas de muncă, apa din găleată era încă destul de curată cât să se spele o domniță pe mâini în ea.

La sfârșit, trase un scaun înalt în spatele tejghelei și începu să lustruiască toată mulțimea de sticle și sticlute cuibărite între cele două butoaie uriașe. În îndeletnicirea aceasta nu puse nici pe departe atâta sprinteneală și pricepere cât pentru celelalte, și se dovedi iute că lustruitul nu era decât un prilej de a atinge și a lua în mână lucruri. Începu chiar să îngâne ceva, chiar dacă nici nu băgă de seamă, și s-ar fi oprit dacă ar fi știut.

Pe când întorcea sticlele în mâinile lui lungi și grațioase, mișcarea cunoscută îi descreți câteva din liniile obosite de pe chip, făcându-l să pară mai tânăr, fără îndoială mai tânăr de treizeci de ani. Cu mult mai tânăr de treizeci. Tânăr pentru un hangiu. Tânăr pentru un bărbat pe chipul căruia mai rămâneau încă atât de multe linii obosite.

Kote urcă până în capul scărilor și deschise ușa. Odaia lui era simplă, aproape ca de pustnic. În mijloc se afla un șemineu de piatră neagră, două scaune și o masă mică de scris. Alte mobile nu mai erau, în afară de un pat îngust și un cuțar mare, închis la culoare, la picioarele patului. Nimic nu împodobește pereții, nimic nu acoperea podeaua de lemn.

Se auziră pași pe coridor și un tânăr intră în odaie, aducând o strachină de tocană aburindă, care mirosea a piper. Avea părul negru și era plin de șarm, cu un zâmbet ușor și ochi vicleni.

— N-ai mai stat de mult atât de târziu, zise el, întinzându-i strachina. Pesemne c-au fost povești bune în seara asta, Reshi.

Reshi era altul dintre numele hangiului, aproape un nume de alint. Auzindu-l, un colț al gurii i se curbă într-un zâmbet strâmb. Se așează în scaunul adânc din fața focului.

— Ei, și ce-ai învățat astăzi, Bast?

— Astăzi, stăpâne, am învățat că iubăreții cei mai mari au văzul mai bun decât cei mai mari cărturari.

— Și de ce e așa, Bast? întrebă Kote, cu glasul îmbibat puțin de haz.

Bast închise ușa și se așează în al doilea scaun, întorcându-l în așa fel încât să fie cu fața spre foc și spre învățătorul său. Avea în mișcări ceva neobișnuit de diafan și de grațios, ca și cum ar fi dansat aproape.

— Ei bine, Reshi, toate cărțile pline de învățături stau înăuntru, unde e lumină proastă. Dar fetele frumoase stau de cele mai multe ori în lumina soarelui și de aceea e mult mai ușor să le cercetezi pe ele, fără să-ți pui în primejdie văzul.

Kote încuviință din cap.

— Dar un studios deosebit de isteț ar putea să ia cu el o carte afară și în felul acesta să-și îmbunătățească cunoștințele fără teama de a-și înrăuțați mult iubitul simț al văzului.

— Așa m-am gândit și eu, Reshi. Fiind, de bună seamă, un studios deosebit de isteț.

— De bună seamă.

— Dar când am găsit un loc la soare unde să pot să citesc, pe dată s-a ivit o fată frumoasă și nu m-a mai lăsat să mă ocup nicidecum cu cititul, isprăvi Bast pompos.

Kote suspină.

— Oare am dreptate să presupun că n-ai izbutit să citești nimic din *Celum Tinture* azi?

Bast reuși să pară cât de cât rușinat.

Uitându-se în foc, Kote încercă în zadar să-și ia o căutătură aspră.

— Of, Bast, sper că a fost încântătoare ca un vânt cald care bate vara la umbră. Sunt un învățător prost că o zic, dar mă bucur. Nici eu nu mă simt în stare de vreun lung șir de lecții chiar acum.

Urmă o clipă de tăcere.

— Pe Carter l-a atacat un scrael în seara asta.

Lui Bast îi pieri zâmbetul cel ușor, desprinzându-i-se de pe chip ca o mască crăpată și lăsându-l îngrozit și palid.

— Scraelii? spuse el pierit, ridicându-se pe jumătate în picioare, gata să fugă pe ușă afară, apoi se încruntă, rușinat, și se chinui să se așeze din nou pe scaun. De unde știi? Cine i-a găsit trupul?

— Trăiește încă, Bast. El l-a adus înapoi. N-a fost decât unul.

— Nu există așa ceva, un singur scrael, zise Bast hotărât. Știi doar foarte bine.

— Știu, spuse Kote. Dar tot numai unul a fost.

— Și l-a *omorât*? zise Bast. Nu se poate să fi fost un scrael. Poate că...

— Bast, un scrael a fost. L-am văzut, lămuri Kote, aruncându-i o privire gravă. A avut noroc, atâta tot. Chiar dacă a fost rănit rău de tot. Patruzeci și opt de copci. Aproape că mi-am folosit toată așa de felcer.

Kote își luă strachina de tocană.

— Dacă întreabă cineva, spune-le că bunicul meu a fost strajă la convoiul unui neguțător și m-a învățat să curăț și să cos o rană. În seara asta au fost prea uluiți ca să întrebe, dar mâine s-ar putea să-i apuce curiozitatea pe unii. Nu vreau asta.

Suflă în tocană, ridicând un norișor de abur în jurul chipului său.

— Ce-ai făcut cu trupul scraelului?

— Eu unul n-am făcut nimic cu el, zise Kote tăios. Eu unul nu-s decât hangiu. Lucrurile de felul ăsta mă depășesc cu totul.

— Reshi, nu poți să-i lași să bâjbâie prin așa ceva de unii singuri.

Kote suspină.

— L-au dus la preot. A făcut bine tot ce trebuia, din pricini care mai de care mai greșite.

Bast deschise gura, dar Kote vorbi mai departe înainte să apuce să zică ceva:

— Da, am avut grijă ca groapa să fie destul de adâncă. Da, am avut grijă să pună și lemn de scoruș pe foc. Da, am avut grijă să ardă mult și bine până să arunce scraelul în foc. Și da, am avut grijă să nu păstreze nimeni vreo bucată din el ca amintire.

Se încruntă, aducându-și sprâncenele laolaltă.

— Nu sunt tâmpit, să știi.

Bast se liniște vădit, lăsându-se pe spate în scaun.

— Știu că nu ești tâmpit, Reshi. Dar în mai bine de jumătate din oamenii ăștia n-am încredere nici să-și facă nevoile în partea în care bate vântul.

Păru afundat în gânduri pentru o clipă.

— Nu pot să-mi închipui cum de a fost doar unul.

— Poate că au murit venind peste munți, își dădu Kote cu părerea. Toți, în afară de ăsta unul.

— Se poate, încuviință Bast fără tragere de inimă.

— Poate a fost furtuna de acum două zile, mai zise Kote. O furtună din aia care răstoarnă și căruțele, cum spuneam noi în trupă. Cu tot vântul și ploaia, se poate ca unul să se fi rătăcit de turmă.

— Îmi place mai mult ce-ai zis prima dată, Reshi, zise Bast, stânjenit. Trei sau patru scraeli ar trece prin târgușorul ăsta ca... ca...

— Ca un cuțit fierbinte prin unt?

— Mai degrabă ca mai multe cuțite fierbinți prin câteva zeci de țărani, zise Bast sec. Oamenii ăștia habar n-au să se apere. Pun rămășag că nu sunt nici șase săbii în tot târgul. Nu că săbiile ar fi de mare folos în fața scraelilor.

Urmă o lungă clipă de tăcere plină de gânduri. Apoi Bast începu să se foiască.

— Vreo veste?

Kote dădu din cap.

— N-au ajuns să vorbească și despre vești în seara asta. Carter a dat totul peste cap pe când încă mai spuneau povești. Asta e ceva, mă gândesc. Or să vină înapoi mâine-seară. În felul ăsta o să am și eu ceva de făcut.

Kote se jucă leneș cu lingura prin tocană.

— Ar fi trebuit să cumpăr scraelul de la Carter, gândi el cu glas tare. Ar fi putut să-și cumpere alt cal cu banii ăia. Ar fi venit oameni din toate părțile să-l vadă. Am fi avut și noi, în sfârșit, niscaiva treabă.

Bast îi aruncă o privire mută și plină de groază.

— Glumesc, Bast, zise Kote împăciuitor, dând din mâna în care ținea lingura.

Zâmbi slab.

— Și totuși, ar fi fost drăguț.

— Nu, Reshi, fără nici cea mai mică îndoială că *nu* ar fi fost drăguț, zise Bast apăsător. „Ar fi venit oameni din toate părțile să-l vadă“, zise și el, a bătaie de joc. Zău așa!

— *Treaba* ar fi fost drăguță, lămuri Kote. Orice treabă ar fi drăguță.

Înfipse lingura înapoi în tocană.

— Orice ar fi drăguț.

Rămaseră multă vreme în tăcere. Kote se încrunta în jos spre strachina cu tocană pe care o ținea în mână, cu privirile pierdute.

— Cred că e groaznic aici pentru tine, Bast, zise el până la urmă. Cred că ți-e urât de nu mai poți.

Bast dădu din umeri.

— Sunt câteva neveste tinere prin târg. O grămadă de fete.

Rânji ca un copil.

— Îmi găsesc eu singur de lucru.

— Asta-i bine, Bast.

Urmă o altă tăcere. Kote mai luă o îmbucătură, mestecă, înghiți.

— Știi, au crezut că-i un duh rău.

Bast ridică iarăși din umeri.

— S-ar putea să și fie, Reshi. Iar pentru ei pesemne că-i cel mai bine să creadă asta.

— Știu. De fapt, chiar i-am ațâțat. Dar știi și tu ce-nseamnă asta, zise el, uitându-se în ochii lui Bast. Fierarul o să facă bani buni în zilele care vin.

Bast avut mare grijă să aibă chipul de necitit.

— Aha.

Kote încuviință din cap.

— N-am să-ți găsesc nicio vină dac-ai să vrei să pleci, Bast. Ai locuri mai bune decât asta unde-ai putea să fii.

Bast rămase uluit.

— N-aș putea să plec, Reshi.

Deschise și închise gura la loc de câteva ori, neștiind ce să zică.

— Cine m-ar mai învăța pe mine?

Kote rânji și, pentru o clipă, chipul său arată cât de tânăr era de fapt. În spatele liniilor obosite și a privirii blajine de hangiu, nu arăta deloc mai bătrân decât tovarășul său cu părul negru.

— Chiar așa, cine? răspunse Kote, arătând spre ușă cu lingura. Hai, treci la citit atunci sau du-te și hârjonește vreo fată. Știi bine că ai și lucruri mai bune de făcut decât să te uiți la mine cum mănânc.

— De fapt...

— Piei, duh rău! zise Kote, apoi, la jumătatea îmbucăturii de tocană, trecu la o temică rostită destul de prost: *Tehus antausa eha!*

Bast izbucni într-un râs uimit și arătă ceva nerușinat cu mâna.

Kote înghiți și schimbă iar limba:

— *Aroi te dennaleyan!*

— Ei, hai, zise Bast dojenitor, pierzându-și zâmbetul. Asta-i doar jignire.

— Cu pământ și cu piatră, mă lepăd de tine!

Kote își muie degetele în cana de lângă el și aruncă nepăsător câteva picături spre Bast.

— Departe de mine, vrajă!

— Cu suc de mere? zise Bast, înveselit și supărat în același timp, frecând o mărgea de suc de pe cămașă. Ar face bine să nu păteze.

Kote mai luă o îmbucătură.

— Du-te și pune-o la înmuiat. Dacă lucrurile iau o întorsătură cu totul deznădăjduită, te sfătuiesc să profiți de foloasele numeroaselor poțiuni de curățat care se găsesc în *Celum Tinture*. Capitolul treisprezece, pare-mi-se.

— Bine, zise Bast, ridicându-se și mergând până la ușă, cu obișnuitul lui farmec ciudat. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

Închise ușa în urma lui.

Kote mănca încet, ștergând ultimele urme de tocană cu o bucată de pâine. Se uita pe fereastră în timp ce mânca, sau cel puțin încerca să se uite, căci lumina lămpii făcea sticla să fie ca o oglindă, ascunzând întunericul din spatele ei.

Ochii i se plimbau neliniștiți prin odaie. Vatra era făcută din aceeași piatră neagră ca și cea de jos. Stătea chiar în mijlocul încăperii, o mică ispravă pe care Kote era foarte mândru că o meșterise. Patul era mic și umil, iar dacă îl atingeai îți dădeai seama că salteaua aproape că nici nu exista, atât era de subțire.

Cineva cu multă băgare de seamă ar fi văzut că era un lucru anume de care ochii lui se fereau. Așa cum te ferești de privirile unei

foste ibovnice la o cină cu ștaif sau de ale unui vechi dușman care șade în fața ta, de partea cealaltă a unei cârciumi pline de mușterii, târziu în noapte.

Kote încercă să se liniștească, nu izbuti, nu-și găsi astâmpărul, suspină, se foi în scaun și, fără să vrea, privirea îi căzu asupra cufărului de la picioarele patului.

Era făcut din roah, un lemn rar, tare, negru ca tăciunile și neted ca sticla lustruită. Mult prețuit de parfumieri și de alchimiști, o bucată cât un deget de mare făcea pe puțin cât greutatea sa în aur. Să faci un cufăr întreg din roah era ceva mult mai mult decât un simplu moft.

Cufărul era încuiat de trei ori. Avea o încuietoare de fier, o încuietoare de aramă și o încuietoare nevăzută. În seara aceea, lemnul umplea odaia cu o mireasmă aproape imperceptibilă de portocală și fier înăbușit.

Când căzură asupra cufărului, privirile lui Kote nu săriră iute în lături. Nu alunecară cu viclenie într-o parte, ca și cum s-ar fi prefăcut că nici nu e acolo. Dar, într-o singură clipă de uitat, pe chip îi reveniră toate liniile pe care plăcerile simple ale zilei le descoperiseră încetul cu încetul. Alinarea pe care i-o dădeau sticlele și cărțile se șterse cât ai clipi din gene, lăsând în urmă doar nimicnicie și durere. Pentru o clipă, pe chipul lui se războiră un dor sălbatic și părerea de rău.

Apoi se făcură nevăzute și locul lor îl luă chipul trudit al unui hangiu, un om care-și zicea Kote. Oftă din nou fără să știe și se ridică cu greu în picioare.

Îi luă multă vreme până să treacă de cufăr și să se bage în pat. Și, odată băgat în pat, îi luă multă vreme până să adoarmă.

Așa cum ghicise Kote, în seara următoare veniră înapoi la Piatra de Hotar, să mănânce și să bea. Încercară de câteva ori, fără tragere de inimă, să spună povești, dar se lăsară iute păgubași. Nimeni nu avea chef de așa ceva.

Așa că era încă devreme când pălăvrăgelile se îndreptară spre chestiuni de mare însemnătate. Începură să rumege toate zvonurile care ajunseseră în târg, cele mai multe dintre ele îngrijorătoare. Regele cel Plin de Căință avea greutatea din pricina răsculaților din Resavek. Asta le trezi o oarecare neliniște, dar numai așa, ceva

nelămurit. Resavekul era undeva departe și până și Cob, cel mai cunoscător într-ale lumii ăsteia dintre toți, ar fi avut mare bătaie de cap să-l găsească pe hartă.

Vorbeau despre război așa cum știau și cum îi atingea pe ei. Cob prevesti o a treia dajdie chiar după strânsul recoltelor. Nimeni nu îl contrazise, chiar dacă de când se știau nu mai fusese vreun an în care jupuitorii să vină de trei ori.

Jake își dădu cu presupusul că recolta avea să fie destul de bună încât cele mai multe familii să nu fie aduse la sapă de lemn de o a treia dajdie. Mai puțin cei din neamul Bentley, care oricum o duceau rău și înainte. Și Orissonii, cărora le tot dispăreau oile. Și Martin Nebunu', care semănase numai orz anul ăsta. Orice țăran cât de cât cu scaun la cap semănase fasole. Atâta lucru bun era și de pe urma tuturor luptelor ăstora – oștenii mănâncă fasole, așa că prețurile aveau să crească.

După încă vreo câteva pahare, începură să dea glas altor îngrijorări mai mari. Drumurile erau pline ochi de oșteni fugiți de la oaste și de alți pierde-vară, și până și un drum scurt nu era lipsit de primejdii. Drumurile erau mereu rele, firește, în același fel în care iarna e mereu frig. Te plângi, te păzești cum poți și-ți vezi mai departe de îndeletnicirea de a trăi.

Dar acum era altfel. În ultimele două luni drumurile deveniseră atât de rele, că oamenii nici nu se mai plângeau. Ultimul convoi avusese două căruțe și patru străji. Neguțătorul ceruse douăzeci de bani pe jumătate de oca de sare și treizeci pe o căpățână de zahăr. Piper n-avea deloc și nici scorțișoară, și nici ciocolată. Avea, în schimb, un sac mic de cafea, dar voia doi talanți de argint pe el. La început, lumea răsese de prețurile lui. Apoi, când neguțătorul nu se lăsă, oamenii scuiptaseră și îl înjuraseră.

Asta se întâmplase acum două răspasuri: adică douăzeci și două de zile. Pe urmă nu mai trecuse nici un alt neguțător așa cum se cuvine, deși acum era vremea convoaielor. Așa că, în ciuda celei de-a treia dajdii care plutea amenințătoare în mințile tuturor, oamenii se uitau în pungă și-și doreau să fi cumpărat câte ceva, în caz că venea zăpada mai devreme.

Nimeni nu vorbea de ceea ce se petrecuse noaptea trecută, de lucrul pe care îl arseseră și-l îngropaseră. Alții vorbeau, de bună seamă. Tot târgul era numai un freamăt de bârfe. Rănilor lui Carter făceau ca poveștile să fie luate pe jumătate în serios, dar nu mai mult de jumătate. Se rosteau vorbele „duhuri rele“, dar cu zâmbete pe jumătate ascunse în spatele palmelor duse la gură.

Numai cei șase prieteni văzuseră arătarea înainte să fie arsă. Unul dintre ei fusese rănit, iar ceilalți băuseră. O văzuse și preotul, dar era meseria lui să vadă duhuri rele. La preoție, duhurile rele sunt priincioase.

Văzuse și hangiul, se pare. Dar el nu era de prin părțile astea. N-avea cum să știe adevărul care era atât de lesne de văzut pentru toți cei născuți și crescuți în acest târgușor: aici se spun povești, dar de petrecut, se petrec altundeva. Țasta nu e loc pentru duhuri rele.

Mai mult decât atât, lucrurile erau îndeajuns de rele și fără să mai cauți necazul cu lumânarea. Cob și ceilalți știau că n-avea rost să vorbească despre asta. Dacă ar fi încercat să-și înduplece cunoscuții că a fost aievea, n-ar fi făcut decât să ajungă de râsul lumii, ca Martin Nebunu', care de ani de zile tot încerca să sape un puț chiar la el în casă.

Și totuși, fiecare cumpără de la fierar câte un drug de fier lucrat la rece, greu cât abia să-l poată mânui, și niciunul nu spunea ce avea pe inimă. În loc de asta, se plângeau de drumuri și de oștenii fugiți de la oaste, și de dajdii, și că n-avea să le ajungă sarea până la primăvară. Își aduceau aminte cum, cu trei ani înainte, nimeni nu s-ar fi gândit să încuie ușile noaptea, darămite să le mai și zăvorască.

De acolo, flecăreala merse din rău în mai rău și, chiar dacă nimeni nu spunea ce-avea pe suflet, seara se încheie sumbru. Cele mai multe seri se încheiau așa, la cum erau vremurile.

CAPITOLUL DOI – O zi frumoasă

Era o zi de toamnă din acelea cu totul minunate, care se găsesc atât de des în povești și atât de rar în lumea adevărată. Vremea era caldă și uscată, numai bună să dea grâul și porumbul în pârg. De o parte și de alta a drumului, copacii își schimbau culoarea. Plopii cei înalți se făcuseră de un galben ca untul, iar tufărișurile care se chinuiau să se întindă spre calea bătută erau boite cu un roșu aprins. Singurii care se încăpățâneau să nu lase vara să plece erau stejarii cei bătrâni, cu frunzișurile lor care rămâneau pe jumătate aurii, pe jumătate încă verzi.

Acestea fiind zise, nici că se putea o zi mai frumoasă în care o mână de foști ostași înarmați cu arcuri de vânătoare să te ușureze de tot avutul tău.

— Nu e cine știe ce cal, domnule, zise Cronicarul. Abia dacă-i mai bun decât o gloabă de tras la căruță și, când plouă...

Bărbatul îi curmă vorba cu un semn aspru din mână.

— Ascultă, prietene, oastea regelui dă bani frumoși pe orice mârtoagă cu patru picioare și cel puțin un ochi. Dacă erai nebun de legat și mergeai pe drum călare pe-un căluț de lemn, și pe-ăla ți-l luam.

Căpetenia avea ceva poruncitor în vorbă și port. Cronicarul socoti că, până nu demult, fusese, pesemne, vreun oștean de oareșicare rang.

— Dă-te jos numai, zise el grav. O să isprăvim treaba iute și pe urmă o să-ți poți vedea de drum.

Cronicarul descălecă. Mai fusese tâlhărit și înainte și știa că n-avea niciun rost să încerce să se tocmească. Oamenii ăștia știau ce-aveau de făcut. Nu-și irosiră vloga înfoindu-se degeaba în pene ori aruncând vorbe goale. Unul dintre ei cercetă calul, uitându-se la copite, la dinți și la hățuri. Alți doi îi răscoliră prin boccele, dibaci la treaba asta cum pot fi numai niște ostași. Îi înșirară toată averea lumească pe jos: două pături, o mantie cu glugă, tașca subțire de piele și săculețul lui de călătorie, burdușit cu toate cele trebuincioase.

— Asta-i tot, domnule comandant, zise unul dintre oameni. Și mai sunt și vreo opt ocale de ovăz.

Căpetenia se lăsă în genunchi pe jos și deschise tașca subțire de piele, aruncând un ochi înăuntru.

— Nu-i decât hârtie și câteva condeie acolo, zise Cronicarul.

Căpetenia se întoarse să se uite la el peste umăr.

— Atuncea ești ceva conțopist?

Cronicarul încuviință din cap.

— Din asta îmi duc traiul, domnule. Iar domniei voastre nu-i sunt de niciun folos.

Bărbatul cotrobăi prin tașcă, văzu că spusese adevărul și o puse la o parte. Apoi răsturnă săculețul de călătorie pe mantia întinsă pe jos a Cronicarului și se uită prin lucrurile găsite. Îi luă aproape toată sarea și o pereche de șireturi. Apoi, spre groaza Cronicarului, îi luă și cămașa pe care o cumpăraseră tocmai din Codrinești. Era de in bun, vopsită într-un albastru viu – prea bună pentru drum. Nici măcar nu apucase să o poarte. Oftă.

Căpetenia lăsă toate celelalte lucruri pe mantie și se ridică în picioare. Ceilalți veniră unul câte unul să scormonească prin lucrurile Cronicarului.

— Tu n-ai decât o pătură, nu-i așa, Janns? Întrebă tare căpetenia.

Unul dintre bărbați dădu din cap că da.

— Atunci ia una din păturile lui, o să-ți trebuiască două până la sfârșitul iernii.

— Mantia lui e mai bună ca a mea, domnule.

— Ia-o, dar las-o pe a ta în loc. La fel și tu, Witkins! Lasă-ți cutiuța veche de iască dacă i-o iei pe a lui.

— Pe-a mea am pierdut-o, domnule, zise Witkins. Altfel i-aș fi lăsat-o.

Totul se petrecu într-un fel neașteptat de civilizată. Cronicarul își pierdu toate acele lucruri în afară de unul singur, amândouă perechile de șosete pe care le avea de prisos, o grămăjoară de fructe uscate, o căpățână de zahăr, o jumătate de sticlă de spirt și o pereche de zaruri de fildeș. Îi lăsară restul de haine, carnea uscată și o pâine de secară pe jumătate mâncată și nemaipomenit de râncedă. De tașca subțire de piele nu se atinseră.

Pe când bărbații îi puneau lucrurile la loc în săculețul de călătorie, căpetenia se întoarse spre Cronicar.

— Acum hai, scoate punga.

Cronicarul i-o dădu.

— Și inelul.

— Nici nu are prea mult argint în el, mormăi Cronicarul, scoțându-și-l cu greutate de pe deget.

— În jurul gâtului ce ai?

Cronicarul se descheie la cămașă, lăsând la iveală un inel de metal, fără nicio strălucire, care atârna de un șnuruleț de piele.

— E numai fier, domnule.

Căpetenia se apropie și o frecă între degete, apoi o lăsă la loc pe pieptul Cronicarului.

— Atunci ține-o. Nu sunt eu ăla de să mă bag între om și credința lui, spuse el.

Apoi vărsă banii din pungă în palmă, fluierând a încântare pe când pescuia printre monede.

— Se trăiește mai bine decât mă așteptam din scribălogit, zise și începu să le împartă oamenilor banii care li se cuveneau.

— Nu s-ar putea cumva ca domnia voastră să-mi lase din ei și mie doi-trei bani? întrebă Cronicarul. Doar cât să-mi ajungă să mănânc de vreo două ori mâncare caldă?

Cei șase bărbați se întoarseră să se uite la Cronicar, ca și cum nu-și puteau crede urechilor.

Căpetenia râse.

— Doamne, păzește, da' ai îndrăzneală, nu glumă!

Fără să vrea, căpetenia vorbise cu un fel de respect.

— Păreți om de treabă, spuse Cronicarul, ridicând din umeri. Și omul mai trebuie să și mănânce.

Căpetenia zâmbi pentru prima oară.

— Cu asta pot să mă învoiesc, zise el, scoțând două monede de câte doi bani și fluturându-le, apoi le puse la loc în punga Cronicarului. Uite-aici, la așa îndrăzneală, așa răsplată. Îi aruncă punga și îndesă frumoasa cămașă albastră în propria boccea.

— Mulțumesc, domnule, spuse Cronicarul. Poate vă este de folos să știți că în sticla pe care a luat-o unul dintre oamenii domniei voastre e alcool de lemn pe care-l folosesc să-mi curăț condeiele. N-are să-i fie prea bine dacă îl bea.

Căpetenia zâmbi și încuviință din cap.

— Ei, vedeți cum e dacă te porți frumos cu lumea? le spuse el oamenilor săi, în vreme ce încăleca. A fost o plăcere, domnule conțopist. Dacă pornești la drum pe dată, poți să ajungi până la Vadul Popii până să se întunece.

Când nu le mai auzi copitele în depărtare, Cronicarul își împachetă la loc săculețul de călătorie, având grijă ca totul să fie bine orânduit. Apoi își scoase o ciubotă, îi dezlipi căptușeala și trase afară o legăturică strânsă de monede, vârâte în vârf. Mută o parte din ele în pungă, apoi își desfăcu pantalonii, scoase o altă legăturică de monede de sub câteva rânduri de haine și mută și din ele o parte în pungă.

Totul era să știi câți bani să ții în pungă. Dacă erau prea puțini, aveau să fie dezamăgiți și să înceapă să scotocească după mai mult. Dacă erau prea mulți, aveau să se bucure prea tare și putea să-i apuce lăcomia.

Mai era și o a treia legăturică de monede, coaptă în pâinea cea râncedă, pe care n-ar fi vrut-o decât cei mai deznădăjduiți dintre tâlhari. Pe aceea o lăsă în pace deocamdată, la fel și talantul de argint pe care îl ascunsese într-o călimară. După atâția ani, ajunsese să se gândească la el mai mult ca la un ban norocos. Pe acela nu-l găsisese nimeni.

Trebuia să recunoască, asta fusese pesemne cel mai politicoș jaf prin care trecuse vreodată. Fuseseră curtenitori, dibaci și nu foarte pricepuți. Era o lovitură grea să piardă calul și șaua, dar avea să poată cumpăra altele la Vadul Popii, și tot avea să-i rămână îndeajuns cât să trăiască liniștit până să isprăvească odată cu toată nechibzuința asta și să se întâlnească în Treya cu Skarpi.

Simțind o chemare neîntârziată a firii, Cronicarul își croi drum prin tufărișul sângieriu de la marginea drumului. Pe când se încheia din nou la pantaloni, văzu dintr-odată ceva mișcându-se în preajma lui și o umbră neagră se ivi din niște tufe.

Cronicarul se împletici și scoase un strigăt speriat, apoi băgă de seamă că nu era decât o cioară care dădea din aripi ca să-și ia zborul. Râzând de propria-i nesăbuire, își îndreptă hainele și se întoarse la drum prin tufăriș, dând la o parte firele nevăzute de pânză de păianjen care îi atârnavă, gâdilându-l, pe față.

Pe când își lua pe umăr săculețul de călătorie și tașca, Cronicarul începu să se simtă neașteptat de binedispus. Se întâmplase ce putea să se întâmple mai rău și nu fusese chiar atât de rău. O adiere de vânt zburdă printre copaci, aruncând frunze de plop, ca pe niște monede de aur, pe drumul de pământ uscat și bătătorit. Era o zi frumoasă.

CAPITOLUL TREI – Lemn și cuvânt

Kote frunzărea alene o carte, silindu-se să nu bage în seamă tăcerea hanului gol, când se deschise ușa, iar în odaie intră Graham.

— De-abia am isprăvit-o, zise el, strecurându-se printre mese cu o prea mare băgare de seamă. Aveam de gând s-o aduc seara trecută, da' pe urmă mi-am zis să-i mai dau o dată cu lac, s-o mai lustruiesc și s-o las să se usuce. Și nu pot să zic că-mi pare rău. Doamne Sfinte, da'-i frumoasă ca toate lucrurile care mi-au ieșit din mâinile astea două!

Pentru o clipă, hangiului i se citi nedumerirea în sprâncene. Apoi, văzând legătura plată din brațele bărbatului, se luminează la față.

— Aaaa, panoplia! zâmbi Kote obosit. Îmi pare rău, Graham! A trecut atâta vreme! Aproape c-am uitat de ea.

Graham se uită la el puțin cruciș:

— Patru luni nu-i așa multă vreme pentru niște lemn adus tocmai, hăt, de la Aryen, la cât de rele sunt drumurile.

— Patru luni, îl îngână Kote.

Văzu că Graham se uită la el și se grăbi să vorbească mai departe:

— Poate să ți se pară o viață-ntreagă, dacă stai și aștepți după ceva.

Încercă să zâmbească liniștitor, dar nu-i ieși decât un surâs bolnăvicios.

De fapt, chiar hangiul părea cam bolnăvicios. Nu neapărat bolnav, dar... cumva scofâlcit. Vlăguit. Ca o floare care a fost mutată într-un pământ care nu-i prieste și, din pricină că-i lipsește ceva, începe să se ofilească.

Graham băgă de seamă deosebirea asta. Gesturile nu-i mai erau la fel de pline de viață. Glasul nu-i mai era la fel de puternic. Nici chiar privirile nu-i erau la fel de luminoase cum fuseseră cu o lună în urmă. Culoarea ochilor îi era mai ștearsă. Nu mai era verdele-iarbă, verdele-spuma mării. Acum aduceau mai degrabă cu buruienile de pe fundul unui râu sau cu sticla verzuie. Și părul îi fusese mai viu înainte, fusese ca o flacăra. Acum părea doar... roșu. Ca orice păr roșcat, nimic mai mult.

Kote dădu la o parte învelitoarea și se uită la ce era dedesubt. Lemnul era de culoarea închisă a cărbunelui, străbătut de vine și mai negre, și era greu ca o bucată de fier. Trei pripoane închise la culoare erau înfipte deasupra unui cuvânt scobit în lemn.

— *Sminteala*, citi Graham. Curios nume pentru o sabie.

Kote încuviință din cap, cu luare-aminte să-i fie chipul cât mai de necitit.

— Cât îți datorez? întrebă el încet.

Graham se gândi un pic.

— După ce mi-ai dat ca să plătesc și pentru lemn...

În ochii omului se ivi o scânteiere vicleană.

— Cam unu și trei.

Kote îi întinse doi talanți.

— Ține și restul. E greu să lucrezi cu-n lemn ca ăsta.

— Asta așa-i, zise Graham cu ceva mulțumire. Se simte ca piatra la ferăstrău. Mai bine l-am cioplit cu dalta, ca pe fier. Pe-urmă, după mult chin și vai, n-am putut nici să-l ard.

— Asta am băgat de seamă, spuse Kote, cu o sclipire de curiozitate, plimbându-și degetul de-a lungul scobiturii mai închise la culoare pe care o lăsaseră literele în lemn. Cum ai izbutit s-o faci?

— Ei bine, începu Graham mândru nevoie-mare, după ce-am pierdut juma' de zi, am luat-o și-am dus-o la fierărie. Eu și băiatul am izbutit s-o pârjolim cu un fier încins. Ne-a luat mai bine de două ceasuri până s-o vedem neagră. N-a ieșit nici urmă de fum, dar a scos o duhoare ca de piele veche și trifoi. Afurisită treabă! Ce lemn e ăla de nu ia foc?

Graham așteptă ceva, dar hangiul nu dădu niciun semn că ar fi auzit.

— Unde-ai vrea să ți-o agăț?

Kote se ridică din scaun cât să se poată uita prin odaie.

— Lasă asta în seama mea, cred. Încă nu m-am hotărât unde s-o pun.

Graham îi lăsă o mână de cuie de fier și-i dădu hangiului ziua bună. Kote rămase la tejghea, trecându-și mâinile alene peste lemn și peste cuvânt. Nu după multă vreme, Bast ieși din bucătărie și se uită peste umărul învățătorului său.

Urmă o clipă lungă de tăcere, ca o ofrandă adusă morților.

Până la urmă, Bast deschise vorba:

— Pot să te-ntreb ceva, Reshi?

Kote zâmbi cu blândețe.

— Întotdeauna, Bast.

— Chiar și o întrebare stânjenitoare?

— De multe ori, numai astea merită să fie întrebate.

Se mai holbară la lucrul de pe tejghea încă vreo câteva clipe, în tăcere, ca și cum ar fi vrut să și-l întipărească în minte. *Sminteala*.

Bast se chinui un pic, deschizând gura, apoi închizând-o la loc, nemulțumit, și apoi luând-o de la capăt.

— Hai, zi odată, spuse Kote până la urmă.

— Ce-a fost în mintea ta? întrebă Bast, și uimit, și îngrijorat.

Lui Kote îi luă mult până să răspundă:

— În mintea mea sunt cam prea multe lucruri, Bast. Cele mai mari reușite le-am avut atunci când n-am mai gândit, ci am făcut pur și simplu ce simțeam că e mai bine. Chiar dacă nu aveam nicio socoteală pentru ce făcusem.

Zâmbi cu alean.

— Chiar și când erau pricini foarte bune să *nu* fi făcut ceea ce-am făcut.

Bast se scărpină în bărbie.

— Așa că încerci să nu-ți dai singur prea multe povețe?

Kote șovăi.

— Poți să-i spui și așa, recunosc el.

— Da, Reshi, *eu* pot să-i spun și așa, zise Bast mulțumit de sine. Tu, pe de altă parte, ai încâlcit lucrurile și mai mult, și încă fără rost.

Kote ridică din umeri și-și întoarse din nou privirile spre panoplie.

— Eh, acum n-avem ce altceva să facem decât să găsim un loc unde s-o punem.

— Unde? Chiar aici? întrebă Bast, îngrozit.

Kote rânji răutăcios și pe chip i se ivi din nou un strop de viață.

— Bineînțeles, zise el, părând că se bucură de groaza care-l apucase pe Bast.

Se uită gânditor la pereți, țuguindu-și buzele.

— Unde-ai pus-o, totuși?

— La mine în cameră, recunosc Bast. Sub pat.

Kote dădu din cap fără să-l bage în seamă, tot uitându-se la pereți.

— Atunci, du-te și adu-o.

Îi făcu semn din mână s-o ia din loc, iar Bast se grăbi să plece, cu o mutră tare nefericită.

Când Bast se înapoie, cu o teacă neagră atârându-i dintr-o mână, teigheaua era garnisită cu fel de fel de sticle bine lustruite, iar Kote se cocoșase pe pojghița, acum golită, dintre cele două butoaie grele de stejar.

Pe când încerca să așeze panoplia deasupra unuia din butoaie, hangiul se opri deodată și strigă, înspăimântat:

— Ai grijă, Bast! Conduci o adevărată doamnă, nu joci o fetișcană la șezătoare!

Bast încremeni și, ascultător, apucă bine sabia cu amândouă mâinile, și așa veni cu ea în brațe până la teighea.

Kote bătu două cuie, înfășură niște sârmă de ele și atârână cu grijă panoplia pe perete.

— Dă-o-ncoace, te rog, spuse el, cu un glas puțin straniu.

Bast i-o întinse, ținând-o tot cu amândouă mâinile; pentru o clipă, păru un scutier care îi oferă spada unui cavaler în armură strălucitoare. Dar aici nu era niciun cavaler, doar un hangiu, doar un bărbat cu șorț care-și zicea Kote. Luă sabia de la Bast și rămase în picioare pe pojghița din spatele teighelei.

Scoase sabia din teacă fără să facă vreo mișcare înflorită. În lumina tomnatică din odaie, străluci un alb-cenușiu șters. Părea să fie o sabie nouă. N-avea nicio creștătură și nicio urmă de rugină. De-a lungul tăișului cenușiu nu se zăreau niciun fel de zgârieturi. Însă, chiar dacă era neîntinată, era veche. Și, chiar dacă era lesne de văzut că era o sabie, nu avea vreo formă cunoscută. Cel puțin nimeni din târg n-ar fi recunoscut-o. Arăta de parcă un alchimist ar fi distilat câteva zeci de săbii și, când elixirul s-ar fi răcit îndeajuns, asta ar fi rămas pe fundul creuzetului: o sabie în forma ei cea mai pură. Zveltă și plină de grație. Și ucigătoare ca o piatră ascuțită dedesubtul unui vârtej de ape.

Kote ținu sabia câteva clipe. Mâna nu îi tremură.

Apoi o așeză pe panoplie. Metalul alb-cenușiu strălucea pe lângă lemnul negru de roah pe care se sprijinea. Mânerul, chiar dacă puteai

să-l zărești, era destul de întunecat cât abia să se poată ghici, atât de tare semăna cu panoplia. Cuvântul de dedesubt, negru scobit în lemn negru, părea să aducă o aspră muștrare: *Sminteala*.

Kote se dădu jos și, preț de câteva clipe, și el, și Bast rămaseră unul lângă altul, uitându-se în sus în tăcere.

Bast vorbi primul.

— Te cam izbește, să știi, zise el, de parcă i-ar fi părut rău că spune adevărul. Dar...

Tăcu, nemaștiind ce să zică. Se cutremură.

Kote îl bătu prietenește pe spate, curios de binedispus.

— Nu te obosi să te tulburi tu în locul meu, îi spuse voios, de parcă treaba pe care o făcuse i-ar mai fi dat poftă de viață. Mie îmi place, rosti cu o neașteptată hotărâre în glas și anină și teaca cea neagră de unul din pripoanele panopliei.

Apoi avură lucruri de făcut. De lustruit și de pus la loc sticlele. De făcut de mâncare pentru prânz. De spălat vasele și de făcut ordine. Pentru o vreme, aerul fu vesel, cuprins de un freamăt plăcut. Cei doi vorbeau de lucruri neînsemnate în timp ce munceau. Și, chiar dacă se mișcau de colo-colo întruna, era lesne de văzut că nu le prea venea să isprăvească deloc ceea ce aveau de făcut, de parcă amândoi s-ar fi gândit cu groază la clipa când treaba va fi fost terminată, iar odaia avea să fie din nou cuprinsă de tăcere.

Apoi se petrecu ceva curios. Ușa se deschise și în han se revărsară zgomote, ca niște valuri blânde. Năvăliră înăuntru oameni, vorbind și lăsând să le cadă din mâini boccelele. Își aleseră mese și-și aruncară surtucele pe spătarele scaunelor. Unul dintre bărbați, îmbrăcat într-o cămașă grea de zale, își desfăcu sabia de la șold și o rezemă de perete. Alți doi sau trei aveau câte un cuțit la cingătoare. Patru sau cinci cerură de băut.

Kote și Bast se uitară la ei câteva clipe, apoi începură frumos să-și facă treaba. Kote zâmbea și le turna în pahare. Bast se repezi afară să vadă dacă nu sunt cai care trebuie duși în grajd.

Nu trecu mult și hanul avea cu totul altă înfățișare. Pe tejghea zornăiră monede. Pe tăvi se așezară brânzeturi și fructe, iar în bucătărie fu pus pe foc un ceaun mare de aramă. Oamenii mutau

mesele și scaunele, așezându-le și potrivindu-le ca să fie bine pentru ceata lor de zece oameni.

Kote îi cunoștea dintr-o privire, de cum intrau pe ușă. Doi bărbați și două femei, pesemne căruțași de meserie, aspriți după ani de zile de stat pe drumuri, zâmbind acum că aveau prilejul să petreacă măcar o noapte feriți din calea vântului. Trei străji cu ochii aprigi, mirosind a fier. Un spoitor pântecos și tot numai un zâmbet, arătându-și cei câțiva dinți care îi mai rămăseseră. Doi bărbați tineri, unul blond-închis, celălalt cu părul negru, bine îmbrăcați și cu vorbirea aleasă: călători cu destulă judecată, cât să se însoțească la drum cu o ceată mai mare, ca să se apere mai bine în caz de primejdie.

Le luă un ceas sau două numai să se așeze. Se târguiră pentru prețul odăilor. Se iscară certuri mărunte despre cine să doarmă în odaie cu cine. Își aduseră câteva catrafuse de la căruțe sau din desagi. Cerură băi și fu pusă apă la încălzit. Cailor li se dădu fân, iar Kote umplu lămpile cu ulei.

Spoitorul se grăbi să iasă în drum și să se folosească de câtă lumină mai era. Își plimbă pe toate străzile târgului catârul, înhămat la un fel de cotigă mică, doar cu două roți. Copiii se adunară în jurul lui, cerșind dulciuri și povești și câte un gologan.

Când își dădură seama că spoitorul n-avea să le dea nimic pe degeaba, cei mai mulți dintre ei se lăsară păgubași. Făcură în schimb un cerc, cu un băiețel la mijloc, și începură să bată din palme, ținând măsura cu un cântec de copii care fusese deja vechi de veacuri atunci când îl cântaseră și bunicii lor:

De-i albastru focu-n vatră,
Vin furtuni și câinii latră,
Ce să faci? Ce să faci?
Fugi degrabă! Fugi și scapă!

Râzând, băiețelul din mijloc încercă să iasă din cerc, în vreme ce restul copiilor îl împinseră la loc.

— Spoitor! răsună ca un clopot vocea bătrânului. Cârpesc oale! Ascut cuțite! Găsesc apă cu rămurica de salcie! Lemn de plută! Iarba-

maicii! Năframe de mătase, din oraș aduse! Hârtie de scris! Piper negru! Bomboane!

Acestea din urmă atraseră atenția copiilor. Năvăliră înapoi spre el, făcându-i un mic alai, în vreme ce el mergea de-a lungul străzii, strigând:

— Piele de curele, ațe și mărgelile! Dantele brodate, pene colorate! Spoitorul în târg stă oleacă: astă-seară doar, mâine pleacă! Până nu amurgește, el cu drag vă servește! Pofțiți, cu mic, cu mare! Pânzeturi subțiri, apă de trandafiri!

După ceva vreme își așeză tărăboanța în fața hanului, își scoase uneltele și începu să ascută un cuțit.

Pe când oamenii mari începură să se adune în jurul bătrânului, copiii se întoarseră la jocul lor. O fetiță, din mijlocul cercului, își puse o mână la ochi și încercă să-i prindă pe ceilalți copii, care fugeau, bătând din palme și cântând:

Are ochii negrii-corb?
N-are chip, dar nici nu-i orb?
Ce-or să facă? Ce-or să facă?
Jale, chin! Iată-i, vin!

Spoitorul luă pe toată lumea la rând, chiar și câte doi sau trei odată. Schimba cuțitele tocite cu unele ascuțite și lua câte o monedă mică pe fiecare. Vându foarfece de tuns oile și ace de cusut, oale de aramă și niște sticlucțe pe care nevestele le ascundeau iute după ce le cumpărau. Făcu negoț cu nasturi și cu săculețe de scorțișoară și de sare. Lămâi verzi din Tinuë, ciocolată din Tarbean, corn lustruit din Aerueh...

În vremea asta, copiii îi dădeau înainte cu cântecul:

Trec mereu, fără noroc,
Ca strigoi, din loc în loc.
Ce vor ei? Ce vor ei?
Chandrieni. Chandrieni.

După cum ghici Kote, drumeții călătoriseră împreună cam o lună – îndeajuns cât să se simtă în largul lor unii cu alții, dar nu destul cât să se ciondănească din orice nimic. Răspândeau un iz de colb de pe drum și de cai. Kote le trase în piept mirosul ca pe parfum.

Cel mai plăcut dintre toate era zgomotul. Scârțâitul ciubotelor de piele. Râsetele oamenilor. Focul ardea și trosnea. Femeile chicoteau și făceau ochi dulci în stânga și-n dreapta. Cineva răsturnă chiar un scaun. Pentru prima oară după multă vreme, nu mai era tăcere la Piatra de Hotar. Sau, dacă era, era prea slabă ca să fie băgată în seamă, ori prea bine ascunsă.

Kote era în mijlocul lucrurilor, mișcându-se întruna, ca cineva care are grijă de o mașinărie mare și foarte complicată. Era mereu cu un pahar deja pregătit când un mușteriu cerea de băut. Vorbea și asculta cât trebuie. Râdea la glumele oamenilor, dădea mâna cu ei, le zâmbea și mătura monedele de pe tejghea de parcă ar fi avut într-adevăr nevoie de bani.

Apoi, când veni vremea cântecelor și fiecare cântase ce îi plăcea mai mult, și lumea tot mai voia și alte cântece, Kote îi dirijă din spatele tejghelei, bătând din palme ca să țină ritmul. Cu focul strălucindu-i în plete, cântă *Spoitor și tăbăcar*, mai multe strofe decât auzise vreodată vreunul din cei de acolo, și nimeni nu se supăra câtuși de puțin.

Câteva ceasuri mai târziu, sala mare a hanului avea un aer călduros, plin de voieșie. Kote stătea în genunchi în fața vetrei, punând lemne pe foc, când cineva vorbi în spatele lui:

— Kvothe?

Hangiul se întoarse, purtând pe chip un zâmbet ușor uimit.

— Poftiți, domnule?

Era unul dintre drumeții cei bine îmbrăcați. Se clătina un pic pe picioare.

— Ești Kvothe.

— Kote, domnule, îi răspunse Kote, cu un glas îngăduitor, pe care mamele îl folosesc cu copiii mici, iar hangiii, cu bețivii.

— Kvothe Ne-Nsângeratul, stăruie bărbatul, cu acea neînduplecare îndârjită a oamenilor chercheliți. Mi s-a părut mie că semeni cu cineva, dar tot nu-mi dădeam seama cu cine.

Zâmbi fălos și se scărpină la nas.

— Și pe urmă te-am auzit cântând, și-am știut că ești tu. Te-am mai auzit o dată cântând și în Imre. Am plâns de n-am mai știut de mine, atunci. N-am mai auzit așa ceva nici înainte, nici după. Mi-a frânt inima.

Pe măsură ce vorbea înainte, cuvintele omului se făceau tot mai îngălate, dar chipul îi rămânea sincer.

— Știam că n-are cum să fie. Dar m-am gândit că tu ești. Chiar și-așa. Că cine altul are păr ca al tău?

Dădu din cap, încercând, fără sorți de izbândă, să-și limpezească gândurile.

— Am văzut locul din Imre unde l-ai omorât. Lângă fântână. Pietrele de pavaj sunt toate sândări.

Se încruntă și se chină asupra cuvântului:

— *Țândări*. Se zice că nimeni nu poate să le mai facă la loc.

Tânărul cu păr blond-închis se opri din nou din vorbit. Uităndu-se chiorâș ca să vadă mai bine, părul luat prin surprindere de felul cum îi răspunse hangiul.

Bărbatul roșcat rânjea.

— Vreți să spuneți că semăn cu Kvothe? Cu *acel* Kvothe? Mereu mi s-a părut și mie la fel. Am o gravură cu el în casă. Ajutorul meu mă necăjește mereu cu asta. Sunteți bun să-i spuneți și lui ce mi-ați spus acum mie?

Kote mai puse încă un butuc pe foc și se ridică de lângă vatră. Dar, când să facă un pas, îi zvâcni un picior și căzu grămadă pe jos, răsturnând și un scaun.

Câțiva dintre drumeți se grăbiră să-l ajute, dar hangiul era deja înapoi pe picioarele lui, făcându-le oamenilor semn să se ducă înapoi la locurile lor.

— Nu, nu. N-am pățit nimic. Îmi pare rău că v-am speriat pe toți.

Cu toate că zâmbea, se vedea bine că se lovise rău. Chipul îi era încremenit de durere și se ținea de un scaun ca să nu cadă la loc.

— Mi-a trecut o săgeată prin genunchi pe când treceam prin Pădurile Bătrâne acum trei veri. Mă mai lasă piciorul la greu din când în când.

Se strâmbă și zise cu părere de rău:

— Din cauza asta a trebuit să renunț la traiul bun de pe drum.

Se aplecă și se frecă încet și cu mare grijă la piciorul strâmbat.

Una dintre străjile năimite ridică glasul:

— În locul matală, mi-aș pune o prișniță, ceva, altfel o să se umfle rău de tot.

Kote își pipăi din nou rana și dădu din cap a încuviințare.

— Cred că aveți dreptate, domnule.

Apoi se întoarse spre bărbatul blond care rămăsese lângă vatră, clătînându-se un pic.

— Poți să-mi faci un favor, tinere?

Omul dădu prostește din cap.

— Închide și tu ușița, spuse Kote, arătând spre vatră. Bast, mă ajuți, te rog, să urc scările?

Bast se repezi la el și-și trecu brațul lui Kote pe după umeri. Hangiul se sprijinea de el la fiecare pas, și așa o luară încet prin sală și în sus pe scări.

— Ți-a trecut o săgeată prin picior? întrebă Bast cu glas scăzut. Chiar așa rușine ți-e că te-ai împiedicat și tu un pic?

— Slavă Domnului că ești și tu la fel de credul ca și ei, zise Kote aspru, de îndată ce se îndepărtară destul.

Începu să înjure pe sub mustăți pe când mai urcă niște trepte, cu genunchiul, se vedea bine, fără nicio rană.

Bast făcu ochii mari – apoi făcu ochii mici.

Kote se opri în capul scărilor și se frecă la ochi.

— Unul dintre ei știe cine sunt, se încruntă el. Bănuiește.

— Care? întrebă Bast, pe cât de temător, pe atât de mâniat.

— Cel cu cămașa verde și părul blond-închis. Stă cel mai aproape de vatră. Dă-i ceva să-l adoarmă. Deja a băut cam mult. Nu va da nimănui de bănuț dacă se-ntâmplă să pice sub masă.

Bast se gândi puțin.

— Coama ipei?

— Mhenka.

Bast ridică dintr-o sprânceană, dar dădu din cap a încuviințare.

Kote se îndreptă de spate.

— Ascultă-mă o dată și înc-o dată, Bast.

Bast clipi și încuviință din nou.

Kote vorbi limpede și răspicat:

— Am fost gardă cu patalama, din Ralien. Am fost rănit pe când apăram un convoi. Săgeată în genunchiul drept. Acum trei ani. Vara. Un neguțator din Ceald mi-a fost recunoscător și mi-a dat bani să-mi deschid un han. Îl chema Deolan. Veneam din Purvis. Aruncă vorbele astea cu nepăsare. Ai înțeles?

— Te-am ascultat o dată și încă o dată, dădu Bast răspunsul cuvenit.

— Du-te.

După jumătate de ceas, Bast îi aduse stăpânului său o strachină cu mâncare în odaie, liniștindu-l că jos toate sunt cum trebuie. Kote încuviință din cap și-l instrui răspicat pe Bast cum că nu trebuie să mai fie deranjat de nimeni până dimineață.

Închizând ușa după ce ieși, Bast păru îngrijorat. Rămase ceva vreme în capul scării, încercând să se gândească la ce să facă.

Era greu de spus ce îl tulbura pe Bast atât de tare. Kote nu părea să se fi schimbat simțitor în vreun fel. Atâta doar, poate, că se mișca un pic mai încet, iar strălucirea aceea pe care i-o reaprinsese în priviri toată treaba din seara asta era mai slabă acum. De fapt, abia se putea zări. De fapt, se putea să nici nu fi fost acolo vreodată.

Kote ședea în fața focului, mâncând fără să bage de seamă, ca și cum ar fi nimerit pur și simplu un loc unde să toarne mâncarea. După ultima îmbucătură rămase uitându-se în gol, fără să-și aducă aminte ce mâncase și ce gust avusese.

Focul trosni, făcându-l să clipească și să se uite în jurul său prin odaie. Se uită la propriile mâini, făcute căuș, una într-alta, în poală. După câteva clipe, le ridică și își întinse palmele, ca și cum le-ar fi încălzit la foc. Erau pline de grație, cu degete lungi și gingașe. Se uită la ele cufundat în gânduri, așteptându-se, poate, să facă ceva de unele singure. Apoi și le lăsă să-i cadă înapoi în poală, ținându-și o mână în cealaltă, și își îndreptă din nou privirile asupra focului. Fără să i se

citească ceva pe chip, fără să facă nicio mișcare, șezu acolo până când nu mai rămaseră decât cenușa și tăciunii strălucind mocnit.

Pe când se dezbrăca să se bage în pat, focul mai licări o dată. Lumina roșie îi contură linii subțiri pe trup, de-a latul spatelui și pe brațe. Toate cicatricile erau netede și argintii, însemnându-l cu dungi frânte ca fulgerul, cu liniile blajinei aduceri-aminte. Toate cicatricile erau netede și argintii, în afară de una.

Focul pâlpâi și se stinse. Somnul îl întâmpină ca o ibovnică într-un pat rece și gol.

Drumeții plecară a doua zi dis-de-dimineață. Bast avu singur grijă de nevoile oamenilor, lămurindu-i că genunchiul stăpânului său era umflat destul de rău și că nu se simțise în stare să se încumete pe scări în jos așa de devreme. Toată lumea înțelese, mai puțin fiul de neguțător cu părul blond-închis, care era prea matolit ca să mai priceapă mare lucru. Străjile zâmbiră pe sub mustăți și își dădură ochii peste cap, pe când spoitorul le ținu o predică, născocită pe loc, despre ce înseamnă să nu fii cumpătat. Bast sugeră câteva leacuri scârboase împotriva mahmurelii.

După ce plecară, Bast se îngriji de han, ceea ce nu era mare lucru, cum alți mușterii nu mai erau. Își petrecu cea mai mare parte din vreme încercând să găsească cum să se distreze.

Puțin după prânz, Kote coborî în sala mare și-l găsi spărgând alune pe tejghea, cu marginea unei cărți grele, legate în piele.

— Bună dimineața, Reshi!

— Bună dimineața, Bast, zise Kote. Vreo veste?

— A trecut pe aici băiatul Orrisonilor. Voia să știe dacă ne trebuie carne de oaie.

Kote încuviință din cap, aproape ca și cum s-ar fi așteptat la asta.

— Cât ai cerut?

Bast făcu o mutră supărată.

— Urăsc carnea de oaie, Reshi. Are gust de mânuși ude.

Kote ridică din umeri și se îndreptă spre ușă.

— Am niște drumuri de făcut. Te ocupi tu de treburi pe-aici, te rog?

— Asta fac mereu!

Afară, aerul zăcea încremenit și greu deasupra drumului de pământ bătătorit care străbătea tângușorul – și pe care nu era nimeni la ceasurile astea. Cerul era tot o pânză cenușie de nori fără nicio formă, care arătau ca și cum ar fi vrut să plouă, dar parcă n-aveau nici chef, nici putere.

Kote o luă în lungul străzii până la poarta deschisă a fierăriei. Fierarul își purta părul tuns scurt, iar barba groasă și stufoasă. Pe când Kote se uita la el, trecu cu grijă două cuie prin inelul unui tăiș de coasă, strângându-l pe un mâner de lemn, lung și răsucit.

— Ziua bună, Caleb!

Fierarul rezemă coasa de perete.

— Ce pot să fac pentru matale, jupân Kote?

— A trecut și pe-aici băiatul Orrisonilor?

Caleb dădu din cap că da.

— Tot le mai dispar oi? întrebă Kote.

— De fapt, unele dintre alea care le dispăruseră s-au ivit din nou. Bucățele-bucățele, aproape făcute ferfeniță.

— Lupi? întrebă Kote.

Fierarul ridică din umeri:

— Nu e vremea potrivită pentru lupi, dar ce altceva să fie? Vreun urs? Bănuiesc că vând și ei tot ce nu mai sunt în stare să păzească, acum că nu mai au nici mână de lucru, nici nimic.

— Nu mai au mână de lucru?

— Au fost nevoiți să-i dea drumul argatului din pricina dajdiilor, iar băiatul cel mai mare a luat banul regelui și s-a dus la oaste. Acum e plecat să se lupte cu răzvrătiții de prin Menat.

— Din Meneras, îl îndreptă Kote cu blândețe. Dacă îl mai vezi pe flăcăul lor cel mic, spune-i că aș vrea să cumpăr vreo trei jumătăți.

— Așa o să fac, spuse fierarul, aruncându-i hangului o privire cunoscătoare. Mai e și altceva?

— Ei bine, începu Kote, uitându-se în altă parte, deodată rușinat. Mă întrebam și eu dacă nu se întâmplă cumva să ai vreun drug de fier pe-aici, răspunse el, fără să se uite în ochii fierarului. Nu trebuie să fie cine știe ce fistichiu. O bucată de fontă veche ar fi numai bună.

Caleb râse pe înfundate.

— Nu știam dacă ai de gând să treci și matale pe la mine sau nu. Moș Cob și ceilalți au venit încă de alaltăieri.

Se duse până la o masă de lucru și ridică o bucată de pânză.

— Am făcut câteva în plus, ca să fiu sigur.

Kote ridică un drug de fier lung de aproape doi coți și îl învârti puțin în mână cu nepăsare.

— Deștept din partea matale.

— Îmi știi și eu meseria, zise fierarul cu mândrie. Mai ai trebuință și de altceva?

— De fapt, spuse Kote pe când își așeza bucata de fier mai bine pe umăr, ar mai fi ceva. Ai cumva vreun șorț și vreo pereche de mănuși care să nu-ți mai fie de folos?

— S-ar putea, șovăi Caleb. De ce?

— E un petic de pământ în spatele hanului, năpădit tot de mă răcini, spuse Kote, dând din cap spre han. Mă gândeam să-l curăț ca să fac acolo o grădiniță la anul. Dar n-aș vrea să mă jupoi peste tot făcând asta.

Fierarul încuviință din cap și-i făcu semn lui Kote să vină după el în spatele fierăriei.

— Le am pe astea vechi ale mele, zise el, scotocind după o pereche de mănuși grele de fierărie și după un șorț țeapăn de piele tăbăcită.

Amândouă erau arse și se făcuseră negre din loc în loc, și mai erau și pătate de unsoare.

— Nu-s frumoase, dar or să țină mă răcinii departe, mă gândesc.

— Cât fac astea pentru matale? întrebă Kote, scoțându-și punga cu bani.

Fierarul dădu din cap.

— O para ar fi mai mult decât de ajuns. Nu mă mai folosesc de ele nici eu, nici băiatul.

Hangiul îi întinse o monedă, iar fierarul o îndesă într-un sac vechi de rafie.

— Ești sigur că vrei să te ocupi acum de asta? întrebă fierarul. N-a mai plouat demult. Pământul o să fie mai moale la primăvară, după dezgheț.

Kote ridică din umeri.

— Bunicul meu zicea mereu că toamna e vremea să smulgi din rădăcină tot ce nu vrei să te năpădească înapoi și să te necăjească.

Kote vorbi mai departe, cu un glas prefăcut-tremurător, ca de om bătrân:

— „Primăvara, toate sunt pline de viață. Vara, sunt prea puternice și n-or să se lase. Dar toamna...”

Se uită împrejur, la frunzele copacilor, care își schimbau culoarea.

— „Toamna e vremea potrivită. Toamna, toate cele sunt sleite de puteri și gata să moară.”

Mai târziu după-amiază, Kote îl trimise pe Bast să mai recupereze din somnul pierdut. Apoi se fâțai nepăsător prin han, îndeletnicindu-se cu treburile mărunte care rămăseseră de cu o seară înainte. Mușterii nu erau. Când se lăsă în sfârșit seara, aprinse lămpile și începu să răsfoiască o carte, fără nicio plăcere.

Toamna ar fi trebuit să fie cea mai multă treabă de făcut, dar mai nou drumeții erau din ce în ce mai rari. Kote își dădu seama cu tristețe ce iarnă lungă avea să-l aștepte.

Închise hanul devreme, ceea ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Nu se obosi să măture. Nu era nevoie, podelele erau curate. Nu spălă mesele și nici tejgheaua, niciuna nu fusese folosită. Lustrui o sticlă sau două, încuie poarta și se băgă în pat.

Nu era nimeni prin preajmă care să bage de seamă vreo deosebire. Nimeni, în afară de Bast, care se tot uita la stăpânul său și își făcea griji, și nu putea decât să aștepte.

CAPITOLUL PATRU – Pe drumul spre Nicăurea

Cronicarul mergea. Cu o zi înainte șchiopătase, dar acum nu mai avea nicio bucată din talpă care să nu-l doară, așa că n-avea niciun rost să mai șchiopăteze. Căutase cai în Vadul Popii și în Rannish, gata să dea bani grei pentru orice fel de mârtoagă, cât o fi fost ea de bătrână și amărâtă. Dar în niște târgușoare ca astea, oamenii n-aveau niciun cal de prisos, mai ales că stătea să înceapă și vremea secerișului.

Chiar dacă mersese din greu o zi întreagă, căderea nopții îl prinse tot pe drum. În întunericul ce se lăsă, drumul brăzdat de făgașe se făcuse un loc numai bun să te împiedici de orice fel de umbre abia pe jumătate văzute. După două ceasuri de băjbâit prin beznă, Cronicarul zări o luminiță pâlâind printre copaci și părăsi orice nădejde de a ajunge până la Nicăurea în acea seară; chiar și să fie găzduit la o fermă, se hotărî el, era destul de bine.

Se îndepărtă de drum, orbecăind printre copaci înspre lumină. Dar focul era mai departe decât i se păruse lui la început și era mai mare. Nu era lumină de lampă de la vreo casă și nici scânteii de la vreun foc de tabără. Era un rug uriaș arzând și trosnind din dărăpănăturile unei vechi case, din care nu mai rămăseseră decât două ziduri de piatră, gata să se prăbușească și ele. Îngrămădit în ungherul pe care îl făceau cele două ziduri stătea un om. Purta o mantie grea, cu glugă și încheiată până sus la gât, de parcă ar fi fost miezul iernii, nu o seară călduroasă de toamnă.

Cronicarul se umplu de nădejde când zări și un mic foc de gătit, cu un ceaun atârnat deasupra. Dar, când se apropie, simți un iz scârbos amestecându-se cu fumul de lemn ars. Duhnea a păr ars și flori putrezite. Cronicarul se hotărî pe dată că, orice ar fi gătit omul ăsta în ceaunul de fier, el unul nu voia să guste. Și totuși, chiar și să stea lângă foc era mai bine decât să se ghemuiască singur la marginea drumului.

Păși în lumina focului.

— Ți-am zărit fo...

Își curmă brusc vorba când siluetă de lângă rug sări iute în picioare, ținând o sabie cu amândouă mâinile. Ba nu, nu o sabie, ci un

fel de bătă lungă și închisă la culoare, prea dreaptă ca să fie o bucată de lemn.

Cronicarul încremeni.

— Căutam doar un loc unde să dorm, zise el iute, ducând fără să se gândească o mână la inelul de fier pe care îl purta în jurul gâtului. Nu vreau să dau de vreun necaz. Te las să-ți termini cina.

Făcu un pas în spate.

Silueta păru să răsuflă ușurată, iar bătă îi căzu din mână, lovindu-se metalic de o piatră.

— Dumnezeule mare, ce cauți aici la ceasul ăsta din noapte?

— Mă îndreptam spre Nicăurea și ți-am zărit focul.

— Ai venit înspre un foc străin în mijlocul codrului, noaptea? spuse silueta cu glugă, dând din cap. Ai face bine să vii încoace.

Îi făcu semn Cronicarului să se apropie, iar conșopistul văzu că purta mănuși groase de piele.

— Tehlu ferește, ai avut ghinion toată viața sau l-ai adunat pe tot pentru noaptea asta?

— Nu știu pe cine aștepți, zise Cronicarul, făcând încă un pas în spate, dar nu mă îndoiesc că mai bine aștepți singur.

— Taci și-ascultă, spuse omul aspru. Nu știu câtă vreme mai avem. Se uită în jos și se frecă în barbă.

— Of, Doamne, niciodată nu știu cât să vă zic și cât să nu vă zic. Dacă n-ai să mă crezi, o să zici că-s nebun. Dar și dacă ai să mă crezi, o să te sperii și n-o să mai fii de niciun ajutor.

Uitându-se din nou în sus, îl văzu pe Cronicar tot acolo, nemișcat.

— Treci încoace, bată-te să te bată! Dacă te-ntorci acolo ești ca și mort.

Cronicarul se uită peste umăr spre întunericul pădurii.

— De ce? Ce-i acolo?

Omul râse scurt și amar și dădu din cap, scos din sărite.

— Sincer?

Își trecu mâna prin păr fără să bage de seamă, iar gluga îi alunecă pe spate. În lumina focului, părul îi era cu neputință de roșu, iar ochii îi erau de un verde izbitor de viu. Se uită la Cronicar, măsurându-l din cap până în picioare.

— Duhuri rele, asta sunt, spuse el. Duhuri rele sub chipul unor păianjeni uriași și negri.

Cronicarul răsufală ușurat.

— Nu există așa ceva, duhuri rele.

După felul cum o spusese, se vedea lesne că mai zisese același lucru de multe, multe ori.

Bărbatul roșcat râse neîncrezător.

— Ei, atunci ne putem duce cu toții acasă, nu-i așa?!

Îi aruncă un rânjet nebunesc Cronicarului.

— Ascultă, pare-mi-se că ești om cu școală. Te stimez pentru asta și, în cea mai mare parte, ai dreptate.

Chipul îi deveni grav.

— Dar aici și acum, în noaptea asta, te înșeli. Te înșeli cât se poate de tare. Nu ți-aș dori să fii de partea cealaltă a focului când o să-ți dai seama de asta.

Încredințarea din glasul bărbatului îi dădu fiori reci Cronicarului. Simțind că face un lucru cât se poate de prostesc, păși cu grijă pe lângă zid, până în partea cealaltă a rugului.

Bărbatul necunoscut îl luă iute în primire.

— Nu se întâmplă să ai vreo armă cu tine, nu?

Cronicarul dădu din cap că nu.

— Nici nu prea are importanță. Nici măcar o sabie nu ți-ar fi de prea mare folos.

Îi dădu Cronicarului o bucată mare de lemn de foc.

— Pesemne că n-ai să fii în stare să lovești vreunul, dar merită să încerci. Sunt iuți. Dacă vreunul din ei se suie pe tine, aruncă-te la pământ. Încearcă să cazi pe el, să-l zdrobești cu trupul tău. Rostogolește-te pe el. Dacă poți să apuci vreunul, azvârle-l în foc.

Își trase din nou gluga peste cap, vorbind repede:

— Dacă mai ai și alte haine, ia-le pe tine. Dacă ai vreo pătură pe care poți să ți-o învelești în ju...

Își curmă deodată vorba și se uită dincolo de lumina focului.

— Lipește-te cu spatele de zid! zise el brusc, ridicând cu amândouă mâinile drugul de fier.

Cronicarul se uită și el dincolo de rug. Ceva negru se mișca printre copaci.

Intrară în lumină, târându-se jos, aproape de pământ: niște umbre negre, cu multe picioare și mari cât roțile de car. Una, mai iute decât celelalte, se aruncă în cercul de lumină fără șovăire, mișcându-se cu iuțea șerpuită a unui gândac.

Mai înainte să izbutească și Cronicarul să apuce mai bine bâta de lemn, creatura o luă împrejurul rugului și se repezi la el, iute ca un greier. Cronicarul își ridică brațele tocmai când ființa cea întunecată îl lovi în piept și în față. Picioarele tari și reci încercară să se înfigă în el, iar Cronicarul simți dăre de durere de-a latul brațului. Împleticindu-se să scape, își simți călcâiul împotmolit în pământul tare și începu să se prăbușească pe spate, dând sălbatic, dar degeaba, din mâini.

Pe când era în cădere, mai cuprinse o dată cu privirea scena luminată de flăcările rugului. Alte câteva creaturi negre ieșeau din întuneric, într-un ritm sacadat al picioarelor trecând peste rădăcini, pietre și frunze. De cealaltă parte a focului, bărbatul în mantie groasă își ținea drugul de fier cu amândouă mâinile, pregătit. Stătea într-o încremenire desăvârșită, într-o tăcere desăvârșită, așteptând.

Tot căzând pe spate cu creatura neagră peste el, Cronicarul simți o izbitură strașnică și seacă – dăduse cu moalele capului de zidul de piatră din spatele său. În jurul lui, lumea încetini, se încețoșă, apoi totul se făcu negru.

Cronicarul miji ochii și nu zări decât un talmeș-balmeș de umbre în lumina focului. Capul îi duduia. Mai multe dungi de durere aprinsă îi brăzdau brațele, iar de fiecare dată când trăgea aer în piept, altă durere mocnită îl apăsa în partea stângă.

Se chinui din greu să-și adune mințile și lumea i se mai limpezi într-o câtva. Bărbatul cel înfolfolit ședea lângă el. Nu mai purta mănușile, iar mantia cea grea îi atârna pe trup toată numai zdrențe – dar, în afară de asta, părea întreg și nevătămat. Avea gluga ridicată, ascunzându-i chipul.

— Te-ai trezit? îl întrebă omul cu interes. Asta-i bine. Când te lovești la cap, nu se știe niciodată.

Gluga se lăsă puțin într-o parte.

— Poți să vorbești? Știi unde ești?

— Da, zise Cronicarul îngălat – trebuia să se străduiască mult prea tare ca să scoată chiar și numai o vorbă.

— Și mai bine. Acum, hai și cu-a treia, că a treia-i cea mai bună. Crezi c-ai putea să te ridici în picioare și să-mi dai o mână de ajutor? Trebuie să ardem și să îngropăm leșurile.

Cronicarul mișcă un pic din cap și simți cum îl apucă și amețeala, și greața.

— Ce s-a-ntâmpat?

— Pesemne că ți-am rupt vreo două coaste, spune bărbatul. Unul din ei se suise cu totul pe tine. N-am avut ce altceva să fac, zice el ridicând din umeri. Îmi pare rău, dacă te-ajută la ceva. Ți-am cusut deja tăieturile de pe brațe. Ar trebui să se vindece frumos.

— Gata cu ei?

Gluga încuviință scurt.

— Scraelii nu dau înapoi. Sunt ca viespile într-un roi. Dau năvală până mor.

Chipul Cronicarului fu cuprins de groază.

— E un roi întreg de arătări dintr-astea?

— Doamne-Dumnezeule, nu! Erau doar astea cinci. Totuși, trebuie să-i ardem și să-i îngropăm, așa, ca să stăm liniștiți. Am tăiat deja lemnele de foc care ne trebuie: frasin și scoruș.

Pe Cronicar îl pufni râsul, un râs care mai-mai că dădea în istericale.

— Ca în cântecelul ăla de copii:

Cum să faci, îți spun eu ție:
Sapi o groapă-adâncă-n glie,
Frasin, ulm, scoruș să fie...

— Da, chiar așa, zise sec omul înfofolit. Nici nu-ți trece prin cap ce fel de lucruri se ascund în cânteccele de copii. Dar, și dacă nu cred că trebuie să săpăm o groapă chiar atât de adâncă, tot n-aș spune nu la un pic de ajutor, continuă el, lăsând vorba în aer, cu înțelese.

Cronicarul duse o mână la ceafă să-și pipăie ușor capul, apoi se uită la propriile degete, mirându-se că nu i s-au umplut de sânge.

— Cred că n-am nimic, zise el, rezemându-se cu grijă într-un cot, apoi ridicându-se în capul oaselor. Ai vreo...

Ochii îi fluturară, își pierdu orice vlagă și căzu pe spate ca bolovanul. Se lovi cu capul de pământ și rămase țeapăn, cu fața într-o parte.

Kote rămase liniștit câteva clipe bune, uitându-se la bărbatul care-și pierduse cunoștința. Când văzu că nu mișcă deloc și doar pieptul i se umflă și i se lasă încet la loc, Kote se sculă în picioare așa țeapăn cum era și se lăsă în genunchi lângă Cronicar. Îi ridică întâi o pleoapă, apoi și pe cealaltă, și mormăi nemulțumit, dar nu foarte mirat, de ce văzuse.

— Pare-mi-se că n-are rost să trag nădejde c-o să te mai trezești o dată, nu? întrebă el, fără prea mare tragere de inimă.

Îl bătu pe Cronicar ușor pe obrazul gâlbejit.

— Să nu trag niciun fel de...

Un strop de sânge se ivi pe fruntea Cronicarului, urmat iute de încă unul.

Kote se îndreptă din șale astfel încât să nu mai fie aplecat deasupra omului leșinat, și îi șterse sângele de pe față cât de bine putu – adică nu prea bine, căci și mâinile lui erau toate pline de sânge.

— Scuze, zise el dus pe gânduri.

Oftă adânc și-și lăsă gluga pe spate. Părul cel roșu îi era încâlcit și lipit de cap, iar jumătate din chip îi era mânjit de sânge închegat. Încet-încet, începu să decojească de pe el rămășițele zdrențuite ale mantiei. Dedesubt avea un șorț de piele așa cum poartă fierarii, brăzdat peste tot de tăieturi. Îl dădu și pe acela jos, scoțând la iveală o cămașă cenușie, simplă, de pânză țesută în casă. Amândoi umerii și toată mâneca stângă erau negre și ude de sânge.

Trase o clipă de nasturii cămașii, apoi se hotărî să n-o mai dea jos. Ridicându-se cu mare băgare de seamă în picioare, Kote își luă lopata și, încet, dureros, începu să sape.

CAPITOLUL CINCI – Bilețele

Trecuse bine de miezul nopții când izbuti Kote să se întoarcă în Nicăurea cu trupul fără vlagă al Cronicarului aruncat peste umerii deja schilodiți. Casele și prăvăliile târgului erau întunecate și tăcute, dar Piatra de Hotar era scaldată în lumină.

Bast stătea în prag, ȝopăind de pe un picior pe altul de supărare și nervi. Când zări silueta care se apropia, porni la fugă în josul străzii, fluturând mânios un petic de hârtie.

— Un bilețel? Dispari pe furiș și mie-mi lași un *bilețel*? șuieră el printre dinți. Dar ce-s eu, târfă într-un port?

Kote se întoarse și descărcă trupul Cronicarului în brațele lui Bast.

— Știam că n-ai fi făcut decât să te cerți cu mine, Bast.

— Și nici măcar nu-i un bilețel bine ticluit. „Dacă citești asta, pesemne că eu sunt deja mort“. Ce fel de bilețel mai e și ăsta? bombăni Bast supărat, sprijinindu-l pe Cronicar cu ușurință.

— Nici n-ar fi trebuit să-l găsești până dimineață, zise Kote obosit, pe când o porniră în lungul străzii spre han.

Bast se uită la bărbatul pe care-l căra în brațe, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— ăsta cine mai e?

Îl scutură un pic, uitându-se la el cu băgare de seamă, apoi îl aruncă ușor peste umăr, ca pe un sac de cartofi.

— Vreun nătărău lipsit de noroc, care s-a nimerit să fie pe drum când nu trebuie, spuse Kote cu dispreț. Nu-l zgâlțâi prea tare, s-ar putea să nu-i fie capul prea bine prins în ȝățâni.

— Și totuși, de ce pustia te-ai strecurat afară în miezul nopții? ceru Bast să știe, pe când intrau înapoi în han. Dacă ai de gând să-mi lași bilețel, atunci măcar ai face bine să-mi zici și pentru ce...

Bast făcu ochii mari când îl văzu pe Kote în lumină, pierit și mânjit cu sânge și cu țărână.

— N-ai decât să-ți faci câte griji vrei, zise Kote sec. E chiar pe atât de rău pe cât pare.

— Te-ai dus după ei să-i vânezi, nu? șuieră Bast, apoi făcu ochii și mai mari. Nu. Ai ținut o bucată din ăla pe care l-a omorât Carter. Nu-mi vine să cred. M-ai mințit. M-ai mințit *pe mine*.

Kote oftă, târâindu-și picioarele în sus pe scări.

— Ce te supără mai tare: că te-am mințit sau că nu m-ai prins? întrebă el.

— Mă supăr pentru că ai crezut că nu poți să ai încredere în mine, îngăimă Bast.

Discuția rămase în aer câtă vreme deschiseră una dintre multele odăi de sus, îl dezbrăcără pe Cronicar și-l băgară frumușel în pat. Tașca și săculețul de călătorie i le lăsară pe podea, lângă pat.

Închizând ușa după el, Kote începu:

— Am încredere în tine, Bast, dar voiam să te știu ferit de primejdii. Știam că sunt în stare să le fac față.

— Aș fi putut să te-ajut, Reshi! îi reproșă Bast cu glas rănit. Știi că te-aș fi ajutat.

— Și încă mai poți să m-ajutri, Bast, spuse Kote, îndreptându-se spre odaia lui și așezându-se greu pe marginea patului îngust. Trebuie să mi se coasă rănile, lămurii el, începând să-și desfacă nasturii de la cămașă. Aș putea să mi le cos și singur, dar mi-e greu să ajung pe umeri și pe spate.

— Aiurea, Reshi! Mă ocup eu.

— Am cele trebuincioase jos în pivniță, zise Kote, arătând spre ușă.

Bast pufni din nas cu dispreț.

— Ba nu, mulțumesc! Am să mă folosesc de propriile mele ace. Ace din cele cinstite, de os. Nu scârboșeniile alea ale voastre de fier zimțat, care înjunghie ca niște raze mici de răutate.

Se cutremură.

— Stâncă și puhoi, sunteți atât de înapoiați, e ceva de speriat!

Ieși valvârtej din odaie, lăsând ușa deschisă.

Kote își scoase încet cămașa, strâmbându-se de durere și răsuflând printre dinți, căci pânda îmbibată de sânge închegat i se lipise de carne. Când Bast se întoarse în odaie cu un lighean de apă și începu să-i curețe rănile, Kote avea din nou chipul neclintit.

Când sângele fu spălat, ieși la iveală o împletitură sălbatică de tăieturi lungi și drepte. Roșii și căscate, se distingeau bine pe pielea deschisă a hangiului, de parcă ar fi fost crestat cu vreo lamă de bărbier sau cu vreun colț de sticlă spartă. Erau cu totul cam

douăsprezece tăieturi, cele mai multe pe umeri, câteva peste spate și de-a lungul brațelor. O tăietură începea în creștetul capului și se ducea în jos, până în spatele urechii.

— Parcă se presupunea că tu nu sângerezi, Reshi, zise Bast. Știi tu, „Ne-Nsângeratul“ și toate cele.

— Să nu crezi tot ce auzi în povești, Bast. Mint.

— Ei, măcar nu ești pe atât de rău pe cât credeam, spuse Bast, ștergându-se pe mâini. Deși, după toate socotelile, ar fi trebuit să-ți pierzi o bucată de ureche. Erau răniți ca ăla care l-a vătămat pe Carter?

— Din ce-am văzut eu, nu, răspunse Kote.

— Câți au fost?

— Cinci.

— Cinci? îl îngână Bast, uluit. Și celălalt câți a omorât dintre ei?

— L-a abătut din drum pe unul, zise Kote darnic.

— *Anpauen*, Reshi! spuse Bast, dând din cap în vreme ce băga într-un ac de os un fel de fir mai subțire și mai bun decât ața de felcer. Ar fi trebuit să fii mort. De două ori mort.

Kote ridică din umeri.

— Nu-i prima dată când ar fi trebuit să fii mort, Bast. Mă pricep de minune să mă feresc din calea morții.

Bast se puse pe treabă.

— O să usture puțin, zise el, cu o neașteptată blândețe în mâini. Cinstit, Reshi, nici nu știu cum ai izbutit să rămâi în viață atâta vreme.

Kote mai ridică o dată din umeri și închise ochii.

— Nici eu nu știu, Bast, spuse el.

Glasul îi era obosit și cenușiu.

Câteva ceasuri mai târziu, ușa de la odaia lui Kote se deschise puțin, iar Bast aruncă un ochi înăuntru. Cum nu auzi altceva decât un răsuflat încet și măsurat, tânărul intră ușurel și se opri lângă pat, aplecându-se asupra celui ce dormea. Se uită la culoarea din obraji, îi mirosi răsuflarea și îl atinse gingaș pe frunte, la încheietura mâinii și pe gât, deasupra inimii.

Apoi, Bast își trase un scaun lângă pat și se așeză, privindu-și stăpânul, ascultându-l cum răsuflă. După câteva clipe, se întinse să-i dezmierde părul vâlvoi, cum face o mamă cu un copil adormit. Apoi începu să cânte încetișor, pe o melodie vioaie și ciudată, aproape ca un cântec de leagăn:

Ciudat, să văd mereu cum se aprinde
Scânteia vieții vreunui muritor,
Suflet de iască: viața-abia-l cuprinde,
Și vântul îl va stinge-așa ușor...

Din focul meu, îngăduit de-ar fi,
Ți-aș da, când văd că flacăra-ți slăbește,
Și tu arzi tot mai slab, din zi în zi...
Dar licărirea-ți, ce ne prevestește?

Glasul lui Bast se stinse încet, până rămase nemișcat, urmărind răsuflarea tăcută a stăpânului său, ceas după ceas, în întunericul dimineții.

CAPITOLUL ȘASE – Prețul aducerii-aminte

Abia a doua zi, spre seară, coborî Cronicarul scările și veni în sala mare a hanului Piatra de Hotar. Era tras la față și se clătina ușor pe picioare, dar își ținea tașca subțire de piele la subraț.

Kote ședea în spatele tejghelei, răsfoind o carte.

— O, oaspetele nostru fără de voie! Cum vă mai e capul?

— Îmi zvâcnește un pic când îl mișc prea repede, răspunse Cronicarul ducând mâna la ceafă. Dar încă mai merge.

— Mă bucur s-aud, spuse Kote.

— Unde mă... șovăi Cronicarul, uitându-se într-o parte și în alta. Suntem cumva în Nicăurea?

Kote dădu din cap că da.

— Mai Nicăurea de-atât nici că se poate, răspunse el, făcând un gest larg cu brațul. Metropolă înfloritoare. Își duc traiul aici câteva... zeci de oameni.

Cronicarul se holba la bărbatul cu păr roșu din spatele tejghelei. Se prinse de colțul mesei ca să aibă de ce să se sprijine.

— Dumnezeule cu trupul pârjolit! șopti el cu glasul tăiat. Chiar tu ești, nu-i așa?

Hangiul păru din cale afară de mirat.

— Să-mi fie cu iertare?

— Știu că ai de gând să zici că nu-i așa, răspunde Cronicarul. Dar după ce-am văzut astă-noapte...

Hangiul ridică o mână, făcându-l să tacă.

— Înainte să discutăm dacă v-ați ieșit au ba din minți după lovitura aceea la cap, spuneți-mi, cum mai e drumul către Tinuë?

— Ce? sări Cronicarul, un pic mâniat. Nu spre Tinuë mă îndreptam. Mă duceam... deh. Ei bine, chiar și lăsând la o parte ce-a fost azi-noapte, drumul e destul de greu. Am fost jefuit înainte de Vadul Popii, și de atunci am mers tot pe jos. Dar a meritat din plin, de vreme ce tu ești cu adevărat aici.

Conțopistul aruncă o privire spre sabia atârnată deasupra tejghelei și trase adânc aer în piept, în vreme ce pe chip i se așternea o ușoară neliniște.

— Nu sunt aici ca să-ți fac neazuri, să știi.

Zâmbi obosit.

— Nu că aș fi eu în stare să-ți fac ție necazuri, că doar...

— Bine, bine, îi tăie vorba hangiul, scoțând un șervet alb și începând să lustruiască tejgheaua. Deci cine ești?

— Poți să-mi spui Cronicarul.

— Nu te-am întrebat cum pot să-ți spun, zise Kote. Cum te cheamă?

— Devan. Devan Lochees.

Kote se opri din lustruit și își ridică privirile.

— *Lochees*? Ești neam cu ducele...

Kote nu-și mai isprăvi vorba, doar dădu din cap pentru sine.

— Da, fără îndoială că ești. Nu un cronicar oarecare, ci chiar Cronicarul.

Se uită bine de tot la bărbatul încărunțit din fața sa, cercetându-l din cap până-n picioare.

— Ca să vezi. Nimeni altul decât marele dezmințitor.

Cronicarul se mai liniști un pic – îl ungea la suflet că-i mersese faima până aici.

— Nu voiam să fac pe deșteptul mai înainte. Dar nu m-am mai gândit la mine însumi ca „Devan“ de ani buni. Numele ăsta l-am lăsat în urmă demult.

Îi aruncă hangiului o privire cu înțeleș.

— Mă gândesc că știi și tu cum vine asta...

Kote se făcu doar că nu bagă de seamă întrebarea nerostită.

— Ți-am citit cartea cu mulți ani în urmă. *Obiceiurile de împerechere ale draccusului*. Numai bună să-i deschidă ochii unui flăcău cu mintea plină de baliverne.

Se uită în jos și începu să frece din nou tejgheaua cu șervetul.

— Mărturisesc, am fost dezamăgit să aflu că nu există dragoni. E greu de învățat o asemenea lecție când ești copil.

Cronicarul zâmbi.

— Ca s-o spun de-a dreptă, și pe mine m-a dezamăgit întru câtva. Am plecat să caut o legendă și am găsit o șopârlă. Nemaipomenită șopârlă, e drept, dar tot șopârlă.

— Și-acum ești aici, spuse Kote. Ai venit să arăți că nici eu nu exist?

Cronicarul râse speriat.

— Nu. Vezi tu, noi am auzit niște zvonuri...

— Noi? Îi tăie vorba Kote.

— M-am însoțit la drum cu un vechi prieten de-al tău. Skarpi.

— Te-a luat sub aripa lui, nu? zise Kote pentru sine. Ca să vezi! Ucenicul lui Skarpi.

— Tovarășul, mai degrabă.

Kote dădu din cap, cu chipul la fel de neclintit.

— Trebuia să-mi dau seama că el o să fie primul care să dea de mine. Niște neguțători de zvonuri, și tu, și el.

Cronicarului i se oțeti zâmbetul pe buze, și-și înghiți primele vorbe care-i veniră. Se chinui câteva clipe să-și recapete înfățișarea liniștită.

— Și cu ce vă pot ajuta? întrebă Kote, lăsând din mână șervetul și zâmbindu-i frumos Cronicarului. Ceva de mâncat sau de băut? O odaie pentru dormit?

Cronicarul șovăi.

— Le am pe toate aici, vorbi Kote mai departe, arătând spre teighea. Vin vechi, dulce și savuros? Mied? Bere neagră? Rachiu de fructe! De prune? De vișine? De măr verde? De mure? le înșiră Kote, arătând sticlele câte una. Ei, hai, nu se poate să nu vreți nimic!

Pe măsură ce vorbea, zâmbetul i se făcea tot mai larg, scoțând la iveală cam prea mulți dinți pentru un hangiu prietenos. Iar în vremea asta, ochii i se făcuseră reci și aspri, și plini de mânie.

Cronicarul își feri privirea.

— M-am gândit că...

— Te-ai *gândit*, zise Kote batjocoritor, încetând a se mai face că zâmbește. Ba, mă-ndoiesc. Dacă nu, te-ai fi *gândit* (scuipă el vorba) la ce primejdii mă supui dacă vii aici.

Cronicarul se înroși la față.

— Auzisem despre Kvothe că e fără frică, spuse el fierbinte.

Hangiul ridică din umeri.

— Numai preoții și smintiții sunt fără frică, iar eu unul nu m-am avut niciodată prea bine cu Dumnezeu.

Cronicarul se încruntă, știind bine că i se întindea o momeală.

— Ascultă, zise el liniștit, am fost din cale-afară de atent. Nimeni în afară de Skarpi nu mai știe că am venit. Nu am pomenit nimănui de tine. Nici măcar nu mă așteptam să te gădesc.

— Vai ce m-ai liniștit, zise Kote a bătaie de joc.

— Sunt primul care recunosc că se poate să fi fost o greșeală să vin aici, răspunse Cronicarul, foarte mâhnit.

Tăcu, lăsându-l pe Kote să-l contrazică. Dar Kote nu-l contrazise. Cronicarul scoase un oftat și vorbi mai departe:

— Dar ce-am făcut e bun făcut. N-ai de gând nici măcar să...

Kote dădu din cap că nu.

— A fost acum multă vreme...

— Mai puțin de doi ani! se opuse Cronicarul.

— ...Și nu mai sunt ce eram, vorbi Kote înainte.

— Și ce erai, mai bine zis?

— Kvothe, spuse el simplu, fără să se lase prins în vreo altă lămurire. Acum sunt Kote. Mă ocup de un han. Asta înseamnă că berea e trei gologani, iar o odaie cu un singur pat costă o para.

Începu să lustruiască din nou tejgheaua cu ardoare.

— Cum ai zis: ce-i făcut e bun făcut. Poveștile au să se scrie singure.

— Dar...

Kote ridică ochii și, preț de o clipă, Cronicarul văzu dincolo de mânia care îi scânteia în privire. Preț de o clipă, zări durerea ascunsă acolo, vie și sângerândă, ca o rană prea adâncă să se vindece. Apoi Kote se uită în altă parte și rămase doar mânia.

— Ce ai putea tu să-mi dai în schimb, să merite tot prețul aducerii-aminte?

— Toată lumea crede că ești mort.

— Tu chiar nu pricepi, nu? dădu Kote din cap, neștiind dacă să-l apuce râsul sau deznădejdea. Chiar asta și vreau. Când ești mort, nu te caută nimeni. Nu vin dușmanii să ducă la capăt vechi răz bunări. Nu vine nimeni să-ți ceară să le povestești, spuse el acru.

Cronicarul nu voi să-i înfrunte privirea.

— Sunt și unii care spun că ești doar un basm.

— Chiar sunt un basm, spuse Kote cu ușurință, dând afectat din mână. Un soi foarte aparte de basm, care se țese singur. Cele mai bune minciuni despre mine sunt cele pe care le-am spus eu însumi.

— Spun că nici n-ai existat vreodată, îl corectă Cronicarul cu blândețe.

Kote ridică nepăsător din umeri, iar zâmbetul nu-i pieri decât foarte puțin. Simțindu-i slăbiciunea, Cronicarul vorbi mai departe:

— În unele povești nu ești nimic mai mult decât un ucigaș cu părul roșu.

— Sunt și asta.

Kote se întoarse la lustruit tejgheaua. Ridică din nou din umeri, cu mai puțină ușurință ca înainte.

— Am omorât oameni și creaturi care erau mai ceva ca oamenii. O meritau, toți până la unul.

Cronicarul clătină încet din cap.

— Poveștile te numesc ucigaș ordinar, nu erou. Kvothe Arcanistul și Kvothe Ucigașul-de-Regi sunt doi oameni cu totul deosebiți.

Kote se opri din lustruit și se întoarse cu spatele. Dădu o dată din cap, fără să-și ridice privirea.

— Sunt și povești care spun că există un nou Chandrian. O nouă groază în noapte. Cu părul la fel de roșu ca sângele pe care-l varsă.

— Cei care contează știu care-i deosebirea, spuse Kote ca și cum ar fi vrut să se convingă pe sine, însă glasul îi era ostenit și deznădăjduit.

Cronicarul bufni în răs.

— Fără îndoială. Deocamdată. Dar, mai mult ca oricine, tu ar trebui să-ți dai seama cât de subțire e linia dintre adevăr și o minciună îmbietoare. Între istorie și o poveste bine ticluită.

Cronicarul tăcu ceva vreme, lăsându-și vorbele să pătrundă bine în mintea hangului.

— Știi care o să câștige, odată cu trecerea vremii.

Kote rămase așa, uitându-se la zidul alb, cu mâinile pe tejghea. Avea capul ușor plecat, ca și cum asupra lui s-ar fi așternut o mare apăsare. Nu spuse nimic.

Cronicarul făcu un pas îndrăzneț în față, simțind că e pe cale să învingă.

— Unii spun că a fost și o femeie...

— Ce știi ei? tăie glasul lui Kote ca fierul în os. Ce știi ei cum s-a petrecut?

Grăi atât de încet, încât Cronicarul trebui să-și țină răsuflarea ca să înțeleagă.

— Se zice că...

Cronicarului îi rămaseră vorbele în gât, iar odaia se făcu nefiresc de tăcută. Kote rămase întors cu spatele, cu trupul încremenit și cu o groaznică tăcere încleștată între fălci. Mâna dreaptă, încurcată în șervetul cel alb, se strânse într-un pumn.

La o palmă de el se sparse o sticlă. Aerul se umplu de un miros de căpșuni și de sunetul sticlei făcute țândări. Un sunet neînsemnat înăuntrul unei încremeniri atât de mari, dar de ajuns. De ajuns cât să sfâșie tăcerea în fâșii mici și ascuțite. Cronicarul se înfrigură și își dădu dintr-odată seama ce joc primejdios joacă. „Așadar, asta-i deosebirea dintre a spune o poveste și a fi într-o poveste“, se gândi el amorțit – „frica“.

Kote se întoarse.

— Ce-ar putea ei să știe despre ea? întrebă el încet.

Cronicarului i se tăie răsuflarea când privi chipul lui Kote. Înfațișarea de hangiu pașnic era ca o mască sfârtecată. Dedesubtul ei, chipul îi era hăituit, iar privirile erau numai pe jumătate în lumea asta, și pe jumătate altundeva, printre aduceri-aminte.

Cronicarului îi veni în minte o poveste pe care o auzise. Una între atâtea altele. Se povestea cum Kvothe plecase să caute ceea ce-i poftea inima. Trebuisse să păcălească un duh rău ca să primească ce poftea. Dar, odată primit, fusese nevoit să se lupte cu un înger pentru a putea păstra ce primise. „Chiar cred, se pomeni Cronicarul că gândește. Înainte era doar o poveste, dar acum chiar cred. Țsta e chipul unui om care a ucis un înger.“

— Ce ar putea ei să știe despre mine? ceru Kote să știe, cu mânie amorțită în glas. Ce-ar putea ei să știe despre toate astea?

Făcu un gest scurt și aprig, care părea să cuprindă totul: sticla spartă, teigheaua, lumea întregă.

Cronicarul înghiți în sec, cu gâtulejul uscat.

— Numai ceea ce li se spune.

Pic-pic, pic-pic. Băutura din sticla spartă încep să bată o darabană schimbătoare pe podea.

— Oooooof, oftă Kote un oftat adânc.

Pic-pic, pic-pic, pic.

— Șiret. Să te folosești de cel mai bun șiretlic al meu împotriva mea. Să-mi iei povestea ostatică.

— Aș spune adevărul.

— Adevărul e singurul care m-ar putea zdrobi. Ce e mai greu ca adevărul?

Pe chip îi străfulgeră un zâmbet bolnăvicios și batjocoritor. Câteva clipe bune, doar picuratul gingaș al stropilor pe podea mai alungă tăcerea.

Până la urmă, Kote se îndreaptă spre ușa din spatele tejghelei. Cronicarul rămase în picioare, stingherit în odaia pustie, fără să știe dacă fusese izgonit sau nu.

După ceva vreme, Kote se întoarse cu o găleată de apă cu săpun. Fără să se uite înspre povestitor, încep, domol și temeinic, să spele sticlele. Una câte una, Kote le ștergea fundurile de vinul de căpșuni și le așeza pe tejghea, între el și Cronicar, ca și cum sticlele ar fi putut să-l apere.

— Ai plecat să cauți un basm și ai găsit un om, zise el sec, fără să-și ridice privirea. Ai auzit poveștile și acum vrei să afli cum stau de fapt lucrurile.

Strălucind de ușurare, Cronicarul își puse tașca pe una dintre mese, mirându-se că îi tremura ușor mâna.

— Am prins un zvon despre tine acum ceva vreme. Abia o șoaptă. Nu mă așteptam chiar să...

Cronicarul se întrerupse, dintr-odată stingherit.

— Mă așteptam să fii mai bătrân.

— Sunt, zise Kote.

Cronicarul păru încurcat, dar, înainte să apuce să spună ceva, hangiul vorbi mai departe:

— Ce te aduce în colțișorul ăsta neînsemnat de lume?

— O întrevedere cu însuși contele de Baedn-Bryt, spuse Cronicarul, înfoindu-se un pic în pene. De azi în trei zile, în Treya.

Hangiul se opri cu șervetul în mână.

— Tu te-aștepti să ajungi la conacul contelui în patru zile? întrebă el încet.

— Sunt mai în urmă decât plănuisem, mărturisi Cronicarul. Mi s-a furat calul pe la Vadul Popii.

Aruncă o privire pe fereastră, la cerul care se întuneca.

— Dar sunt dispus să renunț la somn. Dimineată o să o iau din loc și n-o să-ți mai stau pe cap.

— Ei, n-aș vrea să renunți tu la somn din pricina mea, zise Kote batjocoritor, cu privirea înăsprindu-i-se iarăși. Pot să-ți spun toată povestea dintr-o singură suflare: am colindat lumea cu trupa, am iubit, am pierdut, mi-am pus încrederea și mi-a fost înșelată încrederea. N-ai decât să scrii asta și să arzi ce-ai scris, că tot n-are să-ți fie de niciun folos.

— Nu trebuie s-o iei chiar așa, spuse iute Cronicarul. Dacă vrei, putem să ne-ntindem la vorbă toată noaptea. Și câteva ceasuri dimineată.

— Cât de darnic, sări Kote. Mă pui să-mi spun povestea într-o seară? Fără să-mi dai răgaz să-mi aduni gândurile? Să mă pregătesc?

Buzele i se strânseseră într-o linie subțire.

— Nu. Du-te și te ține de fleacuri cu contele ăla al tău. Nici nu vreau s-aud.

Cronicarul vorbi încet:

— Dacă știi fără doar și poate că îți trebuie...

— Da, spuse Kote, punând o sticlă pe tejghea, cu zgomot. E de așteptat că are să-mi trebuiască ceva mai multă vreme. Și n-ai s-auzi nimic în seara asta. O poveste adevărată trebuie pregătită în tihnă.

Cronicarul se încruntă speriat și-și trecu mâinile prin păr.

— Aș putea să-mi petrec toată ziua de mâine culegându-ți povestea...

Văzându-l pe Kote cum clatină din cap, tăcu. Apoi începu din nou, aproape ca și cum ar fi vorbit de unul singur:

— Dacă fac rost de-un cal în Baedn, pot să-ți dau toată ziua de mâine, aproape toată noaptea, și o parte din ziua următoare.

Se scărpină la frunte.

— Nu-mi place defel să călăresc noaptea, însă...

— Îmi vor trebui trei zile, spuse Kote. Știu fără doar și poate.

Cronicarul rămase mască.

— Dar... contele!

Kote dădu din mână cu dispreț.

— Nimănui nu-i trebuie trei zile, spuse Cronicarul cu hotărâre. I-am scris memoriile lui Oren Velciter. *Oren Velciter*, bagă de seamă! Are optzeci de ani și a trăit cât pentru două sute. Cinci sute, dacă e să iei în seamă și minciunile. Și el m-a căutat pe *mine*, adăugă Cronicarul cu afectare. Nici lui nu i-au trebuit mai mult de două zile.

— Eu asta-ți ofer, zise hangiul franc. Ori o fac cum se cuvine, ori n-o mai fac deloc.

— Ia stai așa, se luminează Cronicarul la față dintr-odată. M-am gândit la toate astea pe dos, zise el, clătinând din cap la propria-i prostie. Mă duc mai întâi să-l văd pe conte, și apoi mă întorc. În felul ăsta, poți să te-ntinzi cât vrei. Aș putea să-l aduc și pe Skarpi înapoi cu mine.

Kote îi aruncă o privire de adânc dispreț.

— Ce te face să crezi că aș putea să mai fiu aici când te întorci? Îl întrebă el pe Cronicar, plin de neîncredere. De fapt, ce te face să crezi că poți să pleci doar așa de-aici, când știi ceea ce știi?

Cronicarul încremeni.

— Vrei...

Înghiți în sec și începu din nou:

— Vrei să zici că...

— Povestea are să dureze trei zile, îi tăie vorba Kote. Începând de mâine. *Asta* vreau să zic.

Cronicarul închise ochii și își trecu mâinile peste față. Contele avea să-și iasă din minți, de bună seamă. Și-apoi, de unde să știe ce avea să trebuiască să facă să-i câștige din nou bunăvoința? Și totuși...

— Dacă asta e singura cale prin care o pot afla, atunci mă învoiesc.

— Mă bucur s-aud, se liniști hangiul cu o jumătate de zâmbet. Ei, hai, chiar așa de neobișnuit e trei zile?

Cronicarul își recăpătă înfățișarea gravă.

— Trei zile este destul de neobișnuit. Și cu toate astea...

O parte din înfumurare i se mai topi.

— Cu toate astea, zise el, dând din mână parcă să arate că vorbele nu mai aveau niciun rost, ești Kvothe.

Bărbatul care-și zicea Kote își ridică privirile dintre sticle. Pe chip îi înflori un zâmbet cu buzele pline. În ochi i se aprinse o scânteie. Păru mai înalt.

— Da, socotesc că sunt, zise Kvothe, iar glasul lui răsună de fier.

CAPITOLUL ȘAPTE – Despre începuturi și numele lucrurilor

În Piatra de Hotar se revărsa lumina. O lumină rece și proaspătă, numai bună pentru începuturi. Trecuse pe lângă morar pe când își pregătea roata să se învârtă încă o zi. Luminase cuptorul pe care fierarul îl aprindea din nou după patru zile de lucru la rece. Dezmierdase caii de povară înhămați la căruțe și tășurile secerilor cu scânteieri ascuțite, gata să se apuce de muncă la începutul unei zile de toamnă.

În Piatra de Hotar, lumina cădea de-a curmezișul pe chipul Cronicarului și dezmierda un început și acolo, o coală albă așteptând primele vorbe dintr-o poveste. Lumina zbură peste tejghea, împrăștie o mie de mărunte începuturi-curcubeu din sticlele colorate și se cățăără în sus pe perete, spre sabia, ca și cum ar fi căutat un ultim început.

Dar când lumina atinse sabia, acolo nu fu de găsit niciun început. De fapt, lumina pe care o răsfrângea sabia era slabă, ștearsă și veche de veacuri. Privind-o, Cronicarului îi veni în minte că, deși era începutul unei zile, mai era și toamnă târzie și se făcea tot mai frig. Sabia străluci cu înțelepciunea că răsăritul era un început mic pe lângă sfârșitul unui anotimp: sfârșitul unui an.

Cronicarul își dezlipi privirea de la sabia, știind că Kvothe spusese ceva, dar nu și ce.

— Să-mi fie cu iertare?

— Cum fac oamenii de obicei să-și spună povestea? întrebă Kvothe.

Cronicarul ridică din umeri.

— Cei mai mulți îmi spun ce-și aduc aminte. Mai apoi, eu consemnez întâmplările în ordinea care trebuie, scot ce e în plus, aduc lămuriri, fac să fie mai limpede, lucruri din astea.

Kvothe se încruntă.

— Nu cred c-o să meargă în felul ăsta.

Cronicarul îi zâmbi sfios.

— Povestitorii sunt mereu altfel. Ei vor să li se lase poveștile în pace. Dar mai vor și ascultători cu băgare de seamă. De obicei, pe ei îi

ascult mai întâi și scriu după aceea. Am o ținare de minte aproape desăvârșită.

— *Aproape desăvârșită* nu m-ajută la nimic, spuse Kvothe, ducând un deget la buze. Cât de iute ești în stare să scrii?

Cronicarul îi aruncă un zâmbet știutor.

— Mai iute decât se vorbește.

Kvothe ridică dintr-o sprânceană.

— Mi-ar plăcea să văd cum vine asta.

Cronicarul își desfăcu tașca. Scoase din ea un teanc de hârtie bună, albă, și o sticlură de cerneală. După ce le așează frumos și cu grijă pe masă, înmuie un condei în cerneală și se uită la Kvothe, așteptând.

Cum stăteau amândoi pe câte un scaun, Kvothe se aplecă spre Cronicar și vorbi repede:

— Eu sunt. Noi suntem. Ea este. El a fost. Ei vor fi.

Condeiful Cronicarului dănțuia și zgâria pe hârtie, sub privirile lui Kvothe.

— Eu, Cronicarul, mărturisesc prin aceasta că nu știu nici să scriu și nici să citesc. Prosternat. Cuviincios. Cocostârc. Cuarț. Egoliant. *Lhin ta Lu soren hea*. „A fost odată-n Faeton o vădană, virtutea ei pe toți îi întrecea. Dar într-o zi s-a dus la popă-n strană, căci gândul tot mereu o îndrepta...”

Kvothe se aplecă să se uite cum scrie Cronicarul.

— Interesant... ei, poți să te oprești.

Cronicarul zâmbi din nou și își șterse condeiful de o bucată de cârpă. Coala din fața lui cuprindea o singură linie de semne de neînțelese.

— Să fie vreun soi de cifru? se întrebă Kvothe cu voce tare. Și încă unul foarte curat ticluit. Pun rămășag că nu strici prea multă hârtie.

Întoarse spre el coala ca să se uite mai bine la scriere.

— Nu stric niciodată hârtie, zise Cronicarul trufaș.

Kvothe dădu din cap fără să-și ridice ochii.

— Ce vrea să zică „egoliant”? întrebă Cronicarul.

— Ce? A, nimic. E scornit de mine. Voiam să văd dacă o vorbă care nu ți-e cunoscută are să te facă să scrii mai încet sau nu.

Se întinse și-și trase scaunul mai aproape de al Cronicarului.

— De îndată ce-mi arăți cum se citește asta, putem să-i dăm bătaie.

Cronicarul nu păru prea încrezător.

— Este un deosebit de întortocheat...

Văzându-l pe Kvothe că se încruntă, suspină.

— Am să încerc.

Cronicarul trase aer în piept și începu să scrie o linie de semne în timp ce vorbea.

— Există în jur de cincizeci de sunete pe care le folosim ca să vorbim. I-am dat fiecăruia câte un semn, una sau două linii de condei. E numai ce se aude. Aș fi în stare, îmi închipui, să însemnez și într-o limbă pe care nici măcar n-o înțeleg.

Arată spre coală.

— Avem mai întâi sunetele glasnice.

— Toate numai linii de sus în jos, zise Kvothe, uitându-se încordat la hârtie.

Cronicarul se opri, luat prin surprindere.

— Ei bine... da.

— Și atunci neglasnicele trebuie să fie de la stânga la dreapta, nu? Și împreună ar veni cam așa, nu?

Luând condeiul, Kvothe făcu și el câteva semne pe hârtie.

— Șiret. Nu ți-ar trebui niciodată mai mult de două sau trei pentru un cuvânt.

Cronicarul se uita la Kvothe în tăcere.

Kvothe nu-l băgă în seamă, cufundat în semnele de pe hârtie.

— Dacă ăsta e „sunt“, atunci așa trebuie să fie u-ul, arată el spre primele mâzgălituri ale Cronicarului. Și astea, e, i, o și a. Iar ăsta ar trebui să fie î-ul.

Kvothe dădu din cap pentru sine și îi întinse Cronicarului înapoi condeiul.

— Arată-mi și neglasnicele.

Cronicarul le scrise, înțepenit, rostindu-le pe când le și scria. După ceva vreme, Kvothe luă condeiul și le isprăvi el, cerându-i uluitului Cronicar să-l îndrepte dacă face vreo greșeală.

Cronicarul se uită la Kvothe și-l ascultă cum duce la capăt toate sunetele. De la un capăt la altul, toată treaba ținu cam un sfert de ceas. Kvothe nu făcu nicio greșală.

— O orânduire minunat de folositoare, zise Kvothe cu respect. Cu foarte mult sens. Ai ticluit-o chiar tu?

Cronicarului îi luă mult până să vorbească – stătea și se holba la rândurile de semne de pe coala de hârtie din fața lui Kvothe. Până la urmă, lăsând la o parte întrebarea lui Kvothe, îl întrebă și el:

— Chiar ai învățat limba temică într-o zi?

Kvothe zâmbi ușor și se uită în jos la masă.

— Asta-i o poveste veche. Mai că uitasem de ea. Mi-a luat o zi și jumătate, de fapt. O zi și jumătate fără să dorm deloc. De ce întrebi?

— Am auzit despre isprava asta la Universitate. Nu i-am dat niciodată prea multă crezare.

Se uită la hârtia pe care stătea scris propriul lui cifru, cu scriitura ordonată a lui Kvothe.

— Chiar toată?

Kvothe păru mirat.

— Toată ce?

— Limba. Ai învățat toată limba temică?

— Nu. Firește că nu, zise Kvothe un pic țâfnos. Doar o parte. O parte destul de mare, fără îndoială, dar socotesc că nici nu poți învăța vreodată ceva pe de-a-ntregul. Darămite o limbă.

Își frecă palmele una de alta.

— Ei bine, ești gata?

Cronicarul clătină din cap ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mințile, scoase o nouă coală de hârtie și abia atunci încuviință.

Kvothe îi făcu semn Cronicarului să nu scrie încă.

— N-am mai spus niciodată povestea asta și mă îndoiesc că o voi mai spune vreodată.

Se aplecă spre Cronicar.

— Înainte să începem, trebuie să ții seama că neamul meu este Edema Ruh. Neamul nostru spune povești de dinainte de arderea Caluptenei. De dinainte să existe cărți în care să le scriem. De dinainte să existe muzică prin care să le cântăm. Când s-a aprins

primul foc, noi, neamul Ruh, eram deja acolo, depănând povești, strânși la lumina lui tremurătoare.

Hangiul dădu din cap spre conțopist.

— Îți cunosc faima ca mare culegător de povești și însemnător de fapte și isprăvi. Ochii lui Kvothe se făcură duri ca de cremene și ascuțiți ca sticla tăiată. Acestea fiind zise, să nu care cumva să-ți permiți să schimbi vreo vorbă din ce spun. Dacă pare că mă poticnesc, dacă pare că o iau de-a ocoliușul și mă pierd, adu-ți aminte că o poveste adevărată rareori ia calea cea mai dreaptă.

Cronicarul încuviință grav din cap, încercând să-și închipuie mintea care îi destrămase cifrul într-un sfert de ceas. O minte care învățase o limbă într-o zi.

Kvothe zâmbi cu blândețe și își plimbă privirile jur-împrejurul odăii, ca și cum și-ar fi întipărit-o în minte. Cronicarul își înmuie condeiul în cerneală, iar Kvothe se uită în jos, la propriile-i mâini împreunate pe masă, vreme de cel puțin trei răsuflări adânci.

Apoi începu să grăiască.

— Într-un fel, totul a început când am auzit-o cântând. Cu glasul ei care se îngemăna și se contopea cu al meu. Glasul îi era așa cum îi era și sufletul: sălbatic ca focul, ascuțit ca sticla sfărâmată, dulce și curat ca apa de izvor.

Kvothe clătină din cap.

— Nu. A început la Universitate. Mă dusesem acolo ca să învăț magie de soiul aceleia despre care auzi în povești. Magie ca a lui Taborlin cel Mare. Voiam să învăț numele vântului. Voiam fulgere și văpăi. Voiam răspunsuri la zece mii de întrebări și să fiu lăsat în arhivele lor. Dar ceea ce am găsit la Universitate a fost cu totul deosebit de ce e în povești și am fost dezamăgit foarte.

Suspină.

— Dar mă gândesc că adevăratul început este ceea ce m-a făcut să mă îndrept spre Universitate. Focuri năprasnice la amurgit. Un om cu ochi ca de gheață în fundul unui puț adânc. Duhoarea de sânge și de păr ars. Chandrienii.

Încuviință din cap ca pentru sine.

— Da, bănuiesc că de aici a început totul. Aceasta este, în multe feluri, o poveste despre Chandrieni.

Kvothe clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să se scuture de gânduri întunecate.

— Dar mă gândesc că ar trebui s-o iau de și mai dinainte. Dacă asta ar trebui să semene cu o carte a isprăvilor mele, pot s-o iau cu binișorul. Merită, dacă e să își aducă lumea aminte de mine, dacă nu într-un fel care să mă măgulească, măcar cât de cât așa cum a fost. Dar ce-ar zice tata dacă m-ar auzi spunând o poveste în felul ăsta? „Începe cu începutul!“ Foarte bine, dacă stăm să spunem povești, atunci să o facem așa cum se cuvine.

Se aplecă și mai mult în scaun.

— La început, după câte știu eu, lumea a fost depănată din hăul cel fără de nume de către Aleph, care a dat fiecărui lucru câte un nume. Sau, dacă e să credem altă poveste, a descoperit numele pe care lucrurile le aveau deja.

Cronicarul lăsa să-i scape un chicotit, dar nu-și ridică privirea și nu se opri din scris.

Kvothe vorbea mai departe, zâmbind pentru sine:

— Te văd că râzi. Foarte bine, ca să fie totul mai limpede, hai să spunem că eu sunt miezul a tot ce există. Cu asta, putem trece peste nenumărate povești plictisitoare: ridicări și prăbușiri de imperii, epopei pline de eroism, balade de tragică iubire. Și hai să ajungem repede la singura poveste care chiar contează.

Zâmbi larg.

— A mea.

Numele meu este Kvothe și se citește așa cum se scrie, cu „th“. Numele au o mare însemnătate, căci ele îți pot spune multe despre cineva. Iar eu unul am avut mai multe nume decât e firesc pe lumea asta.

Cei din neamul Adem îmi spun Maedre. Ceea ce, după cum e rostit, poate însemna „Flacăra“, „Trăsnetul“ sau „Copacul Sfârtecat“.

„Flacăra“ e lesne de ghicit de ce, dacă m-ai văzut vreodată. Am părul roșu aprins. Dacă m-aș fi născut cu câteva veacuri înainte, m-ar fi ars pesemne pe rug ca pe un duh rău. Îl țin scurt, dar e mereu

ciufulit. Dacă e să-l las în pace, stă vâlvoi și mă face să arăt de parcă aș fi luat foc.

„Trăsnetul“ se leagă, cred, de glasul meu grav și de faptul că am avut parte de multe exerciții de elocință, la o vârstă fragedă.

La „Copacul Sfârtecat“ nu m-am gândit niciodată că ar putea să însemne ceva. Deși, privind în urmă, bănuiesc că ar putea să fie cel puțin pe jumătate o prorocie.

Primul meu învățător mi-a spus E’lir pentru că eram isteț și îmi cunoșteam propria istețime. Prima mea ibovnică mi-a spus Dulator pentru că îi plăcea cum sună. Mi s-a mai spus Shadicar, Degete-Dibace și Șase Coarde. Mi s-a spus Kvothe Ne-Nsângeratul, Kvothe Arcanistul și Kvothe Ucigașul-de-Regi. Mi-am câștigat toate aceste nume. Am plătit pentru fiecare în parte.

Dar am crescut fiind doar Kvothe. Tata mi-a spus odată că înseamnă „a ști“.

Firește, mi s-a mai spus și în alte feluri. Cele mai multe dintre ele rușinoase, dar puține nemeritate.

Am furat domnițe din ghearele regilor adormiți. Am ars orașul Trebon. Am petrecut o noapte cu Felurian și am rămas și în viață, și întreg la minte. Am fost dat afară de la Universitate la o vârstă mai fragedă decât sunt alții primiți. Am bătut la lumina lunii cărări pe care alții se tem să le bată și ziua. Am vorbit cu zei, am iubit femei și am scris cântece care-i fac să plângă și pe menestreli.

Se poate să fi auzit de mine.

CAPITOLUL OPT – Pungași, târfe și eretici

Dacă istorisirea aceasta e să semene cu o carte a isprăvilor mele, atunci se cade să începem cu începutul. Cu miezul a ceea ce sunt eu de fapt. Ca să facem asta, trebuie să ținem seama că, înainte să fiu orice altceva, am fost un vlăstar al neamului Edema Ruh.

În ciuda a ceea ce crede lumea, nu toți artiștii călători sunt Ruh. Cei din trupa mea nu erau nicidecum niște măscărici amărâți care-și desfășoară caraghioslăcurile pe la răscruci de drum, cântând câte-o cântare să capete ceva de-ale gurii. Nu, noi eram artiști de curte, Trupa Seniorului Pârloagă-Sură. În cele mai multe târguri, sosirea noastră era un lucru mai însemnat decât Alaiul de Miez de Iarnă și Jocurile Solinade la un loc. Niciodată n-aveam cu noi mai puțin de opt căruțe cu coviltir și eram mereu mai bine de douăzeci de artiști: actori și acrobați, scamatori și saltimbanci, bufoni, cântăreți și muzicanți. Familia mea.

Tata era mai priceput într-ale muzicii și actoriei decât oricare altul. Mama avea o înzestrare aparte la potrivitul cuvintelor. Erau amândoi frumoși, cu plete negre și zâmbete mereu în colțul gurii. Ruh până în măduva oaselor – și asta spune totul.

Atâta doar că mama, înainte să facă parte din trupă, fusese de viță nobilă. Mi-a spus odată că tata o ademenise să părăsească un „iad nesuferit și plicticos la culme“ prin muzica lui dulce și vorbele lui încă și mai dulci. Bănuiesc că prin iadul acela voia să zică Trei Răscruci, moșia unde am fost în vizită la niște rude când eram eu foarte mic. O singură dată.

Părinții mei nu s-au cunutat de fapt niciodată – prin asta vreau să zic că nu s-au sinchisit să-și întărească legătura pe lângă vreo biserică. Nu mi-e rușine cu asta. Ei se știau cununați și nu vedeau de ce să mai vestească asta vreunei stăpâniri lumești sau cerești. Îi respect pentru asta. De fapt, păreau să fie mai fericiți și să-și fie mai credincioși unul altuia decât multe alte perechi cununate cum se cuvine pe care le-am văzut de-atunci încoace.

Ocrotitorul nostru era Baronul Pârloagă-Sură, iar numele lui ne deschidea multe uși, care altfel ar fi rămas închise pentru cei din neamul Edema Ruh. Pentru asta, noi îi purtam culorile, verde și sur,

și îi spoream bunul renume pe oriunde mergeam. O dată pe an, petreceam câte două răspasuri la conacul lui, încântându-l pe el și toată gospodăria sa.

Am avut o copilărie fericită, crescând în mijlocul unui bălci fără de sfârșit. Pe lungile drumuri de la un târgușor la altul, tata obișnuia să-mi citească din marile monologuri. Cuvânta de cele mai multe ori pe de rost, iar glasul îi răsuna de-a lungul drumului câte o jumătate de kilometru. Îmi amintesc că urmăream pe carte și intram să citesc rolurile mărunte. Tata mă încuraja să încerc și eu să cuvântez bucățile cele mai reușite, și în felul ăsta am învățat să iubesc cuvintele bine ticluite.

Mama și cu mine obișnuiam să scornim cântecele împreună. Altă dată, părinții mei jucau dialoguri romantice, în vreme ce eu le buchiseam pe carte. Pe atunci, toate astea mi se păreau jocuri. Nici nu-mi dădeam eu seama cu câtă șiretenie eram înșcolit.

Am fost un copil curios: iute la pus întrebări și totdeauna gata să învăț orice. Și având acrobați și actori pe post de învățători, nici nu-i de mirare că n-am ajuns niciodată să urăsc învățătura, așa cum li se întâmplă celor mai mulți copii.

În vremurile acelea, drumurile erau mai lipsite de primejdii, dar oamenii cu băgare de seamă tot se mai întovărășeau cu noi la drum, așa, ca să se ferească și mai mult din calea primejdiei. De la ei căpătăm tot felul de alte învățături. Am prins o spoială de felurite legi ale Orânduirii de la un jude călător, prea beat sau prea plin de sine ca să-și dea seama că ține prelegeri unui copil de opt ani. Am învățat cum să mă descurc într-o pădure de la un vânător pe nume Laclith, care a călătorit cu noi aproape un anotimp întreg.

Ițele și încurcăturile murdare ale curții regale din Modeg le-am aflat de la o... curtezană. După cum zicea și tata: „Fantelui să-i spui fante. Popii să-i spui popă. Dar unei târfe să-i zici întotdeauna doamnă. Și-așa duc un trai greu, și nu strică niciodată să fii bine-crescut“.

Hetera mirosea cumva nelămurit a scortiușoară și, la nouă ani, mi se părea captivantă fără să știu prea bine de ce. Ea m-a învățat să nu fac niciodată într-ascuns ceva despre care nu vreau să se vorbească în văzul lumii și m-a prevenit să nu cumva să vorbesc în somn.

Și-apoi a mai fost și Abenthy, primul meu învățător adevărat. El m-a învățat mai multe decât toți ceilalți la un loc. Dacă n-ar fi fost el, n-aș fi devenit niciodată omul care sunt astăzi.

Vă cer să nu i-o luați în nume de rău. A făcut-o cu cele mai bune gânduri.

— O să trebuiască să plecați de-aici, spuse starostele. Înșirați-vă tabăra în afara târgului și n-o să vă stingherească nimeni, atâta vreme cât nici voi nu începeți vreo încăierare și nu o luați din loc cu ceva care să nu fie al vostru.

Îi aruncă tatei o privire cu înțeles.

— Apoi n-aveți decât să o porniți la drum mâine. Nu dați niciun spectacol. Aduc mai multe bebele decât lovele.

— Noi chiar *avem* patalama, zise tata, scoțând o bucată îndoită de pergament din buzunarul de la piept al surtucului. Ba chiar plătim și dajdie ca să jucăm.

Starostele clătină din cap și nici nu dădu să se uite la înscrisul de la ocrotitorul nostru.

— Îi face pe oameni să se ia la harță, zise el cu hotărâre. Ultima dată s-a lăsat c-o bătaie crâncenă pe când se juca piesa. Prea multă băutură și prea multă tulburare. Oamenii au smuls din balamale ușile sălii Sfatului și-au frânt tăbliile meselor. Vedeți voi, sala ține de târg. Târgul trebuie să plătească pentru toate pagubele.

În vremea asta, căruțele noastre adunaseră privitori. Trip făcea niște scamatorii. Marion și nevasta lui începuseră pe nepregătite o mică demonstrație cu păpuși pe sfoară. Eu mă uitam la tata din fundul căruței noastre.

— Firește, nu voim să vă jignim nici pe voi, nici pe ocrotitorul vostru, zise starostele. Cu toate astea, târgușorul nostru nu-și poate permite încă o seară ca aceea. Ca să îmi dovedesc buna-credință, am să vă ofer câte o para la fiecare, să zicem patruzeci de bani, doar ca să vă vedeți de drum și să nu ne faceți nici nouă niciun necaz.

Acuma, trebuie să înțelegeți că patruzeci de bani puteau să fie o sumă frumoșică pentru vreo trupă de zdrențăroși care trăiesc de pe o zi pe alta. Dar pentru noi, așa ceva era de-a dreptul o jignire. Ar fi trebuit să ne ofere de două ori pe-atât numai ca să jucăm, să ne lase

să folosim sala Sfatului fără să plătim nimic și să ne mai dea și câte un prânz pe cinste și paturi la han. Pe acestea din urmă le-am fi refuzat politicos, căci erau fără îndoială prăpădite, iar paturile noastre din căruțe erau mai bune.

Dacă pe tata l-a mirat sau l-a jignit ce zisese starostele, n-a arătat-o.

— Strângerea! strigă el peste umăr.

Trip își băgă repede mingile de scamatorii prin buzunare, fără nicio înfloritură. Se auziră cârtelile câtorva zeci de oameni ai târgului, dezamăgiți când păpușile se opriră în mijlocul glumelor și fură puse deoparte. Starostele păru ușurat, își scoase punga și alese doi bani mari de argint.

— Voi avea grijă să-i spun baronului despre dărnicia domniei voastre, spuse tata cu băgare de seamă, pe când starostele îi întindea banii.

Starostele se opri cu mâna în aer.

— Baronului?

— Baronul Pârloagă-Sură.

Tata își curmă vorba, așteptând să apară vreun semn de recunoaștere pe chipul starostelui.

— Seniorul Hotarelor dinspre Răsărit, al Hudumbranului de Thiren și al Dealurilor Videcontine.

Se uită în zare.

— Încă mai suntem în Dealurile Videcontine, nu-i așa?

— Păi, da, zise starostele. Dar Boierul Semelan...

— A, pe moșia lui *Semelan* suntem! spuse tata tare, privind de jur împrejur de parcă numai atunci s-ar fi prins unde se află. Un domn slab cu barbișon?

Tata își arătă cu degetele bărbia. Starostele încuviință din cap înmărmurit.

— Tare simpatic ins și cântă și bine. L-am întâlnit iarna trecută, pe când îl încântam pe baron la conacul său.

— Firește.

Starostele tăcu câteva clipe cu înțeleș.

— Aș putea să vă văd înscrisul?

L-am urmărit pe staroste în vreme ce îl citea. Îi luă ceva, căci tata nu se obosise să numească toate titlurile baronului, ca Viconte de Montrone și Senior de Trelliston. Lucrurile stăteau cam așa: era adevărat că Boierul Semelan domnea peste acest târgușor și peste toate pământurile dimprejurul lui, însă acest Semelan îi era supus de-a dreptul lui Pârloagă-Sură. Mai precis, dacă Pârloagă-Sură ar fi fost căpitanul corabiei, Semelan ar fi frecat podelele și i-ar fi dat onorul.

Starostele împachetă la loc pergamentul și i-l dădu înapoi tatei.

— Am înțeles.

Și cu asta, basta. Îmi aduc aminte că am fost mirat la culme că starostele nu și-a cerut iertăciune și nu i-a oferit tatei mai mulți bani.

Tata se opri și el, apoi vorbi mai departe:

— Târgul este sub puterea domniei voastre, domnule. Dar noi tot o să ne dăm reprezentația. Ori aici, ori chiar la ieșirea din târg.

— Nu puteți să folosiți sala Sfatului! zise starostele cu arțag. N-am să las să fie iar paradită.

— Putem să jucăm chiar aici, spuse tata, arătând spre piața din mijlocul târgului. Este destul loc și în felul ăsta oamenii or să și rămână în târg.

Starostele se codi, iar mie nu-mi venea să-mi cred ochilor. Uneori mai alegeam să jucăm pe vreo pajiște, când clădirile târgului nu erau îndeajuns de încăpătoare. Două dintre căruțele noastre erau făcute să devină scene chiar pentru astfel de cazuri. Dar în toți cei unsprezece ani de când mă știam eu pe lume, abia dacă puteam număra pe degete de câte ori fuseserăm *siliți* să jucăm pe pajiște. Iar în afara vreunui târg nu jucaserăm niciodată.

Dar nu mai fu nevoie. Starostele dădu din cap și-i făcu semn tatei să vină mai aproape. M-am furișat afară din căruță și m-am apropiat îndeajuns cât să prind ultimul lucru pe care i-l spusese:

— ...Numai oameni cu frica lui Dumnezeu prin părțile astea. Nimic deșăntat sau eretic. Cu ultima trupă care-a trecut pe aici am avut parte numai de buclucuri: două încăierări, oamenilor li s-au șutit hainele, iar una din fetele lui Branston a rămas grea.

Eram furios din cale-afară. Așteptam ca tata să-i arate starostelui ce limbă ascuțită poate să aibă și să-l lămurească ce deosebire este între niște artiști oarecare și Edema Ruh. Noi nu furam. N-am fi lăsat

niciodată lucrurile s-o ia atât de razna încât niște bețivi să distrugă sala unde jucam.

Dar tata nu zise nimic, doar încuviință din cap și se întoarse la căruță. Făcu un semn și Trip își începu iarăși scamatoriile. Păpușile pe sfoară ieșiră din nou din cutii.

Înconjurând căruța, tata mă văzu stând în picioare, pe jumătate ascuns, lângă cai.

— După mutra pe care-o ai, bănuiesc c-ai auzit tot, zise el rânjind strâmb. Las-o așa, băiete. N-o fi el cel mai politicos din lume, dar măcar merită nota zece pentru că a vorbit cinstit. Nu face decât să spună cu glas tare ceea ce alții gândesc într-ascuns. De ce crezi oare că vă pun pe toți să vă țineți doi câte doi când mergem să ne vedem de-ale noastre prin câte-un târg mai mare?

Știam că asta e adevărul. Și totuși, nu era ceva prea ușor de înghițit pentru un băiat ca mine.

— Patruzeci de bani, am zis eu usturător. De parcă ne-ar fi dat de pomană.

Asta este cel mai greu când crești făcând parte din neamul Edema Ruh. Suntem străini pretutindeni. Mulți ne văd ca pe niște vagabonzi și niște cerșetori, în vreme ce alții ne privesc ca nimic altceva decât niște pungăși, târfe și eretici. E greu să fii învinuit pe nedrept, dar și mai rău e când cei care te învinuiesc sunt niște prostănaci care n-au citit în viața lor o carte și n-au ajuns niciodată mai departe de douăzeci de mile de locul unde s-au născut.

Tata râse și-mi ciufuli părul.

— Plânge-i de milă, fiule. Noi mâine ne vedem de drum, dar el are să fie nevoit să-și suporte neplăcuta tovarășie pentru tot restul vieții.

— E un clănțău ticălos! am zis eu amar.

Mi-a pus o mână hotărâtă pe umăr, dându-mi de înțeles că spusese destul.

— Pesemne așa se-ntâmplă dacă te apropii prea mult de Atur. De mâine o luăm spre miazăzi: pășuni mai verzi, oameni mai cumsecade, femei mai frumoase.

Își puse mâna pâlnie la ureche spre căruță și-mi dădu un cot.

— Aud tot ce vorbiți voi acolo, strigă mama dulce dinăuntru.

Tata rânji și-mi făcu cu ochiul.

— Și ce piesă o să jucăm? l-am întrebat eu. Bagă de seamă, nimic deșănțat. Prin părțile astea sunt numai oameni cu frica lui Dumnezeu.

Tata se uită la mine.

— Tu ce-ai alege?

Am cugetat adânc până să răspund:

— Aș juca ceva din Ciclul Brightfield. *Făurirea Căii* sau ceva de genul ăsta.

Tata se strâmbă.

— Nu-i o piesă prea reușită.

Am ridicat din umeri.

— Nici n-or să-și dea seama. Mai mult, e plină-ochi de Tehlu, așa că n-o să spună nimeni că e ceva deșănțat.

M-am uitat în sus, la cer.

— Sper numai să nu înceapă să ne plouă la jumătatea piesei.

Tata se uită și el la nori.

— Ba o să plouă. Ei, sunt și lucruri mai rele decât să joci în ploaie.

— Cum ar fi să joci în ploaie și să nici nu primești ce ți se cuvine? am întrebat eu.

Starostele se grăbi spre noi, tropăind la pas iute. Avea broboane de sudoare pe frunte și gâfâia nițel, de parcă ar fi venit alergând.

— M-am sfătuit cu câțiva bărbați de nădejde din Sfat și am hotărât că puteți să vă folosiți de sala Sfatului, dacă poftiți.

Tata nici că putea să fi avut o poziție și niște gesturi mai potrivite. Era limpede ca lumina zilei că se simțea jignit, dar era prea politicos ca să zică ceva.

— N-aș vrea nici pe departe să vă fac să...

— Nu, nu, nu ne stingheriți câtuși de puțin. Chiar vă rog!

— Foarte bine, dacă ne rugați.

Starostele zâmbi și se grăbi s-o ia din loc.

— Ei, acum parcă-i un pic mai bine, suspină tata. Încă nu-i nevoie să strângem cureaua.

— Un ban de cap de om. Chiar așa. Cine n-are cap, intră pe degeaba. Mulțumesc, domnule.

Trip stătea la ușă, având grijă ca toată lumea să plătească pentru a vedea piesa, că nimeni nu se-nghesuie sau să se strecoare înăuntru fără să fi dat banul.

— Un ban de cap de om. Deși, după lucirea rozalie din obrazii doamnei tale, ar trebui să-i cer un ban și jumătate. Nu c-ar fi treaba mea, eu numai zic.

Trip era cel mai iute de gură dintre toți, ceea ce-l făcea să fie cel mai potrivit pentru treaba asta. Cu straiile lui verzi și sure, de bufon, Trip putea să zică aproape orice și să scape basma curată.

— Salutare, mămico, pentru ăsta micu' nu plătești nimic, dar dacă-ncepe să bocească, ar fi bine să-i dai iute țâță sau să ieși cu el afară, îi dădea Trip înainte cu flecăreala. Așa-i, așa-i, doar un ban. Da, domnule, și capetele seci tot un ban plătesc.

Chiar dacă era întotdeauna o veselie să te uiți la Trip cum lucrează, eu unul eram prins mai ales cu privitul unei căruțe care intrase în târg pe cealaltă parte, cu un sfert de ceas înainte. Starostele se ciondănisese cu bătrânul care o mâna, apoi plecase valvârtej. Acum îl văzusem îndreptându-se din nou spre căruță, împreună cu un ins înalt, cu un ciomag lung pe umăr – jandarmul, dacă nu mă înșelam.

Vrând cu tot dinadinsul să aflu ce și cum, m-am strecurat spre căruță, făcând tot ce puteam să nu fiu zărit. Până să ajung destul de aproape încât să-i aud, starostele și bătrânul se certau din nou. Jandarmul stătea pe-aproape, părând mânios și un pic neliniștit.

— ...După cum v-am zis. N-am patalama. Nici n-am *nevoie* de vreo patalama. Ce, neguțătorilor le trebuie vreo patalama? Spoitorilor le trebuie vreo patalama?

— Dar nu ești spoitor, zise starostele. Nu încerca să faci pe spoitorul.

— Nu încerc să fac pe nimic, sări bătrânul. Sunt neguțător și spoitor, și mai mult decât amândouă. Sunt *arcanist*, tremurici nătărău ce ești!

— Chiar asta voiam să zic, spuse starostele încăpățânat. Suntem oameni cu frica lui Dumnezeu prin părțile astea. Nu vrem s-avem de-a face cu lucruri întunecate pe care e mai cuminte să le lași în pace. Nu ne trebuie pacostele pe care le-aduc cei de teapa ta.

— Teapa mea? zise bătrânul. Ce știi tu despre teapa mea? Pesemne că n-a mai trecut un arcanist prin părțile astea de mai bine de cincizeci de ani.

— Și așa ne și place. Întoarce-te dară de unde-ai venit.

— Să dea pustia dacă o să-mi petrec eu noaptea în ploaie doar că ești tu greu de cap, zise bătrânul, aprinzându-se. Nu trebuie să-mi dai tu voie să-mi iau o odaie la han sau să fac negoț în stradă. Acum, du-te de-aici sau am să-ți arăt eu ce fel de pacoste pot să fie cei de *teapa mea*.

Pe chipul starostelui se așternu întâi frica, apoi fu cuprins cu totul de furie. Îi făcu semn peste umăr jandarmului.

— Atunci ai să-ți petreci noaptea în temniță, pentru pribegit pe drumuri și apucături primejdioase. O să-ți dăm drumul dimineață, dacă înveți să-ți ții gura până atunci.

Jandarmul se apropie de căruță, cu ciomagul ținut cu băgare de seamă într-o mână.

Bătrânul nu dădu înapoi și ridică un braț. Dintr-un ungher al căruței izvorî o lumină puternică, roșiatică.

— Rămâi pe loc, spuse el cu un glas prevestitor de rele. Altfel are să iasă urât.

După câteva clipe de uimire, mi-am dat seama că lumina cea neobișnuită venea de la două lămpi simpatetice, pe care bătrânul le atârnase la căruță. Mai văzusem una și înainte, în biblioteca Seniorului Pârloagă-Sură. Erau mai strălucitoare decât lămpile cu gaz, mai statornice decât lumânările și țineau aproape o veșnicie. Și mai erau și îngrozitor de scumpe. Puteam să pun rămășag că nimeni din târgușorul acela nu auzise vreodată de așa ceva, darămite să mai și vadă vreuna.

Jandarmul înțepeni când lumina începu să se mărească. Dar când nu păru să se mai întâmple nimic altceva, își încleștă fălcile și porni din nou spre căruță.

Chipul bătrânului se neliniști.

— Ei, stai așa, zise el, pe când luminile roșietice dinspre căruță începeau să pălească. Nu vrem să...

— Tacă-ți fleanca, netrebnic bătrân! zise jandarmul.

Îl smuci pe arcanist de braț, dar cu băgare de seamă, de parcă și-ar fi vârât mâna într-un cuptor. Apoi, când nu se întâmplă nimic, zâmbi și se făcu mai viteaz.

— Să nu crezi că n-am să-ți pocnesc una, să nu mai faci năzbâtii de-asta păgâne.

— Foarte bine, Tom! spuse starostele, strălucind de ușurare. Adu-l încoace și-o să trimitem noi pe cineva să-i aducă și căruța.

Jandarmul rânji și-i întoarse bătrânului brațul pe dos. Arcanistul se îndoi de șale și răsuflă scurt și dureros.

De unde stăteam ascuns, i-am văzut chipul schimbându-i-se de la neliniștite, la durere, apoi la mânie, toate într-o singură clipă. Apoi l-am văzut mișcând din buze.

O pală furioasă de vânt izbucni din senin, ca și cum s-ar fi dezlănțuit vreo furtună pe neașteptate. Vântul lovi căruța bătrânului, mai s-o răstoarne, ridicând-o pe două roți înainte s-o trântescă jos înapoi pe patru. Jandarmul se clătină și căzu de parcă ar fi fost lovit de însăși mâna lui Dumnezeu. Chiar și unde stăteam eu ascuns, la vreo treizeci de palme de ei, vântul fu destul de strașnic cât să mă facă să mă dau cu un pas în față, de parcă m-ar fi împins cineva cu putere din spate.

— Piei! urlă bătrânul mânios. Dispari din calea mea! Aprinde-ți-voi sângele și te voi umple cu-o frică de gheață și de fier!

Vorbele lui îmi sunau oarecum cunoscut, dar nu-mi puteam da seama de ce.

Atât starostele, cât și jandarmul făcură stânga împrejur și o luară la goană, cu ochii albi și sălbatici ca ai cailor speriați.

Vântul se potoli la fel de iute cum se și stârnise. Toată rafala nu ținuse mai mult de cinci clipite. Cum cei mai mulți dintre locuitori erau adunați în jurul sălii Sfatului, mă îndoiesc că o mai băgase cineva de seamă, în afară de mine, de staroste, de jandarm și de măgarii bătrânului, care stăteau liniștiți în hamurile lor, fără să se sinchisească defel.

— De-a ta murdară ființă, locu-acesta să-l cureți! bombăni arcanistul pentru sine, pe când îi privea cum se îndepărtează. Cu-a numelui meu putere, dau poruncă așa ca să fie!

Mi-am dat seama în sfârșit de ce sunau atât de cunoscut vorbele lui. Rostea stihuri din scena de alungare a duhurilor rele, din *Daeonica*. Nu multă lume știa piesa.

Bătrânul se întoarce la căruță și începu să înjghebe la repezeală:

— Ca untul într-o zi de vară să vă topiți! Ca un poet cu sufletul de popă să suferiți! Am să vă umplu cu șerbet de lămâie și-am să v-arunc afară pe fereastră!

Scuipă.

— Nenorociților!

Furia păru să-l părăsească după ce suspină adânc, obosit.

— Eh, ar fi putut să iasă și mai rău de-atâta, bodogăni el, frecându-se la umărul pe care i-l sucise jandarmul. Crezi c-au să vină înapoi cu o gloată întregă după ei?

Pentru o clipă, am crezut că bătrânul vorbește cu mine. Apoi mi-am dat seama că nu era așa. Vorbea cu măgarii.

— Așa mă gândeam și eu, le spuse el. Dar m-am mai înșelat eu și-altă dată. Hai să rămânem pe la marginea târgului și să vedem ce-a mai rămas din ovăzul ăla, bine?

Se urcă înapoi în căruță și coborî cu o găleată mare și un sac de pânză aproape gol. Răsturnă sacul în găleată și păru mâhnit de ce văzu. Își luă și el o mână de grăunțe, apoi împinse cu piciorul găleata spre măgari.

— Nu vă uitați așa la mine, le spuse el. Provizii puține pentru toată lumea. Și-apoi, voi măcar puteți să și pașteți.

Mângâie unul din măgari, în vreme ce-și mânca boabele tari de ovăz, oprindu-se din când în când să scuipe câte-o pleavă.

Mi se păru deosebit de trist, bătrânul acesta, singur-singurel pe drumuri, fără să aibă cu cine să vorbească în afară de măgari. Și nouă, celor din neamul Edema Ruh, ne era greu, dar noi cel puțin ne aveam unul pe altul. Omul ăsta n-avea pe nimeni.

— Ne-am avântat prea departe de lumea civilizată, băieți. Cine are nevoie de mine n-are încredere în mine, iar cine are încredere în mine n-are bani de mine.

Bătrânul aruncă o privire în pungă.

— Avem trei bani, așa că n-avem prea multe de ales. Ce vrem: să fim uzi în noaptea asta sau flămânzi mâine? N-avem să facem niciun negoț, așa că pesemne c-o să fie una din două.

M-am furișat după o clădire, să pot citi ce era scris pe o latură a căruței bătrânului. Scria așa:

**ABENTHY: ARCANIST NEMAIPOMENIT
Conțopist. Găsitör de apă. Spițer. Dentist.**

Bunuri rare. Tratez orice bereșug.

Găsesc ce-i pierdut. Cărpesc ce-i stricat.

Fără horoscoape. Fără filtre de dragoste. Fără faceri de rău.

Abenthy mă zări de cum făcui un pas de după clădirea după care mă ascusesem.

— Salutare, salutare! Te pot servi cu ceva?

— Ați scris greșit „beteșug“, i-am arătat eu.

Păru uimit.

— E o glumă, de fapt, lămuri el. Mă ocup un pic și cu băuturile spirtoase.

— A. Bereșug – de la bere, am zis eu, dând din cap.

Mi-am scos mâna din buzunar.

— Puteți să-mi vindeți ceva de doi bani?

Bătrânul nu știu ce să facă: să râdă de mine sau să afle mai multe.

— Și cam ce-ai căuta?

— Mi-ar plăcea niște lacillium.

În ultima lună, jucaserăm de vreo zece ori *Farien cel Frumos* și-mi umpluse mintea fragedă cu intrigi și omoruri.

— Te-aștepti să te otrăvească cineva? întrebă arcanistul, luat prin surprindere.

— Nu chiar. Dar mă gândesc că, dacă stai și aștepti până când știi că-ți trebuie o contraotravă, atunci e deja prea târziu să mai faci rost de vreuna.

— Bănuiesc că aș putea să-ți vând de doi bani, zise el. Ar fi cam cât o doză pentru cineva de statura ta. Dar e un lucru primejdios el însuși. Și nu tămăduiește decât anumite otrăvuri. Poți să-ți faci rău dacă îl iei când nu trebuie.

— Ah, am zis eu. Asta n-am știut.

În piesă, lacilliumul era preamărit ca leac împotriva tuturor bolilor și otrăvilor.

Abenthy duse degetul la buze, căzut pe gânduri.

— Poți să-mi răspunzi la o întrebare, în vremea asta?

Am dat din cap că da.

— A cui trupă e asta?

— Într-un fel, e a mea, am zis eu. Dar, în alt fel, e a tatălui meu, pentru că el conduce spectacolele și spune încotro să se îndrepte căruțele. Dar mai e și a Baronului Pârloagă-Sură, pentru că el e ocrotitorul nostru. Suntem Trupa Seniorului Pârloagă-Sură.

Bătrânul îmi aruncă o privire înveselită.

— Am auzit de voi. Bună trupă. Aveți un bun renume.

Am încuviințat doar din cap – n-aveam de ce să fac pe smeritul.

— Crezi că tatăl tău ar fi dispus să mai ia încă o mână de ajutor? Întrebă el. Nu pretind c-aș fi cine știe ce actor, dar sunt bun de avut la-ndemână. Aș putea să vă fac vopseluri și sulemeneli care să nu fie pline de plumb, șoricioaică sau argint viu. Pot să mă ocup și de lumini, iute, curat și strălucitoare. Lumini de felurite culori, dacă vrei.

N-a trebuit să mă gândesc prea mult: lumânările erau scumpe și se stingeau la orice adiere, pe când torțele erau murdare și primejdioase. Și toți cei din trupă învățau de mici cât de rele puteau să fie sulemenelile. Era greu să ajungi artist bătrân și priceput, dacă o dată la trei zile te dădeai cu otravă pe față și ajungeai în schimb nebun de legat înainte să faci douăzeci și cinci de ani.

— S-ar putea să-mi depășesc un pic atribuțiile, am spus eu, întinzându-i mâna să mi-o strângă, dar permiteți-mi să fiu primul care să vă spună bun venit în trupa noastră!

Dacă e să-mi istorisesc cinstit și pe de-a-ntregul toată viața și isprăvile, mi se pare că ar trebui să spun și că pricinile pentru care l-am poftit pe Ben să ni se alăture n-au fost întru totul lipsite de interes. E drept că sulemenelile bune și luminile curate erau bine-venite pentru toată lumea. E drept și că îmi păruse rău de bătrânul care colinda de unul singur.

Dar dincolo de toate acestea, fusesem împins de pofta de a ști. Îl văzusem pe Abenthy făcând ceva ce nu puteam să-mi lămuresc, ceva nemaivăzut și minunat. Nu șiretlicul cu lămpile cu magie simpatetică – pe care l-am recunoscut drept ceea ce era: măiestrie de artist, o cacealma cu care să-i lase cu gurile căscate pe niște neșcoliți.

Dar ceea ce făcuse după aceea fusese diferit. Chemase vântul, iar vântul venise. Fusese magie. Magie adevărată. Soiul acela de magie despre care auzisem în poveștile cu Taborlin cel Mare. Soiul acela de magie în care nu mai crezusem de la șase ani. Acum nu mai știam ce să cred.

Așa că l-am poftit la noi în trupă, nădăjduind să găsesc răspunsuri la întrebările mele. Chiar dacă, pe atunci, nu-mi dădeam seama de asta, căutam deja numele vântului.

CAPITOLUL NOUĂ – În căruța lui Ben

Abenthy a fost primul arcanist pe care l-am cunoscut, o figură peste măsură de interesantă pentru un băiețel ca mine. Era priceput în toate științele: cunoștea totul despre ierburi și copaci, despre aștri și despre alcătuirea pământului, despre trupul și sufletul omenesc, ba chiar și despre cum se îmbină substanțele între ele și cum poți să le prefaci una într-alta...

Era bine făcut, cu ochi sclipitori care săreau iute de la una la alta. Avea o fâșie de păr cenușiu-închis care-i înconjura căpățâna, însă (și asta-mi aduc cel mai bine aminte în legătură cu el) n-avea sprâncene. Mai bine zis, le avea, dar erau mereu în creștere, după ce și le părlea prin tot felul de iscodeli într-ale alchimiei. Așa fără sprâncene, părea întotdeauna uimit și zeflemitor laolaltă.

Vorbea blând, râdea adesea și nu-și folosea niciodată istețimea pe seama altora. Înjura ca un marinar beat și cu piciorul rupt, dar nu suduia pe nimeni altcineva decât pe măgarii lui. Îi chema Alfa și Beta, iar Abenthy le dădea morcovi și bucățele de zahăr, când credea că nu-l vede nimeni. Dragostea lui cea mai mare era chimia, iar tata zicea că n-a mai văzut pe nimeni să aibă atâta îndemânare la lucrul cu alambicul.

De a doua zi de când a intrat în trupa noastră, eu mi-am făcut obiceiul să stau cu el în căruță. Îi puneam tot felul de întrebări, iar el răspundea. Apoi el mă puneă să-i cânt cântece, iar eu îmi însoțeam glasul cu o lăută pe care o luam din căruța tatălui meu.

Din când în când, mai cânta și Abenthy. Avea un glas limpede de tenor, dar cam nesăbuit, care se avânta mereu, căutând sunetele acolo unde nu le era locul. De cele mai multe ori, se oprea și râdea de sine însuși când pățea asta. Era om bun, fără pic de îngâmfare.

La scurtă vreme după ce s-a întovărășit cu noi, l-am întrebat pe Abenthy cum e să fii arcanist.

S-a uitat la mine plin de gânduri.

— Ai mai cunoscut vreodată vreun arcanist?

— Am plătit odată unul, să ne cârpească o osie ruptă, am spus eu, apoi m-am oprit să mă gândesc. Venea dinspre mare cu un convoi de pescari.

Abenthy făcu un gest de dispreț.

— Nu, nu, băiete. Vorbesc despre *arcaniști*. Nu vreun biet vraci care-și duce traiul în susul și-n josul drumurilor pescărești, silindu-se să țină carnea proaspătă.

— Și care-i deosebirea? am întrebat eu, simțind că se așteaptă de la mine să întreb.

— Ei bine, zise el, ar fi cam mult de lămurit...

— Am vreme cât cuprinde.

Se uită la mine cu prețuire. Asta așteptam și eu. Era privirea aceea care spune: „Pari mai tânăr decât o arată vorbele tale“. Nădărduiam să se obișnuiască iute cu asta. E tare istovitor să ți se vorbească mereu ca unui copil – chiar și când se întâmplă să fii copil.

Abenthy trase adânc aer în piept.

— Dacă cineva știe un șiretlic sau două, asta nu înseamnă că e arcanist. Poate că știe să pună la loc un os rupt sau să citească în vintica veche. Poate știe și-un dram de magie simpatetică. Dar...

— Simpatetică? i-am curmat eu vorba, cât de politicos am putut.

— Probabil că i-ai spune doar „magie“, zise Abenthy fără tragere de inimă. Dar nu e, zău!

Ridică din umeri.

— Dar nici să știi magie simpatetică nu te face arcanist. Arcanist adevărat e numai cine a muncit să treacă prin toate treptele din Arcanum, la Universitate.

Când l-am auzit pomenind de Arcanum, am simțit că plesnesc cu câteva zeci de noi întrebări. Poate nu chiar atât de multe, o să ziceți voi, dar, când le aduni cu cele vreo cincizeci pe care le purtam mereu cu mine oriunde mergeam, atunci chiar că stăteam să plesnesc. Numai printr-o mare strădanie a voinței am izbutit să tac din gură, așteptând ca Abenthy să vorbească mai departe de unul singur.

Abenthy, însă, băgă de seamă reacția mea.

— Așa deci, ai mai auzit de Arcanum, nu?

Părea înveselit de asta.

— Ia, atunci, spune-mi ce-ai auzit.

Mie nici că-mi trebui vreun alt îndemn:

— Am auzit de la un băiat din Viroaga Domoală că, dacă-ți taie cineva brațul, la Universitate ți-l pot coase la loc. Chiar pot? Unele

povești spun că Taborlin cel Mare s-a dus acolo să învețe numele tuturor lucrurilor. Și că au o bibliotecă unde sunt o mie de cărți. Chiar sunt atât de multe?

Abenthy îmi răspunse la ultima întrebare, căci celelalte îi trecuseră pe la urechi prea repede ca să mai apuce.

— Mai bine de o mie, de fapt. De zece ori zece mii de cărți. Mai mult de atât. Mai multe cărți decât ai putea citi într-o viață.

Glasul lui Abenthy se umplu de un dor nelămurit.

Mai multe cărți decât aș fi putut eu să citesc într-o viață? Cumva, mă îndoiam de asta!

Ben vorbi mai departe:

— Oamenii pe care-i vezi însoțind convoaie – vraci care fac mâncarea să nu se strice, găsitori de apă, cititori în stele, mâncători de broaște – nu sunt arcaniști adevărați, așa cum nici toți artiștii călători nu sunt Edema Ruh. Or și ei ceva alchimie, ceva magie simpatetică, ceva leacuri de tămăduit.

Clătină din cap.

— Dar *nu* sunt nicidecum arcaniști. Mulți se dau drept arcaniști. Poartă mantii și-și dau aere, ca să profite de pe urma celor neșcoliți și lesne-crezători. Dar uite cum îți poți da seama dacă cineva e arcanist adevărat sau nu. Își scoase de la gât un lăntșor subțire și mi-l întinse. Aceasta a fost prima dată când am văzut un ghildar de Arcanum. Nu părea să fie cine știe ce, doar o bucată turtită de plumb, cu o pecete cu niște mângălituri de neînțeleș.

— Asta e un adevărat *gilthe*. Sau ghildar, dacă vrei, lămuri Abenthy, mulțumit de sine. E singura cale prin care poți să știi cine e și cine nu e arcanist. Tatăl tău mi-a cerut să i-l arăt pe al meu înainte să mă lase să mă întovărășesc cu trupa voastră. Dovadă că e om de lume.

Se uită la mine hâtru, făcându-se că nu mă prea bagă în seamă.

— Cam neplăcut, nu?

Am scrâșnit din dinți și am încuviințat din cap. Mâna îmi amorțise de îndată ce atinsesem ghildarul. Voisem să cercetez însemnele de pe amândouă părțile, dar nici nu am apucat să răsuflu de două ori, că îmi amorți tot brațul, până la umăr, de parcă aș fi dormit pe el toată

noaptea. M-am întrebat dacă avea să-mi amorțească tot trupul dacă aş fi ținut mâna pe el îndeajuns de mult.

N-aveam să aflu, căci căruța se poticni în niște hârtoape ale drumului, iar mâna mea amorțită aproape că lăasă ghildarul să-i scape. Abenthy mi-l smulse repede și și-l trecu din nou peste cap, râzând înfundat.

— Cum îl suportați? l-am întrebat eu, frecându-mă la mână în încercarea de a-mi recăpăta simțirea.

— Numai pentru alții e așa, lămuri el. Pentru stăpânul său, ghildarul e doar călduț. Așa poți să-ți dai seama care e deosebirea dintre un arcanist și cineva care are vreun dar aparte la găsitul apei sau ghicitul vremii.

— Are și Trip ceva de soiul ăsta, am zis eu. Dă numai șapte la zaruri.

— Ei, asta-i altceva, râse Abenthy. Nu e nici pe departe ceva atât de greu de lămurit ca un dar.

Se tolăni mai bine unde ședea, pe locul vizitiului.

— Și pesemne că e mai bine așa. Acum vreo două veacuri, erai ca și mort dacă vedea lumea că ai un dar. Tehlinii le numeau semne ale duhurilor rele și ardeau oamenii pe rug dacă îi prindeau că le au.

Lui Abenthy păru să-i mai dispară din voia bună.

— A trebuit să-l scoatem pe Trip din temniță de vreo două ori, am zis eu, încercând să învelesc discuția. Dar n-a vrut nimeni chiar să-l ardă pe rug.

Abenthy zâmbi obosit.

— Bănuiesc că Trip are o pereche de zaruri foarte istețe sau o incusință la fel de isteță pe care-o folosește și la cărți, pesemne. Îți mulțumesc că m-ai avertizat din vreme, însă un dar e cu totul altceva.

Eu unul nu suport să mi se vorbească de sus.

— Trip n-ar putea să trișeze nici ca să se scape de la moarte, am zis eu, un pic mai aspru decât voisem. Și oricine din trupă știe care sunt zaruri bune și care sunt măsluite. Trip dă numai șapte. Nu contează cu ale cui zaruri joacă, el dă șapte. Dacă pune rămășag pe cineva, acel cineva dă șapte. Dacă se întâmplă numai să se împiedice de o masă cu zaruri pe ea, iarăși – șapte.

— Hmmm, dădu Abenthy din cap, pentru sine. Să-mi fie cu iertăciune, atunci. Asta pare să fie un dar. Aș fi curios să văd și eu.

Am încuviințat din cap.

— Luați-vă propriile zaruri. Nu l-am mai lăsat să joace de ani de zile.

Un gând îmi străfulgeră prin minte.

— S-ar putea să nici nu mai meargă.

Abenthy ridică din umeri.

— Darurile nu dispar așa ușor. Pe când eram eu copil, în Staup, am cunoscut un tânăr care avea un dar. Era nemaipomenit de priceput la grădinărit.

Rânjetul lui Abenthy se făcu nevăzut, în vreme ce privea în zare către ceva ce eu nu puteam să văd.

— Roșiile i se coceau deja pe când ale altora abia dădeau vrej. Bostanii lui erau mai mari și mai dulci, strugurii de-abia dădeau în pârg, că se și făceau must.

Își curmă vorba, cu privirile pierdute.

— Și... l-au ars pe rug? am întrebat eu, aprins de curiozitatea bolnăvicioasă a celor tineri.

— Ce? Nu, firește că nu. Doar nu sunt chiar așa de bătrân!

Se încruntă la mine, făcând pe supăratul.

— A fost o secetă și l-au alungat din târgușor. Biata lui mamă, i-au frânt inima.

Urmă o clipă de tăcere. Cu două căruțe înaintea noastră, îi auzeam pe Teren și pe Shandi repetând stihuri din *Porcarul și privighetoarea*.

Abenthy părea că ascultă și el, în felul lui.

După ce Teren se pierdu la jumătatea monologului lui Fain din grădină, m-am întors din nou spre el.

— Se învață și arta actoricească la Universitate? l-am întrebat eu.

Abenthy clătină din cap, înveselit de întrebarea mea.

— Se învață multe lucruri, dar asta nu.

M-am uitat la el și am văzut că mă privește la rândul lui, cu ochii sclipitori.

— Ați putea să mă învățați câte ceva din acele multe lucruri? l-am întrebat eu.

Abenthy zâmbi – atât de ușor îmi fu să-l conving.

Abenthy purcese să-mi arate cu ce se ocupă fiecare dintre științe. Chiar dacă dragostea lui cea mare era chimia, el credea cu strășnicie într-o învățătură temeinică. Așa că am învățat să lucrez cu sextantul, cu busola, cu rigla de făcut socoteli, cu abacul. Mai mult decât atât, am învățat să mă descurc și fără.

După numai un răspas, eram în stare să recunosc orice substanță din căruța lui. După două luni, eram în stare să distilez un rachiou până se făcea prea tare ca să mai fie băut, știam să leg o rană, să pun la loc un os rupt și să recunosc o sută de boli, numai după semnele lor. Știam cum se prepară patru licori pentru ațâțat dragostea, trei împotriva nașterii de prunci, nouă care să-i dea vigoare bărbatului și două fierturi cărora li se spunea numai „ajutorul fecioarei“. Abenthy nu voi să mă lămurească pentru ce se foloseau acestea din urmă, dar aveam eu bănuielile mele.

Am învățat formulele pentru vreo douăsprezece otrăvuri și acizi și vreo sută de doftorii și leacuri pentru orice boală, dintre care unele chiar mergeau. Am căpătat cunoștințe îndoite despre ierburi și buruieni, măcar din auzite dacă nu și pe văzute. Abenthy începu să-mi spună Roșcovanul, iar eu am început să-l tutuiesc și să-i spun Ben – mai întâi ca să mă revanșez, apoi cu prietenie.

Abia acum, la atâta vreme după, îmi dau eu seama cu câtă grijă m-a pregătit Ben pentru ce avea să urmeze la Universitate. A făcut-o într-ascuns și cu vicleșug. O dată sau de două ori pe zi, printre lecțiile mele obișnuite, îmi mai dădea câte o mică sarcină pe care trebuia s-o stăpânesc cu mintea înainte să mergem mai departe cu învățătura. M-a făcut să joc *tyrani* fără tablă, ținând minte unde se mută fiecare piatră. Altă dată, obișnuia să se oprească deodată din vorbit și să mă pună să repet tot ce se spusese până atunci, vorbuliță cu vorbuliță.

Toate astea erau cu mult mai presus de învățatul pe de rost pe care îl făceam pentru piese. Mintea mea învăța să lucreze în alte și alte feluri, și se făcea tot mai puternică. Așa cum îți simți trupul după o zi întregă de spart lemne sau înotat, sau făcut dragoste. Ești sleit de puteri, îți vine să lânchezești, dar te simți aproape ca un zeu. Așa mă simțeam și eu, numai că acum mintea mea era cea care se simțea

ostenită și-și deschidea aripile, fără vlagă, însă fremătând de o putere ascunsă. Îmi simțeam mintea cum începe să se trezească la viață.

Pe măsură ce înaintam cu învățătura, îmi luam avânt din ce în ce mai tare, cum face apa când ia cu sine un dig de nisip. Nu știu dacă știți ce-i aia progresie geometrică, dar numai așa pot să descriu ce se întâmpla cu mine. Iar Ben îmi tot dădea exerciții mentale pe care eram convins că le scornea din pură răutate.

CAPITOLUL ZECE – Alar și tot felul de pietre

Ben ridică o bucată de piatră de câmp, puțin mai mare decât pumnul lui.

— Ce-o să se-ntâmplesse dacă îi dau drumul?

Am stat să cuget. Întrebările lesnicioase din vremea lecțiilor nu erau niciodată chiar atât de lesnicioase. Până la urmă, i-am dat răspunsul cel mai firesc.

— Pesemne că are să cadă.

Ridică dintr-o sprânceană. Îl ținusem ocupat în ultimele luni și nu avusese vreme să și le pârlească din greșeală.

— Pesemne? Băiete, vorbești de parcă ai fi sofist. N-a căzut piatra întotdeauna până acum?

Am scos limba la el.

— Nu încerca să mă iei cu de-astea. Asta-i o premisă falsă, o greșeală de judecată. Chiar tu m-ai învățat.

Rânji.

— Bun. Atunci, ar fi corect să spunem că tu crezi că are să cadă.

— Cam așa ceva.

— Vreau să crezi că are să cadă în sus când îi dau drumul.

Rânjetul i se făcu și mai larg.

Am încercat. Mă străduiam ca și cum aș fi făcut un fel de gimnastică a minții. După ceva vreme, am încuviințat din cap.

— Cât de tare crezi asta?

— Nu foarte tare, am recunoscut eu.

— Vreau să crezi că piatra asta o să-și ia zborul. Crede-o cu o credință care să zdruncine copacii și să miște munții din loc.

Se opri și păru să încerce altă cale.

— În Dumnezeu crezi?

— În Tehlu? Oarecum.

— Nu-i destul. În părinții tăi crezi?

Am zâmbit.

— Uneori. În clipa asta nu-i văd.

Pufni din nas și scoase rigla pe care o folosea ca să-i îndemne la drum pe Alfa și Beta când îi apuca lenevitul.

— În asta crezi, E'lr?

Îmi zicea E'lr numai când i se părea lui că sunt de o încăpățănare din cale afară de îndărătnică. Îmi întinse bățul să-l cercetez.

Avea o strălucire răutăcioasă în priviri. M-am hotărât să nu mă joc cu soarta.

— Da.

— Bun.

Lovi marginea căruței cu rigla, scoțând un pocnet ascuțit. Una din urechile lui Alfa se răsuci la auzul sunetului, neștiind dacă fusese menit pentru ea sau nu.

— Åsta-i soiul de credință pe care-l vreau. Se numește Alar: credința tare ca săgeata. Când am să-i dau drumul, piatra asta are să-și ia zborul, liberă ca pasărea cerului.

Făcu câteva înflorituri cu bățul.

— Și nici să n-aud de filosofelile tale, că imediat te fac să-ți pară rău că te-ai apucat de jocuri dintr-astea.

Am încuviințat din cap. Mi-am limpezit mintea folosindu-mă de unul dintre șiretlicurile pe care le învățasem deja, și m-am pus pe crezut. M-a luat cu sudori.

După aproape o șesime de ceas, am dat din nou din cap.

Abenthy dădu drumul pietrei. Piatra căzu.

Pe mine mă luă o durere de cap.

Ridică din nou piatra.

— Crezi că a zburat?

— Nu! am zis eu supărat, frecându-mă la tâmple.

— Bun. Pentru că nici n-a zburat. Niciodată să nu te păcălești să vezi lucrurile cum nu sunt. E greu de mers pe drumul ăsta, iar sympathyia nu e o artă de nasul celor cu voința slabă.

Îmi arată din nou piatra.

— Crezi că are să plutească?

— N-a plutit!

— Nu contează. Mai încearcă.

Scutură piatra.

— Alarul este piatra de temelie a sympathyiei. Dacă ai de gând să faci lumea înconjurătoare să facă așa cum *vrei* tu, trebuie mai întâi să pui stăpânire pe ceea ce *crezi*.

Am încercat iar și iar. Era cel mai greu lucru pe care îl făcusem vreodată. Mi-a luat aproape o după-amiază întregă. În sfârșit, Ben ajunsese să poată da drumul pietrei, iar eu să-mi păstrez credința neșrămutată că n-avea să cadă, în ciuda dovezilor de până atunci.

Am auzit bufnitura pietrei și m-am uitat la Ben.

— M-am prins, am zis eu liniștit, simțindu-mă ceva mai mult decât mulțumit de mine însumi.

Ben se uită la mine cu coada ochiului, de parcă nu m-ar fi crezut, dar nici n-ar fi vrut să recunoască. Frecă piatra cu unghia, dus pe gânduri, apoi ridică din umeri și mi-o arată din nou.

— Vreau să crezi că piatra are să cadă și că atunci când am să-i dau drumul – piatra nu are să cadă, zise el rânjind.

M-am dus la culcare târziu în seara aceea. Îmi cursese sânge din nas și aveam un zâmbet mulțumit întipărit pe chip. Putusem să cuprind cele două credințe contrare în minte și să las nepotrivirea lor să mă legene până să-mi amorțească toate simțurile.

Faptul că eram în stare să mă gândesc la două lucruri deodată, pe lângă că era minunat de folositor, mai aducea oarecum cu a cânta pe două glasuri, eu cu mine însumi. Deveni unul dintre jocurile mele cele mai dragi. După două zile de exerciții, eram în stare să cânt și pe trei glasuri. Curând, mintea mea avea aceeași dibăcie pe care o au mâinile celor care trișează la cărți sau jonglează cu mai multe cuțite.

Mai erau și alte lecții, însă nici una dintre ele nu era atât de însemnată ca Alarul. Ben mă învăță și Inimă de Piatră, un exercițiu al minții care te făcea să-ți lași la o parte simțirile și fricile și să te gândești cu capul limpede la orice voiai. Ben zicea că cineva care stăpânea cu adevărat Inima de Piatră ar fi putut să meargă la înmormântarea propriei surori fără să verse vreo lacrimă.

M-a mai învățat și un joc numit Găsește Piatra. Scopul era să îți pui o parte din minte să ascundă o piatră închipuită, într-o odaie închipuită. Apoi îți puneai o altă parte din minte să o găsească.

De fapt, jocul ăsta te învăța o stăpânire a minții nemaipomenit de valoroasă. Dacă ești într-adevăr în stare să joci Găsește Piatra, atunci îți vei fi câștigat un Alar tare ca fierul, de soiul care îți trebuie pentru magia simpatetică.

Cu toate astea, chiar dacă a fi în stare să te gândești la două lucruri deodată este din cale-afară de bine, până să ajungi acolo trebuie să treci prin tot felul de învățăminte, care în cel mai bun caz te înfurie, iar altă dată te răscolesc de-a binelea.

Îmi aduc aminte că o dată am căutat piatra vreme de aproape un ceas, înainte să mă învoiesc să-mi întreb cealaltă jumătate a minții unde o ascunsesem – ca apoi să aflu că nu o ascunsesem deloc. Stătusem doar și așteptasem să văd cât o să-mi ia până să mă dau bătut. Ați fost vreodată supărați și înveseliți de voi înșivă, amândouă laolaltă? E un simțământ... ieșit din comun, ca să nu zic mai mult.

Altă dată, am ajuns să-mi cer vreun semn cât de mic și să-mi bat joc de mine însumi în ultimul hal pentru asta. Nu e de mirare că mulți arcaniști sunt un pic ieșiți din comun, dacă nu țacăniți de-a binelea. După cum zicea și Ben: magia simpatetică nu-i de nasul celor cu mintea slabă.

CAPITOLUL UNSPREZECE – Legăluirea fierului

Ședeam în fundul căruței lui Abenthy. Era un loc plin de minunății pentru mine, doldora de sticlute și legăturici, îmbibat de o mie de miresme. Pentru mintea mea tânără, era de obicei mai distractiv ca în cotiga vreunui spoitor – însă nu în ziua aceea.

Plouase mult cu o noapte înainte, iar drumul era tot numai noroi și mocirlă. Cum trupa noastră n-avea vreme stabilită de ajuns niciunde, ne hotărâserăm să așteptăm o zi sau două, cât să apuce drumurile să se usuce. Se întâmpla așa destul de des, iar de data asta era o ocazie minunată pentru Ben să mă înșcolească mai departe. Așa că ședeam la măsuța de lemn din fundul căruței lui Ben și bufneam în sinea mea că trebuie să-mi pierd ziua ascultând lucruri pe care le pricepusem deja.

Pesemne că gândurile mele erau lesne de ghicit, căci Abenthy oftă și se așeză lângă mine.

— Nu e chiar ceea ce te așteptai să fie, nu?

M-am mai liniștit un pic, știind că, dacă-mi vorbea cu glasul ăsta, însemna că lecția avea să fie curmată o vreme. El adună o mână de sfaști de fier care erau împrăștiati pe masă și îi zornăi într-o mână.

Se uită la mine.

— Oare ai învățat să jonglezi cu toate odată? Cu cinci mingi deodată? Și cuțite pe deasupra?

M-am înroșit, aducându-mi aminte. La început, Trip nu mă lăsase să încerc nici cu trei mingi. Mă pusese să jonglez doar cu două. Și le-am mai și scăpat de câteva ori. I-am spus asta și lui Ben.

— Chiar așa, spuse el. Stăpânește bine șiretlicul ăsta și pe urmă înveți altul nou.

Mă așteptam să se ridice și să înceapă din nou să mă dăscălească, dar nu o făcu.

În loc de asta, îmi arătă mâna de monede.

— Ce știi despre astea?

Le zornăi din nou în mână.

— Din ce punct de vedere? I-am întrebat eu. Fizicește, chimicește, istoricește?

— Istoricește, rânji el. Dă-mă pe spate cu toate amănuntele pe care le știi de-a fir a păr, E'lr!

Îl întrebasesm odată ce înseamnă E'lr. El stătea să jure că înseamnă „cel înțelept“, dar eu unul aveam bănuielile mele, după felul cum i se ridicaseră colțurile gurii când o spusese.

— Acum multă vreme, oamenii care...

— Acum câtă vreme?

M-am încruntat la el, făcând pe durul.

— Acum aproape două mii de ani. Popoarele rătăcitoare care colindau pe la poalele Munților Shalda au fost aduse sub stăpânirea unei singure căpetenii.

— Cum îl chema?

— Heldred. Pe fiii lui îi chema Heldim și Heldar. Vrei să-ți înșir întreaga spiță a neamului lor sau pot să ajung unde trebuie? m-am burzului eu la el.

— Să-mi fie cu iertăciune, domnule, zise Ben, așezându-se mai bine în scaun și luându-și o înfățișare de atât de adâncă băgare de seamă, că rânjirăm amândoi.

Am început din nou.

— Heldred ajunse până la urmă să stăpânească tot ținutul de la poalele Munților Shalda. Asta însemna că avea sub stăpânirea lui munții înșiși. Poporul lui a început să cultive pământurile, își lăsară în urmă traiul rătăcitor și începură încetul cu încetul să...

— Ajungi odată unde trebuie? întrebă Abenthy.

Aruncă sfații pe masă în fața mea.

M-am străduit să nu-l bag în seamă.

— Aveau în stăpânirea lor singurul loc de unde era ușor de scos metal, dintre toate ținuturile din împrejurimi, și în curând deveniră cei mai pricepuți în lucrarea lui. Se bucurară din plin de foloasele acestea și câștigară astfel multă putere și avuții. Până atunci, trocul fusese cea mai obișnuită cale de a face negoț. Unele orașe mai mari își băteau propria monedă, dar în afara orașului banii nu prețuiau decât atâta cât era greutatea metalului. Vergelele de metal erau mai bune pentru făcut troc, însă erau greu de cărat cu tine pe unde te duceai.

Ben îmi aruncă cea mai bună privire a lui de învățăcel plictisit. Ar fi izbutit cu totul, dacă nu și-ar fi părțit iarăși sprâncenele cu vreo două zile înainte.

— N-ai de gând să te apuci să înșirui toate meritele monedelor valorice, nădăjduiesc.

Am tras adânc aer în piept și mi-am făgăduit că n-aveam să-l mai bat la cap atât de mult pe Ben atunci când mă dăscălea el pe mine.

— Oamenii aceștia, care nu mai era rătăcitori și cărora li se spunea deja neamul Cealdim, au fost primii care să creeze o monedă statornicită. Tăind o vergea dintr-acelea de fier în cinci bucăți, te alegi cu cinci sfanți de fier.

Am început să pun cap la cap câte două șiruri de câte cinci sfanți, ca să și arăt ce spuneam. Semănau cu niște mici drugi de fier.

— Zece sfanți fac cât o para de aramă. Zece parale...

— Bine, bine, îmi curmă Ben vorba, sperându-mă un pic. Deci sfanții ăștia doi, zise el, ridicându-mi-i la nas să-i văd mai bine, ar putea să fie făcuți din aceeași vergea, nu-i așa?

— De fapt, acum pesemne că sunt bătuți unul câte unul...

Prinzându-i privirea, am tăcut.

— Da, firește.

— Deci încă mai e ceva care să-i lege dimpreună, așa-i?

Îmi aruncă din nou aceeași privire.

Nu prea eram eu de acord, însă mă învățasem minte să nu mă bag peste el.

— Așa-i.

Puse amândoi sfanții pe masă.

— Deci dacă miști unul, ar trebui să se miște și al doilea, nu-i așa?

Am încuviințat de dragul încuviințatului, apoi am dat să mișc unul din sfanți. Însă Ben îmi opri mâna, clătinând din cap.

— Mai întâi trebuie să le aduci aminte. Să-i încredințezi de asta, mai bine zis.

Scoase o strachină și strecură o picătură cleioasă de rășină de pin. Înmuie unul din sfanți în rășină și-l lipi pe celălalt peste el, rosti câteva vorbe pe care nu le-am înțeles și dezlipi încet cele două bucăți, cu fire de rășină întinzându-se între ele.

Puse un sfaț pe masă, iar pe celălalt îl ținu în mână. Apoi murmură altceva și se liniști.

Ridică mâna și sfațul de pe masă îi copie mișcarea întocmai. Își plimbă mâna înapoi și-n colo, iar bucata castanie de fier dăntui și ea în aer.

Se uită de la mine la monedă.

— Legea magiei simpatetice e una dintre cele mai simple părți ale magiei. Potrivit ei, cu cât sunt mai asemănătoare două obiecte, cu atât legătura simpatetică dintre ele este mai puternică. Cu cât e legătura mai puternică, cu atât au o înrăurire mai mare unul asupra celuilalt.

— Lămurirea ta se învâрте în cercuri.

Abenthy puse jos moneda. Înfașurarea de dascăl lăsă locul unui rânjel, pe când se străduia, fără prea mari sorți de izbândă, să-și șteargă rășina de pe mâini cu o cârpă. Stătu să cugete câteva clipe.

— Nu pare să aibă mare folos, nu ți se pare?

Am încuviințat șovăielnic din cap – îmi întindea deseori întrebări-capcană în vremea lecțiilor.

— Ți-ar plăcea mai tare să înveți să chemi vântul? întrebă el cu ochi sclipitori.

Murmură o vorbă, iar pânda coviltirului de la căruță începu să foșnească în jurul nostru.

Am simțit cum un rânjel de lup îmi cuprinde tot chipul.

— Păcat, E'lr, păcat.

Și rânjelul lui era de lup, și încă sălbatic.

— Trebuie să deprinzi întâi buchiile și abia apoi înveți să citești și să scrii. Trebuie să știi întâi cum să ciupești coardele și abia apoi înveți să cânti la lăută.

Scoase o bucată de hârtie și mângăli ceva pe ea.

— Șiretlicul este să ții Alarul bine de tot în minte. Trebuie să crezi că este o legătură între ele. Trebuie să știi că sunt legate.

Îmi întinse hârtia.

— Uite, aici e scris cum se rostește. Se cheamă Legăluirea Sympathetică a Dimpună-Mișcării. Dă-i bătaie.

Semănă și mai tare ca înainte cu un lup, bătrân și sur și fără sprâncene.

Plecă să se spele pe mâini. Eu mi-am limpezit mintea folosindu-mă de Inima de Piatră. Curând, pluteam într-o mare de liniște lipsită de simțăminte. Am lipit cele două bucăți de metal împreună cu rășină de pin. Mi-am cuprins în minte Alarul, credința tare ca săgeata, că ambii sfinți aveau o legătură între ei. Am rostit vorbele, am despărțit monedele, am rostit și ultima vorbă, și am așteptat.

Nu mă cuprinse nicio străfulgerare de putere. Nu mă luă nici cu călduri, nici cu friguri. Nu mă lovi nicio rază strălucitoare de lumină.

M-am simțit destul de dezamăgit. Cel puțin, pe cât de dezamăgit puteam să mă simt în Inima de Piatră. Am ridicat moneda pe care o țineam în mână, iar cea de pe masă se ridică și ea la fel. Era magie, asta era dincolo de orice îndoială. Dar nu mă simțeam chiar deloc copleșit. Din contră. Mă așteptasem la... Nu știu la ce mă așteptasem. Dar nu la asta.

Restul zilei mi l-am petrecut exersând legăluirea ușoară pe care o învățasem de la Abenthy. Îmi spusese că aproape orice poate fi legăluit. Un sfaț de fier și un talant de argint, o piatră și un fruct, două cărămizi, un boț de țărână și unul din măgari. Îmi luă aproape două ceasuri să mă prind că rășina de pin nu era deloc de folos. Când l-am întrebat, Ben recunoscă că nu era decât un mic ajutor ca să-ți ții mințile acolo. Cred că l-a mirat că mi-am dat seama de asta fără să mi se spună.

Lăsați-mă, deci, să vă spun în ce constă magia simpatetică – pe scurt, de vreme ce, pesemne, nu veți avea niciodată nevoie să știți mai mult decât în mare cu ce se mănâncă lucrurile astea.

Mai întâi, energia nu poate fi nici făurită, nici nimicită. Când ridici un sfaț și celălalt se ridică de pe masă, cel din mâna ta se simte la fel de greu ca și cum i-ai fi ridicat pe amândoi, pentru că, de fapt, asta și faci.

Așa scrie la carte. De fapt, se simte de parcă ai ridica trei sfinți. Nicio legătură simpatetică nu e desăvârșită. Cu cât sunt obiectele mai puțin asemănătoare, cu atât mai multă energie se pierde. Gândeți-vă la un jgheab mare și crăpat, care duce apa la o moară. O legătură simpatetică bună are foarte puține crăpături, și cea mai mare parte din energie se folosește. O legătură proastă e plină de găuri – puțin din efortul pe care o faci se duce de fapt către ceea ce vrei tu.

De pildă, am încercat să legăluiesc o bucată de cretă de o sticlă de apă. Nu era aproape nicio asemănare între ele, așa că, deși sticla de apă n-avea mai mult de o oca, când am încercat să ridic creta, mi s-a părut că ridic aproape treizeci de ocale. Cea mai bună legătură pe care am găsit-o a fost între bucățile unei crenguțe pe care o rupsesem în două.

După ce am priceput bine partea asta de magie simpatetică, Ben m-a mai învățat și altele. Mai bine de o sută de legături simpatetice. Sute de mici șiretlicuri pentru a conduce puterea. Fiecare dintre acestea nu era decât o vorbuliță dintr-o limbă pe care abia acum începeam s-o vorbesc. De multe ori, era greu și anost, și nu vă zic nici pe departe cât de tare.

Ben continuă să mă dăscălească puțin câte puțin și în alte domenii: istorie, aritmetică și chimie. Dar eu mă repezeam să prind tot ce puteam despre magia simpatetică. Își împrăștia tainele cu mare zgârcenie, făcându-mă să-i dovedesc că stăpânesc una înainte să mă învețe alta. Dar păream să am un dar pentru asta, mai presus de înclinația mea spre sorbitul învățăturilor, așa că nu trebuia niciodată să aștept prea mult ca să aflu ceva nou.

N-aș vrea să se creadă că tot drumul era numai o plăcere. Aceeași dorință de a ști care mă făcea să fiu un învățăcel plin de nesaț într-ale învățăturii mă făcea și să intru în bucluc destul de des.

Într-o seară, pe când făceam focul de gătit pentru părinții mei, m-a prins mama fredonând un cântecel pe care îl auzisem cu o zi înainte. Se numea *Ghicitorea Doamnei Lackless*. Fără să știu că era în spatele meu, m-a auzit pe când frecam surcelele de foc una de alta și rosteam dus pe gânduri:

Șapte lucruri Doamna Lackless are

Le ține sub dalbe poale:

Un inel – de să nu-l porți

Un cuvânt – să-l spui nu poți

Și-o cutie mare, mare,

Ladă fără-ncuietoare.

Soțu-i, are-o lumânare.

Ea – o uşă; clanţă n-are.
Are-o taină ce-o păstrează,
Nici nu doarme, doar visează.
Pe un drum, de să nu-l baţi,
Mult îi place, când ne face
Să rămânem... încurcaţi.

Îl auzisem lălăit de o fetiţă pe când sărea coarda. Îl auzisem numai de două ori, dar îmi rămăsese în minte. Era uşor de ținut minte, așa cum sunt toate cântecelele de copii.

Dar mama mă auzise și veni să stea lângă mine la foc.

— Ce ziceai tu acolo, scumpule?

Nu avea mânie în glas, dar nici mulțumită nu era.

— Ceva ce-am auzit în Țarinile, am zis eu, pe ocolite.

Să mă joc cu copiii de prin târgușoarele prin care treceam era ceva în mare parte neîngăduit. „Cine nu are încredere în tine începe să nici nu te placă, le spunea tata celor care se alăturau trupei noastre, așa că stați împreună când suntem în vreun târg și fiți mereu politicoși.“ Am pus niște vreascuri mai mari pe foc și am lăsat flăcările să le cuprindă.

Mama tăcu o vreme, iar eu începusem să nădăduiesc că avea s-o lase baltă, când spuse:

— Nu e frumos să cânti așa ceva. Ai stat să te gândești despre ce e vorba?

Nu mă gândisem, de fapt. Părea să fie un cântecel fără nicio noimă. Dar când mi l-am mai cântat o dată în cap, am băgat de seamă aluziile rușinoase destul de lesne de ghicit.

— Acum da. Înainte nu mă gândisem.

Chipul ei se mai împlânzi puțin și se aplecă să-mi mângâie părul.

— Întotdeauna să te gândești la ce cânti, dragul meu.

Păream să fi scăpat de bucluc, însă nu m-am putut abține să nu întreb:

— Dar de ce e cântecelul ăsta mai rău decât bucata aia din *Dup-o lungă așteptare*, când Fain o întreabă pe Doamna Perial despre pălărie? „Am auzit despre pălăria domniei voastre de la atâția bărbați de seamă, încât mi-am dorit să o văd și eu și să încerc dacă mi se

potrivește.“ E destul de lesne de priceput despre ce vorbește el de fapt.

Am văzut-o strângând din buze, nu mânioasă, dar nici mulțumită de mine. Apoi ceva se schimbă pe chipul ei.

— Spune-mi tu de ce e mai rău, zise ea.

Uram întrebările-capcană. Era, iarăși, lesne de priceput de ce era mai rău: deoarece cântecelul avea să mă vâre în bucluc, pe când vorbele din piesă, nu. Am așteptat un pic, ca să vadă mama că mă gândisem adânc, apoi am clătinat din cap.

Mama îngenunche ușor în fața focului, încălzindu-și mâinile.

— Deosebirea este... du-te și adu-mi tripodul, te rog.

Mă înhionti cu blândețe, iar eu am dat fuga să-l aduc din căruță, pe când ea vorbea mai departe:

— Deosebirea este între a spune ceva *cuiva* în față și a spune ceva *despre cineva*. Prima arată proastă-creștere, în schimb a doua se numește de-a dreptul bârfă.

I-am adus tripodul și am ajutat-o să-l pună pe foc.

— Mai mult decât atât, Doamna Perial este doar un personaj dintr-o piesă. Doamna Lackless este o persoană reală, pe care o pot dura astfel de vorbe.

Se uită la mine.

— N-am știut asta, m-am împotrivit, vinovat.

Pesemne că am făcut o mutriță destul de smerită, căci m-a luat în brațe și m-a sărutat pe creștet.

— Nu e nimic de plâns, scumpul meu. Dar adu-ți mereu aminte să te gândești bine înainte să faci ceva.

Îmi dezmierdă părul și zâmbi ca soarele.

— Îmi închipui că ai putea să-ți speli păcatele și față de mine, și față de Doamna Lackless, dacă găsești niște urzică-dulce pentru ceaunul din seara asta.

Eu mă bucuram de orice prilej de a scăpa de judecată și a merge să mă joc prin hățișurile pădurii. Am luat-o la sănătoasa înainte să-și fi isprăvit ea vorba.

Ar trebui să mai lămuresc ceva: cea mai mare parte din vremea pe care mi-o petreceam cu Ben erau ceasurile mele libere. Aveam ca și

până atunci îndatoririle mele în trupă. Jucam rolul tânărului paj când era nevoie. Ajutam la vopsitul decorurilor și la cusutul costumelor. Țesălam caii seara și zgâlțaiam sănătos foaia mare și subțire de pleu, în culise, când era nevoie de tunete pe scenă.

Dar nu plângeam deloc după ceasurile mele libere. Pofța de viață și vigoarea de copil și mai ales setea mea de cunoaștere au făcut din anul ce avea să urmeze una dintre cele mai fericite perioade din viața mea.

CAPITOLUL DOISPREZECE – Cum dezlegi o ghicitoare

Spre sfârșitul verii, am auzit din întâmplare o discuție care m-a scuturat bine și mi-a alungat preafericita neștiință de până atunci. Când suntem copii, arareori ne gândim la viitor. Acest soi de nevinovăție ne dă libertatea să ne simțim bine, așa cum o pot face numai puțini dintre oamenii mari. Ziua în care începem să ne facem griji în legătură cu viitorul este ziua în care ne luăm rămas-bun de la copilărie.

Era seară, iar trupa noastră își așezase tabăra la marginea drumului. Abenthy îmi dăduse un alt fel de *sympathie* la care să lucrez: Prea-Multul Căldurii Schimbătoare Strămutate în Mișcare, sau ceva cu nume afectat de soiul ăsta.

Era ceva încâlcit, dar îi dădusem până la urmă de cap, cum dezlegi o ghicitoare. Îmi luase cam un sfert de ceas și, din glasul lui Abenthy, pesemne că se așteptase să-mi ia trei sau patru ceasuri pe puțin.

Așa că m-am dus să-l caut. Pe de-o parte, ca să-mi dea o altă lecție nouă, pe de alta, ca să pot și eu să mă înfoi în pene măcar un pic.

I-am dat de urme la căruța părinților mei. Le-am auzit tuturor glasurile cu mult înainte să-i zăresc. Vorbeau pe șoptite – muzica aceea pe care o auzi dintr-o discuție, când se vorbește prea încet să distingi vorbele. Dar, pe când mă apropiam de ei, o vorbă am auzit-o limpede: *Chandrieni*.

Am înțepenit când am auzit-o. Toată lumea din trupă știa că tata lucrează la un cântec. De mai bine de un an trăgea pe toată lumea de limbă, să afle povești și cântecele, în orice târgușor în care ne opream.

Luni de zile, fusese vorba despre Lanre. Apoi se apucă să adune și vechi basme, despre năluci și omul negru. Pe urmă începuse să pună întrebări despre *Chandrieni*...

Asta se întâmplase cu câteva luni înainte. În ultima jumătate de an, întrebuse mai mult despre *Chandrieni* decât despre Lanre, Lyra și toate celelalte. Cele mai multe cântece pe care se apuca tata să le scrie erau gata în câteva luni, pe când acesta îi luase deja aproape doi ani.

Trebuie să știți un lucru: tata nu lăsa niciodată să se audă vreo vorbă sau vreo șoptă măcar despre vreun cântec de-al lui, înainte să fie gata de cântat. Numai mama îi era părtașă la taine, căci ea lua

parte la orice cântec pe care-l ticluia el. Dibăcia la muzică era a lui. Cuvintele cele mai frumoase erau ale ei.

Când ai de așteptat câteva răspasuri sau câteva luni după un cântec, parcă îți sună și mai bine. Însă după un an de zile, bucuria așteptării se oțetește de-a binelea. Trecuse mai mult de un an și jumătate, și lumea aproape că o luase razna – toți voiau să știe. Asta ducea din când în când la schimburi de vorbe aspre, ori de câte ori cineva era prins făcându-și veacul nițeluș prea aproape de căruța unde lucrau la cântec tata și mama.

Așa că m-am apropiat de focul părinților mei, călcând în vârful picioarelor. Trasul cu urechea e un obicei din cale-afară de urât, dar de-atunci am căpătat altele mult mai rele.

— ...Prea multe despre ei, l-am auzit pe Ben zicând. Dar da, vreau.

— Mă bucur să discut cu un om cu atâta școală despre lucrul acesta.

Glasul jos și puternic al tatei se deosebea limpede de acela înalt al lui Ben.

— M-am săturat de oamenii ăștia de la țară, care cred în toate bazaconiile și...

Cineva puse lemne pe foc, așa că vorbele tatei se pierdură în pocniturile care urmară. Pășind cât de iute îndrăzneam, m-am ascuns în umbra căruței părinților mei.

— ...De parc-aș umbla după năluci, cu cântecul ăsta. Să pun cap la cap povestea asta e o nebunie. Mai bine nici nu m-aș fi apucat de ea!

— Aiurea, zise mama. Asta are să fie cea mai bună lucrare a ta, și știi asta.

— Deci voi credeți că a fost la început o poveste din care s-au desprins toate celelalte? întrebă Ben. Că Lanre a existat cu adevărat?

— Toate semnele ne îndreaptă într-acolo, spuse tata. E ca și cum te-ai uita la doisprezece nepoți și ai vedea că zece dintre ei au ochi albaștri. Știi că și bunica avea ochi albaștri. Am mai făcut asta și înainte, și mă pricep. Tot așa am compus și *Dincolo de ziduri*. Însă...

L-am auzit suspinând.

— Și-atunci, unde-i greutatea?

— Povestea e mai veche, lămuri mama. E ca și cum te-ai uita la stră-stră-strănepoți.

— Și sunt împrăștiați în toate cele patru colțuri, se plânse tata. Și pe deasupra, când izbutesc să găsesc unul, are cinci ochi: doi verzi, unul albastru, unul căprui și unul roz cu picățele. Iar al doilea are un singur ochi, care-și schimbă culoarea. Cum să tragi vreo concluzie din așa ceva?

Ben își drese glasul.

— Cam tulburătoare comparația asta, zise el. Dar te las cu plăcere să mă iscodești despre Chandrieni. Am auzit multe povești de-a lungul vremii.

— Primul lucru pe care trebuie să-l știu este câți sunt ei până la urmă, spuse tata. Cele mai multe povești spun că șapte, dar și aici sunt și alte păreri. Uneori sunt trei, alteori cinci, iar în *Căderea Feliorului* sunt nici mai mulți, nici mai puțini de treisprezece: câte unul pentru fiecare pontifet din Atur, bașca unul pentru capitală.

— La asta pot să-ți răspund, zise Ben. Șapte. De asta poți să fii sigur într-o oarecare măsură. E chiar și în numele lor, de fapt. *Chaen* înseamnă șapte. *Chaen-dian* înseamnă „cei șapte“. Chandrian, Chandrieni.

— Asta n-o știam, spuse tata. *Chaen*. Ce limbă e asta? Yllică?

— Sună ca temma, zise mama.

— Ai ureche bună, îi spuse Ben. E limba temică, de fapt. Cam cu o mie de ani mai veche decât temma.

— Ei, hai că acum sunt mai lămurit, l-am auzit pe tata spunând. Îmi pare rău că nu te-am întrebat acum o lună. Bănuiesc că nu știi și de ce fac ei ceea ce fac, nu?

După glasul tatălui meu, știam bine că nu se așteaptă chiar să primească un răspuns.

— Aici e întregă taină, nu-i așa? râse Ben pe înfundate. Cred că asta e ceea ce-i face mult mai înfricoșători decât toate nălucile despre care auzi în povești. Stafiiile vor să se răzbune, duhurile rele vor să prindă suflete în mreje, oamenii negri sunt înfometăți și lipsiți de simțire. Toate nu sunt chiar așa de speriat. Ceea ce pricepem putem să încercăm să și stăpânim. Dar Chandrienii apar ca fulgerul pe cerul senin. Prăpăd și nimic altceva. Fără nicio noimă.

— Cântecul meu o să aibă noimă, zise tata, cu o aspră îndârjire. După atâta vreme, mi se pare că le-am dezgropat motivele. Am pus

cap la cap bucățele aflate de la unii și de la alții. De-asta sunt atât de amărât: pentru că am trecut de partea cea mai grea, însă toate amănuntele astea îmi dau atâta bătaie de cap.

— Ți se pare că știi? zise Ben curios. Care-i judecata ta?

Pe tata aproape că-l pufni râsul.

— Nu, nu, Ben! Trebuie să aștepți și tu în rând cu ceilalți. Am asudat prea mult pentru cântecul ăsta, ca să dezvălui tocmai miezul înainte să fie gata!

Glasul lui Ben era îmbibat de dezamăgire:

— Lasă că știu eu că ăsta nu-i decât un vicleșug ca să mă faci să călătoresc cu voi și de-acum înainte, bombăni el. N-am să pot să plec până când nu aud afurisitul ăsta de cântec!

— Atunci ajută-ne să-l isprăvim! spuse mama. Semnele Chandrienilor sunt altă bucată căreia nu-i putem da de capăt. Toată lumea spune că sunt anumite semne care le trădează venirea, însă fiecare spune că sunt altele.

— Hm, să ne gândim, zise Ben. Focul albastru, asta-i lesne, firește. Dar eu unul n-aș spune că ăsta-i un semn al Chandrienilor în mod deosebit. În unele povești e semnul duhurilor rele. În altele, al tuturor ființelor neomenești sau al oricărui soi de magie.

— E și semn de aer rău în mine, ținu mama să zică.

— A, da? întrebă tata.

Mama dădu din cap că da.

— Când o lampă arde cu flacără albastră, știi că e gaz-de-foc în aer.

— Doamne păzește! Gaz-de-foc într-o mină? zise tata. Ori stingi repede lampa și te pierzi prin întuneric, ori o lași aprinsă și arunci în aer toată mina! Așa ceva e mai înfricoșător ca orice duh rău!

— Și eu o să mărturisesc că anumiți arcaniști mai folosesc din când în când lumânări și torțe „lucrate“, ca să sperie țăraniii lesne-crezători, zise Ben, dregându-și glasul.

Mama râse.

— Adu-ți aminte cu cine vorbești, Ben. Noi unii n-o să-i luăm asta nimănui în nume de rău. Dacă stau să mă gândesc bine, niște lumânări albastre ne-ar prinde de minune data viitoare când jucăm *Daeonica*. Dacă se-ntâmplă să ai vreo două uitate pe undeva, firește.

— Vedem ce pot face, spuse Ben, înveselit. Alte semne... unul dintre ei ar avea, se spune, ochi de capră sau ochi negri cu totul, sau n-ar avea ochi deloc. Pe asta am auzit-o de mai multe ori. Am mai auzit și că buruienile se ofilesc când se ivesc Chandrienii. Lemnul putrezește, metalul ruginește, cărămizile se sfarmă...

Se opri câteva clipe.

— Deși... nu știi dacă toate astea sunt mai multe semne sau unul singur.

— Ei, acum vezi și tu ce pacoste am avut eu, spuse tata morocănos. Și se mai pune și întrebarea dacă au toți aceleași semne sau au fiecare câte unul, două.

— Ți-am mai spus, zise mama, exasperată. Fiecare are câte un semn al său. Se leagă mult mai bine așa.

— Asta-i judecata la care ține doamna mea cel mai mult, spuse tata. Dar nu se leagă deloc. În unele povești, singurul semn e focul albastru. În altele, avem animale care o iau razna, dar nicio flacără albastră. În altele ai un om cu ochi negri și animale care-o iau razna și foc albastru.

— Ți-am zis cum se leagă toate astea, spuse ea, cu un glas supărat după care se putea citi că mai avuseseră discuția asta și înainte. Nu trebuie să fie mereu toți împreună. Ar putea să apară câte trei sau câte patru. Dacă unul dintre ei face focurile să se stingă, ar părea că *toți* fac focurile să se stingă. Iar asta ar lămuri deosebirile între povești. Felurite semne și ori mai mulți, ori mai puțini – depinde cum se întovărășesc ei.

Tata mormăi ceva.

— Ai o nevastă tare isteță, Ari! spuse Ben tare, spărgând încordarea așternută. Cu cât o dai?

— Îmi trebuie pentru ce muncesc, din păcate. Dar dacă te interesează să ți-o dau cu împrumut pentru câteva zile, ne înțelegem noi cum...

Urmă o pălitură zdravănă, urmată de niște chicoteli pe glasul jos al tatei.

— Alte semne care-ți mai vin în minte?

— Se spune că, dacă pui mâna pe ei, sunt reci. Cum ar putea să știe cineva așa ceva, asta nu știu. Am mai auzit și că focurile nu ard în

preajma lor. Deși asta nu se potrivește deloc cu flăcările albastre. S-ar putea...

Vântul se înteeți, fremătând printre copaci. Foșnetul frunzelor nu mă lăsă să aud ce spuse mai apoi Ben. M-am folosit de prilejul ăsta ca să mă strecor cu câțiva pași mai aproape.

— ...Că sunt „înghămați la umbră” – dar ce-o fi însemnând asta, nu știu, l-am auzit pe tata după ce se potoli vântul.

Ben pufni din nas.

— Nici eu n-aș putea spune. Am auzit o poveste în care li s-a dat de urmă pentru că umbrele lor erau așternute cu susul în jos, adică spre lumină. Și mai e și altă poveste în care unuia dintre ei i se zice „sub jugul umbrei”. Era ceva ca „Nu-știu-cine, cel sub jugul umbrei”. Fir-ar, că numele nu mi-l pot aduce aminte...

— Că veni vorba de nume: și cu asta am greutăți, zise tata. Am adunat vreo câteva zeci și mi-ar plăcea să-ți cer părerea în legătură cu ele. Cel mai...

— De fapt, Ari, îi curmă vorba Ben, mie mi-ar plăcea foarte tare dacă nu le-ai rosti. Numele de oameni, adică. Poți să le mâzgălești aici în țărână, dacă vrei, sau mă duc să-mi aduc tăblița, dar m-aș simți mult mai bine dacă nu te-ai apuca să *rostești* vreunul din ele. Mai bine să fii cu băgare de seamă, decât să-ți pară rău, vorba ceea.

Urmă o tăcere adâncă. Pe când mă furișam spre ei, am încremenit cu piciorul în aer, de teamă să nu mă audă.

— Ei, haideți, nu vă uitați așa la mine, nici tu, nici tu! zise Ben țăfnos.

— Ne mirăm doar, Ben, se auzi glasul blând al mamei. Nu pari să fii soiul de om care să creadă în bazaconii.

— Nu cred, spuse Ben. Doar sunt cu băgare de seamă. E altceva.

— Firește, spuse tata. N-am vrut să...

— Lasă vrăjeala, Ari, îi curmă Ben vorba, cu supărare în glas. Ești prea bun actor ca să lași să se vadă, dar știu eu bine când cineva mă crede prostănac.

— Nu mă așteptam, atâta doar, Ben! zise tata, parcă cerându-și iertăciune. Ești om cu școală și m-am săturat ca toată lumea să pună mâna pe fier sau să verse câteva picături de bere ori de câte ori aduc

vorba despre Chandrieni. Eu nu fac decât să adun firele unei povești, nu mă amestec în treburile întunecate.

— Ei bine, ascultați aici. Îmi sunteți amândoi prea dragi ca să vă las să credeți că sunt un nătărău bătrân, zise Ben. Pe lângă asta, am ceva ce trebuie să vorbesc cu voi mai încolo, și pentru aia o să am nevoie să mă luați în serios.

Vântul se întete și mai tare, și m-am folosit de zgomotul lui să îmi acopăr ultimii pași. M-am dat după marginea căruței părinților mei și m-am uitat printre frunze. Ședeau toți trei în jurul focului. Ben ședea pe o buturugă, ghemuit în mantaua lui castanie și jerpelită. Părinții mei ședeau în fața lui, mama sprijinindu-se de tata, cu o pătură în jurul amândurora.

Ben turnă ceva dintr-un urcioc de lut într-o ceașcă de piele tăbăcită și i-o întinse mamei.

— În Atur ce părere are lumea despre duhurile rele? întrebă el.

— Sunt speriați, zise tata, cu un deget la tâmple. Prea multă religie le face mințile să se înmoaie.

— Dar în Vintas? întrebă Ben. Acolo mulți sunt tehlini. Și ei cred la fel?

Mama clătină din cap.

— Ei cred că e ceva cam prostesc. Le place ca duhurile lor rele să rămână... metaforice.

— Și atunci, în Vintas de ce se teme lumea?

— De fee, zise mama.

— De morții-umblători, zise tata în același timp.

— Aveți amândoi dreptate – depinde în ce parte a țării te afli, spuse Ben. Iar aici în Orânduire oamenii râd de se prăpădesc și de unele, și de altele.

Arată spre copacii dimprejur.

— Dar prin părțile astea sunt cu mare băgare de seamă când vine toamna, să nu vină omul negru peste ei.

— Așa-i lumea asta, spuse tata. Jumătate din meseria de artist e să știi încotro se îndreaptă credințele oamenilor care vin să te vadă jucând.

— Încă ți se pare că m-am țărănit, zise Ben, înveselit. Ascultă, dacă mâine ajungem la Biren și îți zice cineva că e omul negru în pădure, tu îl crezi?

Tata clătină din cap.

— Dar dacă ți-ar zice doi oameni?

Tata clătină din nou din cap.

Ben se aplecă în față pe buturuga lui.

— Dar dacă mai bine de zece oameni ți-ar spune, cu mâna pe inimă, că omul negru a venit și că mănâncă...

— Firește că nu i-aș crede, zise tata, nervos. E o aiureală.

— Firește că este, încuviință Ben, ridicând un deget. Dar adevărata întrebare care se pune e: te-ai duce în pădure?

Tata șezu nemișcat câteva clipe, pierdut în gânduri.

Ben dădu din cap.

— Ar fi o prostie din partea ta să nu iei în seamă ce îți zice jumătate de târgușor, chiar dacă tu nu crezi ce cred și ei. Dacă nu omul negru, atunci de ce ți-e frică?

— De urși.

— De tâlhari.

— Pentru niște artiști călători, e bine să aveți astfel de frici, zise Ben. Niște frici pe care oamenii locului nu le iau în seamă. Fiecare loc are micile lui născociri și toată lumea râde de născocirile în care cred cei de pe malul celălalt al râului.

Se uită la ei serios.

— Dar a auzit vreunul din voi vreun cântec sau vreo poveste în care să fie luați în râs Chandrienii? Pun rămășag că nu.

Mama clătină din cap după ce se gândi bine de tot. Tata făcu și el la fel, după ce luă o dușcă sănătoasă de băutură.

— Ei, nu zic acuma că Chandrienii există și lovesc ca trăsnetul pe cerul senin. Dar oamenii de prin toate părțile se tem de ei. Trebuie să existe o pricină pentru asta.

Ben rânji și înclină puțin cana de piele, vărsând ultimele picături de bere pe pământ.

— Iar numele sunt ceva ciudat. Ceva primejdios.

Se uită la ei cu înțeles.

— Iar asta știi că e adevărat *tocmai* pentru că sunt om cu școală. Dacă cred nițeluș și în bazaconii...

Ridică din umeri.

— Ei bine, asta-i pentru că așa vreau eu. Sunt bătrân. Trebuie să-mi faceți pe plac.

Tata încuviință din cap, gânditor.

— E ciudat că nu mi-am dat seama până acum că toată lumea gândește la fel cu privire la Chandrieni. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mințile.

— La nume ne putem întoarce mai încolo, bănuiesc. Despre ce voiai să vorbești cu noi?

Eu eram gata să mă furișez de acolo înainte să fiu prins, dar ceea ce a spus Ben m-a făcut să încremenesc unde eram, înainte să apuc să fac vreun pas.

— Pesemne că e greu de văzut, de vreme ce sunteți părinții lui și așa mai departe. Dar Kvothe al vostru e cam luminat la minte.

Ben își umplu la loc cana și-i întinse urciorul tatei, care îl respinse.

— De fapt, „luminat la minte“ nu e nici pe departe de ajuns pentru el.

Mama se uita la Ben pe deasupra căinii ei.

— Oricine petrece ceva vreme cu băiatul își dă seama de lucrul ăsta, Ben. Nu văd de ce ar face cineva caz de asta. Tu, cu atât mai puțin.

— Nu cred că vă dați întru totul seama cum stă treaba, zise Ben, întinzându-și picioarele, aproape să și le vâre în foc. Cât de ușor a prins cântatul la lăută?

Tata păru un pic mirat că Ben schimbase așa brusc subiectul.

— Destul de ușor, de ce?

— Câți ani avea?

Tata se scărpină gânditor în barbă câteva clipe. În tăcerea care se așternu, glasul mamei fu ca un flaut:

— Opt.

— Adu-ți aminte când ai învățat tu să cânti. Mai știi câți ani aveai? Mai știi ce greutateai ai avut?

Tata se scărpină înainte în barbă, dar chipul îi era mai cugetător acum, iar privirile, duse departe.

Abenthy vorbi în continuare:

— Pun rămășag că a învățat fiecare notă, fiecare ciupitură, după ce i s-a arătat o singură dată, fără să se împiedice, fără să se plângă. Și dacă a făcut vreo greșeală, n-a făcut-o decât o singură dată, nu-i așa?

Tata păru puțin tulburat.

— În mare parte, da, dar a avut și el greutăți, cum are toată lumea. Nota a cincea. A avut mult de furcă la a cincea mărită și micșorată.

Mama se băgă și ea, blând, în discuție:

— Îmi aduc aminte, dragul meu, dar cred că era numai din cauză că avea mânuțele prea mici. Era atât de mic...

— Pun rămășag că nu l-a ținut în loc prea multă vreme lucrul ăsta, zise Ben încet. Chiar are niște mâini minunate. Mama mea le-ar fi numit mâini de magician.

Tata zâmbi.

— Le are de la maică-sa: delicate, dar puternice. Numai bune de frecat ceaune, nu-i așa, muiere?

Mama îl pocni, apoi îi prinse o mână într-ale ei și îi descleștă degetele, să vadă și Ben.

— Le are de la tatăl lui: pline de grație și blândețe. Numai bune să vrăjească tinere fiice de nobil.

Tata se apucă să spună că nu-i așa, dar ea nu-l băgă în seamă.

— Cu ochi ca ai lui și cu mâinile astea, nicio femeie din lume n-are să mai fie în siguranță, când are să se-apuce el să alerge după doamne.

— Se spune „le va face curte“, draga mea, o corectă blând tata.

— Doar vorbe, ridică mama din umeri. Totul e numai o cursă și, când e să fie gata, îi plâng de milă femeii care va fi fugit.

Se lăasă și mai tare pe spate spre tata, ținându-i mâna în poală. Își aplecă puțin capul, iar el îi prinse semnul și se aplecă să îi sărute colțul gurii.

— Amin, zise Ben, ridicându-și cana să-i salute.

Tata își puse și celălalt braț împrejurul ei și o strânse încet.

— Tot nu pricep unde vrei s-ajungi, Ben.

— Orice face, Kvothe așa face – iute ca săgeata, arareori făcând câte-o greșeală. Pun rămășag că știe toate cântecele pe care i le-ați cântat vreodată. Știe mai bine ca mine câte lucruri și ce am în căruța.

Ridică urciorul și-și mai turnă bere.

— Și nu e doar că ține minte. Pricepe. Jumătate din lucrurile pe care voiam să i le arăt le-a priceput deja de unul singur.

Îi reumplu și mamei cana.

— Are unsprezece ani. Mai știți voi vreun copil de vârsta lui care să vorbească așa cum vorbește el? Da, asta se datorează în mare parte faptului că a crescut într-un mediu luminat și deschis la minte, spuse Ben, arătând spre căruțe. Însă, pentru cei mai mulți copii de unsprezece ani, cele mai adânci gânduri sunt despre cum să scape de lecții și cum să tragă mai bine mâța de coadă.

Mama izbucni într-un râs limpede ca de clopoței, dar chipul lui Abenthy era serios.

— Chiar așa e, doamnă dragă! Am avut învățăcei mult mai mari ca el, cărora le-ar fi plăcut să se fi descurcat pe jumătate cât de bine se descurcă el.

Rânji.

— Eu unul, dac-aș avea mâinile lui și pe sfert din istețimea lui, aș mânca de pe tipsii de argint în mai puțin de-un an.

Urmă un mic răgaz. Apoi mama vorbi ușurel:

— Îmi aduc aminte când era mic, prunc doar, și mergea de-a bușilea pe aici. Se uita la noi, se uita mereu. Cu ochi limpezi care arătau de parcă voiau să înghită lumea întreagă.

Mamei îi tremură un pic glasul. Tata o strânse mai tare în brațe.

Următoarea tăcere dură mai mult. Eram pe punctul să mă furișez înapoi, când tata o sparse:

— Și ce ne sfătuiești să facem?

În glasul său se amestecau îngrijorarea și mândria părintească.

Ben zâmbi blând.

— Nimic, doar să vă gândiți ce căi puteți să alegeți când are să vină vremea. Băiatul ăsta are să lase semne în lume și are să fie unul dintre cei mai buni.

— Cei mai buni ce? murmură tata.

— Orice alege. Dacă rămâne aici, nu mă îndoiesc că are să devină următorul Illien.

Tata zâmbi. Illien este idolul oricărui artist călător. Singurul Edema Ruh cu adevărat faimos din istorie. Maestru lutier, Illien a

preschimbat lăuta de curte, cea veche, firavă și greoaie, în minunata, rafinata lăută de artist pe care o folosim noi astăzi. Aceleași povești mai spun și că lăuta lui Illien ar fi avut opt coarde cu totul.

— Illien. Îmi place cum sună asta, spuse mama. Să vină regi de la mari depărtări ca să-l audă cântând pe micuțul meu Kvothe.

— Cu muzica lui care să facă să se potolească încăierările din cârciumi și războaiele de la hotare, zâmbi Ben.

— Și cu femeile sălbatice care să-i stea în poală, se exaltă tata, punându-și sâni pe capul lui.

Urmă o clipă de tăcere înmărmurită. Apoi mama vorbi rar, cu glasul doar puțin înțepat:

— Vrei să spui „fiare sălbatice care să-și pună capul la el în poală“.

— Oare?

Ben tuși și vorbi mai departe:

— Dacă se hotărăște să se facă arcanist, pun rămășag că o să ajungă la curtea vreunui rege înainte să împlinească douăzeci și patru de ani. Dacă își pune mintea să se facă neguțător, nu mă-ndoiesc că o să aibă în stăpânire jumătate de lume până la sfârșitul vieții.

Tata se încruntă. Ben zâmbi și zise:

— Nu-ți face griji pentru asta. E prea curios ca să vrea să se facă neguțător.

Ben se opri, cântărindu-și următoarele vorbe cu mare băgare de seamă.

— Ar fi acceptat la Universitate, să știți. Nu câțiva ani buni de-acum încolo, firește. La șaptesprezece ani e cel mai repede, dar n-am nicio îndoială că...

N-am mai auzit ce-a mai spus Ben. La Universitate! Ajunsesem să mă gândesc la ea așa cum cei mai mulți copii se gândesc la tărâmul Fae, un loc desprins din basme, la care poți să visezi numai. O școală de mărimea unui târgușor. De zece ori zece mii de cărți. Oameni care să știe răspunsurile la orice întrebare le-aș pune...

Era tăcere când m-am întors să-i ascult din nou.

Tata se uita în jos la mama, care se cuibărise la brațul său.

— Ce zici de asta, nevastă? S-a întâmplat să ajungi în așternutul vreunui zeu rătăcitor, acum vreo doisprezece ani? Asta ne-ar dezlega mica taină.

Mama îl pocni în joacă și chipul i se făcu gânditor.

— Dacă stau să mă gândesc bine, a fost o noapte, cam acum doisprezece ani, când a venit un bărbat la mine. M-a legat cu sărutări și m-a înlănțuit cu coardele lăutei sale. Mi-a luat virtutea și m-a furat și pe mine.

Se opri puțin.

— Dar n-avea părul roșu. Nu poate să fie el.

Zâmbi buclucaș către tata, care păru puțin rușinat. Îl sărută, iar el o sărută înapoi.

Așa îmi place să-mi aduc aminte de ei și astăzi. M-am furișat de acolo, cu gânduri despre Universitate dănțuindu-mi în minte.

CAPITOLUL TREISPREZECE – Interludiu – Carne cu sânge dedesubt

În hanul Piatra de Hotar domnea tăcerea. Îi înconjura pe cei doi bărbați care ședea într-o încăpere de altfel goală.

Kvothe se oprise din vorbit și, cu toate că părea să se uite în jos la mâinile sale de pe masă, ochii îi erau de fapt pierduți undeva departe în negura timpului. Când își ridică într-un târziu privirea, păru aproape surprins să îl găsească pe Cronicar șezând de cealaltă parte a mesei, cu condeiul deasupra călimării.

Kvothe răsuflă apăsător și îi făcu semn Cronicarului să lase condeiul. După o clipă, cel din urmă se supuse, ștergându-i vârful de o bucată de pânză înainte să îl așeze pe masă.

— Mi-ar pica bine ceva de băut, rosti Kvothe dintr-odată, aproape surprins de propria-i reacție. Nu am spus prea multe povești în ultima vreme și gâtulejul mi s-a cam uscat.

Se ridică lin de la masă și porni prin labirintul de mese goale înspre tejgheaua abandonată.

— Pot să-ți ofer aproape orice, bere brună, vin alb, cidru cu mirodenii, ciocolată caldă, cafea...

Cronicarul ridică o sprânceană.

— O cană de ciocolată caldă ar fi minunată, dacă ai. Nu mă așteptam să găsesc așa ceva atât de departe de... se opri și își dresă politicos glasul. Ei bine, de oriunde.

— Avem orice ne trebuie aici, la Piatra de Hotar, rosti Kvothe cu un semn spre camera goală. În afară de mușterii, desigur.

Scoase un urciore de lut de sub tejghea. Când îl așază pe lemnul de mahon, se auzi un sunet gol. Oftă, apoi începu să strige:

— Bast! Mai adu niște cidru!

Un răspuns nedeslușit răsună printr-o ușă din capătul încăperii.

— Bast, rosti Kvothe cu o urmă de mustrare în voce, însă prea încet ca să se facă auzit până acolo.

— Mișcă-ți hoitul încoace și ia-l de unul singur, putoare ce ești! strigă vocea de undeva din pivniță. Eu am treabă.

— O slugă tocmită? întrebă Cronicarul.

Kvothe se propti cu coatele de tejghea și zâmbi îngăduitor. După câteva clipe, sunetul pașilor cuiva care urca niște scări de lemn în cizme cu talpă tare se revărsă prin ușa din spate. Bast își făcu apariția în cameră, mormăind ceva pentru sine.

Era îmbrăcat simplu: o cămașă neagră cu mânecă lungă băgată în pantalonii negri; pantaloni negri băgați în cizmele moi, tot negre. Avea chipul ascuțit și delicat, aproape frumos, cu ochi albaștri, remarcabili.

Se îndreptă cu un urcior spre tejghea, mergând cu o grație stranie, însă plăcută.

— Un singur client? întrebă el cu o umbră de reproș. Nu puteai să iei cidrul de unul singur? M-ai întrerupt tocmai când citeam *Celum Tinture*. Asta după ce m-ai bătut la cap o lună întreagă s-o citesc.

— Bast, știi ce se întâmplă la Universitate cu studenții care trag cu urechea la conversațiile profesorilor lor? întrebă Kvothe cu viclenie.

Bast duse o mână la piept și deschise gura, gata să protesteze că era acuzat pe nedrept. Kvothe îl săgetă cu privirea.

— Bast.

Bast închise gura și pentru un moment păru că era pe cale să încerce să găsească o scuză, apoi își lăsă umerii să cadă.

— De unde-ai știut?

Kvothe chicoti.

— Ai evitat cartea aceea pentru o viață de muritor. Fie ai devenit peste noapte un învățăcel deosebit de sârguincios, fie erai pus pe rele.

— Și ce anume se întâmplă la Universitate cu studenții care trag cu urechea? întrebă Bast, curios ca un copil.

— Nu am nici cea mai vagă idee. *Eu unul* n-am fost niciodată prins. Cred că dacă te fac să iei loc și să-mi ascuți povestea până la capăt e destulă pedeapsă. Dar să uităm de asta, rosti Kvothe, arătând spre încăperea goală. Ne neglijăm clientul.

Cronicarul părea orice numai nu plictisit. De îndată ce Bast intrase în cameră, Conicarul începuse să-l privească curios. Pe măsură ce conversația continua, expresia sa devenise tot mai nedumerită și atentă.

Dacă e să fim drepti, se cuvine menționat ceva despre Bast. La prima vedere, părea să fie un tânăr la fel ca oricare altul, chiar și

chipeș cum era. Dar avea ceva diferit. De pildă, purta cizme moi și negre de piele. Cel puțin, dacă te uitai la el asta vedeai. Dar dacă se întâmpla să-l zărești cu coada ochiului și dacă se afla într-o umbră, ai fi putut să vezi cu totul altceva.

Pe deasupra, dacă aveai soiul potrivit de minte, soiul de minte care chiar vede lucrurile la care se uită, poate că ai fi observat ceva neobișnuit la ochii lui. Dacă mintea ta avea rar întâlnitul talent de a nu se lăsa înșelată de propriile așteptări, ai fi observat altceva în privința lor, ceva straniu și minunat.

Din această pricină, Cronicarul nu-l scăpase din ochi pe tânărul ucenic al lui Kvothe, încercând să-și dea seama ce era deosebit la el. În momentul în care conversația se sfârși, privirea Cronicarului putea fi socotită cel puțin intensă, dacă nu chiar necuviincioasă. Când Bast se întoarse spre el de la tejghea, ochii Cronicarului se lărgiră simțitor și ce urmă de culoare mai avea pe chipul deja palid se făcu nevăzută.

Cronicarul băgă mâna pe sub cămașă și trase de ceva agățat la gâtul său. Așeză obiectul cu pricina pe masă la o lungime de un braț, între el și Bast. Totul se petrecu în jumătate de secundă, fără ca ochii săi să-l părăsească pe tânărul de la bar. Cu chip imperturbabil, apăsă ferm discul de metal pe masă cu două degete.

— Fier, grăi el.

Glasul său sună cu o rezonanță ciudată, de parcă era o poruncă.

Bast se încovoie ca lovit de un pumn în stomac, dezvelindu-și dinții și scoțând un sunet undeva între un mârâit și un țipăt. Mișcându-se cu o viteză nefirească, șerpuitoare, ridică o mână încheștată pe lângă cap și se pregăti să salte. Totul se petrecu într-o clipită. Totuși, mâna cu degete lungi a lui Kvothe reuși să-l prindă cumva de încheietură. Fără să-și dea seama sau fără să-i pese, Bast se aruncă spre Cronicar doar pentru a fi tras înapoi, căci mâna lui Kvothe era mai neclintită decât o cătușă. Bast se opinti cu furie să se elibereze, dar Kvothe, cu brațul întins, nici nu se clinti îndărătul tejghelei, de nemișcat precum fierul sau piatra.

— Gata!

Glasul lui Kvothe plesni aerul ca o poruncă, iar, în liniștea care urmă, cuvintele îi fură tăioase și pline de mânie.

— Nu am să-mi las prietenii să se lupte între ei. Am pierdut destui și fără așa ceva. Desfă cetluirea sau am să o fărâm, spuse, cu ochii spre Cronicar.

Acesta din urmă încremeni, năucit. Apoi șopti ceva nedeslușit și, cu un mic tremur, își retrase mâna de pe cercul de metal pe care îl pusese pe masă.

Toată încordarea părăsi trupul lui Bast și, pentru o clipă, rămase agățat ca o păpușă de cârpe de încheietura aflată în mâna lui Kvothe. Tremurând din toate oscioarele, Bast reuși să se ridice în picioare și să se proptească de tejghea. Kvothe îl cercetă îndelung cu privirea, apoi îi dădu drumul.

Bast se prăbuși într-un taburet fără să-și ia ochii de la Cronicar. Se mișca cu băgare de seamă, ca un om cu o rană deschisă. Se schimbuse. Ochii care îl priveau pe Cronicar erau încă de acel neobișnuit albastru oceanic, dar acum se arătau a fi mai mult ca niște nestemate sau ca iazuri adânci din adâncul codrului și cizmele moi de piele fură înlocuite de grațioase copite despicate.

Kvothe îi făcu un semn autoritar Cronicarului să se apropie, apoi se întoarse să ia două pahare groase și o sticlă aleasă parcă la întâmplare. Așeză paharele în timp ce Bast și Cronicarul se priveau neîncrezător unul pe celălalt.

— Să înțelegeți un lucru, rosti Kvothe mânios, e de înțeles cum v-ați purtat amândoi, dar asta nu înseamnă că v-ați purtat cum trebuie. Așa că să o luăm de la început cu prezentările, spuse el și răsuflă adânc. Bast, el e Devan Lochees, cunoscut și drept Cronicarul. E bine cunoscut ca un mare narator, evocator și adunător de povești. Pe deasupra, dacă nu cumva mi-am pierdut toate mințile, pare să mai fie și un membru de seamă al Arcanumului, cel puțin Re'lar și unul dintre cei poate câțiva zeci de oameni din lume care cunosc numele fierului. Totuși, în ciuda acestor distincții, pare cam necopt în privința mersului lucrurilor în lume, după cum ne-a demonstrat cu atacul lui aproape sinucigaș împotriva a ceea ce bănuiesc că e primul membru a unei seminții pe care a avut vreodată norocul să-l întâlnească.

Cronicarul ascultă impasibil prezentarea lui Kvothe, privindu-l pe Bast ca pe un șarpe.

— Cronicarule, aş vrea să faci cunoştinţă cu Bastas, fiul lui Remmen, Prinţ al Amurgului şi al neamului Telwyth Mael. Cel mai strălucit, iar prin asta vreau să spun *singurul* ucenic pe care am avut nenorocul să-l învăţ. Descântător, cârciumar şi, nu în ultimul rând, prietenul meu. Care, în cursul celor o sută cincizeci de ani de viaţă, ca să nu mai spun de aproape doi ani sub oblăduirea mea, a reuşit să evite să înveţe câteva lucruri importante. Primul fiind acesta: să ataci un membru al Arcanumului îndeajuns de iscusit să cetluiască¹ fierul e nebulie curată.

— El m-a atacat primul! se răsti Bast indignat.

Kvothe se uită calm la el.

— N-am spus că n-ai fost îndreptăţit să o faci, ci doar nechibzuit.

— Aş fi câştigat.

— Foarte probabil. Dar n-ai fi ieşit nevătămat, iar el poate ar fi murit. Îţi aminteşti că l-am prezentat drept oaspetele meu?

Bast nu spuse nimic, însă expresia îi rămase beligerantă.

— Ei bine, acum v-am prezentat unul altuia, concluzionă Kvothe cu voioşie forţată.

— Încântat, rosti Bast cu răceală.

— De asemenea, i-o întoarse Cronicarul pe acelaşi ton.

— Nu e niciun motiv să fiţi altceva decât prieteni, continuă Kvothe, cu un licăr tăios în voce. Şi nu aşa se salută prietenii între ei.

Bast şi Cronicarul se uitară unul la altul fără să schiţeze un gest.

Kvothe continuă pe glas scăzut:

— Dacă nu terminaţi cu prostia asta, puteţi să plecaţi acum. Unul va rămâne cu o fărâmə de poveste, iar celălalt poate să-şi caute alt învăţător. Dacă e ceva ce nu tolerez, aceea e imbecilitatea născută din orgoliu.

Ceva în intensitatea ascunsă din vocea lui Kvothe îi făcu să nu-şi mai ciocnească privirile. Iar când s-au întors spre el, părea că îndărătul barului stătea cineva foarte diferit. Hangiul jovial dispăruse, iar în locul său era cineva sumbru şi fioros.

„E atât de tânăr, se minună Cronicarul. Nu poate să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. De ce nu mi-am dat seama înainte? M-ar

¹ Legăluire - traducere Sandra Iulia Ronai (Cetluire - traducere Graal Soft).

putea frânge în mâini ca pe o nuia. Cum de l-am confundat cu un hangiu, chiar și pentru o clipă?”

Apoi observă ochii lui Kvothe, care se întunecaseră într-un verde atât de închis că erau aproape negri. „El e cel pe care am venit să-l văd, își spuse Cronicarul, acesta e omul care a sfătuit regi și a străbătut drumuri străvechi călăuzit doar de agerimea minții sale. Acesta e cel al cărui nume a devenit atât slăvit, cât și blestemat la Universitate.”

Kvothe se uită pe rând la Cronicar și la Bast; niciunul nu reuși să-i înfrunte privirea prea mult. După o pauză stânjenitoare, Bast întinse mâna. Cronicarul ezită o clipită, apoi întinse și el mâna cu iuțală, de parcă ar fi băgat-o în flăcări. Spre uimirea amândurora, nimic nu se întâmplă.

— Uluitor, nu-i așa? le vorbi Kvothe cu ironie. Cinci degete și carne cu sânge dedesubt. Mai să-ți vină să crezi că la capătul acelei mâini se găsește un fel de... persoană.

Vinovăția se strecură pe chipurile celor doi. Își dădură drumul de mâini. Kvothe turnă ceva din sticla verde în pahare. Un gest atât de simplu îl schimbă întru totul. Cu fiecare strop turnat în pahare păru să se adâncească tot mai mult în sinea lui, până ce abia dacă mai rămase o urmă din bărbatul cu ochi întunecați de acum câteva clipe. Cronicarul se trezi străbătut de o senzație de pierdere în timp ce-l privea pe hangiu cu o mână ascunsă într-o cârpă de pânză. Kvothe împinse paharele spre ei.

— Acum, luați paharele, ședeți la masă și vorbiți. Când mă întorc, nu vreau să-l găsesc pe vreunul din voi mort sau clădirea în flăcări. Ați priceput?

Bast zâmbi stânjenit în vreme ce Cronicarul luă paharele și se întoarse la masă. Bast îl urmă și aproape că se așază înainte să-și amintească să revină să ia toată sticla.

— Nu cumva să beți prea mult, îi preveni Kvothe, care tocmai intra în camera din spate. Nu vreau să chicotiți încontinuu cât timp îmi spun povestea.

Cei doi de la masă începură o conversație tensionată, cu întreruperi, cât timp Kvothe trebăluia prin bucătărie. Câteva minute

mai târziu, hangiul se întoarse, aducând brânză, o pâine de secară, pui rece și cârnați, unt și miere.

Se mutară la o masă mai mare în timp ce Kvothe scotea farfuriile și mai aranja pe după tejghea, ca un adevărat hangiu. Cronicarul îl urmărea pe ascuns, abia venindu-i a crede că bărbatul care fredona un cântec în vreme ce tăia cârnații putea fi același om cu cel care îi privise dindărătul barului cu câteva minute în urmă, sumbru și înfiorător.

Pe când Cronicarul își aduna foile și condeiele, Kvothe cercetă gânditor poziția soarelui prin fereastră. Într-un târziu se întoarse spre Bast.

— Cât de mult ai reușit să auzi?

— Aproape tot, Reshi. Am urechi bune, zâmbi Bast.

— Asta e bine. N-avem timp să reluăm povestea, spuse Kvothe și trase adânc aer în piept. Să ne întoarcem la firul nostru, atunci. Țineți-vă bine, căci povestea e pe cale să se schimbe. O ia în jos. Devine mai întunecată. Norii se adună în zare.

CAPITOLUL PAISPREZECE – Numele vântului

Iarna trece anevoios pentru o trupă rătăcitoare, însă Abenthy se folosi de răgaz să mă învețe în chip serios magia simpatetică. Totuși, așa cum se petrece de obicei, mai ales în cazul copiilor, așteptările se dovediră mai captivante decât realitatea.

N-ar fi corect să spun că am fost dezamăgit de studiile de simpatie. Dar adevărul e că *am fost* dezamăgit. Nu era deloc cum mă așteptam să fie magia.

Era folositoare. Nu aveam cum să o tăgăduiesc. Ben se folosea de simpatie să ne lumineze spectacolele. Cu ea puteai aprinde focul fără cremene sau să ridici lucruri foarte grele fără sfori și pârgonii.

Însă prima oară când l-am întâlnit, Ben invocase cumva vântul. Acea nu era simplă magie simpatetică. Era magie desprinsă din cărțile de povești. Era taina pe care doream să o aflu mai mult decât orice.

Primăvara alungase demult omătul, iar trupa străbătea pădurile și câmpurile din răsăritul Orânduiri. Ca de obicei, călătoream în căruța lui Ben. Vara tocmai ce se hotărâse să își arate din nou chipul și în jur totul era verde și înflorește.

Călătorisem în tăcere vreme de aproape o oră. Ben moțâia la frâiele căruței, care aproape că-i lunecau din mână, când o piatră din drum ne hurducă pe amândoi din visare. Ben se îndreptă de spate și începu pe un ton de ghici ghicitoarea mea.

— Cum ai face să fiarbă apa dintr-un ibric?

M-am uitat împrejur și am zărit un ditamai bolovanul la marginea drumului.

— Pietroiul acela ar trebui să fie cald de la cât a stat la soare. L-aș cetlui de apa din ibric și aș folosi căldura pietrei să aduc apa la fierbere.

— Piatra cetluită de apă nu e o metodă prea eficientă, mă muștrului Ben. Doar o parte din cincisprezece de apă s-ar încălzi.

— Ar merge.

— Recunosc că da. Însă ar fi cam de mântuială. Poți mai bine de atât, E'lr.

Apoi strigă la Alfa și Beta, semn că era în toane bune. Îl ascultară cu același calm pe care-l aveau de obicei, deși îi acuza de lucruri pe care eram sigur că nici un măgar nu le făcuse vreodată de bunăvoie, mai ales nu Beta, care avea o conduită morală ireproșabilă.

Se opri în mijlocul tiradei și mă întrebă:

— Cum ai doborî pasărea aia din cer?

Arătă spre șoimul care plutea deasupra unui lan de grâu de la marginea drumului.

— Probabil că nu aș face-o. Nu mi-a greșit cu nimic.

— Ipotetic.

— Spun că, ipotetic, nu aș face una ca asta.

Ben chicoti.

— Am priceput, E'lr. Cum anume *nu* ai face-o? Dă-mi detalii.

— L-aș pune pe Teren să o săgeteze.

Ben încuviință gânditor.

— Bine, bine. Totuși, e o problemă între tine și pasăre. Șoimul ăla a făcut o remarcă grosolană la adresa mamei tale, gesticulă el indignat.

— Aha. Atunci onoarea mă obligă să-i apăr reputația eu însumi.

— Într-adevăr.

— Am o pană de-a lui?

— Nu.

— Tehlu apăără și...

Mi-am înghițit restul cuvintelor la privirea lui nemulțumită.

— Niciodată nu e ușor cu tine, nu-i așa?

— E un obicei supărător pe care l-am căpătat de la un învățăcel care era prea deștept pentru propriul lui bine, zâmbi el. Ce-ai face chiar dacă ai avea o pană?

— Aș cetlui-o de pasăre și după-aia i-aș da o săpuneală cu leșie.

Ben își încreți sprâncenele.

— Ce fel de cetluire?

— Chimică. Probabil cu un catalizator de gradul doi.

Bărbatul rămase pe gânduri. Își scărpină bărbia.

— Catalizator de gradul doi. Să dizolvi uleiul care netezește pana?

Am încuviințat.

Ben își ridică privirea spre pasăre.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, rosti el cu un soi de admirație mută.

Am luat-o drept un compliment.

— Cu toate astea, nu ai nicio pană, continuă el, întorcându-și privirea la mine. Cum o dobori?

Mi-am stors mintea vreme de câteva minute, dar nu mi-a venit nici măcar o idee. M-am hotărât să schimb făgașul lecției.

— Aș chema vântul și l-aș face să pălească pasărea din cer, am rostit cu prefăcută nepăsare.

Ben mă cercetă cu luare-aminte, semn că știa exact ce avusesem de gând.

— Și cum ai face asta, E'lr?

Am avut impresia că poate era în sfârșit gata să-mi împărtășească secretul pe care îl ținuse față de mine în toate acele luni de iarnă. În același timp, îmi veni o idee.

Am tras adânc aer în piept și am rostit cuvintele care să cetluiască aerul din plămâniile mele de cel de afară. Cu Alarul în suflet, mi-am dus degetul mare și arătătorul la buzele țuguiate și am suflat printre ele.

Am simțit o briză ușoară în spate, care îmi ciufuli părul și ridică pentru o clipă marginile coviltirului care acoperea căruța. Poate că nu fusese decât o coincidență. Cu toate acestea, un zâmbet de izbândă îmi răsări pe față. Pentru o clipă, nu am făcut decât să rânjesc ca un zănatic spre Ben, care avea chipul împietrit, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Apoi am simțit o apăsare în piept, ca și cum aș fi fost cufundat în apă. Am încercat să iau o gură de aer, însă n-am reușit. Puțin nedumerit, am încercat din nou. Mă simțeam de parcă mă prăvălisem pe spate și tot aerul ieșise din mine.

Mi-am dat dintr-odată seama ce făcusem. Broboane reci de sudoare îmi țâșneau din trup și l-am apucat pe Ben de cămașă cu disperare, arătând spre piept, spre gât, spre gura mea căscată. Din uluit, chipul lui se făcu pământiu pe măsură ce se uita la mine.

Realizam cât de împietrit era totul. Nici un fir de iarbă nu se clintea. Până și zgomotul căruței părea să amuțească, ca și cum răzbătea cu greu de undeva din depărtări. Mintea îmi fu cuprinsă în ghearele terorii, care înăbușea orice gând. Mi-am dus degetele

tremurânde la gât și am început să-mi sfâșii cămașa. Inima îmi bubuia, întrerupând ritmat țiuitul din urechi. Durerea îmi sfârteca pieptul în vreme ce încercam zadarnic să respir.

Cu o agerime pe care nu aș fi bănuit-o, Ben mă apucă de franjurile cămășii și sări din căruță. Când am aterizat pe iarba de la marginea drumului, mă trânti de pământ cu asemenea putere încât, dacă aș mai fi avut aer în plămâni, ar fi ieșit din mine.

Îmi dădură lacrimile în vreme ce mă zbăteam fără folos. Știam că am să mor. Îmi simțeam ochii încinși și roșii. Zgâriam înnebunit pământul cu mâini amorțite și reci ca moartea. Ben îngenunche lângă mine, însă cerul de deasupra lui parcă se întunecase. Părea aproape distras, ca și cum asculta ceva ce eu nu puteam să aud.

Apoi se uită la mine. Tot ce-mi amintesc sunt ochii lui, care păreau pierduți în depărtări și plini de o putere teribilă, calmi și reci.

Mă privi. Gura i se mișcă. Invocă vântul. M-am cutremurat, ca o frunză scuturată din copac de un fulger. Iar bubuitul tunetului pe care l-am auzit era cernit.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e cum Ben m-a ajutat să mă ridic în picioare. Eram conștient ca prin ceață de prezența celorlalte căruțe și de chipuri pline de curiozitate care ne cercetau. Mama venise de la căruța noastră, iar Ben o întâlni la jumătatea drumului, chicotind și spunându-i câteva vorbe liniștitoare. Nu i-am deslușit cuvintele, căci eram concentrat să respir adânc.

Celelalte căruțe își reluară drumul și l-am urmat pe Ben în tăcere spre căruța sa. Se prefăcu distras cu aranjarea sforilor care fixau coviltirul. Mi-am revenit în fire și-l ajutam pe cât puteam, când ultima căruță a trupei trecu pe lângă noi.

Când mi-am ridicat privirea spre el, am văzut mânia de pe chipul lui Ben.

— La ce-ți stătea mintea? șuieră el. Ei bine? Ce? Ce te gândeai?

Nu-l mai văzusem astfel, cu întregul trup încordat de furie. Tremura, clocotea sub imperiul ei. Ridică mâna să mă lovească... apoi se opri. După o clipă, mâna îi căzu moale de-a lungul trupului.

Verifică metodic ultimele frânghii și urcă înapoi în căruță. Neștiind ce altceva să fac, l-am urmat.

Ben trase de frâie, iar Alfa și Beta începură să se urnească din loc. Acum eram ultimii din șir. Ben nu-și lua ochii de pe drum. Mi-am pipăit cămașa sfâșiată. Între noi se așternuse o tăcere apăsătoare.

Cu gândul la cele care tocmai se petrecuseră, mi-am dat seama că fusese de o prostie fără margini. Când mi-am cetluit răsufierea de aerul din afară, a devenit cu neputință să respir. Plămânii mei nu erau îndeajuns de puternici să miște atâta aer. Aș fi avut nevoie de un piept ca niște foale de fier. Aș fi avut mai mult noroc încercând să beau un râu dintr-o sorbitură sau să ridic un munte.

Am călătorit vreme de două ore fără să scoatem o vorbă. Soarele mângâia vârfurile copacilor când Ben trase o gură adâncă de aer în piept și, într-un sfârșit, dădu drumul unui oftat prelung. Îmi întinse frâiele.

Când m-am întors spre el, am băgat pentru prima oară de seamă cât de bătrân era. Știam că se apropia de amurgul vieții, însă niciodată nu-l văzusem să o arate.

— Am mințit-o pe maică-ta, Kvothe. A văzut ce s-a petrecut și era îngrijorată.

Ochii îi erau ațintiți asupra căruței dinaintea noastră pe măsură ce vorbea.

— I-am spus că lucram la ceva pentru un număr. E o femeie de treabă. Nu merită să fie mințită.

Ne-am urmat drumul într-o tăcere chinuitoare ce părea să nu se mai isprăvească, însă mai erau câteva ore mână la asfințit când am auzit mai multe voci înaintea noastră strigând: „Piatra arsă!“ Priveliștea căruțelor care o coteau pe iarbă îl trezi pe Ben din mohoreala sa. Ridică ochii și văzu că soarele era încă pe cer.

— De ce ne oprim atât de devreme? A crescut un copac în mijlocul drumului?

— Piatra arsă.

Am arătat spre enorma placă de piatră ce se înălța peste vârfurile căruțelor dinaintea noastră.

— Ce?

— Din când în când, dăm de câte una pe drum.

Am făcut din nou un semn spre stânga ce se ridica din pâlcul de copaci de la marginea drumului. Ca marea parte a pietrelor arse, era

un dreptunghi cioplit fără migală, înalt de câteva zeci de palme. Trăsurile care îl împresurau păreau aproape imateriale în comparație cu prezența solidă a pietrei.

— Am auzit că li se spune pietre ridicate, dar am văzut multe care nu erau ridicate, doar căzute pe o parte. Dacă nu suntem în mare grabă, întotdeauna facem popas când găsim una.

M-am oprit, fiindcă-mi dădusem seama că spuneam verzi și uscate.

—Eu le cunosc după alt nume. Pietre de Hotar, rosti Ben cu glas stins.

Părea bătrân și ostenit. După o clipă, întrebă:

— De ce vă opriți când dați de una?

— Așa facem de când mă știu. E un răgaz de la drum.

Am rămas pe gânduri o clipă.

— Mă gândesc că ar trebui să aducă noroc.

Îmi doream să am mai multe de spus ca să mențin conversația, să îi atrag interesul, dar nu îmi venea altceva în minte.

— Se poate să fie.

Ben îi călăuzi pe Alfa și Beta într-un loc în partea îndepărtată a pietrei, departe de celelalte căruțe.

— Vino la cină sau curând după ea. Trebuie să vorbim.

Se întoarse fără să-mi arunce o privire și începu să-l dezlege pe Alfa de la jug.

Nu-l mai văzusem pe Ben în asemenea stare. Îngrijorat că am distrus legătura cu el, am luat-o la fugă spre căruța părinților mei.

Am găsit-o pe mama în fața focului abia aprins, punând vreascuri să-l întezească. Tata stătea în spatele ei și îi masa gâtul și umerii. Amândoi se întoarseră la zgomotul pașilor mei ce alergau spre ei.

— Pot să mănânc cu Ben în seara asta?

Mama își plimbă privirea spre tatăl meu, apoi spre mine.

— Nu ar trebui să îi stai pe cap, dragule.

— El m-a invitat. Dacă mă duc acum, pot să-l ajut să se pregătească de înnoptat.

Mama mișcă din umeri, iar tata începu din nou să-i maseze. Îmi zâmbi.

— Foarte bine, dar să nu-l ții treaz până se crapă de ziuă. Dă-mi un pupic.

Își desfăcu brațele, iar eu m-am dus să o îmbrățișez și să o pup. Tata mă sărută pe creștet la rândul lui.

— Dă-mi cămașa. Așa măcar am ceva de făcut câtă vreme mama-ta pregătește cina.

Mă jupui de cămașă și îmi băgă degetele printre marginile sfâșiate.

— Cămașa asta e ferfeniță, mă mir cum ai reușit așa ceva.

Printre bălbâieli, am căutat să-i explic, însă el îmi făcu semn să mă opresc.

— Știu, știu, a fost pentru o cauză dreaptă. Data viitoare, încearcă să fii mai atent sau ai să o coși cu mâna ta. Ai una curată în cufăr. Dacă tot ești acolo, adu-mi, te rog, și un ac și ață.

Am țâșnit în fundul căruței și am luat o cămașă nouă. În vreme ce cotrobăiam după ac și ață, am auzit-o pe mama începând să cânte:

Târziu-n-amurg când soarele apune
Din înălțimi te voi privi ușor cum treci
Ceasul venirii demult stătea să sune
Dar dragostea mi-e ne-ntinată pururi veci.

Tata îi răspunse:

Târziu-n-amurg, când razele se-nclină
Pașii mi-i-ndrept din nou spre casă
Lăsate-n vânt și sălciile suspină
Neconținut în vatră arde, flacăra pioasă.

Când am ieșit din căruță, o ridicase în brațe și o săruta. Am pus acul și ața lângă cămașa ruptă și am așteptat. Părea un sărut meșteșugit. Am privit cu ochi iscoditor, cu gândul nedeslușit că poate, cândva în viitor, am să vreau să sărut o doamnă. Dacă era să se întâmple, voiam să fac o treabă bună.

După o clipă, tata băgă de seamă că îi priveam și îi dădu drumul mamei.

— Spectacolul te costă un ban, conașule, începu el să râdă. Ce mai cauți aici, băiete? Pun rămășag pe banul ăla că o întrebare te-a poprit din drum.

— De ce facem popas la pietrele arse?

— Tradiția, băiete, rosti el cu emfază și își desfăcu larg brațele. Și superstițiile. Sunt oricum una și aceeași. Ne oprim ca să ne poarte noroc și pentru că toată lumea se bucură de un repaus neașteptat.

Se opri pentru o clipă.

— Știam o mică poezie despre ele. Cum era...?

Piatra cerească în somn ne luminează,
Hotarul lângă vechiul drumeag
Și calea veșnic ne-o veghează
Ne-ndrumă spre a-l feelor meleag.
Piatra drumeților ce cântă-n deal sau vale
Piatra cea arsă, mereu cătând spre-altă cale.

Preț de câteva clipe, tata rămase cu privirea pierdută în zare și își prinse buza de jos între degete. Într-un sfârșit, clătină din cap.

— Nu-mi aduc aminte sfârșitul ultimului vers. Vai, cât îmi displace poezia! Cum poate cineva să țină minte cuvinte care nu-s însoțite de muzică?

Fruntea i se încreți de concentrare în vreme ce căuta în tăcere cuvântul pe vârful buzelor.

— Ce e o piatră cerească? am întrebat.

— E un nume vechi pentru pietrele de magnetit, îmi explică mama. Sunt bucăți de metal stelar care trag orice alt metal spre ele. Am văzut una acum mulți ani, la o tarabă de curiozități.

Se întoarse spre tatăl meu, care încă mormăia ceva pentru sine.

— Am văzut asemenea piatră în Sacâzcoji, nu-i așa?

— Hmm? Ce? Da, Sacâzcoji.

Întrebarea îl trezise din reverie. Se trase din nou de buză și se încruntă.

— Adu-ți aminte un lucru, fiule, chiar de-ar fi să uiți orice altceva. Un poet e un muzician care nu poate să cânte. Cuvintele trebuie să găsească mintea cuiva înainte să-i atingă inima, iar mințile unora sunt

ținte înfiorător de mici. Muzica le atinge inimile nemijlocit, oricât de mică sau încăpățânată ar fi mintea celui care ascultă.

Mama pufni cam fără grație.

— Ești un înfumurat. Ceea ce se petrece e că îmbătrânești.

Oftă cu afectare.

— E într-adevăr cu atât mai tragic că al doilea lucru pe care bărbații îl pierd e memoria.

Tata luă o postură indignată, însă mama nu-l băgă în seamă și îmi spuse:

— Pe deasupra, singura tradiție care ține trupe precum a noastră în jurul pietrelor arse e trândăveala. Poemul ar trebui să sune astfel:

În câte-annotimpuri au fost și-au să vină
Când drumuri în stânga și dreapta străbat
Caut în piatră sau stâncă pricină
Să stau l-a ei umbră pe iarbă culcat.

Cu o scânteie întunecată în privire, tata păși înapoia ei.

— Îmbătrânesc?

Începu să-i maseze din nou umerii și rosti pe un ton grav:

— Femeie, mă bate gândul să-ți dovedesc contrariul.

Mama îi zâmbi viclean.

— Doamnă, mă bate gândul să-ți dau voie.

M-am hotărât să-i las cu ale lor și am dat să plec spre căruța lui Ben când l-am auzit pe tata în urmă:

— Moluște, mâine după prânz? Și-al doilea act din *Tinbertin*?

— Bine.

Am luat-o la goană. Când am ajuns la căruța lui Ben, îi deshămasse pe Alfa și Beta iar acum îi țesăla. M-am pus să fac focul, înmormântând frunzele uscate într-un morman de vreascuri și crengi din ce în ce mai mari. Când am terminat, m-am întors spre Ben.

Mă întâmpină cu tăcere. Aproape că îl vedeam cum își alege cuvintele când începu în final să vorbească:

— Câte știi despre noul cântec al tatălui tău?

— Cel despre Lanre? Nu multe. Doar știi cum e el. Nimeni nu aude cântecul până nu e terminat. Nici măcar eu.

— Nu vorbesc despre cântec, cât despre povestea din spatele lui. Povestea lui Lanre, rosti Ben.

Gândurile mi-au zburat la puzderia de povești pe care tata le adunase de-a lungul anilor, căutând un fir comun.

— Lanre era un prinț, am început eu. Sau un rege. Cineva important. A vrut să fie mai puternic decât oricare altul de pe lumea asta. Și-a vândut sufletul pentru putere, dar apoi ceva nu a mers bine și parcă a înnebunit sau nu mai putea să adoarmă, sau...

M-am oprit când am văzut că Ben clătina din cap.

— Nu și-a vândut sufletul. Alea sunt născociri.

Scăpă un oftat adânc, care păru să îl dezumfle.

— N-am gândit-o bine. Lasă cântecul tatălui tău. Vorbim despre el când îl termină. Povestea lui Lanre ar putea să-ți dea de gândit.

Ben trase adânc aer în piept, apoi încercă din nou.

— Gândește-te că ai pe mâini un mucos fără minte de șaisprezece ani. Cât rău ar putea să facă?

Am tăcut chitic, nesigur de răspunsul pe care îl aștepta de la mine. Unul sincer ar fi probabil cel mai bun.

— Nu mult.

— Dar dacă are douăzeci și încă nu i-a venit mintea la cap, cât de periculos e atunci?

M-am hotărât să dau înainte cu răspunsurile evidente.

— Încă nu foarte, dar mai mult decât înainte.

— Dacă îi pui o sabie în mână?

Am întrezărit încotro bătea și mi-am închis ochii.

— Mult, mult mai periculos. Înțeleg, Ben. Chiar înțeleg. E bine să ai putere, iar prostia e de obicei nevătămătoare. Puterea și prostia puse laolaltă sunt primejdioase.

— Niciodată n-am spus prost, mă corectă Ben. Ești isteț. Amândoi o știm. Dar poți să fii nechibzuit. Un om isteț și nechibzuit e unul dintre cele mai periculoase lucruri posibile. Mai rău, ți-am predat niște cunoștințe periculoase.

Ben se uită la mănunchiul de vreascuri pe care îl pregătisem, apoi luă o frunză de pe jos, mormăi câteva cuvinte și privi cum o flăcăruie se aprinde în iască. Se întoarse spre mine.

— Ai putea să-ți faci singur de petrecanie din ceva atât de simplu. Sau căutând numele vântului, adăugă cu un rânjet trecător.

Dădu să mai spună ceva, dar se opri și se frecă pe față. Oftă din nou adânc. Când își îndepărtă mâinile, părea ostenit.

— Nu-mi aduc aminte precis; câți ani ai?

— Luna viitoare împlinesc doisprezece.

Clătină din cap.

— E atât de ușor să o uit. Nu te porți ca un copil de vârsta ta, rosti el, ațâțând focul cu un băț. Aveam optsprezece ani când am intrat la Universitate și douăzeci când știam cam câte știi tu acum.

Privi îndelung flăcările.

— Îmi pare rău, Kvothe. Trebuie să fiu singur în seara asta. Am multe lucruri la care să chibzuiesc.

Am încuviințat în tăcere. M-am dus la căruța sa, am luat trepiedul, o oală, apă și ceai. Le-am așezat rând pe rând, în deplină tăcere, lângă Ben. Ochii îi erau încă pierduți pe tărâmul flăcărilor când m-am îndepărtat.

Știind că părinții mei nu se așteptau să mă întorc atât de repede, m-am îndreptat spre pădure. Și eu aveam multe de cugetat. Îi datoram atât de mult lui Ben! Îmi doream să pot face mai mult.

Ben reveni la fireasca lui voioșie abia după câteva zile. Însă chiar și atunci ceva se schimbă. Eram încă prieteni la cataramă, dar un zid nevăzut se ridicase între noi. Lecțiile înaintau cu anevoie. Îmi întrerupse abia începutele studii de alchimie și, în schimb, mă ținu doar pe tărâmurile chimiei. Refuză din capul locului să mă învețe scrijeldică și, colac peste pupăză, începu să-mi dea cu lingurița puținele lecții de simpatie pe care le socotea neprimejdioase pentru mine.

Întârzierile mă supărau, însă mi-am păstrat răbdarea, în speranța că, dacă mă voi arăta prevăzător și atent în toate detaliile, avea să se liniștească și lucrurile vor reveni pe făgașul firesc. Făceam parte din aceeași familie și eram convins că orice neînțelegeri aveau să fie depășite până la urmă. Era nevoie doar de timp. Habar n-aveam că timpul nostru împreună era pe sfârșite.

CAPITOLUL CINCISPREZECE – Distracții și un rămas-bun

Târgul se numea Necrez. Ne-am oprit pentru câteva zile fiindcă acolo găsisem un atelier de tâmplărie foarte bun și aproape toate căruțele noastre aveau nevoie de reparații. Cât timp așteptam, Ben primi o ofertă pe care nu putea să o refuze.

Era văduvă, destul de avută, destul de tânără și, pentru ochii mei neexperimentați, destul de atrăgătoare. Pretextul era că avea nevoie de un preceptor pentru tânărul ei fiu. Totuși, oricine i-ar fi văzut plimbându-se împreună ar fi ghicit adevărul.

Fusese nevastă de berar, dar acesta se înecase cu doi ani în urmă. Încerca să conducă berăria cât putea ea de bine, dar nu avea cunoștințele necesare să facă o treabă bună...

După cum vă dați seama, nu cred că cineva ar fi putut să-i întindă lui Ben o cursă mai bună nici dac-ar fi încercat.

Planurile se schimbă și trupa rămase în Necrez pentru încă vreo câteva zile. Aniversarea mea de doisprezece ani fu devansată și ținută laolaltă cu petrecerea de plecare a lui Ben.

Ca să înțelegeți cum a fost, trebuie să vă dați seama că nicio reprezentație nu e mai mare decât aceea pe care niște artiști o fac pentru un altul din tagma lor. Artiștii buni se străduiesc să facă fiecare reprezentație specială, dar trebuie să țineți minte că spectacolul pe care-l vedeți e același cu cel prezentat și multor altora. Până și cele mai serioase dintre trupe mai au reprezentații lipsite de strălucire, mai ales când știu că pot să scape basma curată cu așa ceva.

Târgurile mici, hanurile de țară, asemenea locuri nu deosebesc un spectacol reușit de unul prost. Dar nu și un coleg de meserie.

Gândiți-vă atunci, cum să distrezi niște oameni care ți-au văzut numărul de mii de ori? Ștergi praful de pe vechile trucuri. Încerci unele noi. Speri că are să-ți iasă. Și, desigur, marile eșecuri sunt la fel de gustate ca și marile reușite.

Îmi amintesc de acea seară ca de un minunat amestec de emoție caldă și amar. Fluiere, lăute și tobe, toată lumea cânta și dansa după

pofta inimii. Îndrăznesc să spun că ne puteam lua la întrecere cu orice sărbătoare a zânelor la care v-ați gândi.

Am primit cadouri. Trip mi-a dăruit un cuțit de cingătoare cu mâner de piele, spunând că toți băieții ar trebui să poarte ceva cu care se pot răni. Shandi îmi aduse o mantie nemaipomenită pe care o făcuse, înșesată cu mici buzunare pentru comorile unui băiat. Părinții mei îmi dădură o lăută frumoasă, din lemn negru și neted. Desigur că a trebuit să cânt la ea și Ben a cântat cu mine. Degetele mi-au lunecat puțin pe corzile instrumentului necunoscut mie, iar Ben a pierdut notele de câteva ori, dar ne-a ieșit bine.

Ben a deschis un butoiș de mied pe care-l păstrase pentru „asemenea ocazii“. Îmi aduc aminte că gustul de mied era la fel cum mă simțeam, dulce, amărui, trist.

Mai mulți oameni colaboraseră să scrie „Balada lui Ben, berarul suprem“. Tata a recitat-o pe un ton grav, de parcă era de viță regească modegană, și se acompanie cu o harpă. Toată lumea a râs până n-a mai putut, iar Ben de două ori cât ceilalți.

La un moment dat, în toiul nopții, mama m-a luat în brațe și a dansat cu mine în cercuri mari, învârtindu-mă de mama focului. Râsetul ei era ca o melodie în vânt. Părul și fusta ei se învârteau în jurul meu. Avea un miros liniștitor, cum numai mamele pot să aibă. Acel miros și sărutul vesel pe care mi l-a dat au îndulcit plecarea lui Ben mai mult decât toate celelalte distracții laolaltă.

Shandi s-a oferit să facă un dans special pentru Ben, dar numai dacă venea în cortul ei să-l vadă. Nu-l mai văzusem pe Ben să roșească, dar s-a descurcat de minune. A ezitat și când a refuzat-o era clar că îi era cam la fel de ușor cum i-ar fi fost să-și smulgă sufletul din piept. Shandi a protestat și s-a bosumflat drăgălaș, spunând că îl exersase de mult timp. Până la urmă, l-a tras după ea în cort, încurajată de urale din partea întregii trupe.

Trip și Teren au pus în scenă un simulacru de duel, în parte năucitoare dovadă de măiestrie cu sabia, în parte monolog dramatic (rostit de Teren) și în parte bufonerie pe care sunt sigur că Trip trebuie să o fi născocit pe loc. Întreaga tabără era terenul lor. În decursul luptei, Trip reuși să-și frângă spada, să se ascundă sub fusta unei doamne, să se lupte cu un cârnat în mână și să execute asemenea

acrobații fantastice încât a fost un miracol că nu s-a rănit. Deși i-au plesnit pantalonii pe fund.

Dax a luat foc în timp ce încerca un act foarte spectaculos de înghițit foc și a trebuit să fie stins. S-a ales doar cu o părțică din barbă arsă și cu mândria puțin șifonată. Și-a revenit repede după vorbele dulci ale lui Ben, o halbă de bere și amintirea faptului că nu oricine putea să aibă sprâncene.

Părinții mei au cântat „Balada lui Sir Savien Traliard“. Ca mai toate marile cânturi, Sir Savien fusese scris de Illien și era de obicei considerat încununarea operei sale. E un cânt frumos, cu atât mai mult cu cât nu-l auzisem pe tata cântându-l decât arareori până atunci. E teribil de complex și tata era probabil singurul din trupă care putea să-l cânte așa cum trebuie.

Deși nu o arăta, știam că era dificil până și pentru el. Mama cânta contraarmonia, cu glas moale și cadențat. Până și focul părea că încremenise la cântecul lor. Simțeam cum inima mi se ridică și se cufundă în mine. Am plâns, atât pentru splendoarea celor două voci atât de desăvârșit întrepătrunse, cât și pentru tragedia cântecului.

Da, am plâns la sfârșitul cântecului. Am făcut-o atunci și o fac de fiecare dată din acea noapte încoace. Până și a citi o poveste cu voce tare îmi aduce lacrimi în ochi. După părerea mea, oricine nu e mișcat de cântul acela nu e om pe dinăuntru.

După ce au terminat, pentru câțiva timp s-a așternut tăcerea în care toată lumea se ștergea la ochi și își sufla nasul. Apoi, după o oarecare perioadă de recuperare, cineva strigă:

— Lanre! Lanre!

Strigătul fu repetat de mai multe voci.

— Da, Lanre!

Tata zâmbi șiret și clătină din cap. Niciodată nu cânta în public o parte a unui cântec neterminat.

— Haide, Ari! strigă Shandi. L-ai ținut la murat destul timp. Scoate ceva din borcan.

Clătină din nou din cap, cu zâmbetul încă pe buze.

— Nu e gata.

— Lasă-ne să gustăm puțin din el, Arliden, rosti Teren de astă dată.

— Da, de dragul lui Ben. Nu e drept să te audă atâta timp bombănind despre cântec și să nu apuce...

— ...Ne întrebam ce faci atâta timp în căruță cu nevastă-ta dacă nu...

— Cântă-l!

— Lanre!

Trip organizează numaidecât întreaga trupă într-o masă ce scanda și urla, pe care tata a reușit s-o suporte aproape un minut înainte să cedeze și să-și ia lăuta din toc. Uralele răsăriră din toate piepturile.

Mulțimea se liniștește imediat ce tata se așează. Acordă vreo două strune, deși abia ce lăsase lăuta din mână. Își dezmoștește degetele și dădu glas câtorva acorduri de încercare, apoi lunecă atât de blând în cântec încât nici nu mi-am dat seama când a început. Glasul tatălui meu răsună peste sușurile și coborâșurile muzicii.

Stați jos și-ascultați, căci voi cânta
O poveste din vremuri demult uitate,
A marelui conducător de armate,
Lanre, cel mândru ca primăvara
Și tare ca fierul ce-n pumn îi scăpăra
Cânt cum a luptat, a căzut și s-a trezit
Doar să cadă din nou, de umbre mistuit.
A fost răpus de iubire pentru țara sa
Și pentru-a sa Lyra, a cărei chemare
L-a răpit din a morții îmbrățișare
S-o strige cu renăscuta sa răsufare.

Tata răsufă și se opri cu gura deschisă, parcă gata să continue. Apoi un rânjel larg, răutăcios i se întinse pe față și se aplecă să-și pună lăuta în toc. Cu toții începură să se plângă, indignați, deși știau prea bine că fuseseră norocoși să audă măcar atât. Altcineva începu un cântec de dans și protestele se stinseră unul câte unul. Părinții mei au început să danseze, mama cu capul pe pieptul tatei. Amândoi aveau ochii închiși. Păreau mulțumiți cu desăvârșire. Dacă găsiți pe cineva care să fie așa cu voi, cineva pe care să țineți în brațe și să vă închideți ochii împreună fără să vă mai pese de lumea din jur, atunci

sunteți norocoși. Chiar dacă durează doar o clipă sau o zi. Chiar și după atâția ani, imaginea lor, legănându-se blând în ritmul muzicii, e cum îmi închipui eu dragostea.

După aceea, Ben a dansat cu mama, cu pași siguri și semeți. Am rămas frapat de cât de bine le ședea împreună. Ben, bătrân, cărunt și trupeș, cu chipul brăzdat de riduri și sprâncene pe jumătate pârlite. Mama, zveltă, proaspătă și veselă, cu pielea albă și netedă în lumina focului. Se completau prin contrast. Mă durea gândul că poate n-am să-i mai văd vreodată împreună.

Cerul începea deja să se lumineze în răsărit. Cu toții se adunară să-și ia rămas-bun. Nu-mi amintesc ce am spus înainte să plecăm. Știu că a fost groaznic de nepotrivit, dar știu și că m-a înțeles. M-a făcut să promit că nu am să mă mai bag în bucluc, jucându-mă cu ceea ce mă învățase.

S-a aplecat puțin și m-a luat în brațe, după care mi-a ciufulit părul. Nu m-am supărat. Drept răzbunare, am încercat să-i netezesc sprâncenele, ceva ce am vrut să încerc dintotdeauna. Reacția lui de uimire a fost nemaipomenită. M-a îmbrățișat din nou. Apoi s-a îndepărtat.

Părinții mei au promis să mâne trupa din nou în târg când aveam să ne întoarcem în zonă. Restul membrilor au spus că nu vor avea nevoie de mult mânat. Însă, chiar și tânăr cum eram, știam adevărul. Avea să treacă mult timp până să-l văd din nou. Ani.

Nu-mi amintesc cum am plecat în dimineața aceea, dar îmi aduc aminte că încercam să dorm și mă simțeam foarte singur, cu o durere surdă, dulce-amăruie în suflet.

După-amiaza, când m-am trezit, am găsit un pachet lângă mine. Era înfășurat în pânză de sac și legat cu sfoară, cu o bucată de hârtie cu numele meu pe ea prins în vârf, fluturând în vânt ca un steguleț.

Am recunoscut cotorul cărții în vreme ce desfăceam pachetul. Era *Retorică și Logică*, cartea pe care Ben o folosise să mă învețe arta argumentării. Din mica lui bibliotecă de vreo duzină de cărți, era singura pe care n-o citisem din scoarță-n scoarță. O uram. Am deschis-o și am văzut ceva scris pe interiorul copertei. Scria:

„Lui Kvothe,

Apără-te bine la Universitate. Fă-mă mândru de tine. Adu-ți aminte de cântecul tatălui tău. Nu te preta la sminteli.

Prietenul tău,
Abenthy“.

Ben și cu mine nu discutaserăm niciodată despre mersul la Universitate. Desigur visam ca, într-o bună zi, să ajung acolo. Dar erau visuri pe care ezitam să le împărtășesc părinților mei. Universitatea ar fi însemnat să-mi părăsesc părinții, trupa, pe oricine și orice știusem vreodată.

Sincer să fiu, gândul era înfiorător. Cum ar fi fost să mă stabilesc într-un loc, nu doar pentru o seară sau câteva zile, dar pentru luni? Ani? Fără spectacole? Fără să mai fac tumbe cu Trip sau să joc rolul fiului rânzâiat de nobil din *Trei bănuți pentru o dorință*? Fără căruțe? Fără cineva cu care să cânt?

Nu o spusese niciodată cu voce tare, dar Ben ar fi ghicit. I-am recitat dedicația, am plâns puțin și i-am promis în inima mea că mă voi strădui să fiu un student cât mai strălucit.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE – Speranță

În cele câteva luni care s-au scurs de la plecarea lui Ben, părinții mei s-au străduit să peticească gaura pe care el o lăsase în urmă, convingându-i pe ceilalți membri ai trupei să-mi dea de lucru, ca să-mi ocup timpul cu folos și să nu mai lăncezesc abătut.

Vezi tu, vârsta nu prea conta în trupă. Dacă erai destul de zdravăn încât să pui șaua pe cai, puneai șaua pe cai. Dacă erai iute de mână, jonglai. Dacă erai proaspăt bărbierit și intrai în rochie, o jucai pe lady Rethyel în *Porcarul și privighetoarea*. De obicei, lucrurile erau într-atât de simple.

Așa că Trip mă învăță să jonglez și să fac tumbe. Shandi mă iniție în tainele dansurilor de curte din mai bine de jumătate de duzină de țări. Teren mă măsură la mânerul sabiei sale și hotărî că mă înălțasem îndeajuns încât să învăț meșteșugul luptei cu sabia. Nu destul cât să mă duelez, îi liniști el pe ai mei, dar suficient să fac un bun spectacol pe scenă.

Drumurile erau bune în acel răstimp al anului, așa că am cutreierat lesne în apusul Orânduirii: făceam cincisprezece, douăzeci de kilometri pe zi în căutarea de noi așezări în care să jucăm. Odată cu plecarea lui Ben, am călătorit mai des cu tatăl meu, care a început să mă instruiască serios pentru scenă.

Firește, știam deja o sumedenie de lucruri. Însă ceea ce prinsesem era doar un talmeș-balmeș de informații. Tata începu să-mi dezvăluie metodic adevăratul meșteșug al actoriei, cum o mărunță schimbare de accent sau postură putea să facă pe cineva să pară neghiob, viclean sau necioplit.

Cât despre mama, ea începu să mă învețe cum să mă comport în înalta societate. Știam câte ceva din rarele noastre șederi la baronul Pârloagă-Sură și mă credeam destul de cuviincios fără să fiu nevoit să învăț pe dinafară formule de adresare, maniere la masă și rangurile întortocheate ale nobilimii. La un moment dat, i-am destăinuit și mamei ofurile mele.

— Cui îi pasă dacă un viconte modegan îl depășește în rang pe un cneaz de Vintas? am protestat. Și cui îi pasă dacă unuia i se spune „alteța voastră“ și altuia „luminăția voastră“?

— Lor le pasă, răspunse mama cu hotărâre. Dacă dai un spectacol înaintea lor, trebuie să te comporți cu demnitate și să înveți să nu-ți vâri cotul în farfuria cu supă.

— Lui tata nu-i pasă ce furculiță trebuie să folosească și care nobil îl depășește în rang pe ălălalt, am mormăit eu.

Mama se încruntă, privindu-mă cu ochii mijiiți.

— Pe celălalt, m-am corectat cu ciudă.

— Tatăl tău știe mai multe decât lasă să se înțeleagă. Și când nu știe ceva, se descurcă datorită farmecului său înnăscut. Așa reușește să rezolve multe.

Îmi luă bărbia în palmă și îmi întoarse fața spre ea. Avea ochii verzi, cu un cerc auriu în jurul pupilelor.

— Tu vrei doar să te descurci? Sau vrei să mă faci mândră de tine?

Nu-mi îngăduia să-i dau decât un răspuns. De cum am început să mă dumiresc ce și cum, mi-am dat seama că era doar un alt soi de actorie. Un alt scenariu. Mama născoci niște rime să mă ajute să memorez elementele mai lipsite de noimă ale etichetei. Împreună, am scris un cântecel cam necuviincios numit „Locul pontifului e mereu sub poalele reginei“. Ne-am hlizit aproape o lună când venea vorba de el, însă mama îmi interzise să-l cânt în fața tatălui meu, nu cumva într-o bună zi să-l cânte la rândul lui înaintea cui nu trebuie și să ne bage pe toți în mare năpastă.

— Copaci! răsună un glas din primele rânduri ale convoiului. Trei trunchiuri de stejar!

Tata se opri din monologul pe care îl recita și oftă cătrănit.

— Țasta ne e drumul pe ziua de azi, mormăi el și ridică ochii spre cer.

— Ne oprim? întrebă mama dinăuntru cărutei.

— Încă un copac de-a curmezișul drumului, am lămurit-o eu.

— Fir-ar să fie! zise tata cu glas răstit și mână căruța într-un luminiș de la marginea drumului. Oare mergem pe drumul regelui sau nu? Parcă suntem singurii călători de-aici. Cât timp a trecut de la ultima furtună? Două răspasuri?

— Nu tocmai, am răspuns. Șaisprezece zile.

— Și drumul e încă blocat de copaci! Mă cam bate gândul să trimit consulatului câte-o misivă cu nota de plată pentru fiecare copac pe care-l tăiem și-l târâm din cale. Așa iar întârziem vreo trei ore.

Sări din căruța ce tocmai se oprea.

— Cred că e mai bine așa, rosti mama, care venea dinapoia căruței. Ne dă ocazia să gustăm ceva fierbinte – adăugă, aruncându-i tatei o privire cu subînțeles – la cină. Devine supărător să te mulțumești cu câteva fărâmituri la sfârșitul zilei. Trupul cere mai mult.

Mânia tatei păru să se domolească pe dată.

— Cam așa e, încuviință el.

Mama se întoarse spre mine.

— Scumpule? Crezi că ai putea să-mi găsești niște salvie sălbatică?

— Nu știu dacă crește prin părțile astea, am răspuns cam nesigur.

— Nu strică să cauți, stăruie ea, aruncând o privire spre tata cu coada ochiului. Dacă găsești îndeajuns, adu-mi un braț de salvie. O punem la uscat mai târziu.

Ca de obicei, nu prea conta dacă găseam sau nu ceea ce trebuia să caut.

Îmi intrase în obicei să mă îndepărtez de restul trupei odată cu sosirea serii. În mare parte, eram trimis cu vreo treabă oarecare câtă vreme părinții mei pregăteau cina. Însă era doar o scuză ca fiecare să își vadă de treburile sale. Intimitatea nu e ușor de găsit pentru cei ce sunt tot timpul pe drumuri, iar ei aveau la fel de multă nevoie de ea ca și mine. Așa că dacă îmi lua o oră să adun un braț de vreascuri nu se supărau. Iar dacă nu întindeau cina până să mă întorc, atunci nu greșeam cu nimic, nu-i așa?

Sper că au petrecut bine acele ultime ore împreună. Sper că nu le-au irosit pe treburi fără însemnătate precum aprinsul focului sau tăiatul legumelor pentru cină. Sper că au cântat împreună, așa cum făceau adeseori. Sper că s-au retras în căruța noastră și și-au petrecut timpul unul în brațele celuilalt. Sper că mai apoi au rămas întinși umăr la umăr, sporovăind cu blândețe despre tot felul de nimicuri. Sper că au fost împreună, prinși într-un răgaz de iubire, până când le-a sosit sfârșitul.

E o speranță mică și poate fără nici o noimă. Sunt la fel de morți și îngropați oricum aș lua-o. Și totuși, mai sper.

Să trecem peste timpul pe care l-am petrecut singur în pădure în seara aceea, cu jocuri pe care copiii le născocesc ca să se distreze. Ultimele ore petrecute în tihnă ale vieții mele. Ultimele clipe ale copilăriei pe care să se stingă.

Să trecem și peste întoarcerea mea în tabără, vegheat de pleoapa întredeschisă, sângerie, a soarelui. Peste priveliștea trupurilor împrăștiate de colo până colo, ca niște păpuși de cârpă sfâșiate de mâna unui copil lehamățit de ele. Peste miasma sângelui și a părului ars. Peste cum am început să rătăcesc fără țintă prin tabără, prea buimăcit încât să dau glas spaimei mele, amorțit de groază și oroare.

La drept vorbind, aș trece pe de-a întregul peste acea seară. Te-aș scuti de asemenea povară dacă nu ar fi necesară poveștii mele. E un moment vital. E balamaua pe care întreaga poveste se rotește ca o ușă care începe să se deschidă. Într-un anume fel, aici începe povestea. Așa că să terminăm odată cu ea.

Pâcle risipite de fum încă pluteau în amurg. Era o liniște mormântală, ca și cum toți cei din trupă ciuleau urechea la ceva. Ca și cum își țineau cu toții răsufarea. O boare leneșă mângâia frunzele copacilor și împingea către mine un rotocol de fum, ca un nor rătăcit spre pământ. Am ieșit din codru și am înaintat spre tabără prin pânda de fum.

Am ieșit din norul înecăcios și m-am frecat la ochi să scap de usturime. Când am aruncat o privire în jur, am zărit cortul lui Trip pe jumătate prăbușit și arzând înăbușit în focul de lângă. Pânda argăsită se scorojea în flăcări, iar fumul cenușiu, înțepător abia se ridica de la pământ în aerul tăcut al înserării.

I-am văzut trupul lui Teren întins lângă căruța sa, cu sabia frântă în mână. Straietele verzi și cenușii pe care le purta de obicei erau umede și înroșite de sânge. Unul din picioare îi era sucit în chip nefiresc iar osul crăpat ce îi ieșea prin piele era atât, atât de alb.

Am rămas pironit locului, fără să-mi pot întoarce privirea de la Teren, de la cămașa sură, sângele roșu, osul albicios. Căscam ochii de

parcă încercam să înțeleg o diagramă dintr-o carte. Trupul îmi amorți. Simțeam că gândurile îmi înotau într-o mare de melasă.

Cu fărâma de judecată ce-mi mai rămăsese, mi-am dat seama că eram în stare de șoc. Mi-am repetat asta în minte fără încetare. Am folosit toate învățăturile lui Ben să nu bag în seamă ce se întâmplase. Nu voiam să mă gândesc la ceea ce tocmai văzusem. Nu voiam să știu ce se petrecuse aici. Nu voiam să știu ce însemna.

După nu mai știu cât timp, un firicel de fum îmi șerpui înaintea ochilor. M-am așezat ca prin vis la cel mai apropiat foc. Era focul lui Shandi, pe care lăsase un mic ceaun în care fierbeau cartofi, al căror miros atât de familiar îmi era ca o ancoră în marea de haos din jur.

Mi-am îndreptat întreaga atenție spre ceaun. Era o imagine a normalității de care mă agățam. Am luat un băț și am împuns cartofii să văd dacă erau gata. Un gest normal. Am ridicat micul ceaun de pe foc și l-am așezat lângă trupul lui Shandi. Hainele îi fuseseră sfâșiate de pe trup. Am căutat să îi dau părul de pe față și m-am trezit cu mâna năclăită de sânge. Limbile de foc se oglindeau în ochii ei goi, fără viață.

M-am ridicat și privirea a început să-mi rătăcească împrejur. Cortul lui Trip era deja mistuit de flăcări, iar căruța lui Shandi era cu o roată în focul de tabără al lui Marion. Flăcările căpătaseră o nuanță albăstrie, ca desprinse dintr-un vis.

Am auzit glasuri. Când am strecurat o privire pe după colțul căruței lui Shandi, am zărit un grup de bărbați și femei pe care nu îi recunoșteam stând în jurul focului. Focul făcut de părinții mei. M-a cuprins amețeala și m-am sprijinit cu mâna de roata căruței. Când l-am cuprins, inelul de fier care întărea roata mi se fărâmiță în palmă, risipindu-se în fâșii grunțuroase de rugină brună. Numai ce mi-am retras mâna, că roata trosni și începu să crape. Am pășit în spate, speriat de căruța care se făcea țândări, precum lemnul putrezit al unui buștean vechi de când lumea.

Nu se mai găsea nimic între mine și cei din jurul focului. Unul dintre bărbați se rostogoli pe spate și ateriză în picioare, cu sabia trasă. Agerimea mișcării sale îmi aminti de argintul viu scurgându-se dintr-un borcan pe o masă: suplă și fără efort. Pe chip i se citea

încordarea, însă trupul îi era destins, ca și cum nu ar fi făcut decât să se ridice și să se îndrepte de spate.

Avea o sabie elegantă și pală. Când o mișcă, tăie aerul cu un șuier fărâmițos, care-mi aminti de liniștea ce se așterne în cele mai geroase zile de iarnă, când doare să respiri și totul în jur e încremenit.

Era la câteva zeci de pași depărtare de mine, dar îi puteam desluși fără nici o greutate trăsăturile în lumina murindă a asfințitului. Mi-l amintesc la fel de limpede cum îmi amintesc chipul propriei mame, uneori chiar mai bine. Fața îi era îngustă și ascuțită, de o frumusețe desăvârșită de porțelan. Părul i se revărsa pe umeri, încadrându-i fața cu bucle de culoarea chiciurii. Era paloarea iernii întruchipată. Întreaga lui înfățișare era rece, tăioasă și albă.

În afară de ochi. Erau negri, precum ai unei capre, dar fără iris. Erau aidoma sabiei din mâna sa, și niciunul nu reflecta lumina focului ori a soarelui în apus.

Se liniști când dădu ochii cu mine. Coborî vârful sabiei și îmi zâmbi cu dinți perfecți, ca de fildeș. Un zâmbet purtat doar pe buzele unui coșmar. Am simțit cum un junghi străpunge vâlul de confuzie pe care îl strânsesem în jurul meu ca pe o pătură ocrotitoare. Ceva își înfipse adânc ambele mâini în pieptul meu, iar acum strângea cu putere. Poate că a fost prima oară în viața mea când m-a cuprins cu adevărat teama.

Lângă foc, un bărbat chel cu barbă sură începu să chicotească.

— Se pare că ne-a scăpat un iepuraș. Bagă de seamă, Tăciune, poate că are dințișorii ascuțiți.

Cel numit Tăciune își vârî sabia în teacă, cu zgomotul unui copac ce se încovoiaie sub greutatea gheții. Își păstră distanța și îngenunche. Îmi aduse din nou aminte de felul în care se mișca mercurul. Acum că ne aflam la aceeași înălțime, o expresie de grijă se contură împrejurul ochilor săi negri și opaci.

— Cum te cheamă, băiete?

Am rămas locului, fără vreun piuit. Încremenit ca o căprioară înspăimântată.

Tăciune oftă și își coborî pentru o clipă privirea în pământ. Când o ridică, am văzut mila scrutându-mă cu ochi pustii.

— Tinere, unde-ți sunt părinții? întrebă el.

Mă ținuu câteva clipe sub vraja privirii sale, apoi aruncă o privire peste umăr către focul la care ședeau ceilalți.

— Știe careva unde-i sunt părinții?

Unii din ei zâmbiră, aspru, crunt, de parcă savurau o glumă din cale-afară de reușită. Unul sau doi chiar izbucniră în răs. Tăciune se întoarse spre mine și mila îi căzu de pe chip ca o mască crăpată, lăsând în urmă doar zâmbetul acela înspăimântător.

— Țsta e cumva focul alor tăi? întrebă el cu o încântate cumplită în glas.

Am încuviințat, pe de-a întregul amorțit.

Zâmbetul îi pieri încet. Se uită până adânc în sufletul meu, fără cea mai mică urmă de expresie întipărită pe chip. Vocea îi era calmă, rece și tăioasă:

— Părinții cuiva au cântat niște cântecele care nu trebuiau cântate, rosti el.

— Tăciune.

Un glas rece răsună dinspre foc. Ochii lui negri se îngustară de nemulțumire.

— Ce? șuieră el.

— *Te apropii cu pași mari de clipa când ai să mă nemulțumești. Acesta nu a făcut nimic. Acoperă-l cu pătura moale și fără de durere a somnului de veci.*

Glasul cel rece zăbovi o clipă la ultimul cuvânt, de parcă i-ar fi fost greu să-l pronunțe.

Apartinea unui bărbat care ședea învăluit în umbră la marginea focului, la o parte de ceilalți. Deși cerul era încă îmbujorat de lumina asfințitului și nu se găsea nimic între foc și locul unde ședea, umbrele îl înconjurau ca o cerneală groasă care cădea încontinuu dintr-o călimară nevăzută. Focul trosnea și dansa, viu și călduros, cu o nuanță albăstrie, dar nici un crâmpei din lumina lui nu îndrăznea să se apropie de el. Pâcla de umbră era mai deasă în jurul capului său. Întrezăream prin ea o scufie lungă, de felul celor purtate de preoți, însă îndărătul ei umbrele erau de nepătruns, încât aveam impresia că mă uitam într-o fântână la miezul nopții.

Tăciune îl cercetă în trecut pe bărbatul înveșmântat în umbră, apoi îi întoarse spatele.

— Ești bun pe post de înger păzitor, Haliax, se oțărî Tăciune.

— *Iar tu se pare că ți-ai uitat scopul*, răspunse bărbatul din bezna sa, din glasul său rece ghicindu-se asprime. *Sau nu cumva scopul tău se deosebește de al meu?*

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu grijă și păreau să ascundă o însemnătate aparte.

Aroganța îl părăsi numaidecât pe Tăciune, ca apa turnată dintr-o găleată.

— Nu, rosti el, întorcându-se spre foc.

— *Asta e bine. Mi-ar părea rău ca îndelungata noastră tovărășie să se sfârșească astfel.*

— Și mie.

— *Tăciune, adu-mi, rogu-te, aminte care e natura relației dintre noi*, rosti bărbatul din umbră, cu un licăr de mânie scăpărându-i prin glasul răbdător.

— Sunt... sunt în slujba ta... răspunse Tăciune cu un gest împăciuitoare.

— *Ești o unealtă în mâna mea*, îl întrerupse bărbatul cu blândețe. *Nimic mai mult.*

O tresărire de sfidare înflori pe chipul lui Tăciune. Făcu o pauză, apoi începu:

— Nu am de...

Glasul cel blând deveni dintr-odată dur ca un buzdugan din oțel Ramston.

— *Ferula.*

Grația de argint-viu a lui Tăciune dispăru fără urmă. Se poticni, cu trupul înlemnit dintr-odată din pricina durerii.

— *Ești o unealtă în mâna mea*, repetă glasul cel rece. *Spune-o.*

Pentru o clipă, Tăciune își încleștă fălcile de mânie, apoi se încovoie și scoase un urlet de durere care aducea mai mult cu cel al unui animal rănit decât al unui om.

— Sunt o unealtă în mâna ta, icni el.

— *Stăpâne Haliax.*

— Sunt o unealtă în mâna ta, stăpâne Haliax, completă Tăciune în timp ce cădea tremurând în genunchi.

— *Cine cunoaște adevărata natură a numelui tău, Tăciune?*

Cuvintele fură rostite pe un ton răbdător, ca al unui învățător care repetă o lecție uitată.

Tăciune își cuprinse coastele cu brațe tremurânde și se chirci cu ochii închiși.

— Tu, stăpâne Haliax.

— *Și cine te păzește de Amiri? De psaltiști? De cei din ordinul Sithe? De tot ce te poate vătăma pe lumea asta?*

Haliax îl întreba pe un ton calm, politicoș, ca și cum ar fi fost cu adevărat curios să îi audă răspunsul.

— Tu, stăpâne Haliax.

Glasul lui Tăciune era o văpaie mocnită de durere.

— *Și cărui scop servești?*

— Scopului tău, stăpâne Haliax, răspuse Tăciune cu voce sugrumată. Al tău.

Tensiunea părăsi aerul, iar corpul lui Tăciune se înmuie dintr-odată. Se prăvăli și se propti cu palmele de pământ. Broboane de sudoare îi picurau de pe față ca un început de ploaie. Părul său alb îi căzuse moale peste chip.

— *Îți mulțumesc, stăpâne, suspină el cu sinceritate. Nu am să mai uit vreodată.*

— *Ba ai s-o faci. Îți îndrăgești prea mult micile cruzimi. Cu toții o faceți.*

Chipul încadrat de glugă al lui Haliax se întoarse rând pe rând la toți cei din jurul focului, care începură să se agite.

— *Mă bucur că m-am hotărât să vă însoțesc astăzi. Vă abateți de la cale, cădeți pradă mofturilor voastre. Se pare că unii dintre voi au uitat ceea ce căutăm, ce vrem să înfăptuim.*

Însoțitorii săi din jurul focului păreau din cale-afară de tulburați. Gluga se întoarse spre Tăciune.

— *Însă mi-ai obținut iertarea. Dacă nu mi-ați aminti voi, poate că eu aș fi cel ce uită.*

Ultimele lui cuvinte ascundeau o amenințare tăcută.

— Acum să terminăm ce...

Vocea lui rece amuți, în vreme ce gluga ascunsă în umbră se ridică încet să privească spre cer. Se așternu o liniște încordată.

Cei care ședeau împrejurul focului aproape că încremeniră, cu chipuri preocupate. Ridicară capetele la unison, parcă privind la același punct din cerul în amurg. Mi se părea că încercau să adulmece un miros purtat de vânt.

Am avut deodată senzația că sunt urmărit. Am simțit o tensiune, o schimbare subtilă în aer. Mi-am îndreptat atenția spre ea, recunoscător că îmi atrăgea atenția, că-mi mai dădea măcar câteva momente în care să nu fiu nevoit să mă gândesc la ce se întâmplase.

— *Se apropie, rosti Haliax cu calm.*

Se ridică, iar umbrele păreau că se întind în jurul său ca o negură.

— *Repede. În jurul meu.*

Ceilalți se ridicară în grabă din jurul focului. Tăciune abia se ridică și pași împleticit către foc.

Haliax își desfăcu brațele și umbrele care-l înconjurau înfloriră ca un boboc de trandafir. Apoi, toți ceilalți se întoarseră și făcură un pas spre Haliax, în umbra ce clocotea în jurul lui. Însă tocmai când picioarele dădeau să atingă pământul, încetineau și se risipeau întocmai ca niște statui de nisip peste care trecea răsuflarea blândă a vântului. Doar Tăciune mai aruncă o privire în urmă, cu o dâră de furie în ochii săi de coșmar.

Apoi se făcură nevăzuți.

Nu am să te împovărez cu ce a urmat. Cum am fugit de la un cadavru la altul, căutând înnebunit orice semn de viață, după cum mă învățase Ben. Încercarea mea fără folos de a săpa un mormânt. Cum am scurmat pământul până când degetele au început să-mi sângereze, până ce mi s-a dus pielea de pe ele. Cum mi-am găsit părinții...

Am găsit căruța familiei mele abia în cele mai întunecate ore ale nopții. Calul o trăsese la mai bine de o sută de metri pe drum înainte să piară. Totul părea atât de firesc înăuntru, atât de ordonat și de calm. M-a izbit cât păstrase partea din spate a căruței din mirosul lor.

Am aprins fiecare opaiț și lumânare din căruță. Lumina nu mă alina, însă măcar era lumina aurie a unui foc adevărat, neîntinat de acel albastru fantomatic. Am luat cutia în care tatăl meu își păstra lăuta. M-am întins în patul părinților mei cu lăuta lângă mine. Perna

mamei mele mirosea a părul ei, a îmbrățișarea ei. Nu voiam să adorm, dar somnul m-a cuprins în brațele sale.

M-am trezit tușind, cu totul arzând în juru-mi. Lumânările aprinseseră coviltirul, desigur. Încă amorțit din pricina șocului, am adunat câteva lucruri într-o desagă. Mă mișcăm lent și fără țintă când am tras cartea lui Ben de sub salteaua mea în flăcări. Ce groază să-mi mai sădească acum în suflet un simplu foc?

Am pus lăuta tatei în cutia ei. Mă simțeam ca un hoț, dar nu știam ce altceva mi-ar fi amintit de ei. Mâinile amândurora îi atinseseră lemnul de mii și mii de ori.

Apoi am plecat. Am pătruns în pădure și am continuat să merg până când zorii începură să lumineze în răsărit. Când păsările își începură ciripitul, m-am oprit și mi-am așezat desaga. Am luat lăuta tatălui meu și am strâns-o la piept. Apoi, am început să cânt.

Mă dureau degetele, dar nu m-am oprit din cântat. Am cântat până mi-au sângerat pe coarde. Am cântat până când soarele s-a ivit printre copaci. Am cântat până ce-am simțit că brațele-mi cad de durere. Am cântat, căznindu-mă să nu-mi amintesc nimic, până am adormit.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE – Interludiu – Toamna

Kvothe îi făcu semn Cronicarului să se oprească, apoi se întoarse spre învățăcelul său cu o cută între sprâncene.

— Bast, nu te mai uita așa la mine.

Pe Bast părea că aproape îl podidesc lacrimile.

— Vai, Reshi, n-am știut, rosti el cu glas sugrumat.

Kvothe îi făcu semn să se oprească, parcă tăind aerul cu marginea palmei.

— Nu aveai de ce să știi, Bast, și n-ai de ce să faci mare vâlvă din asta.

— Dar Reshi...

Kvothe își privi învățăcelul cu asprime.

— Ce e, Bast? Ar trebui să plâng și să-mi smulg părul din cap? Să-l blestem pe Tehlu și îngerii lui? Să mă bat cu pumnii în piept? Nu. Ți-a e teatru de joasă speță.

Expresia i se îmblânzi întru câtva.

— Îți apreciez grija, dar asta e doar o parte din poveste, nici măcar partea cea mai rea, și nu o spun ca să capăt simpatie.

Kvothe își împinse scaunul de la masă și se ridică.

— Oricum, totul s-a petrecut acum mult timp. Timpul le vindecă pe toate și cele-cele, rosti el cu un gest de lehamite. Acum, mă duc să iau destul lemn să ne ajungă peste noapte. Din câte știu eu tainele vremii, are să se facă frig. Cât timp sunt plecat, poți să pui niște pâini la copt și să încerci să-ți vii în fire. Refuz să spun restul poveștii dacă văd că te mai uiți cu ochi umezi de vițel la mine.

Acestea fiind zise, Kvothe se duse pe după tejghea și în bucătărie, spre intrarea din spate a hanului. Bast se frecă la ochi și își privi maestrul cum pleacă.

— Se simte bine atâta vreme cât e ocupat, rosti încet Bast.

— Poftim? întrebă Cronicarul din reflex.

Se mișcă stingherit în scaunul său, lăsând impresia că vrea să se ridice în picioare, dar nu se poate gândi la o scuză politicoasă prin care să iasă afară.

Bast îi zâmbi cu căldură, cu ochii reveniți la albastrul omenesc.

— Eram atât de bucuros când am auzit cine ești, că-și va spune povestea. A fost atât de posomorât în ultimul timp și nimic nu-l scoate din starea asta. Nu face nimic decât să șadă și să clocească gânduri negre. Eram sigur că, dacă-și va aduce aminte de vremurile bune de-odinioară, va... Bast se opri și făcu o grimasă. Nu vorbesc prea lămurit. Îmi pare rău pentru mai devreme. Nu mai gândeam cum trebuie.

— N-nu, se bâlbâi Cronicarul în grabă. Eu sunt cel... a fost vina mea, îmi pare rău.

Bast clătină din cap.

— Ai fost luat pe nepregătite, dar nu ai făcut decât să încerci să mă cetluiești. Nu că a fost din cale-afară de plăcut, adăugă el cu o mină puțin îndurerată. Te simți de parcă ai primit un șut între picioare, doar că durerea ți se întinde în tot corpul. Te face să te simți rău, slăbit, însă e doar durere. Nu e ca și cum chiar m-ai vătămat într-un fel. Eram pe cale să fac mai mult decât să te rănesc. Poate că te-aș fi ucis dacă nu mă opream să mă gândesc, spuse el stânjenit.

Înainte ca o tăcere stânjenitoare să apuce să se instaleze, Cronicarul glumi:

— De ce nu-l credem pe cuvânt că amândoi am fost orbiți de prostie și s-o lăsăm așa?

Cronicarul reuși să scoată un zâmbet istovit, care, în ciuda circumstanțelor, venea din suflet.

— Pace? întinse el mâna.

— Pace.

Își dădură mâna cu căldură mult mai sinceră decât înainte. Când Bast se întinse peste masă, mâneca i se ridică, dezvăluind o vânătaie care îi înflorea în jurul încheieturii. Își trase mâneca la loc.

— De când m-a apucat. E mai puternic decât pare. Nu-i spune despre asta. O să-l necăjească.

Kvothe ieși din bucătărie și închise ușa în urmă. Privind împrejur, păru surprins să găsească o după-amiază blândă de toamnă în locul pădurii primăvăratice a poveștii sale. Ridică mânerul unei roabe cu fund plat și se îndreptă spre pădurea dindărătul hanului, cu pașii strivind cu zgomot frunzele căzute.

Nu prea departe printre copaci se găsea provizia de lemne pentru iarnă. Stângen peste stângen de lemn de stejar și frasin erau stivuiți ca niște pereți înalți și strâmbi printre trunchiurile copacilor. Kvothe aruncă butucii doi câte doi în roabă, unde lovire fundul ca o tobă mută. Alți doi le urmară. Mișcările îi erau precise, chipul ca o mască, ochii undeva în depărtare. În timp ce încărcă roaba, începu să se miște tot mai încet, ca o mașinărie care dă să se oprească. Până la urmă se opri de-a binelea și rămase locului pentru o bună bucată de vreme, ca o stană de piatră. Abia atunci îl părăsi stăpânirea de sine. Și chiar fără vreun martor în preajmă, își ascunse fața în mâini și plânse surd, cu trupul biciuit de val după val de suspine grele, mute.

CAPITOLUL OPTSPREZECE – Drumuri spre locuri ferite de primejdii

Poate că abilitatea de a suporta durerea e cea mai importantă facultate a minții noastre. Gândirea clasică ne învață despre cele patru uși ale minții, prin care fiecare trece conform nevoilor lor.

Prima e ușa somnului. Somnul ne este liman din calea lumii și a durerii pe care ea o aduce. Somnul înseamnă trecerea timpului, care ne îndepărtează de ceea ce ne-a făcut să suferim. Când cineva e rănit, își va pierde adeseori cunoștința. De asemenea, când cineva aude vești îngrozitoare se întâmplă să amețească sau să leșine. Acesta e felul minții de a se proteja de durere trecând primul prag.

A doua e ușa uitării. Unele răni sunt prea adânci să se vindece sau prea adânci să se vindece repede. Pe deasupra, multe amintiri sunt pur și simplu prea dureroase sau nu se pot lecu. Zicala „timpul le vindecă pe toate“ e mincinoasă. Timpul vindecă aproape toate rănilile. Celelalte sunt ascunse îndărătul acestei uși.

Cea de-a treia ușă e nebunia. Uneori se întâmplă că mintea primește o lovitură atât de oribilă încât se ascunde în demență. Deși asta nu pare un lucru benefic, uneori este. Uneori, realitatea înseamnă numai durere, iar pentru a scăpa de durere mintea trebuie să lase realitatea în urmă.

Ultima, e ușa morții. Ultimul mijloc de scăpare. Nimic nu mai poate să ne facă rău după ce murim, sau cel puțin așa ni s-a spus.

După ce familia mea a fost omorâtă, am rătăcit adânc în pădure și m-am cufundat în somn. Trupul mi-o cerea, iar mintea a folosit prima ușă ca să amorțească durerea. Rana era acoperită până să sosească timpul pentru vindecare. Pentru a se apăra, o bună parte din mintea mea s-a oprit cu totul din funcțiune. A adormit, dacă vreți.

În vreme ce mintea dormea, multe din părțile dureroase ale zilei trecute fură împinse prin cea de-a doua ușă. Nu întru totul. Nu am uitat ce s-a întâmplat, însă amintirile îmi erau încețoșate, de parcă vedeam totul printr-un voal gros. Dacă aș fi vrut, aș fi putut să-mi evoc chipurile morților, amintirea omului cu ochii negri ca noaptea fără lună. Dar nu am vrut să-mi amintesc. Am împins acele gânduri

într-o parte și le-am lăsat să adune praf într-un ungher arareori folosit al minții mele.

Visam, nu despre sânge, ochi sticloși și miros de păr ars, ci despre lucruri mai senine. Și, încetul cu încetul, rana începu să-mi amorțească...

Am visat că străbăteam pădurea împreună cu Laclith, pădurarul care călătorise cu trupa noastră când eram mai mic. Mergea în deplină liniște prin tufăriș, pe când eu făceam mai mult zgomot decât un bou rănit ce trăgea o căruță răsturnată.

După o lungă perioadă de tăcere tămăduitoare, m-am oprit să mă uit la o plantă. Se apropie de mine fără să scoată vreun zgomot.

— Barba înțeleptului. Îți dai seama după zimți, spuse el.

Se întinse pe lângă mine și mângâie cu blândețe partea aceea a frunzei. Chiar arăta ca o barbă. Am încuviințat.

— Asta e salcie. Poți să-i mesteci scoarța ca să-ți alini durerea.

Era amară și puțin grăunțoasă.

— Aia e rădăcină râioasă, să nu-i atingi frunzele.

Nu le-am atins.

— Astea-s coacăze otrăvite. Sunt bune de mâncat când sunt roșii, dar niciodată când trec de la verde la galben și portocaliu. Așa pășești când vrei să mergi fără zgomot.

Mă dureau pulpele.

— Și așa dai tufișul la o parte în liniște, fără să lași semne că ai trecut pe-acolo. De aici găsești lemn uscat. Așa te adăpostești de ploaie dacă n-ai pânză la îndemână. Asta e rădăcina moșneagului. Poți s-o mănânci, dar are gust rău. Astea, cu dungi portocalii – arătă cu mâna – sunt vergetele. Să nu le mănânci niciodată. Alea cu noduri mici sunt scaieții bețivului. Le mănânci numai dacă înainte ai mâncat ceva ca vergetelele. Te face să dai afară orice ai în stomac.

— Așa întinzi o cursă care să nu omoare iepurele. Dar cursa asta o să-l omoare.

Înnodă funia mai întâi într-un fel, apoi în altul. Când i-am văzut mâinile legând sfoara, mi-am dat seama că nu mai eram cu Laclith, ci cu Abenthy. Mergeam în căruță și mă învăța cum să leg noduri marinărești.

— Nodurile sunt lucruri interesante, spuse Ben în vreme ce lucra. Nodul poate să fie ori cea mai tare, ori cea mai slabă parte a frânghiei. Depinde întru totul de cât de bine îl legi.

Ridică mâinile să-mi arate un model incredibil de complicat întins între degetele sale. Ochii îi sclipiră.

— Întrebări?

— Întrebări? rosti tata.

Ne opriserăm mai devreme în acea zi din pricina unei pietre arse. Ședea acordându-și lăuta și era în sfârșit pe cale să-și cânte cântecul pentru mine și mama. Așteptaserăm de atâta vreme!

— Nu aveți întrebări? repetă el și se propti cu spatele de masiva piatră arsă.

— De ce ne oprim la pietrele de hotar?

— Din obicei, în cea mai mare parte. Dar unii spun că ele marchează drumuri străvechi – vocea tatei se schimbă și deveni a lui Ben – drumuri ocrotite. Uneori drumuri spre locuri ferite de primejdii, alteori drumuri sigure ce duc drept în gura lupului.

Ben întinse mâna spre piatră, parcă simțind căldura unui foc.

— Dar în ele sălășluiește o putere ascunsă. Numai un prost ar tăgădui așa ceva.

Apoi Ben se făcu nevăzut și în acel loc nu mai era doar o piatră de hotar, ci multe. Mai multe decât văzusem vreodată în același loc. Formau un cerc dublu în jurul meu. O piatră era așezată în lungime peste altele două, încât formau o arcadă imensă care arunca o umbră densă pe pământul dedesubt. Am întins mâna s-o ating.

Și m-am trezit. Minteă mea pansase o durere proaspătă cu numele a sute de rădăcini și fructe de pădure, patru feluri de a aprinde focul, nouă capcane făcute numai cu un puiet și o funie și unde să găsească apă proaspătă.

M-am gândit foarte puțin la însemnătatea visului. Ben nu apucase să mă învețe nodurile marinărești. Tata nu apucase să-și termine cântecul.

Am verificat ce aveam cu mine: un sac de pânză, un cuțițaș, un ghem de ață, niște ceară, un ban de aramă, doi gologani de fier și *Retică și Logică*, cartea dăruită de Ben. În afară de hainele de pe mine și lăuta tatei, n-aveam nimic altceva.

Am pornit să caut apă.

— Apa mai întâi de toate, îmi spusese Laclith odinioară. Poți să te descurci zile întregi fără orice altceva.

M-am gândit la cum era așezat terenul și m-am luat după niște urme de animal. Când am reușit să gădesc un mic iaz alimentat de un izvor ascuns printre mesteceni, în urma copacilor cerul se împurpura în culorile asfințitului. Mi-era amarnic de sete, dar prudența a câștigat și am băut numai puțin.

După aceea am adunat vreascuri uscate din scorburi și de sub coroanele copacilor. Am întins o cursă simplă. Am găsit câteva buruieni de iarba-maicii și le-am întins seva pe degetele mele însângerate. Usturimea mă ajuta să nu mă gândesc la cum mă rănisem la degete.

Așteptând ca seva să se usuce, am aruncat o primă privire împrejur. Stejarii și mestecenii se înghesuiau, în căutare de spațiu. Trunchiurile lor creau o țesătură de lumini și umbre pe sub catapeteasma de ramuri. Din iaz se scurgea un pârlăuș, care călătorea peste bolovani spre răsărit. Poate că era un peisaj frumos, dar n-am observat. Nu puteam să observ. Pentru mine, copacii însemnau adăpost, vegetația de sub ei era sursă de hrană iar iazul în care se reflecta lumina lunii îmi amintea doar de cât eram de însetat.

Lângă iaz se mai găsea și o piatră mare, dreptunghiulară, căzută într-o rână. Cu câteva zile înainte, aș fi recunoscut-o drept piatră de hotar. Acum o vedeam doar ca o pavăză utilă împotriva vântului, ceva de care să mă proptesc când dormeam.

Am văzut stelele printre ramuri. Însemna că trecuseră câteva ore de când am încercat apa. Cum nu-mi făcuse rău, m-am gândit că era bună de băut și am sorbit îndelung din iaz.

În loc să mă îmbroștez, apa mă făcu să-mi dau seama de cât de înfometat eram. M-am așezat pe piatra de la marginea iazului. Am rupt frunzele de pe mănunchiul de iarba-maicii și am mâncat una. Era aspră și amăruie. Le-am mâncat și pe celelalte, dar n-a ajutat. Am mai luat o gură de apă, apoi m-am întins să mă culc, fără să-mi pese că piatra era tare și rece. Sau cel puțin mă prefăceam că nu-mi pasă.

După ce m-am trezit, am mai băut apă și m-am dus să verific cursa pe care o întinsesem. Spre surprinderea mea, am găsit un iepure ce se zbătea în laț. Am scos cuțitul, amintindu-mi cum mă învățase Laclith să jupoi un iepure. Apoi m-am gândit la sânge, la cum ar fi să-l am pe mâini. Mi s-a făcut rău și am vomitat. Am dat drumul iepurelui și m-am întors la iaz. Am mai băut o gură și m-am așezat pe piatră. Mă simțeam puțin amețit și mă întrebam dacă nu cumva e din pricina foamei.

După o clipă, capul mi s-a limpezit și m-am dojenit pentru prostia mea.

Am găsit niște mucegai care creștea pe un trunchi căzut și, după ce l-am spălat în iaz, l-am mâncat. Era nisipos și avea gust de pământ. Am mâncat tot ce găseam.

Am așezat o nouă cursă, una care să omoare pe loc. Apoi, adușmecând ploaia în aer, m-am întors la piatra arsă să-mi pun lăuta la adăpost.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE – Degete și strune

La început, eram ca o mașinărie, făcând fără să mă gândesc tot ce era necesar să supraviețuiesc.

Am mâncat al doilea iepure pe care l-am prins. Și pe al treilea. Am găsit o tufă de căpșuni sălbatică. Am săpat după rădăcini. La capătul celei de-a patra zile, aveam tot ceea ce-mi trebuia ca să supraviețuiesc: o vatră mărginită de pietre, un adăpost pentru lăuta mea. Mi-am făcut până și un mic stoc de alimente pe care mă bizuiam în caz de urgență.

Însă aveam și ceva de care nu aveam nevoie: timp. După ce am avut grijă de necesitățile imediate, mi-am dat seama că nu mai aveam ce să fac. Cred că tocmai atunci o mică parte din mintea mea a început să se trezească încetiușor.

Să nu credeți că eram eu însumi. Cu siguranță, nu eram același care fusem cu doar câteva zile mai înainte. Îmi dedicam întreaga minte fiecărui lucru pe care-l făceam, fără să las vreo parte a ei să zburde liberă pe tărâmul amintirii.

Slăbeam văzând cu ochii și eram din ce în ce mai zdrențăros. Dormeam în ploaie sau în bătaia soarelui, pe iarba moale, pe pământul umed sau pe pietre ascuțite, cu o supărare sau o nepăsare pe care numai jalea o poate aduce. Băgăm în seamă ce se întâmplă numai când ploua, pentru că nu puteam să-mi scot lăuta și să cânt, iar asta mă durea.

Ce altceva să fac, în afară să cânt? Era singura mea alinare.

La finele primei luni, aveam bătăături tari ca piatra pe degete și puteam să cânt ore în șir. Cântam încontinuu toate cântecele pe care le știam pe de rost. Apoi le-am cântat și pe cele pe care nu mi le aminteam prea bine, umplând părțile uitate cum știam mai bine.

În cele din urmă, puteam să cânt de când mă trezeam până când venea vremea să mă culc. Am încetat să cânt melodiile pe care le știam și am început să născocesc unele noi. Mai făcusem asta înainte; chiar îl ajutasem pe tata să compună un vers sau două. Dar acum le dedicam întreaga mea atenție. Unele din cântecele acelea mi-au rămas în minte până în ziua de azi.

Nu cu mult după aceea, am început să cânt... cum să descriu? Am început să cânt ceva diferit de cântece. Când soarele încălzește iarba și boarea vântului te răcorește, ai o anumită senzație. Cântam până când reușeam să cuprind acel sentiment. Cântam până când suna a Iarbă Caldă și Boare Răcoroasă.

Cântam doar pentru mine, dar eram cel mai neiertător public dintre toate. Îmi aduc aminte că am petrecut aproape trei zile încercând să surprind Vântul învârtind o Frunză.

La capătul celei de-a doua luni, puteam să cânt lucrurile aproape la fel de ușor cum le vedeam sau le simțeam: Soarele apunând îndărătul Norilor, Pasărea ce bea Apă, Roua pe Ferigi. Undeva în a treia lună, nu am mai căutat subiecte de cântec în afara mea, ci înăuntru. Am învățat să cânt Drumul cu Ben în Căruță, Cântat cu Tata lângă Foc, Dansul lui Shandi, Cântec de Frunză când e Frumos afară, Zâmbetul Mamei...

Nu are rost să menționez că amintirile dureau, însă era o durere precum cea a degetelor gingașe pe strunele lăutei. Am sângerat puțin în sinea mea și speram să se depună pojghița pe răni, tot așa cum se făcuse pe degete.

Spre sfârșitul verii, una din strune se rupse, fără să o mai pot drege cumva. Am petrecut mare parte din zi într-o stupoare mută, neștiind ce să fac. Minteă îmi era încă amorțită, încă dormea. Cu o umbră ștearsă din obișnuita mea istețime, m-am aplecat asupra problemei. După ce mi-am dat seama că nu puteam nici să fac o coardă, nici să găsesc una nouă, m-am așezat jos și am început să învăț să cânt la șase corzi.

Într-un răstimp, cântam aproape la fel de bine la șase corzi cum cântasem la șapte. Trei răstimpuri mai târziu, încercam să cânt Aștept cât Plouă, când se rupse o a doua strună.

De astă dată n-am mai ezitat. Am scos struna nefolositoare și am început să învăț de la capăt. Cea de-a treia strună s-a rupt cam pe la mijlocul Secerișului. După aproape jumătate de zi de strădanii, mi-am dat seama că trei coarde rupte era prea mult. Așa că am luat cuțitul care devenise aproape bont, jumătate din ghemul de sfoară și cartea lui Ben și le-am vârât în sacul de pânză. Apoi am luat lăuta tatălui meu pe umăr și am început să merg. Încercam să fredonez Neaua ce

cade odată cu Frunzele de Toamnă Târzie; Degete Bătătorite și o Lăută cu patru Strune, dar nu era ca și atunci când le cântam.

Plănuiam să găsesc un drum și să-l urmez până într-un oraș. Nu aveam nici cea mai vagă idee cât de departe eram de oricare din ele, în ce direcție ar putea să fie sau cum se numeau. Știam că eram undeva în sudul Orânduirii, dar poziția exactă era îngropată, la un loc cu celelalte amintiri pe care nu eram dornic să le dezgrop.

Vremea mă ajută să mă hotărâsc. Toamna răcoroasă făcea loc frigului iernii. Știam că în miazăzi era mai cald. Așa că, în lipsa unui plan mai bun, am avut grijă să-mi țin tot timpul soarele în stânga și am căutat să parcurg o distanță cât mai mare.

Următorul răstimp fu o adevărată caznă. Puțina mâncare pe care o adusesem cu mine se termină, așa că eram nevoit să mă opresc și să caut ceva de mâncare când mă apuca foamea. În unele zile nu găseam apă și când găseam nu aveam în ce să o car. Micul drumeag pentru căruțe dădu într-un drum mai mare, care la rândul lui se uni cu unul și mai mare. Pantofii mă rodeau la picioare și aveam ditamai bășicile. În unele nopți, am fost nevoit să îndur un frig amar.

Am întâlnit câteva hanuri, dar, în afară de apa pe care-o beam din troacele cailor, obișnuiam să le ocolesc. Am zărit și câteva târgușoare, dar aveam nevoie de o așezare mai mare. Fermierii nu aveau ce face cu strune de lăută.

La început, de fiecare dată când auzeam o căruță sau un cal apropiindu-se, mă trezeam că șchiopătez să mă ascund la marginea drumului. Nu vorbisem cu alt om din noaptea în care-mi pierdusem familia. Eram mai degrabă o jivină decât un băiat de doisprezece ani. Dar până la urmă drumurile au devenit prea mari și prea circulante și petreceam mai mult timp ascunzându-mă decât călătorind. Până la urmă m-am hotărât să iau lumea în piept și mi-am dat seama, spre marea mea ușurare, că nu prea eram băgat în seamă.

Într-o dimineață, umblam de mai puțin de o oră când am auzit o căruță în spate. Drumul era îndeajuns de larg pentru două căruțe una lângă alta și cu toate acestea m-am adăpostit în iarba de la marginea drumului.

— Hei, băiete! răsună o voce aspră de bărbat în urma mea.

Nu m-am întors.

— Sal'tare, băiete!

Am înaintat mai adânc în iarbă fără să privesc înapoi. Îmi țineam ochii pe pământul de sub picioare. Căruța se opri în dreptul meu. Vocea strigă de două ori, la fel de tare ca mai înainte:

— Băiete! Băiete!

Am ridicat privirea din pământ să zăresc un bătrân cu mâna streășină la ochi. Putea să aibă între patruzeci și șaptezeci de ani, nu mi dădeam seama. Lângă el ședea un tânăr lat în umeri. Bănuiam că erau tată și fiu.

— Ești surd, băiete?

Am clătinat din cap.

— Atunci, ești mut?

— Nu.

Mi se părea ciudat să vorbesc cu cineva. Glasul îmi era aspru și răgușit din pricină că nu-l mai folosisem de atâta timp.

Bătrânul miji ochii.

— Mergi la oraș?

Am încuviințat, evitând să vorbesc.

— Atunci, hai cu noi, rosti și arată cu capul spre căruță. N-o să-l doară pe Sam dacă trage și un degețel de om ca tine, spuse el și își bătă măgarul pe crupă.

Era mai ușor să mă învoiesc decât să fug. Și bășicile mă usturau de la sudoarea din încălțări. M-am dus în spatele căruței și am urcat, trăgând lăuta după mine. Căruța era plină cam pe trei sferturi cu saci mari de rafie. O tărtăcuță noduroasă căzuse dintr-un sac desfăcut și se rostogolea pe podea.

Bătrânul trase de hățuri și, după un „Hăis!“, măgarul începu să se urnească fără mare tragere de inimă. Am ridicat doveceii de pe jos și i-am băgat în sacul desfăcut. Bătrânul fermier îmi zâmbi peste umăr.

— Mulțămire, băiete. Io-s Seth și el îi Jake. Mai bine te așezi, că altfel mai cazi din căruță dacă dăm peste-o piatră.

M-am așezat pe un sac, încordat fără motiv, neștiind la ce să mă aștept.

Bătrânul îi lăsa hățurile fiului său și luă o pâine mare, maronie din sacul dintre ei. Rupse o bucată mare, întinse unt din belșug pe ea și mi-o întinse.

Bunătatea sa degajată îmi făcu inima să se strângă în piept. Trecuse jumătate de an de când nu mai mâncasem pâine. Era moale și caldă, iar untul era dulce. Am păstrat o bucată pentru mai târziu și am pitit-o în sacul meu de pânză.

După un sfert de oră petrecut în liniște, bătrânul se întoarse spre mine.

— Știi să cânti la chestia aia, băiete?

Arată spre tocul lăutei.

Am strâns-o mai tare la piept.

— E ruptă.

— A, făcu el, dezamăgit.

Mă gândeam că-mi va spune să mă dau jos. În schimb, îmi zâmbi și îi făcu un semn cu capul fiului său.

— Atunci, o să cântăm noi.

Începu să cânte „Spoitor și Tăbăcar“, un cântec de beție vechi de când lumea. După câteva clipe i se alătură și fiul său. Vocile lor aspre întrețeseau o armonie simplă, care-mi deschise rănila la amintirea altor căruțe, altor cântece, amintirea unui cămin pe jumătate dat uitării.

CAPITOLUL DOUĂZECI – Din mâini însângerate în pumni usturători

În jurul prânzului, căruța coti pe un nou drum, lat cât un râu și pietruit. Abia dacă am întâlnit o mână de călători și o căruță sau două, însă, după atâta vreme petrecută în singurătate, mi se părea ditamai mulțimea de oameni.

Am pătruns mai adânc în oraș, unde clădirile pipernicite făceau loc prăvăliilor și hanurilor mai înalte. Copacii și grădinile erau înlocuite de alei și vânzători ambulănți. Râul cel mare și lin care fusese drumul nostru deveni dintr-odată sufocat ca de niște aluviuni de sutele de gherete și trecători, de zeci de care și căruțe și de câte vreun călăreț răzlețit prin mulțime.

Zgomotul de copite și strigătele oamenilor răsuna pretutindeni, însoțit de miros de bere, sudoare, gunoaie și smoală. Mă întrebam în ce oraș mă aflam și dacă mai fusesem aici înainte de, înainte...

Mi-am încleștat dinții și mi-am alungat gândurile negre.

— Aproape am ajuns, răsună glasul lui Seth peste zumzetul mulțimii.

Până la urmă, drumul se desfăcu într-o piață. Roțile căruțelor răsuna ca niște tunete îndepărtate pe dalele de piatră. Eram înconjurat de vuietul glasurilor adâncite în târguală sau gâlceava. Undeva în depărtare, se auzea un scâncet ascuțit de copil. Am rătăcit fără țintă pentru câțva timp, apoi am găsit un loc liber în fața unei librării.

Seth opri căruța. Am sărit jos imediat, în vreme ce ei se dezmorțeau după drumul îndelungat. Apoi, cu un soi de înțelegere mută, i-am ajutat să descarce sacii greoi din dosul căruței și să-i așeze claie peste grămadă mai la o parte.

O jumătate de oră mai târziu, ne odihneam lângă maldărul de saci. Seth mă cercetă cu privirea, cu mâna streășină la ochi.

— Băiete, ce vrei să faci azi în oraș?

— Caut coarde pentru o lăută, am răspuns.

Abia atunci mi-am dat seama că nu știam unde e lăuta tatălui meu. Am căutat împrejur cu înfrigurare. Nu era în căruță, unde o lăsasem, nici nu o văzusem sprijinită de perete sau printre sacii cu

dovlecei. Am rămas cu un gol imens în stomac până ce am zărit-o sub un sac gol. M-am îndreptat în grabă spre ea și am ridicat-o cu mâinile tremurânde.

Bătrânul fermier rânji spre mine și îmi întinse doi dintre dovleceii noduroși pe care îi descărcasem.

— Nu i-ar plăcea maică-tii dacă ai aduce acasă câțiva dintre cei mai buni dovlecei din partea asta a Pădurilor Bătrâne?

— Nu, nu pot, m-am bălbâit eu, alungând din gânduri amintirea degetelor zdrelite ce săpau prin noroi și mirosul de păr ars. Vreau să z... adică deja m-ați...

Cu glasul pierit, am strâns lăuta la piept și m-am îndepărtat câțiva pași. Se uită la mine cu luare-aminte, ca și cum mă vedea pentru prima oară. Conștient dintr-odată de mine însumi, mi-am închipuit cum trebuia să arăt: zdrențaros și lihnit de foame. Ținând lăuta în brațe ca pe o pavază, m-am îndepărtat și mai mult. Fermierul își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, iar zâmbetul îi pieri.

— Vai, fecior, rosti el încet.

Așeză dovleceii pe jos, apoi se întoarse spre mine și începu cu o seriozitate plină de blândețe:

— Eu și cu Jake o să fim aici la vândut de dovlecei până la asfințit. Dacă găsești ce cauți până atunci, ești bine-venit să te întorci cu noi la fermă. Eu și nevastă-mea chiar am avea nevoie de o mână de lucru. Ai fi mai mult decât bine-venit. Nu-i așa, Jake?

Jake mă cerceta la rândul său, cu mila înscrisă pe chipul său de om cinstit.

— Cum să nu, tata? Chiar așa a spus înainte să plecăm.

Bătrânul continua să mă privească atent, cu ochi gravi.

— Aici e Piața Dinspre Mare, rosti, arătând spre picioare. O să fim aici până ce se întunecă, poate chiar mai mult. Întoarce-te aici dacă vrei să vii cu noi. M-auzi? Poți să vii cu noi, încheie el cu privire îngrijorată.

Continuam să mă îndepărtez, pas cu pas, fără să-mi dau seama de ce o făceam. Știam doar că, dacă ar fi să merg cu el, ar trebui să dau lămuriri, ar trebui să-mi aduc aminte. Orice era mai bine decât să deschid ușa aceea...

— Nu, nu mulțumesc, am bâiguat eu. M-ați ajutat atât de mult. O să fiu bine.

M-am izbit de un bărbat într-un șorț de piele care trecea prin spatele meu. Speriat, m-am răsucit și am luat-o la sănătoasa.

I-am auzit strigându-mă în urmă, însă zarva mulțimii le înecă glasurile degrabă. Am fugit, cu inima grea în piept.

Orașul Bobcatran e într-atât de mare încât să nu ajungi de la un capăt la altul într-o zi de mers pe jos. Nici măcar dacă reușești să nu te pierzi sau nu ți se ține calea în păienjenișul de străduțe care serpuiesc dintr-o parte în alta și alei care nu duc nicăieri.

De fapt, era prea mare. Era vast, imens. Mări de oameni, codri de clădiri, drumuri largi ca niște râuri. Mirosea a urină, sudoare, fum de cărbune și smoală. Dacă aș fi fost în toate mințile n-aș fi pus piciorul acolo.

Nu-mi luă mult până să mă pierd. Am luat o cotitură prea devreme sau poate prea târziu, apoi am încercat să revin pe drumul mare tăind printr-o alee ca o râpă îngustă printre două clădiri înalte. Se lărgea, ca un defileu cioplit de un râu ce plecase să-și găsească o albie mai curată. Gunoiul se înălța pe pereți și umplea crăpăturile dintre zid și ușile cu firidă. După ce am cotit de câteva ori, o duhoare râncedă de hoit mi-a izbit nările. M-am împleticit pe după colțul unei clădiri și m-am sprijinit de zid, stăpânit de o năuceală dureroasă. Am simțit cum două mâini aspre mă prind de braț. Am deschis ochii să găsesc lângă mine un băiat mai mare. Era de două ori cât mine, cu păr negru și ochi sălbatici. Murdăria îi încadra fața ca o barbă, dându-i o înfățișare straniu de cruntă.

Doi alți băieți mă traseră de lângă zid. Am scâncit, căci unul dintre ei îmi răsucise brațul la spate. Băiatul mai mare zâmbi la auzul sunetului și își trecu mâna prin păr.

— Ce cauți aici, piciule? Te-ai rătăcit?

Rânjetul i se lărgi. Am încercat să mă eliberez, dar unul din băieți îmi răsuci încheietura.

— Nu, am răspuns cu un icnet.

— Țeapă, eu cred că s-a rătăcit, rosti băiatul din dreapta mea.

Cel din stânga mă izbi puternic cu cotul în tâmplă, iar aleea începu să se învâртеască în jurul meu.

Țeapă izbucni în răs.

— Caut tâmplăria, am murmurat, cuprins de panică.

O umbră ucigătoare se așează pe chipul lui Țeapă. Mă apucă de umeri.

— Te-am întrebat ceva? strigă el. Ți-am dat voie să deschizi gura?

Își trânti fruntea în fața mea. Am simțit un pârâit strident, urmat de o explozie de durere.

— Hei, Țeapă.

Vocea venea dintr-o direcție pe care nu o puteam repera. Un picior lovi ușor cutia lăutei, care căzu la pământ.

— Hei, Țeapă, uite-aici.

Țeapă își coborî privirea spre sunetul gol scos de cutie.

— Ce-ai furat acolo, piciule?

— N-am furat-o.

Unul din băieții care mă țineau de brațe hohoti cu poftă.

— Da, ți-a dat-o unchiu-tău ca s-o vinzi și să cumperi leacuri pentru bunica ta bolnavă.

Continuă să râdă în vreme ce pe mine mă podideau lacrimile.

Am auzit clinchetul încuietorelor desfăcute. Apoi zdrăngănitul armonic, caracteristic al lăutei scoase din cutie.

— Piciule, bunicii tale o să-i pară tare rău că ai pierdut chestia asta, rosti Țeapă cu un calm sinistru.

— Bată-ne-ar Tehlu să ne bată! izbucni băiatul din dreapta mea. Țeapă, știi cât valorează una? Aur, Țeapă!

— Nu lua numele lui Tehlu în deșert, spuse cel din stânga.

— Ce?

— „Nu rosti numele lui Tehlu decât în clipe de restriște, căci Tehlu judecă fiecare gând și faptă“, recită el.

— Tehlu și mătărănga lui mare și lucioasă se poate pișa pe mine dacă asta nu valorează douăzeci de talanți. Asta înseamnă că putem lua cel puțin șase de la Diken. Știi ce poți să faci cu atâția bani?

— Nu o s-apuci să faci nimic dacă mai spui așa ceva. Tehlu veghează asupra noastră, dar e răzbunător.

Glasul celui de-al doilea băiat era evlavios și înfricoșat.

— Iarăși ai dormit în biserică, nu-i așa? Religia sare pe tine cum sar puricii pe mine.

- Vezi că te leg fedeleş.
- Mă-ta-i o curvă de două parale.
- Nu spune așa ceva despre mama, Lin.
- Bine, atunci de un șfanț.

Când am reușit să-mi alung lacrimile din ochi, l-am zărit pe Țeapă ghemuit în mijlocul aleii. Părea fascinat de lăuta mea. Frumoasa mea lăută. Cu privirea pierdută undeva în visare, o ridică cu mâinile lui murdare și o întoarse pe o parte și pe alta. Groaza se așternu încet peste mine prin pâcla de teamă și durere.

Pe măsură ce cele două glasuri dinapoia mea se înteteau, o mânie încinsă începu să clocotească în mine. M-am încordat. Nu puteam să lupt cu ei, dar știam că, dacă reușeam să îmi recuperez lăuta și să ajung într-o mulțime de oameni, puteam să-mi pierd urma și să fiu din nou în siguranță.

— ...Dar a continuat oricum să și-o tragă. Dar cum era borțoasă primea doar un șfanț pe partidă. De-aia ai capu' atât de moale. Ai noroc că n-ai rămas cu adâncituri. Așa că să nu te superi, de aia te apucă atât de ușor gândurile religioase, încheie triumfător primul băiat.

Mi-am simțit mâna stângă eliberată din strânsoare. M-am pregătit să țâșnesc.

— Oricum, mulțam că m-ai prevenit. Am auzit că lui Tehlu îi place să se ascundă după ditamai maldărele de bălegar și că...

Deodată, ambele brațe îmi erau libere, căci unul din băieți tocmai îl trântea pe celălalt de perete. Am săltat trei pași până la Țeapă, am înșfăcat lăuta de gât și am tras. Dar Țeapă era mai agil decât mă așteptasem sau mai puternic. Nu am reușit să-i smucesc lăuta din mâini. Am fost tras în spate. Țeapă se ridică în picioare.

Frustrarea și furia mea se revărsară. Am dat drumul lăutei și m-am repezit la el. Îneebunit, am căutat să-i zgârii fața și gâtul, însă era un veteran al prea multor bătăi de stradă încât să se lase ușor atins. Cu una dintre unghii, i-am brăzdat o linie de sânge de la ureche până la bărbie. Apoi m-am trezit împins cu putere până ce m-am izbit de zidul aleii.

M-am lovit cu capul de cărămizi și m-aș fi prăbușit dacă Țeapă nu m-ar fi ținut strâns lipit de zidul dărăpănat. Am tras o gură adâncă de

aer și abia atunci mi-am dat seama că țipasem tot acest răstimp. Adversarul meu mirosea a sudoare stătută și ulei rânced. Mâinile sale îmi țintuiau brațele pe lângă trup în vreme ce mă apăsa din ce în ce mai tare de zid. Eram pe undeva conștient că dăduse drumul lăutei. Am mai luat o gură de aer și am început să mă zbat din toate puterile, chiar dacă mă loveam din nou cu capul de perete. M-am trezit cu umărul lui proptit în față și am mușcat cu putere. I-am simțit pielea sfâșiată între dinți și gust de sânge.

Țeapă urlă și se trase de lângă mine. Am răsufolat, tresărind din pricina durerii ce îmi sfredelea pieptul.

Până să apuc să mă mișc sau măcar să gândesc, Țeapă mă înșfăcă din nou. Mă trânti de perete o dată, de două ori. Capul mi se bălângănea ca o păpușă de cârpe, ricoșând din perete. Apoi mă apucă de grumaz, mă răsuci și mă aruncă la pământ.

Atunci am auzit zgomotul și totul păru să se oprească în loc.

După ce toți cei din trupă fuseseră omorâți, mi-am vizat adeseori părinții vii și cântând. În visul meu, moartea lor fusese o greșeală, o neînțelegere, o nouă scenetă pe care o repetau. Și pentru câteva clipe mă simțeam eliberat din strânsoarea giulgiului de jale care mă strivea mereu. Îi îmbrățișam și râdeam împreună de grijile mele prostești. Cântam cu ei și pentru o clipă totul era minunat. Minunat.

Însă mă trezeam mereu singur în întunericul pădurii. Ce căutam acolo? Unde îmi erau părinții? Apoi îmi aminteam totul, ca o rană ce se căsca din nou și din nou. Erau morți, iar eu eram groaznic de singur. Iar acea mare povară care îmi fusese ridicată de pe umeri preț de numai o clipă se prăbușea din nou peste mine, mai rău decât înainte fiindcă nu eram pregătit pentru ea. Apoi mă întindeam pe spate, cu privirea pierdută în întunecime, cu pieptul strâns ca în gheare și abia respirând, știind adânc în sinea mea că nimic nu avea să mai fie bine vreodată.

Când Țeapă mă aruncă la pământ, corpul îmi era aproape prea amorțit încât să audă cum lăuta tatălui meu era strivită sub mine. Sunetul pe care îl scoase fu cel al unui vis în îmbrățișarea morții și retrezi în mine junghiul dureros din piept, care-mi tăia răsufarea.

Am privit împrejur și l-am văzut pe Țeapă, care răsuflea din greu și se strângea de umăr. Unul din băieți era cu genunchiul proptit în pieptul celuilalt. Încetaseră să se lupte și amândoi priveau înmărmuriți înspre mine. Mi-am privit fără urmă de emoție mâinile însângerate, pline de așchii de lemn.

— Nemernicul ăla mic m-a mușcat, spuse Țeapă, ca și cum nu îi venea să creadă ce se petrecuse.

— Dă-te de pe mine, mormăi băiatul întins pe spate.

— Ți-am spus eu să nu spui lucrurile alea. Acum uite ce s-a întâmplat.

Chipul lui Țeapă se schimonosi, străbătut de o paloare roșiatică.

— M-a mușcat! strigă și dădu să-mi trântască un picior în cap.

Am încercat să mă feresc fără să distrug lăuta și mai mult. Șutul său mă prinse în rinichi și mă trimise de-a dura peste rămășițele lăutei.

— Vezi ce se-ntâmplă când îți râzi de numele lui Tehlu?

— Ia mai taci cu Tehlu al tău! Dă-te de pe mine și ia chestia aia. Poate încă mai valorează ceva pentru Diken.

— Uite ce-ai făcut! continuă Țeapă să urle deasupra mea.

Încă un șut în coaste mă trimise la câțiva pași depărtare. Viziunea începea să mi se întunece, ca un păienjeniș la marginea ochilor. Era o admirație a văzului aproape bine-venită, căci se așeza ca o pavăză între mine și ceea ce se petrecea în jur. Însă durerea mai adâncă rămăsese încă acolo, neatinsă. Mi-am încleștat mâinile însângerate în pumni usturători.

— Încuietorile astea încă par în regulă. Sunt argintii, pun rămășag că putem scoate ceva pentru ele.

Țeapă își trase din nou piciorul în spate. Am încercat să-mi ridic mâinile și să mă apăr, dar brațele abia dacă zvâcniră neputincioase și Țeapă mă lovi în stomac.

— Ia bucata aia de-acolo...

— Țeapă. Țeapă!

Țeapă mă izbi din nou în stomac. Am vomitat pe dalele de piatră.

— Voi de-acolo, opriți-vă! Straja orașului! răsună un nou glas.

O liniște apăsătoare se așternu preț de o clipită, urmată de forfotă și de un ropot de pași grăbiți. Câteva momente mai târziu, niște cizme grele răsunară pe lângă mine și se pierdură în depărtare.

Mi-am amintit de durerea în piept. Mi-am pierdut cunoștința.

Am fost smucit din beznă de cineva care îmi căuta prin buzunare. Am încercat fără folos să-mi deschid ochii. Am auzit o voce mormăind pentru sine:

— Atâta primesc că ți-am salvat viața? O para și câțiva gologani? De băut pentru o seară? Pacoste mică și fără valoare!

Tuși gutural și miasma stătută de băutură mă învălui.

— Să țipi în halul ăla. Dacă nu sunai ca o fată nu mă oboseam să fug până aici.

Am încercat să spun ceva, dar nu ieși decât un horcăit.

— Ei bine, măcar ești viu. Mă gândesc că e ceva.

Am auzit un geamăt când bărbatul se ridică, apoi zgomotul greu al cizmelor sale se risipi în tăcere.

După o vreme, mi-am dat seama că-mi pot deschide ochii. Privirea îmi era încețoșată și îmi simțeam nasul mai mare decât restul capului. L-am pipăit cu grijă. Frânt. Mi-am amintit ce mă învățase Ben. L-am prins între degete și l-am smucit înapoi la locul său. Am strâns din dinți să-mi înghit strigătul de durere și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Am clipit de câteva ori să le alung și am fost ușurat să nu mai văd strada prin pâcla dureroasă ce-mi cuprinsese privirea cu câteva clipe mai înainte. Conținutul micii mele desagi era risipit pe pământ, în jurul meu: un ghem de ață, un cuțitaș bont, *Retorică și Logică* și ce mai rămăsese din bucata de pâine pe care fermierul mi-o dăduse la prânz. Părea că trecuse o veșnicie de atunci.

Fermierul. M-am gândit la Seth și Jake. La pâine moale și unt. La cântecele ce petreceau drumul în căruță. La chemarea unui loc sigur, a unui nou cămin...

Amintirea fulgerătoare fu urmată de o panică oribilă, încă și mai fulgerătoare. Am căutat din priviri pe alee, iar capul mă durea din pricina mișcării bruște. Am scurmat gunoiul cu mâinile să găsesc niște bucăți de lemn dureros de cunoscute. Le-am privit în deplină

muțenie, în vreme ce întreaga lume se întuneca imperceptibil în jurul meu. Am ridicat privirea la fâșia îngustă de cer de deasupra mea și am zărit solii purpurii ai asfințitului.

Cât de târziu se făcuse? M-am grăbit să-mi adun posesiunile, cu mult mai mare grijă pentru cartea lui Ben decât pentru celelalte, și am început să mă îndrept șontâc-șontâc spre ceea ce speram că era Piața Dinspre Mare.

Ultima fâșie a apusului dispăruse de pe cer când am reușit să gădesc piața. Câteva căruțe se mișcau leneș printre puținii clienți răzlețiți pe ici, pe colo. Am șchiopătat cu înfrigurare dintr-un colț în altul al pieței, căutându-l înnebunit pe bătrânul fermier care mă dusesese acolo. Încercam măcar să zăresc unul din acei dovleci urâți și noduroși.

Când am găsit într-un sfârșit librăria lângă care oprise Seth, abia mai respiram și mă clătinam pe picioare. Nici urmă de Seth și căruța lui. M-am prăbușit în locul gol unde fusese căruța lor, răpus de durerea rănilor pe care mă silisem să o ignor până atunci.

M-au vizitat, una câte una. Mă dureau câteva coaste, deși nu-mi dădeam seama dacă erau rupte sau dacă se sfâșiase cartilagiul. Când am mișcat capul prea brusc m-au cuprins amețeala și greața, probabil o contuzie. Aveam nasul rupt și mai multe vânătăi și julituri decât puteam să număr. Mai mi-era și foame.

Cum ultima problemă era singura pe care o puteam rezolva, am luat ce mai rămăsese din bucata de pâine pe care o promisem mai devreme și am mâncat-o. Nu era destul, dar era mai bine decât nimic. Am băut dintr-o troacă de cai, îndeajuns de însetat încât să nu-mi pese că apa era sălcie și acră.

M-am gândit să plec, însă în starea în care eram mi-ar fi luat ore de mers. Pe deasupra, nu mă aștepta nimic la marginea orașului, în afară de pământ arat cât vedeai cu ochii. Nu tu copaci care să mă apere de vânt. Nu tu iepuri de prins în capcană. Nici rădăcini de luat din pământ. Nici măcar buruieni din care să-mi fac culcuș.

Eram atât de înfometat încât îmi simțeam stomacul ca pe un nod. Aici măcar mă îmbia mirosul de pui gătit pe undeva. M-aș fi dus în căutarea mirosului, dar eram amețit și coastele mă dureau amarnic.

Poate că în ziua următoare cineva avea să-mi dea ceva de mâncare. În acea clipă eram mult prea ostenit. Nu voiam decât să adorm. Dalele de piatră pierdeau ultimele fărâme de căldură ale soarelui și vântul începea să bată. M-am adăpostit de vânt în pragul librăriei. Aproape adormisem când proprietarul deschise ușa și-mi dădu un picior, spunându-mi să mă car sau are să cheme straja. Am șchiopătat de acolo cât de repede am putut.

După aceea am găsit câteva lăzi goale într-o alee. M-am ghemuit înapoia lor, plin de vânătași și istovit. Am închis ochii și am încercat să nu-mi amintesc cum era somnul cald și adânc, înconjurat de oameni care te iubesc.

A fost prima noapte din aproape trei ani petrecuți în Bobcatran.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU – Pivniță, Pâine și Găleată

Se întâmplă chiar după ora prânzului. Mai bine zis, s-ar fi întâmplat după ora prânzului dacă aș fi avut ceva de mâncare. Cerșeam în Cartierul Negustorilor și până atunci singurele profituri pe acea zi fuseseră două șuturi (un străjer, un mercenar), trei îmbrânceli (doi căruțași, un marinar), o nouă înjurătură ținând de o configurație anatomică puțin probabilă (de la același marinar) și la un scuipat din partea unui bătrânel nu tocmai simpatic a cărui ocupație nu o puteam desluși.

Și un gologan de fier, pe care l-am pus mai degrabă pe seama legilor probabilității decât a oricărei forme de bunătate umană. Până și un porc orb mai găsește câte o ghindă din când în când.

Trăiam în Bobcatran de aproape o lună și în ziua dinainte îmi încercasem pentru prima oară norocul la furat. Fusesse un început de rău augur. Am fost prins cu mâna în buzunarul unui măcelar. Astfel m-am ales cu o lovitură groaznică în tâmplă, din pricina căreia amețeam când încercam să mă ridic sau să merg mai repede. Descurajat de prima mea incursiune în arta hoției, m-am decis că aceasta avea să fie o zi închinată cerșitului. Și aici întâlneam un succes limitat.

Foamea îmi zgâria stomacul și pâinea stătută pe care aș fi cumpărat-o cu un gologan nu ar fi fost de mare ajutor. Mă gândeam să mă mut pe altă stradă când am zărit un băiat dând fuga la un cerșetor mai tânăr de pe partea cealaltă a străzii. Au vorbit cu însuflețire câteva clipe, apoi s-au îndepărtat în grabă.

I-am urmat, desigur, mânat de o scânteie aproape stinsă din vechea mea curiozitate arzătoare. Pe deasupra, orice lucru ar fi mânat doi inși ca ei dintr-un colț de stradă plin de lume în toiul zilei cu siguranță era demn de luat în seamă. Poate că tehlinii dădeau din nou pâine săracilor. Sau se răsturnase o căruță cu fructe. Sau straja spânzura pe cineva. Asta merita jumătate de oră din timpul meu. I-am urmărit pe cei doi băieți pe străduțele întortocheate până ce au luat un colț și au dispărut pe scările unei pivnițe dintr-o clădire mistuită de un incendiu. M-am oprit, cu scânteia de curiozitate înăbușită de precauție.

Reapărură câteva clipe mai târziu, fiecare cu câte o bucată mare de pâine în brațe. I-am urmărit cum se îndepărtau, râzând și înghiontindu-se. Cel mai tânăr, nu mai mare de șase ani, mă zări și îmi făcu cu mâna.

— Mai a rămas, strigă el cu gura plină de pâine. Da' să te grăbești.

Prevederea mi se risipi numaidecât, așa că am început să cobor tiptil scările. La capătul lor am găsit câteva scânduri putrezite, tot ce mai rămăsese dintr-o ușă spartă. Înăuntru se întrezărea un scurt culoar care dădea într-o cămăruță slab luminată. O fetișcană cu ochi aspri trecu pe lângă mine fără să-mi arunce o privire. Ținea strâns în mâini o altă bucată de pâine.

Am pășit peste scândurile rupte în bezna rece și umedă. După mai bine de zece pași am auzit un geamăt care mi-a încremenit picioarele în loc. Aducea cu un sunet de animal, însă auzul îmi spuse că venea din gâttelejului unui om.

Nu știu la ce mă așteptam, dar nu se compara cu ce am găsit. Două lămpi străvechi ardeau ulei de pește, aruncând umbre slabe pe pereții întunecați de piatră. În încăpere se găseau șase paturi de copii, toate ocupate. Doi copii, abia ieșiți din pruncie, împărțeau o pătură pe podeaua de piatră, iar un altul dormea ghemuit într-o grămadă de zdrențe. Un băiat de vârsta mea ședea într-un cotlon întunecat, cu capul sprijinit de perete.

Unul dintre ei se mișcă puțin în patul său, de parcă de foia în somn. Însă în mișcărilor sale se ghicea ceva nefiresc. Erau prea încordate. M-am uitat mai atent și am văzut pricina. Era legat de pat. Cu toții erau.

Se zbătea în frânghii și scotea sunetul pe care îl auzisem pe culoar. Acum era mai clar, un țipăt prelung, gemut.

— Aaaaaaaaah.

Pentru o clipă, gândurile mi s-au îndreptat spre fiecare poveste pe care o auzisem vreodată despre ducele de Gibea. Despre cum el și oamenii săi răpiseră și schingiuiseră oameni vreme de douăzeci de ani, înainte ca biserica să intervină și să pună capăt atrocităților sale.

— Ce ce, răsună un glas din încăpere.

Avea o intonație stranie, părea să nu pună de fapt o întrebare. Băiatul din pat se smuci în funiile ce-l țineau locului.

— Aaaahbeeeh.

Prin ușă se ivi un bărbat ce își ștergea încontinuu mâinile de haina sa zdrențăroasă.

— Ce ce, repetă el pe același ton fără pic de emoție.

Glasul îi era bătrân și cu inflexiuni sfârșite, însă miezul era plin de răbdare. Răbdarea unei stânci sau a unei pisici cu pui. Nu genul de voce pe care-l așteptam de unul cu aceleași preocupări ca ale ducelui de Gibea.

— Ce ce. Sst sst, Tanee. N-am plecat, eram doar mai încolo. Acum sunt aici.

Picioarele îi plescăiau pe dalele de piatră. Era desculț. Încordarea mă părăsi încetul cu încetul. Orice se petrecea aici nu părea nici pe departe într-atât de sinistru precum îmi închipuisem la început.

Când îl văzu pe bărbat apropiindu-se, băiatul încetă să se zbată.

— Eeeeeeah, făcu și trase puțin de funiile ce-l țineau legat.

— Ce?

De data asta era o întrebare.

— Eeeeeeah.

— Hmm?

Bătrânul se uită împrejur și mă zări pentru prima oară.

— A. Bună.

Întoarse capul spre băiatul din pat.

— Ei, nu-i așa că ești isteț? Tanee m-a strigat fiindcă avem un oaspete!

Pe chipul lui Tanee se căscă un rânjet înspăimântător și scoase un șir de icnete aspre. În ciuda sunetului dureros, era evident că râdea.

Omul desculț se întoarse către mine și rosti:

— Nu te recunosc. Ai mai fost pe-aici?

Am clătinat din cap.

— Ei bine, am niște pâine veche de numai două zile. Dacă-mi aduci niște apă, poți să iei cât îți pofteste inima să mănânci.

Mă cercetă cu privirea.

— Ești de-acord?

Am încuviințat.

În afară de paturi, singurele obiecte de mobilier din încăpere erau un scaun, o masă și un butoi deschis lângă una dintre uși. Pe masă erau așezate patru pâini mari, rotunde.

Încuviință la rândul lui, apoi se îndreptă cu grijă spre scaun. Pășea cu băgare de seamă, ca și cum îl durea să pună picioarele pe pământ.

După ce ajunsese la scaun și se așeză, arată către butoiul de lângă ușă.

— Prin ușa aia ajungi la o pompă și o găleată. Nu trebuie să te grăbești, nu-i o întrecere.

În vreme ce vorbea, își puse un picior peste altul și începu să-l fricționeze.

Circulație inefficientă, observă o parte demult nefolosită a minții mele. Risc crescut de infecție și dureri severe. Picioarele ar trebui ridicate, masate și unse cu o infuzie de scoarță de salcie, camfor și vârfu-săgeții.

— Nu umple găleata prea mult. Nu vreau să te obosești sau s-o scapi. E îndeajuns de multă umezeală aici jos.

Își așeză încet piciorul pe podea și se aplecă să-l împătorească pe unul dintre copilașii care începea să se agite pe pătură.

L-am cercetat cu coada ochiului în vreme ce umpleam butoiul. Era cărunt, dar în ciuda părului său și a mersului încet, nu era foarte bătrân. Avea poate patruzeci de ani, chiar mai puțin. Purta o robă lungă, într-atât de peticită că nu-mi dădeam seama care era culoarea sau forma ei originară. Deși era aproape la fel de zdrențaros ca mine, era mai curat. Asta nu însemna că era tocmai curat, doar mai curat decât mine. Nu era prea greu.

Îl chema Trapis. Roba peticită era singurul strai pe care îl avea. Petrecea aproape fiecare clipă a vieții sale în pivnița umedă, unde le purta de grijă celor fără de speranță, celor care lumea le întorsese spatele. Cei mai mulți erau băieți tineri. Unii, precum Tanee, trebuiau legați ca să nu se rănească singuri sau să nu se rostogolească din pat. Alții, ca Jaspin, care cu doi ani mai înainte își pierduse mințile din cauza febrei, trebuiau legați ca să nu facă rău altora.

Fie că erau paralitici, schilози, catatonici ori spasmofilici, Trapis le purta de grijă cu răbdare nepărtinitoare și nesfârșită. Nu l-am auzit să

se plângă de ceva, nici măcar de picioarele sale goale, care erau întotdeauna umflate și probabil că-l dureau încontinuu.

Ne oferea nouă, copiilor, tot sprijinul de care era în stare și niscaiva mâncare când avea și el. Ca să ne câștigăm masa, îi căram apă, curățăm podeaua, făceam unele drumuri pentru el și legănam pruncii când începeau să plângă. Făceam orice ne cerea și, când nu era de mâncare, ne aștepta o cană cu apă, un zâmbet istovit și cineva care ne privea ca pe niște oameni, nu animale în zdrențe.

Uneori părea că Trapis era singurul care încerca să aibă grijă de toate fapăturile fără speranță din colțul nostru de Bobcatran. În schimb, îl iubeam cu o ferocitate mută, cu care doar animalele pot să rivalizeze. Dacă s-ar fi găsit cineva să ridice mâna asupra lui Trapis, o sută de copii turbați l-ar fi sfârtecat în bucățele în mijlocul străzii.

Am coborât adeseori în pivnița lui în acele prime luni, apoi, cu trecerea timpului, din ce în ce mai rar. Trapis și Taneer erau tovarăși buni. Niciunul dintre noi nu simțea nevoia să vorbească prea mult, iar asta îmi convenea de minune. Însă ceilalți copii ai străzii mă nelinișteau teribil, așa că nu vizitam prea des pivnița, doar când aveam nevoie disperată de ajutor sau când aveam ceva ce puteam împărți cu ei. În ciuda faptului că nu prea dădeam pe acolo, mă liniștea faptul că știam că există măcar un loc în întregul oraș unde nu aș fi fost lovit, alungat sau scuipat. Mă ajuta, atunci când stăteam singur pe acoperișuri, să știu că Trapis și pivnița erau acolo. Era aproape ca un cămin la care mă puteam întoarce. Aproape.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI – Vremea demonilor

Am învățat multe lucruri în acele prime luni în Bobcatran. Am învățat care hanuri și restaurante aruncau cele mai bune resturi, și cât de stricată putea fi mâncarea ca să îmi facă rău s-o mănânc.

Am învățat că ansamblul de clădiri împrejmuite de ziduri din preajma docurilor era templul lui Tehlu. Uneori, tehlinii împărțeau pâine, cu condiția să spunem rugăciuni înainte să ne luăm partea. Nu mă supăra. Era mai ușor decât cerșitul. De câteva ori, preoții înveșmântați în robe cenușii au încercat să mă convingă să vin să mă rog în biserică, dar am auzit niște zvonuri, așa că fugeam de fiecare dată când mă întrebau, fie că aveam bucata de pâine ori nu.

Am învățat cum să mă ascund. Aveam locul meu secret deasupra unei vechi tăbăcării, unde acoperișurile se întâlneau, ceea ce îmi oferea un adăpost de vânt și ploi. Am tăinuit cartea lui Ben, înfășurată în pânză, sub căpriori. Era ultima amintire palpabilă a trecutului meu, așa că am avut deosebită grijă să o țin în siguranță.

Am aflat că Bobcatranul era enorm. Nu ai avea cum să înțelegi dacă nu l-ai văzut cu propriii ochi. E ca un ocean. Pot să-ți povestesc despre valuri și apă, dar n-ai pricepe nici măcar o fărâmă din imensitatea lui câtă vreme te-ai afla pe țărm. Nu înțelegi într-adevăr oceanul până nu te găsești în mijlocul lui, înconjurat din toate părțile de valuri care se întind la nesfârșit. Abia atunci îți dai seama cât de mic ești, cât de neputincios.

Parte din imensitatea Bobcatranului e faptul că e împărțit în mii de mici bucățele, fiecare cu personalitatea sa. Erau Colinele Joase, Curtea Văcarilor, Albia, Orașul Vechi, Splaiul Seului, Uscătoria, Docurile, Calea Catranului, Aleea Aței... Ți-ai putea trăi întreaga viață în Bobcatran și să nu-i știi toate părțile în întregime. Dar, mai practic vorbind, orașul era împărțit în două mari zone: Malul și Colinele. În Mal trăiau cei săraci. Asta îi făcea cerșetori, hoți și curve. În Coline își duceau traiul bogații. Asta făcea din ei avocați, politicieni și curtezane.

Eram deja de două luni în Bobcatran când mi-am încercat norocul la cerșit în Coline. Iarna cuprinsese orașul în ghearele sale, iar

Procesiunea Hibernala făcea străzile mai primejdioase decât de obicei.

Asta mă cutremurase. În fiecare iarnă, pe întreaga durată a tinerei mele vieți, trupa noastră organizase Procesiunea Hibernala pentru un oraș sau altul. Ascunși îndărătul măștilor de demoni, îi îngrozeam în cele șapte zile de Marele Jăluș, spre încântarea tuturor. Tata îl juca atât de convingător pe Encanis, de puteai jura că îl invocase cineva. Mai important era faptul că putea fi în același timp înfiorător și prudent. Nimeni nu a fost vreodată rănit la reprezentațiile trupei noastre.

Însă în Bobcatran lucrurile stăteau altfel. Ah, *amănuntele* procesiunii erau aceleași. Și acolo erau bărbați care purtau măști de demoni pictate țipător și mișunau prin oraș, făcând tot felul de șotii. Encanis era prezent la rândul lui, în tradiționala mască neagră, ținându-se de rele mai grave. Și, cu toate că nu-l văzusem, nu încăpea îndoială că și Tehlu, în mască argintie, cutreiera zonele mai bune ale orașului și își juca rolul. După cum am spus, *amănuntele* procesiunii erau aceleași.

Însă jocul era cu totul altul. În primul rând, Bobcatranul era prea mare pentru ca o singură trupă să aibă destui demoni. Nici o sută de trupe n-ar fi fost de ajuns. Așa că, în loc să angajeze profesioniști, așa cum era firesc și de bun-simț, bisericile din Bobcatran au ales calea mai profitabilă de a vinde măști de duhuri.

Din această pricină, în prima zi a Marelui Jăluș, zece mii de duhuri rele se dezlănțuiau pe străzile orașului. Zece mii de demoni *amatori*, care aveau dreptul să facă orice șotie le trecea prin cap.

La prima vedere, părea situația ideală de care să profite un tânăr hoț, însă lucrurile stăteau de fapt invers. Demonii erau întotdeauna mai numeroși în Mal. Și, cu toate că marea lor majoritate se purtau după datini, fugind la auzul numelui lui Tehlu și ținându-și năzbâtiile în limite rezonabile, mulți nu o făceau. Primele zile ale Marelui Jăluș erau primejdioase și le-am petrecut căutând să mă păzesc de orice mi s-ar fi putut întâmpla.

Însă când Miezul Iernii se apropie, totul se liniștește. Numărul de demoni scăzuse simțitor, căci mulți își pierduseră măștile sau se săturaseră de joc. Fără îndoială că și Tehlu eliminase destui, dar,

maskă argintie sau nu, era un singur ins. Nu avea cum să acopere întreaga suprafață a orașului în doar șapte zile.

Am ales ultima zi de Jăluș pentru călătoria mea în Coline. În ziua de Miezu Iernii, buna dispoziție era întotdeauna prezentă din plin pe străzi, iar buna dispoziție însemna cerșit profitabil. Chiar mai bine, rândurile demonilor păreau că se răriseră binișor, ceea ce însemna că era cât de cât sigur să cutreier din nou străzile.

Am pornit la începutul după-amiezii, înfometat fiindcă nu găsisem pâine de furat. Îmi amintesc că eram cumva entuziasmat în vreme ce mă îndreptam spre Coline. Poate că parte din mine își amintea cum fusese Miezu Iernii cu familia mea: mâncare caldă și apoi un pat călduros. Poate că mă intoxicasem cu fumul tufelor de brebenel aprinse în cinstea izbânzii lui Tehlu.

În acea zi am învățat două lucruri. Am învățat că cerșetorii trebuie să rămână de partea Malului și că, orice te-ar învăța biserica, Miezu Iernii e vremea duhurilor rele.

Am ieșit dintr-o alee și m-a izbit numaidecât deosebirea dintre acea parte a orașului și cea din care tocmai venisem.

În Mal, negustorii căutau să-și lingusească clienții, în speranța că așa îi vor ademini în prăvăliile lor. În caz că nu le reușea, nu se dădeau în lături de la accese de supărare: își înjurau sau chiar își agresau clienții.

Aici, proprietarii de prăvălii își frământau nervoși mâinile. Făceau plecăciuni și erau de o politețe fără cusur. Glasurile nu erau niciodată ridicate. După realitatea brutală a Malului, mi se părea că dădusem din greșală peste un bal din înalta societate. Cu toții erau îmbrăcați în straie noi. Toți erau curați și păreau să participe la un soi de dans social din cale-afară de complicat.

Dar și aici își făceau loc umbrele. În vreme ce măturam strada cu privirea, am observat doi oameni care stăteau la pândă în aleea de peste drum de mine. Aveau măști de calitate, roșii ca sângele și fioroase. Una avea gura căscată, iar cealaltă un rânjet cu dinți albi, ascuțiți. Amândoi purtau tradiționalele robe negre, cu glugi, care-mi plăceau. Majoritatea demonilor din Mal nu se deranjau cu costumații elaborate.

Cei doi demoni se furișară pe urmele unui cuplu de tineri bine îmbrăcați, care se plimbau la braț. Îi urmăriră cu atenție aproape o sută de palme, apoi unul dintre ei smulse pălăria domnului și o azvârlî într-un nămete din apropiere. Celălalt o apucă pe femeie de mijloc și o ridică în aer. Aceasta începu să zbiere ascuțit, în timp ce bărbatul, evident năucit de situație, se lupta cu demonul pentru bastonul său.

Din fericire, doamna reuși să-și păstreze stăpânirea de sine.

— *Tehus! Tehus!* Strigă ea. *Tehus antausa eha!*

La auzul numelui lui Tehlu, cei doi inși ascunși după măști se speriară și o luară la fugă în josul străzii. Toată lumea începu să aclame. Unul dintre negustori îl ajută pe domnul cu pricina să-și recupereze pălăria. Am rămas surprins de aerul civilizată al scenei. Aparent, până și demonii aveau politețe de partea bună a orașului.

Încurajat de ceea ce văzusem, am început să cântăresc din priviri mulțimea de oameni, căutând cele mai bune șanse de reușită. M-am apropiat de o femeie tânără. Purta o rochie albastră și avea un șal de blană albă. Părul lung și blond îi era ondulat cu iscusință în jurul feței. Tocmai când făceam un pas spre ea, își coborî privirea la mine și se opri. Am auzit un icnet speriat, reținut de mâna pe care și-o duse la gură.

— Aveți un ban, doamnă?

Mi-am întins mâna și am mimat că îmi tremură. Și vocea îmi tremura.

— Vă rog?

Încercam să par întocmai la fel de mic și deznădăjduit cum mă simțeam. Săream de pe un picior pe altul în neaua subțire și murdară.

— Sărmanul de tine, suspină ea aproape prea încet s-o aud.

Cotrobăi prin geanta pe care o purta, neputând sau nevrând să-și ia ochii de la mine. După o clipă se uită în geantă și scoase ceva. Când mâna ei îmi îndoii degetele în jurul obiectului, am simțit greutatea rece, liniștitoare a unei monede.

— Mulțam, doamnă, am rostit din reflex.

Am coborât privirea pentru o clipă și am văzut un licăr de argint printre degete. Am deschis mâna să descopăr un ban de argint. Am căscat gura. Un ban de argint valora cât zece bani de aramă sau

cincizeci de fier. Mai mult decât atât, valora cât un stomac plin în fiecare seară pentru jumătate de lună. Pentru un ban de fier, puteam să dorm pentru o noapte pe podea la Ochiul Sângeriu, pentru doi puteam să dorm în fața vetrei, lângă tăciunii focului de seară. Puteam să cumpăr o pătură uzată pe care să o ascund pe acoperișuri, să-mi țină de cald toată iarna.

Am ridicat privirea spre femeie, care încă mă privea cu ochi plini de milă. Nu avea cum să știe cât însemna gestul ei.

— Doamnă, vă mulțumesc, am rostit cu glas sugrumat.

Mi-am amintit una din mulțumirile pe care le aduceam clienților când trăiam cu trupa.

— Fie ca toate poveștile să vă fie fericite, iar drumurile line și scurte.

Îmi zâmbi și poate că ar fi spus ceva, dar am simțit ceva ciudat la baza gâtului. Cineva mă urmărea cu privirea. Pe stradă, fie dezvolți o sensibilitate la anumite lucruri, fie viața are să-ți fie chinuitoare și scurtă.

Am aruncat o privire împrejur și am zărit un negustor vorbind cu o strajă și arătând spre mine. Nu era o strajă din Mal. Era proaspăt ras și se ținea țeapăn. Purta o vestă neagră de piele cu butoni de metal și purta o măciucă de alamă lungă cât brațul lui. Am prins o frântură din ce îi spunea negustorul.

— ...Clienții. Cine-ar vrea să cumpere ciocolată cu... Făcu un gest spre mine și spuse ceva ce nu am reușit să aud... te plătește? Tocmai. Poate ar trebui să vorbesc cu...

Straja își întoarse capul spre mine. Am priceput ce se ascundea în privirea lui. M-am răsucit pe călcâie și am luat-o la fugă.

M-am îndreptat spre prima alee pe care am văzut-o. Cu papucii mei subțiri, alunecam pe stratul subțire de zăpadă care acoperea pământul. Tocmai când coteam pe o a doua alee ce se despărțea de prima, am auzit cizmele grele bocănind în urma mea.

Răsuflarea îmi ardea în piept, iar eu căutam cu disperare un loc spre care să merg, un loc în care să mă ascund. Doar că nu cunoșteam acea parte a orașului. Nu existau mormane de gunoi în care să intri ca în vizuină, nici clădiri arse prin care să urci pe un acoperiș. Simțeam

cum pietrișul ascuțit și înghețat tăia prin talpa subțire a unuia din papuci. Deși durerea îmi sfredelea piciorul, mi-am continuat goana.

După ce am cotit pe o a treia alee, am dat de o fundătură. Urcasem zidul pe jumătate când am simțit cum o mână îmi împresoară glezna și mă trage la pământ.

Am dat cu capul de dalele de piatră. Lumea începu să se învârtă în jur în vreme ce straja mă ridică de încheietură și de păr.

— Măi, da' isteț băiat mai ești, nu? găfâi el, cu răsuflarea caldă pe fața mea.

Mirosea a piele tăbăcită și sudoare.

— Ești destul de mare, ar trebui să știi deja că n-are rost să fugi.

Mă zgâlțâi mânios și aproape că-mi smulse părul. Urletul meu de durere răsună în aleea ce se clătina laolaltă cu mine.

Mă ținu apăsător de un perete.

— Ar trebui să știi și că n-ai ce căuta pe Coline. Ești prost, băiete? mă întrebă și mă zgâlțâi din nou.

— Nu, am îngăimat eu în vreme ce căutam să mă proptesc de peretele rece cu mâna liberă. Nu.

Răspunsul meu păru să-l înfurie.

— Nu? repetă el înfundat. M-ai băgat în bucluc, băiete. S-ar putea să mi se facă raport. Dacă nu ești prost, tre' să te învăț o lecție.

Mă răsuci o dată și mă aruncă la pământ. Am alunecat pe omătul soios al aleii. Am căzut cu cotul sub trup și brațul mi-a amorțit. Mâna care ținea strâns valoarea unei întregi luni de mâncare, pături călduroase și papuci uscați se desfăcu. Acel ceva prețios se rostogoli departe de mine fără măcar un clinchet când lovi pământul.

Abia am observat. Aerul vâjâi înainte ca măciuca lui să se aștearnă cu o bufnitură pe piciorul meu.

— Să nu te mai prind în Coline, ai priceput? mă amenință el, cu un mârâit.

Măciuca mă lovi din nou, de astă dată între omoplați.

— Tot ce se întinde după strada Pârloagei e teritoriu interzis pentru voi, plozi de curvă ce sunteți. Ai înțeles?

Îmi trânti un dos de palmă peste față. Gura mi se umplu de sânge în timp ce capul îmi luneca pe dalele acoperite de nea.

M-am făcut cât un purice la auzul glasului său șuierător.

— Și strada Morii și Piața Morii sunt locurile unde-mi fac eu rondul, așa că... să... nu... te... mai... prind... aici.

Își însoți fiecare cuvânt cu o lovitură de măciucă.

— Ai priceput?

Tremuram pe zăpada spulberată sub mine, cu speranța că se terminase. Cu speranța că avea să mă lase în pace.

— Bine?

Îmi trase un picior în stomac. Am simțit cum ceva se rupe în mine. Am urlat și trebuie că am bolborosit ceva. Când văzu că nu mă ridic, îmi mai dădu un șut și se îndepărtă.

Cred că am leșinat sau mi-am pierdut luciditatea. Când mi-am revenit până la urmă în simțiri, se lăsase seara. Frigul îmi intrase până în măduva oaselor. M-am târât prin zăpada noroioasă și gunoiul umed în căutarea banului de argint, cu degetele atât de amorțite de frig că abia puteam să le mișc.

Unul din ochi mi se umflase într-atât că nu-l puteam deschide și gura mi-era năclăită de sânge, dar am căutat până când ultima fărâmă de lumină lăasă loc nopții. Chiar și când aleea se înnegri ca smoala am continuat să pipăi cu mâinile prin zăpadă, deși știam în adâncul inimii că degetele îmi erau prea amorțite să simt moneda chiar dacă dădeam peste ea.

M-am folosit de perete să mă ridic în picioare și am început să merg. Abia îmi trăgeam după mine piciorul vătămat. Durerea mușca din el la fiecare pas, așa că mă foloseam de perete ca de o cârjă, să nu calc cu toată greutatea pe el.

Am ajuns la Mal, partea orașului care îmi era mai cunoscută decât oricare alt loc. Piciorul îmi amorți de la frig, ca un vreasc îngropat în zăpadă. Deși partea din mine care-și păstrase rațiunea se îngrijora din această pricină, simțurile se bucurau că măcar o bucățică din mine nu mai durea.

Mai aveam câțiva kilometri buni până la ascunzișul meu, iar parcursul meu șchiopătat era lent. La un moment dat, trebuie să fi căzut. Nu-mi amintesc cum, dar îmi aduc aminte că ședeam întins pe zăpadă și totul îmi părea atât de tihnit. Simțeam cum somnul mă acoperă ca o plapumă groasă, ca moartea.

Am închis ochii. Îmi amintesc tăcerea adâncă a străzii pustii pe care zăceam. Eram prea amorțit, prea istovit ca să-mi mai fie teamă. În delirul meu, îmi închipuiam moartea ca pe o pasăre enormă, cu aripi de flăcări și umbră. Plutea deasupra mea, privindu-mă răbdător, așteptându-mă...

Am adormit, iar pasărea uriașă mă cuprinse cu aripile ei. Îmi închipuiam o căldură fără margini. Apoi își cuibări ghearele în mine și mă sfârtecă în bucăți.

Nu, era doar durerea coastelor mele zdrobite, căci o mână nevăzută mă întoarse pe spate.

Am deschis ochii și, ca prin ceață, am zărit un demon deasupra mea. În zăpăceala mea, imaginea omului cu mască de demon mă trezi la realitate, iar căldura ispititoare pe care o simțisem cu clipe în urmă se risipi și îmi lăsă trupul amorțit și greu ca plumbul.

— Așa e. Ți-am spus. E un copil în zăpadă!

Demonul mă ridică în picioare.

Trezit de-a binelea, am observat că masca îmi era neagră ca smoala. Acesta era Encanis, stăpânul duhurilor rele. Mă așeză pe picioare și începu să dea jos omătul care mă acoperea.

Cu ochiul cu care mai puteam vedea, am zărit în apropiere o siluetă ce purta o mască de un verde livid.

— Hai odată... rosti grăbit celălalt demon.

Vocea ei răsuna gol dindărătul șirului de dinți ascuțiți. Encanis nu o băgă în seamă.

— Ești bine?

Nu-mi venea niciun răspuns în minte, așa că m-am concentrat să-mi păstrez echilibrul în vreme ce bărbatul continua să ștergă zăpada cu mâneca robei sale negre. În depărtare, am auzit sunet de goarnă.

Celălalt demon aruncă o privire impacientată înapoi sa.

— Dacă nu ne ținem înaintea lor, o să dăm de necaz, sâsâi ea iritată.

Cu degetele ascunse în mânușile lui negre, Encanis dădu la o parte zăpada din părul meu, apoi se opri și se aplecă să mă privească mai bine. Cu privirea mea încețoșată, mi se părea că masca sa neagră plutește straniu deasupra mea.

— Doamne Sfinte, apără și păzește, cineva l-a snopit în bătaie pe bietul băiat. Chiar în ziua de Miezul Iernii.

— Straja, am reușit să horcăi, cu gura plină de sânge.

— Aproape ai înghețat de frig, rosti Encanis și începu să-mi fricționeze mâinile și picioarele, încercând să-mi pună sângele în mișcare. Trebuie să vii cu noi.

Goarnea sunară din nou, mai aproape. Se întrepătrundeau cu zarva unei gloate de oameni.

— Nu fi prost, spuse însoțitoarea sa. Nu poate să fugă prin oraș.

— Nici aici nu poate să rămână, se răsti Encanis.

Continuă să-mi maseze viguros mâinile și picioarele. Începeam să le simt din nou, încet-încet, cu o căldură înțepătoare care-mi părea o batjocură dureroasă a căldurii mângâietoare pe care o simțisem mai înainte, când mă cufundam în somn. Durerea zvâcnea în mine de fiecare dată când trecea cu mâna peste o vânătaie, dar corpul îmi era prea istovit ca să mai tresară.

Duhul cu mască verde se apropie și își așează mâna pe umărul tovarășului ei.

— Gerrek, trebuie să plecăm acum! O să aibă altcineva grijă de el.

Încercă să-l tragă după ea, dar fără folos.

— Dacă ne găsec aici cu el, vor crede că noi am făcut-o.

Bărbatul cu masca neagră scăpă o sudalmă, apoi încuviință și începu să scormonească pe sub roba sa.

— Să nu te mai așezi în zăpadă, rosti el pe ton poruncitor. Și du-te înauntru. Undeva unde poți să te încălzești.

Zarva mulțimii se apropiase îndeajuns încât să deslușesc glasurile urmăritorilor, amestecate cu zgomot de copite și scârțâit de roți. Bărbatul în masca neagră întinse mâna.

Mi-a luat puțin până să mă concentrez pe ce ținea în ea. Un talant de argint, mai gros și mai greu decât banul pe care îl pierdusem. O avuție la care abia mă puteam gândi.

— Hai, ia-l.

Era întunecimea întruchipată, cu o mantie neagră cu glugă, mască neagră, mănuși negre. Encanis se înălța înaintea mea, ținând o monedă sclipitoare de argint, în care se reflecta lumina lunii. Îmi amintea de scena din *Daeonica*, în care Tarsus își vinde sufletul.

Am luat talantul, dar mâna îmi era atât de amorțită încât nu îl puteam simți. Am fost nevoit să mă uit în jos, să mă conving că degetele mi se încleștaseră în jurul lui. Mi-am închipuit o căldură care îmi radia prin braț. I-am rânjit bărbatului în mască neagră.

— Ia-mi și mânușile.

Le trase de pe mâini și mi le împinse la piept. Apoi femeia cu mască verde îl trase după ea pe binefăcătorul meu înainte să apuc să rostesc vreun cuvânt de mulțumire. I-am petrecut cu privirea. Robele negre îi făceau să pară niște umbre ce se pierd în străzile cătrănite ale Bobcatranului scăldat în lumina lunii.

Nu trecu nici un minut până să văd torțele procesiunii luând colțul spre mine. Vocile a sute de bărbați și femei strigând și cântând se sparseră peste mine precum niște talazuri. M-am dat la o parte până am ajuns cu spatele la un perete, apoi abia m-am furișat de-a lungul lui până ce am dat de un prag de ușă.

De acolo, am urmărit procesiunea. Oamenii se revărsau pe lângă mine, cu strigăte și hohote de râs. Tehlu stătea drept și țațoș într-o trăsură trasă de patru cai albi. Maska lui argintie sclipea în lumina torțelor. Veșmintele lui erau de un alb imaculat, îmblănite la mâneci și gât. Preoți în straie cenușii pășeau în jurul trăsurii, sunând din clopote și psalmodiind. Mulți dintre ei purtau lanțurile grele de fier ale preoților penitenți.

Sunetul vocilor și al clopotelor, al cânturilor și lanțurilor se împletea într-un fel de muzică. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Tehlu. Nimeni nu mă văzu în umbra pragului de ușă. Trecură cu toții abia după zece minute și doar atunci am ieșit la lumină și am început să mă îndrept cu atenție spre casă. Înaintam încet, însă moneda pe care o strângeam în mână mă însuflețea cumva. Nu făceam nici zece pași că aruncam o privire la talant, să mă asigur că nu l-am scăpat din mână. Voiam să-mi pun mânușile care îmi fuseseră dăruite, dar mi-era teamă să nu scap moneda și să o pierd în zăpadă.

Nu știu cât timp mi-a luat să mă întorc. Mersul mă încălzi întru câtva, deși încă îmi simțeam picioarele amorțite, de parcă îmi fusesse turnat plumb în oase. Când am aruncat o privire peste umăr, mi-am dat seama că fiecare a doua urmă de picior era însângerată. În chip

straniu, asta mi-a dat un oarecare sentiment de liniște. Un picior care sângerează e de preferat unuia degerat.

M-am oprit la primul han pe care îl cunoșteam, Omul care Râde. Răsuna de cântec, muzică și voie bună. Am evitat intrarea principală și am ocolit spre aleea din spate. Două fete tinere, care probabil căutau să scape de muncă, sporovăiau în pragul ușii de la bucătărie.

Am șchiopătat până la el, folosindu-mă de zid ca de o cârjă. Nu m-au observat până ce era să cad peste ele. Cea mai tânără îmi aruncă o privire și rămase cu gura căscată.

Am mai făcut un pas spre ele.

— Puteți să-mi aduceți mâncare și o pătură? Pot să plătesc.

Am întins mâna și m-am înspăimântat de cât de tare tremura. Era pătată cu sânge de când mă atinsesem pe față. Îmi simțeam cerul gurii crud, reavăn. Durea să vorbesc.

— Vă rog?

Mă priviră preț de o clipă într-o tăcere uluită. Apoi se uitară una la cealaltă și cea mai mare dintre ele o împinse pe cealaltă înauntru. Tânăra fată dispăru pe ușă fără să scoată o vorbă. Cea mai în vârstă, care părea de vreo șaisprezece ani se apropie de mine și întinse mâna.

I-am dat moneda și mi-am lăsat brațul să cadă greu pe lângă trup. Se uită la argint și dispăru înauntru după ce mai aruncă o privire cu coada ochiului la mine.

Prin ușa deschisă, auzeam sunetele calde, vioaie ale unui han plin de oameni: murmurul jos al conversației, întrerupt de câte un hohot de râs, clinchetele vesele ale sticlelor ciocnite și sunetul înfundat al urcioarelor de lemn așezate pe mese.

Și, șerpuind blând printre toate, o lăută cânta în fundal. Era un sunet slab, aproape înecat de celelalte, însă îl auzeam așa cum o mamă își aude copilul plângând de la câteva camere depărtare. Muzica era ca o amintire a familiei, prieteniei și a sentimentului cald de apartenență. Îmi făcea stomacul să se strângă, dinții să se încleșteze. Pentru un moment, mâinile nu mă mai durură de frig, cuprinse de dorul muzicii care să curgă prin ele.

Am făcut un pas încet, șovăitor. Încet, lunecând de-a lungul zidului, m-am îndepărtat de prag până ce n-am mai auzit muzica. Apoi am mai făcut un pas, până când mâinile îmi fură din nou

cuprinse de chinul gerului și durerea din piept venea numai de la coastele rupte. Erau dureri mai simple, mai ușor de îndurat.

Nu știi cât timp s-a scurs până să se întoarcă cele două fete. Cea mai tânără ținea o pătură înfășurată în jurul unui obiect. Am luat pătura și am strâns-o la pieptul meu îndurerat. Părea mult prea grea pentru mărimea ei, însă brațele îmi tremurau până și sub propria lor greutate, așa că mi-era greu să îmi dau seama. Cealaltă ținea un săculeț mic, plin ochi. L-am apucat și l-am strâns atât de tare că degetele-mi înfășurate în chiciură aproape că trosniră.

Mă privi îndelung.

— Poți să stai aici, lângă foc, dacă vrei.

Fata mai tânără încuviință.

— Nattie n-are să se supere.

Făcu un pas către mine și se întinse să mă cuprindă de braț.

M-am tras în spate atât de brusc că aproape am căzut.

— Nu! am vrut să strig, dar nu ieși decât un croncănit slab. Nu m-atinge.

Glasul îmi tremura, cu toate că nu-mi dădeam seama dacă era din mânie sau teamă. M-am îndreptat clătînându-mă spre zid și m-am sprijinit de el. Vocea îmi suna înfundată în urechi:

— Mă descurc.

Fata începu să plângă, iar mâinile îi căzură nefolositoare pe lângă corp.

— Trebuie să plec undeva.

Glasul mi se sparse în gâtlee. M-am răsucit și m-am îndepărtat cât de repede puteam. Nu eram sigur de ce anume fugeam; poate că de apropierea oamenilor. Aceasta era o altă lecție pe care o învățasem poate prea bine: oamenii însemnau durere. Am auzit câteva scâncete înfundate îndărătul meu. Mi se păru o veșnicie până ce am ajuns la colț.

Într-un târziu, am ajuns la ascunzișul meu, unde acoperișurile a două clădiri se întâlneau sub streășina unei a treia. Nu știi cum am reușit să urc până acolo.

În pătură am găsit o butelcuță plină de vin fiert cu mirodenii și o pâine proaspătă, cuibărită lângă un piept de curcan mai mare decât ambii mei pumni puși laolaltă. M-am înfășurat în pătură și m-am

adăpostit de vânt, căci ninsoarea se preschimbase în lapoviță. Cărămizile hornului din spatele meu erau calde, minunate.

Prima înghițitură de vin îmi arse gura ca focul, acolo unde întâlneai tăieturile dinăuntru. Însă a doua nu ustură nici pe departe atât de rău. Pâinea era moale și curcanul încă destul de cald.

M-am trezit la miezul nopții, când toate clopotele din oraș începuseră să bată. Oamenii alergau pe străzi și strigau. Cele șapte zile ale Marelui Jăluș fuseseră lăsate în urmă. Miezul Iernii trecuse. Un nou an începuse.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI – Roata Arzătoare

Am rămas ghemuit în adăpostul meu întreaga noapte și m-am trezit târziu a doua zi să-mi găsesc corpul amortit într-un nod strâns de durere. Cum mai aveam încă mâncare și puțin vin, am preferat să rămân locului decât să risc să cad în încercarea de a coborî în stradă.

Era o zi fără soare, cu un vânt umed care nu părea să mai contenească. Lapovița se scurgea prin streășina acoperișului de deasupra. Coșul de care mă sprijineam era cald, însă nu era de ajuns să-mi usuce pătura sau să alunge umezeala rece care îmi pătrunsese în haine.

Am terminat vinul și pâinea destul de devreme, iar după aceea mi-am petrecut mai tot timpul încercând să rod ce mai rămăsese pe oasele de curcan și să încălzesc zăpadă în butelcuța goală de vin, ca să am ce să beau.

Nici una din încercările mele nu se dovedi prea reușită, așa că am ajuns să mănânc zăpadă topită, care mă făcu să tremur de la gustul de smoolă din gură.

În ciuda rănilor mele, m-am lăsat cuprins de somn după-amiaza și m-am trezit noaptea târziu, cuprins de o căldură minunată. Am dat pătura la o parte și m-am rostogolit de lângă coșul acum prea cald, doar să mă trezesc prin zori, tremurând și ud până la piele. Mă simțeam ciudat, amețit, cumva cherchelit. M-am cuibărit din nou lângă horn și am petrecut restul zilei intrând și ieșind dintr-un somn agitat, febril.

Nu-mi amintesc nici cum am coborât de pe acoperiș, cuprins de delirul febrei și aproape schilod. Nu-mi amintesc cum mi-am făcut drum aproape un kilometru prin Splaiul Seului și pe la Coșuri. Îmi aduc aminte doar cum m-am prăbușit pe scările care duceau spre pivnița lui Trapis, cu punga cu bani ținută strâns în mână. Întins acolo, tremurând din toate oscioarele și lac de sudoare, am auzit plescăitul pașilor săi pe piatră.

— Ce ce, rosti el cu blândețe în vreme ce mă ridica. Sst sst.

Trapis mă îngriji în lungile zile de febră. Mă înfășură în pături, mă hrăni și când febra nu dădu semne să înceteze, folosi banii pe care îi adusesem să cumpere un leac dulce-amăru. Îmi ștergea fața și

mâinile cu comprese umede și-și murmură răbdătorul, blândul „Ce ce. Sst sst“ în vreme ce eu țipam, bântuit de nesfârșite coșmaruri aduse de febră, cu părinții mei morți, cu Chandrienii și cu un om cu ochi goi.

M-am trezit lucid, scăpat de febră.

— Ffooveeșcee, răsună glasul lui Tanee, din patul de care era legat.

— Ce ce. Sst sst, Tanee, rosti Trapis, care tocmai așeza unul dintre bebeluși și se pregătea să-l ridice pe altul.

Pruncul își plimbă privirea prin cameră ca o bufniță, cu ochi mari, întunecați, dar nu părea în stare să-și susțină capul de unul singur. În cameră se așternu tăcerea.

— Ffooveeșceeee, făcu Tanee din nou.

Am tușit să-mi dreg glasul.

— Ai o cană pe podea, lângă tine, zise Trapis, trecându-și mâna pe capul bebelușului pe care îl ținea.

— FFOOOOOVEEEEEEEȘCEEEEEAA! mugi Tanee, cu ciudate icnete ce-i întrerupeau strigătul.

Zgomotul îi agită pe mai mulți dintre ceilalți copii, care începură să se zbată în paturile lor.

Băiatul mai mare care ședea în colț își duse mâinile la urechi și începu să geamă. Apoi se legănă înainte și-napoi, încet mai întâi, dar după aceea din ce în ce mai violent, până când își izbi capul de zidul de piatră.

Trapis ajunse lângă el înainte ca băiatul să se rănească. Îl cuprinse cu brațele.

— Sst sst, Loni. Sst sst.

Legănatul încetini, însă nu încetă în întregime.

— Tanee, știi că nu-i bine să faci atâta hărmălaie, rosti el cu glas serios, dar lipsit de severitate. De ce faci necazuri? Loni ar putea să se rănească.

— Ffoveșce, susură Tanee.

Mi s-a părut că simt o nuanță de remușcare în vocea sa.

— Cred că vrea s-audă o poveste, m-am trezit eu că spun.

— Aaaa, făcu Tanee.

— Asta vrei, Tanee?

— Aaaa.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu știi povești, murmură Trapis.

Tanee căzu într-o tăcere încăpățânată.

„Oricine cunoaște o poveste, m-am gândit eu. Oricine știe măcar una.“

— Ffooveșcee!

Trapis își plimbă privirea prin încăperea tăcută, ca și cum ar fi căutat o scuză.

— Ei bine, începu el cam fără tragere de inimă, a trecut cam multă vreme de când n-am mai auzit vreo poveste pe-aici, nu-i așa?

Coborî ochii la băiatul pe care îl ținea în brațe.

— Loni, ți-ar plăcea s-auzi o poveste?

Loni încuviință cu asemenea entuziasm că aproape îi pocni bărbia lui Trapis cu creștetul.

— Poți să fii băiat cuminte și să stai locului, ca să pot spune o poveste?

Loni se opri din legănat aproape ca la comandă. Trapis îi dădu drumul încet și pași înapoi. După ce îl privi pe băiat cu luare-aminte, să se asigure că nu avea să-și facă rău, se îndreptă cu atenție spre scaunul său.

— Binee, murmură el pentru sine și se întinse după pruncul pe care îl lăsase lângă scaun. Oare am eu o poveste de spus?

Vorbea foarte blând, iar copiii făcură ochii mari la el.

— Nu. Nu. Nu am. Pot să-mi amintesc una? Se pare că aș face bine să-mi aduc aminte.

Rămase pe gânduri pentru câteva clipe, fredonându-i un cântec de leagăn copilului din brațele sale.

— Da, cu siguranță, rosti și se îndreptă în scaun. Sunteți gata?

Aceasta-i o poveste de tare, tare demult. Înainte ca noi să ne fi născut. Înainte să se fi născut și părinții noștri. A fost acum mult timp. Poate... poate patru veacuri. Nu, chiar mai mult. Poate o mie de ani. Sau poate nu chiar atât de mult.

Lumea era în vremuri de restriște. Oamenii erau înfometăți și bolnavi. Foamete și boli groaznice. Erau multe războaie și câte și mai câte alte grozāvii, fiindcă nu se găsea nimeni care să le pună capăt.

Dar cel mai rău lucru în vremea aceea era că demonii străbăteau pământul. Unii erau mici și aduceau necazuri mici, ființe care betegeau caii și stricau laptele. Însă erau și mulți demoni care făceau grozāvii mai mari.

Duhuri care se furișau în trupurile oamenilor și îi îmbolnăveau sau îi scoteau din minți, dar nici ele nu erau cele mai rele. Demoni care arătau ca lighioane uriașe care înhățau oameni și-i înfulecau cât încă mai erau vii și țipau, dar nici ei nu erau cei mai răi. Unii demoni jupuiau pielea de pe oameni și o purtau ca pe straie, dar nici măcar nu erau ei cei mai răi.

Era un demon care se ridica peste toți ceilalți. Encanis, bezna care înghițea totul. Oriunde ar fi pășit, chipul îi era întotdeauna ascuns de umbre, iar scorpionii care îl înțepau se prăpădeau numaidecât din pricina necurăteniei pe care au atins-o.

Însă Tehlu, care a făurit lumea și e stăpânul tuturor celor văzute și nevăzute, veghea asupra oamenilor. A văzut că duhurile rele ne vâneau, ne omorau și ne mâncau trupurile. Pe unii i-a salvat, însă numai pe câțiva. Căci Tehlu este drept și îi ajută doar pe cei vrednici, iar în acele vremuri puțini oameni făceau ceva până și pentru propriul lor bine, darămite pentru binele altora.

Tehlu era întristat din acea pricină. Fiindcă el crease lumea să fie un loc bun în care oamenii să viețuiască. Dar biserica sa căzuse pradă viciilor și depravării. Furau de la cei necăjiți și nu mai ascultau de legile pe care el le dăduse...

Nu, stați așa. Încă nu era biserică și nici preoți. Doar bărbați și femei, dintre care numai unii știau cine era Tehlu. Dar până și aceia erau haini, așa că, atunci când i-au cerut ajutor Stăpânului Tehlu, el nu și-a plecat urechea la tânguierile lor.

Dar după ani și ani de veghe și așteptare, Tehlu a zărit o femeie cu inima și sufletul neîntinat. Numele ei era Perial. Mama ei o crescuse să cunoască numele lui Tehlu, iar ea i se închina și îi aducea ofrande atât cât o lăsa sărăcia. Cu toate că propria ei viață era grea, Perial se ruga doar pentru alții și niciodată pentru ea însăși.

Tehlu veghe asupra ei vreme de mulți ani. Văzu că viața ei era aspră, plină de nefericiri și chinuri din pricina demonilor și a oamenilor răi. Dar ea nu i-a blestemat niciodată numele și nu a încetat să se roage, nici nu s-a purtat cu semenii ei decât cu bunătate și respect.

Așa că, într-o noapte, Tehlu i s-a arătat într-un vis. A venit înaintea ei și părea făcut întru totul din foc și pară. A venit la ea în toată slava lui și a întrebat-o dacă știe cine se găsea în fața ei.

— Cum să nu, spuse ea.

Vedeți voi, era foarte liniștită fiindcă credea că are doar un vis ciudat.

— Ești Stăpânul Tehlu.

El încuviință și o întreabă dacă știa de ce venise la ea.

— Ai de gând să faci ceva pentru vecina mea, Debora? întrebă ea, căci pentru aceasta se rugase înainte să se culce. Ai să-ți pui mâna peste soțul ei, Losel, să faci din el un om mai bun? Felul în care se poartă cu ea nu e bun. Un bărbat nu ar trebui să atingă astfel o femeie, ci numai în dragoste.

Tehlu îi cunoștea vecinii. Știa că sunt oameni răi, care făceau rele. Toți cei din sat erau răi, în afară de ea. Toți oamenii din lume erau așa. Și tocmai asta i-a spus.

— Debora a fost dreaptă și bună cu mine, rosti Perial. Până și Losel, pe care nu-l am la suflet, e totuși unul dintre vecinii mei.

Tehlu i-a spus că Debora își petrecea vremea în paturile multor bărbați, iar Losel se îmbăta în fiecare zi a săptămânii, până și de Jăluș. Nu, stați... încă nu se ținea Jălușul. Dar oricum bea foarte mult. Uneori se mânia atât de tare că-și bătea nevasta până ce ea nu mai era în stare să se ridice sau măcar să scoată un sunet.

În visul ei, Perial rămase câteva clipe pe gânduri. Știa că Tehlu grația adevărul, căci Perial, deși avea inima curată ca lacrima, nu era proastă. Bănuise că vecinii ei făceau ceea ce îi spusese Tehlu. Chiar și acum, că știa cu siguranță, încă îi păsa de binele vecinilor ei.

— Nu ai de gând să o ajuți?

Tehlu răspunse că bărbatul și nevasta lui se meritau unu pe altul, că fiecare era pedeapsa binemeritată a celuilalt. Erau haini, iar cei haini trebuiau să fie pedepsiți.

Perial vorbi sincer, poate fiindcă credea că visează, dar poate că ar fi zis același lucru dacă ar fi fost trează, căci Perial spunea doar ceea ce era în inima ei.

— Nu e vina lor că lumea e plină de alegeri greu de făcut, de foamete și singurătate, spuse ea. Ce poți să aștepti de la oameni, când demonii le dau târcoale?

Dar, deși Tehlu îi ascultase cuvintele înțelepte, i-a mai spus o dată că omenirea era plină de răutate, iar cei răi ar trebui pedepsiți.

— Cred că știi foarte puțin despre ce înseamnă să fii om. Iar eu i-aș ajuta dacă aș fi în stare, rosti ea cu hotărâre.

— AȘA SĂ FIE, grăi Tehlu și își puse mâna deasupra inimii ei.

La atingerea lui, Perial se simți de parcă era un mare clopot de aur care bătea pentru întâia oară. Deschise ochii și își dădu de îndată seama că acela nu fusese un vis oarecare.

Astfel că nu fu surprinsă să descopere că rămăsese grea. În trei luni, dădu naștere unui prunc desăvârșit, cu ochii negri ca tăciunele. Îi puse numele Menda. În a doua zi după ce s-a născut, Menda putea să meargă de-a bușilea. Încă două zile și deja mergea pe picioare. Perial era uimită, dar nu se îngrijora, pentru că știa că acel copil era un dar de la Tehlu.

Cu toate acestea, Perial era înțeleaptă. Știa că toți ceilalți oameni nu ar înțelege. Așa că îl ținu pe Menda aproape de ea, iar când prietenii și vecinii veniră să o viziteze, nu îi lăsă să intre. Dar asta nu putea să dureze foarte mult, căci într-un mic târg nu existau secrete. Oamenii știau că Perial nu avea soț. Deși copiii din flori erau des întâlniți în zilele acelea, cei care ajungeau bărbați în mai puțin de două luni erau cam scumpi la vedere. Le era teamă că poate se așezase cu un demon și că fiul ei era copil de demon. Asemenea lucruri se mai petrecuseră în acele vremuri întunecate, iar oamenii se temeau.

Așa că, în prima zi a celui de-al șaptelea răstimp, s-au adunat cu toții și s-au îndreptat spre căsuța în care Perial trăia cu fiul ei. Fierarul târgului, pe care-l chema Rengen, îi conducea.

— Arată-ne băiatul, strigă el, dar din casă nu veni răspuns. Adu băiatul înaintea noastră și arată-ne că nu e decât un copil de om.

Din casă nu răzbătu nici un sunet și, cu toate că erau mulți bărbați printre ei, nici măcar unul nu îndrăznea să intre într-o casă care putea să ascundă copilul unui demon. Așa că fierarul strigă din nou:

— Perial, scoate-l afară pe micul Menda sau ai să arzi cu tot cu casa ta.

Ușa se deschise și un tânăr păși afară. Nimeni nu-și dădea seama cine era, pentru că Menda arăta ca un tânăr de șaptesprezece ani, deși nu trecuseră decât șapte răstimpuri de când se născuse. Era înalt și mândru, cu păr și ochi ca tăciunele.

— Eu sunt cel pe care-l credeți Menda, rosti el cu glas puternic și adânc. Ce treabă aveți cu mine?

La auzul vocii sale, Perial icni dinăuntrul colibei. Nu numai că era prima oară când Menda vorbea, însă vocea lui era aceeași ca a celui ce îi apăruse în vis, cu luni în urmă.

— Ce vrei să spui, că te credem Menda? întrebă fierarul și strânse ciocanul în mâini.

Știa că unii demoni arătau ca oamenii sau că se ascundeau sub pielea lor, pe care o purtau ca pe niște straie, ca un om ce se ascunde sub o blană de oaie.

Copilul care nu era copil vorbi din nou:

— Sunt fiul lui Perial, dar nu sunt Menda. Și nu sunt un duh rău.

— Atunci, atinge fierul ciocanului meu, căută Rengen să-l întărește, căci știa că demonii se tem de două lucruri, de fierul rece și de focul care curăță răul.

Își întinse ciocanul greu de fierar. Îi tremura în mâini, dar nimeni nu îl nesocoti pentru asta.

Cel care nu era Menda înaintă și își așeză amândouă mâinile pe capătul de fier al ciocanului. Nu se întâmplă nimic. Perial izbucni în lacrimi din pragul ușii de unde privea, căci, deși avea deplină credință în Tehlu, nu își putuse stăpâni grija de mamă pentru fiul ei.

— Nu sunt Menda, cu toate că mama mea m-a numit așa. Eu sunt Tehlu, stăpânul tuturor. Am venit să vă eliberez de demoni și de răutatea din inimile voastre. Eu sunt Tehlu, îmi sunt propriul meu fiu. Cei cu inima rea să-mi audă vocea și să tremure.

Și tremurat-au. Dar unii dintre ei au refuzat să creadă. L-au făcut demon și l-au hulit. Unii au aruncat cu pietre și l-au blestemat sau au scuipat spre el și mama sa.

Tehlu s-a mâniat și poate că i-ar fi nimicit pe toți, dar Perial a dat fuga spre el și i-a pus mâna pe umăr.

— La ce altceva să te aștepți de la oameni care au demoni drept vecini? Întrebă ea cu blândețe. Până și cel mai cuminte câine are să muște dacă a primit destule lovituri.

Tehlu îi cântări cuvintele și găsi că erau înțelepte. Așa că se uită la Rengen, se uită adânc în inima lui și grăi:

— Rengen, fiul lui Engen, ai o țiitoare pe care o plătești să se așeze cu tine. Unii oameni vin în fierăria ta, iar tu îi înșeli și îi furi. Și cu toate că te rogi cu voce tare, nu crezi că Eu, Tehlu, am făcut lumea și că veghez peste toți cei ce trăiesc.

La auzul cuvintelor sale, Rengen păli și scăpă ciocanul din mâini. Pentru că ceea ce spusese Tehlu era adevărat. Tehlu se uită la toți bărbații și femeile de acolo. Privi în inimile lor și le dezvălui ce vedea în ele. Cu toții erau decăzuți, într-atât de mult încât Rengen era unul dintre cei mai virtuoși dintre ei. Apoi Tehlu trase pe pământul drumului o linie care îl despărțea de cei ce veniseră.

— Drumul acesta e precum cursul șerpuitor al unei vieți. Aveți două căi pe care să alegeți să mergeți, una lângă cealaltă. Voi cu toții călătoriți deja pe partea aceea. Trebuie să alegeți. Rămâneți pe calea voastră sau traversați pe a mea.

— Dar drumul e același, nu? Până la urmă, duce în același loc, întrebă cineva.

— Da.

— Încotro duce drumul?

— Spre moarte. Toate viețile se sfârșesc în moarte, în afară de una singură. Astfel e mersul lucrurilor.

— Atunci, ce mai contează pe ce parte e un om?

Cel care punea întrebările era Rengen. Era un ins voinic, unul dintre pușinii care erau mai înalți decât Tehlu cel cu ochi negri. Dar era cutremurat de tot ceea ce văzuse și auzise.

— Ce se găsește de partea noastră a drumului.

— Suferință. Pedepsă, răspuse Tehlu cu glas dur și rece ca piatra.

— Și pe partea ta?

— Suferință acum, rosti Tehlu pe același glas. Pedepsă acum, pentru tot ceea ce ați înfăptuit. Nu poate fi evitată. Dar și eu mă aflu aici, căci este calea mea.

— Cum pot să traversez?

— Regretă, căiește-te și vino la mine.

Rengen trecu peste linie și ajunse lângă zeul său. Apoi Tehlu se aplecă să ridice ciocanul pe care fierarul îl scăpase. Însă, în loc să i-l dea înapoi, îl pâlă pe Rengen de parcă ținea un bici în mână. O dată. De două ori. De trei. A treia lovitură îl trimise pe Rengen în genunchi, să geamă și să plângă de durere. Dar după cea de-a treia lovitură, Tehlu puse ciocanul deoparte, îngenunche lângă Rengen și îl privi drept în ochi.

— Ai fost primul care a cutezat să treacă, șopti el la urechea fierarului. A fost o faptă curajoasă, deloc ușoară. Sunt mândru de tine. De acum înainte, nu te vei mai numi Rengen, acum ești Wereth, făuritorul căii.

Apoi Tehlu îl cuprinse cu brațele, iar atingerea lui luă mult din durerea lui Rengen, acum numit Wereth. Însă nu toată, căci Tehlu grăise adevărul când spusese că pedeapsa nu poate fi ocolită.

Unul după altul, oamenii trecură linia. Și unul după altul Tehlu îi doborî cu ciocanul. Dar după ce cădeau fiecare bărbat și femeie, Tehlu îngenunchea și le vorbea, dându-le noi nume și lecuindu-le câțva din durere.

Mulți dintre bărbați și femei aveau demoni ce se ascuseră în ei, care o luară la sănătoasa răcnind de mama focului la atingerea ciocanului. Tehlu le vorbi mai mult acelor oameni, dar la sfârșit nu pregeta să îi îmbrățișeze, iar ei îi erau recunoscători. Unii dintre ei dansau de bucuria de a fi eliberați de făpturile groaznice care sălășluiseră în ei.

La sfârșit, șapte dintre ei rămăseseră de cealaltă parte a liniei. De trei ori Tehlu îi întrebă dacă vor să treacă și de trei ori îl refuzară. După a treia oară, Tehlu săltă peste linie și îi lovi aprig pe fiecare. Cu toții se prăbușiră la pământ.

Dar nu toți erau oameni. Când Tehlu îl izbi pe al patrulea, se auzi un sunet înăbușit de fier și se simți miros de piele arsă. Fiindcă al patrulea om nu era de fapt un om, ci un demon ce purta piele de om. Când își arătă adevărata înfățișare, Tehlu îl înhăță și îi frânse trupul în mâinile sale, îi blestemă numele și îl trimise în întunecimea care era sălașul celor din stirpea sa.

Ceilalți trei se lăsară loviți. Niciunul nu era demon, cu toate că din trupurile lor fugiră duhuri. După ce totul se sfârși, Tehlu nu le vorbi celor șase care refuzaseră să treacă, nici nu îngenunche să îi îmbrățișeze și să le tămăduiască rănilile.

În ziua următoare, Tehlu porni la drum să sfârșească ceea ce începuse. Cutreieră oraș după oraș, sat după sat, oferindu-le tuturor aceeași alegere pe care o dăduse în acea zi. Rezultatul era întotdeauna același, unii traversau, unii nu, unii nu erau oameni, ci demoni pe care îi distrugea.

Însă mai rămăsese un demon care îi scăpa lui Tehlu. Encanis, cel cu chipul învăluit în umbră. Encanis, a cărui voce era ca un țărnuș înfipt în mințile oamenilor.

Oriunde se oprea Tehlu să aducă oamenilor alegerea căii sale, Encanis fusese acolo înaintea sa, devastând recolte și otrăvind fântâni. Encanis, care îi împingea pe oameni să se ucidă unul pe celălalt și care fura noaptea copii din paturile lor.

La capătul celor șapte ani, pașii lui Tehlu străbătuseră întreaga lume. Izgonise toți demonii care ne urgiseau. În afară de unul. Encanis era încă liber și el singur era mai cumplit decât o mie de demoni în ruina și prăpădul pe care le aducea.

Așa că Tehlu îl urmărea, iar Encanis se ferea din calea lui. Curând, Tehlu era la două zile în urma lui, apoi două zile, apoi jumătate de zi. În sfârșit, ajunsese atât de aproape că simțea răceala cumplită a trecerii lui Encanis și zărea locuri unde acesta își pusese mâinile și picioarele, căci erau acoperite de o chiciură neagră.

Cum se știa hăituit, Encanis intră într-un mare oraș. Stăpânul demonilor își adună toate puterile și aproape că nimici orașul. Spera că Tehlu avea să întârzie îndeajuns încât să scape de el, însă Zeul Pribeag se opri doar să numească preoți care să se îngrijească de orașul năpăstuit. Encanis fugi vreme de șase zile și distruse șase orașe

în goana lui. Dar în cea de-a șaptea zi, Tehlu se apropie de Encanis până ca acesta să apuce să-și adune puterile și orașul fu salvat. De aceea, șapte e un număr cu noroc și asta sărbătorim noi de Caenin.

Encanis era în mare încurcătură și toate gândurile i se îndreptară spre fugă. Însă în a opta zi Tehlu nu se opri nici să mănânce, nici să doarmă. Astfel, la capătul doborâșului, Tehlu îl ajunse din urmă pe Encanis. Sări asupra demonului și îl păli cu ciocanul. Encanis se prăbuși ca o piatră, însă ciocanul lui Tehlu se sfărâmă și rămase în colbul drumului.

Tehlu cără pe umeri trupul neputincios al demonului întreaga noapte, iar în dimineața celei de-a noua zile ajunse în orașul Atur. Când oamenii îl zăriră pe Tehlu cărând trupul demonului, socotiră că Encanis era mort. Însă Tehlu știa că asemenea lucru nu era ușor de făcut. O sabie oarecare sau orice alt fel de lovitură nu îl putea ucide. Nici gratiile de fier ale unei temnițe nu îl puteau ține închis.

Așa că Tehlu îl duse pe Encanis la fierărie. Ceru fier, iar oamenii îi aduseră tot fierul pe care îl aveau. Deși nu se odihni, nici nu luase măcar o îmbucătură de mâncare, Tehlu lucră fără răgaz în a noua zi.

În vreme ce zece oameni dădeau la foale, Tehlu făuri marea roată de fier.

Lucră întreaga noapte și, când primele raze ale celei de-a zecea dimineți îi atinseră chipul, Tehlu lovi roata cu ciocanul o ultimă oară și roata fu terminată. Făurită din fier negru, era mai înaltă decât un om. Avea șase spițe, fiecare mai groasă decât mânerul unui baros, iar marginea obezilor sale era lată cât palma unui om în lungime. Cântărea cât patruzeci de oameni și era rece la atingere. Sunetul numelui ei era groaznic și nimeni nu putea să-l pronunțe.

Tehlu îi adună în jurul său pe oamenii care se strânsesă să-l vadă și alese un preot din rândurile lor. Apoi le porunci să sape o groapă adâncă în mijlocul orașului, lată de cinci metri și adâncă de șapte. Când soarele se înălță pe cer, Tehlu așeză trupul demonului pe roată. La atingerea fierului, Encanis începu să se frământa în somn. Însă Tehlu îl înlănțui strâns de roată și cu ciocanul bătu zalele lanțurilor, ferecându-le mai bine decât orice lacăt. Apoi Tehlu se îndepărtă și cu toții îl văzură din nou pe Encanis zbatându-se ca în ghearele unui coșmar. Apoi se cutremură și își veni în simțiri. Se opinti să scape din

lanțuri, iar trupul i se arcuia în sus în strădania de a se elibera. Simțea fierul care îi atingea pielea ca pe cuțite, ace și unghii, ca pe durerea aspră a degerăturii, ca pe înțepăturile a o sută de tăuni. Encanis se zbătea pe roată și începu să răcnească din pricina fierului care îi mușca din trup, îl mistuia și îl îngheța în același timp.

Pentru Tehlu, urletele sale erau ca un cântec de leagăn. Se întinse pe pământ, lângă roată, și căzu într-un somn adânc, pentru că era foarte istovit.

Când se trezi, văzu că se înserase. Encanis era încă înlănțuit de roată, dar nu mai urla și nici nu se zbătea ca un animal încolțit. Tehlu se aplecă și, cu mare greutate, ridică roata și o propti de un copac din apropiere. Nici că se apropiase bine, că Encanis începu să-l blesteme în limbi pe care nimeni nu le cunoștea, să caute să-l zgârie și să-l muște.

— Tu ți-ai făcut-o cu mâna ta, rosti Tehlu.

În acea noapte avu loc o sărbătoare. Tehlu trimise oameni să taie brebenei și să-i folosească să aprindă un foc pe fundul gropii pe care o săpaseră.

Toată noaptea, locuitorii orașului au dansat și cântat în jurul focului. Știau că ultimul și cel mai primejdios dintre demoni fusese în sfârșit prins. Și toată noaptea Encanis rămase agățat de roată, privindu-i nemișcat ca un șarpe.

În dimineața celei de-a unsprezecea zile, Tehlu veni înaintea lui Encanis pentru o a treia și ultimă oară. Demonul părea sfârșit și aproape sălbatic. Pielea îi era pământie și slăbise într-atât încât i se vedeau oasele pe sub ea. Însă puterea nu-l părăsise și plutea în juru-i ca o mantie întunecată, ascunzându-i chipul în umbră.

— Encanis, începu Tehlu. E ultima ta șansă să vorbești. Fă-o, fiindcă știu că îți stă în putere.

— Stăpâne Tehlu, eu nu sunt Encanis.

Pentru o scurtă clipă, glasul demonului se umplu de jale, iar toți cei ce-l auziră fură cuprinși de milă. Dar apoi roata răsună ca un clopot de fier. La auzul sunetului, trupul lui Encanis se încovoie de durere apoi căzu, atârnat de încheieturi, atunci când roata amuți.

— Nu căuta să mă înșeli, întunecatele. Nu rosti minciuni, spuse aspru Tehlu, cu ochii întunecați și duri precum fierul roții.

— Atunci, ce? șuieră Encanis, cu glasul ca un scrâșnet de pietre zgâriate una de cealaltă. Ce? Fărăma-ți-aș oasele, ce vrei de la mine?

— Drumul tău e foarte scurt, Encanis. Dar încă poți să alegi partea pe care să-l urmezi.

Encanis râse cu dispreț.

— Vrei să-mi dai aceeași alegere pe care le-ai dat-o vitelor ăstora? Atunci, da, am să trec pe calea ta. Regret și mă căi...

Roata gemu din nou, ca un clopot enorm ce bătea îndelung și puternic. Encanis își încordă din nou corpul sub lanțuri și sunetul țipătului său cutremură pământul și sfărâmă pietre pentru câteva sute de metri împrejur.

Când sunetul roții și țipătul se stinseră, Encanis rămase agățat, răsuflând din greu și tremurând în lanțuri.

— Te-am prevenit să nu rostești minciuni, Encanis, spuse Tehlu fără fărâma de milă.

— Atunci aleg calea mea! strigă Encanis. Nu regret nimic! Dacă ar fi să aleg din nou, tot ce-aș schimba ar fi să fug mai repede. Oamenii tăi nu sunt decât vite cu care se hrănesc cei din stirpea mea! Roade-ți-aș oasele, dacă mi-ai da jumătate de oră, așa face asemenea grozăvii încât țărănoii ăștia nenorociți care stau gură-cască aici ar înnebuni de teamă. Le-aș bea sângele copiilor și m-aș îmbăia în lacrimile femeilor lor.

Poate că ar fi spus mai multe, dar nu mai avea răsuflare din pricină că se tot zbătea în lanțurile ce-l țineau.

— Așa deci, rosti Tehlu și se apropie de roată.

Preț de o clipă, părea că are de gând să-l îmbrățișeze pe Encanis, dar de fapt se întindea după spițele de fier ale roții. Apoi se opinti și ridică roata deasupra capului. O cără, cu brațele întinse, spre groapă și îl aruncă pe Encanis înăuntru.

În timpul nopții, zeci de tufe de brebenel ținuseră focul aprins. Flăcările se stinseră odată cu sosirea dimineții, lăsând în urmă un pat de jar încins, care lucea sub mângâierea vântului.

Roata, cu Encanis pe ea, căzu cu o bufnitură. Se cufundă cu câteva palme adâncime în tăciunii fierbinți, într-un nor de scânteii și cenușă. Encanis era ținut deasupra lor de fierul care îl cetluia, care îi ardea și mușca din carne.

Deși nu căzuse în foc, căldura era atât de puternică încât straiile lui Encanis se înnegriră, prinzând să se fărâmițeze fără să ia foc. Demonul se zvârcoli în lanțurile sale, adâncindu-se și mai mult în tăciuni. Encanis urlă, fiindcă știa că până și demonii pot să moară de la foc sau fier. Și, cu toate că era puternic, era înlănțuit de fier și lăsat să ardă. Simți cum metalul roții se încălzește sub el, cum îi înnegrește carnea de pe mâini și picioare. Țipă, cuprins de durere, dar, chiar și atunci când pielea începu să îi fumege și să i se mistuie văzând cu ochii, chipul îi era încă ascuns în umbra ce se ridica din el ca o limbă de foc întunecată.

Apoi, Encanis amuți și singurul sunet era sâsăitul sudorii și al sângelui ce picurau din trupul său. Pentru câteva clipe nespus de lungi, totul încremeni în jur. Encanis se încordă să rupă lanțurile ce îl legau de roată și părea că avea să se încordeze până ce mușchii i s-ar sfâșia de pe oase și tendoane.

Se auzi un zgomot puternic, de clopot crăpat și brațul demonului se eliberă din strânsoare. Zalele lanțului, acum strălucind roșiatic din pricina focului, zburară în toate părțile să aterizeze fumegând la picioarele celor de deasupra. Singurul sunet ce urmă era cel al râsului sălbatic al lui Encanis, ca o sticlă spartă.

Imediat, demonul își eliberă și cealaltă mână, dar, înainte să mai apuce să facă ceva, Tehlu se aruncă în groapă și ateriză cu atâta forță încât fierul răsună sub el. Îi prinse mâinile demonului și i le apăsă înapoi pe roată. Encanis scoase un urlat de mânie și nedumerire, căci, deși fusese împins din nou pe roata arzătoare și simțea că forța lui Tehlu era mai mare decât cea a lanțurilor pe care tocmai le rupseseră, îl vedea pe Tehlu arzând în flăcări.

— Prostule! strigă cu glas tânguitor. Ai să mori aici cu mine. Lasă-mă și ai să trăiești. Dă-mi drumul și n-am să mai pricinuiesc rele.

Iar roata nu mai răsună, căci Encanis era într-adevăr înspăimântat.

— Nu, rosti Tehlu. Pedepsa ta e moartea. Și o să ai parte de ea.

— Prostule! Nebunule! țipă Encanis, care se zbătea în van. Arzi în flăcări cu mine, ai să mori deodată cu mine!

— Toate lucrurile se fac cenușă, tot astfel cum și carnea aceasta va arde. Dar eu sunt Tehlu. Eu îmi sunt fiu. Eu îmi sunt tată. Am fost înainte, voi fi și după. Dacă e să fiu o jertfă, atunci va fi o jertfă adusă

mie însumi. Și, dacă va mai fi nevoie de mine și voi fi chemat după datinile mele, voi veni din nou să judec și să pedepsesc.

Astfel, Tehlu l-a ținut strâns de roata arzătoare și amenințările și vaietele demonului nu-l mișcară câtuși de puțin. Așa s-a dus Encanis de pe lumea asta și odată cu el Tehlu, care era Menda. Amândoi s-au mistuit până au ajuns un pumn de cenușă în groapa din Atur. De aceea, preoții tehlini poartă robe cenușii. Și de aceea știm că Tehlu se îngrijește de noi, ne veghează și ne păzește de...

Trapis își întrerupse povestea când Jaspin începu să urle și să se zbată în lațuri. Imediat ce atenția nu mi-a mai fost ținută de poveste, m-am cufundat din nou în somn. După aceea, m-a cuprins o bănuială care nu m-a părăsit vreodată pe de-a întregul. Oare să fi fost Trapis un preot tehlin? Roba îi era zdrențuroasă și murdară, dar acum mult, mult timp poate că fusese cenușie. Bucăți din poveste fuseseră istorisite cu greutate și bâlbâieli, dar altele cu solemnitate și măiestrie, ca și cum ar fi recitat din amintiri pe jumătate uitate. Sau predici? Sau din ce citise din *Cartea Căii*?

Nu l-am întrebat niciodată. Și, cu toate că i-am vizitat adeseori pivnița în lunile care au urmat, nu l-am mai auzit pe Trapis să spună o altă poveste.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU – Umbre vii

Deși majoritatea lecțiilor erau dureroase și neplăcute, am continuat să învăț pe întreaga durată a șederii mele în Bobcatran. Am învățat cum să cerșesc. Era o aplicare foarte practică a actoriei, cu un public foarte dificil. O făceam bine, dar în Mal oamenii nu se grăbeau să-și desfacă baierele pungii, iar un blid de cerșit gol însemna o noapte rece, fără mâncare.

Printr-un primejdios proces de încercare și eroare am învățat cum era mai bine să tai o pungă cu bani și cum să scotocesc într-un buzunar. Eram mai iscusit în cea de-a doua îndeletnicire. Nu trecu mult că încuietori și lacăte de tot felul îmi predară secretele lor. Degetele mele subțiri își găseau foloase pe care părinții mei sau Abenthy nu le-ar fi ghicit vreodată.

Am învățat să fug din calea oricui avea un zâmbet nefiresc de alb. Rășina de danar îți înălbește dinții încetul cu încetul, așa că dacă un mâncător de dulce trăiește îndeajuns să aibă dinții de un alb imaculat însemna că a vândut tot ce avea pentru ea. Bobcatranul e plin de oameni periculoși, dar niciunul mai periculos decât un mâncător de dulce care jinduiește cu disperare după mai multă rășină. Ar omorî pentru câțiva gologani.

Am învățat cum să încropesc încălțări din zdrențe. Papucii adevărați deveniseră un vis de neatins pentru mine. În primii doi ani, picioarele îmi erau întotdeauna reci sau zdrelite, sau ambele. Însă în al treilea an deveniră precum pielea tăbăcită și eram în stare să fug ore întregi cu picioarele goale pe pietrele aspre ale orașului și să nu simt nimic.

Am învățat să nu mă aștept la ajutor din partea nimănui. În părțile rău-famate ale Bobcatranului, un strigăt după ajutor atrăgea prădătorii ca mirosul de sânge în vânt.

Dormeam pe acoperiș, cuibărit în ascunzișul meu. Somnul adânc îmi fu tulburat de un hohot aspru și de zgomot de pași grăbiți pe aleea dedesubt.

Pașii amuțiră și alte râsete urmară sunetului de pânză sfâșiată. M-am furișat la marginea acoperișului să iscodesc ce se petrecea în alee.

Am zărit mai mulți băieți mai mari, aproape bărbați. Erau îmbrăcați ca și mine, în zdrențe și murdari din cap până-n picioare. Erau în număr de cinci, poate șase. Intrau și ieșeau din umbre de parcă erau umbre vii. Piepturile li se umflau și se retrăgeau ritmic de la alergătură și sunetul răsuflării ajungea până la mine pe acoperiș.

Victima pe care o vânau era în mijlocul aleii: un băiat de cel mult opt ani. Unul dintre urmăritori îl ținea trântit la pământ. Pielea dezgolită a băiatului lucea palidă în lumina lunii. Se auzi încă un zgomot de pânză ruptă, urmat de țipătul băiatului, apoi de un suspin sugrumat. Ceilalți urmăreau și vorbeau cu glas jos, nerăbdător, iar pe chipuri purtau zâmbete dure, înfometate.

Și mie mi se întâmplase de mai multe ori să fiu fugărit noaptea. Acum câteva luni fusesem chiar prins. M-am trezit cu o țigla grea în mână, gata să arunc.

Apoi m-am oprit și mi-am întors privirea spre ascunzișul meu. Acolo mă așteptau o pătură zdrențuită și jumătate de pâine. Pe deasupra, îmi mai ascusesem banii de zile negre, opt bani de fier pe care îi țineam pentru ziua când norocul avea să mă părăsească. Și cea mai valoroasă posesiune a mea, cartea lui Ben. Acolo eram în siguranță. Chiar dacă îl loveam pe unul din ei, ceilalți ar fi ajuns pe acoperiș în nici două minute. Și, chiar dacă aș fi scăpat, nu aș fi avut unde să mă duc.

Am pus țigla la locul ei. M-am întors la ceea ce devenise căminul meu și m-am ghemuit la adăpostul nișei dintre acoperișurile de deasupra. Am strâns pătura în pumni și mi-am încleștat dinții, căutând cu disperare să ignor zumzetul conversației dedesubt, întrerupte din când în când de râsete aspre și de suspine înecate, deznădăjduite.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI – Interludiu – Dornic de motive

Kvothe îi făcu semn Cronicarului să-și lase penița și se întinse, încrucișându-și degetele deasupra capului.

— De multă vreme nu mi-am mai amintit lucrurile astea, rosti el. Dacă ești dornic să afli motivele pentru care am devenit acel Kvothe despre care se spun atâtea povești, acolo e cel mai bine să cauți.

Cronicarul își încreți fruntea.

— Ce anume vrei să spui?

Kvothe își privi mâinile, căzut pe gânduri.

— Știi de câte ori am mâncat bătaie pe parcursul vieții?

Cronicarul clătină din cap.

Kvothe își ridică ochii spre el, apoi rânji și ridică nepăsător din umeri.

— Nici eu. Ai crede că asemenea lucruri nu se uită prea ușor. Ai crede că ar trebui să-mi amintesc de câte ori mi-au fost frânte oasele. Ai crede că mi-aș aminti câte copci și bandaje am avut.

Clătină din cap.

— Nu-mi amintesc. Dar îmi amintesc plânsetele înecate ale aceluia băiat, în întuneric. După atâția ani, încă-mi răsună în minte ca un clopot.

Cronicarul se încruntă.

— Chiar tu ai spus că nu aveai ce să faci.

— Puteam să fac ceva, dar n-am făcut, rosti Kvothe, posomorât. Am făcut o alegere și o regret până în ziua de azi. Oasele se vindecă. Regretele nu te părăsesc niciodată.

Kvothe se lăsă pe spătarul scaunului.

— Dar de-ajuns cu partea sumbră a Bobcatranului.

Se ridică în picioare și se întinse din nou, cu brațele deasupra capului.

— De ce, Reshi? De ce-ai rămas acolo dacă era atât de cumplit? izbucni Bast dintr-odată.

Kvothe încuviință ca pentru sine însuși, semn că se aștepta la asemenea întrebare.

— Bast, unde altundeva să mă fi dus? Toți cei pe care-i cunoșteam erau morți și îngropați.

— Nu toți, insistă Bast. Mai era Abenthy. Puteai să mergi la el.

— Bast, Necrezul era la sute de kilometri depărtare, răspunde Kvothe obosit în vreme ce se îndreptă spre cealaltă parte a încăperii și se duse după tejghea. La sute de kilometri fără hărțile tatălui meu care să mă îndrume. Sute de kilometri fără căruțe în care să călătoresc și să dorm. Fără niciun fel de ajutor, fără bani sau încălțări. Poate că nu era o călătorie imposibilă. Dar pentru un copil încă marcat de pierderea părinților...

Kvothe clătină din cap.

— Nu. Măcar în Bobcatran puteam să cerșesc sau să fur. Abia am reușit să supraviețuiesc vara în pădure. Dar peste iarnă? Aș fi murit de foame sau înghețat.

Își umplu cana și începu să adauge mirodenii din mai multe recipiente micuțe, apoi se îndreptă îngândurat spre șemineul de piatră.

— Ai dreptate, desigur. Oriunde ar fi fost mai bine decât în Bobcatran.

Ridică din umeri, cu fața la foc.

— Dar cu toții suntem ființe supuse obiceiurilor. E mult prea ușor să ne găsim adăpost, ca într-o vizuină, în deprinderile noastre. Poate chiar mi se părea că așa era drept. Pedepsa mea pentru că n-am fost acolo să ajut când au venit Chandrienii. Pedepsa mea că n-am murit atunci când trebuia, cu restul familiei mele.

Bast deschise gura să spună ceva, apoi se răzgânde și privi încruntat la masă. Kvothe aruncă o privire peste umăr și zâmbi cu blândețe.

— Nu spun că a fost ceva rațional, Bast. Prin însăși natura lor, emoțiile scapă rațiunii. Am scăpat demult de gândurile acelea, dar atunci mă stăpâneau întru totul. Îmi aduc aminte.

Se întoarce spre foc.

— Educația primită de la Ben mi-a dat o memorie atât de limpede și vie, atât de ascuțită încât uneori trebuie să am grijă să nu mă tai.

Kvothe luă o pietricică menită să încălzească mirodeniile de pe foc și o aruncă în cana de lemn. Se cufundă cu un sâsâit ascuțit. Mirosul

de cuișoare și nucșoară umplu încăperea. Își amestecă cidrul cu o lingură cu mâner lung și se întoarce la masă.

— Mai trebuie să ții seamă și de faptul că nu eram în toate mințile. În cea mai mare parte, mintea îmi adormise, ca să se protejeze din pricina șocului suferit. Aveam nevoie de ceva sau cineva care să mă trezească.

Făcu un semn Cronicarului, care scutură din încheietură să o dezmoștească și își deschise călimara. Kvothe se lăsă pe spate în scaunul său.

— Trebuia să-mi amintesc lucruri uitate. Aveam nevoie de un motiv să trăiesc. Au trecut ani întregi până să găsesc pe cineva care să mă ajute să fac asta. Până să-l întâlnesc pe Skarpi, îi zâmbi el Cronicarului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE – Prefacerea lui Lanre

Până atunci, deja trăisem ani buni în Bobcatran. Trei zile de naștere trecuseră neobservate și abia împlinisem cincisprezece ani. Știam cum să supraviețuiesc în Mal. Devenisem un cerșetor și un hoț priceput. Încuietori și buzunare se deschideau la simpla mea atingere. Știam ce case de amanet cumpărau bunuri vândute „de la unchiu’ bolnav“ fără să pună întrebări.

Eram încă în zdrențe și petreceam destule zile înfometat, dar nu eram în pericol să mor de foame. Încet-încet, îmi adunasem banii de zile negre. Chiar și după o iarnă grea, când fusesem adeseori nevoit să plătesc pentru un loc cald de dormit, rezerva mea era de peste douăzeci de bani de fier. Pentru mine, era precum comoara unui dragon.

Ajunsesem să mă simt destul de confortabil acolo. Dar, dincolo de dorința de a avea mai mulți bani de zile negre, nu aveam pentru ce să trăiesc. Nimic care să mă însuflețească. Niciun lucru pe care să-l aștepti cu nerăbdare. Îmi petreceam zilele căutând lucruri de furat și feluri în care să mă distrez.

Dar asta avea să se schimbe cu câteva zile înainte, în pivnița lui Trapis. Am auzit o fetiță vorbind cu entuziasm despre un povestitor care-și petrecea tot timpul într-o bodegă din zona docurilor, numită Catargul Despicat. Se părea că, la fiecare al șaselea clopot, spunea o poveste. Știa orice poveste pe care i-o cereai. Pe deasupra, fata spunea că făcea pariuri. Dacă nu cunoștea povestea pe care i-o cereai, îți dădea un întreg talant de argint.

M-am gândit pentru tot restul zilei la ce spusese fetița. Mă îndoiam că era adevărat, dar nu puteam să nu mă gândesc la ce aș putea face cu un talant de argint. Puteam cumpăra încălțări și poate chiar un pumnal, să-i dau bani lui Trapis și totuși să-mi dublez fondul de zile negre.

Chiar dacă fata mințea în privința pariului, încă eram interesat. Nu prea aveai cum să te distrezi pe străzi. Uneori, câte o trupă încropită de actori de duzină se mai căznea să pună o piesă în scenă sau auzeam vreun scripcar printr-un birt. Dar distracțiile adevărate

costau bani, iar bănuții mei câștigați din greu erau prea prețioși ca să-i arunc pe te miri ce.

Însă aveam o problemă. Docurile nu erau o zonă sigură pentru mine. Ar trebui să mă explic. Cu mai bine de un an înainte, l-am zărit pe Țeapă umblând pe stradă. Era prima oară când îl văzusem din prima zi petrecută în Bobcatran, când el și prietenii săi mă asaltaseră în alee și distruseseră lăuta tatălui meu.

L-am urmărit cu băgare de seamă o bună parte din zi, m-am ținut la depărtare și m-am ascuns în umbre. Până la urmă, s-a dus acasă într-o mică alee din zona docurilor, unde avea și el propria versiune a adăpostului meu. Era un cuib de lăzi sparte pe care le pusese laolaltă ca să se ferească de vremea rea. Am stat de veghe pe acoperiș întreaga noapte, așteptând până ce a plecat dimineața următoare. Apoi am coborât până în adăpostul lui și am început să caut. Era confortabil, plin cu mărunțișuri strânse vreme de mai mulți ani. Avea o sticlă de bere, pe care am băut-o. Am mai mâncat și bucata de brânză pe care am găsit-o și i-am furat o cămașă care era mai puțin zdrențăroasă decât a mea.

La o căutare mai atentă, am găsit și alte lucruri, o lumânare, un ghem de ață, niște bile de sticlă. Mai surprinzătoare fură câteva bucăți de pânză cu chipul unei femei desenat în cărbune. A trebuit să cotrobăiesc aproape zece minute până să găsesc ceea ce căutam. Ascunsă bine sub toate celelalte lucruri era o cutiuță de lemn care părea că fusese întrebuințată des. Ascundea un buchet de violete uscate legate cu o fundă albă, un cal de jucărie care-și pierduse mai toată coama și o cosiță blondă, cârlionțată.

Îmi luă mai multe minute să ațâț focul, doar cu niște cremene și oțel. Violetele arseră ca iasca și curând nori unsuroși de fum se învârtejeau înalt în aer. Am rămas să privesc cum tot ce Țeapă iubea era mistuit de flăcări.

Dar am zăbovit prea mult, savurând momentul. Atrăși de fum, Țeapă și un tovarăș de-al său au venit în fugă pe alee și m-am trezit prins în capcană. Turbat, Țeapă se aruncă asupra mea. Era cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt decât mine și mai greu cu aproape douăzeci și cinci de ocale. Mai rău, ținea un cuțit improvizat dintr-o bucată de sticlă spartă înfășurată cu sfoară.

Mă înjunghie o dată în coapsă deasupra genunchiului înainte să apuc să-i izbesc mâna de dalele de piatră și să fărâm cuțitul. Chiar și așa m-am ales cu un ochi vânăt și câteva coaste rupte înainte să-i dau un șut între picioare și să scap. A început să șchiopăteze după mine, urlând că are să mă omoare pentru ce am făcut.

Îl credeam. După ce mi-am bandajat piciorul, mi-am luat toți banii de zile negre și am cumpărat doi litri de drojdie, un rachiu ieftin, oribil, dar îndeajuns de tare încât să-ți ardă gura. Apoi am șchiopătat până în zona docurilor și i-am așteptat pe Țeapă și fărtații lui să mă zărească.

Nu a durat mult. L-am lăsat pe el și doi tovarăși să mă urmărească aproape un kilometru, dincolo de Aleea Aței, până pe Calea Catranului. Am rămas pe străzile circulante, căci știam că n-ar fi îndrăznit să mă atace ziua-n amiaza mare cu oameni în jur.

Dar când am cotit pe o alee, s-au grăbit să mă ajungă din urmă, fiindcă bănuiau că vreau să-i pierd. Numai că atunci când au ajuns acolo n-au găsit pe nimeni.

Țeapă se gândi să privească în sus tocmai când turnam găleata de drojdie pe el, de pe marginea acoperișului de deasupra. L-am murat bine, căci tot lichidul i-a căzut pe față și piept. Începu să țipe și își acoperi ochii cu palmele, apoi căzu în genunchi. Am aprins chibritul de fosfor pe care îl furasem și l-am aruncat spre el, privind cum pâlpâie cu un sfârâit în cadere.

Cuprins de ura adâncă, pură a unui copil, speram că trupul dușmanului meu va plesni într-un stâlp de foc. Nu a făcut-o, dar a luat foc. Țeapă urlă din nou și începu să se zbată, în timp ce prietenii săi încercau să stingă flăcările. Am plecat câtă vreme erau ocupați.

Asta se întâmpla cu un an înainte să aud povestea fetei și de atunci nu l-am mai întâlnit pe Țeapă. Nu a încercat să dea de mine, iar eu mă țineam departe de docuri; uneori chiar ocoleam kilometri buni decât să mă apropii de teritoriul lui. Era un fel de armistițiu. Totuși, eram sigur că el și prietenii săi își aminteau cum arăt și că ar fi încercat să mi-o plătească dacă m-ar fi văzut.

După ce m-am gândit mai bine, am socotit că era prea periculos. Nici măcar perspectiva unor povești auzite gratis sau a unui talant de

argint nu merita riscul de a mă confrunța din nou cu Țeapă. Pe deasupra, ce poveste aș fi putut să cer?

Întrebarea mă bântuia pentru următoarele zile. Ce poveste să cer? M-am lovit de un docher, care m-a împins înainte să apuc să-i strecor mâna în buzunar. Ce poveste? Am cerșit la un colț de stradă, peste drum de biserica lui Tehlu. Ce poveste? Am furat trei pâini și i-am dăruit două din ele lui Trapis. Ce poveste?

Apoi, când m-am culcat în ascunzișul meu de pe acoperiș, mi-a venit tocmai când era să mă cufund în somn. Lanre. Desigur. Aș putea să-i cer adevărata poveste a lui Lanre. Povestea pe care tata...

Inima îmi gemu în piept la trezirea unor amintiri pe care le evitasem ani de zile: tata cântând alene la lăută, mama lângă el în căruță, cântând și ea. Instinctiv, am început să-mi alung amintirile, ca și cum aș alunga cu mâna o viespe gata să înțepe.

Dar, spre mirarea mea, mi-am dat seama că acele amintiri aduceau doar o durere ștersă, blândă, nu suferința adâncă la care mă așteptam. În schimb, simțeam cum în mine înflorește încântarea, la gândul că aș auzi o poveste pe care tatăl meu ar fi căutat-o. O poveste pe care el însuși poate că ar fi spus-o.

Totuși, știam că e nebunie curată să dau fuga la docuri de dragul unei povești. Toate învățămintele practice pe care Bobcatranul mi le predase de-a lungul anilor mă îndemneau să stau în colțișorul meu de lume, unde eram în siguranță...

Primul lucru pe care l-am observat când am intrat în Catargul Despîcat a fost Skarpi. Ședea pe un scaun înalt la tejghea, un bătrân cu ochi ca diamantele și un trup de sperietoare făcută din paie. Era slab și zbârcit, cu păr alb și des pe mâini, față și cap. Albețea părului contrasta într-atât cu pielea sa oacheșă, că părea spumă de valuri.

La picioarele sale se adunase un grup de douăzeci de copii, câțiva de vârsta mea, cei mai mulți mai tineri. Erau o adunătură pestriță ce varia de la derbedei soioși, desculți ca și mine, la copii relativ bine îmbrăcați și curați, care probabil aveau părinți și case.

Nu-l recunoșteam pe niciunul, dar n-aveam de unde să știu dacă printre ei nu se găsea vreun fârtat de-al lui Țeapă. Am găsit un loc liber lângă ușă, cu spatele la perete, și m-am așezat pe podea.

Skarpi își dresе glasul într-un fel care îmi făcu sete. Apoi, cu importanță rituală, se uită cu jale în cana de lut care șеdea în fața lui și o întoarse cu fundul în sus.

Copiii se apropiară să așeze monede pe tejghea. Am făcut o numărătoare rapidă: doi bani, nouă gologani și un șfanț. Puși laolaltă, în Orânduire făceau puțin peste trei bani de fier. Poate că pariul pe un talant nu mai era valabil. Mai degrabă, zvonul pe care-l auzisem era fals.

Bătrânul făcu un semn subtil cu capul către cărciumar.

— Roșu de Țarini.

Avea un glas adânc și aspru, aproape hipnotic.

Insul chelios dindărătul tejghelei adună monedele de pe masă și turnă cu dibăcie vin în cana largă de lut a lui Skarpi.

Urmă un moment de tăcere, care-mi păru ritualic, aproape solemn. Apoi copiii începură să bolborosească toți deodată.

— Vreau o poveste cu zâne!

— ...Oren și lupta de la...

— Da Oren Velciter! Cea cu baronul...

— Lartam...

— Myr Tariniel!

— Illien și ursul!

— Lanre, am spus eu, aproape fără să vreau.

În cărciumă se așternu din nou tăcerea câtă vreme Skarpi sorbea din vin. Copiii îl urmăreau cu o intensitate care îmi era cumva familiară, însă nu puteam să o identific.

Skarpi șеdea calm, fără să ia în seamă tăcerea din jurul său. Apoi, glasu-i începu să curgă încet, ca o miere întunecată.

— Am auzit pe cineva spunând Lanre?

Se uită țintă la mine, cu ochi albaștri, limpezi și pătrunzători.

Am încuviințat fără să știu la ce să mă aștept.

— Eu vreau să aud despre tărâmurile sterpe de după Zidul Furtunii, se plânse una din fetele mai mici. Despre șerprii de nisip care sar din pământ ca rechinii. Și despre oamenii uscați care se ascund sub dune și beau sânge în loc de apă. Și...

Își primi ghionturi din toate direcțiile de la copiii din jurul ei, care îi făcură semn să tacă.

Tăcerea căzu ca o secure, iar Skarpi mai luă o înghițitură. Privindu-i pe copii în vreme ce ei îl priveau pe Skarpi, mi-am dat seama de ce îmi aminteam: cineva care se uită nerăbdător la un ceas. Am presupus că atunci când cana bătrânului se golea, se sfârșea și povestea lui.

Skarpi mai sorbi puțin, își așează cana pe tejghea și se întoarse cu fața spre noi.

— Cine ar vrea să audă povestea unui om care și-a pierdut un ochi, dar a câștigat o vedere mai bună?

Ceva din tonul său și din reacția celorlalți copii mă făcu să înțeleg că era o întrebare retorică.

— Așa deci, Lanre și Războiul Genezei. O poveste foarte, foarte veche.

Își plimbă privirea peste copii.

— Ședeți și ascultați, căci am să vorbesc despre orașul strălucitor, așa cum era odinioară, acum multă vreme, peste mări și țări depărtare...

A fost odată, acum mulți ani și foarte departe, Myr Tariniel. Orașul strălucitor. Ședea între munții înalți precum o nestemată pe coroana unui rege.

Închipuiți-vă un oraș mare cât Bobcatranul, dar la fiecare colț de stradă era o fântână strălucitoare ori un copac înalt și verde, ori o statuie atât de frumoasă încât să-l faci să plângă până și pe cel mai mândru dintre oameni dacă ar fi să o privească. Clădirile erau înalte și grațioase, cioplite chiar în munte, cioplite dintr-o piatră albă, strălucitoare, care ținea lumina soarelui mult după căderea serii.

Stăpânitor peste Myr Tariniel era Selitos. Doar uitându-se la un lucru, Selitos îi vedea numele ascuns și îl înțelegea. În acele vremuri, mulți puteau să facă asemenea lucruri, dar Selitos era cel mai puternic glăsuitor dintre toți cei vii. Selitos era iubit de către oamenii pe care-i ocrotea. Judecata sa era strictă și dreaptă, iar nimeni nu putea să-l înșele cu minciuni. Puterea ochilor săi era atât de mare că putea să citească în inimile oamenilor ca într-o carte cu litere mari.

În acele zile, un război groaznic se ducea pe teritoriul unui imperiu imens. Războiul era numit Războiul Genezei, iar imperiul era

numit Ergen. Cu toate că de atunci lumea nu a mai văzut un imperiu atât de mare și un război atât de cumplit, acum amândouă mai trăiesc doar în povești. Până și cărțile de istorie care le credeau zvonuri nedemne de încredere s-au făcut demult praf și pulbere.

Războiul dura de atâta timp, că oamenii abia dacă își mai aminteau de vremurile când cerul nu fusese întunecat de fumul orașelor în flăcări. Odinioară, sute de orașe mândre erau presărate prin imperiu. Acum, acestea erau doar ruine înțesate de trupurile celor morți. Foametea și ciurma domneau pretutindeni și în unele locuri deznădejdea era atât de mare că mamele nu aveau îndeajuns speranță încât să dea nume copiilor. Însă opt orașe mai rămăseseră în picioare. Erau Belen, Antus, Vaeret, Tinusa, Emlen și orașele gemene Murilla și Murella. Ultimul era Myr Tariniel, cel mai mare dintre ele și singurul care nu suferise în urma grelelor veacuri de război. Era protejat de munți și de ostași bravi. Dar adevărata pricină a păcii în Myr Tariniel era Selitos, care își folosea puterea ochilor să vegheze trecătorile din munți care duceau către orașul său mult iubit. Odăile sale erau în cel mai înalt turn din oraș, încât să vadă orice atac cu mult înaintea să devină o amenințare.

Celelalte șapte orașe, care nu aveau pe cineva de puterea lui Selitos, au căutat să se apere în alte feluri. Și-au pus nădejdea în ziduri groase, în piatră și oțel. Și-au pus nădejdea în tăria armelor, în vitejie, curaj și sânge. Astfel că și-au îndreptat nădejdea spre Lanre.

Lanre lupta încă de când a putut să ridice o sabie și până să-i mijească mustața ținea deja piept la zece bărbați în toată firea. S-a însurat cu o femeie numită Lyra, iar dragostea lui pentru ea era o patimă mai cumplită decât mânia.

Lyra era înspăimântătoare și înțeleaptă, căci avea o putere la fel de mare ca a soțului ei. Însă, în vreme ce Lanre se bizuia pe forța brațului și pe oamenii loiali pe care-i comanda, Lyra cunoștea numele lucrurilor, iar puterea vocii sale putea să ucidă un om sau să domolească o furtună.

An după an, Lanre și Lyra au luptat cot la cot. Au apărat Belenul de un atac surpriză și au salvat orașul de un dușman care i-ar fi coplesit apărarea. Au adunat armate și au convins celelalte orașe de nevoia unei alianțe. Peste ani lungi, au reușit să împingă înapoi

dușmanii imperiului. Oamenii care amortiseră de deznădejde au început să simtă cum flăcăruia caldă a speranței se aprinde în ei. Sperau să aibă pace și și-au pus întreaga speranță în Lanre.

Apoi, a venit ziua Blacului de la Drossen. *Blac* însemna „bătălie“ în limba lor demult apusă, iar la Drossen Tor s-a purtat cea mai mare și mai teribilă bătălie a aceluia război mare și teribil. Au luptat fără răgaz vreme de trei zile, în lumina soarelui, și trei nopți, fără să se oprească sub razele lunii. Nicio tabără nu putea să o dovedească pe cealaltă și nu voiau să se retragă nici în ruptul capului.

Despre bătălie, nu am decât un lucru de spus. La Drossen Tor au murit mai mulți oameni decât viețuiesc astăzi în întreaga lume.

Lanre era mereu acolo unde lupta era mai aprigă, acolo unde era mai multă nevoie de el. Vreme de trei zile și trei nopți, sabia nu i-a părăsit vreodată mâna, nici nu i s-a odihnit în teacă. Când totul se sfârși, acoperit în sânge și înconjurat de o mare de cadavre, Lanre se văzu singur față în față cu un vrăjmaș cumplit. Era o fiară imensă, cu solzi de fier negru, care răsufla o pâclă neagră ce-i înăbușea pe toți cei din jur. Lanre se luptă cu fiara și o nimici. Lanre câștigase victoria, dar cu prețul vieții sale.

Odată ce bătălia s-a încheiat, iar dușmanul a fost alungat dincolo de marile porți de piatră, supraviețuitorii au găsit trupul rece și fără de suflare al lui Lanre, lângă fiara pe care o omorâse. Vestea morții lui Lanre s-a răspândit cu iuțeala fulgerului, acoperind întregul câmp de luptă ca un giulgiu al disperării. Câștigaseră lupta și schimbaseră soarta războiului, dar nimeni nu mai zâmbea. Licărul speranței la care țineau cu toții începu să pâlpâie și să se stingă. Își puseseră nădejdea în Lanre, iar Lanre era mort.

În muțenia deplină a oștii, Lyra a venit lângă trupul lui Lanre și i-a rostit numele. Glasul îi era o poruncă. Glasul îi era oțel și piatră. Glasul ei i-a spus să trăiască din nou. Însă Lanre era nemișcat și mort.

Cuprinsă de teamă, Lyra a îngenuncheat lângă trupul lui Lanre și i-a răsuflat numele. Glasul îi era o chemare. Glasul îi era dragoste și dor. I-a spus să trăiască din nou. Dar Lanre era rece și mort.

Pradă deznădejdii, Lyra s-a aruncat peste trupul lui Lanre și i-a plâns numele. Vocea ei l-a implorat să trăiască din nou. Dar Lanre era mort, fără suflare.

Lanre murise. Lyra plângea, scrâșnea din dinți, îi atingea fața cu degete tremurătoare. Toți bărbații dimprejur și-au întors fețele, fiindcă până și câmpul însângerat era mai ușor de privit decât jalea Lyrei.

Însă Lanre i-a auzit chemarea. S-ar întors spre sunetul vocii ei și s-a îndreptat într-acolo. Lanre s-a întors de dincolo de hotarele morții. A luat-o pe Lyra în brațe să o aline și i-a rostit numele. I-a deschis ochii și i-a șters lacrimile cu mâna-i tremurândă. Apoi a răsuflat adânc, un suflu de viață.

Cei rămași în urma bătăliei l-au văzut pe Lanre și s-au minunat. Flăcăruia speranței pentru pace, pe care fiecare dintre ei o nutrise pentru atâta vreme, izbucni ca un foc cald în inimile lor.

— Lanre și Lyra! au strigat, cu glasuri precum tunetul. Dragostea domnului nostru e mai puternică decât moartea! Vocea doamnei noastre l-a adus înapoi! Împreună, au biruit moartea! Împreună, cum să nu fim biruitori?

Așa că războiul a continuat, dar, cu Lanre și Lyra luptând cot la cot, viitorul părea mai puțin sumbru. Curând, toată lumea cunoștea povestea despre cum Lanre murise și cum dragostea lui și puterea Lyrei îl aduseseră înapoi. Pentru întâia oară de când își puteau aduce aminte, oamenii puteau vorbi despre pace fără să fie văzuți drept neghiobi sau smintiți.

Trecură anii. Dușmanii imperiului erau din ce în ce mai puțini și descurajați, iar până și cel mai cinic dintre oameni putea să vadă că războiul avea să se sfârșească.

Apoi un zvon începu să se răspândească: Lyra era bolnavă. Lyra fusese răpită. Lyra murise. Lanre părăsise imperiul. Lanre înnebunise. Unii chiar pretindeau că Lanre își pusese capăt zilelor și că pornise în căutarea soției sale pe tărâmul umbrelor. Poveștile erau multe, dar niciuna nu se apropia de adevărul lucrurilor.

În mijlocul zvonurilor, Lanre sosi în Myr Tariniel. Venise singur, doar cu sabia sa de argint și armura din solzi de fier negru, care îl înfășura ca o a doua piele de umbră. O făurise din hoitul fiarei pe care o omorâse la Drossen Tor.

Lanre îi ceru lui Selitos să iasă cu el în afara orașului. Selitos acceptă, sperând să afle cauza năpastei lui Lanre și să-i ofere câtă

alinare putea să-i dea un prieten. Cei doi obișnuiau să țină sfat adeseori, fiindcă amândoi erau stăpânitori peste oamenii lor. Selitos auzise zvonurile și era îngrijorat. Se temea pentru sănătatea Lyrei, dar se temea mai mult pentru Lanre. Selitos era chibzuit. Știa cum jalea poate să întunece o inimă, cum patima împingea oameni buni spre nebunie.

Străbătură împreună potecile de munte. Cu Lanre călărind înaintea, ajunseră într-un loc înalt, de unde puteau cuprinde zărilor cu privirea. Turnurile semețe din Myr Tariniel luceau în lumina soarelui în apus. După o lungă tăcere, Selitos rosti:

— Am auzit zvonuri groaznice despre soția ta.

Lanre nu scoase o vorbă și din tăcerea lui Selitos află că Lyra murise.

După altă pauză, Selitos încercă din nou.

— Deși nu cunosc întreaga problemă, Myr Tariniel te poate găzdui, iar eu te voi ajuta după toate puterile mele.

— Ai făcut destule pentru mine, vechiul meu prieten.

Lanre se întoarse și își așeză mâna pe umărul lui Selitos.

— *Silanxi*, te cetluiesc. Pe numele pietrei, încremenește ca piatra. *Aeruh*, poruncesc aerului. Să se așeze pe limbă ca plumbul. *Selitos*, te numesc pe tine. Fie ca toate forțele să te lase, în afară de vază.

Selitos știa că în întreaga lume erau doar trei oameni care îl egalau în tainele numelor: Aleph, Iax și Lyra. Lanre nu era înzestrat cu putere asupra numelor; puterea lui sălășluia în tăria brațului. Ca el să încerce să-l cetluiască pe Selitos ar fi fost la fel de zadarnic ca un copil care atacă un soldat cu o nuia de trestie.

Și totuși, puterea lui Lanre îl apăsa ca o greutate mare, îl strângea ca o menghină de fier, iar Selitos se trezi că nu se poate mișca ori vorbi. Rămas nemișcat ca piatra, nu putea decât să se minuneze: oare cum dăduse Lanre de asemenea putere?

Cuprins de confuzie și disperare, Selitos privi cum noaptea se lasă peste munți. Își dădu seama cu groază că parte din întunecimea ce se apropia era de fapt o mare armată care se îndrepta spre Myr Tariniel. Mai rău, nu se auzeau clopotele de alarmă. Selitos nu putea decât să privească neputincios cum armata se furișa în taină spre orașul său.

Myr Tariniel fu trecut prin foc și sabie. Zidurile sale albe erau acum înnegrite de fum și fântânile odinioară limpezi erau umplute cu sânge. Vreme de o noapte și o zi, Selitos rămase neputincios alături de Lanre, silit să privească măcelul și să asculte țipetele muribunzilor, zăngănitul fierului, trosnetul de piatră crăpată.

Când zorii zilei următoare luminară turnurile înnegrite ale orașului, Selitos își dădu seama că poate să se miște. Se întoarse către Lanre și de astă dată vederea nu-l înșelă. Văzu în Lanre o mare întunecime și un suflet tulburat. Însă Selitos încă simțea lanțurile farmecului ce-l cetluia. Mânia și mirarea se războiau în el și nu putu decât să întrebe:

— Lanre, ce ai făcut?

Lanre nu-și luă privirea de la ruinele care până ieri fuseseră Myr Tariniel. Își lăsa umerii în jos, ca apăsător de o greutate imensă. Vorbi cu glas stins, ostenit:

— Selitos, eram socotit un om bun?

— Erai socotit cel mai bun dintre oameni. Te găseam fără de pată.

— Și totuși, am făcut asta.

Pe Selitos nu-l lăsa inima să își privească orașul în ruină.

— Și totuși, ai făcut asta. De ce?

Lanre rămase pe gânduri câteva clipe.

— Soția mea e moartă. Înșelăciunea și trădarea mi-au împins mâna, dar sângele ei e pe mâinile mele.

Înghiți în gol și se întoarse să privească pământul ce se întindea la poalele muntelui.

Selitos îi urmări privirea. De sus din creierul munților, zări dâre negre de fum ce se ridicau de pe pământul dedesubt. Selitos își dădu seama, cu certitudine și groază, că Myr Tariniel nu era singurul oraș nimicit. Oamenii lui Lanre devastaseră ultimele bastioane ale imperiului.

Lanre se întoarse.

— Și eu eram socotit printre cei mai buni dintre oameni.

Chipul său era înfiorător, brăzdat de jale și deznădejde.

— Eu, cel socotit bun și chibzuit, am făcut toate astea! rosti și arătă în spatele lui. Închipuie-ți ce grozavii se ascund în inima tainică a celor mai puțin virtuoși decât mine.

Lanre se întoarse spre Myr Tariniel și un soi de pace se pogori peste el.

— Măcar, pentru ei, totul s-a sfârșit. Acum, sunt în siguranță. Feriți de miile de rele ale vieții de zi cu zi. Feriți de durerea unei sorți nedrepte.

— Feriți de bucurii și minunare... rosti trist Selitos.

— Bucuria e o minciună! strigă cumplit Lanre.

Pietrele din jur se fărâmară la sunetul glasului său și la răspunsul tăios al ecoului.

— Orice bucurie ce crește aici e curând sugrumată de buruieni. Nu sunt un monstru care distruge dintr-o plăcere bolnavă. Presar câmpurile cu sare fiindcă alegerea e între buruieni și nimic.

Selitos nu văzu decât un gol imens în ochii lui. Se aplecă să culeagă un ciob din pietrele fărâmate de glasul lui Lanre, ascuțit la un capăt. Lanre scoase un hohot sterp.

— Ai de gând să mă omori cu o piatră? Am vrut să te fac să înțelegi, să știi că nu am fost mânat de nebunie.

— Nu ești nebun, recunosc Selitos. Nu văd nebunie în tine.

— Speram că poate mi te vei alătura în ceea ce țin să fac, rosti Lanre cu alean fără de margini. Lumea asta e precum un prieten rănit de moarte. O otravă luată repede alină durerile.

— Vrei să nimicești lumea? rosti Selitos ca pentru sine. Lanre, nu ești nebun. Ești în ghearele a ceva mult mai cumplit decât nebunia. Nu te pot lecu.

Apăsă cu degetul vârful ascuțit ca acul al pietrei din mână.

— Ai să mă lecuiești ucigându-mă, vechiul meu prieten?

Lanre râse din nou, de astă dată groaznic și fioros. Apoi îl privi pe Selitos cu o speranță frenetică, trezită pe neașteptate în ochii lui fără viață.

— Poți? Poți să mă omori, bătrâne prieten?

Cu vâlul farmecului luat de pe ochi, Selitos își privi prietenul. Văzu cum Lanre, aproape înnebunit de jale, căutase puterea să o readucă pe Lyra în lumea celor vii. Din dragoste pentru Lyra, Lanre căutase cunoaștere acolo unde cunoașterea e mai bine să fie evitată și plătită un preț îngrozitor pentru ea.

Dar, până și în deplinătatea puterii sale atât de greu câștigate, nu reuși să o cheme înapoi pe Lyra. Fără ea, viața lui Lanre era doar o povară și puterea pe care o obținuse îi ardea mintea ca un fier încins. Ca să scape de disperare și agonie, Lanre își luase viața. Căutase ultimul refugiu al tuturor oamenilor, încercase să scape dincolo de porțile morții.

Însă, așa cum dragostea Lyrei îl trăsese înapoi peste pragul ușii de pe urmă, de astă dată puterea lui Lanre îi refuza somnul cel dulce. Îl arunca din nou în trupul său, îl silea să trăiască.

Selitos îl privi pe Lanre și înțelese totul. În fața puterii ochilor săi, tot ceea ce i se întâmplase lui Lanre plutea în jurul lui precum niște tapiserii întunecate.

— Te pot omorî, rosti Selitos și își întoarse fața de la Lanre, care îl privea cu speranță. Pentru o oră, pentru o zi. Dar ai să te întorci în trupul tău, ca fierul tras de o piatră cerească. Numele tău arde deodată cu puterea din tine. Pot să îl sting la fel de bine cum aș putea să arunc o piatră și să dobor luna cu ea.

Umerii lui Lanre se prăbușiră.

— Am sperat, rosti el simplu. Dar cunoșteam adevărul. Nu mai sunt Lanre cel pe care-l cunoșteai odinioară. Am un nume nou și groaznic. Acum sunt Haliax și nicio ușă nu-mi poate opri trecerea. Totul e pierdut pentru mine, Lyra, îmbrățișarea dulce a somnului, uitarea cea binecuvântată, până și nebunia mi-e refuzată. Moartea însăși e o ușă deschisă puterii mele. Nu am scăpare. Doar speranța uitării după ce totul are să se sfârșească și Aleurile au să cadă fără nume de pe cer.

Nici nu termină de vorbit, că Lanre își ascunse fața în mâini, iar trupul i se scutură de suspine mute, sfâșietoare.

Selitos cuprinse pământul dedesubt cu privirea și simți o mică scânteie de speranță. Șase dâre de fum se ridicau din depărtări. Myr Tariniel nu mai era și șase orașe fuseseră nimicite. Dar asta nu însemna că totul era pierdut. Un oraș rămăsese neatins de prăpădul lui Lanre...

În ciuda celor ce se petrecuseră, Selitos se uită la Lanre cu milă și îi vorbi cu tristețe:

— Atunci nu a mai rămas nimic? Nicio speranță? Întrebă și își așează mâna pe brațul lui Lanre. Viața are și dulceața într-însa. Chiar și după tot ce s-a întâmplat. Am să te ajut să o cauți. Dacă vrei să încerci.

— Nu, rosti Lanre.

Se îndreptă de spate, iar îndărătul brazdelor de jale se întrezărea chipul semeț al unui rege.

— Nimic nu mai e dulce pentru mine. Am să sădesc sare, să nu mai crească buruieni amare.

— Îmi pare rău, rosti Selitos și, la rândul lui, se îndreptă de spate.

Apoi rosti cu glas tunător:

— Niciodată privirea nu mi-a fost încețoșată. Nu am reușit să văd adevărul din inima ta, spuse el și trase o gură adâncă de aer. Ochiul meu m-a înșelat, pentru întâia și ultima oară...

Ridică piatra și îi înfipse vârful în propriul său ochi. Urletul îi goni printre pietre și el căzu în genunchi gâfâind.

— Făgăduiesc ca niciodată să nu mai fiu atât de orb.

Se așternu o tăcere adâncă și lanțurile farmecului căzură de pe Selitos. Aruncă piatra la picioarele lui Lanre și grăi:

— Te cetluiesc prin puterea sângelui meu. Propriul tău nume să-ți fie blestem.

Selitos rosti numele lung ce sălășluia în inima lui Lanre, iar la auzul său soarele se întunecă și vântul începu să smulgă pietre din coasta muntelui. Apoi Selitos continuă:

— Aceasta să-ți fie osânda. Fie ca fața ta să se ascundă mereu în umbră, neagră precum turnurile prăbușite ale iubitului meu Myr Tariniel.

Aceasta să-ți fie osânda. Propriul tău nume va fi întors împotriva-ți și nu ai să cunoști pacea.

Aceasta să-ți fie osânda, ție și tuturor celor ce te urmează. Să dureze până când lumea are să se sfârșească și Aleurile vor cădea fără de nume de pe cer.

Selitos privi cum bezna se adună împrejurul lui Lanre. Curând, nimic nu se mai deslușea din trăsăturile sale mândre, doar impresia vagă a nasului, gurii și ochilor. În rest era doar umbră neagră care nu lăsa nimic prin ea.

Apoi, Selitos se ridică și zise:

— M-ai înfrânt o dată prin înșelăciune, dar asta nu are să se mai întâmple. Acum te văd mai adevărat decât înainte și nu poți să scapi puterii mele. Nu te pot ucide, dar te pot goni din locul acesta. Pleacă! Ești cu atât mai urât la vedere cu cât știu că erai chipeș.

Cuvintele îi amărau limba pe măsură ce le rostea. Lanre, cu chipul învăluit de o umbră mai întunecată decât o noapte fără stele, fu spulberat în depărtare precum fumul în bătaia vântului. Apoi Selitos își plecă capul și plânse cu lacrimi calde de sânge.

Abia când Skarpi se opri din vorbit am băgat de seamă cât de pierdut fusesem în povestea lui. Își lăsă capul pe spate și goli ultimul strop de vin din pocalul său larg de lut. Îl întoarse cu fundul în sus și îl așeză pe tejghea, ca un semnal că povestea se sfârșise.

Urmă o mică larmă de întrebări, comentarii, rugăminți și mulțumiri din partea copiilor care ascultaseră înmărmuriți povestea. Skarpi îi făcu un mic semn cârciumarului, care îi aduse o cană de bere, în timp ce copiii începură să plece unul câte unul.

Am așteptat până la ultimul plecat înainte să mă apropiu de povestitor. Își întoarse ochii albaștri, de diamant spre mine și mă făcu să mă bâlbâi.

— Mulțumesc. Am vrut să-ți mulțumesc. Tatălui meu i-ar fi plăcut povestea. E... Am vrut să-ți dau asta.

Am scos un ban de fier.

— Nu știam ce se petrece, așa că n-am plătit.

Vocea îmi părea ruginită. Probabil că tocmai vorbisem mai mult decât o făcusem întreaga lună. Skarpi mă privi cercetător.

— Uite care sunt regulile, rosti și le enumeră pe degetele noduroase. Unu: nu vorbești cât timp vorbesc eu. Doi: dai o mică monedă, *dacă* nu ai nevoie de ea.

Aruncă o privire la banul de pe tejghea.

Cum nu voiam să recunosc câtă nevoie aveam de ea, am căutat să schimb subiectul.

— Cunoști multe povești?

Zâmbi la întrebarea mea și rețeaua de riduri ce îi traversa chipul deveni și ea parte din zâmbetul său.

— Cunosc o singură poveste. Dar adeseori mici bucăți din ea par povești de sine stătătoare.

Bău din bere.

— Povestea crește pretutindeni în jurul nostru. În conacele cealdimilor și atelierele cealdarilor, peste Zidul Furtunii în marea de nisip. În căsuțele de piatră ale Ademului, pline de conversații șoptite. Și uneori, povestea crește în bodegile jalnice din docurile Bobcatranului, zâmbi el.

Ochii săi vii mă sfredeliră, ca și cum pentru el eram o carte deschisă.

— Nu există poveste bună care să nu atingă adevărul, am spus eu, repetând ceva ce tata obișnuia să spună, mai mult ca să umplu tăcerea ce urmase.

Mi se părea straniu să vorbesc din nou pe îndelete cu cineva, straniu, dar bine.

— Aici se găsește poate la fel de mult adevăr ca oriunde altundeva. Păcat, lumii i-ar prii mai puțin adevăr și ceva mai mult...

M-am oprit, fără să știu ce voiam mai mult. Mi-am coborât privirea la mâini și mi-am dat seama că-mi doream să fi fost mai curate.

Bătrânul împinse banul spre mine. L-am ridicat și i-am zâmbit. Mâna lui aspră se așează ușoară ca o pasăre pe umărul meu.

— În fiecare zi, în afară de Jăluș. Cam la al șaselea clopot.

Am dat să plec, apoi m-am oprit.

— E adevărată? Povestea. Partea pe care ai spus-o astăzi?

— Toate poveștile sunt adevărate. Dar aceasta chiar s-a petrecut cu adevărat, dacă asta vrei să zici.

Bău încet din cană, apoi zâmbi din nou, iar ochii luminoși îi dănțuiau.

— Mai mult sau mai puțin. Trebuie să fi puțin mincinos ca să spui o poveste așa cum trebuie. Prea mult adevăr răstălmăcește faptele. Prea multă onestitate te face să suni nesincer.

— Tata obișnuia să spună același lucru.

Imediat ce l-am menționat pe tatăl meu, o sumedenie de emoții au început să se învălmășească în mine. Mi-am dat seama că mă îndrept cu spatele către ușă doar când am observat cum Skarpi mă petrecea

cu ochii. M-am oprit și, cu un mare efort, m-am răsucit și am mers spre ușă.

— Am să mai trec pe-aici, dacă pot.

Am ghicit zâmbetul din glasul dinapoia mea.

— Știu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE – Vălul căzut de pe ochi

Am părăsit bodega cu un zâmbet pe față, fără să mai țin seama că încă mă aflam în zona docurilor și în primejdie. Eram înflăcărat de faptul că aveam ocazia să mai ascult o poveste cât de curând. Trecuse un amar de vreme de când așteptasem ultima oară ceva cu nerăbdare. M-am întors pe colțișorul meu de stradă și mi-am pierdut trei ore cu cerșitul, fără să câștig măcar un gologan pentru eforturile mele. Dar nici măcar asta nu mi-a înecat corăbiile. Mâine era Jălușul, dar ziua următoare aveau să fie povești!

Totuși, cum stăteam acolo, am simțit cum o neliniște vagă pune stăpânire pe mine. Senzația că uitasem ceva îmi umbrea bucuria pe care o simțeam atât de rar. Am încercat să o ignor, dar s-a ținut scai de mine întreaga zi până în dimineața următoare, ca un țânțar pe care nu puteam să-l văd, darămite să-l strivesc. La sfârșitul zilei eram sigur că am uitat ceva. Ceva legat de povestea spusă de Skarpi.

Poate că ție îți e ușor să-ți dai seama despre ce e vorba fiindcă auzi o poveste aranjată și narată foarte convenabil. Ține cont că, aproape trei ani, trăisem ca un animal în Bobcatran. Părți din mintea mea erau încă amorțite și, dincolo de ușa uitării, se așternuse praf pe amintirile mele dureroase. Mă obișnuisem să le evit, așa cum un olog pășește cu băgare de seamă pe piciorul vătămat.

A doua zi îmi zâmbi norocul, căci am reușit să fur un maldăr de pânze din spatele unei căruțe și să le vând unui pânzar pentru opt bani de fier. Prea înfometat ca să mă gândesc la ziua următoare, am cumpărat o felie groasă de brânză și un cârnat cald, apoi o întregă pâine proaspătă și plăcintă caldă cu mere. La sfârșit, dintr-un moft, am mers la intrarea din spate a unui han din apropiere și mi-am cheltuit ultimul ban pe o cană de bere.

M-am așezat pe treptele brutăriei de peste drum de han și am privit cum oamenii trec prin fața mea câtă vreme îmi savuram cea mai bună masă pe care o avusesem de luni de zile. Curând, amurgul făcu loc beznei, iar eu eram amețit din pricina berii. Dar, imediat ce mâncarea mi se așază mai bine în stomac, senzația aceea săcâitoare se întoarce mai puternică decât înainte. M-am încrunțat, supărat că ziua mea aproape perfectă era stricată de asemenea lucru.

Noaptea se lăsă până ce ferestrele hanului dinaintea mea se luminară. Câteva femei se fâțâiau în preajma ușii de la intrare. Murmurau cu voce scăzută și aruncau priviri cu înțeles bărbaților care treceau pe lângă ele.

Am golit cana de bere și eram pe cale să traversez strada ca să o înapoiez când am zărit flacăra unei torțe. M-am uitat într-acolo și, când portul cenușiu de preot tehlin mi-a sărit în ochi, m-am gândit că era mai bine să aștept până va trece de mine. Cum eram beat în ziua de Jălușiș, ca să nu mai vorbim cum îmi procurasem banii, cu cât mai puțin contact aveam cu clerul, cu atât mai bine.

Avea glugă și torța pe care o ducea stătea între noi, așa că nu puteam să îi disting trăsăturile. Se apropie de grupul de femei și le vorbi cu glas înfundat. Am auzit clinchet de bani și m-am retras mai mult în umbra pragului.

Tehlinul se întoarce și se duse înapoi pe unde a venit. N-am mișcat un fir de păr, fiindcă nu voiam să-i atrag atenția, să fiu nevoit să o iau la fugă în vreme ce totul se învârtea în jurul meu. Însă, de data asta torța nu mai era între noi. Când întoarce capul în direcția mea, nu i-am văzut nimic din față, doar întunecimea de sub glugă, numai umbră.

Își văzu de drum, fără să mă vadă sau poate fără să-i pese de prezența mea. Dar eu am rămas locului, înlemnit. Imaginea omului cu glugă, cu chipul ascuns în umbră, deschise o portiță din mintea mea pe care acum amintirile se grăbeau să iasă. Îmi aminteam un bărbat cu ochi fără viață și zâmbet de coșmar, îmi aminteam sângele de pe sabia lui. Tăciune, cu glas de vifor rece și tăios: „E focul părinților tăi?”

Nu el, bărbatul din spatele lui. Cel tăcut, care ședea la foc. Bărbatul cu chipul ascuns în umbră. Haliax. Acesta era detaliul pe jumătate amintit care se balansa pe muchia înțelegerii mele de când auzisem povestea lui Skarpi.

Am luat-o la goană spre acoperiș și m-am înfășurat în pătura mea zdrențăroasă. Bucăți din poveste și din amintire se potriveau încetul cu încetul. Am ajuns să cred în adevăruri imposibile. Chandrienii erau reali. Dacă povestea pe care a spus-o Skarpi era adevărată, atunci

Lanre și Haliar erau unul și același. Chandrienii îmi uciseseră părinții, întreaga trupă. De ce?

Bulele altor amintiri se ridicară la suprafața minții mele. L-am văzut cu ochii minții pe insul cu ochi negri, pe Tăciune, îngenunchind înaintea mea. Cu chip fără expresie, cu glas tăios și rece. A spus: „Părinții cuiva au cântat niște cântecele ce nu trebuiau cântate“.

Mi-au omorât părinții pentru că adunau povești despre ei. Au trecut întreaga trupă prin tăișul sabiei doar din pricina unui cântec. Am petrecut treaz întreaga noapte răscolit de acele gânduri. Încet-încet, mi-am dat seama că erau adevărate. Ce am făcut atunci? Am jurat că am să-i găsesc și am să-i omor pentru ceea ce făcuseră? Poate. Însă chiar dacă aș fi făcut-o, știam în sinea mea că era imposibil. Bobcatranul mă învățase cu sila să fiu practic. Să-i omor pe Chandrieni? Să-l omor pe Lanre? De unde să încep măcar? Aș fi avut șanse mai mari de era să fur luna de pe cer. Măcar știam unde să o caut noaptea. Totuși, îmi rămânea ceva de făcut. Aveam de gând ca a doua zi să-l întreb pe Skarpi care era adevărul dindărătul poveștilor sale. Nu era mult, dar era tot ce puteam să fac. Poate că, măcar acum, răzbunarea era de neînfăptuit. Dar aveam cel puțin speranța că voi afla adevărul.

M-am agățat de acea speranță în orele întunecate ale nopții până la răsărit, când m-am cufundat în somn.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT – Ochiul veghetor al lui Tehlu

Ziua următoare, m-am trezit cu greu la sunetul clopotniței ce bătea ceasul. Am numărat patru bătăi, dar nu știam câte mai fuseseră până să mă trezesc. M-am frecat la ochi și am căutat să ghicesc ora după poziția soarelui. Era cam pe la al șaselea clopot. Curând, Skarpi își începea poveștile.

Am luat-o la fugă pe străzi. Tălpile goale băteau dalele aspre, călcând prin băltoace și luând scurtături prin alei. Vederea mi se încețoșa pe măsură ce luam guri mari din aerul jilav, stătut al orașului. Aproape că m-am prăvălit în Catargul Despicat la capătul fugii și m-am proptit de perete lângă ușă. Mi-am dat seama că în cârciumă erau mai mulți mușterii ca de obicei la asemenea oră. Apoi, povestea lui Skarpi mă captură. M-am trezit că nu puteam să fac nimic, afară de a-i asculta glasul adânc și a-i privi ochii scânteietori.

...Selitos Un-Ochi făcu un pas înainte și grăi:

— Stăpâne, dacă fac lucrul acesta îmi va fi dată puterea să răzbun pierderea orașului strălucitor? Am să pot să distrug comploturile lui Lanre și ale Chandrienilor săi, care au căsăpiti atâția nevinovați și au ars până în temelii iubitul meu Myr Tariniel?

Aleph îi răspunse:

— Nu. Toate vrajbele personale trebuie lăsate la o parte și trebuie să pedepsești sau să răsplătești numai ceea ce vezi cu ochiul tău din această zi înainte.

Selitos își înclină capul.

— Îmi pare rău, dar inima îmi spune că trebuie să încerc să opresc asemenea grozăvii înainte să fie înfăptuite, nu să aștept și să le pedepsesc mai târziu.

Murmure în sprijinul celor spuse de Selitos veniră din partea unora dintre Ruahi, căci își aminteau de Myr Tariniel și erau plini de mânie și durere din pricina trădării lui Lanre. Selitos se apropie de Aleph și îngenunche înaintea lui.

— Trebuie să refuz onoarea acordată, fiindcă nu pot să uit. Dar am să mă împotrivesc lui până la sfârșitul zilelor, împreună cu acești

Ruahi credincioși de lângă mine. Văd că inimile lor sunt curate ca lacrima. Ne vom numi Amiri, în amintirea orașului nimicit. Îl vom vâna pe Lanre și pe oricine îl urmează. Nimic nu ne va împiedica să atingem binele suprem.

Cei mai mulți dintre Ruahi s-au ținut departe de Selitos. Erau temători și nu doreau să fie implicați în treburi atât de serioase.

Însă Tehlu păși înainte și rosti:

— Dintre toate virtuțile, dreptatea e cea mai dragă inimii mele. Am să părăsesc lumea aceasta ca să o servesc mai bine, servindu-te pe tine.

Îngenunche înaintea lui Aleph, cu capul plecat și mâinile desfăcute în lături.

Și alții îl urmară. Kirel cel înalt, care arsesese, dar își păstrase viața în cenușile din Myr Tariniel. Deah, care pierduse doi soți în lupte și ale cărei chip și gură erau aspre și reci ca piatra. Enlas, care refuzase să poarte arme sau să mănânce carnea animalelor și pe care nimeni nu îl auzise să rostească vorbe de ocară. Geisa cea mândră, care avusese o sută de pețitori în Belen înainte ca zidurile orașului să fie năruite. Prima femeie care să cunoască atingerea cu sila a unui bărbat.

Lecelte, care râdea adeseori și aproape din orice, chiar și când jalea se aduna precum pâcla în jurul lui. Imet, abia mai mult decât un băiețandru, care nu cânta niciodată și ucidea iute și fără lacrimi. Ordal, cea mai tânără dintre ei, care nu văzuse vreun lucru să moară, veni curajoasă înaintea lui Aleph, cu părul-i auriu împodobit cu funde. Iar lângă ea veni Andan, a cărui chip era o mască cu ochi arzători, iar numele său îndemna furie.

Veniră cu toții înaintea lui Aleph, iar el îi atinse. Le atinse mâinile, ochii și inimile. La ultima atingere, cu toții se încovoieră de durere și din spate le răsăriră aripi, ca să poată merge oriunde doreau. Aripi de văpaie și umbră. Aripi de fier și sticlă. Aripi de piatră și sânge.

Apoi Aleph le rosti lungile nume și cu toții fură încununați cu foc alb, strălucitor. Focul dansă pe aripile lor și le dădu agerime. Focul scăpără în ochii lor și putură să vadă adânc în inimile oamenilor. Focul le umplu gurile și începură să cânte cânturi de putere. Apoi focul se așeză pe frunțile lor și se prefăcu în stele de argint. Aleșii deveniră dintr-odată drepti, înțelepți, cu chipuri slăvite și grozave la

vedere. După aceea, focul îi mistui și se făcură nevăzuți. Numai cei din cale-afară de puternici îi pot vedea, iar asta numai cu mare greutate și înfruntând și mai mari primejdii. Ei împart dreptatea în lume iar Tehlu e cel mai slăvit dintre ei...

— Am auzit destul.

Glasul nu răsunase cu tărie, dar la fel de bine putea să strige. Când Skarpi spunea o poveste, orice întrerupere era ca și cum ai fi mușcat într-o pietricică ascunsă în pâine. Doi bărbați înveșmântați în mantii de culoare închisă se ridicară din spatele încăperii și se îndreptară spre teighea. Unul era înalt și semeț, celălalt scund și cu chipul ascuns sub glugă. Pe măsură ce se apropiau, am întrezărit un licăr de cenușiu pe sub mantiile lor: preoți tehlini. Mai rău, după ei veneau alți doi oameni cu armură ascunsă pe sub mantie. Nu îi luasem în seamă câtă vreme stăteau la masă, dar acum că se mișcau era dureros de evident că erau brațul armat al bisericii. Aveau fețe sumbre și cutele mantiilor îmi spuneau că aveau săbii la ei.

Nu eram singurul. Copiii au zbughit-o pe ușă. Cei mai isteți încercau să pară degajați, dar unii au luat-o la picior înainte să ajungă la ușă. Împotriva oricărei judecăți sănătoase, trei copii au rămas. Un băiat din neamul cealdimilor cu cămașă dantelată, o fetiță desculță și eu.

— Cred că am auzit destul cu toții, rosti preotul mai înalt cu asprime reținută.

Era zvelt, cu ochi adânciți în orbite, care ardeau ca niște cărbuni. O barbă bine îngrijită de culoarea funinginii ascuțea marginile chipului său ca o lamă de cuțit.

Îi dădu mantia sa preotului mai scund, ascuns sub glugă. Pe dedesubt purta roba cenușie a tehlinilor. În jurul gâtului purta o salbă din solzi de argint. Inima aproape că mi se opri în loc. Nu doar un preot, ci un justițiar. I-am văzut pe ceilalți doi copii furișându-se spre ușă.

Justițiarul vorbi:

— Sub ochiul veghetor al lui Tehlu, te acuz de erezie.

— Confirm ca martor, rosti cel de-al doilea preot de sub glugă.

Justițiarul făcu un semn spre mercenari.

— Legați-l.

Mercenarii își urmară ordinul cu eficiență aspră. Skarpi îndură totul cu răbdare, fără să scoată un cuvânt.

Justițiarul privi cum garda sa începu să-i lege încheieturile lui Skarpi, apoi se întoarse puțin într-o parte, de parcă voia să-l alunge pe povestitor din mintea sa. Cercetă îndelung încăperea și la sfârșit ochii i se opriră asupra insului chel, cu șorț din spatele tejghelei.

— B-binecuvântarea lui Tehlu fie asupra domniei voastre! se bâlbâi exploziv patronul Catargului Despicat.

— Este deja, răspunse simplu justițiarul.

Mai aruncă o privire prin încăperea. Într-un sfârșit, întoarse capul spre cel de-al doilea preot.

— Anthony, oare un loc decent precum acesta ar adăposti eretici?

— Orice e posibil, domnule justițiar.

— Hmm, făcu justițiarul și își plimbă din nou privirea prin cameră, sfârșind ca întâia oară cu omul din dosul tejghelei.

— Pot să vă ofer ceva de băut domniilor voastre? Dacă doriți... se grăbi cârciumarul să se ofere.

I se răspunse cu tăcere.

— Vreau să spun... ceva de băut pentru domniile voastre și frații voștri. Un butoi bun de tămâioasă albă? Să-mi arăt recunoștința. L-am lăsat să stea doar pentru că poveștile lui erau interesante, la început, înghiți el în gol și se grăbi să adauge: dar apoi a început să spună lucruri necurate. Mi-a fost teamă să-l dau afară, pentru că sigur e nebun și toată lumea știe că Domnul îi pedepsește din greu pe cei ce ridică mâna asupra nebunilor...

Glasul i se frânse, lăsând dintr-odată încăperea într-o tăcere încordată. Înghiți din nou, atât de tare încât i-am auzit sunetul sec al gâtului de lângă ușa unde stăteam.

— O ofertă generoasă, rosti în sfârșit justițiarul.

— Foarte generoasă, îngână preotul mai scund.

— Cu toate acestea, băuturile tari îi ispitesc uneori pe oameni să facă lucruri necurate.

— Necurate, șopti celălalt preot.

— Și unii dintre frații noștri au făcut legământ împotriva ispitelor cărnii. Trebuie să refuz.

Glasul justițiarului mustea de regret evlavios.

Skarpi mă observă și îmi zâmbi pe furiș. Mi se strânse stomacul. Bătrânul povestitor nu părea să știe în ce bucluc se afla. Dar în același timp, adânc în sinea mea, ceva egoist șoptea: *Dacă-ai fi venit mai de vreme și ai fi aflat ce voiai să știi, acum nu ți-ar părea chiar atât de rău, nu-i așa?*

Cârciumarul rupse tăcerea:

— Atunci, nu ați prefera să luați prețul butoiului, domnii mei? Dacă nu butoiul în sine...

Justițiarul părea îngândurat.

— De dragul copiilor, insistă cheliosul. Știu că aveți să folosiți banii pentru ei.

Justițiarul își țuguie buzele.

— Foarte bine, rosti el după o clipă, de dragul copiilor.

— Al copiilor, răsună și glasul preotului scund, cu un ton neplăcut.

Proprietarul abia reuși să schițeze un zâmbet.

Skarpi întoarse privirea spre mine și îmi făcu cu ochiul.

— Ai crede, încep să curgă glasul lui ca mierea, că niște demni prelați precum domniile voastre ar găsi lucruri mai bune de făcut decât să aresteze povestitori și să stoarcă bani de la oameni cinstiți.

Clinchetul monedelor barmanului amuți și întreaga încăpere părea să-și țină răsuflarea. Cu o naturalețe studiată, justițiarul îi întoarse spatele lui Skarpi și îi spuse peste umăr celuiilalt preot:

— Anthony, cât e de straniu și minunat, se pare că avem de-a face cu un eretic curtenitor! Ar trebui să-l vindem unei trupe ambulante din Ruh; într-un fel, se aseamănă unui câine vorbitor.

Skarpi rosti către preotul cu spatele întors:

— Nu e ca și cum m-aș aștepta să vă duceți în căutarea lui Haliax și a celor șapte. Vorba cea: fapte mici pentru oameni mici. Îmi imaginez cât de greu e să se găsească o treabă îndeajuns de mică pentru oameni ca voi. Dar sunteți descurcăreți. Puteți să adunați gunoi sau păduchii din paturile de bordel pe care le vizitați.

Justițiarul se răsuci, smuci cana de lut de pe tejghea și o trânti în capul lui Skarpi, spărgând-o.

— Nu îndrăzni să vorbești de față cu mine! Nu știi nimic! răcni el.

Skarpi își clătină puțin capul, parcă să și-l limpezească. Un firicel roșu își făcu drum pe chipul lui brăzdat, până pe una din sprâncenele de spumă de val.

— Poate că așa e. Tehlu a spus întotdeauna...

— Nu-i rosti numele! strigă justițiarul, cu fața îmbujorată. Gura ta îl pângărește. Limba ta scoate doar blasfemii.

— Nu vorbi prostii, Erlus, îl mustră Skarpi ca pe un copilaș. Tehlu te urăște chiar mai mult decât restul lumii, ceea ce e ceva de zis.

Toată lumea din încăperea încremeni. Justițiarul păli la față.

— Domnul aibă milă de tine, spuse el cu glas rece, tremurat.

Pentru o clipă, Skarpi îi cercetă chipul fără să spună nimic. Apoi începu să râdă. Hohote enorme, bubuitoare, neajutorate izvorau din adâncul sufletului său.

Ochii justițiarului scăpărară spre unul din oamenii care-l legaseră pe povestitor. Bărbatul cu chip neîndurător îl izbi pe Skarpi cu pumnul. O dată în rinichi și o dată în ceafă.

Skarpi se prăbuși la pământ. În încăperea era liniște mormântală. Sunetul trupului său lovind scândurile podelei păru să se stingă înaintea ecoului hohotului său. La un gest din partea justițiarului, una din gărzi îl ridică pe bătrân de ceafă. Atârna ca o păpușă de cârpe, cu picioarele moi pe podea.

Dar Skarpi nu își pierduse cunoștința, era doar năucit. Ochii povestitorului se rotiră spre justițiar.

— Milă pentru sufletul *meu*.

Croncăni ceva ce poate că ar fi fost un chicotit într-o zi mai prielnică.

— Nu știi cât de amuzant sună asta când vine de la tine.

Apoi Skarpi păru să vorbească aerului dinaintea lui:

— Kvothe, ar trebui să fugi. N-ai nimic de câștigat dacă ai de-a face cu asemenea oameni. Îndreaptă-te spre acoperiș. Rămâi o perioadă acolo unde nu te vor găsi. Am prieteni în biserică, care au să-mi vină în ajutor, dar tu n-ai ce să faci aici. Du-te.

De vreme ce nu se uita la mine cât vorbi, urmă un moment de confuzie. La un nou gest al justițiarului, Skarpi mai primi o lovitură în ceafă. I se văzu albul ochilor și bărbia îi căzu în piept. M-am furișat pe ușă și am ieșit în stradă.

Am ascultat sfatul lui Skarpi și eram deja pe un acoperiș când tehlinii au părăsit cârciuma.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ – Ușile minții

Urcat pe acoperișuri și revenit la ascunzișul meu, m-am înfășurat în pătură și am plâns. Am plâns ca și cum ceva din mine se frânsese și totul ieșea afară în valuri.

Noaptea se așternuse peste oraș când m-am oprit, epuizat de sughițuri. Am rămas pe spate, cu ochii la cer, istovit dar neputând să adorm. M-am gândit la părinți și la trupă și nu mică-mi fu mirarea să găsesc că amintirile erau mai puțin amare decât înainte.

Pentru prima oară în ani, am folosit unul din trucurile pentru calmarea și ascuțirea minții pe care mi le arătase Ben. Era mai greu decât îmi aminteam, dar am reușit.

Mă gândesc că ți s-a întâmplat să dormi o noapte întregă fără să miști măcar un mușchi, apoi să te trezești dimineața amorțit de nemișcare. Dacă îți amintești cum te simți prima oară când te întinzi, cu amestecul acela de durere și plăcere, atunci poți să înțelegi cum se simțea mintea mea după atâția ani, întinzându-se și trezindu-se pe acoperișurile Bobcatranului.

Mi-am petrecut restul nopții deschizându-mi ușile minții. Înăuntru, am găsit lucruri demult uitate: mama potrivit versurile unui cântec, lecții de dicție pentru scenă, trei rețete pentru ceai care să calmeze nervii și să aducă somnul, acorduri de lăută. Muzica mea. Chiar trecuseră ani de când ținusem o lăută în mână.

M-am gândit multă vreme la Chandrieni, la ce i-au făcut trupei mele, la ce mi-au răpit. Mi-am adus aminte de sânge și de mirosul de păr ars și am simțit o furie adâncă, apăsătoare arzându-mi în piept. Recunosc că în acea seară m-am lăsat pradă unor gânduri negre, răzbunătoare.

Dar anii în Bobcatran forjaseră în mine un deosebit simț practic. Știam că răzbunarea nu era mai mult decât o fantasmă copilărească. Aveam cincisprezece ani. Ce puteam să fac?

De un singur lucru eram sigur. Îmi venise în timp ce rememoram cele petrecute demult. Era ceva ce Haliar îi spusese lui Tăciune. *Și cine te păzește de Amiri? De psaltiști? De cei din neamul Sithe? De tot ce te poate vătăma pe lumea asta?*

Chandrienii aveau dușmani. Dacă aş putea da de ei, poate m-ar ajuta. Nu aveam idee cine erau psaltiștii sau neamul Sithe, dar toată lumea ştia că Amirii erau cavaleri ai bisericii, puternicul braț armat al Imperiului Aturan. Din nefericire, toată lumea ştia de asemenea și că Amirii nu mai existau de trei secole. Fuseseră desființați odată cu prăbușirea Imperiului Aturan.

Însă Haliarx vorbise de parcă încă existau. Și în povestea lui Skarpi Amirii fuseseră înființați de Selitos, nu de Imperiul Aturan, așa cum crezusem dintotdeauna. Evident, povestea lor ascundea mai multe lucruri, pe care trebuia să le aflu.

Cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât mai multe întrebări mi-au venit în minte. Cu siguranță că Chandrienii nu-i omorau pe toți cei care adunau povești sau care cântau despre ei. Oricine ştia măcar o poveste sau două despre ei și la un moment dat orice copil a cântat versurile despre semnele lor. Ce să fi făcut cântecul părinților mei atât de diferit?

Aveam întrebări. Desigur, un singur loc le putea răspunde.

Mi-am cercetat sărmanele avuții. Aveam o pătură zdrențăroasă și un sac plin cu paie care-mi servea pe post de pernă. Aveam o sticlă de o pintă cu un dop de plută, plină pe jumătate cu apă curată. O bucată de pânză pe care o legasem cu cărămizi, să-mi fie pavăză împotriva vântului în noapțile reci. Două zaruri de sare ca vai de mama lor și un pantof găurit, care era prea mic pentru mine, dar speram să-l dau la schimb pe altceva.

Și douăzeci și șapte de bani de fier. Averea de zile negre. Acum câteva zile, mi se părea un adevărat tezaur, dar acum știam că nu aveau să fie suficienți.

Când soarele era la câteva sulite pe cer, am luat volumul de *Retorică și Logică* din ascunzătoarea sa de sub o grindă. Am desfăcut bucata de pânză tratată cu care îl protejam de capriciile vremii, ușurat să văd că era uscat și în stare bună. Am simțit pielea sa netedă în mâini. L-am apropiat de față și am simțit mirosul căruței lui Ben, de mirodenii și grâu, îmbinat cu miasma amară de acizi și săruri. Era ultima bucată palpabilă a trecutului meu.

Am deschis prima pagină să citesc dedicația pe care Ben mi-a făcut-o cu mai bine de trei ani în urmă.

Lui Kvothe,
Apără-te bine la Universitate. Fă-mă mândru de tine. Adu-ți
aminte de cântecul tatălui tău. Fii cuminte sau smintit.

Prietenul tău,
Abenthy.

Am încuviințat și am întors pagina.

CAPITOLUL TREIZECI – Legătura frântă

Pe plăcuța de deasupra pragului ușii scria: Legătura frântă.

Am luat-o drept un semn de bun augur și am intrat. Un bărbat ședea în spatele catedrei. Am presupus că era proprietarul. Era înalt și subțire, cu păr rar. Își ridică privirea dintr-un registru, puțin iritat de prezența mea.

M-am hotărât să nu exagerez cu politețurile, așa că m-am dus la catedră și i-am întins cartea.

— Cât mi-ați da pentru asta?

O frunzări cu atenție, palpând hârtia între degete, verificând legătura. Ridică din umeri.

— Câteva parale de aramă.

— Valorează mai mult de atât! am spus eu revoltat.

— Valorează cât poți tu să iei pe ea, răspunse el nepăsător. Îți dau un talant și jumătate.

— Doi talanți și posibilitatea să o răscumpăr într-o lună.

Izbucni într-un răs scurt, lătrat.

— Mă iei drept cămătar?

Cu o mână împinse cartea pe birou spre mine, în timp ce cu cealaltă își luă penița.

— Douăzeci de zile?

Rămase pe gânduri, apoi mai verifică volumul încă o dată și își scoase punga cu bani. Scoase doi talanți grei de argint. Erau mai mulți bani de câți văzusem laolaltă de mult, mult timp.

Îi împinse pe birou. Mi-am înfrânat pornirea să-i înșfac numaidecât și i-am spus:

— Vreau o chitanță.

De data asta îmi aruncă o privire atât de lungă și de aspră încât am început să mă tem. Abia atunci mi-am dat seama cum arătam în ochii lui, acoperit cu jegul de alee dosnică acumulat vreme de un an, încercând să obțin o chitanță pentru ceva ce era evident furat.

Până la urmă, mai ridică o dată din umeri și scrijeli ceva pe o foaie de hârtie. La sfârșit trase o linie și făcu un semn din condei.

— Semnează aici.

M-am uitat la hârtie. Scria:

Eu, prin semnătura mea, atest prin prezentul act că nu știu să scriu sau să citesc.

Am ridicat privirea la proprietar. Pe fața lui nu se citea nicio emoție. Am băgat penița în călimară și am iscălit cu atenție „A A” ca și cum erau inițiale.

Vântură foaia de câteva ori, să usuce cerneala, și împinse chitanța pe birou către mine.

— De la ce vine A? întrebă el, cu o minusculă urmă de zâmbet.

— Abrogare, am răspuns. Înseamnă a considera ceva drept nul și neavenit, de obicei un contract. Al doilea A e pentru Ardere. Care e actul de a arunca ceva în foc.

Îmi aruncă o privire nedumerită.

— Arderea e pedeapsa pentru falsificare în Junpui. Cred că o chitanță falsă intră în acea categorie.

Nu am făcut vreo mișcare să iau banii sau chitanța. Urmă o tăcere încordată.

— Aici nu suntem în Junpui, spuse el fără să trădeze vreo emoție.

— Într-adevăr, am recunoscut. Aveți o bine dezvoltată atenție la detalii. Poate ar mai trebui să adaug un A.

Scoase încă un hohot scurt, lătrat și zâmbi.

— M-ai convins, tinere conaș.

Scoase o foaie nouă și mi-o întinse.

— Scrie-mi o chitanță și am s-o semnez.

Am luat penița și am scris:

„Eu, subsemnatul, consimt să returnez cartea *Retică și Logică* cu dedicația «lui Kvothe» posesorului acestei chitanțe în schimbul a doi bani de argint, cu condiția să prezinte respectiva chitanță înainte de data de...”

Am ridicat privirea.

— În ce zi suntem?

— Shuden. În treizeci și cinci.

De mult nu mai aveam obiceiul să țin numărul zilelor. Pe străzi, o zi e de obicei ca alta, doar că oamenii sunt puțin mai beți de hepten, puțin mai generoși de jăluiș.

Dar dacă eram în treizeci și cinci, aveam doar cinci zile la dispoziție să ajung la Universitate. Știam de la Ben că admiterile

durau până în ziua de aprinziș. Dacă le ratam, trebuia să aștept două luni până la începerea noului trimestru.

Am completat data pe chitanță și am tras o linie sub care librarul să semneze. Părea năucit de situație. Pe deasupra, nu observă că pe chitanță scria bani de argint, nu talanți. Talanții valorau mult mai mult. Asta însemna că fusese de acord să-mi dea cartea înapoi pentru mai puțin decât prețul de cumpărare.

Însă toată satisfacția mea s-a dus pe pustii când mi-am dat seama cât de nechibzuită era întreaga situație. Bani sau talanți, nu aveam cum să fac rost de destui bani încât să răscumpăr cartea în două răstimpuri. Dacă totul mergea ca pe roate, de mâine nici nu aveam să mai fiu în Bobcatran.

În ciuda zădărniceii ei, chitanța alină într-o durere de despărțirii de ultimul lucru care mă lega de copilărie. Am suflat pe foaie, am împăturit-o atent într-un buzunar și am luat cei doi talanți de argint. Am fost surprins când bărbatul mi-a întins mâna.

Îmi zâmbi smerit.

— Îmi pare rău pentru chitanță. Dar nu păreai genul care să se întoarcă, rosti și ridică din umeri. Uite aici.

Îmi așeză o para de aramă în palmă. Mi-am spus că nu era un ins atât de hain. I-am zâmbit și pentru o clipă aproape m-am simțit vinovat pentru ce scrisesem în chitanță.

M-am simțit vinovat și pentru cele trei penițe pe care i le furasem, dar numai pentru o clipă. Și, de vreme ce nu aveam cum să i le înapoiez, am furat și o călimară înainte să ies.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU – Natura nobleței

Cei doi talanți aveau în buzunarul meu o greutate care nu avea nimic de-a face cu cât erau de grei. Oricine a trăit fără bani pentru o bună bucată de vreme știe la ce mă refer. Prima mea investiție a fost un săculeț bun de piele. Îl purtam pe sub haine, strâns bine pe corp.

Al doilea a fost o masă adevărată. O întregă farfurie de ouă calde și o felie de șuncă. Pâine moale și proaspătă, miere și unt îndeajuns, până și un pahar de lapte care nu părăsise ugerul vacii de mai bine de două zile. M-a costat cinci bani de fier. A fost poate cea mai bună masă pe care am luat-o vreodată.

Mă simțeam ciudat să stau la masă, să mănânc cu cuțit și furculiță. Mă simțeam ciudat cu atâția oameni în jur. Era ciudat să vină cineva să mă servească.

În vreme ce întingeam rămășițele micului dejun cu o bucată de pâine, mi-am dat seama că aveam o problemă.

Până și în hanul acela puțin soios din Mal, atrăgeam atenția. Cămașa mea era de fapt un sac cu găuri pentru cap și mâini. Pantalonii erau croiți din pânză mâncată de vreme și cu câteva numere mai mari. Duhneau a fum, seu și apă stătută de alee. Îi legasem în jurul brâului cu o funie pe care o găsisem în gunoi. Eram murdar, desculț și puțeam.

Să cumpăr haine sau să găsesc o baie? Dacă mă îmbăiam mai întâi, după aceea aș fi fost nevoit să-mi port vechile straie. Totuși, dacă aș fi încercat să cumpăr haine în halul în care arătam, probabil nici măcar nu m-ar fi lăsat să intru în prăvălie. Și mă îndoiam că vreun croitor s-ar fi repezit să-mi ia măsurile.

Când hangiul veni să-mi ia farfuria, m-am hotărât ca mai întâi să fac baie, în primul rând pentru că mă săturasem să miros ca un șobolan mort de-o săptămână. I-am zâmbit.

— Unde pot găsi o baie în apropiere?

— Aici, dacă ai câțiva bani, răspunse și mă măsură din priviri. Sau în schimb lucrezi o oră, o oră de lucru serios. Ai putea să cureți vatra.

— Am nevoie de multă apă și de săpun.

— Atunci, două ore. Am și un maldăr de vase. Mai întâi vatra, apoi baia, apoi vasele. De-acord?

O oră mai târziu, umerii mă dureau îngrozitor și vatra era curată. Hangiul mă conduse spre o cameră din spatele hanului cu o cadă mare de lemn și un grătar pe podea. Pe pereți erau cuiere pentru haine și o folie de cositor bătută în cui de perete servea pe post de oglindă.

Îmi aduse o perie, o găleată de apă fierbinte și o bucată de săpun de leșie. M-am frecat până eram roz și plin de zgârieturi. Hangiul mai aduse o găleată de apă, apoi o a treia. M-am rugat în sinea mea, mulțumind cerurilor că nu părea să am păduchi. Fusesem probabil prea jegos încât să servesc pe post de cămin pentru orice păduche respectabil.

În vreme ce mă clăteam pentru ultima oară, am aruncat o privire hainelor aruncate pe jos. Mai curat decât fusesem de ani buni, nu voiam nici să le ating, darămite să le îmbrac. Dacă încercam să le spăl, probabil mi se destrămau în mâini.

M-am uscat și m-am folosit de peria aspră să trag prin părul groaznic de încălțit. Era mai lung decât părea când era murdar. Am șters aburii așezați pe oglinda improvizată și am rămas năuc. Arătam mai mare decât mă așteptam. Nu doar atât, dar arătam ca o odraslă de nobil. Chipul îmi era suplu și arătos. Părul avea nevoie să fie puțin tuns, dar era drept și de lungimea umărului, după cum era la modă. Singurul lucru care-mi lipsea erau straietele de nobil.

Iar asta îmi dădu o idee.

Încă gol, m-am înfășurat într-un prosop și am ieșit pe ușa din spate. Mi-am luat punga cu bani, dar am avut grijă să o feresc de priviri indiscrete. Era puțin înainte de amiază și strada gema de oameni. Nu mai trebuie să pomenesc câți ochi se întorceau în direcția mea. Nu i-am băgat în seamă și am pornit cu pași mari, fără să încerc să mă ascund. Mi-am aranjat trăsăturile într-o mască mânioasă, dar totuși impasibilă, fără urmă de jenă.

M-am oprit lângă un tată și un fiu care încărcau saci de rafie într-o căruță. Fiul era cam cu patru ani mai în vârstă decât mine și mai înalt.

— Băiete, m-am răstit eu, de unde pot să cumpăr niște haine pe-aiici? Haine decente, am adăugat, arătând spre cămașa lui.

Se uită la mine cu un amestec de nedumerire și mânie. Tatăl său își scoase pălăria în grabă și pași între noi.

— Domnia voastră ar putea să încerce la Bentley. Sunt straie simple, dar e doar la o stradă sau două depărtare.

M-am cătrănit la chip.

— E singurul loc din jur?

Bărbatul icni.

— Ei bine... se poate... e unul.

I-am făcut un semn de lehamite să tacă.

— Unde e? Arată-mi cu degetul, pur și simplu, de vreme ce se pare că mintea te-a părăsit.

Îmi arată direcția și am început să pășesc grăbit într-acolo. În vreme ce mergeam, mi-am adus aminte de unul din rolurile de paj pe care obișnuiam să-l joc în trupă. Numele pajului era Dunstey, un băiețel groaznic de nesuferit cu un tată important. Era perfect. Am ridicat bărbia la o înălțime de unde puteam privi doar în jos la cei de lângă mine, am dat umerii în spate și am făcut câteva reglări mentale.

Am trântit ușa magazinului și am intrat valvârtej. Am găsit un bărbat într-un șorț de piele, care probabil că era Bentley. Avea pe la patruzeci de ani, era slab și cu început de chelie. Sări cât colo la auzul ușii trântite de perete. Îmi aruncă o privire, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Adu-mi o robă, tolomacule! M-am săturat ca tu și fiecare topârlan care merge la piață să se holbeze la mine.

M-am aruncat într-un scaun, arborând o mină bosumflată. I-am aruncat o privire ucigătoare când am văzut că nu schițează vreun gest.

— M-am bâlbâit cumva? Sau poate că nevoile mele sunt atât de puțin vădite?

Am tras de marginea prosopului ca să-mi demonstrez vorbele. Croitorul rămase locului, cu gura căscată. Am coborât vocea, amenințător.

— Dacă nu-mi aduci ceva de îmbrăcat – m-am ridicat și am strigat – am să-ți fac maghernița una cu pământul! Am să-i cer tatei să-mi facă boașele tale cadou de Miezul Iernii! Am să-i pun câinii să-ți încalece hoitul. AI CEA MAI MICĂ IDEE CINE SUNT?

Bentley se făcu nevăzut pe dată în căutarea celor mai bune veșminte pe care le avea, iar eu m-am aruncat înapoi în scaun. O

clientă pe care nu o observasem ieși în grabă, oprindu-se preț de o clipă să facă o plecăciune înainte să iasă. Abia mi-am stăpânit râsul.

După aceea, totul a fost surprinzător de ușor. L-am ținut în fugă înainte și-napoi pentru o jumătate de oră, timp în care îmi aduce haină după haină. Am ridiculizat materialul, tăietura și meșteșugul fiecărei haine pe care mi-a adus-o. Pe scurt, jucam fără cusur rolul de pramatie răsfățată. În sinea mea, nu puteam fi mai mulțumit. Îmbrăcămintea erau simplă, însă bine făcută. La urma urmei, față de ceea ce purtasem cu o oră mai devreme, și un sac curat de rafie ar fi fost o mare îmbunătățire.

Dacă nu ai petrecut mult timp la curte sau în orașe mari, n-ai înțelege de ce mi-a fost atât de ușor să fac așa ceva. Să te lămuresc.

Fiii de nobil sunt una dintre marile forțe vătămătoare ale naturii, ca inundațiile și vijeliile. Când e lovit de o asemenea catastrofă, singurul lucru pe care un om modest îl poate face e să strângă din dinți și să încerce să reducă pagubele.

Bentley știa asta. Însemnă cămașa și pantalonii și mă ajută să le dezbrac. Am luat din nou roba pe care mi-o dăduse, iar el începu să coasă ca și cum Encanis însuși îi sufla în ceafă. M-am aruncat din nou în scaun.

— Nu te sfii să întrebi. Știu că mori de curiozitate.

Ridică o clipă ochii de pe cusături.

— Domnule?

— Circumstanțele care au dus la prezenta mea stare de goliciune.

— A, da, făcu el și începu munca la pantaloni. Trebuie să recunosc o oarecare curiozitate. Nu mai mult decât se cuvine. Nu-mi stă în fire să-mi vâr nasul în treaba altora.

— Da, o atitudine laudabilă, am încuviințat, mimând dezamăgirea.

În clipele care urmară, singurul sunet fu cel al acului trecut prin postav. Am început să mă joc cu degetele. La momentul prielnic, am continuat ca și cum i-aș fi răspuns la o întrebare.

— O târfă mi-a furat hainele.

— Zău așa, domnule?

— Da, a încercat să mi le înapoieze în schimbul pungii, jigodia.

Bentley ridică privirea pentru o clipă, cu veritabilă curiozitate întipărită pe față.

— Punga nu vă era laolaltă cu hainele, domnule.

M-am prefăcut șocat.

— Cu siguranță că nu! „Mâna unui gentilom nu e niciodată departe de punga lui.“ Așa obișnuiește tata să spună.

I-am fluturat punga prin fața ochilor ca să-mi dovedesc spusele.

Am remarcat cum încerca să-și stăpânească râsul, iar asta mă făcu să mă simt puțin mai bine. Îi făcusem viața un calvar omului pentru aproape o oră, așa că măcar puteam să-i dau o poveste pe care s-o spună prietenilor.

— Mi-a spus că, dacă vreau să-mi păstrez demnitatea, atunci așa face bine să-i dau punga și să merg acasă cu hainele pe mine.

Am clătinat disprețuitor din cap.

— Stricato, i-am spus eu, demnitatea unui gentilom nu rezidă în hainele lui! Dacă ți-aș da punga ca să fiu scutit de o situație jenantă, atunci ți-aș da demnitatea mea.

M-am prefăcut rămas pe gânduri, apoi am murmurat ca și cum gândeam cu voce tare:

— Rezultă în mod firesc că demnitatea unui gentilom stă în punga lui.

M-am uitat la punga din mâini și am făcut o pauză lungă.

— Cred că mai deunăzi l-am auzit pe tata spunând ceva de felul ăsta.

Bentley izbucni într-un acces de râs pe care se căzni să-l ascundă sub un tușit, apoi se ridică și scutură cămașa și pantalonii.

— Poftim, domnișorule, acum vă vin ca o mănușă.

O urmă de zâmbet îi juca pe buze în timp ce îmi întindea straiete.

Mi-am dat jos roba și am îmbrăcat pantalonii.

— Ei bine, mă descurc cu ei până acasă, cel puțin. Cât îți datorez, Bentley?

Socoti câteva clipe.

— Unul și două jumătăți.

Am început să-mi leg șnurul cămășii fără să scot o vorbă.

— Îmi pare rău, domnule, se grăbi el. Am uitat cu cine am de-a face. Înghiți în sec. Unul e suficient.

Am luat punga și i-am pus în mână un talant, cu ochii ațintiți asupra lui.

— Îmi va trebui ceva mărunțiș.

Strâmbă puțin din nas, dar încuviință și îmi înapoie două parale de aramă.

Am băgat monedele în pungă, pe care am legat-o bine pe sub cămașă, după care i-am aruncat croitorului o privire cu înțeles și am bătut-o ușor cu degetele. Zâmbetul amenința din nou să-i crape buzele.

— La revedere, domnule.

Am luat prosopul, am părăsit prăvălia și m-am întors, de astă dată fără să mai atrag atâtea priviri, la hanul unde găsisem mâncare și o baie.

— Cu ce pot să te servesc, tinere domn? întrebă hangiul când mă văzu că mă apropii de tejghea.

Zâmbi și îmi șterse mâinile de șorț.

— Un maldăr de vase murdare și o cârpă.

Făcu ochii cât cepele, apoi zâmbi și începu să râdă.

— Credeam că ai luat-o la fugă pe stradă gol pușcă.

— Nu chiar atât de gol.

Am pus prosopul pe tejghea.

— Înainte, erai mai mult mizerie decât băiat. Și aș fi pus rămășag o marcă de aur că ești brunet. Chiar nu arăți la fel, roști și se minună în tăcere câteva momente. Îți vrei vechile haine înapoi?

Am clătinat din cap.

— Aruncă-le... sau mai bine, arde-le și fii atent ca nu cumva să respire careva fumul din greșeală.

Hangiul râse din nou.

— Totuși, am avut și alte obiecte în afară de haine, i-am amintit eu.

Încuviință și se scărpină pe nas.

— Așa e. Așteaptă o clipă.

Se întoarse și dispăru printr-o ușă din spatele tejghelei.

Mi-am plimbat privirea prin încăpere. Părea diferită, acum că nu mai atrăgeam priviri dușmănoase. Șemineul de piatră cu un cazan

negru ce fierbea în el. Mirosul puțin acru de lemn lăcuit și de bere vărsată. Murmurul conversațiilor...

Întotdeauna am îndrăgit tavernele. Bănuiesc că mi se trage de la copilăria petrecută călătorind încontinuu. O cârciumă e un loc sigur, un fel de adăpost. Mă simțeam în largul meu acolo și atunci m-am gândit pentru prima oară că n-ar fi o viață rea să dețin un loc ca acela.

— Poftim.

Hangiul așează trei penițe, o călimară și chitanța de la librărie.

— Astea m-au nedumerit la fel de mult ca de ce ai fugit fără haine.

— Mă duc la Universitate.

Ridică o sprânceană.

— Cam tânăr, nu crezi?

M-au cam trecut fiorii la cuvintele lui, dar mi-am păstrat stăpânirea de sine.

— Acceptă tot felul de tineri.

Hangiul încuviință cu politețe în timp ce eu îi explicam de ce am apărut desculț și duhnind a alei murdare. După ce așteptă puțin să vadă dacă intru în amănunte, își turnă ceva de băut.

— Nu te supăra, dar nu prea mai arăți ca unul care ar vrea să mai spele vase.

Am deschis gura să protestez; un ban de fier pentru o oră de lucru era un chilipir pe care nu prea voiam să-l ratez. O pâine întreagă costa doi bani, iar eu nu mai știam de câte ori fusesem nemâncat cu zilele în anul trecut.

Apoi mi-am observat mâinile pe tejghea. Erau rozalii și curate, aproape nu mi le recunoșteam. Mi-am dat seama că nu voiam să spăl vase. Aveam lucruri mai importante de făcut. M-am ridicat de la tejghea și am scos un ban din pungă.

— Unde pot să găsec o caravană care pleacă spre miazănoapte?

— La Drover, în Coline. La jumătate de kilometru după moara de pe Strada Verde.

M-am neliniștit la auzul Colinelor. Am căutat să-mi alung teama din suflet și am încuviințat.

— Ai un han frumos. M-aș socoti norocos dacă aș avea unul așijderea când voi crește mare.

I-am întins banul. Îmi zâmbi larg și-mi dădu banul înapoi.

— Cu asemenea complimente, ești oricând bine venit aici.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI – Monede, cizmari și mulțimi

Am ieșit în stradă cam cu un ceas înainte de prânz. Soarele strălucea și dalele de piatră erau calde. Înconjurat de zumzetul pieței, încercam să mă bucur de senzația plăcută adusă de o burtă plină și un trup curat.

Dar o neliniște vagă îmi zgâria stomacul, ca senzația pe care o ai când cineva te pândește din spate. Mă urmări până ce mi-am ascultat instinctul și m-am furișat pe o alee laterală iute ca un pește.

Senzația începu să dispară în vreme ce stăteam cu spatele lipit de perete, așteptând. După câteva minute, mă simțeam stupid. Aveam încredere în instinctele mele, dar uneori îmi mai dădeau și alarme false. Am mai așteptat câteva minute ca să mă asigur, apoi am revenit pe stradă.

Senzația nedeslușită de neliniște reveni aproape imediat. Am ignorat-o câtă vreme încercam să-i dibui sursa. Dar după cinci minute m-am pierdut cu firea și am luat-o pe o străduță neumblată, uitându-mă la mulțime să văd cine mă urmărea.

Nimeni. Mi-a luat o jumătate de oră de încordare continuă și încă două alei ca să-mi dau seama ce se petrecea. Nu mă simțeam în largul meu să merg într-o mulțime de oameni.

În decursul ultimilor ani, mulțimile deveniseră pentru mine o parte din peisajul orașului. Uneori, mă foloseam de o mulțime să mă ascund de un paznic sau de un negustor. Sau mergeam *printr-o* mulțime ca să ajung unde voiam să merg. Poate chiar mergeam în aceeași direcție cu mulțimea, dar niciodată nu fusesem parte din ea.

Eram atât de obișnuit să fiu ignorat, că aproape am luat-o la fugă din pricina primului negustor care a încercat să-mi vândă ceva.

Odată ce am aflat ce mă deranja, cea mai parte a tulburării mele mă părăsi. De multe ori, teama vine din necunoaștere. Imediat ce am înțeles care era problema, a devenit doar o problemă, nimic de care să mă tem.

După cum am mai amintit, Bobcatranul are două mari părți: Colinele și Malul. Malul era zona sărăntocilor. Colinele erau ale bogaților. În Mal totul duhnea de-ți întorcea stomacul pe dos.

Colinele erau curate ca lacrima. În Mal își făceau veacul hoții. Colinele aveau bancheri... scuze, bandiți.

Am spus deja povestea aventurii mele nefericite în Coline. Așa că poate ai să înțelegi de ce, atunci când mulțimea dinaintea mea se despărți pentru o clipă, am zărit ceea ce căutam din priviri. Un membru al gărzilor. Am țâșnit prin ușa primei prăvălii pe care am întâlnit-o în cale, cu inima bubuindu-mi în piept.

Am încercat să-mi spun că nu mai eram acel mic golan murdar care fusese bătut aici cu doi ani în urmă. Eram bine îmbrăcat și curat. Arătam ca și cum aparțineam locului. Dar vechile obiceiuri dispar anevoie. M-am luptat să țin sub control o furie adâncă, dar nu-mi dădeam seama dacă eram furios pe mine, pe străjer, pe lumea întreagă. Poate câte ceva din toate.

— Vin imediat, răsună o voce voioasă dindărătul unei cortine ce acoperea intrarea în altă încăpere.

Am aruncat o privire prin prăvălie. Lumina de la fereastra din față cădea peste o masă de lucru ticsită cu pantofi și câteva rafturi cu încălțări. M-am gândit că aș fi putut să aleg un loc mai rău în care să intru.

— Lasă-mă să ghicesc... se auzi din nou vocea din spate.

Dindărătul cortinei apăru un bătrânel cu o bucată lungă de piele în mâini.

— ...Ai nevoie de pantofi.

Zâmbi timid, de parcă gluma sa era o pereche de cizme vechi și ponosite, dar prea comode ca să renunți la ele. Coborî privirea la picioarele mele. Nici eu nu m-am putut abține să mă uit. Eram desculț, firește. Nu mai avusesem încălțări de atâta vreme încât nici nu mă mai gândeam la ele. Cel puțin, nu în timpul verii. Iarna visam la papuci.

Am ridicat privirea. Ochii bătrânului dansau, ca și cum nu se putea hotărî dacă a râde l-ar fi costat un client sau nu.

— Cred că într-adevăr am nevoie de pantofi.

Bătrânul râse și mă invită să iau loc. Îmi măsură picioarele cu mâna. Din fericire, străzile erau uscate, așa că picioarele îmi erau doar prăfuite de la dalele de piatră. Dacă ar fi plouat, ar fi fost stânjenitor de murdare.

— Hai să vedem ce-ți place și dacă am ceva pe mărimea ta. Dacă nu, pot să fac sau să modific o pereche într-o oră sau două. Deci, de ce fel de încălțări ai nevoie? Pentru mers? Pentru dans? De călărie?

Se întinse de pe scăunel și luă o pereche de pe un raft din spatele său.

— Pentru mers.

— Mă gândeam eu.

Îmi rulă cu dibăcie o pereche de șosete pe picioare, de parcă toți clienții lui veneau desculți. Îmi băgă picioarele într-o pereche de încălțări negre, cu catarama.

— Cum se simt? Calcă mai tare să-ți dai seama mai bine.

— Sunt...

— Strâmți. Mă gândeam eu. Nu e nimic mai enervant decât un pantof care te strânge.

Iute ca fulgerul, îi scoase și îmi puse altă pereche.

— Dar aceștia?

Erau de un roșu-închis, făcuți din catifea ori pâslă.

— Păi...

— Nu sunt tocmai ce cauți? Nu te învinovățesc, se uzează groaznic de repede. Deși au o culoare frumoasă, numai buni de alergat după domnișoare în ei.

Urmă o a treia pereche.

— Ce spui de ăștia?

Erau simpli, de piele maro și mi se potriveau de parcă îmi măsurase picioarele înainte să-i facă. Am apăsât cu piciorul de pământ și mi se păru că pantoful mă îmbrățișa. Uitasem cât de bine se simte să ai încălțări bune în picioare.

— Cât costă? am întrebat temător.

În loc să-mi răspundă, bătrânul se ridică și căută cu ochii prin rafturi.

— Poți să-ți dai seama de multe lucruri despre o persoană după picioarele ei, murmură el. Unii oameni vin aici, tot numai zâmbet, cu pantofii curați și lustruiți, cu șosetele pudrate. Dar, când pantofii sunt scoși, picioarele le miros oribil. Sunt oamenii care au ceva de ascuns. Au secrete împruțite și încearcă să le ascundă, tot așa cum încearcă să-și ascundă picioarele.

Se întoarse spre mine.

— Dar nu le merge niciodată. Singurul fel în care te scapi de mirosul de picioare e să le lași puțin la aer. Poate că la fel e și cu secretele. Deși nu știu nimic despre asta. Eu știu doar să fac pantofi.

Începu să cerceteze pantofii de pe masa de lucru.

— Unii din tinerii de la curte dau pe aici, făcându-și vânt cu evantaiul și plângându-se despre ultima lor tragedie. Dar picioarele lor sunt roz și moi. Știi că n-au mers niciodată undeva pe cont propriu. Știi că niciodată nu au fost într-adevăr rănite.

Găsi, în sfârșit, ceea ce căuta și ridică o pereche de papuci asemănători cu cei pe care îi purtam.

— Am găsit. Aceștia au fost ai lui Jacob al meu, când era de vârsta ta.

Se așeză pe scaun și începu să dezlege șnururile încălțărilor pe care le purtam.

— Tu unul, continuă el, ai bătătură prea vechi pentru un băiat atât de tânăr: cicatrici, degerături. Picioare ca astea pot să fugă desculțe pe pietre cât e ziua de lungă, fără să aibă nevoie de pantofi. Nu e decât un fel în care un băiat de vârsta ta poate să aibă asemenea picioare.

Ridică întrebător privirea la mine. Am încuviințat. Bătrânul îmi zâmbi și își puse mâna pe umărul meu.

— Cum te simți în ei?

M-am ridicat să-i încerc. Erau chiar mai confortabili decât perechea mai nouă, deși erau puțin uzați.

— Acum, perechea asta, spuse și flutură cu papucul, e nou-nouță. Nu au fost purtați deloc și pentru papuci noi ca aceștia cer de obicei un talant, poate un talant și două jumătăți.

Arată către picioarele mele.

— Pe de altă parte, papucii aceia au fost purtați, iar eu nu vând papuci purtați.

Îmi întoarse spatele și începu să-și facă ordine pe masa de lucru, fredonând un cântec pentru el. Am recunoscut cântecul aproape pe loc: „Pleacă din oraș, spoitorule“.

Știam că încerca să mă ajute și cu o săptămână în urmă aș fi sărit la ocazia să iau pantofi pe degeaba. Dar pentru un oarecare motiv, nu

mă simțeam bine să fac asta. Mi-am adunat lucrurile în liniște și i-am lăsat două monede de aramă pe scăunel înaintea mea să plec.

De ce? Fiindcă mândria e un lucru straniu și pentru că generozitatea merită răsplătită cu generozitate. Dar cel mai mult pentru că așa am simțit că trebuie să fac, iar acesta e motiv suficient.

— Patru zile. Șase dacă plouă.

Roent era cel de-al treilea căruțaș pe care îl întrebam dacă merge în nord spre Imre, orașul cel mai apropiat de Universitate. Era un bărbat vânjos din neamul cealdimilor, cu o barbă neagră, stufoasă, care îi ascundea cea mai mare parte din față. Îmi întoarse spatele și începu să-l înjure în siareză pe un bărbat care încărcă suluri de pânză într-o căruță. Când vorbea în limba sa nativă, suna ca o avalanșă furioasă.

Își coborî glasul aspru la un mormăit și se întoarse din nou spre mine.

— Două monede de aramă. Parale, nu bani. Poți să stai în căruță, dacă e loc. Dacă vrei, poți să dormi noaptea sub ea. Seara, mănânci cu noi. La prânz avem doar pâine. Dacă o căruță rămâne înțepenită, ajuți la împins.

Se mai întoarse să strige la oamenii săi. Trei căruțe erau umplute cu bunuri de negoț, în timp ce a patra arăta dureros de cunoscut. Era una din acele case pe roți în care-mi petrecusem mare parte din copilărie. Nevasta lui Roent, Reta, ședea la hățuri. Chipul ei unduia de la asprime, când îi urmărea cu privirea pe cei ce încărcau căruțele, la zâmbet, când vorbea cu o fată de lângă ea.

Am presupus că fata călătorea, la fel ca mine. Era de vârsta mea, poate mai mare cu un an, dar un an înseamnă mare diferență în acea perioadă a vieții. Tahlii au o zicală despre copiii de vârsta noastră: *Băiatul crește în sus, dar fata crește la minte.*

Era îmbrăcată, practic, ca de călătorie, cu pantaloni și cămașă bărbătească și era îndeajuns de tânără ca asemenea lucru să nu pară nepotrivit. Felul ei de a fi era de așa natură încât, dacă ar fi fost cu un an mai în vârstă, aș fi fost nevoit să o socotesc o doamnă. Acum, când vorbea cu Reta, oscila între grație blândă și exuberanță copilărească. Avea păr lung, negru și...

Ce să spun, era frumoasă. Trecuse atâta vreme de când nu mai văzusem ceva frumos!

Roent îmi urmări privirea și continuă:

— Toată lumea ajută să așeze tabăra când vine noaptea. Toată lumea stă de veghe cu rândul. Dacă adormi când stai de veghe, acolo te lăsăm. Mănânci cu noi, orice gătește nevasta mea. Dacă te plângi, acolo te lăsăm. Dacă mergi prea încet, acolo te lăsăm. Dacă o superi pe fata aceea...

Își trecu mâna prin barba deasă, neagră.

— Au să ți se întâmple lucruri foarte rele.

Sperând să-l fac să se gândească la altceva, l-am întrebat:

— În cât timp au să fie încărcate căruțele?

— Două ore, răspunse cu siguranță aspră, ca și cum își provoca ajutoarele să-l contrazică.

Unul dintre bărbați se îndreptă de spate și își duse mâna streășină la ochi. Vocea îi răsună peste zgomotul de cai, căruțe și oameni care umpleau piața.

— Nu-l lăsa să te sperie, flăcău! E un om de treabă după ce te obișnuiești cu tot mârâitul lui.

Roent îi făcu semn sever cu degetul, iar bărbatul se întoarse să-și vadă de lucru.

Nu trebuia să fiu convins de asta. Un bărbat care călătorește cu soția sa e de obicei un om de încredere. Pe deasupra, prețul cerut era cinstit și pleca astăzi. M-am folosit de ocazie să scot două parale și să i le întind.

Se întoarse spre mine.

— Două ore, rosti ridicând două degete groase ca pentru a se face înțeles. Dacă întârzii, aici rămâi.

Am încuviințat cu solemnitate.

— *Rieusa, tu kialus A 'isha tua. Îți mulțumesc că m-ai primit în familia ta.*

Roent ridică din sprâncenele mari, stufoase. Își reveni repede și încuviință cu un gest care aducea cu o mică plecăciune. Mi-am plimbat privirea prin piață, încercând să mă adun.

— Cineva e plin de surprize.

M-am întors să dau cu ochii de ajutorul care strigase la mine din căruță. Îmi întinse mâna.

— Derrik.

I-am strâns mâna, puțin stânjenit. Trecuse atâta timp de când nu mai conversasem cu cineva, că mă simțeam ciudat și șovăitor.

— Kvothe.

Derrik își duse mâinile la spate și se întinse cu o grimasă. Avea vreo douăzeci de ani, era blond și atât de înalt că abia îi ajungeam cu creștetul la umeri.

— L-ai luat puțin prin surprindere pe Roent. De unde ai învățat să vorbești siareza?

— Un arcanist m-a învățat câte ceva.

L-am petrecut cu privirea pe Roent, care se duse să vorbească cu soția sa. Fata cu păr negru privi înspre mine și zâmbi. Mi-am ferit privirea, neștiind ce să înțeleg din asta.

Derrik ridică din umeri.

— Am să te las să-ți iei lucrurile, atunci. Roent latră mai mult decât mușcă, dar nu o să aștepte odată ce căruțele sunt încărcate.

Am încuviințat, cu toate că „lucrurile“ mele nu existau. Totuși, mai trebuia să cumpăr câte ceva. Se spune că în Bobcatran poți găsi orice dacă ai destui bani. E destul de adevărat.

Am coborât scările care duceau în pivnița lui Trapis. Mă simțeam ciudat să cobor tocmai acele scări în pantofi. Când veneam în vizită, eram obișnuit cu umezeala rece a pietrei de sub tălpi.

Pe când coboram scările, un băiat în zdrențe apăru din pivniță cu un mic măr de iarnă în mână. Se opri brusc când dădu ochii cu mine, apoi se încruntă, cu ochi mijiți și bănuitori. Trecu pe lângă mine cu privirea în pământ.

Fără măcar să gândesc, i-am dat peste mână când a căutat să-mi șterpească punga și m-am întors să mă uit la el, prea năucit să scot o vorbă. Țâșni afară, lăsându-mă confuz și răscolit. Aici, nu furam niciodată unul de la altul. Pe străzi, eram fiecare pentru el, dar pivnița lui Trapis era pentru noi cel mai apropiat lucru de un sanctuar, ca o biserică. Niciunul din noi nu ar fi riscat să încalce regula aceasta.

Am coborât ultimele trepte în încăperea principală, unde am fost uşurat să văd că toţi ceilalţi se comportau firesc. Trapis nu era acolo. Probabil se dusese să facă rost de donaţii care să-l ajute să aibă grijă de copii. M-au întâmpinat şase paturi, toate pline şi mai mulţi copii pe podea. Câţiva puşti zdrenţaroşi şedeau în jurul unui coş de pe masă, luând mere de iarnă. Se întoarseră spre mine, cu priviri duşmănoase. Atunci mi-am dat seama. Nici unul nu mă recunoştea. Curat şi bine îmbrăcat, arătam ca un băiat normal care intrase din întâmplare. Devenisem un străin.

Tocmai atunci Trapis se întoarce cu mai multe pâini sub un braţ şi un copil ce scâncea sub celălalt.

— Ari, strigă el spre unul din băieţii de lângă coş. Vino să m-ajuti. Avem musafiri şi ea trebuie schimbată.

Băiatul se duse în grabă la Trapis şi îi luă copilul de sub braţ. Trapis aşeză pâinea pe masă, lângă coş, cu ochii tuturor copiilor aţintiţi asupra sa. Am simţit un gol în stomac. Trapis nici nu se uitase la mine. Dacă nu mă recunoştea? Dacă avea să-mi spună să plec? Nu ştiam cum să fac faţă unei asemenea situaţii, aşa că am început să mă dau spre uşă.

Trapis arată cu degetul spre copii, unul câte unul.

— Hai să vedem. David, tu goleşti şi cureţi butoiul cu apă. S-a făcut cam sălcie. Când termini, Nathan poate să-l umple de la pompă.

— Pot să iau de două ori? întrebă Nathan. Am nevoie pentru fratele meu.

— Fratele tău poate să vină să-şi ia singur pâinea, răspuse blând Trapis, după care se uită la băiat cu atenţie, simţind ceva. E rănit?

Nathan încuviinţă, cu privirea în pământ.

Trapis îşi aşeză mâna pe umărul băiatului.

— Adu-l aici. Avem grijă de el.

— E piciorul, izbucni Nathan, podidit de lacrimi. E foarte cald şi nu poate să meargă!

Trapis încuviinţă şi arată spre copilul de lângă.

— Jen, ajută-l pe Nathan să-şi aducă fratele aici.

Amândoi plecară în grabă.

— Tam, acum că Nathan e plecat, ai să aduci apa.

— Kvothe, tu du-te după săpun.

Îmi întinse un bănuț.

— Du-te la Marna, la spălătorie. Îți dă mai ieftin dacă-i spui cine te-a trimis.

Am simțit o gălmă în gât. Mă recunoscuse. Nu am cuvinte să spun cât de ușurat m-am simțit. Trapis era cel mai apropiat lucru pe care-l aveam de o familie. Gândul că nu m-ar fi recunoscut ar fi fost îngrozitor.

— Trapis, nu am timp să merg, am rostit șovăielnic. Plec. Merg spre interior, spre Imre.

— Chiar așa? întrebă, apoi se opri și mă privi mai bine. Ei bine, se pare că da.

Cum să nu mă fi gândit la asta! Trapis nu vedea niciodată hainele, ci doar copilul din ele.

— M-am oprit să-ți spun unde sunt lucrurile mele. Pe acoperișul atelierului de lumânări e un loc unde celelalte acoperișuri se întâlnesc. Sunt câteva lucruri acolo, o pătură, o sticlă. Nu mai am nevoie de ele. E un loc bun de dormit dacă are cineva nevoie; e uscat. Nimeni nu urcă acolo...

— E frumos din partea ta. Am să-l trimit pe unul dintre băieți. Vino aici.

Înaintă și mă luă într-o îmbrățișare stângace, gâdilându-mi fața cu barba.

— Întotdeauna mă bucur când unul din voi reușește să scape, rosti el blând. Știi că ai să te descurci de unul singur, dar poți să te întorci aici oricând dacă ai nevoie.

Una din fetele din apropiere începu să se foiască și să geamă. Trapis se întoarse să vadă ce se petrece.

— Ce ce, rosti în timp ce se îndrepta în grabă spre ea, plescăind pe podea cu picioarele goale. Ce ce. Sst. Sst.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI – O mare de stele

M-am întors în piața Drover cu o desagă de drum pe umăr. Avea un schimb de haine, o pâine, niște pastramă, o butelcuță cu apă, ac și ață, cremene și oțel, penițe și cerneală. Pe scurt, tot ceea ce un om chibzuit ia la drum în caz de nevoie.

Însă achiziția cu care mă mândream cel mai mult era o mantie de culoare albastru-închis pe care o cumpărasem de pe taraba unui negustor de haine cu doar trei parale de aramă. Era călduroasă, curată și, dacă ghiceam corect, purtată doar de un singur om înaintea mea.

Un lucru important de spus: când călătorești, o mantie bună valorează cât toate celelalte posesiuni ale tale la un loc. Dacă n-ai unde să dormi, poate să-ți fie pat și pătură. Îți apără pielea de ploaie și ochii de soare. Dacă ești deștept, poți să ascunzi tot felul de arme interesante pe sub ea și orice alte chițibușuri dacă nu.

Dar, dincolo de toate acestea, rămân două aspecte care să facă din mantie o posesiune deosebit de importantă. În primul rând, puține lucruri sunt mai impunătoare decât o mantie bine purtată, fluturând ușor în jurul tău sub suflarea vântului. În al doilea, cele mai bune mantii au nenumărate buzunărașe, față de care am o atracție irațională și atotputernică.

După cum am spus, era o mantie bună și avea un număr de asemenea buzunărașe. În ele pitisem sfoară și ceară, un măr uscat, o cutiuță cu iască, o biluță de sticlă într-un săculeț de piele, cârlig și fir de pescuit.

Îmi cheltuisem dinadins toată valuta din Orânduire pe care o adunasem cu atâta sânguință, pentru călătorie ținând doar banii cealdici. Paralele se acceptau aici în Bobcatran, dar valuta cealdică avea valoare oriunde te-ai fi aflat în cele patru zări.

Am ajuns tocmai când se făceau pregătirile finale. Roent se plimba în jurul căruțelor ca un animal în cușcă, verificând totul din nou și din nou. Reta supraveghea muncitorii cu o privire severă și nu întârzia să îndrepte orice nu se făcea cum trebuie. Nu m-au băgat în seamă până ce am părăsit orașul, spre Universitate.

Cu cât ne îndepărtam mai mult, cu atât simțeam cum o grea povară se ridica încetul cu încetul de pe umerii mei. Mă delectam să simt pământul sub tălpile încălțărilor, cu mirosul de aer curat, cu murmurul vântului care mângâia lanurile de grâu primăvăratice. M-am trezit că rânjesc fără motiv, în afară poate de faptul că eram fericit. Noi, ruhi, nu suntem făcuți să stăm prea mult timp în același loc. Am tras o gură adâncă de aer și aproape am izbucnit în râs.

În timpul călătoriei, mi-am văzut de ale mele, fiindcă nu eram obișnuit cu compania altora. Roent și mercenarii erau bucuroși să mă lase în pace. Derrick mai glumea cu mine din când în când, dar în mare parte mă găsea prea rezervat pentru gusturile sale.

Mai rămânea, așadar, cealaltă persoană care călătorea cu caravana. I se spunea Denna. Nu ne-am vorbit până ce prima zi de mers era aproape pe sfârșite. Eram în căruță cu unul dintre lefegii, decojind într-o doară scoarța unei nuiete de salcie. În vreme ce degetele îmi lucrau, îi cercetam trăsăturile din profil, căzut în deplină admirație a liniei maxilarului, a curbei gâtului și umărului. Mă întrebam de ce călătorește de una singură și încotro se îndreaptă. În toiul reveriei mele, se întoarse înspre mine și mă prinse că mă uitam la ea.

— Oare la ce te gândești, atât de absorbit? întrebă, dându-și la o parte o șuviță rătăcită.

— Mă întrebam doar ce faci aici, am răspuns, pe jumătate sincer.

Îmi zâmbi, privindu-mă drept în ochi.

— Mincinosule.

M-am folosit de un vechi truc actoricesc ca să nu roșesc, am încercat să ridic cât mai nepăsător din umeri și am coborât privirea la salcia pe care o decojeam. După câteva minute, am auzit-o reluându-și conversația cu Reta. Eram, în mod curios, cumva dezamăgit.

După ce am campat și cina încă se gătea, mă plimbam printre căruțe, cercetând ce fel de noduri folosea Roent să-și lege încărcătura. Am auzit zgomot de pași în urma mea și m-am întors să văd că Denna se apropia de mine. Am simțit un gol în stomac și am fost nevoit să inspir repede ca să-mi recapăt stăpânirea de sine.

Se opri cam la zece pași de mine.

— Ți-ai găsit răspunsul la întrebare?

— Poftim?

— Ce fac aici?

Îmi zâmbi blând.

— Vezi tu, m-am întrebat același lucru pentru mare parte din viața mea. Mă gândeam că poate ai tu niște idei..., rosti și-mi aruncă o privire plină de speranță prefăcută.

Am clătinat din cap, prea nesigur pe situație încât să găsesc ceva amuzant în ea.

— Tot ce mi-am dat seama e că te îndrepti spre un loc anume.

Încuviință solemn.

— Cel puțin atât mi-am dat și eu seama până acum.

Se opri să privească departe în zare. Vântul îi răvăși părul, iar ea îl dădu înapoi pe spate.

— Nu cumva știi încotro mă îndrept?

Am simțit cum un zâmbet începe să mi se furișeze încet pe față. Era o senzație atât de neobișnuită! Mă dezvățasem să zâmbesc.

— Vrei să spui că *tu* nu știi?

— Am anumite bănuieli. Deocamdată, cred că spre Anilin, spuse și prinse să se legene pe tălpi. Dar m-am mai înșelat înainte.

Peste conversația noastră se așternu tăcerea. Denna își coborî privirea spre mâini și începu să se joace cu un inel. Lucea a argint și a nestemată de un albastru pal. Deodată, își duse mâinile de-a lungul corpului și mă privi drept în ochi.

— Tu încotro te duci?

— La Universitate.

Ridică o sprânceană, gest care o făcu să arate cu zece ani mai în vârstă.

— Ești atât de sigur pe tine!

Apoi zâmbi și dintr-odată era din nou o fetișcană.

— Cum te simți, știind încotro te îndrepti?

Nu-mi venea niciun răspuns, dar salvarea îmi veni din partea Retei, care ne chemă la cină. Ne-am îndreptat împreună spre focul de tabără.

Începutul zilei următoare l-am petrecut încercând să o curtez în cel mai stângaci chip cu putință. Dornic, dar încercând să nu *par*

dornic, m-am fâțâit în prejma Dennei până când, într-un sfârșit, am găsit o scuză să petrec timp cu ea.

Pe de altă parte, Denna părea cât se poate de în largul ei. Am petrecut restul zilei de parcă eram vechi prieteni. Am glumit și am povestit câte și mai câte. I-am arătat diferitele tipuri de nori și ce deslușeau ei despre vremea ce urma să vină. Ea mi-a arătat formele pe care le ascundeau: un trandafir, o harfă, o cascadă.

Așa trecu ziua. Mai apoi, când s-a tras cu paiul să se vadă cine avea care tură de stat de veghe, mie și Dennei ne-au căzut primele două ture. Fără să o convenim dinainte, am împărțit cele patru ore de strajă împreună. Vorbind încet ca să nu-i trezim pe ceilalți, am stat lângă foc și ne-am petrecut timpul veghindu-ne unul pe celălalt, nicidecum împrejurimile.

A treia zi se scurse cam la fel. Am petrecut timpul în mod plăcut, nu adânciți în conversații lungi, ci mai degrabă admirând peisajul și spunând orice ne venea în minte. În acea noapte ne-am oprit la un han de la marginea drumului, unde Reta a cumpărat nutreț pentru cai și alte câteva provizii.

Reta se retrase mai devreme cu soțul ei, spunându-ne că vorbise cu hangiuul de cazare și cină pentru noi. Cina fu destul de bună, costiță și ciorbă de cartofi cu pâine proaspătă și unt. Am înnoptat în grajduri, un loc totuși mai bun decât cele cu care eram obișnuit din Bobcatran.

Încăperea pe care o împărțeam duhnea a fum, sudoare și bere vărsată. M-am bucurat când Denna m-a întrebat dacă vreau să ne plimbăm.

Afară ne întâmpină liniștea călduță a unei nopți senine de primăvară. Pierduți în conversație, ne-am făcut drum agale prin păduricea sălbatică dindărătul hanului. După un timp am ajuns la un luminiș care dădea ocol unui iaz.

La marginea apei am găsit două pietre de hotar, care scânteiau argintiu, sfidând bezna cerului, bezna apei. Una era în picioare, ca un deget întins către cer. Cealaltă era căzută, cu o parte intrată în apa iazului, ca un mic ponton de piatră. Nu era suflu de vânt care să tulbure oglinda apei. Așa că, pe când ne cățaram pe piatra prăbușită,

stelele se reflectau în dublă direcție; precum deasupra, așa și dedesubt. Era de parcă înotam într-o mare de stele.

Am vorbit ore întregi, până târziu în nopțe. Niciunul nu a pomenit despre trecutul său. Am simțit că erau lucruri despre care ea nu ar fi vrut să vorbească și, din felul în care evita să mă întrebe, mă gândesc că și ea a simțit același lucru în ce mă privea. În schimb, am vorbit despre noi, despre închipuiri dragi nouă și lucruri imposibile. Am arătat spre cer și i-am spus numele stelelor și ale constelațiilor. Ea mi-a spus povești despre ele de care nu auzisem până atunci.

Nu îmi puteam lua ochii de la Denna. Ședea lângă mine, îmbrățișându-și genunchii cu brațele. Pielea îi era mai dalbă decât lumina lunii, ochii mai mari decât cerul, mai adânci decât apa, mai întunecați ca noaptea.

Încetul cu încetul, mi-am dat seama că mă uitasem la ea în deplină muțenie pentru cine știe cât timp. Pierdut în gândurile mele, pierdut în ochii ei. Nu părea nici jignită, nici amuzată. Aproape părea că-mi studiază orice urmă de emoție de pe față, parcă așteptând ceva.

Voiam s-o iau de mână. Voiam să-i mângâi obrajii cu vârfurile degetelor. Să-i spun că era prima persoană frumoasă pe care-o văzusem de trei ani încoace. Că imaginea ei căscând cu dosul palmei dus la gură era îndeajuns să mă lase fără aer. Cum uneori pierdeam noima cuvintelor ei sub vraja dulce a ciripitului ei. Voiam să spun că, dacă ar fi întotdeauna lângă mine, atunci nimic în viața mea nu ar mai fi greșit.

În acea clipă în care rămăsesem fără suflare, aproape că am întrebat-o. Simțeam cum întrebarea îmi clocotește în piept. Îmi aduc aminte cum am tras aer în piept și apoi cum am ezitat... ce i-aș fi putut spune? Vino cu mine? Rămâi cu mine? Hai la Universitate? Nu. O certitudine bruscă îmi strănse pieptul ca un pumn înghețat. Ce puteam să-i cer? Ce puteam să-i ofer? Nimic. Orice aș fi spus ar fi sunat prostesc, ca o fantezie de copil.

Am închis gura și am privit peste întinderea de apă. La doar câțiva centimetri depărtare, Denna făcu la fel. Îi simțeam căldura trupului. Mirosea a praf de pe drum și a miere, mireasma care plutește în aer cu câteva clipe înainte de o ploaie caldă de vară.

Niciunul din noi nu vorbi. Am închis ochii. Apropierea ei era cel mai dulce și mai limpede lucru pe care îl cunoscusem în tânăra mea viață.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU – Încă nu învățase

Dimineața următoare, m-am trezit buimac după două ore de somn, mi-am făcut culcuș într-una dintre căruțe și am picotit toată dimineața. Abia pe la prânz mi-am dat seama că noaptea trecută mai luasem un pasager de la han.

Îl chema Josn și îl plătise pe Roent să-l ducă până în Anilin. Era prietenos și avea un zâmbet sincer. Părea un om de bună credință. Nu l-am putut suferi.

Motivul era simplu. Petrecuse întreaga zi în prejma Dennei. O măgulea exagerat și glumea cu ea despre cum ar fi dacă i-ar deveni una dintre soții. Ea nu părea afectată de ora târzie la care se culcase noaptea trecută. Era la fel de vioaie și proaspătă ca de obicei.

În consecință, mi-am petrecut întreaga zi supărat și gelos în timp ce mă prefăceam nepăsător. De vreme ce eram prea orgolios încât să mă alătur discuției lor, am fost lăsat în plata mea. Gândurile negre nu conteneau să mă macine și încercam să nu bag în seamă clinchetul vocii ei. Dar nu-mi puteam scoate din minte imaginea ei din noaptea trecută, cu luna reflectându-se pe apă în spatele ei.

Plănuiam ca la noapte să o chem pe Denna la o plimbare după ce ceilalți aveau să se culce. Dar înainte să apuc să vorbesc cu ea, Josn se duse într-o căruță și veni înapoi cu un toc mare, negru, cu încuietori de alamă. Când l-am zărit, inima aproape mi-a ieșit din piept.

Simțind nerăbdarea grupului, dacă nu pe a mea în special, Josn desfăcu încet încuietorile de alamă și își scoase lăuta cu nonșalanță studiată. Era o lăută de trubadur, cu gâtu-i lung, grațios și capăt rotund dureros de cunoscute.

Conștient de atenția celor din jur, dădu capul pe spate și acordă lăuta, apoi se opri să asculte cum sună. După aceea, încuviințând pentru sine, începu să cânte.

Avea o voce decentă și degete cât de cât dibace. Cântă o baladă, apoi un cântec de beție vesel și vioi, apoi o melodie înceată și tristă, într-o limbă pe care nu o cunoșteam, dar bănuiam că era yllică. La sfârșit cântă „Spoitor și Tăbăcar“ și toată lumea i se alătură la partea de cor. Toată lumea în afară de mine.

Am rămas încremenit cu degetele încleștate de dor. Voiam să cânt, nu să ascult. *A vrea* nu e de ajuns să-mi descrie starea. Râvneam să o fac tot așa cum un om înfometat râvnește o pâine. Nu sunt mândru că m-am gândit să-i fur lăuta și să plec la adăpostul nopții.

Își sfârși cântecul cu o înfloritură, iar Roent bătu de câteva ori din palme să atragă atenția tuturor.

— E timpul să mergem la culcare. Dacă vă culcați prea târziu...

Derrick își vârî coada, luându-l prietenește peste picior:

— ...*Aici ne lăsați*. Știm, jupâne Roent. Vom fi gata de plecare cum mijește de ziuă.

Jos începu să râdă și deschise tocul lăutei cu piciorul. Dar, înainte să o pună înăuntru, l-am strigat.

— Pot să mă uit la ea pentru o clipă?

Am încercat să-mi ascund disperarea din voce, am încercat să o fac să sune ca un fel de curiozitate copilărească.

M-am urât pentru întrebarea pusă. A-i cere instrumentul unui muzician era cam același lucru cu a-i cere unui bărbat să-i săruți soția. Neinițiații nu ar înțelege așa ceva. Un instrument era precum un camarad și o iubită. Străinii obișnuiesc să sâcâie un muzician cu asemenea cereri. Știam că poate cer prea mult, dar nu m-am putut abține.

— Doar pentru o clipă.

I-am observat încordarea, șovăiala. Dar, pentru un menestrel, păstrarea unui aer prietenesc e la fel de importantă ca muzica.

— Cum să nu, rosti el cu o voioșie pe care eu o vedeam ca prefăcută, dar care probabil îi convinsese pe ceilalți.

Veni la mine și îmi întinse lăuta.

— Dar, te rog, fii atent...

Făcu doi pași în spate și reuși destul de bine să mimeze relaxarea. Dar îl vedeam cum stă cu brațele puțin îndoite, gata să salte înainte și să-mi smulgă lăuta din mâini dacă era cazul.

Am răsucit-o în mâini. Strict vorbind, nu era mare lucru. Tata ar fi prețuit-o puțin mai mult decât o bucată de lemn bună de pus pe foc. Am atins lemnul. Am cuibărit-o la piept.

— E frumoasă, am spus eu fără să ridic ochii, cu glasul înecat de emoție.

Era frumoasă. Cel mai frumos lucru pe care-l văzusem de trei ani încoace. Mai frumoasă decât priveliștea unui câmp însorit primăvara, după trei ani de trai în haznaua aia de oraș. Mai frumoasă decât Denna. Aproape.

Pot să spun cu mâna pe inimă că nu eram eu însumi. Trecuseră doar patru zile de când nu mai trăiam pe străzi. Nu mai eram același care fusesem în vremurile când călătoream cu trupa, dar încă nu devenisem cel despre care auzi în povești. Mă schimbasem din pricina Bobcatranului. Acolo am învățat multe lucruri pe care mi-ar fi fost mai bine să nu le știu.

Însă, lângă foc, cu lăuta în mâini, am simțit cum pojghița dură și neplăcută care crescuse pe sufletul meu în Bobcatran începe să crape. Cădea ca un mulaj de lut din jurul unei bucăți răcite de fier, scoțând la iveală ceva curat și tare.

Am sunat din strune, una câte una. A treia era puțin dezacordată, așa că – fără să mă gândesc – am ajustat cheița o idee.

— Hei, nu te juca cu ele, că ai să le strici sunetul, rosti Josn cu falsă indiferență.

Dar nu l-am auzit. Cântărețul și toți ceilalți nu puteau să fie mai departe de mine nici dacă s-ar fi aflat pe fundul mării Centhe. Am atins ultima strună și am acordat-o puțin și pe aceea. M-am gândit la un acord simplu și l-am cântat. Suna limpede, autentic. Am mișcat un deget și acordul căzu în gama minor într-un fel pe care mi-l închipuiam întotdeauna ca pe felul lăutei de a spune *trist*. Mi-am mișcat din nou mâinile și lăuta făcu două coarde să își șoptească una alteia. Apoi, fără să-mi dau seama, am început să cânt.

Strunele îmi atingeau degetele în mod straniu, ca niște vechi prieteni care se reîntâlniseră după multă vreme și uitaseră ce aveau în comun. Am cântat blând și încet, trimițând note mai departe de micul nostru cerc din jurul focului. Degetele și strunele conversau cu grijă, ca și cum dansul lor descria pasiunea unor iubiți care se curtează.

Apoi am simțit cum ceva se frânge în mine și muzica începu să se dezlănțuie în liniștea serii. Degetele îmi dănțuiau; abile și iuți, țesau o pânză tremurătoare în cercul de lumină al focului nostru. Muzica se mișca asemenea unei pânze de păianjen sub suflarea unei brize

blânde, se răsuca ca o frunză în căderea-i spre pământ și spunea povestea celor trei ani petrecuți în Malul Bobcatranului, cu un gol chinuitor în suflet și mâini mușcate de frigul nemilos.

Nu știu cât am cântat. Poate zece minute, poate o oră. Dar mâinile nu-mi erau obișnuite cu asemenea sfortzare. Mi-au alunecat și muzica se răsfirea ca un vis în pragul treziei. Am ridicat privirea să-i zăresc pe toți ceilalți încremeniți, cu șoc sau uimire întipărite pe chipuri. Apoi, de parcă privirea mea frânse un soi de vrajă, fiecare începu să se miște. Roent se foi în scaunul său. Cei doi mercenari se întoarseră să se privească cu sprâncene ridicate. Derrik se uita la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut până atunci. Reta rămase înlemnită, cu mâna dusă la gură. Denna își coborî fața în mâini și începu să plângă cu suspine stinse, deznădăjduite.

Josn era unde îl lăsasem la începutul cântecului. Chipul îi era schimonosit și palid, ca al unui ins înjunghiat.

I-am întins lăuta, fără să știu dacă să-i mulțumesc sau să-mi cer scuze. O luă, ca amorțit. După o clipă, nevenindu-mi în minte nimic de zis, i-am lăsat să stea în jurul focului și m-am dus la căruțe.

Și astfel și-a petrecut Kvothe ultima noapte înainte să meargă la Universitate, cu mantia pe post de pătură și pat. Cum stătea culcat, în spatele lui ardea un cerc de foc și înaintea lui se adunaseră umbrele, ca o mantie. Ochii îi erau deschiși, atât e sigur, însă cine știe ce anume vedea în fața lor?

Priviți mai degrabă înapoia lui, la cercul de lumină făcut de foc și deocamdată lăsați-l pe Kvothe în plata lui. Oricine merită câteva clipe de singurătate atunci când o dorește. Și, dacă cumva din ochi îi șiroiau lacrimi, să îl iertăm. La urma urmei, era doar un copil care încă nu învățase ce înseamnă jalea adevărată.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI – Când drumurile se despart

Vremea era frumoasă, ceea ce însemna că am ajuns în Imre tocmai la asfințit. Eram posomorât, rănit. Denna stătuse întreaga zi în căruță cu Josn, iar eu, prost și mândru cum eram, m-am ținut la o parte.

Imediat ce căruțele se opriră, lumea începu să mișune frenetic în jurul lor. Roent începu să se certe cu un om proaspăt bărbierit, cu o cușmă de catifea, înainte măcar de a-și fi oprit căruța. După o târguială tensionată, vreo zece oameni începură să descarce suluri de pânzeturi, butoaie cu melasă și saci de iută plini cu cafea. Erau vegheați de ochii severi ai Retei. Josn se agita în jurul lor, nu cumva ca bagajele să-i fie trântite pe jos sau furate.

Propriul meu bagaj era mai ușor de manevrat, de vreme ce aveam doar ranița de călătorie. Am luat-o dintre niște suluri de pânză și m-am îndepărtat de căruță. Am ridicat-o pe umăr și am pornit să o caut pe Denna.

În schimb, am găsit-o pe Reta.

— Ai fost de mare ajutor pe drum, rosti ea.

Aturana ei era mai bună decât a lui Roent, fără urmă de accent siarez.

— Întotdeauna mă bucur să călătoresc cu cineva care știe să deshame un cal fără să-l țină cineva de mână.

Îmi întinse o monedă. Am luat-o fără să mă gândesc. Era un gest reflex format în anii de cerșetorit. Ca opusul unui om care-și ferește mâna de foc. Doar după ce moneda îmi ajunsese în palmă m-am uitat mai bine la ea. Era o întreagă para de aramă, jumătate din cât plătisem să călătoresc cu ei în Imre. Când am ridicat ochii, Reta deja se întorcea spre căruțe.

Nesigur ce să cred despre asta, m-am îndreptat spre Derrik, care ședea la marginea unui jgheab pentru cai. Mă privi cu mâna dusă streășină la ochi, căci soarele în apus încă lumina puternic.

— Îți vezi de drum? Aproape că mă gândeam că ai să mai stai cu noi o vreme.

Am clătinat din cap.

— Reta tocmai ce mi-a dat o para.

Derrik încuviință.

— Nu sunt din cale-afară de mirat. Majoritatea călătorilor nu-s decât balast, rosti el și ridică din umeri. Și i-a plăcut cum cântă. Te-ai gândit vreodată să te faci menestrel? Am auzit că Imre e un loc prielnic pentru asta.

Am schimbat subiectul din nou la Reta.

— Nu vreau ca Roent să se supere pe ea. Pare să ia banii destul de în serios.

Derrick începu să râdă.

— Și ea nu?

— I-am dat banii lui Roent. Dacă voia să-mi dea înapoi o parte, mă gândesc că ar fi făcut-o chiar el, am căutat eu să lămuresc situația.

Derrick clătină din cap.

— Țasta nu e felul lor de-a fi. Un bărbat nu dă niciodată bani de pomană.

— Tocmai asta spuneam. Nu vreau ca ea să aibă probleme.

Derrick flutură din palmă, să mă întrerupă.

— Nu prea știi să explic lucrurile. Roent știe. Poate chiar el a pus-o să o facă. Dar un cealdim în toată firea nu poate să dea bani după cum îi place. E un lucru văzut ca o trăsătură femeiască. Nici măcar nu-și cumpără lucruri dacă au de ales. N-ai observat că, acum câteva nopți, Reta a fost cea care s-a târguit pentru cazare și masă la han?

Îmi aminteam, acum că pomenise despre asta.

— Dar de ce?

Derrick ridică din umeri.

— Nu există de ce. Așa fac ei lucrurile. Tocmai de aceea atât de multe caravane ale cealdimilor sunt conduse în cuplu.

— Derrick! răsună glasul lui Roent din spatele cărușelor.

Derrick oftă și se ridică.

— Înapoi la datorie. Ne mai vedem.

Am băgat paraua în buzunar și m-am gândit la cele spuse de Derrick. Adevărul e că trupa mea nu se aventurase atât de mult în nord încât să ajungă în Shald. Mă irita să-mi dau seama că nu eram atât de priceput în mersul lumii pe cât mă socotisem.

Mi-am aruncat ranița pe umăr și am căutat din priviri o ultimă oară, gândindu-mă că poate ar fi mai bine să plec fără să-mi iau

rămas-bun. Denna nu era de găsit nicăieri. Nu mai era nimic de făcut. M-am întors și am dat să plec...

...Ca să o găsesc chiar în spatele meu. Îmi zâmbi cumva stânjenită, cu mâinile împreunate la spate. Era mândră ca o floare și absolut inconștientă de asta. Am rămas dintr-odată fără suflu și am uitat de mine de supărarea, de durerea mea.

— Pleci, totuși? întrebă ea.

Am încuviințat.

— Ai putea să vii în Anilin, cu noi. Se spune că acolo străzile sunt pavate cu aur. Ai putea să-l înveți pe Josn cum să cânte la lăuta aceea pe care-o cară după el, zâmbi ea. L-am întrebat și a spus că n-ar avea nimic împotriva.

M-am gândit la invitația ei. Pentru o clipită, aproape că m-am lepădat de întregul meu plan doar ca să stau cu ea puțin mai mult. Dar momentul trecu, așa că am clătinat din cap.

— Nu face fața asta de parcă ți s-au înecat corăbiile, mă dojeni ea cu un zâmbet. Am să fiu acolo pentru o vreme, dacă aici nu-ți merge așa cum îți dorești, rosti ea cu speranță.

Nu știam ce *aș fi putut* să fac dacă lucrurile nu-mi mergeau bine aici. Toate speranțele mele se agățau de Universitate. Pe deasupra, Anilinul era la sute de kilometri depărtare. Abia dacă-mi aparțineau hainele de pe mine. Cum aș putea să o găsesc?

Denna trebuie să-mi fi văzut gândurile oglindite pe chip. Îmi zâmbi ghiduș.

— Atunci se pare va trebui să te caut eu pe tine.

Noi, ruhi, suntem un neam de rătăcitori. Viețile noastre sunt un șir nesfârșit de întâlniri și despărțiri, în care mai apare din când în când câte un chip luminos, dar trecător. Din această pricină, știam adevărul. Îl simțeam în stomac, greu și inevitabil: nu aveam s-o mai văd niciodată. Înainte să apuc să-i spun ceva, se uită agitată în urma ei.

— Trebuie să plec. Cască ochii, nu cumva să nu mă zărești dacă undeva trec pe lângă tine.

Îmi arătă din nou zâmbetul ei poznaș înainte să se întoarcă și să se îndepărteze.

— Așa am să fac. Ne vedem la răscruce, unde toate drumurile se întâlnesc, am strigat eu după ea.

Aruncă o privire înapoi și ezită preț de o clipă, apoi îmi făcu cu mâna și o luă la fugă în amurg.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE – Mai puține talente

Mi-am petrecut noaptea dormind dincolo de zidurile orașului Imre, într-un pat moale de buruieni. Ziua următoare m-am trezit târziu, m-am spălat într-un pârlăuș din apropiere și am luat-o spre apus, către Universitate. Știam cum arăta din descrierile lui Ben: fără ornamente, cenușie și pătrată ca o dală de piatră. Mai mare decât patru grânare puse laolaltă. Nu tu ferestre, nu tu decoruri și doar o poartă mare de piatră. De zece ori câte zece mii de cărți. Arhivele.

Venisem la Universitate pentru multe motive, dar nici unul mai important ca acesta. Arhivele conțineau răspunsuri, iar eu aveam multe, multe întrebări. În primul și primul rând, voiam să aflu adevărul despre Chandrieni și Amiri. Trebuia să știu cât de mult adevăr ascundea povestea lui Skarpi.

Când drumurile se întretăiară la râul Omethi, am ajuns la un vechi pod de piatră. Nu mă îndoiesc că știți despre ce vorbesc. Era unul din acele vestigii de arhitectură străvechi, colosale, răspândite prin întreaga lume, atât de vechi și de solid construite că deveniseră parte din peisaj și niciun suflet nu se mai întreba cine le-a ridicat ori de ce. Cel despre care vorbesc era din cale-afară de impunător. La peste șaptezeci de metri lungime și îndeajuns de larg încât să încapă două căruțe una lângă alta, se întindea peste cheile pe care râul Omethi le mușcase din stâncă. Când am ajuns la marginea podului, am zărit Arhiva pentru întâia oară în viața mea, ridicându-se peste vârfurile capacilor ca o enormă piatră arsă.

În inima unui orașel se afla Universitatea. Deși, la drept vorbind, mi-e greu să spun că e un oraș. Nu era deloc ca Bobcatranul, cu aleile sale întortocheate și mirosul de gunoi. Era mai degrabă ca un târg, cu drumuri largi și aer curat. Între case și prăvălii se găseau pajiști și grădini.

Însă, de vreme ce târgul acesta apăruse ca să servească nevoilor Universității, un observator atent putea să sesizeze mici diferențe în serviciile oferite. De pildă, existau două ateliere de sticlărie, trei spițerii bine aprovizionate, două legătorii de cărți, patru librării, două bordeluri și un număr cu adevărat disproportionat de tavernes. Una

din ele avea un semn mare de lemn bătut pe ușă, pe care scria: **MAGIA SIMPATETICĂ STRICT INTERZISĂ!** Mă întrebam ce părere ar putea să aibă un posibil mușteriu neinițiat în tainele magiei despre asemenea avertisment.

Universitatea în sine era formată din cincisprezece clădiri care se asemănau prea puțin între ele. Morișca erau ca un fel de bucușă cu opt aripi ce se întindeau în fiecare direcție, astfel că arăta ca o roză de compas. Văgăuna era simplă și pătrătoasă, cu vitralii ce îl arătau pe Teccam în deja clasica sa postură: stând desculț în gura peșterii sale și vorbind unui grup de discipoli. Axul era cea mai distinctă clădire din cadrul Universității: acoperea aproape patru hectare de teren și arăta de parcă fusese încropită aleatoriu dintr-un mare număr de alte clădiri mai mici.

Când m-am apropiat de Arhivă, suprafața sa cenușie, fără ferestre îmi aminti de o imensă piatră arsă. Era greu de crezut că, după toți anii de așteptare, eram în sfârșit acolo. I-am dat ocol până ce am găsit intrarea, două porți masive de piatră ce așteptau larg deschise. Deasupra lor, dăltuite adânc în piatră, erau cuvintele *Vorfelan Rhinata Morie*. Nu am recunoscut limba. Nu era siareză... poate yllică sau temmă. Încă o întrebare căreia voiam să-i găsesc răspunsul.

Între porțile de piatră se găsea o mică anticameră cu o intrare mai obișnuită, cu uși de lemn. Le-am deschis și o adiere răcoroasă, uscată îmi mângâie tâmplele. Pereții erau din piatră cenușie, fără ornamente, scâlțați în caracteristica lumină roșie a lămpilor simpatetice. În fundul încăperii era un birou mare de lemn pe care zăceau deschise mai multe cărți mari, care arătau a catastife.

La birou ședea un tânăr care părea a fi cealdim pur sânge, cu ten arămiu și păr și ochi de culoare neagră.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă el, cu glas îmbibat în huruitul aspru tipic accentului siarez.

— Sunt aici să intru în Arhivă, am răspuns cu nesăbuiță. Simțeam un gol în stomac și palmele îmi asudau.

Mă privi curios, evident întrebându-se ce vârstă aveam.

— Ești cumva un student?

— Curând. Încă nu am dat admiterea.

— Trebuie să faci asta mai întâi. Nu pot lăsa pe nimeni să intre dacă nu sunt trecuți aici.

Arătă spre catastifele de pe biroul din fața lui.

Emoțiile mi se risipiră. Nu m-am deranjat să-mi ascund dezamăgirea.

— Ești sigur că nu mă pot uita doar pentru câteva minute? Am făcut un drum cumplit de lung până aici...

Am aruncat o privire la cele două seturi de uși duble ce dădeau spre sala în care doream să pătrund, unul pe care scria TOMURI, iar pe celălalt STIVE. În spate mai era o ușă mai mică, pe care scria PERMIS NUMAI SCRIBILOR.

Expresia i se îndulci cumva.

— Nu pot. Aș da de necaz.

Mă cercetă din nou din cap până-n picioare.

— Chiar vrei să dai admiterea?

Scepticismul îi era evident până și prin accent. Am încuviințat.

— Am vrut doar să vin aici mai întâi, am spus plimbându-mi privirea prin camera goală, cu ochii după ușile închise, gândindu-mă cum să-l conving să mă lase să intru.

Înainte să-mi vină ceva în minte, tânărul îmi spuse:

— Dacă vrei într-adevăr să mergi la admitere, ai face bine să te grăbești. E ultima zi. Uneori, nu durează cu mult peste amiază.

Inima începu să-mi bubuiască în piept. Presupusesem că vor ține toată ziua.

— Unde se țin?

— În Văgăună, spuse el și arătă spre ușa exterioară. În jos, apoi la stânga. O clădire scundă cu... ferestre colorate. Doi... copaci mari în față, rosti el cu greu și făcu o pauză. Arțari? Nu e un nume de copac?

Am încuviințat și am ieșit afară în grabă. Nici n-am ieșit bine că am luat-o la goană pe drum.

Două ore mai târziu, eram în Văgăună, luptând cu o durere teribilă de stomac și urcând pe scena goală a unui amfiteatru. Încăperea era scaldată în întuneric, cu excepția unui cerc întins de lumină care înconjură masa magiștrilor. M-am oprit la marginea

cercului și am așteptat. Încetul cu încetul, cei nouă magiștri au încetat să mai vorbească între ei și s-au întors spre mine.

Ședeau la o masă enormă, în formă de semilună. Era ridicată pe o platformă, așa că, deși stăteau pe scaune, se uitau în jos la mine. Erau bărbați sobri la înfățișare, de diverse vârste, de la deplină maturitate la senectute greu de intuit.

După un lung moment de tăcere, bărbatul care ședea la centrul semilunii îmi făcu semn să mă apropii. Am presupus că acela era cancelarul.

— Vino aici, unde te putem vedea. Bine. Salutare. Cum te cheamă, băiete?

— Kvothe, domnule.

— Și de ce te afli aici?

L-am privit drept în ochi.

— Vreau să mă înscriu la Universitate. Vreau să devin arcanist.

M-am uitat la fiecare dintre ei. Unii păreau amuzați. Niciunul nu părea din cale-afară de surprins.

— Sper că ești conștient că Universitatea e pentru continuarea educației cuiva, nu pentru a o începe, rosti cancelarul.

— Da, domnule cancelar. Știu.

— Foarte bine. Îmi poți da scrisoarea de recomandare?

Nu am ezitat.

— Mi-e teamă că nu am una, domnule. E absolut necesară?

— E o tradiție să ai un susținător. De preferință un arcanist. Asemenea scrisoare ne spune ce știi. În ce excelezi și unde mai trebuie să muncești.

— Arcanistul de la care am învățat se numea Abenthy, domnule. Dar nu mi-a dat o scrisoare de recomandare. Pot să vă spun eu însumi.

Cancelarul clătină din cap cu un aer solemn.

— Din păcate, nu avem cum să știm că tu chiar ai studiat sub un arcanist fără vreun fel de dovadă. Ai ceva care să-ți poată proba afirmațiile? Alt fel de corespondență?

— Mi-a dat o carte înainte să ne despărțim, domnule. Mi-a dedicat-o mie și și-a iscălit numele pe ea.

Cancelarul zâmbi.

— Ar trebui să fie suficient. O ai cu tine?

— Nu. A trebuit să o amanetez în Bobcatran, am răspuns cu amărăciune.

Magistrul retor Hemme, care stătea la stânga cancelarului, scoase un zgomot de dezgust la cele spuse de mine, câștigându-și o privire dojenitoare din partea celui de-al doilea.

— Haide, Herma, rosti Hemme și bătu cu palma în masă. E evident că băiatul ăsta minte. Am treburi mai importante în după-amiaza asta.

Privirea cancelarului se înăspri considerabil.

— Nu ți-am dat permisiunea să pleci, magistre Hemme.

Pentru o clipă, privirile lor se ciocniră cu scânteii, apoi Hemme se uită îmbufnat în altă parte.

Cancelarul se întoarse către mine, apoi prinse cu coada ochiului o mișcare din partea unuia dintre magiștri.

— Da, magistre Lorren?

Magistrul înalt și uscățiv se uită în trecut la mine.

— Cum se numea cartea?

— *Retorică și Logică*, domnule.

— Și unde ai amanetat-o?

— La Legătura frântă, din Piața Dinspre Mare.

Lorren se întoarse spre cancelar.

— Voi pleca mâine spre Bobcatran să aduc materialele necesare pentru trimestrul care vine. Dacă e acolo, am să o aduc. Afirmările băiatului pot fi probate atunci.

Cancelarul încuviință aproape încet.

— Mulțumesc, magistre Lorren.

Se așeză înapoi în scaun și își încrucișă degetele mâinilor.

— Foarte bine. Atunci, ce ne-ar fi spus scrisoarea lui Abenthy, dacă ar fi scris-o?

Am tras o gură adâncă de aer în piept.

— Ar fi spus că știu pe de rost primele nouăzeci de cetluri simpatetice. Că pot să dublu distilez, să titrez, să calcifiez, să sublimez și să precipitez orice soluție. Că sunt versat în istorie, argumentare, gramatică, medicină și istorie.

Cancelarul se strădui să își ascundă amuzamentul.

— O listă impresionantă. Sigur nu ai omis ceva?

Am așteptat o clipă.

— Probabil, mi-ar fi menționat și vârsta, domnule.

— Câți ani ai, băiete?

— Kvothe, domnule.

Pe buzele cancelarului încolți un zâmbet.

— Kvothe.

— Cincisprezece, domnule.

Toți magiștrii începură să se foșnească la masă cu câte un gest, schimburi de priviri, sprâncene ridicate, clătinat din cap. Hemme își dădu ochii peste cap într-atât încât probabil își vedea ceafa.

Numai cancelarul nu reacționează în niciun fel.

— În ce sens ți-ar fi menționat vârsta?

I-am zâmbit cu jumătate de gură.

— V-ar fi rugat să nu o luați în seamă.

Amuțiră cu toții. Cancelarul răsuflă greu și se lasă în scaunul său.

— Foarte bine. Avem câteva întrebări pentru tine. Magistre Brandeur, ai vrea să începi?

Făcu un gest spre capătul mesei în formă de semilună.

M-am întors spre Brandeur. Rotofei și cu început de chelie, acesta era magistrul aritmetician al Universității.

— Câte grâne se găsesc în treisprezece uncii?

— Șase mii două sute patruzeci, am răspuns numaidecât.

Ridică puțin din sprânceană.

— Dacă aș avea cincizeci de talanți de argint și i-aș converti în monedă vintică și înapoi în talanți, cât aș avea dacă cealdimii mi-ar lua de fiecare dată patru procente din tranzacție?

Am început calculul greoi de conversiune între monede, apoi am zâmbit, ca și cum mi-aș fi dat seama că nu era necesar.

— Patruzeci și șase de talanți și șase șfanți, dacă e cinstit. Patruzeci și șase în cap, dacă nu.

Încuviință din nou, privindu-mă mai atent.

— Ai un triunghi. O latură e de doi metri și jumătate. Cealaltă, de unu. Un unghi e de șaiszeci de grade. Cât de lungă e a treia latură?

— Unghiul e cel dintre primele două laturi?

Încuviință. Am închis ochii pentru mai puțin de două răsufări, apoi i-am redeschis.

— Doi metri și douăzeci de centimetri. În cap.

Scoase un *hmmf* și păru surprins.

— De-ajuns de bine. Magistre Arwyl?

Arwyl își puse întrebarea înainte să apuc să mă întorc spre el.

— Care sunt proprietățile medicinale ale spânzului?

— Antiinflamator, antiseptic, ușor sedativ, ușor analgezic. Purifică sângele, am spus, ridicând privirea la bătrânul venerabil, cu ochelari de vedere. E toxic dacă e folosit în exces. Periculos pentru lăuze.

— Numește părțile din care e compusă mâna.

Am enumerat toate cele douăzeci și șapte de oase, în ordine alfabetică. Apoi mușchii, de la cel mai mare la cel mai mic. I-am trecut în listă rapid, relaxat, arătându-le poziția pe propria mea mână ridicată.

Viteza și precizia răspunsurilor mele îi impresionară. Unii o ascundeau, alții o arătau fațăș. Adevărul era că trebuia să-i impresionez. Știam din discuțiile mele cu Ben că pentru a intra la Universitate aveai nevoie fie de bani, fie de creier. Cu cât aveai mai mult din una, cu atât aveai mai puțină nevoie de cealaltă.

Așa că trișam. Mă furișasem în Văgăună printr-o intrare lateralnică, prezentându-mă drept curier. Apoi am deschis două încuietori de ușă și am petrecut mai bine de o oră privindu-i pe ceilalți candidați. Auzisem sute de întrebări și mii de răspunsuri.

Mai auzisem și cât de mari erau taxele celorlalți studenți. Cea mai scăzută fusese de patru talanți și șase parale, dar majoritatea erau de două ori cât atât. Unui student i se ceruseră peste treizeci de talanți pentru școlarizare. Mi-ar fi fost mai ușor să obțin o bucată din lună decât atâtia bani.

Aveam două parale de aramă în buzunar și niciun fel să fac rost de măcar un bănuț în plus. Așa că trebuia să-i impresionez. Chiar mai mult. Trebuia să-i zăpăcesc cu inteligența mea. Să îi uluiesc.

Am terminat cu mușchii mâinii și tocmai începusem cu ligaturile, când Arwyl îmi făcu semn să tac și își puse următoarea întrebare:

— Când sângerezi un pacient?

Întrebarea mă puse puțin în încurcătură.

— Când vrei să-l omori cu zile? am întrebat, puțin nesigur.

Încuviință, mai mult pentru sine.

— Magistre Lorren?

Magistrul Lorren era palid la chip și părea nefiresc de înalt chiar și așezat.

— Cine a fost primul rege în Tarvintas?

— Postum? Feyda Calanthis. Altfel, ar fi fratele lui, Jarvis.

— De ce s-a prăbușit Imperiul Aturan?

Am rămas pe gânduri, luat prin surprindere de amploarea întrebării. Niciunul dintre ceilalți studenți nu fuseseră întrebați așa ceva.

— Ei bine, domnule, am început încet, ca să am câteva clipe cât să-mi pun ordine în gânduri, în parte a fost pentru că lordul Nalto era un conducător inept și nepăsător. În parte din cauza tumultului din cadrul bisericii, care a denunțat Ordinul Amirilor, care constituia o mare parte din forța militară a Aturului. În parte deoarece armata lupta trei războaie de cucerire în același timp și taxele mari au dus la răscoale pe teritoriile care erau deja în imperiu.

Urmăream expresia magistrului, în speranța că avea să-mi dea vreun semn că auzise destul.

— Pe deasupra, și-au devalorizat moneda, au redus din universalitatea legii de fier și și-au stricat relațiile cu ademii. Dar, cu siguranță, e mai complicat de atât, am ridicat eu din umeri.

Pe chipul magistrului Lorren nu se citi umbră de emoție, dar încuviință.

— Cine e cel mai mare om care a trăit vreodată?

Altă întrebare pe care nu o recunoșteam. M-am gândit preț de o clipă.

— Illien.

Magistrul Lorren clipi o dată, fără expresie.

— Magistre Mandrag?

Mandrag era proaspăt bărbierit, cu față netedă, cu mâini pătate de o sută de culori diferite și părea să fie clădit întru totul din încheieturi și oase.

— Dacă ai nevoie de fosfor, de unde îl iei?

Pentru o clipă, tonul său sună într-atât de mult ca al lui Abenthy, încât am uitat de mine și am grăit fără să gândesc:

— De la un spițer?

Unul dintre magiștrii de la marginea mesei chicoti și mi-am mușcat limba prea nesăbuită. Am văzut un zâmbet șters pe buzele lui Mandrag și am tras o gură ștearsă de aer.

— Dacă nu ai avea acces la un spițer.

— Aș putea să-l obțin din urină, dacă aș avea un cuptor de uscare și destul timp, m-am grăbit să răspund.

— De cât ai avea nevoie să obții șaptezeci de grame de fosfor pur?

Își pocni absent încheieturile. Am rămas pe gânduri, fiindcă și această întrebare era nouă.

— Cel puțin o sută șazeci de litri, magistre Mandrag, depinzând de calitatea materialului.

Urmă o lungă pauză, timp în care își pocni pe rând fiecare articulație a degetelor.

— Care sunt cele mai importante trei reguli ale unui chimist?

Asta știam de la Ben.

— Etichetează limpede. Măsoară de două ori. Mănâncă altundeva.

Încuviință, cu zâmbetul șters încă jucându-i pe buze.

— Magistre Kilvin?

Kilvin era cealdim. Umerii săi lați și barba neagră, țepoasă îmi aminteau de un urs.

— Bine, mormăi el, împăturindu-și mâinile înaintea sa. Cum ai face o lampă mereu-arzătoare?

Fiecare dintre ceilalți opt magiștri scoaseră câte un sunet ori făcură un gest exasperat.

— Ce? întrebă Kilvin, uitându-se supărat de la unul la altul. E întrebarea mea. E rândul meu să văd ce știe.

Își întoarse atenția spre mine.

— Deci? Cum ai face-o?

— Ei bine, probabil aș începe cu un fel de pendul. Apoi l-aș cetlui de...

— *Kraem*. Nu. Nu așa.

Kilvin mormăi câteva cuvinte și izbi cu pumnul în masă. La fiecare lovitură, o flămă roșiatică îi țâșnea din mână.

— Fără magie simpatetică. Nu vreau o lampă mereu-*lucitoare*. Vreau una mereu-*arzătoare*.

Se uită din nou la mine și-și arată dinții, de parcă avea de gând să mă sfâșie.

— Sare de litiu? am întrebat fără să gândesc, apoi am dat-o la întors. Nu, un ulei cu sodiu care arde într-un recipient închis... nu, fir-ar.

M-am oprit cu un murmur. Ceilalți candidați nu fuseseră nevoiți să aibă de-a face cu asemenea întrebări. Magistrul îmi făcu semn să tac cu un scurt gest din mână.

— Destul. Vorbim mai târziu. Elxa Dal.

Îmi luă o clipă-două să îmi aduc aminte că Elxa Dal era următorul magistru. M-am întors către el. Arăta asemenea clasicului magician rău, care părea să fie o cerință în atâtea și atâtea piese aturane de prost gust. Ochi negri și severi, față suplă, barbă neagră, scurtă. Cu toate acestea, părea destul de prietenos.

— Care sunt cuvintele pentru prima cetluire cinetică paralelă.

Le-am turuit fără să mă încurc. Nu păru deloc surprins.

— Care a fost cetluirea pe care magistrul Kilvin tocmai a folosit-o?

— Luminozitate cinetică capacatorică.

— Care e perioada sinodică?

M-am uitat ciudat la el. Întrebarea era din cu totul alt registru față de primele două.

— A lunii?

Încuviință.

— Șaptezeci și două, șaptezeci și trei de zile, domnule. Mai mult sau mai puțin.

Ridică din umeri și-mi zâmbi viclean, ca și cum se așteptase să mă prindă pe picior greșit cu ultima întrebare.

— Magistre Hemme?

Hemme mă privi peste degetele pe care și le încrucișase sub nas.

— De cât mercur ai nevoie să reduci două sute de mililitri de sulf alb? întrebă el pompos, probabil așteptându-se să dau un răspuns greșit.

Unul din lucrurile pe care le învățasem în timpul orei de observare a admitterilor era acesta: magistrul Hemme era nemernicul îngâmfat

al grupului. Se delecta cu stinghereala candidaților și făcea tot ce era în stare să-i hărțuiască și să-i tulbure. Îi plăceau întrebările capcană.

Din fericire, îl mai auzisem punând acea întrebare altor candidați. Vedeți voi, *nu* poți reduce sulful cu mercur.

— Ei bine, am început, prefăcându-mă încurcat de întrebare.

Zâmbetul încrezut al lui Hemme creștea văzând cu ochii.

— Presupunând că vă referiți la sulful *roșu*, ar fi cam un kilogram și o sută de grame. Doamnule.

I-am întors un zâmbet tăios, cu toți dinții.

— Numește primele nouă falsități, izbucni el.

— Simplificarea. Generalizarea. Circularitatea. Reducția. Analogia. Falsa cauzalitate. Denaturarea semantică. Irelevanța...

M-am oprit, deoarece nu-mi aminteam numele formal al ultimei. Ben și cu mine o botezaserăm Nalt, după împăratul Nalto. Mă enerva peste măsură faptul că nu-mi aminteam adevăratul său nume, dat fiind că îl citisem cu doar câteva zile înainte în *Retorică și Logică*.

Probabil că nemulțumirea mi se citea pe chip. Hemme mă privi chiorâș și rosti:

— Deci, până la urmă nu știi chiar totul?

Se lăsă pe spate cu o mină triumfătoare.

— Nu aș fi aici dac-aș crede că nu mai am nimic de învățat, i-am întors eu înainte să apuc să mă stăpânesc.

Kilvin chicoti amuzat din cealaltă parte a mesei. Hemme deschise gura, dar cancelarul îi luă piuitul cu o privire muștrătoare.

— Bine, începu cancelarul. Cred că...

— Aș vrea să pun și eu niște întrebări, rosti omul de la dreapta lui.

Avea un accent pe care nu-l puteam identifica. Sau poate că glasul lui avea o rezonanță aparte. Când luă cuvântul, ceilalți se agitară puțin, apoi se liniștiră, ca niște frunze atinse de vânt.

— Magistre Glăsuitor, rosti cancelarul, cu egală deferență și tulburare.

Elodin era cu cel puțin un deceniu mai tânăr decât ceilalți. Proaspăt bărbierit și cu ochi adânci. De înălțime și greutate medie, nu era nimic din cale-afară de remarcabil la persoana lui, în afară de felul în care stătea la masă, o clipă privind intens pe cineva, căzând apoi în plictis și plimbându-și privirea spre grinzile înalte ale tavanului.

Era aproape ca un copil obligat să șadă la masa adulților.

Am simțit privirea magistrului Elodin asupra mea. Am simțit-o cu toată ființa și abia mi-am stăpânit un fior.

— *Soheketh ka Siaru krema 'teth tu?* mă întrebă. *Cât de bine vorbești siareză?*

— *Rieusa, ta krelar deala tu. Nu foarte bine, mulțumesc.*

Ridică o mână, cu degetul arătător ridicat în sus.

— Câte degete am ridicat?

Am rămas pe gânduri, luând întrebarea mai în serios decât părea să fie cazul.

— Cel puțin unul. Probabil nu mai multe de șase, am răspuns.

Zâmbi înveselit și își ridică cealaltă mână de sub masă, cu două degete ridicate. Le flutură în stânga și-n dreapta ca și ceilalți magiștri să vadă, clătînând copilărește din cap. Apoi își coborî mâinile pe masă și dintr-odată deveni serios.

— Cunoști cele șapte cuvinte care vor face o femeie să te iubească?

M-am uitat atent la el, încercând să-mi dau seama dacă se mai ascundea ceva în spatele întrebării. Când nimic nu păru să iasă la iveală, am răspuns simplu:

— Nu.

— Există, mă asigură el, și se lăsă pe spate cu mulțumirea citindu-i-se pe chip.

— Magistre lingvist? făcu el un semn spre cancelar.

— Aparent, am acoperit majoritatea subiectelor, spuse cancelarul ca pentru sine.

Aveam impresia că îl tulburase ceva, dar se stăpânea prea bine ca să-mi dau seama ce anume era.

— Sper că ai să mă ierți dacă îți pun câteva întrebări de natură mai puțin cărturărească?

Am încuviințat, neavând de ales.

Îmi aruncă o privire cercetătoare, care îmi păru că se prelungise câteva minute.

— De ce Abenthy nu ți-a dat o scrisoare de recomandare?

Am ezitat. Nu toți artiștii ambulanți erau la fel de respectabili ca și trupa noastră, așa că, în mod firesc, nu toată lumea îi respecta. Dar mă îndoiam că a minți mi-ar fi adus vreun câștig.

— A părăsit trupa din care făceam parte acum trei ani. Nu l-am mai văzut de atunci.

Vedeam cum toți magiștrii mă priveau cu atenție. Aproape că auzeam cum fac aritmetica mentală, calculându-mi vârsta de atunci.

— Hai să fim serioși, făcu Hemme disprețuitor și dădu să se ridice. Cancelarul îl potoli încă o dată cu privirea.

— De ce vrei să studiezi la Universitate?

Am rămas năucit. Era unica întrebare pentru care eram complet nepregătit. Ce aș fi putut să spun? *Zece mii de cărți. Arhiva voastră. Când eram mic, visam să citesc acolo. Adevărat, dar prea pueril. Vreau să mă răzbun pe Chandrieni. Prea dramatic. Să devin atât de puternic încât nimeni să nu mai îmi poată face rău vreodată. Prea înspăimântător.*

M-am uitat la cancelar și mi-am dat seama că nu scosesem un cuvânt de destul timp. Nu puteam să mă gândesc la altceva, așa că am ridicat din umeri.

— Nu știi, domnule. Se pare că va trebui să învăț și asta.

În ochii cancelarului se citi curiozitatea, dar o dădu repede la o parte și spuse:

— Mai e ceva ce ai vrea să ne spui?

Îi întrebasese același lucru și pe ceilalți candidați, dar niciunul nu profitase de asta. Părea aproape retorică, un ritual după care magiștrii urmau să discute taxa de școlarizare.

— Da, vă rog, am spus, spre surprinderea lui. Vreau să vă cer o favoare ce merge dincolo de o simplă admitere.

Am luat o gură adâncă de aer, lăsându-i să-și îndrepte atenția asupra mea.

— Mi-au trebuit aproape trei ani să ajung aici. Poate că par tânăr, dar sunt la fel de îndreptățit, dacă nu chiar mai mult, să fiu aici ca și vreun pui de nobil care nu deosebește sarea de cianură nici dacă le gustă.

Am făcut o mică pauză.

— Cu toate acestea, în momentul de față am doar două parale în pungă și niciun mod de-a face rost de mai mulți bani. N-am nimic care să merite vândut și să nu fi fost vândut deja. Primiți-mă pentru mai mult de două parale și nu voi putea să urmez cursurile. Primiți-

mă pentru mai puțin și voi fi aici în fiecare zi, în timp ce în fiecare noapte voi face tot ce pot ca să-mi câștig traiul cât timp voi studia aici. Voi dormi pe alei și în grajduri, voi spăla vase pentru resturi de mâncare, am să cerșesc ca să-mi cumpăr penițe. Am să fac orice trebuie să fac, am rostit eu ultimul cuvânt cu sălbăticie, aproape mârâind la ei. Dar dacă mă admiteți fără plată și îmi dați trei talanți ca să pot să trăiesc și să cumpăr cele necesare studiului, veți avea un student cum nu s-a mai văzut vreodată.

Cuvintele mele fură întâmpinate cu o tăcere mormântală, urmată de hohotul bubuitor al lui Kilvin.

— Ha! mugi el. Dacă un student din zece ar avea focul lui, aș fi nevoit să predau cu biciul și scaunul în loc de cretă și tablă, rosti și izbi cu pumnul în masă.

Aceasta fu scânteia care-i făcu pe toți să înceapă să vorbească în același timp pe diversele lor tonuri. Cancelarul îmi făcu semn să mă apropii și am profitat de ocazie să mă așez pe scaunul de la marginea cercului de lumină.

Discuția păru să dureze mult timp. Dar, stând acolo în vreme ce un grup de bătrâni îmi hotăra viitorul, până și două sau trei minute mi-ar fi părut o eternitate. Nu se vorbea cu glas ridicat, însă cu multe gesticulații, provenite în mare parte de la magistrul Hemme, care părea că avea aceeași antipatie față de mine pe care o aveam eu pentru el.

Nu ar fi fost așa de rău dacă aș fi înțeles ce spuneau, dar nici măcar urechea mea antrenată nu prea putea să distingă ce se vorbea.

Discuția încetă brusc și cancelarul privi în direcția mea, după care îmi făcu semn să mă apropii.

— Să se consemneze, începu el solemn, că Kvothe, fiul lui...

Se opri și mă privi întrebător.

— Arliden, am răspuns eu.

După toți acei ani, numele îmi sună străniu, aproape străin. Magistrul Lorren mă privi și clipi o dată.

— ...Fiul lui Arliden e admis la Universitate pentru continuarea educației sale pe data de patruzeci și trei a lunii de Nechezat. A fost admis în Arcanum în baza faptului că a dat dovadă că și-a însușit principiile fundamentale ale magiei simpatetice. Sponsorul său oficial

este Kilvin, magistrul artizan. Taxa lui e stabilită la mai puțin de trei talanți.

Am simțit cum o greutate întunecată se pogoară peste mine. Trei talanți puteau la fel de bine să însemne toți banii de pe lume la câte șanse aveam să fac rost de ei înainte de începerea trimestrului. Cu lucrul în bucătăria sau făcând tot felul de comisioane pentru bani de nimic aș fi economisit atât de mult într-un an, iar asta cu mare noroc.

Mă gândeam cu disperare că poate aș fi reușit să fur atâția bani dintr-o pungă sau alta. Dar știam că era doar un gând disperat. Oamenii cu atâția bani aveau de obicei mai multă minte decât să-i țină asupra lor într-o pungă.

Nu mi-am dat seama că magiștrii plecaseră de la masă până când unul dintre ei se apropie de mine. Am ridicat privirea și l-am văzut pe magistrul arhivist înaintea mea. Lorren era mai înalt decât mi-aș fi închipuit, avea mai bine de doi metri. Fața și mâinile lungi îl făceau să pară aproape alungit de o forță nevăzută. Când văzu că l-am observat, întreabă:

— Ai spus cumva că pe tatăl tău îl chema Arliden?

Mă întrebasese foarte calm, fără urmă de regret sau părere de rău în glas. M-am înfuriat dintr-odată la gândul că, pe de o parte, mi-a înăbușit ambiția de a intra la Universitate, iar, pe de alta, venea să mă întrebe despre tatăl meu mort ca și cum mi-ar fi spus bună dimineața.

— Da, am spus printre dinți.

— Arliden bardul?

Tatăl meu se văzuse întotdeauna ca un artist ambulant. Niciodată nu-și spusese bard sau menestrel. Când l-am auzit că se referă la el în asemenea mod, m-am enervat și mai mult, dacă era posibil. N-am catadicsit să-i răspund și doar am încuviințat o dată, tăios.

Dacă mi-a crezut răspunsul necuviincios, nu a arătat-o.

— Mă întrebam din ce trupă făcea parte.

Nu m-am mai putut abține.

— A, vă *întrebați*, am spus eu, cu tot veninul pe care limba mea ascuțită putea să-l împrăște. Ei, poate c-o să fiți nevoit să vă-ntrebați ceva mai multă vreme. Deocamdată, sunt cufundat în ignoranță. Cred că te poți scărda și dumneata puțin în ea. Când vin înapoi după ce-am făcut rost de cei trei talanți, poate că mă poți întreba din nou.

I-am aruncat o privire aprigă, de parcă speram să-l ard cu ochii mei. Aproape că nu reacționează. Abia mai târziu am aflat că a scoate o reacție de la magistrul Lorren era un lucru la fel de probabil cu a vedea un stâlp de piatră clipind.

Mai întâi mă privi nedumerit, apoi puțin luat prin surprindere și, în vreme ce mă uitam pieziș la el, îmi zâmbi cu un colț de gură și îmi întinse o foaie de hârtie fără să scoată o vorbă.

Am despăturit-o și am citit. Scria: „Kvothe. Trimestrul de primăvară. Taxă: -3 Tln“. Trei talanți în minus. Evident.

Mă potopi ușurarea. Ca și cum un mare talaz mi-ar fi luat picioarele de sub mine, am căzut deodată pe podea și am început să plâng.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE – Ochi scânteietori

Am traversat curtea, în urma lui Lorren.

— Despre asta s-a discutat în cea mai mare parte, explică magistrul, cu glas la fel de lipsit de emoție ca o piatră. Ai o taxă de studii. Toată lumea o are.

Îmi recăpătasem calmul și mi-am cerut scuze pentru lipsa mea crasă de maniere. Magistrul încuviințase calm și se oferise să mă conducă la oficiul trezorerului, ca să se asigure că nu existau confuzii în privința „taxei” mele de înscriere.

— După ce s-a hotărât să fii admis în felul pe care tu l-ai propus – Lorren făcu o pauză scurtă, dar plină de tâlc, care mă făcu să înțeleg că nu fusese tocmai atât de simplu – ne-am confruntat cu problema că nu exista precedent în a-i sprijini bănește pe studenții noștri. Un lucru destul de neobișnuit, continuă el după altă pauză.

Mă conduse în altă clădire de piatră. Am traversat un coridor și am coborât niște scări.

— Salutare, Riem.

Trezorerul era un bătrân ursuz care deveni și mai ursuz când află că trebuie să-mi dea bani, în loc să-i ia de la mine. După ce mi-am primit cei trei talanți, magistrul Lorren mă conduse afară.

Mi-am amintit ceva și am cotrobăit prin buzunare, bucuros că găsisem un pretext să schimb subiectul conversației.

— Am o chitanță de la Legătura frântă.

I-am înmânat foaia, întrebându-mă ce avea să creadă proprietarul când magistrul arhivar al Universității va sosi să recupereze o carte pe care i-o vânduse un mic vagabond.

— Magistre Lorren, vă sunt recunoscător pentru ajutor și sper că nu sunt prea îndrăzneț dacă vă cer o altă favoare...

Lorren aruncă o privire peste chitanță, după care o vâri în buzunar și mă privi cu atenție. Nu, nu cu atenție. Nici întrebător. Chipul său nu trăda urmă de emoție. Nu tu curiozitate. Nu tu agasare. Nimic.

Dacă ochii lui nu ar fi fost îndreptați asupra mea, aș fi crezut că uitase că eram acolo.

— Întreabă fără grijă.

— Cartea aceea. E tot ce mi-a rămas din... acea perioadă a vieții mele. Aș dori să o răscumpăr de la dumneata într-o bună zi, când voi avea banii pentru asta.

Încuviință, tot fără emoție.

— Se poate aranja. Nu-ți face griji pentru siguranța ei. Va fi păstrată cu atenție în Arhivă, la fel ca oricare altă carte.

Lorren ridică brațul și făcu semn unui student care trecea prin apropiere. Un băiat cu păr nisipiu se opri locului și se apropie cu emoție.

Radiind deferență, făcu un salut din cap care era aproape o plecăciune către magistrul arhivar.

— Da, magistre Lorren?

Lorren mă arată cu una din mâinile sale lungi.

— Simmon, ele e Kvothe. Are nevoie de cineva care să-i arate Universitatea, să-l ajute să se înscrie la cursuri și toate cele. Kilvin îl vrea la cursul de artizanat magic. Cât despre restul, lasă-te condus de propria-ți judecată. Poți să te îngrijești de asta?

Simmon încuviință din nou și își dădu părul din ochi.

— Da, domnule.

Fără alte cuvinte, Lorren se întoarse și se îndepărtă cu pași mari, care-i făceau roba neagră de magistrul să fluture după el.

Deși cu câțiva ani mai mare decât mine, Simmon era tânăr pentru un student. Mă depășea în înălțime, dar îl trădau chipul și timiditatea tipică unui băiețel.

— Ți-ai găsit unde să stai? Poate o cameră la han? întrebă în timp ce mergeam.

— Abia am sosit. Nu prea m-am gândit la altceva în afară de admitere.

Simmon chicoti.

— Știu cum e. Încă mă apucă toate nădușelile la începutul fiecărui trimestru. Hai să mergem mai întâi la Morișcă.

Arată în stânga, spre o alee largă străjuită de copaci. M-am oprit din mers.

— Nu am foarte mulți bani, am recunoscut eu.

Nu m-am gândit să închiriez o cameră. Eram obișnuit să dorm pe afară și știam că trebuia să-mi economisesc cei trei talanți pentru haine, mâncare, hârtie și taxa pe trimestrul următor. Nu puteam să contez pe generozitatea magiștrilor două trimestre la rând.

— Deci admiterea n-a mers așa de bine? Întrebă Simmon cu simpatie.

Mă luă de cot și mă conduse spre altă clădire cenușie a Universității. Aceasta avea trei etaje, multe ferestre și mai multe aripi ce se întindeau în toate direcțiile din corpul principal.

— Nu-ți face gânduri negre. Eu am avut atâtea emoții la admitere că aproape am făcut pe mine. În sens figurat, firește.

— Nu m-am descurcat atât de rău, am spus, amintindu-mi dintr-odată de cei trei talanți din pungă. Dar cred că l-am jignit pe magistrul Lorren. Mi s-a părut puțin...

— Rece? Distant? Ca un stâlp de piatră care nu clipește?

Simmon izbucni în râs.

— Lorren e așa tot timpul. Se zvonește că Elxa Dal a pus la bătaie zece mărci de aur pentru oricine îl poate face să râdă.

— Aha, am făcut eu, puțin mai relaxat. Asta e bine. E ultimul om cu care aș vrea să mă pun rău. Sper să petrec cât mai mult timp în Arhivă.

— Atâta vreme cât ai grijă cu cărțile te înțelegi bine cu el. De obicei e foarte calm, dar să fii atent cu cărțile lui, rosti Simmon cu sprâncenele ridicate și clătină din cap. E mai fioros ca o ursoaică cu pui. Dacă stau să mă gândesc, prefer să mă prindă o ursoaică decât să mă vadă Lorren c-am îndoit o pagină.

Simmon șută într-o piatră, care se rostogoli departe pe pavaj.

— Bine. Ai mai multe posibilități în Morișcă. Cu un talant, faci rost de un pat supraetajat și de un bon de masă pentru întregul trimestru. Nu-i cine știe ce, dar măcar nu stai în ploaie. Pentru doi talanți, poți să împărți o cameră cu cineva și pentru trei primești una doar pentru tine.

— Ce e un bon de masă?

— La cantină se servesc trei mese pe zi, arată el spre o clădire lungă și joasă de pe cealaltă parte a pajiștii. Mâncarea nu e prea rea, asta dacă nu te gândești prea mult de unde ar putea să vină.

Am făcut un calcul rapid. Un talant pentru două luni de mese asigurate și un culcuș uscat suna ca poate cea mai bună afacere la care puteam să sper. I-am zâmbit lui Simmon.

— Pare în regulă.

Simmon încuviință și deschise ușa de la intrarea în Morișcă.

— Atunci, mergem la paturi. Haide să găsim un administrator și să te semnezi.

Paturile supraetajate pentru studenții care nu intraseră în Arcanum erau la al patrulea etaj din aripa de est a Moriștii, cel mai departe de băile de la parter. Condițiile erau precum le descrisese Sim, nimic prea luxos. Dar patul îngust avea măcar așternuturi curate și lângă el aveam un cufăr cu încuietoare unde puteam să-mi țin puținele posesiuni.

Toate paturile de jos erau deja ocupate, așa că am luat unul de deasupra, în capătul îndepărtat al sălii. Numai ce am privit pe o fereastră îngustă din vârful patului meu, că mi-am adus aminte de ascunzișul meu de pe acoperișurile Bobcatranului. Asemănarea era cumva mângâietoare.

La prânz am primit o strachină de ciorbă fierbinte de cartofi, fasole, felii subțiri de slănină și pâine proaspătă. Mesele mari de scândură ale cantinei erau pe jumătate pline, găzduind în jur de două sute de studenți. Sala răsună de murmurul tipic conversațiilor, întrerupt din când în când de râsete și de sunetul metalic al lingurilor și furculițelor pe tăvile de tablă.

Simmon mă conduse spre colțul din fund al sălii. Doi alți studenți ridicară privirea când ne văzură apropiindu-ne.

Simmon făcu un gest cu mâna în timp ce își punea tava pe masă.

— Băieți, el e Kvothe. Cel mai nou dintre bobocii care fac ochi mari la tot ce văd în jur.

Apoi arătă de la un ins la celălalt.

— Kvothe, ei doi sunt cei mai slabi studenți din Arcanum: Manet și Wilem.

— Deja ne-am cunoscut, rosti Wilem.

El era cealdimul brunet de la Arhivă.

— Chiar ai dat admiterea, constată el, puțin surprins. Credeam că vrei să-mi vinzi fier fals. Bine-ai venit, îmi întinse el mâna.

— Pe pletele arse ale lui Tehlu, mormăi Manet, uitându-se la mine.

Avea cel puțin cincizeci de ani, cu părul zbârlit și barbă grizonantă. Avea un aspect puțin dezordonat, de parcă se trezise cu doar câteva minute înainte.

— Sunt chiar atât de bătrân cum mă simt? Sau e el chiar atât de tânăr cum pare?

— Ambele, spuse voios Simmon și se așează. Kvothe, Manet al nostru e de mai mult timp în Arcanum decât noi toți puși laolaltă.

Manet pufni, prefăcându-se indignat.

— Vorbele tale nu-mi fac cinste. Sunt în Arcanum încă dinainte ca oricare dintre voi să se fi născut.

— Și încă e un amărât de E'lr de rang jos, adăugă Wilem, al cărui accent siarez nu-mi dădea de știre dacă era sarcastic sau nu.

— Prefer să fiu E'lr, spuse sincer Manet. Băieți, o să regretați dacă ajungeți la un rang mai mare. Credeți-mă. Mai multă bătaie de cap și taxe mai mari.

— Ne vrem gildarele, Manet, spuse Simmon. De preferință înainte să le vedem pentru prima oară în coșciug.

— Și cu gildarele se face mult prea mare caz la câtă valoare au de fapt, remarcă Manet, rupând o bucată de pâine și înmuind-o în ciorbă.

Schimbul de replici părea firesc, așa că am presupus că era o conversație purtată nu o dată.

— Cum te-ai descurcat? îl întreabă Simmon pe Wilem, nerăbdător.

— Șapte pe opt, mormăi Wilem.

Simmon păru surprins.

— Ce naiba s-a întâmplat? I-ai dat un pumn cuiva?

— Am făcut-o de oaie la calcule, răspuse Wilem posomorât. Și Lorren m-a întrebat despre importanța subinfuziei asupra valutei modegane. Kilvin a trebuit să-mi traducă. Nici atunci n-am putut să răspund.

— Îmi plânge sufletul pentru tine, zise Sam cu un zâmbet. M-ai făcut praf ultimele două trimestre, așa că era cazul să câștig și eu, mai devreme sau mai târziu. Trimestrul ăsta am cinci talanți în cap la taxă. Acum plătește, spuse el și întinse mâna.

Wilem scotoci în buzunar și îi întinse lui Sim o para de aramă.

M-am uitat la Manet.

— Tu nu participi?

Bărbatul cu părul zbârlit râse și clătină din cap.

— Șansele nu-s în favoarea mea, spuse cu gura pe jumătate plină.

— Hai spune, oftă Simmon. Cât ai taxa pe trimestrul ăsta?

— Unul și șase parale, rânji Manet ca un lup.

Am schimbat cursul discuției înainte ca vreunul din ei să se gândească să mă întrebe cât aveam eu de plătit.

— Am auzit că cineva trebuie să plătească o taxă de treizeci de talanți. Sunt taxele chiar atât de mari de obicei?

— Nu dacă ai destulă minte încât să rămâi într-un rang jos, mormăi Manet.

— Doar pentru nobilime, rosti Wilem. Nemernici *kraemlich* care n-au ce să caute aici. Cred că le-au umflat taxele numai ca să aibă de ce să se plângă.

— Eu unul nu mă supăr, rânji Manet. Să le ia banii și să-mi țină mie taxele mici.

Am sărit ca ars când o tavă se izbi de masă, lângă mine.

— Bănuiesc că vorbiți despre mine.

Posesorul tăvii era chipeș, cu ochi albaștri, barbă atent îngrijită și pomeți ridicați, de modegan. Avea straie scumpe, de culoare închisă. La șold purta un pumnal cu mâner incrustat. Prima armă pe care o văzusem la cineva din Universitate.

— Sovoy? Ce cauți aici? întrebă Simmon, înmărmurit.

— Mă întreb același lucru, rosti Sovoy și aruncă o privire la banca pe care ședeam. Nu există scaune în locul ăsta?

Luă loc, mișcându-se cu o bizară combinație de grație curtenească și demnitate scortșoasă, jignită.

— Magnific. Curând, am să mănânc dintr-o troacă și am să arunc oase la câini peste umăr.

— Eticheta dictează să fie umărul stâng, alteță, rânji Manet cu gura plină de pâine.

Ochii lui Sovoy scăpărară de mânie, dar înainte să apuce să răspundă, Simmon se grăbi să-l întrebe:

— Ce s-a-ntâmpat?

— Taxa mea de studii era de șaizeci și opt de strehlaumi, răspunse el indignat.

Simmon îl privi nedumerit.

— E mult?

— Este. Foarte mult, zise Sovoy sarcastic. Și nu pentru un motiv întemeiat. Le-am răspuns la întrebări. Îmi poartă pică, pur și simplu. Mandrag nu mă-nghite. Și nici Hemme. Oricum, toată lumea știe că îi storc pe nobili de bani de două ori mai rău decât pe voi. Vor să scoată bani din piatră seacă.

— Și Simmon face parte din nobilime, arată Manet cu lingura spre Sim. Și pare să se descurce de minune.

Sovoy pufni zgomotos.

— Tatăl lui Simmon e un duce de hârtie care se închină regelui de tinichea al Aturului. Grajdurile tatălui meu sunt de viță mai bătrână decât jumătate din nobilii aturani.

Simmon se încordă puțin, deși nu-și ridică privirea de la mâncare.

Wilem se întoarse spre Sovoy, cu o sclipire amenințătoare în ochii săi negri. Dar înainte să spună ceva, Sovoy se încovoie, luându-și fața în palmă.

— Îmi pare rău, Sim, casa și numele meu sunt la fel de prestigioase ca ale tale. Doar că... lucrurile trebuiau să meargă mai bine trimestrul ăsta, dar acum sunt mai rele. Renta mea nu-mi acoperă nici măcar taxa și nimeni nu mai vrea să mă împrumute. Știi cât de umilitor e? A trebuit să renunț la odăile de la Poneiul de Aur. Am ajuns la etajul al treilea din Morișcă. Mai că n-a trebuit să împart o cameră. Ce-ar spune tatăl meu dacă ar ști?

Simmon, cu gura plină, ridică din umeri și făcu un gest cu lingura, gest care părea să indice că nu se simțea lezat.

— Poate că totul ți-ar merge mai bine dacă nu te-ai duce acolo arătând ca un păun. Lasă mătasea acasă când te duci la admitere, îl sfătui Manet.

— Deci așa stau lucrurile? făcu Sovoy într-un nou puseu de temperament. Ar trebui să mă înjosesc? Să-mi torn cenușă-n cap? Să-mi sfâșii hainele?

Accentul său cadențat devenea tot mai evident pe măsură ce se enerva.

— Nu. Dintre ei toți, niciunul nu e un bărbat mai bun decât mine. Nu am de ce să îmi plec capul înaintea lor.

O tăcere stânjenitoare se așternu la masă pentru câteva clipe. Am observat că unii dintre studenții din jur urmăreau spectacolul de la mesele lor.

— *Hylta tiam*, continuă Sovoy. Nu e nimic în locul ăsta care să nu mi atragă ura. Vremea e sălbatică și necivilizată. Religia voastră, barbară și puritană. Curvele voastre sunt intolerabil de ignorante și necioplite. Iar limba voastră abia dacă are subtilitatea să exprime cât de mizerabil e locul acesta...

Glasul lui Sovoy devenea tot mai slab pe măsură ce vorbea, până când aproape că părea să vorbească pentru sine.

— Sângele meu dăinuie de cincizeci de generații, mai vechi decât copacul sau piatra. Și am ajuns la asta, rosti și luă capul în palme, privind în jos la tava sa. Pâine de secară. Pe toți zeii, un om adevărat ar trebui să mănânce grâu.

Îl priveam, molfăind o bucată proaspătă de pâine maronie. Avea un gust minunat.

— Nu știi la ce mi-a stat mintea, spuse Sovoy dintr-odată și se ridică în picioare. Nu pot să accept așa ceva.

Leși din sală valvârtej, lăsându-și tava pe masă.

— Tocmai l-ai cunoscut pe Sovoy, îmi spuse Manet în treacăt. Nu e un băiat rău și de obicei nu e nici pe departe atât de beat ca mai înainte.

— E modegan?

Simmon începu să râdă.

— Nu poți să fii mai modegan decât Sovoy.

— N-ar fi trebuit să-l înțepi așa, îi spuse Wilem lui Manet.

Din pricina accentului, nu mi-am dat seama dacă își dojenea colegul mai în vârstă, dar fața sa oacheșă de cealdim trăda reproșul. Ca străin, bănuiam că înțelegea problemele lui Sovoy de a se adapta la limba și cultura Orânduirii.

— Chiar *are* probleme, recunosc Simmon. Mai țineți minte când a fost nevoit să renunțe la servitorul personal?

Cu gura plină, Manet ridică mâinile și începu să cânte la o vioară imaginară. Își dădu ochii peste cap, cu o mină cât se poate de lipsită de simpatie.

— De data asta, a trebuit să-și vândă inelele, am adăugat eu.

Wilem, Simmon și Manet se suciră spre mine, privindu-mă nedumeriți.

— Avea linii albe pe degete, am explicat, ridicând mâna ca să le demonstrez.

Manet mă cercetă mai atent cu privirea.

— Măi, măi! Noul nostru coleg pare să fie un băiat isteț, și nu doar la studiu.

Se întoarse spre Wilem și Simmon.

— Flăcăi, am chef să pariez. Pun rămășag două parale că tânărul Kvothe are să intre în Arcanum înainte de finele celui de-al treilea trimestru.

— Trei trimestre? am întrebat, luat prin surprindere. Mi-au spus că tot ce trebuie să fac e să dovedesc că stăpânesc principiile de bază ale magiei simpatetice.

Manet îmi zâmbi blând.

— Spun asta tuturor. Principiile simpatetice e unul din cursurile prin care o să trebuiască să te târăști pe brânci până să fii ridicat la rang de E'lr.

Se întoarse spre Wil și Sim.

— Ce ziceți? Două parale.

— Pun rămășag. Fără supărare, Kvothe, dar șansele sunt prea bune, spuse Wilem și ridică din umeri în semn de scuze.

— Ce ai de gând să studiezi? mă întrebă Manet în timp ce băteau palma.

Întrebarea mă luă prin surprindere.

— Totul, probabil.

— Așa spuneam și eu acum treizeci de ani, chicoti Manet. Cu ce ai de gând să începi?

— Cu Chandrienii. Vreau să știu cât mai multe despre ei.

Manet se încruntă, apoi izbucni în râs.

— Ei, până la urmă bănuiesc că e un subiect la fel de bun ca oricare altul. Sim e fascinat de zâne și nimfe. Wil aici de față crede în

tot soiul de prostii cu spiritele cerești ale cealdimilor. Eu unul prefer spiridușii și oamenii negri.

Simțeam că roșesc de jenă.

— Pe trupul Domnului, Manet. Ce te-a apucat? îl întrerupse Sim.

— Tocmai ce-am pariat două parale pe un băiat care vrea să studieze povești de adormit copiii, bombăni Manet, arătând cu furculița spre mine.

— Voia să spună folclor. Genul ăla de lucru, rosti Wilem și se întoarse spre mine. Ai de gând să lucrezi în Arhivă?

— Folclorul e doar o parte din asta, am răspuns repede, ca să nu mă fac de râs. Vreau să văd dacă poveștile populare din culturi diferite pot fi subsumate teoriei narative a lui Teccam.

Sim se răsuci spre Manet.

— Vezi? De ce ești atât de pus pe harță azi? Când ai dormit ultima oară?

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta. Am dormit câteva ore noaptea trecută, mormăi Manet.

— Și ce noapte a fost aceea? insistă Sim.

Manet rămase pe gânduri, cu ochii pierduți în tava sa.

— Noaptea de doborâș?

Wilem clătină din cap, murmurând ceva în siareză. Simmon părea îngrozit.

— Manet, aseară a fost aprinzișul. N-ai dormit de două zile la rând?

— Probabil că nu. Întotdeauna pierd noțiunea timpului când vin admiterile. Nu mai avem cursuri. Îmi dă peste cap tot orarul. Pe deasupra, am fost ocupat cu un proiect la artizanat.

Se opri, se scărpină pe față, apoi se uită la mine.

— Au dreptate. Zilele astea sunt cam urâcios. Teoria lui Teccam, folclor și toate cele. E puțin cam rupt de practică pentru gustul meu, dar nu e un subiect rău de studiu. N-am vrut să te jignesc.

— Nu ai făcut-o, am spus și am dat din cap spre tava lui Sovoy. Poți să o împingi spre mine? Dacă tânărul nostru nobil nu se întoarce, îi iau eu pâinea.

După ce Simmon m-a condus să mă înscriu la cursuri, m-am îndreptat spre Arhivă, dornic să mă uit împrejur după atâția ani de visare.

De data asta când am intrat în Arhivă, am zărit un tânăr domn care ședea la birou și bătea cu condeiul lângă o foaie plină de tăieturi și corecturi.

Nici n-am apucat să fac doi pași că se încruntă și mai tăie un rând. Chipul îi părea menit să se încrunte. Avea mâini albe și catifelate. Cămașa de in de un alb orbitor și vesta vopsită din belșug cu albastru miroseau de la o poștă a bani. Partea din mine care nu demult părăsise Bobcatranul ardea de nerăbdare să-i golească buzunarele.

Mai bătu cu condeiul de câteva ori, apoi o lăsă cu un oftat cătrănit.
— Numele, spuse fără să ridice privirea.

— Kvothe.

Deschise registrul, ajunse la o pagină anume și se încruntă.

— Nu apari aici.

Ridică privirea în treacăt, cu aceeași cută între sprâncene, înainte să revină la versurile la care lucra. Când nu am dat semn că aș pleca, mișcă din degete ca și cum alunga un gândac.

— Simte-te liber să te duci învârtindu-te.

— Nu am vrut decât să...

Ambrose își așeză din nou penița pe masă.

— Ascultă, începu el rar, de parcă îi explica unui prostănac. Nu ești înscris aici, spuse și făcu un gest exagerat înspre catastif cu ambele mâini. Nu ai voie înăuntru, concluzionă el cu alt gest spre ușile interioare. Sfârșit.

— Tocmai ce am trecut de admitere...

Ridică exasperat din mâini.

— Atunci evident că nu apari în carte.

Am scotocit prin buzunar după biletul de admitere.

— Am primit asta de la magistrul Lorren în persoană.

— Nu-mi pasă dacă te-a cărat aici în cârcă, rosti Ambrose, băgându-și nervos condeiul în călimară. Nu-mi mai irosi timpul. Am treburi mai bune de făcut.

— Să nu-ți irosesc *ție* timpul? Ai idee prin ce-am trecut ca să ajung aici? am întrebat, începând în cele din urmă să-mi pierd răbdarea.

Ambrose mă privi amuzat.

— Stai, lasă-mă să ghicesc, zise el, punându-și palmele pe masă și ridicându-se în picioare. Ai fost întotdeauna mai deștept decât ceilalți copii din Balega de Jos, sau cum se cheamă sătucul cu o singură curvă din care vii. Abilitatea ta de a citi și a calcula i-a lăsat cu gura căscată pe consătenii tăi.

Am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se în spatele meu, dar Ambrose, care ocolise biroul și stătea sprijinit pe partea sa din față, nu părea că se sinchisește.

— Părinții tăi știau că ești un copil deosebit, așa că au economisit vreme de câțiva ani, și-au cumpărat o pereche de papuci și și-au făcut cămașă din pătura de piele de porc, spuse și întinse mâna să ia între degete materialul noilor mele straie. Ți-a luat luni de mers, sute de kilometri de zdruncinături în căruțe trase de măgari. Dar până la urmă...

Se opri și făcu un gest larg cu ambele mâini.

— Slavă lui Tehlu și îngerilor săi! Iată-te aici! Cu ochii mari și plin de visuri!

Am auzit râsete și m-am întors să găsesc că doi bărbați și o femeie tânără intraseră în timpul tiradei lui.

— Pe trupul Domnului, Ambrose. Ce te-a apucat?

— Boboci nenorociți, bombăni Ambrose în timp ce își relua locul la birou. Vin aici îmbrăcați în zdrențe și se poartă de parcă Universitatea le aparține.

Cei trei nou-veniți se îndreptară spre ușile pe care scria STIVE. Am încercat să-mi rețin roșeala din obraji când m-am văzut cercetat din cap până-n picioare.

— Mai mergem la Eolian în seara asta?

Ambrose încuviință.

— Sigur. La al șaselea clopot.

— Nu-i verifici dacă sunt în catastif? l-am întrebat imediat ce ușa se închise în urma celor trei.

Ambrose se întoarse către mine cu un zâmbet mare și în niciun caz prietenos.

— Ascultă. Am să-ți dau un mic sfat gratis. De unde vii tu erai ceva aparte. Aici nu ești decât încă un copil care face gura mare. Așa

că ai face bine să mi te adresezi cu titlul de Re'lar, să te duci în patul tău și să mulțumești oricărei zeități păgâne te rogi că nu ești în Vintas. Tatăl meu și cu mine te-am fi legat de un stâlp, ca pe un câine turbat. Sau nu, ridică el din umeri. Rămâi aici. Fă scandal. Începe să plângi. Sau mai bine, încearcă să dai în mine. Te bat de nu te vezi și te arunc afară de-o ureche.

Acestea spuse, își luă penița și se reapucă de ce anume scria acolo.

Am plecat.

Ați crede că asemenea întâlniri m-a descurajat. Ați crede că m-am simțit trădat, că visele copilăriei despre Universitate au fost fărâmate cu cruzime.

Dimpotrivă. Îmi dădea încredere. Nu mă simțisem în largul meu până când Ambrose nu mi-a dat de știre, în felul lui, că nu era mare diferență între Universitate și străzile Bobcatranului. Oriunde te-ai afla, oamenii sunt la fel.

În afară de asta, furia îți poate ține de cald noaptea și mândria rănită poate să împingă un om spre fapte mărețe.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT – Magie simpatetică în Ax

Axul era cea mai veche clădire a Universității. De-a lungul secolelor se întinsese în toate direcțiile, înghițind clădiri mai mici și curți interioare. Avea aspectul unui ambițios lichen arhitectural care încerca să acopere cât mai mult teren.

Era ușor să te pierzi în el. Culoarele coteau în chip ciudat, se terminau dintr-odată sau ocoleau șerpuitor prin mai toată clădirea. Putea să dureze douăzeci de minute să ajungi dintr-o cameră în alta, deși erau la doar cincizeci de pași depărtare. Studenții mai experimentați știau scurtături, prin ce laboratoare și săli de curs să o taie ca să ajungă la destinație.

Cel puțin una din curți fusese izolată cu desăvârșire și se putea ajunge în ea doar printr-o fereastră. Se zvonea că unele camere fuseseră complet închise cu cărămizi, cât încă aveau studenți înăuntru și că duhurile lor rătăceau noaptea pe coridoare, deplângându-și soarta și plângându-se de mâncarea de la cantină.

Primul meu curs se ținea în Ax. Din fericire, colegii de dormitor mă avertizaseră că era greu să-ți găsești drumul prin locul acela, așa că, deși m-am rătăcit de câteva ori, am ajuns totuși la timp.

Când am reușit în final să găsesc încăperea, am constatat cu surprindere că semăna cu o mică sală de teatru. Scaunele se ridicau în semicercuri suprapuse în jurul unei mici scene. În orașele mai mari, trupa mea dăduse spectacole în locuri asemănătoare. Gândul acesta mă liniști, așa că m-am dus să iau un loc în spate.

Urmăream cu emoție cum ceilalți studenți umpleau încet amfiteatrul. Cu toții erau mai mari decât mine cu cel puțin câțiva ani. Mi-am repetat în minte primele treizeci de cetluri simpatetice, înconjurat încetul cu încetul de studenți grăbiți. Eram în jur de cincizeci, umplând sala cam pe trei sferturi. Unii aveau condeie și foi cu mape. Alții aveau tăblii de ceară. Nu-mi adusesem nimic, dar asta nu mă îngrijora. Aveam o memorie excelentă.

Magistrul Hemme intră în sală și se îndreptă spre platforma ridicată, unde se opri îndărătul unei mese de lucru din piatră. Arăta impresionant în straiile cernite de magistru și forfota se potoli în doar câteva momente.

— Deci vreți să fiți arcaniști? Întrebă el. Vreți să învățați magii precum cele din povești. Ați ascultat cântece despre Taborlin cel Mare. Pânze de foc, inele fermecate, mantii invizibile, săbii care nu se tocesc, poțiuni care te fac să zbori, rosti și clătină disprețuitor din cap. Ei bine, dacă asta căutați, puteți să plecați acum, pentru că nu le veți găsi aici. Așa ceva nu există.

Tocmai atunci un student intră înăuntru, își dădu seama că întârziase și se așează cât putu de repede într-un scaun liber. Dar Hemme îl observase.

— Bună, mă bucur că ai ales să ne onorezi cu prezența. Cum te cheamă?

— Gel, răspuse băiatul, speriat. Îmi cer scuze. Mi-a fost cam greu să...

— Gel, îl întrerupse Hemme. De ce ești aici?

Gel rămase câteva clipe cu gura căscată înainte să reușească să bâiguiască:

— Pentru principiile simpatetice?

— Nu-mi plac întârzierile la cursul meu. Pentru mâine, trebuie să pregătești o dare de seamă despre dezvoltarea ceasurilor simpatetice, diferența dintre ele și ceasurile mai vechi, mai puțin precise, care foloseau mișcarea armonică și efectul lor asupra estimării precise a timpului.

Băiatul se făcu mic în scaun.

— Da, domnule.

Hemme păru satisfăcut de reacție.

— Foarte bine. Cine poate să-mi spună ce e magia simpatetică?

Chiar atunci, un alt băiat, care strângea în mâini o mapă, apăru pe ușă. Era tânăr, adică nu părea să fie cu mai mult de doi ani mai mare decât mine. Hemme îl opri înainte să ajungă la un scaun.

— Salutare. Cu cine am onoarea? rosti el pe un ton exagerat de galant.

— Basil, domnule.

Băiatul rămăsese locului pe pasajul dintre rândurile de scaune. L-am recunoscut. Trăsesem cu urechea la testul său de admitere.

— Basil, se întâmplă cumva să fii din Yll? Întrebă Hemme cu un zâmbet tăios.

— Nu, domnule.

— Aham, făcu magistrul, simțindu-se dezamăgit. Am auzit că triburile yllice își dau seama cât e ceasul după mersul soarelui și astfel nu cunosc conceptul de punctualitate. Totuși, având în vedere că nu ești unul de-al lor, nu văd ce scuză ai avea pentru întârziere. Tu poți?

Basil deschise puțin gura, să dea o scuză, apoi se răzgândi.

— Nu, domnule.

— Pentru mâine, vei pregăti o lucrare despre calendarul lunar din Yll în comparație cu cel aturan, mai precis și mai civilizată, despre care ar trebui să ai destule cunoștințe. Ia loc.

Basil se cufundă fără să scoată o vorbă într-un scaun din apropiere, ca un câine bătut.

Hemme renunță să mai pară că va ține o cuvântare și îl așteaptă în tăcere pe următorul întârziat. Astfel că întreaga sală era cufundată într-o liniște încordată când ea păși ezitant înăuntru. Era o tânără în jur de optsprezece ani. O raritate. În Universitate, proporția de bărbați și femei era cam de zece la unu.

Dispoziția lui Hemme se îndulci imediat ce dădu cu ochii de ea.

Urcă repede scările să o întâmpine.

— Vai, draga mea! Mă bucur atât de tare că încă nu am început să discutăm lecția de astăzi!

Îi oferi brațul și o conduse câteva trepte până la primul loc disponibil. Fata era evident stingherită de atenția pe care i-o oferea.

— Îmi cer scuze, magistre Hemme. Axul e mai mare decât credeam.

— Nu-ți face griji, o asigură el. Ești aici și asta e tot ce contează.

O ajută cu bunăvoință să-și aranjeze foile și cerneala și apoi se întoarce pe scenă. Odată ajuns acolo, părea pregătit să-și înceapă lecția. Dar înainte să înceapă se uită din nou la fată.

— Îmi pare rău, domnișoară.

Era singura femeie din încăperea.

— Mi-am uitat bunele maniere. Cum te cheamă?

— Ria.

— Ria, vine cumva de la Rian?

— Da, așa e, zâmbi ea.

— Rian, poți, te rog, să stai picior peste picior?

Cererea fusese făcută pe un ton atât de direct că nici măcar un chicotit nu răsună în sală. Nedumerită, Rian își încrucișă picioarele.

— Acum că porțile iadului sunt închise, putem să începem, rosti Hemme pe tonul său firesc, mai aspru.

Așa și făcu, ignorând-o pentru restul prelegerii. Ceea ce, din punctul meu de vedere, era un gest involuntar de omenie.

Am ascultat atent vreme de două ore și jumătate, în speranța că are să spună ceva ce nu învățasem de la Abenthy. Dar nimic. Mi-am dat seama că, deși Hemme *chiar* discuta principiile magiei simpatetice, o făcea la un nivel foarte, foarte elementar. Pentru mine, cursul acela era o enormă pierdere de vreme.

După ce Hemme dădu liber clasei, am fugit pe scări și l-am ajuns tocmai când dădea să iasă pe ușița de lângă scenă.

— Magistre Hemme?

Se întoarse spre mine.

— A, da, tânărul nostru talent. Nu știam că ești la cursul meu. Sper că nu am vorbit prea repede pentru tine, nu?

Știam mai bine decât să răspund sincer.

— Ați acoperit noțiunile de bază foarte clar, domnule. Principiile pe care le-ați menționat astăzi vor fi o bună piatră de temelie pentru ceilalți studenți de la curs.

Diplomația e mare parte din ceea ce înseamnă să fii artist călător.

Pufni la aparentul meu compliment, apoi mă privi mai atent.

— *Ceilalți studenți?*

— Mi-e teamă că noțiunile de bază îmi sunt deja cunoscute, domnule. Știu cele trei legi și paisprezece corolare. De asemenea, cunosc și primele nouăzeci...

— Da, da, înțeleg, mi-o tăie el. Sunt cam ocupat deocamdată. Putem să vorbim mâine despre asta, înainte de curs.

Fără alte cuvinte, îmi întoarse spatele și plecă.

Cum jumătate de pâine era mai bine decât nimic, am dat din umeri și m-am îndreptat spre Arhivă. Dacă nu aveam să învăț nimic din lecțiile lui Hemme, măcar să încep să învăț pe cont propriu.

De astă dată, când am intrat în Arhivă la birou stătea o tânără. Era nespus de frumoasă, cu păr lung, negru și ochi de un albastru-

deschis, limpezi și scânteietori. Cu siguranță o îmbunătățire considerabilă față de Ambrose. Îmi zâmbi când văzu că mă apropii.

— Cum te numești?

— Kvothe, fiul lui Arliden.

Încuviință și începu să caute în catastif.

— Dar tu? am întrebat-o ca să umplu tăcerea.

— Fela, răspunse fără să ridice privirea, apoi bătu cu degetul pe foaie. Te-am găsit, poți să intri.

Din anticameră se putea intra pe două seturi de uși duble, unul pe care scria STIVE, iar pe celălalt TOMURI. Neștiind care e diferența dintre cele două, m-am îndreptat spre STIVE. Asta căutam. Stive de cărți. Mari grămezi de cărți. Rafturi și rafturi de cărți.

Tocmai apucasem mânerul când vocea Felei mă opri:

— Îmi pare rău. E prima ta oară aici, nu-i așa?

Am încuviințat, fără să dau drumul mânerului. Eram atât de aproape! Ce avea să se întâmple acum?

— Stivele sunt doar pentru cei din Arcanum, spuse ea cam cu părere de rău.

Se ridică de la birou și se îndreptă spre celelalte uși.

— Lasă-mă să te conduc.

Am dat drumul mânerului cam fără voie și am urmat-o.

Deschise cu ambele mâini una din ușile masive, dezvăluind o sală mare, cu tavan înalt, plină de mese lungi. Cam zece studenți erau împrăștiați prin sală, citind. Încăperea era bine luminată cu razele neclintite ale câtorva zeci de lămpi simpatetice.

Fela se întinse spre mine și-mi șopti:

— Aceasta e principala zonă de lectură. Aici găsești toate tomurile necesare pentru mai toate cursurile de începători.

Își propti piciorul în ușă, s-o țină deschisă, și arătă spre un perete pe care se întindeau rafturi peste rafturi. Trebuie că acolo erau trei sau patru sute de cărți. Mai multe decât văzusem vreodată la un loc până atunci. Fela continuă să șoptească:

— Aici liniștea e sfântă. Nu se ridică glasul mai mult de șoaptă.

Observasem că în încăperea domnea o liniște aproape nefirească.

— Dacă vrei o carte care nu e aici, poți să lași o cerere la birou, spuse și arătă încotro. Ei îți găsesc cartea și ți-o aduc.

Abia când m-am întors s-o întreb ceva mi-am dat seama cât de aproape stătea de mine. Spune multe despre dragostea mea pentru Arhivă dacă n-am observat că una dintre cele mai atrăgătoare femei din Universitate era la nicio palmă depărtare.

— Cât le ia de obicei să găsească o carte? am întrebat în șoaptă, încercând să nu mă holbez la ea.

Fela își dădu părul lung, negru peste umăr.

— Depinde. Uneori, suntem mai ocupați decât alții. Unii dintre noi găsesc mai repede cărțile căutate.

Fata ridică din umeri și câteva cosițe îi căzură de pe umăr și-mi atinseră brațul.

— De obicei, nu mai mult de o oră.

Am încuviințat, dezamăgit că nu voi putea să cotrobăi prin întreaga Arhivă, dar totuși încântat că eram acolo. O bucată de pâine era mai bine decât nimic.

— Mulțumesc, Fela.

Am intrat înăuntru. Fela lăsă ușa să se închidă după mine, dar, după doar câteva clipe, mă urmă în încăpere.

— Un ultim lucru, șopti ea. Probabil că e de la sine înțeles, dar cum ești prima oară aici...

Chipul ei luă o expresie preocupată.

— Cărțile nu părăsesc locul ăsta. Nimic nu iese din Arhivă.

— Bineînțeles. Mi se pare firesc, am spus, deși habar n-avusesem de asta.

Fela încuviință cu un zâmbet.

— Am vrut doar să mă asigur. Cu câțiva ani în urmă am avut un tânăr domn care era obișnuit să ia cărți din biblioteca tatălui său. Înainte de asta nu-l mai văzusem pe Lorren să se încrunte sau să ridice vocea. Dar când l-a prins pe acel băiat afară din Arhivă cu una dintre cărțile sale...

Clătină din cap, neputând să pună în cuvinte ceea ce văzuse.

Am încercat să mi-l închipui furios pe magistrul înalt și sumbru, dar n-am reușit.

— Mulțumesc că m-ai prevenit.

— Nu ai de ce.

Fela se întoarce în antreu. Am înaintat spre biroul pe care mi-l arătase.

— Cum pot să fac o cerere pentru o carte? l-am întrebat în șoaptă pe scribul de la birou.

Îmi arată un catastif masiv umplut pe jumătate cu numele studenților și cererile lor. Unele erau cereri pentru cărți cu un titlu sau autor anume, pe când altele erau cereri pe subiecte mai generale. Una dintre ele îmi atrase atenția:

— Basil – Calendarul lunar yllic. Istoria calendarului aturan.

Am scrutat încăperea și l-am zărit pe băiatul de la cursul lui Hemme aplecat peste o carte, luând notițe.

Am scris: Kvothe – Istoria Chandrienilor. Însemnări despre Chandrieni și semnele lor: ochi negri, flăcări albastre etc.

M-am dus la rafturile de alături și am început să mă uit peste cărți. Am recunoscut vreo două dintre ele de pe vremea lecțiilor lui Ben. Singurele sunete din încăperea erau cele ale ocazionalelor însemnări cu condeiul pe hârtie sau sunetul abia auzit, ca de bătaie de aripă, a unei pagini întoarse. În loc să mi se pară tulburătoare, am găsit că liniștea de acolo mă calma neobișnuit de mult. Aveam să aflu mai târziu că sala era poreclită „Cripta“ pentru tăcerea-i mormântală.

Până la urmă, o carte numită *Obiceiurile de împerechere ale dracusului comun* mi-a atras atenția și am luat-o la una din mesele de lectură. O luasem pentru că avea imaginea stilizată a unui dragon pe copertă, dar, când am început să citesc, am descoperit că era un studiu serios al mai multor mituri asemănătoare.

Parcursesem jumătate din vinieta de titlu care explica faptul că mitul dragonului a evoluat de la mult mai lumescul dracus, când un scrib apăru lângă mine.

— Kvothe?

Am încuviințat și am primit o cărțuție cu copertă albastră, de pânză.

Am fost dezamăgit imediat ce am deschis-o. Era o colecție de basme. Am răsfoit prin ea, sperând să găsesc ceva util, însă era plină de povești spumoase de aventură menite să amuze copiii. Știți și voi genul: orfani curajoși îi păcălesc pe Chandrieni, găsesc comori, se însoară cu prințese și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.

Am închis cartea cu un oftat. Mă cam așteptasem la așa ceva. Și eu crezusem că Chandrienii erau doar o poveste de adormit copiii... asta până când mi-au ucis părinții. Nu aș fi ajuns nicăieri căutând astfel.

După ce m-am dus la birou, m-am gândit câteva clipe bune și am trecut o nouă cerere: Kvothe – Istoria Ordinului Amirilor. Originile Amirilor. Practicile Amirilor. Am ajuns la capătul rândului și, în loc să încep unul nou, m-am uitat la scribul din spatele biroului.

— Sunt interesat de orice ține de Amiri.

— Acum suntem puțin ocupați, răspunse el, arătând spre sala în care mai veniseră încă vreo zece studenți. Dar îți vom aduce ceva cât de curând putem.

M-am întors la masă și am răsfoit din nou prin cartea de copii doar ca să o las în favoarea bestiarului. De astă dată așteptarea fu mai îndelungată și ajunsesem să citesc despre bizara hibernare pe timp de vară a susquinienilor când am simțit o atingere ușoară pe umăr. M-am întors, așteptându-mă să găsesc un scrib cu o grămadă de cărți sau pe Basil care poate a venit să mă salute. În schimb, m-am speriat să-l găsesc pe magistrul Lorren înălțându-se deasupra mea în robele sale negre.

— Vino, șopti el și îmi făcu semn să-l urmez.

Neștiind despre ce ar putea fi vorba, l-am urmat afară din sala de lectură. Am trecut pe lângă biroul scribului și am coborât niște scări ca mai apoi să intrăm într-o cămăruță simplă, în care se găseau doar o masă și două scaune. Arhiva era plină de asemenea mici încăperi, odăi de lectură, menite să dea membrilor Arcanumului un loc în care să studieze în liniște.

Lorren așeză pe masă catastiful de cereri pentru tomuri.

— Ți-am observat cererea pe când îl asistam pe unul dintre scribii mai noi în îndatoririle sale, spuse el. Ești interesat de Chandrieni și de Amiri?

Am încuviințat.

— Are cumva legătură cu vreo sarcină dată de unul dintre dascălii tăi?

Pentru o clipă, m-am gândit să-i spun adevărul. Despre ce se întâmplase cu părinții mei. Despre povestea pe care o auzisem în Bobcatran.

Dar reacția lui Manet atunci când am adus vorba despre Chandrieni îmi arătase cât de nechibzuit ar fi fost să fac asta. Până să-i văd cu ochii mei, nici eu nu crezusem că există într-adevăr. Dacă altcineva ar fi pretins că i-a văzut, aș fi crezut că a luat-o razna.

În cel mai bun caz, Lorren ar fi crezut că am vedenii, în cel mai rău, că sunt un copil neghiob. Dintr-odată, am devenit dureros de conștient de faptul că mă aflam într-unul din bastioanele civilizației, vorbind cu magistrul arhivar al Universității.

Asta a pus lucrurile într-o nouă perspectivă pentru mine. Poveștile unui bătrân dintr-o speluncă păreau foarte îndepărtate și fără de noimă. Am clătinat din cap.

— Nu, domnule. Voiam doar să-mi satisfac o curiozitate.

— Am un mare respect pentru curiozitatea umană, rosti Lorren fără urmă de inflexiune. Poate că o pot satisface pe a ta în oarecare măsură. Amirii făceau parte din biserică pe vremea când Imperiul Aturan era încă în plină glorie. Crezul lor era *Ivare Enim Euge*, care se traduce aproximativ cu „pentru binele suprem“. Aveau puteri judiciare și puteau să judece atât în curțile religioase, cât și în cele laice. Cu toții erau, într-o mai mică sau mai mare măsură, scutiți de obligația de a da ascultare legilor.

Deja știam mare parte din ceea ce-mi spusese.

— Dar de unde au venit? am întrebat.

Nu îndrăzneam să mă apropii mai mult de sursa mea, povestea lui Skarpi.

— La început, erau judecători care călătoreau din târg în târg, aducând cuvântul legii în micile comunități aturane.

— Atunci, sunt originari din Atur?

— De unde altundeva să fi venit?

Nu am putut să-i zic adevărul: că din pricina poveștii unui moșneag bănuiam că Amirii aveau rădăcini mult mai străvechi decât Imperiul Aturan. Că speram că încă existau undeva în lume.

Lorren îmi luă tăcerea drept un răspuns.

— Lasă-mă să-ți dau un sfat. Amirii sunt figuri eroice. Atunci când suntem mici, cu toții ne prefacem că suntem Amiri și ne luptăm cu săbii de lemn. E firesc ca băieții să fie atrași de asemenea povești.

Totuși, un bărbat, un *arcanist* trebuie să-și dedice atenția zilei de azi. Trebuie să aibă în vedere lucrurile practice.

Continuă să vorbească fără să mă scape din ochi:

— Ești tânăr. Mulți te vor judeca numai după acest fapt.

Am dat să răspund, dar l-am văzut ridicând mâna.

— Nu te acuz că ai fantezii de copil. Te sfătuiesc să eviți *impresia* că ai asemenea fantezii.

Mă privi cu înțeleș, cu același calm impenetrabil de care dădea tot timpul dovadă. M-am gândit la ce se întâmplase cu Ambrose și am încuviințat. Simțeam cum mă îmbujorez la față.

Lorren luă un condei și începu să hașureze peste scrisul meu din catastif.

— Am un mare respect pentru curiozitate. Dar alții nu gândesc la fel ca mine. Mi-ar părea rău ca primul tău trimestru să fie umbrit fără rost de asemenea lucruri. Mă aștept să-ți fie destul de greu și fără probleme în plus.

Am făcut o plecăciune, simțindu-mă de parcă îl dezamăgisem cumva.

— Înțeleg. Mulțumesc, domnule.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ – Destulă sfoară

Ziua următoare, am ajuns la cursul lui Hemme cu zece minute mai devreme și m-am așezat în primul rând. Speram să-l prind pe Hemme înainte să înceapă cursul și să reușesc cumva să evit să mai stau degeaba la una din prelegerile sale.

Din păcate, nu a venit mai devreme. Sala era deja plină când își făcu apariția pe ușița din față și urcă trei trepte pe platforma de lemn. Se uită prin sală, căutându-mă din priviri.

— A, da, tânărul nostru talent. Poți să te ridici?

M-am ridicat, nesigur de ce se petrecea.

— Am vești bune pentru toată lumea. Domnul Kvothe aici de față m-a asigurat că stăpânește în mod deplin principiile fundamentale ale artei simpatetice. Prin urmare, s-a oferit să țină lecția de azi în locul meu.

Mă invită cu un gest alături de el pe scenă și îmi zâmbi cu o privire necruțătoare.

— Domnule Kvothe?

Evident că mă lua în derâdere, așteptându-se să mă fac mic de rușine în scaunul meu.

Dar cunoscusem destui îngâmfați ca el la viața mea. Așa că am urcat pe platformă și am dat mâna cu el. Apoi am folosit glasul de scenă pe care-l învățasem de mic ca să mă adresez studenților:

— Îi mulțumesc magistrului Hemme pentru șansa acordată. Pot doar să sper că îi voi fi de ajutor în a face oarecare lumină în privința acestui subiect deosebit de important.

Cum el începuse acest mic joc, Hemme nu putea să se oprească fără să se facă de râs. Îmi arunca priviri de lup în vreme ce-mi strângea mâna. Părăsi scena tot un zâmbet și ocupă locul pe care tocmai îl eliberasem în primul rând. Încrezător în ignoranța mea, era dispus să lase șarada să continue.

Nu aș fi scăpat basma curată dacă nu m-ar fi ajutat numeroasele cusururi ale lui Hemme. În primul rând, prostia lui în a nu crede ceea ce-i spuseseam cu o zi înainte. În al doilea, dorința de a mă vedea cât mai pus în încurcătură.

Pe șleau, îmi dădea destulă sfoară încât să mă spânzur cu ea. Pesemne că nu-și dădea seama că odată ce un laț e legat, se potrivește pe mai mulți grumaji.

M-am întors către clasă.

— Astăzi, vă voi prezenta un exemplu al legităților simpatetice. Totuși, deoarece timpul e limitat, voi avea nevoie de ajutor cu pregătirile.

Am arătat la întâmplare spre un student.

— Poți, te rog, să-mi aduci un fir de păr de la magistrul Hemme?

Hemme își oferii părul cu exagerată curtoazie. În vreme ce studentul mi-l aducea, Hemme zâmbea cât se poate de mulțumit de sine, sigur de faptul că, cu cât mai elaborate vor fi pregătirile mele, cu atât mai mult mă voi face de râs la sfârșit.

Am profitat de mica întârziere să mă uit la instrumentele cu care trebuia să lucrez. Într-o margine a podiumului se găsea un creuzet și la o privire fugară în sertarele de la masa de lucru am zărit cretă, o prismă, chibrituri de sulf, o lupă, câteva lumânări și niște bucăți de metal cu forme neobișnuite. Am luat trei lumânări.

Am luat firul de păr al magistrului Hemme de la student, pe care l-am recunoscut ca fiind tocmai Basil, băiatul pe care Hemme îl ridiculizase ieri.

— Mulțumesc, Basil. Poți să aduci creuzetul aici și să-l aprinzi cât poți de repede?

Când Basil se apropie cu creuzetul, am observat cu încântare că acesta avea atașate și niște mici foale. În vreme ce colegul meu turna alcool peste jar și aprindea un chibrit, m-am adresat clasei:

— Conceptele simpatetice nu sunt tocmai ușor de înțeles. Însă fiecare din ele poate fi rezumat la trei legi simple. Prima e Doctrina Concordanței, care spune că „asemănarea sporește simpatia“. Al doilea e Principiul Consangvinității, care spune că „o fărâmbă dintr-un lucru poate să reprezinte acel lucru pe de-a întregul“. A treia e Legea Conservării, care spune că „energia nu poate fi nici distrusă, nici creată“. Concordanță, Consangvinitate și Conservare. Cei trei C.

M-am oprit să ascult sunetul a vreo cincizeci de penițe notând cuvintele. Lângă mine, Basil lucra de zor la foale. Mi-am dat seama că mi-ar plăcea să predau.

— Nu vă faceți griji dacă încă nu ați priceput. Demonstrația ar trebui să clarifice totul destul de bine.

M-am uitat la creuzet, care se încălzea bine. I-am mulțumit lui Basil pentru ajutor și am așezat un taler subțire de metal peste cărbuni, după care am aruncat două lumânări să se topească.

Am pus cea de-a treia lumânare într-un sfeșnic de pe masă și am aprins-o cu unul dintre chibriturile găsite în sertar. Apoi, am luat talerul de pe foc și am turnat cu atenție conținutul său, acum topit, pe masă, unde a format o baltă de ceară moale de mărimea unei palme. Am ridicat privirea spre studenți.

— Mare parte din ceea ce mulți ar numi „magia“ simpatetică constă în redirectionarea energiei. Legăturile simpatetice sunt modul în care energia călătorește.

Am luat un bețișor și am început să modelez ceara într-o formă care aducea cu a unui om.

— Prima lege pe care am pomenit-o, „asemănarea sporește simpatia“, înseamnă pur și simplu că, cu cât două lucruri seamănă mai mult, cu atât mai puternică va fi legătura simpatetică dintre ele.

Am ridicat spre clasă păpușa cam grosolană pe care o făcusem.

— Acesta e magistrul Hemme.

Prin toată sala răsunară râsete înfundate.

— De fapt, aceasta e reprezentarea mea simpatetică a magistrului Hemme. Ar vrea careva să ghicească de ce nu e una foarte bună?

Urmă un moment de tăcere. Cu asemenea public rece, l-am lăsat să se prelungească. Hemme îi traumatizase ieri și răspundeau cu întârziere. Într-un sfârșit, un student rosti din fundul sălii:

— Nu e de aceeași mărime?

Am încuviințat, continuând să privesc prin sală.

— Nici nu e făcut din ceară.

Am încuviințat din nou.

— Există o mică asemănare, în formă și proporții. Cu toate acestea, e o slabă reprezentare simpatetică. Tocmai din această pricină, orice legătură simpatetică ar fi destul de slabă la rândul ei. Poate că eficiența ar fi de două procente. Cum am putea să o îmbunătățim?

Urmă o altă tăcere, de data asta mai scurtă decât prima.

— Ai putea să o faci mai mare, sugerează cineva.

Am încuviințat și am așteptat alte răspunsuri, care nu au întârziat să apară.

— Ai putea să sculpezi fața magistrului Hemme pe ea.

— Să o pictezi.

— Să-i pui o robă micuță.

Toată lumea începu să râdă. Când am ridicat mâna să-i liniștesc am rămas surprins la cât de repede mi-au dat ascultare.

— Lăsând la o parte caracterul practic al situației, să presupunem că am făcut toate aceste lucruri. O copie de doi metri, îmbrăcată și cioplită cu măiestrie a magistrului Hemme se află lângă mine. Chiar și după asemenea eforturi, nu putem spera la o legătură simpatetică mai puternică de zece, cincisprezece procente. Nu prea bine, chiar deloc bine.

Asta ne duce la cea de-a doua lege, consangvinitatea. Un mod ușor de a ne gândi la ea ar fi „o dată împreună înseamnă împreună pentru totdeauna“. Grație generozității magistrului Hemme, am unul din firele sale de păr.

Am ridicat firul și l-am lipit ceremonios de capul păpușii.

— Cu doar atât, avem o legătură simpatetică de treizeci-treizeci și cinci la sută.

Îl urmăream pe Hemme cu coada ochiului. Deși la început păruse puțin suspicios, acum avea din nou pe buze rânjetul acela triumfător. Știa că fără cetluirea corespunzătoare și un Alar bine concentrat, toată ceara și părul din lume nu aveau să schimbe ceva.

Convins de faptul că mă luase drept prost, am arătat spre lumânare și l-am întrebat:

— Cu permisiunea dumitale, magistre?

Făcu un gest mărinimos de încuviințare și se lăsă înapoi în scaun cu mâinile încrucișate la piept, încrezător că nu avea să se petreacă nimic. Evident că știam cetluirea. Doar îi spusese mai deunăzi. Și Ben mă învățase despre Alar când aveam doisprezece ani.

Dar nu m-am deranjat cu niciuna din ele. Numai ce am băgat piciorul păpușii în focul lumânării, că și începu să fumege. Se lăsă o liniște încordată, în care întreg auditoriul aproape că-și ținu respirația și se întoarse la unison spre magistrul Hemme.

Hemme ridică din umeri, prefăcându-se uimit. Dar ochii lui erau ca două capcane cu colți, gata să se închidă. Un rânjet îi înflori în colțul gurii și dădu să se ridice.

— Nu simt nimic. Ce...

— Exact, am rostit tăios, ca un pocnet de bici, atrăgând privirile speriate ale studenților din nou asupra mea. Oare de ce?

Mi-am plimbat privirea prin sală, așteptând un răspuns.

— Din cauza celei de-a treia legi pe care am menționat-o, conservarea. „Energia nu poate fi creată sau distrusă, ci doar pierdută sau găsită.“ Chiar de ar fi să țin o lumânare sub piciorul stimatului nostru dascăl, nu s-ar întâmpla mare lucru. Și cum doar cam treizeci la sută din căldură este transmisă la el, nu avem nici măcar acel mic rezultat.

M-am oprit câteva clipe, să-i las să se gândească.

— Aceasta e cea mai mare problemă a legăturii simpatetice. De unde luăm energia? Aici însă, răspunsul e simplu.

Am suflat în lumânare și am reaprins-o de la creuzet. Apoi am murmurat câteva cuvinte, adică formula necesară următorului pas.

— Dar dacă adăugăm o a doua legătură simpatetică între lumânare și un foc mai puternic...

Mi-am împărțit concentrarea, pe de o parte, la a-l cetlui pe Hemme de păpușă, pe de alta, în a lega lumânarea de creuzet.

— Obținem efectul dorit.

Cu aerul cel mai firesc posibil, am coborât piciorul păpușii de ceară la vreo doi centimetri deasupra fitilului lumânării, unde e de fapt cea mai caldă parte a flamei.

O exclamație speriată răsună din direcția lui Hemme. Am continuat să vorbesc clasei pe cel mai sec ton de care eram în stare, fără să arunc o privire spre el.

— Și se pare că am avut succes.

Întreaga clasă izbucni în râs. Am stins lumânarea.

— De asemenea, acesta e un bun exemplu al puterii pe care o deține un isteț utilizator al magiei simpatetice. Imaginați-vă ce ar fi fost dacă aruncam păpușa direct în foc? am spus și am ridicat păpușa deasupra creuzetului.

Ca la un semnal, Hemme dădu năvală pe scenă. Poate că mi se năzărea, dar mi s-a părut că șchiopăta puțin din piciorul stâng.

— Se pare că magistrul Hemme dorește să își reia cursul.

De astă dată, hohotele răsunară și mai tare prin sală.

— Vă mulțumesc tuturor, studenți și prieteni. Astfel se încheie umila mea prelegere.

În acel moment am folosit un truc de scenă. Există o anumită inflexiune a vocii și un limbaj al corpului care să semnaleze mulțimii că trebuie să aplaude. Nu pot explica exact cum e făcută, dar atunci a avut efectul dorit. I-am salutat cu capul, apoi m-am întors către Hemme, în ropote de aplauze care, deși departe de a fi asurzitoare, erau mai mult decât primise el vreodată.

Aproape că am dat înapoi când l-am văzut apropiindu-se. Fața îi era înfiorător de roșie și o venă îi pulsa pe tâmplă, gata parcă să explodeze.

Noroc că educația mea de actor m-a ajutat să-mi mențin sângele rece. I-am răspuns cu o privire lipsită de emoție și i-am întins mâna. Nu mică îmi fu satisfacția când l-am observat aruncând o privire rapidă spre clasa ce aplauda. Înghiți în sec și-mi strânse mâna.

M-a strâns groaznic de tare. Poate ar fi fost chiar mai rău dacă nu m-aș fi făcut că dau să arunc păpușa în creuzet. Din roșul său aprins, fața i se făcu pământie mai repede decât credeam că e posibil. Strânsoarea trecu printr-o prefacere similară și mi-am recăpătat mâna.

Cu încă un semn din cap către studenți, am părăsit sala fără să arunc vreo privire în urmă.

CAPITOLUL PATRUZECI – La coarne

După ce magistrul Hemme și-a încheiat cursul, vestea despre ce făcusem se răspândi ca fulgerul prin Universitate. Am dedus din reacția studenților că magistrul Hemme nu era tocmai îndrăgit. În vreme ce ședeam pe o bancă în fața Moriștii, studenți în trecere zâmbeau înspre mine. Alții îmi făceau cu mâna și ridicau în sus degetul mare.

Deși îmi savuram faima nou dobândită, o teamă rece îmi creștea încet în stomac. Îmi făcusem un dușman din unul dintre cei nouă magiștri. Trebuia să aflu exact în cât de mare primejdie mă aflam.

Cina la cantină consta din pâine de seară cu unt, tocăniță și fasole. Manet era acolo, arătând ca un lup alb cu părul său răvășit. Simmon și Sovoy sporovăiau despre mâncare, speculând ce fel de carne era în tocăniță. Pentru mine, la nici măcar un răstimp după ce cutreierasem străzile Bobcatranului, mâncarea aceea era minunată.

Cu toate acestea, ceea ce am auzit de la prietenii mei mă făcu să-mi pierd apetitul.

— Nu mă înțelege greșit, ai tupeu cât cuprinde, rosti Sovoy. Nu am pus asta la îndoială. Cum toate astea... au să fie urmări.

— Evident, doar vorbim de o posibilă infracțiune aici, nu-i așa? adăugă Simon.

— Nu e mare lucru. I-am înroșit puțin piciorul, atâta tot, am spus eu cu siguranță mai mare decât simțeam.

— Orice fel de simpatie dăunătoare e socotită drept infracțiune.

Manet arătă spre mine cu o bucată de pâine, cu sprâncenele sale stufoase, grizonante arcuindu-i-se cu grijă deasupra nasului.

— Trebuie să știi ce bătlții să alegi, băiete. Pleacă-ți capul în preajma magiștrilor. Odată ce te-au luat la ochi, pot să-ți facă viața aici un calvar.

— El a început, am spus îmbufnat, cu gura plină de fasole.

Un băiat tânăr se apropie de masă în fugă.

— Tu ești Kvothe?

Am încuviințat, cu stomacul deodată întors pe dos.

— Trebuie să te prezinți la Sala Magiștrilor.

— Unde-o găsec? Sunt aici doar de câteva zile.

— Poate să-i arate unul din voi? întrebă băiatul, privindu-i pe cei de la masă. Trebuie să-i dau de știre lui Jamison că l-am găsit.

— O fac eu. Și-așa nu mi-era foame, rosti Simmon și își dădu strachina la o parte.

Mesagerul lui Jamison plecă în grabă, iar Simmon dădu să se ridice de la masă.

— Stai puțin. N-am terminat, am spus arătând spre tavă.

Simmon mă privi îngrijorat.

— Nu-mi vine să cred că mănânci. *Eu* nu pot să mănânc. Cum poți tu?

— Mi-e foame. Nu știu ce mă așteaptă în Sala Magiștrilor, dar mă gândesc că nu strică să am stomacul plin pentru asta.

— Te duci la coarne, rosti Manet. E singurul motiv pentru care te-
ar chema la așa oră târzie.

Nu știam ce vrea să spună cu asta, dar nu am vrut ca întreaga sală să-mi știe ignoranța.

— Pot să aștepte până termin, am spus și am luat o lingură de tocăniță.

Simmon se așeză și începu să se joace fără chef cu mâncarea. Sincer să fiu, nu-mi mai era foame, dar mă supăra ideea de a fi luat așa de la masă după toate ocaziile când stătusem înfometat în Bobcatran.

Când eu și Simmon ne-am ridicat în sfârșit în picioare, larma obișnuită a cantinei se opri și toată lumea ne urmări cu privirea. Știau încotro ne îndreptam.

Ajunși afară, Simmon își vârî mâinile în buzunare și se îndreptă în direcția Văgăunei.

— Gluma la o parte, știi că ești în mare bucluc.

— Speram că Hemme va fi prea rușinat încât să facă gura mare, am recunoscut eu. Dau afară mulți studenți pe-aici?

Am încercat să par că glumesc.

— Încă nimeni în trimestrul ăsta, răspuse Sim cu zâmbetul său timid. Dar e abia a doua zi de cursuri. Poate că ai să stabilești un record.

— Nu e prea amuzant, am spus fără să-mi pot reține un rânjet.

Simmon mă făcea întotdeauna să zâmbesc, indiferent ce se petrecea.

Cu Sim în față, am ajuns în Văgăună prea curând pentru gustul meu. Îmi făcu ezitant cu mâna când am deschis ușa și mi-am făcut drum înauntru.

Am fost întâmpinat de Jamison. El era cel care administra tot ce nu cădea sub controlul direct al magiștrilor: bucătăriile, spălătoria, grajdurile, magaziile. Era agitat și aducea cu o pasăre. Un om cu trup de vrabie și ochi de șoim. Mă escortă într-o încăpere mare, fără ferestre, cu o masă în formă de semilună, precum cea de la admitere. La fel ca și atunci, cancelarul ședea la mijloc. Singura diferență era că acum masa nu era pe un podium, așa că magiștri erau față în față cu mine.

M-am lovit de priviri nu tocmai prietenoase. Jamison mă duse până în fața mesei. Acum că o vedeam din acel unghi, am înțeles de ce i se spunea „la coarne“. Jamison se duse la propria sa masă mai mică și băgă o peniță în călimară.

Cancelarul își întinse degete și vorbe fără niciun soi de introducere.

— În a patra zi de Semănat, Hemme a cerut o întrunire a magiștrilor.

Penița lui Jamison dansa pe o foaie, cufundându-se ocazional în călimara de lângă. Cancelarul continuă pe un ton formal.

— Sunt toți magiștri de față.

— Magistrul tămăduitor, de față, rosti Arwyl.

— Magistrul arhivar, spuse Lorren, la fel de impasibil ca de obicei.

— Magistrul aritmetician, grăi Brandeur, pocnindu-și nepăsător articulațiile degetelor.

— Magistrul artizan, mormăi Kilvin fără să ridice privirea din masă.

— Magistrul alchimist, spuse Mandrag.

— Magistrul retor, rosti Hemme schimonosit și roșu la față.

— Magistrul simpatist, spuse Elxa Dal.

— Magistrul glăsuitoare.

Elodin chiar îmi zâmbi. Nu doar cu o simplă ridicare de buze, ci cu un rânjat prietenos, cu toți dinții. Am răsuflet ușurat că măcar unul

dintre cei de față nu părea dornic să mă vadă spânzurat de degetele mari de la mâini.

— Și magistrul lingvist, sfârși cancelarul. Toți cei opt... se opri și își încreți fruntea. Scuze. Taie partea aceea. Toți cei *nouă* magiștri sunt de față. Prezintă-ți plângerea, magistre Hemme.

Hemme începu fără ezitare.

— Astăzi, studentul în primul trimestru, care nu face parte din Arcanum, numit Kvothe, a înfăptuit o cetluire simpatetică asupra mea cu rea-intenție.

— Să se înregistreze două acuzații făcute de către magistrul Hemme împotriva lui Kvothe, rosti sobru cancelarul, fixându-mă cu privirea. Prima acuză e folosirea neautorizată a simpatiei. Magistre arhivar, care e pedeapsa convenită pentru asta?

— Pentru folosirea neautorizată a magiei simpatetice care duce la vătămare, studentul găsit vinovat va fi biciuit de un număr de ori. Nu mai puțin de două, nu mai multe de zece lovituri de bici i se vor aplica peste spate, rosti Lorren de parcă citea o rețetă.

— Numărul de lovituri care este cerut?

Cancelarul întoarse privirea spre Hemme, care rămase o clipă pe gânduri.

— Cinci, rosti el.

Simțeam cum mi se duce tot sângele din față și am tras încet aer pe nas ca să mă liniștesc.

— Are cineva vreo obiecție?

Cancelarul își plimbă privirea la colegii săi, dar toți rămaseră tăcuți, cu priviri serioase.

— A doua acuzație: infrațiunea de vătămare. Magistre arhivar?

— Între patru și cincisprezece lovituri de bici și exmatricularea din cadrul Universității, rosti Lorren cu glas nestrăbătut de emoție.

— Numărul de lovituri?

Hemme se uită drept la mine.

— Opt.

Treisprezece lovituri de bici și exmatriculare. Stropi reci de sudoare îmi curgeau pe spate și greața mi se ridică din stomac. Teama nu-mi era străină. În Bobcatran mă urmărise tot timpul îndeaproape. Teama te ține în viață. Dar nu mai simțisem asemenea neputință

deznădăjduită. O teamă nu doar că trupul meu ar fi rănit, ci și că întreaga mea viață ar fi distrusă. M-a apucat amețeala.

— Înțelegi acuzațiile care ți se aduc? întrebă cancelarul cu severitate.

Am inspirat adânc.

— Nu tocmai, domnule.

Mi-era silă de sunetul slab și tremurător al vocii mele.

Cancelarul ridică mâna și Jamison își ridică la rândul său penița de pe foaie.

— Contravine legilor Universității ca un student care nu e membru al Arcanumului să folosească magia simpatetică fără permisiunea unui magistru. Și întotdeauna, *întotdeauna* e interzis în mod expres să faci rău prin intermediul simpatiei, mai ales unui magistru. Acum câteva veacuri, arcaniștii erau vânați și arși pe rug pentru acuzații de acest fel. Asemenea comportament nu e tolerat aici.

Abia acum înțelegeam, din asprimea vocii sale, cât de mânios era de fapt cancelarul. Trase aer adânc în piept.

— Acum ai înțeles?

Abia am reușit să încuviințez. Îi făcu din nou semn lui Jamison, care așeză penița pe hârtie.

— Tu, Kvothe, înțelegi acuzațiile ce sunt aduse împotriva ta?

— Da, domnule, am spus cu puținul calm pe care reușisem să-l adun.

Totul părea prea strălucitor și picioarele îmi tremurau puțin. Am încercat să le opresc, dar asta doar le făcu să tremure mai abitir.

— Ai ceva de spus în apărarea ta? întrebă solemn cancelarul.

Voiam numai să plec. Mă simțeam apăsător de privirile magiștrilor. Palmele îmi erau umede și reci. Probabil, aș fi clătinat din cap și aș fi șters-o din cameră dacă nu l-aș fi auzit pe cancelar adăugând:

— Ei bine? N-ai nimic de zis în apărarea ta?

Cuvintele sale atinseră o coardă în mine. Erau aceleași pe care Ben le folosise de sute de ori în timp ce mă instruia la nesfârșit în tehnica argumentației. Cuvintele sale îmi răsunau în cap, ca o muștrare: *Ce? N-ai nimic de zis în apărarea ta? Orice învățacel de-al meu trebuie să fie în stare să-și apare ideile împotriva unui atac. Oricum ți-ai petrece*

viața, mintea are să te apere mai bine decât o sabie. Așa că ține-o ascuțită!

Am mai tras o gură adâncă de aer, am închis ochii și m-am concentrat. După câteva clipe, m-am simțit înconjurat de indiferența rece a Inimii de Piatră. M-am oprit din tremurat. Am deschis ochii și mi-am auzit propriul glas spunând:

— Domnule, am avut permisiunea să folosesc magia simpatetică.

Cancelarul mă scrută lung cu privirea și întrebă:

— Poftim?

Inima de Piatră mă înconjura ca o mantie ocrotitoare.

— Am avut permisiunea magistrului Hemme, exprimată atât răspicat, cât și implicit.

Magiștrii se agitară nedumeriți în scaunele lor.

Cancelarul nu părea a fi deloc mulțumit.

— Explică-te.

— L-am abordat pe magistrul Hemme după primul său curs și i-am spus că deja cunosc conceptele pe care le-a prezentat. Mi-a spus că vom vorbi despre asta ziua următoare. A doua zi, când a sosit la curs, a anunțat întreaga clasă că le voi ține o prelegere în care voi demonstra principiile magiei simpatetice. După ce am căutat să văd ce ustensile aveam la îndemână, am arătat clasei prima demonstrație pe care mi-a făcut-o maestrul meu.

Nu era adevărat, desigur. Așa cum v-am mai spus, prima mea lecție a fost cu niște șfanți de fier. Era o minciună, dar una plauzibilă.

După reacția magiștrilor, mi-am dat seama că asta era o veste nouă pentru ei. Undeva, adânc în Inima de Piatră, m-am relaxat, bucuros că supărarea magiștrilor fusese bazată pe versiunea lui Hemme a adevărului, probabil tăiată la furie.

— Ai ținut o demonstrație dinaintea clasei? întrebă cancelarul înainte să continui.

Se uită când la Hemme, când la mine.

Am făcut-o pe nevinovatul.

— Doar una simplă. E cumva neobișnuit?

— E puțin curios, răspunse el cu ochii la Hemme.

Îi simțeam din nou supărarea, dar de astă dată nu părea îndreptată spre mine.

— Mă gândeam că acesta e modul prin care îți dovedești cunoștințele și ajungi la un curs mai avansat.

Încă o minciună, dar, din nou, una plauzibilă.

Elxa Dal interveni în discuție:

— Ce a implicat demonstrația ta?

— O păpușă de ceară, un fir de păr al magistrului Hemme și o lumânare. Aș fi preferat alt fel de demonstrație, dar materialele disponibile erau limitate. Am crezut că și asta făcea parte din test, că trebuia să mă descurc doar cu ce aveam la dispoziție, am spus ridicând din umeri. Nu mi-a venit în minte alt fel de a demonstra cele trei legi cu ce aveam acolo.

Cancelarul îl iscodi pe Hemme cu privirea.

— E adevărat ce spune băiatul?

Hemme deschise gura, ca pentru a nega, apoi își aduse probabil aminte că o sală plină de studenți putea depune mărturie. Nu scoase o vorbă.

— Fir-ar, Hemme, izbucni Elxa Dal. L-ai lăsat pe băiat să te folosească drept subiect de test și acum îl aduci aici pentru vătămare? Meriți mai rău decât ce ți s-a întâmplat.

— E'lr Kvothe nu putea să-l rănească doar cu o lumânare, murmură Kilvin.

Își privi absent degetele, părând să chibzuiască adânc.

— Cel puțin, nu cu păr și ceară. Poate cu sânge și lut...

— Liniște.

Glasul cancelarului era prea calm ca să fie socotit un strigăt, dar avea aceeași autoritate. Îi săgetă cu privirea pe Elxa Dal și Kilvin.

— Kvothe, răspunde întrebării magistrului Kilvin.

— Am făcut o a doua cetluire între lumânare și un creuzet, ca să ilustrez legea conservării.

Kilvin nu ridică ochii de la degetele sale.

— Ceară și păr?

Mormăi ceva, de parcă nu era într-o totală satisfacție de explicație. I-am aruncat o privire pe jumătate nedumerită, pe jumătate stânjenită și i-am spus:

— Nici eu nu înțeleg prea bine, domnule. Ar fi trebuit să am un transfer afectiv de cel mult zece la sută. Nu ar fi trebuit să fie destul încât să-i facă magistrului Hemme măcar o bășică, darămite o arsură.

M-am întors spre Hemme.

— Chiar nu am vrut să vă pricinuiesc niciun rău, domnule, am spus pe glasul cel mai chinuit de care eram în stare. Trebuia doar să vă facă să săriți ca ars. Focul nu a stat aprins mai mult de cinci minute și nu mi-am închipuit că asemenea foc și un transfer de la zece la sută v-ar putea răni.

Mi-am strâns mâinile, intrat în pielea studentului căit. Era un bun joc actoricesc. Tatăl meu ar fi fost mândru de mine.

— Ei bine, ai făcut-o, rosti Hemme înveninat. Și unde e momâia aia nenorocită? Îți cer să mi-o înapoiezi de îndată!

— Mi-e teamă că nu pot, domnule. Am distrus-o. Era prea primejdios să o las pe undeva.

Hemme îmi aruncă o privire vicleană.

— Nu e o mare grijă, mormăi el.

Cancelarul luă din nou frâiele.

— Asta schimbă lucrurile în mod drastic. Hemme, ești încă hotărât să-l acuzi pe Kvothe?

Hemme îl privi cu sprâncenele încrețite și tăcu chitic.

— Atunci propun să anulăm ambele acuzații, spuse Arwyl.

Vocea bătrânului tămăduitor mă luă prin surprindere.

— Dacă Hemme l-a adus înaintea clasei, atunci și-a dat permisiunea. Și nu are de ce să-l acuze de vătămare dacă i-a dat propriul păr și s-a uitat cum băiatul l-a pus pe capul momâii.

— Mă așteptam să aibă mai mult control cu ce făcea, se apără Hemme, trimițându-mi priviri otrăvite.

— Nu e vătămare, insistă Arwyl, privindu-l pe Hemme dindărătul ochelarilor, cu ridurile aduse într-o încruntătură aprigă.

— Ar cădea mai degrabă sub incidența folosirii nehibzuite a magiei simpatetice, interveni calm Lorren.

— E cumva o propunere să respingem primele două acuzații și să o înlocuim cu aceasta? întrebă cancelarul, care căuta să păstreze o urmă de formalitate.

— Da, rosti Arwyl, încă săgetându-l pe Hemme cu privirea prin ochelarii săi.

— Toți cei ce sunt pentru? întrebă cancelarul.

Urmă un cor de da-uri de la toată lumea în afară de Hemme.

— Împotrivă?

Hemme rămase tăcut.

— Magistre arhivar, care e pedeapsa pentru folosirea necugetată a magiei simpatetice?

— Dacă cineva e rănit în urma folosirii necugetate a simpatiei, studentul care se face vinovat va fi biciuit cu un număr maxim de șapte lovituri.

Mă întrebam din ce carte recita.

— Numărul de lovituri cerut?

Hemme cercetă chipurile celorlalți magiștri, dându-și seama că lucrurile nu mai erau în favoarea lui.

— Am bășici până la tibie, scrâșni el. Trei lovituri.

Cancelarul își drese glasul:

— Se opune vreun magistru acestei acțiuni?

— Da, rostiră la unison Elxa Dal și Kilvin.

— Cine dorește să revoce pedeapsa? Votăm ridicând mâinile.

Elxa Dal, Kilvin și Arwyl ridicară imediat mâinile, urmați de cancelar. Mandrag își ținu mâna jos, la fel ca Lorren, Brandeur și Hemme. Elodin îmi rânji voios, dar nu-și ridică mâna. Îmi venea să-mi dau palme pentru recenta mea incursiune în Arhivă și impresia proastă pe care i-o lăsase lui Lorren. Poate că altfel ar fi înclinat balanța în favoarea mea.

— Patru în favoarea revocării pedepsei, rosti cancelarul după un moment de pauză. Pedeapsa rămâne în picioare: trei lovituri de bici, mâine, în a cincea zi a Semănatului, la amiază.

Cum eram adâncit în Inima de Piatră, tot ce simțeam era o oarecare curiozitate analitică asupra ideii de a fi flagelat în public. Toți magiștri dădură să se ridice și să plece, dar înainte ca lucrurile să se oprească acolo, am vorbit:

— Domnule cancelar?

Bătrânul răsufală obosit.

— Da?

— În timpul examenului de admitere, ați menționat că eventuala mea intrare în Arcanum va fi condiționată de dovezile pe care le pot aduce că stăpânesc principiile elementare ale magiei simpatetice. Ceea ce s-a petrecut la cursul magistrului Hemme nu constituie o astfel de dovadă?

Atât Hemme, cât și cancelarul deschiseră gura să spună ceva. Glasul lui Hemme răsună mai puternic:

— Auzi aici, derbedeu mic!

— Hemme! se răsti cancelarul la el, apoi se întoarse la mine. Mi-teamă că asemenea dovadă necesită mai mult de o simplă cetluire simpatetică.

— O dublă cetluire, îl corectă Kilvin.

Elodin luă cuvântul, părând să-i sperie pe toți cei de la masă:

— Sunt sigur că avem destui studenți aflați deja în Arcanum care abia cu greu ar reuși o cetluire dublă, darămite una care să-i provoace cuiva „bășici până la tibie“.

Uitasem cum vocea limpede a lui Elodin îți pătrundea până adânc în piept atunci când vorbea. Îmi zâmbi din nou.

Cu toții căzură pe gânduri, în deplină liniște.

— Într-adevăr, recunosc Elxa Dal, scrutându-mă cu atenție.

Cancelarul nu-și ridică privirea de la masa goală pentru aproape un minut. Apoi dădu din umeri, privi în sus și zâmbi surprinzător de binedispus.

— Toți cei pentru recunoașterea acuzației de folosire neautorizată a magiei simpatetice aduse studentului Kvothe drept dovadă că stăpânește principiile elementare ale simpatiei votați ridicând mâna.

Kilvin și Elxa Dal ridicară imediat mâinile. Arwyl îi urmă un moment mai târziu. Elodin îmi făcu cu mâna, deci probabil și votul lui conta.

— Cinci voturi în favoare introducerii lui Kvothe în Arcanum. Demers acceptat. Ședință suspendată. Tehlu apăra-ne, copii și nebuni deopotrivă.

Rostise ultimele cuvinte cu glas sfârșit, în timp ce-și sprijinea fruntea de podul palmei.

Hemme ieși valvârtej, urmat îndeaproape de Brandeur. Odată ieșiți afară, l-am auzit pe Brandeur întrebând:

— Nu purtai un farmec de protecție?

— Nu, nu purtam, se răsti Hemme. Și nu-mi vorbi pe tonul ăsta, de parc-ar fi fost vina mea. La fel de bine poți să dai vina pe cineva care-a fost înjunghiat într-o alee pentru că nu purta armură.

— Trebuie să ne luăm toate precauțiile, rosti Brandeur împăciuitor.

— Știi la fel de bine ca...

Vocile dispărură îndărătul unei uși.

Kilvin se ridică și se întinse de spate. Privind spre locul în care stăteam, își scărpină gânditor barba stufoasă cu ambele mâini și se îndreptă cu pași mari spre mine.

— Cunoști și scrijeldică, E'lr Kvothe?

— Adică rune, domnule? Mi-e teamă că nu.

Kilvin își trecu din nou mâinile prin barbă.

— Nu-ți bate capul cu cursul de artizanat elementar la care te-ai înscris. În schimb, treci pe la atelierul meu. Măine la amiază.

— Magistre Kilvin, mi-e teamă că mâine la amiază am altă întrevedere pe care nu o pot rata.

Kilvin se încruntă.

— Hmm, da. Atunci, la primul clopot.

— Kilvin, mi-e teamă că băiatul va avea o programare la oamenii mei curând după biciuire, rosti Arwyl cu un licăr de umor în privire. Fiule, roagă pe cineva să te aducă la Clinică imediat ce se termină. O să te coasem la loc.

— Mulțumesc domnule.

Arwyl mă salută scurt din cap și părăsi încăperea. Kilvin îl petrecu cu privirea, apoi se întoarse spre mine.

— Atelierul meu. Poimăine. La amiază.

Tonul său nu era acela al unei cereri.

— Aș fi onorat, magistre Kilvin.

Mormăi ceva drept răspuns și plecă împreună cu Elxa Dal.

Asta mă lăsa singur cu cancelarul, care încă nu se ridicase din loc. Ne-am uitat unul la altul în timp ce zgomotul de pași se stingea încet pe coridor. Am ieșit din Inima de Piatră, cu un fior de anticipație amestecat cu teamă pentru tot ce se petrecuse.

— Îmi pare rău că v-am făcut atâtea necazuri atât de curând, domnule, am început eu ezitant.

— O? Cât timp te gândeai să aștești?

Figura sa era mult mai puțin severă acum că eram singuri.

— Cel puțin un răstimp, domnule.

Dezastrul care trecuse atât de aproape de mine mă lăsă aproape beat de ușurare. Simțeam un zâmbet de neoprit gâdilându-mi fața.

— Cel puțin un răstimp, murmură el.

Cancelarul își frecă fața în palme, apoi mă privi din nou și mă luă prin surprindere cu un zâmbet viclean. Mi-am dat seama că nu era chiar atât de bătrân când își pierdea expresia severă. Probabil avea spre cincizeci de ani.

— Nu arăți ca unul care știe că va fi biciuit mâine, observă el.

Am împins gândul la o parte.

— Mă gândesc că am să mă vindec, domnule.

Mă privi ciudat și îmi luă ceva să-mi dau seama că era cea cu care mă obișnuisem când trăiam cu trupa. Dădu să vorbească, dar i-am luat cuvintele din gură.

— Nu sunt atât de tânăr precum arăt, domnule. Știu asta. Doar că mi-aș dori ca și alții să o știe.

— Îmi închipui că vor afla cât de curând.

Mă privi cu luare-aminte și se ridică de la masă. Îmi întinse mâna.

— Bun venit în Arcanum.

I-am strâns mâna cu solemnitate și ne-am văzut fiecare de drum. Odată ieșit afară, nu mică îmi fu mirarea să văd că se făcuse noapte. Am sorbit aerul dulce de primăvară și am simțit cum rânjetul îmi reiese la suprafață.

Tocmai atunci cineva mă atinse pe umăr. Am sărit ca ars și abia m-am stăpânit să nu mă năpustesc asupra lui Simmon cu furia de urlete, zgârieturi și mușcăături care fusese singurul meu mijloc de apărare în Bobcatran.

Păși înapoi, speriat de expresia de pe fața mea. Am încercat să-mi liniștesc inima ce bubuia înnebunită.

— Simmon. Îmi pare rău. Sunt doar... încearcă să faci puțin zgomot când te apropii de mine. Mă sperii ușor.

— Și eu, murmură el cu un tremur în glas, ștergându-se pe frunte. Deși nu pot să te învinovățesc. Chiar și cei mai calmi dintre noi pățesc asta când iau în mâini coarnele taurului. Cum a mers?

— S-a hotărât că voi fi flagelat și admis în Arcanum.

Se uită curios la mine, încercând să-și dea seama dacă glumeam.

— Îmi pare rău? Felicitări? Să-ți fac cinste cu o bere sau cu niște bandaje? rosti el cu un zâmbet sfios.

I-am zâmbit înapoi.

— Ambele.

Până să mă întorc la al patrulea etaj al Moriștii, vestea că nu fusesem dat afară și ajunsese în Arcanum se răspândise înaintea mea. Am fost întâmpinat cu un ropot de aplauze de colegii mei de dormitor. Hemme nu era deloc iubit. Unii dintre ei mă felicitară plini de uimire, iar Basil veni să-mi strângă mâna.

Tocmai ce urcasem în pat și îi explicam lui Basil diferența dintre un bici cu o singură limbă și unul cu șase, când supraveghetorul de la etajul al treilea veni să mă caute. Îmi spuse să-mi adun lucrurile, fiindcă studenții din Arcanum erau găzduiți în aripa de vest.

Toate lucrurile mele încăpeau încă fără probleme în ranița mea, așa că nu fu o mare bătaie de cap. Am plecat petrecut de supraveghetor și de un cor de urări de bine din parte colegilor mei din primul trimestru.

Dormitorul comun din aripa de vest era asemănător cu cel pe care-l părăsisem. Erau tot șiruri de paturi, dar aici nu erau suprapuse. În afară de cufăr, fiecare pat mai avea și un mic șifonier și un birou. Nimic extravagant, dar era cu siguranță un pas înainte. Cea mai mare diferență era în atitudinea colegilor de dormitor. Am fost întâmpinat cu încruntături și priviri otrăvite, deși în cea mai mare parte eram ignorat cu desăvârșire. Era o primire rece, mai ales în contrast cu primirea pe care o avusem mai devreme de la foștii mei colegi.

Era ușor de înțeles de ce. Majoritatea studenților petrec multe trimestre la Universitate până să fie primiți în Arcanum. Toți cei de acolo munciseră pe brânci ca să ajungă unde erau. Eu nu.

Doar trei sferturi din paturi erau ocupate. Am ales un pat în fundul sălii, la colț, departe de ceilalți. Mi-am agățat cămașa de

rezervă și mantia în șifonier și mi-am băgat ranița în cufărul de la capătul patului.

M-am întins pe spate și mi-am ațintit privirea în tavan. Patul meu se afla departe de lumina venită de la lumânările și lămpile simpatetice ale celorlalți studenți. Eram în sfârșit un membru al Arcanumului, locul în care voisem dintotdeauna să fiu.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU – Sângele unui prieten

Dimineața următoare m-am trezit devreme, m-am spălat și am ciugulit ceva la cantină. Apoi, cum nu aveam ceva mai bun de făcut înainte de biciuirea de amiază, am rătăcit fără țintă prin Universitate. Am vizitat câteva spițerii și prăvălii de sticlărie, am admirat peluzele și grădinile bine întreținute.

În cele din urmă, m-am așezat pe o bancă de piatră dintr-o curte întinsă. Prea agitat ca să fac ceva productiv, am încercat să mă bucur de vreme, urmărind cum vântul mătură câteva bucăți de hârtie pe pavaj.

Nu trecu mult până când Wilem își făcu apariția și se așeză lângă mine fără să ceară vreo invitație. Părul și ochii negri de ceald îl făceau să pară mai în vârstă decât mine sau Simmon, dar încă avea aerul acela cumva jenat al băiatului care încă nu se obișnuise să fie bărbat.

— Ai emoții? mă întrebă cu hârâitul aspru al accentului siarez.

— De fapt, încerc să nu mă prea gândesc la asta.

Wilem mormăi aprobator. Am rămas tăcuți pentru aproape un minut, privindu-i pe studenții aflați în trecere. Unii dintre ei se opriră din conversație să arate spre mine. M-am săturat repede de atenția primită.

— Faci ceva acum?

— Stau. Respir, răspunse el simplu.

— Abil răspuns. Văd de ce ești în Arcanum. Ești ocupat pentru următoarea oră?

Ridică din umeri și se uită la mine așteptând să vadă ce-i propun.

— Poți să-mi arăți unde e magistrul Arwyl? Mi-a spus să trec pe la el... după.

— Desigur. Clinica e de cealaltă parte a Arhivei, spuse, arătând cu degetul spre unul din culoarele prin care se ieșea din curte.

Am ocolit clădirea masivă și fără ferestre a Arhivei.

— Aia e Clinica, arată Wilem cu degetul.

Era o clădire mare, cu formă neobișnuită. Arăta ca o versiune mai înaltă și mai puțin întortocheată decât Axul.

— E mai mare decât credeam. Doar pentru predat medicină?

Wilem clătină din cap.

— Se ocupă de îngrijirea bolnavilor. Nu refuză pe nimeni doar pentru că nu poate plăti.

— Chiar așa? m-am uitat la clădire, gândindu-mă la magistrul Arwyl. Surprinzător.

— Nu trebuie să plătești în avans. După ce îți revii – dar din pauza lui am înțeles că era de fapt *dacă îți revii* – îți reglezi conturile. Dacă nu ai cu ce să plătești, lucrezi până datoria e... Care e cuvântul pentru sheyem? Întrebă el, ținându-și palmele în sus și mișcându-le de parcă erau talgerele unei balanțe.

— Cântărită?

— Nu. Sheyem, accentuă el cuvântul, ducându-și palmele la același nivel.

— A, am imitat gestul. Achitată.

— Da. Lucrezi până când datoria față de Clinică e *achitată*. Puțini pleacă fără să-și plătească datoriile.

Am chicotit morbid.

— Nu mă miră. La ce bun să fugi dacă un arcanist are câteva picături din sângele tău?

Am ajuns până la urmă în altă curte. În mijlocul ei se înălța stâlpul infamiei cu o bancă de piatră sub el. Nu trebuia să ghicesc cine avea să fie legat de el în cam o oră. În jur de o sută de studenți se adunaseră în jur, dând evenimentului un aer cumva festiv.

— De obicei, nu se adună atâta lume, dar câțiva dintre magiștri și-au anulat cursurile.

— Mă gândesc că Hemme și Brandeur.

Wilem încuviință.

— Hemme e genul care poartă pică. O să fie acolo cu toată gașca lui. E cuvântul corect? *Gașcă*?

Am încuviințat, spre vaga satisfacție a lui Wilem, care mai apoi își încreți fruntea.

— Asta mă face să-mi amintesc ceva ciudat la limba voastră. Oamenii mă întrebă tot timpul despre drumul spre Tinuë. Zic încontinuu „cum e drumul spre Tinuë?” Ce înseamnă?

Am zâmbit.

— E o expresie idiomatică. Adică...

— Știi ce e un idiom, mă întrerupse Wilem. Ce înseamnă idiomul ăsta?

— A, am făcut puțin jenat. E doar o formă de salut. E ca și cum ai întreba: „Ce mai faci?“ sau „Îți merge bine?“

— Și acelea sunt idiomuri, mormăi Wilem. Limba voastră e plină de nonsensuri. Uneori mi-e greu să pricep cum vă înțelegeți unul pe altul? *Îți merge bine?* Unde să meargă?

— În Tinuë, aparent, am rânjit eu. *Tuan volgen oketh ama.*

Era unul din idiomurile siareze care-mi plăceau la nebunie. Însemna „Nu te lăsa supărat de un nimic“, dar cuvânt cu cuvânt se traducea: „Nu-ți băga limba-n ochi pentru nimic“.

Ne-am îndepărtat de curte și am cutreierat prin Universitate pentru o vreme. Wilem îmi arată și alte clădiri de interes, inclusiv câteva taverna ce meritau vizitate, laboratoarele de alchimie, spălătoria cealdă și bordelurile, fie ele oficiale sau nu. Ne-am plimbat pe lângă zidurile sterpe ale Arhivei, pe lângă atelierul unui dogar, o legătorie de cărți, o drogherie...

Chiar atunci îmi veni o idee.

— Ai cunoștințe bune despre ierburi medicinale?

Clătină din cap.

— Chimie, în mare parte și din ce mai răscolesc uneori prin Arhivă împreună cu Păpușarul.

— Vrei să spui că răsfoiești. A răscoli e altceva. Și cine-i Păpușarul?

— E greu să-l descriu. Vă fac cunoștință altădată. Ce vrei să știi despre de ierburi?

— Nimic, de fapt. Poți să mă ajuți cu ceva?

Încuviință, iar eu am arătat către drogheria din apropiere.

— Du-te să-mi cumperi două grame de nalrut. Cred că atât e de ajuns, am zis și i-am întins doi sfați.

— De ce eu? întrebă el bănuitor.

— Pentru că nu vreau ca omul de-acolo să-mi arunce privirea aia de „ești cam tânăr“. Nu astăzi.

Aproape că dansam de agitație când Wilem se întoarse.

— Era ocupat, îmi explică văzându-mi nerăbdarea.

Îmi întinse un pachetel de hârtie și restul de bani.

— Ce face planta asta?

— E pentru stomac. Micul dejun nu mi-a picat prea bine și nu prea am chef să vomit în timp ce-mi iau bice pe spate.

Am luat două cani de cidru la o cârciumă din apropiere. Am băut-o pe a mea ca să înghit nalrutul mai bine, încercând să nu mă strâmb la gustul său amar. Nu trecu mult până să auzim clopotnița anunțând amiaza.

— Cred că trebuie să merg la curs, încercă Wil să spună cu nonșalanță, dar îi ieși sugrumat.

Se uită la mine, jenat și puțin palid sub tenul său oacheș. Îmi zâmbi zbuciumat.

— Nu-mi place să văd sânge curgând. Sângele meu... sângele unui prieten...

— Nu mi-am pus în cap să sângerez prea mult. Dar nu-ți face griji. M-ai ajutat să trec de partea cea mai grea, așteptarea. Mulțumesc.

Când ne-am despărțit, m-am luptat să-mi reprim un val de vinovăție. Deși mă cunoștea de numai două zile, Wil mă ajutase fără rețineri. Ar fi putut să aleagă calea cea simplă și să mă urască pentru intrarea fulgerătoare în Arcanum, ca toți ceilalți. În schimb, s-a purtat ca un adevărat prieten, iar eu l-am răsplătit cu minciuni.

Mergând spre stâlpul infamiei, am început să mă simt apăsător de privirile mulțimii. Câți erau! Două sute? Trei? După un anumit punct, numerele încetează să conteze și tot ce rămâne e zidul fără chip al gloatei. Pregătirea mea pentru scenă mă ajută să nu mă gârbovesc sub povara privirii lor. M-am îndreptat încet și calm spre stâlpul infamiei, într-un noian de murmure.

Nu am mers țațoș, căci știam că asta i-ar întoarce împotriva mea. Nu am mers nici spășit. Am mers demn, așa cum m-a învățat tatăl meu, fără frică sau regret pe față. În timp ce mergeam, am simțit cum nalrutul pune stăpânire pe mine. Mă simțeam perfect treaz, în timp ce totul în jurul meu devenise aproape dureros de strălucitor. Timpul părea să încetinească pe măsură ce mă apropiam de mijlocul curții. Urmăream norișorii de praf ridicați de pașii mei. Simțeam cum o adiere de vânt se agăța de tivul mantiei mele și se ghemuiește acolo, răcorind sudoarea dintre omoplații mei. Pentru o clipă credeam că pot să număr toate fețele mulțimii din jurul meu, ca niște flori pe câmp.

Nu i-am zărit pe niciunul dintre magiștri în mulțime, cu excepția lui Hemme, care stătea în apropierea stâlpului, cu trufie porcină întipărită pe față. Stătea cu brațele încrucișate, lăsând mânecile robei sale de magistru să-i atârne în lături.

Când văzu că-mi prinse atenția, gura i se strâmbă într-un zâmbet moale, care știam că era merit pentru mine. M-am hotărât că mai bine-mi mușcam limba decât să-i dau satisfacția de a părea speriat, sau până și îngrijorat. În schimb, i-am arătat un zâmbet larg, încrezător, și am privit mai departe, de parcă persoana sa nu mă preocupa câtuși de puțin.

Apoi am ajuns la stâlpul infamiei. Am auzit un glas care citea ceva, dar cuvintele erau doar un vag zumzet pentru mine. Mi-am dat jos mantia și am întins-o pe o bancă de piatră care stătea la baza stâlpului. Apoi am început să mă deschei la cămașă, atât de calm că păream să mă pregătesc de o baie. O mână se puse pe încheietura mea și mă opri. Omul care citise anunțul încercă să mă consoleze cu un zâmbet.

— Nu trebuie să mergi fără cămașă, spuse el. Așa are să te usture mai puțin.

— Nu am de gând să stric o cămașă bună, am spus.

Mă privi ciudat, apoi ridică din umeri și arătă spre un inel de fier de deasupra capetelor noastre.

— Am nevoie de mâinile tale.

L-am privit fără emoție.

— Nu trebuie să vă faceți griji că aș putea să fug.

— E ca să nu pici în caz că leșini.

L-am privit încruntat.

— Dacă leșin, puteți face ce vreți, am spus ferm. Până atunci, nu voi fi legat.

Ceva în vocea mea îl opri. Nu s-a opus, așa că am urcat pe banca de piatră de sub stâlp și m-am întins spre inelul de fier. L-am cuprins cu fermitate cu ambele mâini. Era neted și rece, o senzație straniu de liniștitoare. M-am concentrat pe ea cât timp coboram în Inima de Piatră.

Am auzit cum oamenii se îndepărtau de stâlp. Apoi, mulțimea se liniști și singurul sunet era șuierul moale și pocnetul de bici din

spatele meu. Eram uşurat. Aveam să fiu biciuit cu un bici cu o singură coadă. În Bobcatran văzusem ce poate face din spatele unui om un bici cu şase cozi.

Urmă o tăcere bruscă. Apoi, înainte să mă pot pregăti, am auzit un pocnet mai tare decât cel dinainte. Am simţit o linie de foc roşu stins coborând pe spatele meu.

Am strâns din dinţi. Dar nu a fost atât de rău cum credeam. Chiar şi cu măsurile de precauţie luate, mă aşteptasem la o durere mai aprigă.

Apoi veni a doua lovitură. Pocnetul fu mai tare, şi am auzit-o mai degrabă cu corpul decât cu urechile. Am simţit o amorţeală ciudată peste spate. Mi-am ţinut răsuflarea, ştiind că eram sfâşiat şi sângeram.

Totul se făcu roşu pentru o clipă şi m-am sprijinit de lemnul aspru, smolit alt stâlpului. A treia lovitură căzu înainte să apuc să mă pregătesc pentru ea. Îmi linse umărul stâng, apoi mă sfâşie până jos la şoldul stâng. Mi-am încleştat dinţii în refuzul meu de a scoate măcar un sunet. Am ţinut ochii deschişi şi am văzut cum lumea se înnegreşte pe la margini câteva clipe, înainte să-mi revin în simţiri. Apoi, neluând în seamă durerea care urla pe spatele meu, mi-am aşezat bine tălpile pe bancă şi mi-am descleştat degetele de pe inelul de fier. Un tânăr sări înainte ca şi cum dădea să mă prindă. I-am aruncat o privire muşcătoare şi s-a dat înapoi. Mi-am luat cămaşa şi mantia, le-am aşezat cu atenţie pe braţ şi am părăsit curtea, fără să bag în seamă mulţimea tăcută din jurul meu.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI – Fără urmă de sânge

— Ar putea fi mai rău, atâta e clar.

Chipul rotund al magistrul Arwyl era preocupat în vreme ce-mi cerceta rănile.

— Speram că doar ai să te învinețești puțin. Dar ar fi trebuit să știi mai bine, cu pielea ta.

Ședeam pe marginea unei mese lungi, în interiorul Clinicii. Arwyl mă apăsă ușor pe spate și continuă:

— Dar, așa cum am mai spus, putea fi mai rău. Două tăieturi, dar, la cum sunt tăieturile de obicei, nu puteai să speri la mai bine. Curate, superficiale și drepte. Dacă vei face cum am să-ți spun, vei avea doar niște cicatrici fine ca de argint, să le arăți doamnelor cât de curajos ești.

Se opri în fața mea și ridică din sprâncenele albe în spatele inelelor de la ochelarii. Expresia lui îmi stoarse un zâmbet. Îl chemă pe tânărul care aștepta la ușă.

— Du-te și adu următorul Re'lar de pe listă. Spune-le că trebuie să aducă numai cele necesare pentru a repara o rană dreaptă, superficială.

Băiatul se întoarse și plecă, cu pașii pierzându-se din ce în ce mai mult în depărtare.

— Vei fi un excelent subiect de practică pentru unul dintre Re'larii mei, rosti Arwyl. Tăieturile sunt simple, cu puține șanse de complicații, dar nu pot să spun asta și despre tine.

Îmi presă pieptul cu un deget zbârcit și țâțâi cu limba între dinți.

— Doar oase și un pic de ambalaj. Ne-ar fi mai ușor dacă am avea mai multă carne de lucru. Dar lucrurile nu sunt întotdeauna cum ar trebui să fie, rosti și ridică din umeri până aproape de urechi. De aceea tinerii tămăduitori trebuie să învețe pe rupte.

Se uită la mine ca și cum ar fi așteptat un răspuns. Am încuviințat cu seriozitate. Păru satisfăcut de asta și zâmbetul lui cu ochi mijiiți îi reveni pe chip. Se întoarse să deschidă un dulăpior.

— Dă-mi doar un moment și îți amorțesc usturimea care trebuie că te arde peste tot pe spate.

Ciocni câteva sticle și scotoci pe rafturi.

— E în regulă, magistre Arwyl, am spus eu, cu stoicism. Puteți să mă coaseți așa cum sunt.

Luasem două grame de nalrut ca să mă amorțesc și știam mai bine decât să amestec anestezicele între ele. Bătrânul se opri cu un braț vârât adânc în dulap și trebui să-l scoată pentru a se uita la mine.

— Ai mai avut vreodată cusături, băiatul meu?

— Da, am spus sincer.

— Fără nimic pentru a atenua durerea?

Am încuviințat din nou. Așa cum mă așezasem pe masă, ochii mei erau ușor mai sus decât ai săi. Se uită la mine cu neîncredere.

— Lasă-mă să văd, atunci, spuse el.

Mi-am tras cracul pantalonului peste genunchi, cu dinții încleștați de la durerea de spate. În cele din urmă am dezvăluit o cicatrice cât palma pe exteriorul coapsei, mai sus de genunchi, de când Țeapă mă înjunghiasse cu cuțitul improvizat dintr-o sticlă, acum trei ani în Bobcatran.

Arwyl se uită la ea atent, ținându-și ochelarii cu o mână. Apăsă blând cu degetul arătător.

— Neglijent, rosti el, cu un dezgust ușor.

Mă gândeam că făcusem o treabă destul de bună.

— Firul mi s-a rupt când terminasem pe jumătate. Și nu lucrăm în circumstanțe tocmai ideale.

Arwyl rămase tăcut pentru o vreme, mângâindu-și buza superioară cu degetul în timp ce mă privea cu ochii pe jumătate închiși.

— Și lucrurile astea îți fac plăcere?

Am râs, dar nu pentru mult, căci durerea îmi înflori din nou în spate.

— Nu, domnule magistru. Doar am avut grijă de mine cât de bine am putut.

Continuă să mă privească, încă mângâindu-și buza.

— Arată-mi unde s-a rupt firul.

I-am arătat. Nu este genul de lucru pe care să-l uiți.

Examină atent vechea cicatrice și apăsă încă o dată, înainte de a privi în sus.

— Poate chiar spui adevărul, ridică el din umeri. Nu știu. Dar cred că, dacă ar fi...

Se opri și mă privi atent drept în ochi. Se ridică și își potrive ochelarii.

— Uită-te în sus, spuse el.

Cu fruntea încrețită din pricina a ce văzuse, Arwyl mă luă de o mână, mă apăsă ferm de vârful unghiei și privi cu atenție pentru o clipă sau două. Cutele de pe frunte se adânciră când se apropie de mine, mă apucă de bărbie cu o mână, îmi deschise gura și mă miroși.

— Tenasină? întrebă el, apoi își răspunse la propria întrebare. Nu. Nalrut, desigur. Cred că m-am ramolit de nu am observat mai devreme. Explică de asemenea de ce nu sângerezi peste tot pe masa mea frumoasă și curată.

Mă cercetă cu o privire gravă.

— Cât de mult?

Nu aveam de ce să neg.

— Două dramuri.

Arwyl rămase tăcut pentru o vreme, uitându-se la mine. După aceea, își scoase ochelarii și îi frecă violent de manșetă. Îi puse la loc și se uită drept spre mine.

— Nu e de mirare că un băiat s-ar putea teme de o biciuire îndeajuns încât să ia leacuri. Dar de ce, dacă i-a fost atât de frică, și-ar da jos cămașa? Ai să-mi explici toate astea. Dacă m-ai mințit mai înainte, recunoaște și totul va fi bine. Știu că băieții mai spun bazaconii uneori.

Ochii săi străluceau în spatele sticlei ochelarilor.

— Dar dacă ai să mă minți acum, nici eu, nici vreun student de-al meu nu-ți va coase rănile. Nu accept să fiu mințit, rosti el și își încrucișă brațele la piept. Deci explică-mi. Nu înțeleg ce se întâmplă aici. Asta, mai mult decât orice altceva, nu-mi place.

În ultimă instanță, am ales să spun adevărul.

— Profesorul meu, Abenthy, m-a învățat tot ce a putut despre artele tămăduirii, i-am explicat eu. Când am ajuns pe străzile din Bobcatran a trebuit să am grijă de mine. Am arătat spre genunchi și am continuat: Nu am purtat cămașa pentru că am doar două cămăși și a trecut o bună perioadă de timp de când am avut atâtea.

— Și nalrutul? întrebă el.

Am oftat.

— Nu sunt prea popular aici, domnule. Sunt mai tânăr decât toți și o mulțime de oameni cred că nu am ce căuta aici. Am supărat o mulțime de studenți fiindcă am intrat în Arcanum atât de repede. Și am reușit să mi-l fac dușman pe magistrul Hemme. Toți ceilalți studenți, Hemme și prietenii săi, mă urmăresc și așteaptă un semn de slăbiciune. Am luat nalrutul pentru că nu am vrut să leșin. Trebuia să le las impresia că nu-mi pot face rău. Am învățat că cel mai bun mod să rămâi teafăr e să-ți faci dușmanii să creadă că nu poți fi rănit.

Suna urât să spun ceva atât de categoric, dar acesta era adevărul. M-am uitat la el sfidător.

Fu o lungă tăcere, timp în care Arwyl se uită la mine cu ochii mijiiți îndărătul ochelarilor, ca și cum ar fi încercat să vadă ceva în interiorul meu. Își mângâie din nou buza de sus cu degetul apoi începu să vorbească alene.

— Cred că, dacă aș fi fost mai în vârstă, începu el, destul de slab pentru a fi vorbit cu sine însuși, aș spune că ai fost ridicol. Că studenții noștri sunt adulți, nu băieți puși pe ceartă.

Se opri din nou, încă mângâindu-și buza. Apoi ridică din sprâncene și-mi zâmbi.

— Dar nu sunt atât de bătrân. Hmmm. Nu încă. Nici pe jumătate. Oricine crede că băieții sunt nevinovați și drăguți nu a fost un băiat el însuși sau a uitat cum era. Și oricine crede că oamenii nu sunt răutăcioși și cruzi pesemne că nu prea iese din casă. Și cu siguranță nu e tămăduitor. Noi vedem efectele cruzimii mai mult decât oricare alții.

Înainte să pot răspunde, continuă:

— Închide gura, E'lr Kvothe, sau mă voi simți obligat să-ți dau un tonic cu gust scârbos. Aa, uite că vin, spuse el când doi studenți intrară în cameră.

Erau asistentul care mă conduse aici și, celălalt, spre surprinderea mea, o femeie tânără.

— A, Re'lar Mola, rosti Arwyl entuziasmat, toate semnele discuției noastre dispărând ușor de pe fața lui. Ai auzit că pacientul are două răni drepte, curate. Ce ai adus pentru a remedia situația?

— Pânză de in fiartă, ac îndoit, fire, alcool și iod, răspunse ea concis.

Avea ochi verzi, care contrastau puternic cu chipul ei palid.

— Cum așa? Cum rămâne cu ceara simpatetică? întrebă Arwyl cu un zâmbet pe buze.

— Nu, magistre Arwyl, răspuse ea puțin stânjenită.

— Și de ce nu?

Tânăra ezită.

— Pentru că nu am nevoie de ea.

Arwyl se domoli.

— Da. Desigur că nu. Foarte bine. Te-ai spălat înainte să vii aici?

Mola încuviință, iar părul ei scurt, blond se undui la mișcare.

— Atunci ți-ai irosit timpul, spuse el cu asprime. Gândește-te la toți germeii pe care poate i-ai adunat în lunga plimbare prin pasaj. Spală-te din nou și vom începe.

Fata se spală cu conștiinciozitate la un bazin din apropiere. Arwyl mă ajută să mă așez pe masă cu fața în jos.

— Pacientul a fost amorțit? întrebă ea.

Deși nu îi puteam vedea fața, am detectat o umbră de îndoială în vocea ei.

— Anesteziat, o corectă Arwyl. Ai un ochi bun pentru detaliu Mola. Nu, nu e. Acum, ce ai face dacă E'lir Kvothe te-a asigurat că nu are nevoie de astfel de lucruri? El pretinde că ar avea mai mult control de sine decât un lingou de oțel Ramston și că nu se va clinti când îl coasem, rosti Arwyl pe un ton serios, dar sub care ghiceam cât de mult se amuza.

Mola se uită la mine, apoi la Arwyl.

— I-aș spune să nu îndruge prostii, spuse ea după o scurtă pauză.

— Și dacă ar insista în afirmațiile sale că nu are nevoie de anestezic?

Urmă o pauză mai lungă, după care Mola răspuse:

— Nu pare să fi sângerat mult, așa că m-aș apuca de lucru. Dar i-aș spune clar că, dacă se mișcă prea mult, îl leg de masă și-l tratez așa cum găesc de cuviință pentru bunăstarea lui.

— Hmm, făcu Arwyl, care părea un pic surprins de răspunsul ei. Da. Foarte bine. Deci, Kvothe, mai dorești să renunți la anestezic?

— Mulțumesc, am spus politicos. Nu am nevoie.

— Foarte bine, rosti Mola, care parcă se împăcase cu gândul. În primul rând am să curăț și să sterilizez rana.

Alcoolul ustură, dar asta a fost cel mai rău. Am încercat să mă relaxez în timp ce Mola spunea fiecare lucru pe care urma să-l facă. Arwyl păstra un flux constant de comentarii și sfaturi. Mi-am ocupat mintea cu alte lucruri, încercând să nu tresar la înțepăturile de ac, amorțite de nalrut.

Termină repede și mă bandajă cu o eficiență demnă de admirat. În vreme ce mă ajuta să mă ridic și mă înfășură în in, mă întrebam dacă toți studenții lui Arwyl erau la fel de bine pregătiți ca ea.

Făcea ultimele noduri când am simțit o atingere ușoară, ca de pană pe umărul meu, aproape imposibil de simțit prin nalrutul care mă amorțea.

— Are o piele frumoasă, am auzit-o murmurând, probabil pentru Arwyl.

— Re'lar! făcu Arwyl sever. Astfel de comentarii nu sunt profesioniste. Sunt dezamăgit.

— Mă refeream la natura cicatricii pe care o va avea, răspunse ea. Îmi închipui că nu va fi mai mult de o linie alburie, cu condiția să evite să-și rupă copcile.

— Hmm, făcu Arwyl. Da, desigur. Și cum ar trebui el să le evite?

Mola ocoli masa și ajunse față în față cu mine.

— Evită mișcări ca asta, spuse întinzându-și mâinile în față, sau asta. Le duse deasupra capului și continuă: Evită mișcări bruște de orice fel, alergat, sărit, cățărat. Bandajul poate fi îndepărtat chiar și în două zile. Nu-l uda. Privirea i se mută de la mine la Arwyl, care încuviință.

— Foarte bine, Re'lar. Ești liberă.

Se uită la băiatul care asistase la întreaga procedură în deplină muțenie.

— Și tu poți să mergi, Geri. Dacă întreabă cineva, sunt în camera de lucru. Mulțumesc.

În clipa următoare, Arwyl și cu mine eram din nou singuri. Stătea nemișcat, cu mâna la gură pe când încercam cu atenție să-mi îmbrac cămașa. În cele din urmă, păru să ajungă la o decizie.

— E'lr Kvothe, ai vrea să studiezi aici, în Clinică?

— Foarte mult, magistre Arwyl, am spus sincer.

Încuviință ca pentru sine, cu mâna încă la gură.

— Întoarce-te în patru zile. Dacă ești destul de deștept încât să nu-ți rupi sutura, voi fi aici, rosti el cu ochii sclipind.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI – Calea care pâlpâie

Sub efectul stimulent ale nalrutului și simțind foarte puțină durere, mi-am făcut drum spre Arhivă.

Cum devenisem membru al Arcanumului, eram liber să explorez Stivele, ceva ce am așteptat toată viața să fac.

Chiar mai bine, atâta timp cât nu ceream ajutor de la scribi, nimic nu era consemnat în catastifele Arhivei. Asta însemna ca puteam să cercetez despre Chandrieni și Amiri după pofta inimii și nimeni, nici măcar Lorren, nu trebuia să știe vreodată despre preocupările mele „copilărești“.

Intrând în lumina roșiatică a Arhivei, i-am găsit atât pe Ambrose, cât și pe Fela în spatele biroului de la intrare. O binecuvântare cu două tăișuri. Ambrose stătea înclinat spre ea, vorbind cu voce scăzută. Ea avea aerul evident stânjenit al femeii care știe inutilitatea unui refuz politic. Una din mâinile lui i se odihnea pe genunchi, pe când celălalt braț îi înconjura spătarul scaunului, cu mâna poposindu-i pe gât. Voia să pară tandru și afectuos, dar trupul ei vădea încordarea unei căprioare speriate. Adevărul era că o ținea acolo așa cum ai ține un câine de ceafă încât să nu fugă.

Am închis ușa cu zgomot și Fela ridică privirea, îmi întâlni ochii, apoi privi în jos și într-o parte, rușinată de situația neplăcută în care se afla. De parcă ar fi făcut ceva. Am văzut privirea aceea de prea multe ori pe străzile din Bobcatran. Asta stârni în mine o veche furie.

M-am apropiat de birou, făcând mai mult zgomot decât era cazul. Un stilou și cerneală erau puse pe celălalt capăt al biroului, ca și o bucată de hârtie plină pe trei sferturi cu tăieturi și retușuri. Mi-am dat seama că Ambrose încercase să compună un poem.

Am ajuns la marginea biroului și m-am oprit o clipă. Fela se uita peste tot numai nu la mine sau la Ambrose. Își schimbă poziția în scaun, incomodată de situație, dar era evident că nu dorea să facă o scenă. Mi-am dres glasul.

Ambrose se uită peste umăr, pieziș.

— Apari în cele mai proaste momente, E'lr. Alege-ți timpul mai bine și vino înapoi mai târziu.

Se întoarse din nou, fără să mă mai bage în seamă.

Am pufnit și m-am aplecat peste birou, întinzând gâtul la foaia de hârtie pe care o lăsase acolo.

— Eu să-mi aleg timpul mai bine? Te rog, aici ai treisprezece silabe într-un vers, am bătut cu degetul pe pagină. Nu e nici iambic. Nu știu dacă are ceva metrică în el.

Se întoarse din nou la mine, profund iritat.

— Ține-și limba, E'lr. Ziua în care am să vin la tine pentru ajutor la poezie este ziua...

— ...E ziua în care ai două ore libere, am spus. Două ore și asta doar pentru a începe. Nici măcar nu știu de unde să-ncep. Practic, poezioara asta își bate joc de sine.

— Ce știi tu despre poezie? întrebă Ambrose fără a se deranja să se întoarcă.

— Recunosc un vers care șchioapătă când îl aud, am spus. Dar asta nu e nici măcar șchiopătat. Și șchiopătatul are ritm. Asta sună mai degrabă ca cineva care cade pe scări. Scări strâmbe. Cu o balebă la capăt.

— E un ritm săltat, spuse el, cu glas scorțos și jignit. Nu mă aștept să pricepi.

— Săltat? am întrebat și am izbucnit într-un râs neîncrezător. Aș înțelege dacă aș vedea un cal în călduri care să salte atât. L-aș ucide de milă și i-aș da foc, de teamă ca nu cumva să-i mănânce câinii leșul și să moară.

În cele din urmă, Ambrose se întoarse spre mine, forțat astfel să ia mâna de pe genunchiul drept al Felei. O jumătate de victorie, dar cealaltă mână îi rămase pe gât, ținând-o pe scaun sub aparența unei mângâieri.

— M-am gândit că s-ar putea să apari pe-aici astăzi, spuse cu veselie prefăcută. Așa că am verificat deja registrul. Nu ești încă pe liste. Va trebui să stai la tomuri sau să vii mai târziu, după ce s-au actualizat listele.

— Fără supărare, dar poți să verifici din nou? Nu sunt sigur că pot avea încredere în competența cuiva care încearcă să rimeze „nord“ cu „cord“. Nu e de mirare că trebuie să ții femeile cu sila ca să le convingi să-ți asculte balivernele.

Ambrose tresări și brațul îi lunecă de pe scaun și îi căzu într-o parte. Mă privi cu chip înveninat.

— Atunci când vei fi mai în vârstă, E'lrir, veți înțelege că ceea ce un bărbat și o femeie fac împreună...

— Ce? În intimitatea sălii de intrare în Arhivă, am spus, arătând în jur. Pe trupul Domnului, ăsta nu e un bordel. Și, în cazul în care nu ai observat, ea e studentă, nu o curviștină pe care ai plătit-o să-ți faci poftete. Dacă ai de gând să iei o femeie cu forța, măcar ai decența să o faci într-o alee. Cel puțin așa se va simți îndreptățită să strige după ajutor.

Ambrose se îmbujoră de furie și îi luă câteva clipe să-și găsească cuvintele:

— N-ai habar despre femei.

— Da, măcar în privința asta suntem de acord. De fapt, chiar ăsta e motivul pentru care sunt aici. Vreau să fac niște cercetări. Să găsesc o carte sau două pe subiect. Așa că, te rog, caută-mi numele și lasă-mă să intru, am spus pe ton poruncitor, bătând cu degetul în registru.

Ambrose deschise cartea, găsi pagina cu litera K și întoarse catastiful spre mine.

— Poftim. Dacă-ți găsești numele pe listă, ești bine-venit să răsfoiești prin Stive după pofta inimii. Altfel, poți să vii într-un răstimp sau două. Sigur actualizăm listele până atunci.

— I-am rugat pe magiștri să-mi dea un bilet de voie tocmai în eventualitatea că vor fi neînțelegeri privind intrarea mea în Arcanum, am spus și mi-am tras cămașa peste cap, întorcându-mă să-i arăt bandajele de pe spate. Poți să-l citești de acolo sau trebuie să mă apropii?

Ambrose tăcu mălc, așa că mi-am coborât cămașa și m-am întors spre Fela, ignorându-l întru totul. Am făcut o plecăciune. Una nu prea adâncă, având în vedere că spatele nu-mi permitea mai mult.

— Domniță scrib, binevoiești să mă ajuți să găsesc o carte despre femei? Am fost povățuit de către cei mai înțelepți decât mine că ar trebui să mă informez despre acest subiect atât de subtil.

Fela schiță un zâmbet și se relaxă întru câtva. Până atunci stătuse încordată tot timpul, chiar și după ce Ambrose își retrăsese mâna. Bănuiam că-l cunoștea îndeajuns de bine încât să-și dea seama că,

dacă s-ar fi retras și l-ar fi făcut de râs, s-ar fi răzbunat pe ea mai târziu.

— Nu știi dacă avem așa ceva.

— Atunci mă mulțumesc cu un abecedar, am zâmbit eu. Am auzit din surse de încredere că n-am habar despre femei, așa că orice mi-ar deschide ochii mai mult.

— Ceva ilustrat, poate? Își scuipă Ambrose veninul.

— Dacă ajungem să căutăm cărți de copii, cu siguranță îți vom cere ajutorul, am spus fără să mă uit la el, apoi i-am zâmbit Felei. Poate un bestiar. Se spune că sunt dihăanii solitare, foarte diferite de oameni.

Felei îi înflori un zâmbet pe buze și chicoti amuzată.

— Nu cred că strică să căutăm.

Ambrose aruncă o privire cruntă înspre ea. Fata îi făcu semn să se domolească.

— Ambrose, toată lumea știe că a intrat în Arcanum. Ce e rău în a-l lăsa pur și simplu să intre?

Ambrose o săgetă cu privirea.

— De ce nu dai fuga la Tomuri și-i aduci ce-ți cere între dinți? Mă descurc de unul singur aici.

Fela se ridică de la birou, luă cartea pe care încercase să o citească și se îndreptă spre Tomuri. Când deschise ușa, îmi trimise o privire plină de recunoștință și ușurare. Sau poate că era doar imaginația mea.

Imediat ce ușa se închise în urma ei, încăperea păru să se întunece. Nu încerc să fiu poetic. Lumina chiar păru să pălească. M-am uitat la lămpile simpatetice agățate prin cameră, întrebându-mă ce se petrecea.

Dar o clipă mai încolo am simțit cum o senzație de arsură începe să mi se strecoare de-a lungul spatelui și am înțeles. Nalrutul începea să-și piardă efectul. Majoritatea calmantelor au efecte secundare destul de neplăcute. Uneori, tenasina duce la stări de delir sau leșin. Laciliul e otrăvitor. Ofalul provoacă dependență. Mhenka e poate cel mai puternic dintre ele, dar sunt destule motive pentru care i se spune „rădăcina răului“.

Nalrutul era mai slab decât acestea, dar mult mai sigur de luat. E un anestezic slab, un stimulant și un inhibitor vascular și tocmai din această cauză n-am sângerat ca un porc înjunghiat atunci când am fost biciuit. Pe deasupra, nu avea efecte secundare prea puternice. Odată ce-și pierde efectul, te lasă epuizat fizic și mental.

Nu-mi păsa, căci venisem să cercetez stivele de cărți. Acum eram un membru al Arcanumului și n-aveam de gând să plec până când nu ajungeam la Arhivă. M-am întors spre birou, cu dârzenia înscrisă pe față.

Ambrose mă privi îndelung, gânditor, după care oftă.

— Fie. Ce zici de o înțelegere? Tu îți ții gura despre ce ai văzut aici și eu închid ochii și te las să intri chiar dacă nu ești în catastif în mod oficial. Ce spui? întrebă el, puțin agitat.

Pe măsură ce vorbea, simțeam cum efectul stimulant al nalrutului se disipează. Trupul îmi era greoi și istovit, gândurile leneșe și vâscoase. Am dat să mă frec la ochi, tresărind de durere când mișcarea îmi întinse copcile de pe spate.

— Foarte bine, am spus cu greu.

Ambrose deschise unul din catastife și răsfoi prin el cu un oftat.

— De vreme ce e prima oară când intri în Arhivă, trebuie să plătești taxa pentru stive.

Simțeam un gust de lămâie care-mi umplea gura. Era un efect secundar pe care Ben nu-l menționase. Îmi distrăgea atenția și abia după câteva clipe bune am observat că Ambrose se uita întrebător la mine.

— Ce?

Mă privi curios.

— Taxa pentru stive.

— Când am fost la Tomuri, nu mi s-a cerut nici o taxă.

Ambrose se uită la mine de parcă eram un idiot.

— Asta pentru că e taxa pentru *stive*. De obicei o plătești odată cu taxa de intrare în Arcanum. Dar, cum ai sărit un rang în câteva zile, trebuie să o plătești acum.

— Cât e? am întrebat, pipăindu-mă să-mi găsesc punga.

— Un talant. Și chiar *trebuie* să plătești înainte să intri. Regulile sunt reguli.

După ce mi-am plătit cazarea în Morișcă, aproape că toți banii care-mi mai rămăseseră se însumau la un talant. Eram conștient că trebuie să economisesc dacă voiam să am bani pentru taxa de trimestrul următor. Imediat ce nu aveam cum să o plătesc, eram nevoit să părăsesc Universitatea.

Totuși, era un preț mic pentru ceva la care visasem aproape întreaga mea viață. Am scos un talant din pungă și i l-am întins.

— Trebuie să mă semnez?

— Nimic atât de oficial, spuse Ambrose și deschise un sertar din care scoase un mic obiect de metal.

Năucit de la efectul secundar al nalrutului, mi-a luat puțin până să-mi dau seama ce era: un opaiț simpatetic cu mâner.

— Nu e lumină la stive, mă lămuri Ambrose. E prea spațios acolo și pe termen lung ar dăuna cărților. Opaitele costă un talant și jumătate.

Am ezitat. Ambrose încuviință pentru sine cu o expresie îngândurată.

— Mulți studenți ajung cu buzunarele goale în primul lor trimestru.

Cotrobăi printr-un alt sertar.

— Opaitele costă un talant și jumătate, iar eu n-am ce să fac în privința asta. Dar lumânările sunt doar un ban.

Un ban pe lumânare era o afacere grozavă. Am scos banul.

— Iau două.

— Asta e ultima, spuse Ambrose și se uită prevăzător în jur înainte să mi-o întindă. Știi ce, ți-o dau pe nimic. Doar să nu spui nimănui, zâmbi el. Va fi micul nostru secret.

Am luat lumânarea, nevenindu-mi să cred. Aparent, chiar îl înfricoșasem cu scena pe care o făcusem. Ori asta, ori fiul acesta de nobil, insolent și arogant cum era, poate că nu era nici pe jumătate nemernicul pe care-l crezusem.

Ambrose mă conduse grăbit către Stive, fără să-mi dea timp să aprind lumânarea. Când ușile se închiseră în urma mea, m-am trezit înconjurat de o beznă de nepătruns, cu doar o dâră de lumină roșiatică venind de sub pragul ușilor din spate.

Cum nu aveam chibrituri, a trebuit să recurg la simpatie. În mod normal, aş fi făcut-o cât ai bate din palme, dar mintea mea istovită din pricina nalrutului abia găsea concentrarea necesară. Am strâns din dinţi, mi-am liniştit Alarul în minte şi după câteva secunde am simţit frigul pătrunzându-mi în muşchi şi am luat suficientă căldură din corp încât să trezesc la viaţă fitilul.

Cărţi. Fără ferestre care să lase lumina soarelui înăuntru, Stivele erau cufundate în întuneric, cu excepţia luminii ce venea de la lumânare. Raft peste raft de cărţi se întindeau departe în beznă. Mai multe decât aş putea să număr într-o întregă zi. Mai multe decât aş putea să citesc într-o viaţă.

Aerul era rece şi uscat. Mirosea a piele veche, pergament şi secrete uitate. Mă întrebam cum reuşesc să ţină aerul proaspăt într-o clădire fără ferestre.

Cu o mână pusă înaintea lumânării, am pornit printre rafturi, savurând momentul pe care-l aşteptasem de atâta timp. Umbrele dansau frenetic pe tavan, după cântecul lumânării mele, care pâlpâia dintr-o parte în alta.

Nalrutul îşi pierduse deja orice efect. Spatele îmi pulsa de durere şi gândurile îmi erau îmbrăcate în plumb, ca şi cum o febră pusese stăpânire pe mine sau fusesem lovit în moalele capului. Ştiam că nu aş fi putut să citesc foarte mult, dar nu mă lăsa inima să plec atât de repede. Nu după toate lucrurile prin care trecusem ca să ajung aici.

Am rătăcit fără ţintă cam un sfert de oră, explorând. Am descoperit mai multe cămăruţe de piatră cu uşi grele de lemn şi mobilate doar cu mese şi scaune. Erau evident menite pentru ca mici grupuri să se întâlnească şi să discute fără să deranjeze liniştea absolută a Arhivei.

Am găsit trepte care duceau în sus sau în jos. Arhiva avea şase etaje, însă nu ştiam că are şi subsol. Cât de adânc era? Oare câte zeci de mii de cărţi aşteptau sub picioarele mele?

Abia pot să descriu cât de alinat mă simţeam în întunecimea rece şi tăcută. Mă simţeam împăcat, pierdut cum eram printre şiruri fără capăt de cărţi. Mă simţeam ocrotit ştiind că răspunsurile tuturor întrebărilor mele mă aşteptau undeva aici.

Doar din pură întâmplare am dat peste ușa cu patru discuri. Era făcută dintr-o singură bucată de piatră cenușie, de aceeași culoare ca pereții din jur. Tocul său era lat cât o palmă, tot cenușiu și tot dintr-o singură bucată de piatră. Ușa și tocul erau atât de bine strânse laolaltă că nu puteai să bagi măcar un ac între ele.

Nu avea balamale. Nici mâner. Să nu mai zic de ferestre sau un panou glisant. Doar patru discuri de aramă. Erau strâns lipite de suprafața ușii, care era strâns lipită de cadrul ei, care era strâns lipit de perete. Puteai să-ți treci mâna pe suprafața ușii fără să le simți contururile. În ciuda acestor probleme considerabile, bucată de piatră era fără îndoială o ușă. Fiecare disc de aramă avea o gaură în mijloc și, cu toate că nu aveau o formă convențională, era în mod cert găuri de cheie. Ușa era încremenită ca un munte, tăcută și nepăsătoare precum marea într-o zi fără vânt. Nu era o ușă menită să se deschidă, ci una care trebuia să rămână închisă. În mijloc, între discurile lucioase de aramă, un cuvânt era dăltuit adânc în piatră: VALARITAS. Mai văzusem uși încuiate în Universitate, locuri care adăposteau lucruri primejdioase, unde dormeau secrete străvechi, tăcute și ascunse. Uși a căror deschidere era interzisă. Uși al căror prag nu era trecut, ale căror chei fuseseră distruse, pierdute sau chiar închise undeva la rândul lor.

Însă toate păleau în comparație cu ușa cu patru discuri. Mi-am întins palma pe suprafața ei rece și netedă și am împins, sperând cu nesăbuire că are să se deschidă la atingerea mea. Dar era la fel de greu de urnit precum o piatră arsă. Am încercat să-mi strecor privirea prin găurile discurilor, dar nu am zărit nimic în afară de lumina lumânării mele.

M-am trezit sub stăpânirea impulsului de nestăvilit de a pătrunde acolo. Poate că asta arată un aspect pervers al personalității mele; că, deși eram în sfârșit în Arhivă, înconjurat de taine nenumărate, eram atras de singura ușă închisă pe care o găsisem. Poate că stă în natura omului să caute să descopere lucrurile ascunse. Sau poate că e doar natura mea.

Chiar atunci am zărit cu coada ochiului lumina roșie, neclintită a unei lămpi simpatetice care se apropia printre rafturi. Era primul semn al unui alt student. Am făcut un pas în spate și am așteptat,

gândindu-mă să întreb pe oricine avea să sosească ce se ascundea îndărătul ușii. Ce însemna *Valaritas*.

Lumina roșie se apropie, scoțând dintre umbre doi scribi care tocmai ce cotiră. Se opriră, șocați să mă vadă, apoi unul din ei țâșni înspre mine și-mi smulse lumânarea, turnându-mi ceară caldă pe mână în timp ce o stingea. Figura sa n-ar fi putut să fie mai îngrozită nici dacă m-ar fi găsit ținând un cap proaspăt luat de pe umerii cuiva.

— Ce cauți aici cu o flacăra deschisă? întrebă el cu cea mai sonoră șoaptă pe care o auzisem.

Coborî vocea și îmi flutură lumânarea stinsă prin fața ochilor.

— Pe trupul ars al Domnului, ce-ți veni în minte?

Mi-am șters ceara de pe mână, încercând să-mi limpezesc mintea din pâcla de durere și oboseală. „Evident“, m-am gândit, amintindu-mi zâmbetul lui Ambrose când îmi întinse lumânarea și mă grăbi pe ușă. „Micul nostru secret.“ Evident. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Unul din scribi mă petrecu afară din sala stivelor în vreme ce colegul său dădu fuga după magistrul Lorren. Când am ajuns în antecameră, Ambrose își puse pe față masca nedumeririi. O jucă puțin exagerat, dar suficient de convingător pentru scribul de lângă mine.

— Ce caută aici?

— L-am găsit rătăcind *cu o lumânare*, îl lămuri scribul.

— Poftim? făcu Ambrose cu o expresie îngrozită. Ei bine, *eu* nu i-am semnat de intrare. Uite. Vezi cu ochii tăi, spuse el și deschise catastiful.

Înainte să apuc să spun ceva, Lorren intră valvârtej în încăpere. Chipul său atât de calm era acum aspru, aproape sălbatic. Am simțit o sudoare rece pe spate, amintindu-mi cele scrise de Teccam în a sa Teofanie: *Oamenii chibzuiți se tem de trei lucruri: de marea cuprinsă de furtună, de o noapte fără lună și de mânia unui om blând.*

Lorren se înălța peste biroul de la intrare.

— Ce se petrece? îl întrebă pe scribul cu glas clocotind de mânie.

— Micah și cu mine eram la stive când am văzut o lumină care pâlpâia și ne-am dus să vedem dacă cineva avea probleme cu lampa. L-am găsit în apropiere de scările din sud-est, cu asta.

Scribul ridică lumânarea. Mâna îi tremură puțin sub privirea turbată a lui Lorren.

Magistrul se întoarse spre biroul lui Ambrose.

— Cum de s-a întâmplat așa ceva, Re'lar?

Ambrose își ridică palmele, ca un mielușel neajutorat.

— A venit mai devreme și nu l-am lăsat înăuntru fiindcă nu figura în registru. Ne-am certat o vreme și Fela a fost martoră la asta. Până la urmă i-am spus că trebuie să plece. Trebuie să se fi furișat cât timp am mers în camera din spate după cerneală. Sau poate că a trecut pe lângă biroul de la tomuri.

Am rămas înmărmurit. Ce fărâșă din minte nu-mi era strivită de oboseală era preocupată cu durerea ce-mi fulgera pe spate.

— Asta... e o minciună, am spus uitându-mă la Lorren. El mi-a dat drumul. A pus-o pe Fela să plece, apoi m-a lăsat să intru.

— Poftim?

Ambrose rămase cu gura căscată, aparent fără cuvinte de cât era de indignat. Oricât îmi displăcea, trebuia să recunosc că își juca rolul de minune.

— De ce în numele Domnului aș face așa ceva?

— Pentru că te-am făcut de rușine în fața Felei. El mi-a vândut și lumânarea, am spus și am clătinat din cap, să-mi limpezesc gândurile. Nu, mi-a dat-o pe nimic.

Pe chipul lui Ambrose trona uimirea.

— Uită-te la el. Micul nemernic trebuie să fie beat sau ceva, râse el.

— Tocmai ce-am fost biciuit! am protestat eu.

Propria voce îmi țiuia în urechi.

— Tăcere! strigă Lorren, care se înălța peste noi ca un stâlp de furie.

Scribii păliră la auzul vocii sale. Lorren îmi întoarse spatele și făcu un scurt gest disprețuitor către birou.

— Re'lar Ambrose e eliberat în mod oficial din funcție pentru lipsă de disciplină în îndatoririle sale.

— Ce?

De astă dată, tonul indignat al lui Ambrose nu mai era prefăcut.

Lorren îl privi crunt și Ambrose închise gura. Se întoarse spre mine și rosti cu un gest categoric din palmă:

— E'lr Kvothe e proscris să mai intre în Arhivă.

Am încercat să mă gândesc la ceva ce puteam să spun în apărarea mea.

— Magistre, nu am vrut...

Lorren se răsuci spre mine. Chipul său, întotdeauna atât de calm, era schimonosit de o mânie atât de rece, de teribilă, că am dat în spate fără să vreau.

— N-ai vrut? E'lr Kvothe, nu-mi pasă de *intențiile* tale, fie că ai fost înșelat sau nu. Tot ce contează e realitatea acțiunilor tale. Mâna ta ținea focul. Vina e a ta. E o lecție pe care orice adult trebuie s-o învețe.

Am coborât ochii, căutând cu disperare ceva de zis. Orice fel de dovadă. Gândurile mele plumbuite abia începeau să se urnească atunci când Lorren ieși din încăpere.

— Nu văd de ce să fiu eu pedepsit pentru prostia lui, i se plânse Ambrose unuia din scribi în timp ce eu mă îndreptam cu greu spre ușă.

Am făcut greșeala să întorc capul. Avea o mină serioasă, bine controlată. Dar ochii îi erau peste poate de amuzați, plini de râs.

— Sincer, băiete, nu știu la ce ți-a stat mintea, rosti el către mine. Ai crede că un membru al Arcanumului are mai multă chibzuință.

Am ajuns cu greu la cantină, cu rotițele gândurilor mele urnindu-se la fel de lent ca și trupul. Am scotocit o bună bucată de timp după tichetul de masă și am luat o porție de budincă, un cârnat și mereu prezenta mâncare de fasole. Mi-am plimbat greoi privirea prin sală până când i-am zărit pe Simmon și Manet în locul lor obișnuit din colțul de nord-est.

Am atras destulă atenție în drumul meu spre ei. Era de înțeles, căci nu trecuseră mai mult de două ceasuri de când fusesem pus la stâlpul infamiei și biciuit în public. Am auzit pe cineva șoptind:

— ...N-a sângerat când l-au biciuit. Eram de față. Nici măcar un strop.

Nu sângerasem din pricina nalrutului. La momentul respectiv mi se păruse o idee atât de bună. Acum o găseam meschină și nesăbuită. Ambrose nu ar fi reușit să mă ducă de nas atât de ușor dacă firea mea, de obicei atât de suspicioasă, nu ar fi fost adormită. Eram sigur că aș fi putut să-i explic cumva lui Lorren ce se întâmplase dacă aș fi fost mai lucid. Pe măsură ce mă apropiam de masă, mi-am dat seama care era adevărul. Renunțasem la accesul în Arhivă în schimbul unei puține faime.

Totuși, nu aveam de ales decât să mă descurc cum puteam. Dacă în urma întregului război mă alesesem doar cu o fărâmbă de reputație, trebuia să fac tot ce puteam ca să mi-o măresc. Mi-am îndreptat umerii, am ajuns în cele din urmă la Simmon și Manet și mi-am pus tava pe masă.

— Nu-i așa că nu există taxă de intrare la Stive? am întrebat în timp ce mă așezam, încercând să nu-mi trădez durerile.

Sim mă privi nedumerit.

— Taxă de intrare.

Manet chicoti cu nasul în strachina de fasole.

— N-am mai auzit chestia asta de câțiva ani. Pe vremea când lucram ca scribe îi păcăleam pe boboci și luam câte un ban ca să-i lăsăm să folosească Arhiva. Am botezat-o taxă de stive.

— Groaznic, rosti Sim, aruncându-i o privire muștrătoare.

Manet ridică palmele în semn de apărare.

— Era doar o mică distracție care n-a făcut rău nimănui, spuse el și se uită la mine. De aia ești îmbufnat? Te-a jecmănit careva de un ban de aramă?

Am clătinat din cap. N-aveam de gând să dau sfoară-n țară că Ambrose mă înșelase de un întreg talant.

— Ghici cine tocmai a fost dat afară din Arhivă? am rostit pe ton grav în vreme ce rupeam coaja de pe pâine și o aruncam pe fasole.

Se uitară nedumeriți la mine. După o clipă, Simmon puse întrebarea evidentă:

— Aaa... tu?

Am încuviințat și am început să învârt cu lingura în strachină. Nu-mi era foame, dar speram că puțină mâncare mă ajută să-mi revin. Oricum, nu-mi stătea în fire să refuz ocazia unei mese.

— Ai fost suspendat în prima ta zi acolo? întrebă Simmon. Asta s-ar putea să-ți îngreuneze studiile despre Chandrieni în folclor.

— Cam așa.

— Pentru cât timp ești suspendat?

— Mi-a spus că sunt *proscris*, am răspuns eu. Nu a spus nimic de un termen limită.

Manet se uită ciudat la mine.

— Proscris? Nu a mai proscris pe cineva de mai bine de un deceniu. Ce-ai făcut? Te-ai ușurat pe o carte?

— Niște scribi m-au găsit înăuntru cu o lumânare.

— Tehlu milostiv! Bătrânul Lore trebuie să fi fost furios, spuse Manet lăsându-și furculița, cu chipul serios pentru prima oară de când îl cunoșteam.

— Furios e cuvântul cel mai potrivit.

— Ce te-a apucat să intri acolo cu o flacără deschisă? întrebă Simmon.

— Nu-mi permiteam o lampă, așa că scribul de la birou mi-a dat în schimb o lumânare.

— Nu se poate, pufni Sim. Nici un scrib n-ar...

— Stai așa, interveni Manet. Era un tip brunet? Bine îmbrăcat? Cu ditamai cuta între sprâncene? întrebă și exemplifică încruntându-se exagerat.

Am încuviințat sfârșit.

— Ambrose. Ne-am întâlnit și ieri. Nu suntem tocmai cei mai buni prieteni din lume

— E greu să-l eviți, rosti Manet cu precauție, făcând un semn plin de înțeles cu ochii spre oamenii din jur.

Am observat că mai mulți dintre ei ne ascultau conversația.

— Cineva ar fi trebuit să te avertizeze să te ții departe de el, adăugă el mai blând.

— Maică născătoare de Tehlu, făcu Simmon. Dintre toți oamenii cu care nu vrei să te pui rău...

— Ei bine, a început, am spus eu sumbru.

Începusem să-mi revin. Fie efectele secundare ale nalrutului dispăruseră, ori mânia îmi împrăștia încet pâcla de epuizare.

— Are să afle că sunt în stare să mă pun cu oricine. O să-și dorească să nu mă fi cunoscut vreodată, darămite să-și fi băgat nasul în treburile mele.

Simmon se uită puțin agitat la mine.

— N-ar trebui să-ți ameninți colegii, mă povățui râzând puțin, de parcă încerca să dea impresia că glumisem mai devreme. Nu înțelegi. Ambrose e moștenitorul unei baronii în Vintas, adăugă el în șoaptă.

Ezită, uitându-se la Manet.

— De unde să încep?

Manet se aplecă spre mine și continuă cu mai mare încredere decât Sim.

— Nu e unul dintre acei nobili care vin aici un trimestru sau două și după aceea duși sunt. E aici de ani de zile și și-a făcut drum până la rangul de Re'lar. Și nici nu e al șaptelea fiu al cuiva. E primul născut și moștenitor de drept al baroniei tatălui său, care e unul dintre cei mai puternici doisprezece oameni din Vintas.

— De fapt, e al șaisprezecelea în linia de succesiune la tron, ne lămuri Sim. E familia regală, prințul regent, Maer Alveron, ducesa Samista, Aculeus și Meluan...

Își înghiți cuvintele la privirea aspră a lui Manet.

— Are bani, rosti Manet fără să se complice. Și prieteni pe care banii îi pot cumpăra.

— Și oameni care vor să câștige favorul tatălui său, adăugă Simmon.

— Ideea e că nu vrei să-l superi. Când era în primul lui an aici, a avut o ceartă cu unul dintre alchimiști. Ambrose i-a achitat datoria pe care o avea la un cămătar din Imre și omul a ajuns să-i datoreze banii lui. Când n-a putut să-i plătească, amicul nostru a avut grijă să ajungă la închisoarea datornicilor.

Manet se opri să rupă în două o bucată de pâine și să o ungă cu unt.

— Până când familia lui a apucat să-l scoată de acolo, avea deja aprindere la plămâni. Omul era o epavă. Nu s-a mai întors aici.

— Și magiștrii au închis ochii? am întrebat eu.

— Totul a fost perfect legal, răspunse Manet cu glas scăzut. Oricum, Ambrose n-a fost atât de prost încât să cumpere *el însuși* datoria omului.

Se uită din nou în jur și făcu un gest de lehamite.

— A pus pe altcineva s-o facă, dar s-a asigurat ca toți să afle că el era în spatele întregii povești.

— Să nu mai vorbim de Tabetha, adăugă Simmon sumbru. Spunea în stânga și-n dreapta că Ambrose îi făgăduise să o ia de soție. A dispărut fără urmă.

Asta cu siguranță explica de ce Fela ezitase să-l jignească. Am dat să-l liniștesc pe Sim.

— Nu ameninț pe nimeni, am spus eu cu nevinovăție, având grijă să-mi ridic vocea îndeajuns încât să fiu auzit. Doar citeam dintr-una din piesele mele preferate. E din actul al patrulea al *Deonicii*, unde Tarsus spune:

Asupra-i eu voi face azi să se coboare
Și foc, și foame, și feroci furtuni,
Pân' ce-mprejuru-i, doar cumplita pustiire
El va mai cunoaște-o.

Și-atunci, chiar duhurile cele rele, care
Se zbat în mult-întunecatului hău,
Uimite, recunoaște-vor că doar
Prin moarte stinge-se-va cruntul, aprigul meu
Dor de răzbunare.

Toți cei din jur tăcură înmărmuriți pentru câteva clipe. Tăcerea se răspândise prin cantină mai mult decât mă așteptasem. Aparent, apreciasem greșit numărul celor care trăgeau cu urechea. Mi-am îndreptat atenția spre mâncare, lăsând subiectul deocamdată. Eram obosit și spatele mă durea îngrozitor, așa că nu mai aveam chef să caut necazuri cu lumânarea.

— Nu o să ai nevoie de informația asta pentru o vreme, având în vedere că ai fost dat afară din Arhivă, șopti Manet după o lungă perioadă de tăcere. Totuși, mă gândesc că ai vrea să știi... continuă el

și își drese glasul. Nu ești nevoit să cumperi un opaiț simpatetic. Doar semnezi pentru el la birou și-l înapoiezi când ai terminat.

Se uită la mine de parcă îi era teamă de reacția pe care știrea putea să o stârnească.

Am încuviințat cu lehamite. Avusesem dreptate. Ambrose nu era nici pe jumătate nemernicul pe care îl crezusem. Era de zece ori pe atât.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU – Sticla arzândă

Artizanatul era locul în care se produceau majoritatea obiectelor de manufactură din Universitate. Clădirea avea ateliere de sticlari, de tâmplari, de olărit și geamgii. Mai avea și o fierărie și o turnătorie demne de fanteziile oricărui metalurgist.

Atelierul lui Kilvin se găsea în inima Artizanatului sau, după cum i se spunea de obicei printre studenți, Partizanatul. Era cât interiorul unui grâнар și includea cel puțin două duzini de mese de lucru din lemn gros, pline de nenumărate și încă nenumite unelte și proiecte în lucru. Cum spuneam, atelierul era inima Partizanatului, iar Kilvin era inima atelierului.

Când am sosit, Kilvin tocmai ce îndoia o bară de fier în ceea ce doar presupuneam că era o formă mai dezirabilă. Când îmi văzu capul vârat în pragul ușii, o lăsă să cadă pe masă și veni să mă întâmpine, ștergându-și mâinile de șorț. Mă cercetă cu privirea.

— Te simți bine, E'lr Kvothe?

Îleșisem mai devreme și găsisem niște scoarță de salcie pe care să o mestec. Spatele încă mă ustura, dar era mai suportabil.

— Destul de bine, magistre Kilvin.

Bărbatul încuviință.

— Bine. Băieții de vârsta ta n-ar trebui să-și facă griji pentru asemenea nimicuri. Curând, ai să fii mai tare ca piatra.

Încercam să mă gândesc la un răspuns politic când privirea îmi fu atrasă de ceva de deasupra capetelor noastre. Kilvin îmi urmări privirea. Când își dădu seama la ce mă uitam, un zâmbet îi despică figura bărboasă.

— Aaa, scumpele mele, făcu el cu mândrie paternă.

Sus, printre cele mai înalte grinzi ale atelierului, peste cincizeci de sfere de sticlă atârnav de lanțuri. Erau de diverse mărimi, deși niciuna nu era cu mult mai mare decât capul unui om. Și ardeau.

Văzându-mi uimirea, Kilvin îmi făcu semn să-l urmez.

— Vino, spuse și mă conduse pe niște trepte înguste făcute din fier forjat.

Ajunși la capătul lor, am început să mergem pe niște platforme înguste de fier, cam la opt metri înălțime, care șerpuiau printre

grinzile groase ale acoperișului. După ce ne-am făcut drum prin labirintul de lemn și metal, am ajuns la șirul de sfere de sticlă în interiorul cărora ardea focul. Kilvin arată spre ele și grăi:

— Acestea sunt lămpile mele.

Abia atunci mi-am dat seama ce erau. Unele erau umplute cu lichid și aveau fitil, ca o lampă normală, dar marea lor majoritate funcționau într-un fel care-mi era complet străin. Una conținea doar un fum cenușiu care părea în clocot și scânteia sporadic. Altă sferă avea un fitil care atârna de un fir argintiu, arzând cu o flamă albă, nemișcată, în ciuda aparentei lipse de combustibil.

Două care atârnavă una lângă alta erau identice, cu excepția faptului că una avea o flacără albastră, iar cealaltă una de un portocaliu aprins, ca al fierului tocmai ieșit din furnal. Unele erau mici cât o prună, altele de mărimea unui dovleac. Una conținea ceea ce părea a fi un cărbune și o bucată de cretă, iar unde se întâlneau cele două, o flacără roșie ardea turbată în toate direcțiile.

Kilvin mă lăsa să le admir pentru o bună bucată de vreme, apoi se apropie de mine.

— Printre cealdari umblă legende despre lămpi mereu-arzătoare. Sunt convins că asemenea faptă a fost reușită, odinioară, de mâinile unor meșteri iscusiți. Vreme de zece ani am tot căutat secretul. Am făurit multe lămpi, unele chiar foarte bune, care ard multă, multă vreme.

Își întoarse privirea spre mine.

— Dar nici una mereu-arzătoare.

Înaintă pe platformă și arată spre una dintre sfere.

— O recunoști pe asta, E'lr Kvothe?

Conținea numai un pumn de ceară verde-cenușie, care ardea cu o limbă de foc verde-cenușie. Am clătinat din cap.

— Hmm. Ar trebui. Sare albă de litium. Mi-a venit ideea cu trei răstimpuri înainte să vii la noi. Deocamdată merge bine, are douăzeci și patru de zile și mă aștept la încă multe.

Mă scrută din nou cu privirea.

— Faptul că ai ghicit lucrul acesta m-a luat prin surprindere, având în vedere că mi-a luat un deceniu să mă gândesc la asta. A

doua variantă, uleiul de sodiu, nu a fost atât de bună. Am încercat-o acum mulți ani. A ținut doar unsprezece zile.

Înaintă până la capătul șirului și arată spre sfera goală cu flacăra albă care nu pâlpâia.

— Șaptezeci de zile, rosti el cu mândrie. Nu sper că asta va fi ceea ce caut, fiindcă speranța e arma neghiobului. Dar dacă mai arde încă șase zile, va fi cea mai bună lampă a mea în toți acești zece ani.

O contemplă pentru o vreme, cu chipul împlânzit în mod straniu.

— Dar nu sper, adăugă el hotărât. Fac lămpi noi și îmi fac calculele. Aceasta e singura cale către progres.

Fără să mai scoată un cuvânt, mă petrecu înapoi pe podeaua atelierului. Odată ajunși acolo, se întoarse spre mine.

— Mâinile, ceru el poruncitor.

Își întinse propriile mâini spre mine. Neștiind ce anume voia, mi-am ridicat și eu mâinile. Mi le luă în ale sale, cu delicatețe surprinzătoare. Le întoarse pe o parte și pe alta, cercetându-le cu atenție.

— Ai mâini de cealdar, mă complimentă cu o urmă de invidie.

Îmi arată mâinile sale. Avea degete groase și palme late. Când le încheștă păreau mai degrabă ciocane decât pumni.

— Am îndurat mulți ani până ce mâinile astea au învățat să fie mâini de cealdar. Tu ai noroc. Ai să lucrezi aici.

Singurul lucru care făcu o invitație din mormăitul său autoritar fu doar o mică înclinare din cap.

— A, da. Adică, mulțumesc, domnule. Sunt onorat că...

Îmi tăie piuitul cu un gest nerăbdător.

— Vino la mine când ai vreo idee despre lampa mereu-arzătoare. Dacă ai mintea la fel de fină precum degetele...

Barba lui deasă ascunse ceea ce putea fi un zâmbet, însă un rânjet îi strălucea în ochii negri. Ezită, aproape ghiduș.

— Dacă, repetă el și ridică un deget la fel de gros ca mânerul unui ciocan. Atunci eu și ai mei îți vom arăta niște lucruri.

— Trebuie să te hotărăști pe lângă cine ai să te guduri, spuse Simmon. Trebuie să ai susținerea unui magistru dacă vrei să ajungi

Re'lar. Așa că ar trebui să-ți alegi unul și să te ții de el ca balega pe talpa pantofului.

— Minunată analogie, rosti Sovoy sec.

El, Wilem, Simmon și cu mine stăteam la o masă mai ferită în fundul tavernei numite La Anker, izolați de mulțimea venită pentru noaptea de doborâș care umplea încăperea cu murmurul scăzut al conversațiilor. Cu două zile în urmă mă scăpasem de copci și sărbătoream primul meu răstimp în Arcanum.

Niciunul dintre noi nu era foarte beat. Totuși, nu eram nici din cale-afară de treji. Poziționarea noastră între cele două extreme e o problemă neesențială de speculație și nu am să irolesc timp asupra ei.

— Eu unul mă concentrez pe a fi strălucit în ceea ce fac. Apoi aștept ca magiștrii să-și dea seama, se umflă Sovoy în pene.

— Cum ți-a mers asta cu Mandrag? întrebă Wil cu unul din rarele sale zâmbete.

Sovoy se strâmbă la el.

— Mandrag e un măgar.

— Asta explică de ce l-ai amenințat cu cravașa.

Mi-am acoperit gura să-mi opresc un hohot.

— Chiar ai făcut asta?

— Nu spun întreaga poveste, bombăni Sovoy, cu o mină de ins jignit. M-a trecut cu vederea la o promovare în favoarea altuia. Nu voia să mă ajute ca să mă folosească pe post de ucenic, în loc să mă ridice la rang de Re'lar.

— Și tu l-ai amenințat cu cravașa.

— Ne-am certat și s-a întâmplat să am cravașa în mână, explică Sovoy cu calm.

— Ai fluturat-o înspre el, îi aminti Wilem.

— Am fost să călăresc! se aprinse Sovoy. Dacă aș fi călărit o curvă înainte de curs și aș fi fluturat un corset, nimeni n-ar fi spus nimic!

Declarația lui ne luă piuitul.

— Cumva, nu-mi vine să cred asta, spuse Simmon înainte să izbucnească în râs laolaltă cu Wilem.

Sovoy abia se abținu să zâmbească și se întoarse spre mine.

— Sim are dreptate în privința unui lucru. Ar trebui să-ți îndrepti eforturile spre o singură disciplină. Altfel, ai să ajungi ca Manet, eternul E'lr.

Se ridică și își îndreptă straietele.

— Acum, spuneți-mi cum arăt?

Sovoy nu era îmbrăcat la modă în cel mai strict sens, fiindcă se agăța cu încăpățănare de portul modegan în defavoarea celui local, însă nu încăpea îndoială că putea să întoarcă privirile îmbrăcat cum era în nuanțele închise ale mătasurilor și velurului său de calitate.

— Ce contează? Vrei să-ți dai întâlnire cu Sim? Îl luă Wilem peste picior.

Sovoy zâmbi.

— Din păcate, trebuie să vă părăsesc. Am întâlnire cu o domniță și mă îndoiesc că itinerarul nostru ne va aduce în partea asta a orașului.

— Nu ne-ai spus că ai întâlnire, se plânse Sim. Nu putem să jucăm colțuri doar cu trei oameni.

Oricum, faptul că Sovoy era aici cu noi era o concesie. Strâmbase puțin din nas la alegerea de tavernă pe care o făcuseră Wil și Sim. La Anker era o cârciumă suficient de nepretențioasă încât să aibă băutură ieftină și suficient de decentă încât să nu ne facem griji că sărea cineva la bătaie sau ajungea să vomite pe noi. Îmi plăcea locul.

— Sunteți prieteni de nădejde și o companie plăcută. Dar niciunul dintre voi nu e femeie și nici, cu posibila excepție a lui Simmon, chipeși, rosti Sovoy și îi făcu cu ochiul. Sincer, care dintre voi nu i-ar lăsa baltă pe ceilalți dacă ar fi așteptat de o domniță?

Cu toții am mormăit un da cu jumătate de gură. Sovoy zâmbi cu dinții săi albi și drepți.

— Am s-o trimit pe fata de la tejghea să vă mai aducă un rând, ca să îndulcesc amărăciunea plecării mele, sfârși el și plecă.

— Nu-i un om rău, pentru un nobil, am cugetat eu după plecarea sa.

Wilem încuviință.

— E ca și cum știe că e mai bun decât tine, dar nu te privește de sus pentru că știe că asta nu e din vina ta.

— Deci, pe lângă cine ai să te dai? Întrebă Sim, punându-și cotul pe masă. Bănuiesc că nu pe lângă Hemme.

— Sau Lorren, am spus eu amărât. Nenorocitul de Ambrose. Mi-ar fi plăcut să lucrez în Arhivă.

— Și Brandeur iese din discuție, aminti Sim. Dacă Hemme are o răcă, Brandeur îl ajută să-și regleze conturile.

— De ce nu cancelarul? întrebă Wil.

— Lingvistică?

— Deja vorbești siareză, chiar dacă accentul tău e barbar.

Am clătinat din cap.

— Atunci Mandrag? Am destulă experiență în chimie. Ar fi un mic pas la alchimie.

Simon începu să râdă.

— Toată lumea crede că alchimia și chimia sunt atât de asemănătoare, dar în realitate nu e așa. Nici măcar nu sunt înrudite. Se întâmplă doar să trăiască sub același acoperiș.

— Frumos spus, remarcă Wilem și încuviință lent.

— În afară de asta, Mandrag și-a luat sub aripă douăzeci de E'liri trimestrul trecut. L-am auzit plângându-se de cât de aglomerat e totul.

— O să ai dureri de cap dacă vrei să mergi la Clinică, mă avertiză Wilem. Arwyl e încăpățânat ca un măgar de fier. N-ai cum să-l clinești.

Făcu un gest cu mâna ca și cum ar fi tocat ceva în vreme ce continuă:

— Șase trimestre E'lir. Opt trimestre Re'lar. Zece trimestre El'the.

— Pe puțin, adăugă Simmon. Mola e Re'lar sub el de aproape trei ani.

Mă gândeam de unde să scot bani de taxă pentru cel puțin șase ani.

— Poate că nu am atâta răbdare pentru așa ceva, am spus.

Fata care ne servea veni cu tava plină de băuturi. La Anker era doar pe jumătate plin, așa că fugise de colo până colo doar cât să se îmbujoreze puțin.

— Prietenul vostru a plătit pentru rândul ăsta și pentru următorul, ne înștiință ea.

— Îmi place de Sovoy din ce în ce mai mult, rosti Wilem.

— Totuși, *nu* a plătit pentru că mi-a pus mâna pe fund, adăugă ea înțepat, ridicând halba destul de departe încât Wil să n-ajungă la ea și privindu-ne pe fiecare la rând. Sper că veți achita datoria aia înainte să plecați.

Sim încercă să se scuze printre bâlbâieli:

— Nu... nu a fost cu in... În cultura lui genul ăsta de lucru e mai des întâlnit.

Fata dădu ochii peste cap, dar păru să se calmeze.

— Ei bine, în cultura asta un bacșiș generos înseamnă o scuză care merită acceptată.

Îi dădu lui Wil băutura sa și se îndepărtă cu tava goală pe un șold. Am petrecut-o cu privirea, fiecare din noi adâncit în gândurile sale.

— Am observat că și-a recăpătat inelele, am menționat eu la un moment dat.

— I-a surâs norocul la basat noaptea trecută, mă informă Simmon. A dat șase duble la rând și a spart casa.

Wilem își ridică halba de cositor deasupra capului.

— Pentru Sovoy. Fie ca norocul să-l țină la cursuri și pe noi în cârciumă.

Am ciocnit și am băut, apoi Wilem ne readuse la problema pe care o discutam.

— Mai rămân Kilvin și Elxa Dal, rosti și ridică două degete.

— Cum rămâne cu Elodin? I-am întrerupt eu.

Amândoi mă priviră nedumeriți.

— Ce-i cu el? Întrebă Simmon.

— Pare de treabă. De ce n-aș putea să studiez cu el?

Simmon mai că nu pică de pe scaun de răs. Până și Wilem rânji cu toată gura.

— Ce?

— Elodin nu predă nimic, mă lămurii Sim. Poate doar ciudățenia pentru avansați.

— Trebuie să predea ceva, am protestat. Doar e magistrul, nu-i așa?

— Sim are dreptate. Elodin nu e cu toate la masă, spuse Wil și se bătu cu degetul pe tâmplă.

— Acasă, îl corectă Simmon.

— Acasă, repetă Wil.

— Adevărul e că pare puțin... ciudat.

— Vai, dar chiar *ai* un deosebit spirit de observație. Nu-i de mirare că ai ajuns în Arcanum la o vârstă atât de fragedă, spuse Wil zeflemitor.

— Mai ușor, Wil. E aici abia de un răstimp.

Simmon se întoarce spre mine.

— Cam acum cinci ani, Elodin era cancelarul aici.

— Elodin? am făcut, nevenindu-mi a crede. Dar e atât de tânăr și...

Am tăcut, căci nu voiam să rostesc primul cuvânt care-mi venea în minte: *nebun*.

Simmon îmi termină propoziția.

— ...Strălucit. Și nu e atât de lipsit de experiență dacă stai să te gândești că a fost admis la Universitate când avea abia paisprezece ani. A ajuns arcanist înainte să facă optsprezece. Apoi a mai stat câțiva ani ca ghilder.

— Ghilder? l-am întrerupt eu.

— Ghilderii sunt arcaniști care rămân la Universitate, mă dumiri Wil. Ei se ocupă cu mare parte din predarea cursurilor. Îl știi pe Cammar de la Partizanat?

Am clătinat din cap.

— Înalt, plin de cicatrici, un singur ochi? spuse el și arătă spre o parte a feței.

Am încuviințat grav. Cammar nu era greu de recunoscut. Partea stângă a feței sale era o țesătură de cicatrici care radiau spre exterior, lăsând fâșii golașe în barba și părul său negru. Purta un petic peste orbita ochiului său stâng. Era un exemplu viu despre cât de primejdioasă putea să fie munca în Partizanat.

— L-am văzut. E arcanist?

— E mâna dreaptă a lui Kilvin. Le predă scrijeldica studenților mai noi.

Simmon își drese glasul:

— După cum spuneam, Elodin a fost cel mai tânăr student admis vreodată, cel mai tânăr ajuns arcanist și cel mai tânăr cancelar.

— Chiar și așa, trebuie să recunoști că e cam ciudat ca să fie cancelar.

— Nu și atunci. Asta era înainte să se întâmple.

Când nu mai adăugă nimic, l-am întrebat:

— Ce să se întâmple?

— Ceva, ridică Wil din umeri. Nimeni nu vorbește despre asta. L-au închis în Spălătorie până și-a venit cât de cât în minți.

— Nu-mi place să mă gândesc la asta, spuse Simmon, foindu-se în scaun de parcă avea un păianjen pe ceafă. Adică, întotdeauna se găsesc câțiva studenți care să o ia razna în fiecare trimestru, nu?

Se uită la Wilem.

— Îți mai aduci aminte de Slyhth?

Wil încuviință mohorât.

— I se poate întâmpla oricăruia dintre noi.

Urmă un moment de tăcere în care cei doi luară câteva guri de băutură, fără să se uite la ceva anume. Voiam să cer detalii, dar îmi dădeam seama că era un subiect delicat.

— Oricum, reîncepu Sim cu glas scăzut, am auzit că nu i-au dat drumul din Spălătorie. Am auzit că a scăpat de unul singur.

— Nu mă miră. Nici un arcanist care se respectă nu poate fi ținut într-o celulă, am spus eu.

— Ai fost vreodată acolo? întrebă Simmon. Locul ăla e construit ca să țină închiși arcaniști. Cu pietre de diverse tipuri. Cu farmece la uși și la ferestre. Nu-mi pot imagina cum poate cineva să scape, chiar și unul dintre magiștri.

— Toate chestiile astea nu au nimic de-a face cu problema noastră, rosti Wilem cu hotărâre, aducându-ne înapoi subiectul de la care pornisem. Kilvin și-a spus că ești bine-venit în Partizanat. Dacă-l impresionezi ai toate șansele să ajungi Re'lar.

Se uită ba la mine, ba la Sim.

— Corect?

— Corect, consimți Simmon.

Am încuviințat, dar roțițele minții mele se învârteau deja. Mă gândeam la Taborlin cel Mare, care cunoștea numele tuturor lucrurilor. Mă gândeam la poveștile auzite de la Skarpi, în Bobcatran. Nu pomenise de arcaniști, doar de glăsuitoari. Și m-am gândit la Elodin, magistrul glăsuitoar și la cum aș putea să-l abordez.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI – Interludiu – Poveste de tavernă

La un gest din partea lui Kvothe, Cronicarul șterse vârful peniței și își scutură mâna. Bast se întinse în scaun, arcuindu-și brațele peste spătar.

— Aproape c-am uitat cât de repede s-a petrecut totul, murmură Kvothe gânditor. Acelea au fost probabil primele povești pe care cineva le-a spus despre mine.

— Încă le spun la Universitate, îi dădu Cronicarul de știre. Am auzit trei versiuni despre cursul pe care l-ai predat de față cu Hemme. Și despre când ai fost biciuit. De aceea ți se spune Kvothe Ne-Nsângeratul?

— Probabil, încuviință Kvothe.

— Reshi, dacă tot am ajuns să-ți punem întrebări, interveni Bast cu sfială, mă întrebam de ce nu te-ai dus să-l cauți pe Skarpi?

— Ce aș fi putut să fac, Bast? Să-mi mânjesc fața cu funingine și să pun la cale o îndrăzneță evadare în miez de noapte?

Kvothe scoase un scurt hohot lipsit de umor.

— L-au luat sub acuzație de *erezie*. Tot ce puteam să fac era să sper că avea într-adevăr prieteni în cadrul bisericii, spuse el și oftă. Dar cel mai simplu motiv e și cel mai puțin mulțumitor. Adevărul e acesta: nu trăiam într-o poveste.

— Nu cred că te înțeleg, Reshi, spuse Bast nedumerit.

— Bast, gândește-te la toate poveștile pe care le-ai auzit. Ai un băiat, eroul. Părinții lui au fost uciși. Vrea răzbunare. Ce se petrece după asta?

Bast ezită, vizibil încurcat. În schimb, la întrebare răspunse Cronicarul:

— Găsește ajutor. O veveriță vorbitoare și foarte isteată. Un bătrân spadasin bețiv. Un pustnic nebun în păduri. Genul ăsta de lucru.

— Exact! încuviință Kvothe. Găsește un pustnic nebun în pădure, se dovedește demn de cunoașterea bătrânului și învață numele secrete ale tuturor lucrurilor, întocmai ca Taborlin cel Mare. Apoi, odată ce stăpânește aceste vrăji puternice, oare ce face?

Cronicarul ridică din umeri.

— Îi găsește pe cei răi și îi omoară.

— Desigur. Precis, iute și ușor ca atunci când minți. Știm cum se termină povestea înainte ca ea să înceapă. De aceea suntem atât de atrași de povești. Ele ne dau claritatea și simplitatea care lipsește din viețile noastre. Dacă asta ar fi vreo poveste de tavernă, doar cu jumătăți de adevăruri și aventuri fără noimă, v-aș spune cum mi-am petrecut timpul la Universitate cu hotărâre neîntinată. Despre cum am învățat numele mereu schimbător al vântului, cum am sărit în șa și m-am dus după Chandrieni să-mi împlinesc setea de răzbunare. Simplu ca bună ziua, pocni el din degete. Dar, deși asta ar fi o poveste interesantă, nu ar fi adevărul. Țsta e adevărul. Jelisem moartea părinților mei vreme de trei ani și toată jalea mea se stinsese, devenind doar o durere surdă.

Kvothe făcu un gest împăciuator cu mâna și zâmbi.

— Nu am să vă mint. Erau nopți în care stăteam treaz și groaznic de singur în patul meu din Morișcă, momente în care mă îneecam într-o mâhnire atât de necuprinsă și de rece, de credeam că are să mă înăbușe. Alte momente când vedeam o mamă ținându-și copilul sau un tată râzând cu fiul său și furia se ridica în mine, caldă și vuitoare, cu amintirea sângelui și a mirosului de păr ars. Dar viața mea nu însemna doar răzbunare. Aveam obstacole reale pe care trebuia să le depășesc și erau mult mai aproape. Sărăcia. Condiția mea umilă. Dușmanii pe care mi-i făcusem la Universitate erau mai primejdioși pentru mine decât orice Chandrian.

Îi făcu semn Cronicarului să-și ridice condeiul.

— Dar, cu toate acestea, încă vedem că până și cele mai fantastice dintre povestiri au un sâmbure de adevăr, pentru că găsisem ceva foarte asemănător cu un pustnic nebun în pădure, spuse Kvothe zâmbind. Și eram hotărât să învăț numele vântului.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE – Vântul mereu schimbător

Elodin se dovedi a fi un om greu de găsit. Avea o cameră de lucru în Văgăună, dar nu părea să o folosească vreodată. Când am verificat la Catastife și Liste, am descoperit că preda un singur curs: matematici improbabile. Cu toate astea, nu mă ajuta cu nimic în a-ida de urmă, având în vedere că în catastif ora la care se ținea cursul era „acum“ și locația „pretutindeni“.

Până la urmă, am dat de el din pură întâmplare – sau noroc – într-o curte aglomerată. Își purta roba neagră de magistru, ceea ce pentru el era rarism. Mă îndreptam spre Clinică, dar mi-am spus că preferam să întârzii la curs decât să ratez ocazia de a vorbi cu el.

Până să trec prin mulțime și să-l ajung din urmă, eram deja în capătul de nord al Universității, pe o potecă largă ce ducea în pădure.

— Magistre Elodin, am strigat, fugind după el. Speram că pot vorbi cu dumneata.

— Ce speranță plăpândă și tristă, spuse el fără să se oprească sau să privească în direcția mea. Ar trebui să țintești mai sus. Un tânăr ar trebui să ardă de ambiții mărețe.

— Atunci, sper să învăț secretele numelor, am spus, ajungând lângă el.

— Prea sus, remarcă el. Încearcă din nou. Undeva pe la mijloc.

Potecă se curbă și copacii ascuseră clădirile Universității îndărătul coroanelor.

— Sper să mă acceptați drept student? am încercat din nou. Și să mă învățați ceea ce credeți că e mai bine?

Elodin se opri brusc din mers și se întoarse spre mine.

— Bine. Du-te să-mi găsești trei conuri de pin, spuse el și făcu un cerc cu degetul mare și arătătorul. Atât de mari și într-o bucată.

Se așeză drept în mijlocul cărării și-mi făcu semn să mă duc cu mâna.

— Hai, du-te. Grăbește-te!

Am luat-o la goană către cei mai apropiați copaci. Mi-a luat cam cinci minute să găsesc conurile pe care le voia. Până să ajung înapoi pe potecă, aveam părul zburlit și eram zgâriat din pricina măcăcinilor. Pe Elodin parcă-l mâncase pământul. M-am uitat stupefiat în jur, apoi

am înjurat, am aruncat conurile de pin și am început să alerg înspre nord. L-am ajuns din urmă destul de repede, căci mergea agale uitându-se la copaci.

— Ei bine, ce-ai învățat? întrebă Elodin.

— Că vrei să vi se dea pace?

— Chiar ești ager la minte.

Își întinse teatral brațele și intonă:

— Aici se săvârși lecția! Aici se săvârși profunda mea educație dată E'lrului Kvothe!

Am suspinat. Dacă plecam acum, încă puteam să prind cursul de la Clinică, dar parte din mine bănuia că acesta putea să fie un soi de încercare. Poate că Elodin voia să se asigure că eram într-adevăr interesat înainte să mă accepte drept discipol. Așa merge de obicei în povești: tânărul trebuie să-și dovedească hotărârea în fața sihastrului înainte să fie luat sub aripa lui.

— Puteți să-mi răspundeți la câteva întrebări?

— Fie, spuse el ridicând palma. Trei întrebări. Dacă ești de acord să mă lași în pace după aceea.

Am stat să mă gândesc puțin.

— De ce nu vrei să mă învățați?

— Pentru că toți cei din neamul Edema Ruh sunt studenți excepțional de slabi, spuse el pe nepusă masă. Se descurcă atunci când trebuie să învețe cântece după ureche, dar studiul numelor presupune o râvnă pe care niște încurcă-lume ca tine arareori o posedă.

Era să mă pierd cu firea. Simțeam cum mă înroșesc la față, cum văpaia îmi cobora din obraji în piept și pe brațe. Mi se ridicase părul de pe brațe. Am tras aer în piept.

— Îmi pare rău că experiența dumnitale cu ruhii nu a fost tocmai plăcută, am spus, măsurându-mi cuvintele. Lasă-mă să te asigur că...

— O, zei, oftă Elodin, dezgustat. E și lingău. Îți lipsesc coloana vertebrală și tăria testiculară necesare oricărui elev de-al meu.

Înăuntrul meu clocoteau cuvinte aspre. M-am chinuit să le țin sub capac. Încerca să mă momească să-i răspund.

— Nu-mi spui adevărul. De ce nu vrei să mă înveți?

— Pentru același motiv pentru care nu vreau un cățeluș! strigă el, fluturându-și mâinile în aer ca un fermier care încerca să alunge o cioară. Pentru că ești prea scund ca să fii glăsuitoare. Pentru că ai ochi verzi și nu ai destule degete. Vino când crești mai înalt și-ți găsești o pereche de ochi mai decentă.

Privirile ni s-au încleștat pentru o bună bucată de vreme. Până la urmă, ridică din umeri și își relua drumul.

— Bine. Îți arăt de ce.

Am urmat drumul de nord. Elodin se plimba fără griji, culegând pietre și aruncându-le în copaci. Sărea să smulgă frunze din ramurile joase ale copacilor, cu roba de magistrul fluturându-i ridicol. La un moment dat se opri și rămase nemișcat pentru aproape jumătate de ceas, uitându-se la o ferigă ce se unduia încet sub adierea vântului.

Dar mi-am mușcat limba. Nu l-am întreat: „Unde mergem?“, nici: „La ce te uiți?“. Știam sute de povești cu băieți care-și iroseau întrebările sau dorințele fiindcă nu se puteau abține să nu pâlăvrăgească. Mai îmi rămăseseră două întrebări și aveam de gând să le fac să conteze.

Până la urmă, am ieșit din pădure și poteca se sfârși într-o pajiște întinsă, care ducea spre un conac imens.

Mai mare decât clădirea Artizanatului, avea contururi elegante, un acoperiș cu țigle roșii, ferestre înalte, uși cu arcade și stâlpi de susținere. În jur erau fântâni, flori, garduri vii...

Dar ceva nu era în regulă. Pe măsură ce ne apropiam de porți, ajungeam să mă îndoiesc tot mai mult că eram pe moșia unui nobil. Poate că avea de-a face cu felul în care erau dispuse gardurile vii sau faptul că gardul de fier forjat de la intrare avea mai bine de trei metri înălțime și ochiul meu de hoț îmi spunea că nu putea fi urcat.

Doi oameni cu priviri grave deschiseră poarta. Ne-am continuat drumul spre ușile de la intrare. Elodin mă privi cu coada ochiului.

— Ai mai auzit de Adăpost?

Am clătinat din cap.

— Are și alte nume: Cotețul, Spălătoria...

Era azilul Universității.

— E enorm. Cum...

M-am oprit înainte să pun întrebarea.

Elodin rânji, știind că aproape mă prinsese.

— Jeremy, strigă el spre un bărbat vânjos care stătea la ușă. Câți oaspeți avem astăzi?

— Cei de la birou vă pot spune asta, domnule, spuse stânjenit bărbatul.

— Hai, ghicește. Doar cu toții suntem prieteni aici.

— Douăzeci și trei? Douăzeci și cinci? spuse omul ridicând din umeri.

Elodin răpăi cu degetele în ușa groasă de lemn și bărbatul se grăbi să-i deschidă.

— Și câți alții am putea să cazăm dacă e nevoie?

— Încă o sută cincizeci, pe puțin, răspunse Jeremy și deschise ușa masivă. Chiar mai mulți dacă trebuie.

Elodin îmi făcu cu ochiul.

— Vezi, Kvothe? Suntem pregătiți.

Vestibulul era uriaș, cu vitralii și tavan boltit. Podeaua de marmură fusese atât de lustruită că te puteai vedea ca-n oglindă.

Pretutindeni domnea o liniște sinistră. Nu puteam să pricep. Azilul Fundătura din Bobcatran era doar o fărâmă din mărimea acestui loc și răsuna ca un bordel plin de mâțe în călduri. Îl auzai de la kilometri depărtare, peste zarva obișnuită a orașului.

Elodin se îndreptă spre un birou masiv, îndărătul căruia ședea o femeie tânără.

— Emmie, de ce n-a ieșit nimeni afară?

Tânăra îi zâmbi puțin tulburată.

— Sunt prea sălbatici azi, domnule. Credem că vine o furtună, spuse ea și deschise un registru. Și curând va fi lună plină. Știți cum e.

— Mai bine ca oricare altul.

Elodin se ghemui și începu să se descalțe.

— Unde l-au băgat pe Whin de data asta?

Tânăra răsfoi câteva pagini.

— La al doilea etaj, în aripa de est.

Elodin se ridică și-și așeză încălțările pe birou.

— Ai grijă de astea, te rog.

Fata îi zâmbi nesigur și încuviință.

Am înghițit încă o serie de întrebări.

— Se pare că Universitatea cheltuiește destul de mult pe locul ăsta, am remarcat într-o doară.

Elodin nu mă băgă în seamă și se porni să urce pe treptele largi de marmură. Am ajuns pe un coridor lung și alb, presărat cu uși de lemn. Am auzit pentru prima oară sunetele la care mă așteptam într-un loc ca acela. Gemete, plânset, sporovăială continuă, urlete, dar toate foarte slabe.

Elodin urcă în pas alergător câteva trepte, apoi se opri, lunecând în șosete pe podeaua netedă de marmură, cu roba de magistru fluturând în urmă-i. Repetă acțiunea: câțiva pași iuți, apoi o alunecare lungă cu brațele duse în laturi pentru echilibru. Am încercat să mă țin după el.

— Mă gândesc că magiștrii ar putea să găsească utilizări mai academice pentru fondurile Universității.

Elodin nici nu-mi aruncă o privire în treacăt. *Pas. Pas pas pas.*

— Încerci să mă faci să-ți răspund la întrebări pe care nu le pui.

Alunecare.

— N-o să-ți meargă.

— Iar dumneata încerci să mă momești să le pun, i-am amintit eu.

Mi se pare un schimb corect.

Pas pas pas. Alunecare.

— Atunci, de ce naiba mă mai deranjezi? Întrebă el. Kilvin te place îndeajuns de mult. De ce nu-ți agăți steaua de bolta lui?

— Cred că știi lucruri pe care nu le pot învăța altundeva.

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri pe care am vrut să le știu de când am văzut prima oară pe cineva chemând vântul.

— Cineva care a glăsuțit numele vântului, nu-i așa?

Pas. Pas. Pas-pas-pas.

— Nu-i tocmai ușor să o faci.

Alunecare.

— Ce te face să crezi că știi ceva despre cum să chemi vântul?

— Simplu proces de eliminare. Niciunul dintre ceilalți magiștri nu se ocupă cu așa ceva, deci e sub tutela dumatiale.

— După logica ta, ar trebui să mă ocup și de dansuri solinade, croșetat și hoție de cai.

Am ajuns la capătul culoarului. Aflat în plină lunecare, Elodin aproape că se ciocni cu un bărbat uriaș, cu umeri largi.

— Îmi cer scuze, domnule, spuse acesta, deși era evident că nu fusese de vină.

Elodin întinse arătătorul către el.

— Timothy, hai cu noi.

Elodin ne conduse prin câteva culoare mai scurte, ajungând în cele din urmă la o ușă grea din lemn cu un panou glisant. O deschise și privi înăuntru.

— Cum e?

— Tăcut. Nu cred că a dormit prea mult, răspunse muntele de om.

Elodin încercă încuietorea, apoi se întoarse spre namila lată în umeri. Chipul îi era sumbru.

— L-ați încuiat?

Bărbatul era cu mai bine de un cap mai înalt și probabil cântărea de două ori cât magistrul, dar păli sub căutătura cruntă a lui Elodin.

— Nu eu, magistre Elodin. E...

Elodin îi tăie vorba cu un gest.

— Descuie.

Timothy bâjbâi cu un inel de chei. Elodin continua să-l privească aspru.

— Alder Whin nu va fi ținut închis. Poate să plece și să vină după cum pofteste. Nu i se va pune nimic în mâncare decât dacă cere asta în mod clar. Te țin răspunzător pentru asta, Timothy Generoy, spuse el și îl împuse cu degetul în piept. Dacă aflu că Whin a fost sedat sau încuiat, am să te călăresc gol pe străzile din Imre, ca pe un ponei rozaliu. Acum du-te.

Omul se îndepărtă cât de repede putu fără să înceapă să alerge. Elodin se întoarse spre mine.

— Poți să intri, dar să nu faci zgomot sau mișcări bruște. Nu vorbi decât dacă îți vorbește direct ție. Dacă vorbești, fă-o cu glas scăzut. Ai priceput?

Am încuviințat și el a deschis ușa.

Camera nu era așa cum mă așteptasem. Ferestre înalte lăsau lumina să intre, dezvăluind un pat destul de mare și o masă cu scaune. Pereții, tavanul și podeaua erau căptușite cu pânză groasă,

albă, care înăbușea până și sunetele slabe de pe coridor. Păturile fuseseră trase de pe pat și un bărbat subțire de vreo treizeci de ani era înfășurat în ele, ghemuit cu spatele la perete.

Elodin închise ușa și bărbatul tresări puțin.

— Whin? Ce s-a întâmplat? întrebă el, apropiindu-se.

Alder Whin înălță capul ca o bufniță. Era o scândură de om, cu pieptul dezgolit pe sub pătură, cu părul răvășit și ochi mari, căscați. Vorbea încet, deși vocea i se spărgea uneori.

— Eram bine. Îmi mergea bine. Dar toți oamenii care vorbeau, câinii, dalele de piatră... Pur și simplu, nu pot să mă confrunt cu așa ceva chiar acum.

Whin se ghemui și mai mult în perete și pătura căzu de pe umărul său osos. Am tresărit la vederea unui ghildar de plumb la gâtul său. Omul acela era un arcanist.

Elodin încuviință.

— De ce ești pe podea?

Whin se uită fugar spre pat, cu groaza scrisă în privire.

— Am să cad, murmură el, cu glasul prins între teamă și stânjenală. Și acolo sunt arcuri și stinghii. Cuie.

— Cum ești acum? întrebă Elodin cu blândețe. Ai vrea să te întorci cu mine?

— *Nuuuu.*

Whin dăduse glas unui scâncet deznădăjduit, strângându-și pleoapele și trăgând mai bine pătura pe el. Glasul său slab, scâncit îi făcu ruga mai cutremurătoare decât dacă ar fi urlat-o.

— E în regulă. Poți să rămâi, îl liniști Elodin. Am să vin să te vizitez.

Whin deschise ochii la vorbele lui. Părea agitat.

— Să nu aduci tunetul, spuse el rugător.

Întinse o mână de sub pătură și îl prinse pe Elodin de robă.

— Dar am nevoie de fluierul-pisicii și de zori-albaștri. Și de oase. Oase de cort.

În glas i se citea disperarea.

— Am să ți le aduc, îl asigură Elodin și îmi făcu semn să-l urmez afară din cameră.

Magistrul închise ușa după noi, sumbru la înfățișare.

— Whin știa în ce se bagă când a devenit ghilderul meu.

Se răsuci și începu să meargă pe coridor.

— Tu nu știi. Nu știi nimic despre Universitate. Despre riscurile pe care le presupune ocupația noastră. Crezi că locul ăsta e tărâmul zânelor, că e un teren de joacă. Te înșeli.

Mi-a sărit țandăra.

— Sigur. E un teren de joacă și toți ceilalți copii sunt invidioși pentru că eu am putut să mă joc de-a flagelarea și de-a datul afară din Arhivă, și ei nu.

Elodin se opri din mers și se întoarse spre mine.

— Bine. Dovedește-mi că greșesc. Arată-mi că te-ai gândit bine la asta. Oare de ce o Universitate cu mai puțin de o mie cinci sute de studenți are nevoie de un azil de mărimea unui palat regal?

Mintea îmi începu să caute febril.

— Majoritatea studenților provin din familii înstărite. Au trăit vieți ușoare. Când sunt forțați să...

— Greșit, mă întrerupse el și coti pe coridor. E din cauza a ceea ce învățăm. Din cauza felului în care ne exersăm mințile să gândească.

— Deci calculele și gramatica scot oamenii din toate mințile, am rostit, cu grijă să nu o fac să sune ca o întrebare.

Elodin se opri și deschise larg cea mai apropiată ușă. Țipete îngrozite năvăliră pe culoar.

— ...ÎN MINE! SUNT ÎN MINE! SUNT ÎN MINE! SUNT ÎN MINE!

Prin ușa deschisă, vedeam un tânăr care se zbătea în curelele de piele care-l țineau legat de pat. Era legat de încheieturi, mijloc, gât și glezne.

— Trigonometria și logica nu fac asta, rosti Elodin, privindu-mă drept în ochi.

— SUNT ÎN MINE! SUNT ÎN MINE! SUNT ÎN...

Țipătul continua ca un imn neîntrerupt, ca lătratul interminabil, fără minte, al unui unui câine pe timp de noapte.

— ...MINE! SUNT ÎN MINE! SUNT ÎN MINE! SUNT...

Elodin închise ușa. Deși încă auzeam țipetele înfundate prin ușa masivă, liniștea din jur era năucitoare.

— De ce crezi că locului ăsta i se zice și Cotețul? întrebă Elodin.

Nu știam ce să-i răspund.

— Pentru că aici ajungi dacă începi să cotcodăcești, îmi zâmbi el sălbatic, apoi izbucni într-un râs înfiorător.

După aceea, mă petrecu printr-o serie lungă de culoare într-o altă aripă a Spălătoriei. Deodată, am dat un colț și am văzut ceva nou: o ușă făcută pe de-a întregul din aramă. Elodin scoase o cheie din buzunar și o descuie.

— Îmi place să mă mai opresc pe-aici când sunt prin zonă, spuse el nepăsător în vreme ce deschidea ușa. Îmi verific corespondența. Mai ud plantele.

Își scoase o șosetă, o legă cu nod și o fixă între ușă și prag.

— Îmi mai place să vizitez locul ăsta, dar, știi tu... spuse și împinse de ușă, să se asigure că nu avea să se închidă. Nu și să rămân peste noapte.

Primul lucru pe care l-am remarcat la încăpere era ceva ciudat în aer. La început m-am gândit că poate era izolată fonic, ca a lui Alder Whin, dar la o privire mai atentă am văzut că pereții și tavanul erau doar piatră goală. Apoi, m-am gândit că poate aerul e rănced, dar imediat după aceea am simțit miros de levănțică și de lenjerie curată. Mi se părea că simt o presiune în urechi, de parcă eram scufundat adânc în apă, deși, în mod evident, nu eram. Am fluturat din mână, aproape așteptându-mă ca aerul să fie altfel, mai dens. Nu era.

— Destul de enervant, nu?

M-am întors să-l găsesc pe Elodin care mă urmărea amuzat.

— Sincer, sunt surprins că ai observat schimbarea. Nu mulți o fac.

Camera era cu siguranță mai bună decât a lui Alder Whin. Avea un pat dublu cu baldachin, o canapea umflată, un raft de cărți fără cărți și o masă mare cu mai multe scaune. De luat în seamă mai erau ferestrele enorme cu vedere la peluză și grădini. Vedeam și un balcon, dar nu părea să existe vreo intrare la el.

— Uite aici, spuse Elodin.

Luă unul din scaunele cu spătar înalt, îl ridică deasupra capului, se roti o dată și îl aruncă spre fereastră. Geamul se zgudui, dar în loc să aud zgomotul strident de sticlă spartă, l-am auzit doar pe cel înfundat de lemn rupt. Scaunul căzu pe podea într-un maldăr de lemn și tapiserie.

— Obișnuiam să fac asta ore întregi. Ce vremuri bune, spuse Elodin răsufând puternic și privind cu drag prin cameră.

M-am dus să verific ferestrele. Erau mai groase decât de obicei, însă nu *atât* de groase. Totul părea normal la ele, în afară de niște vinișoare roșii, abia vizibile, care treceau prin ele. M-am uitat la cadrul ferestrei. Era de asemenea din aramă. Mi-am plimbat încet privirea prin cameră, privind cu luare-aminte pereții de piatră, simțindu-i aerul curios de greu. Am observat că ușa nu avea nici măcar un mâner pe dinăuntru, darămite o încuietorie. *De ce s-ar chinui cineva să facă o ușă din aramă solidă?*

M-am decis că aceasta avea să fie a doua întrebare.

— Cum ai reușit să scapi?

— În sfârșit, rosti Elodin cu o urmă de exasperare și se aruncă pe canapea. Vezi tu, demult, tare demult, Elodin cel Mare s-a trezit închis într-un turn înalt. I se luaseră toate uneltele: moneda, cheia și lumânarea. Pe deasupra, celula sa nu avea ușă. Și nici fereastra nu putea fi spartă, rosti cu un gest de lehamite spre geamuri. Până și numele vântului îi fusese ascuns de uneltirile viclene ale temnicerilor săi.

Se ridică de pe canapea și începu să meargă prin cameră.

— În jurul lui nu era decât piatră netedă și tare. Era o celulă din care nimeni nu reușise să scape.

Se opri din umblet și ridică arătătorul.

— Dar Elodin cel Mare cunoștea numele tuturor lucrurilor, astfel că toate lucrurile îi dădeau ascultare.

Se întoarse cu fața spre zidul cenușiu de lângă ferestre.

— A spus pietrei: „FĂRĂMĂ-TE“, iar pia...

Elodin amuți, cu capul plecat într-o parte, uitându-se nedumerit la perete. Miji ochii.

— Fir-ar, l-au schimbat. Ha, murmură el ca pentru sine.

Mintea-mi începu să zburde aiurea, fără să-i mai dea atenție. Wil și Sim avuseseră dreptate, omului ăștia îi lipsea o doagă. Ce s-ar întâmpla dacă aș zbughi-o din cameră, aș debloca ușa și aș trânti-o după mine? Oare ceilalți magiștri mi-ar mulțumi?

— Aha, făcu brusc Elodin și începu să râdă. Asta a fost oarecum isteț din partea lor.

Se îndepărtă doi pași de perete.

— *CYAERBASALIEN*.

Peretele se mișcă. Mai bine zis, se undui ca un covor bătut cu bățul pe o bară. Apoi... căzu. Ca o apă măloasă turnată dintr-o găleată, ceea ce trebuie să fi fost saci întregi de nisip fin, cenușiu se împrăștiară fulgerător pe podea, îngropându-l pe magistrul până la tibii.

Lumina soarelui și cântecul păsărilor se revărsară în cameră. Acolo unde mai înainte fusese un perete de piatră gros de câteva palme, acum era o gaură îndeajuns de mare încât să treci o căruță prin ea.

Dar gaura nu era complet liberă, căci un ciudat material verde era întins pe toată suprafața ei. Părea aproape un năvod murdar și încâlcit, dar era prea neregulat să fie așa ceva. Era mai degrabă un păienjeniș gros și rupt pe alocuri.

— Asta nu era aici înainte, spuse Elodin în vreme ce-și elibera picioarele din nisipul cenușiu. Lasă-mă să te asigur, prima oară a fost mai dramatic.

Rămăsesem încremenit, prea buimăcit de ceea ce văzusem. Asta nu era magie simpatetică. Era ceva ce nu mai văzusem. Singurul lucru la care mă puteam gândi era vechea frază din o sută de povești pe jumătate uitate: *Și Taborlin cel Mare spuse pietrei: „FĂRĂMĂ-TE!“ iar piatra se fărâmă...*

Elodin smulse unul dintre picioarele scaunului de pe podea și îl folosi să spargă plasa verzuie care se întindea peste gaură. Bucăți din ea se rupseră cu ușurință sau se despicară. Unde era mai groasă, se folosi de picior ca de o pârghie și o îndoi la o parte. Părțile rupte scânteiau în lumina soarelui. *Și mai multă aramă*, m-am gândit eu. *Vene de aramă șerpuind prin blocurile de piatră care alcătuiau peretele.*

Elodin aruncă piciorul de scaun și se strecură prin deschizătură. Prin fereastră, l-am zărit cum se sprijină cu coatele pe balustrada de piatră albă a balconului. L-am urmat afară. Imediat ce am pus piciorul pe balcon, aerul încetă să mai fie apăsător și stătut.

— Doi ani, rosti el, cu ochii ațintiți spre grădini. Puteam să văd balconul, dar nu să stau pe el. Puteam să văd vântul, dar nu și să-l aud sau să-l simt bătându-mi pe față.

Se urcă pe balustradă, apoi sări cam un metru și ateriză pe acoperișul plat de sub balcon. Începu să se plimbe pe acoperiș, îndepărtându-se de clădire.

Am sărit la rândul meu și l-am urmat până la marginea acoperișului. Nu eram la o înălțime mai mare de șapte metri, dar grădinile și fântânile care se întindeau în toate direcțiile ofereau o priveliște magnifică. Elodin se apropie periculos de mult de marginea acoperișului, cu roba de magistru fâlfâind în juru-i ca o flamură neagră. Avea o înfățișare de-a dreptul impresionantă, dacă nu băgăm în seamă faptul că era încălțat cu o singură șosetă.

M-am dus lângă el la marginea acoperișului. Știam care avea să fie a treia întrebare.

— Ce trebuie să fac ca să mă înveți tainele numelor?

Îmi întâlni privirea cu calm, măsurându-mă.

— Sari. Sari de pe acoperiș.

În acea clipă mi-am dat seama că totul fusese o încercare. Încă de când ne întâlniserăm, Elodin căutase să vadă ce se ascunde în mine. Avea un respect nemărturisit pentru tenacitatea mea și fusese surprins în mod plăcut că observasem ceva ciudat la aerul din încăpere. Era cât pe ce să mă accepte ca învățăcel. Dar avea nevoie de mai mult, de o dovadă a hotărârii mele. O demonstrație. Un salt de credință.

În vreme ce stăteam acolo, o bucată dintr-o poveste îmi veni în minte. *Taborlin căzu, însă nu și pradă disperării. Căci el cunoștea numele vântului, iar vântul îi da ascultare. Îl legănă și îi dădu mângâiere. Îl purtă încet spre pământ, ca pe un puf de păpădie. Îl așeză pe picioare la fel de blând precum sărutul unei mame.*

Elodin cunoștea numele vântului.

Fără să-l scap din privire, am pășit peste marginea acoperișului. Expresia de pe fața lui Elodin fu minunat de nostimă. N-am mai văzut un om atât de uluit în întreaga mea viață. M-am răsucit puțin în cădere, așa că rămase în câmpul meu vizual. L-am văzut ridicând mâinile puțin, ca și cum ar fi încercat cu întârziere să mă prindă.

Mă simțeam ușor ca o pană, parcă pluteam.

Apoi m-am izbit de pământ. Nu blând, ca o frunză. Mai degrabă ca o cărămidă care lovește caldarâmul. Am aterizat pe spate, cu brațul

stâng sub mine. Văzul mi se întunecă atunci când am lovit pământul cu ceafa și tot aerul ieși din mine.

Nu mi-am pierdut cunoștința. Doar zăceam acolo, abia răsuflând și fără să mă pot mișca. Îmi aduc aminte că mă gândeam că murisem. Sau că eram orb.

Până la urmă, vederea îmi reveni, lăsându-mă să clipesc la strălucirea bruscă a cerului albastru. Umărul îmi gema de durere și gura îmi era plină de sânge. Nu puteam să respir. Am încercat să-mi mișc brațul, însă trupul nu-mi dădea ascultare. Mă gândeam că-mi rupsesem gâtul... spatele...

După câteva clipe lungi, înfiorătoare, am reușit să trag puțin aer în piept, apoi încă puțin. Am scos un suspin de ușurare și mi-am dat seama că, pe lângă ceea ce știam sigur că-mi frânsesem, mai aveam cel puțin încă o coastă ruptă. Dar am reușit să-mi mișc puțin degetele de la mâini, apoi pe cele de la picioare. Nu-mi rupsesem șira spinării.

Pe când zăceam acolo, mulțumind cerurilor și numărându-mi coastele rupte, Elodin se aplecă asupra mea. Mă privi îndelung, cu un amestec de uluială și neîncredere.

— Asta a fost cel mai prostesc gest pe care l-am văzut vreodată, în toată viața mea.

Acela a fost momentul când m-am decis să urmez nobila artă a artizanului. Nu că aș fi avut de ales. Înainte să mă ajute să șchiopățez până la Clinică, Elodin îmi spuse răspicat că oricine îndeajuns de prost să sară de pe un acoperiș era prea nesăbuit să țină măcar o lingură în prezența lui, darămite să învețe ceva atât de „profund și volatil“ precum glăsuirea numelor.

Cu toate acestea, nu eram prea dezamăgit de refuzul lui Elodin. Fie că stăpânea magii desprinse din cărțile de povești sau nu, nu aveam de gând să învăț sub oblăduirea unui nebun a cărui primă lecție mă lăsase cu trei coaste rupte, o contuzie ușoară și un umăr dislocat.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE – Ghimpi

După începutul mai tumultuos, primul meu trimestru își urmă cursul fără mari evenimente.

Studiam la Clinică, învățând despre corpul omenesc și cum să-l vindec. Îmi exersam siareza cu Wilem și în schimb îl ajutam cu aturana.

Am intrat în rândurile artizanilor, învățând cum să suflu în sticlă, să amestec aliaje, să fac inscripții în metal și să sculpez în piatră. Aproape în fiecare seară mergeam să lucrez în atelierul lui Kilvin. Spăream cu dalta mulaje de bronz, spălam recipientele de sticlă și pisam minereul pentru aliaje. Nu era muncă grea, dar la sfârșitul fiecărui răstimp Kilvin îmi dădea o para de aramă, uneori chiar două. Îmi închipuiam că în mintea lui metodică avea un mare panou de pontaj, în care însemna cu atenție orele pe care le muncea fiecare persoană.

Am învățat și lucruri de natură mai puțin academică. Câțiva din colegii mei de dormitor din Arcanum mă învățară un joc de cărți numit suflarea câinelui. Le-am întors favoarea cu o lecție improvizată de psihologie, probabilitate și dexteritate manuală. Am câștigat aproape doi talanți până când nu m-au mai invitat la jocurile lor.

Am ajuns prieten la cataramă cu Wilem și Simmon. Aveam și alți prieteni, dar nu mulți și niciunul atât de apropiat precum Wil și Sim. Ascensiunea mea rapidă la rang de E'lr îi înstrăinase de mine pe cei mai mulți dintre colegii mei. Fie că mă invidiau, fie că mă admirau, majoritatea studenților se țineau departe de mine.

Mai era și Ambrose. Dacă aș spune că eram dușmani de moarte, s-ar pierde din adevărata savoare a relației noastre. Mai degrabă, parcă intrasem într-un parteneriat de afaceri prin care să ne urmărim mai eficient interesul reciproc de a ne urî unul pe celălalt.

Totuși, chiar și cu micul meu război contra lui Ambrose, aveam destul timp liber. Deoarece nu aveam cum să-l petrec în Arhivă, l-am petrecut îngrijindu-mă de reputația mea care înflorea văzând cu ochii.

Vedeți voi, intrarea mea dramatică la Universitate agitase binișor apele. Ajunsesem în Arcanum în trei zile, și nu în trei trimestre, așa

cum era obiceiul. Eram cel mai tânăr membru cu aproape doi ani. Sfidasem fățiș un magistru în fața propriilor studenți și am evitat să fiu exclus din Universitate. Când am fost biciuit, n-am țipat și nici n-am sângerat.

Colac peste pupăză, se pare că reușisem să-l înfurii atât de tare pe magistrul Elodin că mă aruncase de pe acoperișul Spălătoriei. Am lăsat acea poveste să circule așa cum era, de vreme ce o preferam adevărului mult mai stânjenitor.

Puse laolaltă, aceste povești au fost de ajuns să dea naștere unui flux constant de zvonuri despre mine. Iar eu aveam de gând să profit de asta. Reputația e ca un fel de armură sau ca o armă pe care o poți mânui la nevoie. Dacă era să devin un arcanist, de ce să nu fiu un arcanist faimos?

Așa că am început să strecor tot felul de informații: fusesem admis fără o scrisoare de recomandare. În loc să mă facă să-mi plătesc școlarizarea, magiștrii îmi dăduseră trei talanți ca să pot veni la cursuri. Trăisem ani buni pe străzile din Bobcatran, bizuindu-mă doar pe mintea mea ageră.

Am lansat până și niște zvonuri care erau pură aberație, minciuni atât de sfruntate încât oamenii le repetau în ciuda faptului că erau evident neadevărate. Prin vene îmi curgea sânge de demon. Puteam să văd pe întuneric. Dormeam doar o oră pe noapte. Când era lună plină, vorbeam în somn, într-o limbă stranie pe care nimeni nu o înțelegea.

Basil, fostul meu coleg de dormitor din Morișcă, mă ajută să încep acele zvonuri. Eu scorneam poveștile, el le spunea câtorva oameni, iar apoi le urmăream cum se răspândesc ca un incendiu. Era o ocupație haoasă.

Însă reputația mea fu cel mai mult alimentată de conflictul meu neîncetat cu Ambrose. Toți cei din jur erau uluiți că îndrăzneam să-l sfidez în public pe întâiul născut al unui nobil puternic. În primul trimestru, am avut mai multe întâlniri memorabile. N-am să vă plictisesc cu amănunte. De fiecare dată când drumurile ni se întâlneau, făcea o remarcă suficient de tare încât toți cei din jur să audă. Sau căuta să mă ridiculizeze sub aparența unui compliment. Lucruri precum: „Trebuie să-mi spui cine îți tunde părul...”

Oricine avea măcar o fărâmbă de simț practic știa cum să aibă de-a face cu nobilii arogați. Croitorul pe care-l terorizassem în Bobcatran știuse ce să facă. Îți iei bobârnacele, pleci capul și încerci să termini totul cât mai repede posibil.

Dar eu ripostam *întotdeauna* și, cu toate că Ambrose era inteligent și destul de bun de gură, nu putea să se pună cu limba mea de actor. Fusesem crescut pe scenă și mintea mea ageră de ruh îmi asigura victoria în micile noastre schimburi de replici. Și cu toate acestea, Ambrose continua să mă atace, ca un câine prea nătâng să evite un porc spinos. Sărea cu gura la mine și pleca cu botul plin de ghimpi. Și de fiecare dată când ne despărțeam ne uram puțin mai mult.

Oamenii observau asta și până la finele trimestrului aveam reputația unui temerar. Adevărul e că pur și simplu nu-mi era frică.

Vedeți voi, există o diferență. În Bobcatran învățasem ce e teama. Mi-era frică de foame, de pneumonie, de gârzi cu cizme cu ținte, de băieți mai mari cu cuțite făcute din sticlă. Nu aveam nevoie de curaj ca să-l înfrunt pe Ambrose. Pur și simplu, nu-mi provoca spaimă. Îl vedeam ca pe un măscărici care se umfla în pene. Îl credeam inofensiv.

Am fost un prost.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT – Interludiu – Alt soi de tăcere

Bast ședea în hanul Piatra de Hotar și încerca să-și țină mâinile nemișcate în poală. Numărase cincisprezece răsuflări de când Kvothe nu mai vorbise și tăcerea nevinovată care se adunase ca un iaz limpede în jurul celor trei începea să se întunece într-un alt soi de tăcere. Bast inspiră din nou – șaisprezece – și se pregăti pentru clipa care se temea că avea să urmeze.

Nu i-am face dreptate lui Bast dacă ar fi să spunem că era netemător, fiindcă doar proștii și preoții nu se tem niciodată. Dar e adevărat că foarte puține lucruri îl înspăimântau. De pildă, nu-i prea plăceau înălțimile. Și furtunile fioroase de vară de prin acele părți, care întunecau cerul și care desprindeau stejarii din rădăcini, îl făceau să se simtă mic și neajutorat.

Dar la urma urmei, nimic nu-l înfricoșa într-adevăr, nici furtunile, nici scările înalte, nici măcar scraelii. Bast era curajos fiindcă era în mare parte neînfricat. Nimic nu-l făcea să pălească sau, dacă i se întâmpla, îi trecea foarte repede.

A, cu siguranță că îi displăcea gândul că s-ar găsi cineva care să-l rănească. Să-l înjunghie cu un fier amar, să-l ardă cu cărbuni încinși și alte asemenea lucruri. Dar faptul că nu-i plăcea gândul că s-ar putea trezi sângerând nu însemna că îi era teamă de asta. Doar că nu voia să se întâmple. Ca să te temi într-adevăr de ceva, trebuie să-ți rumegi teama îndelung. Și, de vreme ce nu era nimic care să-i bântuie astfel mintea lui Bast, nu era nimic de care să-i fie într-adevăr frică.

Dar inimile se pot schimba. Cu zece ani în urmă, își pierduse echilibrul în vreme ce urca într-un copac înalt să culeagă fructe pentru o fată pe care o plăcea. După ce alunecase, rămăsese agățat cu capul în jos pentru aproape un minut înainte să cadă. În acel minut care durase neobișnuit de mult, o mică teamă se strecurase în el și prinsese rădăcini care încă zvâcneau în el.

În același chip, Bast învățase de curând o altă spaimă. Cu un an în urmă, Bast era la fel de neînfricat cum orice om în toate mințile speră să fie, însă acum Bast se temea de tăcere. Nu de liniștea obișnuită care venea din lipsa de obiecte care se mișcă împrejur și fac zgomot. Bast

se temea de tăcerea adâncă, sfârșită, care se aduna uneori împrejurul maestrului său ca un giulgiu nevăzut.

Bast răsuflă din nou; șaptesprezece. Se căzni să nu-și frângă mâinile cât aștepta ca tăcerea adâncă să pună stăpânire pe încăpere. O aștepta să se cristalizeze și să-și arate colții la hotarul tăcerii obișnuite care umpluse Piatra de Hotar. Știa cum vine, ca o chiciură care sângerează iarna din pământ, înghețând apa limpede lăsată de un dezgheț timpuriu în brazdele făcute de căruțe.

Dar, înainte ca Bast să mai apuce să răsufle, Kvothe se îndreptă în scaun și îi făcu semn Cronicarului să lase condeiul. Lui Bast aproape că-i dădură lacrimile când simți că tăcerea se risipește ca un stol de păsări întunecate care-și iau zborul.

Kvothe scoase un oftat care oscila între enervare și resemnare.

— Recunosc, spuse el, că nu știu cum să abordez următoarea parte a poveștii.

Cum îi era teamă să lase tăcerea să se întindă prea mult, Bast ciripi:

— Atunci, de ce nu vorbești despre părțile mai importante? După aceea poți să revii cu alte amănunte, dacă e nevoie.

— De parcă ar fi atât de simplu. Ce e mai important? Magia mea sau muzica mea? Marile mele victorii sau năzbâtiile pe care le-am făcut?

Bast se îmbujoră la față și își mușcă buzele.

Kvothe răsuflă prelung.

— Îmi pare rău, Bast. E un sfat bun, așa cum se întâmplă cu toate sfaturile tale care par lipsite de sens.

Își împinse scaunul în spate și adăugă:

— Dar înainte să continuăm, prezentul are anumite nevoi pe care nu mai pot să le ignor. Scuzăți-mă puțin.

Cronicarul și Bast se ridicară la rândul lor, întinzându-și picioarele și văzându-și de propriile nevoi. Bast aprinse lămpile. Kvothe mai scoase brânză, vin și cârnați iuți. Mâncară, încercând să țină o conversație de masă, însă mințile le erau altundeva, la poveste.

Bast măncă jumătate din ce era pe masă. La rândul lui, Cronicarul măncă destul de mult, deși puțin în comparație cu Bast. Kvothe luă câteva îmbucături și spuse:

— Să continuăm, deci. Muzică și magie. Victorii și năzbâtii. Gândiți-vă bine. De ce are nevoie povestea noastră? Ce element vital lipsește din ea?

— Femeile, Reshi, sări Bast repede. Ești cam zgârcit cu ele. Kvothe zâmbi.

— Nu *femeile*, Bast. *O femeie. Femeia.*

Kvothe îl privi în treacăt pe Cronicar.

— Nu mă îndoiesc că ai auzit una-alta. Am să-ți spun adevărul despre ea. Deși mă tem că n-am să mă pot ridica la înălțimea provocării.

Cronicarul ridică penița, dar, înainte să apuce să o bage în cerneală, Kvothe ridică mâna.

— Lasă-mă să spun un lucru înainte să încep. Am mai spus povești în trecut, am pictat tablouri cu cuvintele mele, am spus minciuni crunte și adevăruri și mai crunte. Odată, i-am cântat culorile unui orb din naștere. Am cântat șapte ore, dar la sfârșit le-a văzut cu ochii minții. Verde și roșu și auriu. Acea faptă îmi pare mai ușoară decât ceea ce urmează. Să încerc să vă fac s-o înțelegeți numai prin cuvinte. Niciodată nu ați văzut-o, niciodată nu i-ați auzit glasul. Nu aveți cum să știți.

Îi făcu semn Cronicarului să se pregătească.

— Dar am să încerc. Acum, ea se află după cortină, așteptându-și semnalul. Hai să aranjăm scena pentru sosirea ei...

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ – Firea sălbăticiunilor

Așa cum e cazul tuturor sălbăticiunilor, e nevoie de mare grijă când te apropii de ele. Furișatul e inutil. Sălbăticiunile recunosc furișatul drept ceea ce e de fapt, minciună și capcană. Deși sălbăticiunile pot să joace jocul furișatului și prin asta chiar să-i cadă uneori pradă, nu sunt niciodată capturate într-adevăr cu ajutorul lui.

Astfel că trebuie să ne apropiem de povestea unei anumite femei cu mare prudență, și nu pe furiș. Sălbăticia ei e atât de însemnată, că mi-e teamă să mă apropii prea repede de ea până și în poveste. Dacă ar fi să fac mișcări necugetate, poate că am să-i sperii până și amintirea să-și ia zborul.

Deci, în numele prudenței, am să vorbesc despre cum am întâlnit-o. Și pentru asta trebuie să vorbesc despre împrejurările care m-au adus, aproape fără voia mea, dincolo de râu, în orașul Imre.

Mi-am terminat primul trimestru cu trei talanți de argint și o singură para în pungă. Cu puțin timp înainte, asta mi s-ar fi părut bănetul de pe lume. Acum speram doar că avea să fie îndeajuns pentru taxa noului trimestru și un pat în Morișcă.

Ultimul răstimp al fiecărui trimestru la Universitate era alocat examenelor de admitere. Cursurile erau suspendate și magiștrii petreceau ore bune din zi examinând studenții. Taxa pe trimestrul următor era bazată pe cât de bine te descurcai la examen. Ziua și ora la care trebuia să te prezinți erau stabilite prin tragere la sorți.

Era un test de o importanță covârșitoare. A rata câteva întrebări putea ușor să însemne o taxă dublă. Din acea pricină, locurile care garantau examinarea mai la sfârșitul răstimpului erau foarte prețuite, deoarece le dădeau studenților mai mult timp să se pregătească. După sfârșitul tragerii la sorți, urma de obicei un comerț acerb cu ele. Se schimbau bani și favoruri, căci fiecare căuta o zi care să-i convină.

Am avut norocul să trag un bilet pentru amiază, de aprinziș, ultima zi a examenelor. Dacă voiam, l-aș fi putut vinde, dar am preferat să am mai mult timp de învățat. Eram conștient că aveam nevoie de o prestație strălucită, întrucât mai mulți din magiștri nu prea mă aveau la suflet. Și de data asta nu mai puteam să-i spionez pe

ceilalți. Știam că e motiv de exmatriculare și nu puteam să risc așa ceva.

În ciuda lungilor zile de studiu petrecute cu Wil și Sim, examenul se dovedi dificil. Nu am avut probleme la multe din întrebări, dar Hemme îmi era ostil pe față, punându-mi întrebări cu mai mult de un răspuns, astfel încât tot ce spuneam nu era corect în opinia lui. La fel și Brandeur, care îl ajuta pe Hemme să-mi vină de hac. Lorren era o carte cu copertile închise, dar i-am simțit dezaprobarea în loc să i-o citesc pe față.

După aceea, am așteptat plin de emoții în timp ce magiștrii îmi discutau taxa de studii. La început, glasurile fură calme și înfundate, apoi deveniră din ce în ce mai ridicate. Până la urmă, Kilvin se ridică și îl arătă pe Hemme cu degetul în vreme ce striga și bătea în masă cu cealaltă mână. Hemme reuși să-și mențină un calm de invidiat, mai mult decât aș fi fost eu în stare pus față în față cu artizanul masiv, care mugea furios.

După ce cancelarul reuși să facă liniște, am fost chemat și mi s-a înmânat chitanța: „E’lir Kvothe. Trimestrul de toamnă. Taxă: 3 tln. 9 par“.

Cu opt parale mai mult decât aveam. În timp ce părăseam Sala Magiștrilor, am căutat să nu iau în seamă golul din stomac și am încercat să mă gândesc la cum să pun mâna pe mai mulți bani până în următoarea zi, la amiază.

M-am oprit la doi cămătari cealdimi de pe acea parte a râului. După cum bănuiam, n-au vrut să-mi împrumute nici măcar un gologan. Deși nu m-a surprins, nu înseamnă că nu am plecat cu un gust amar. Îmi aminteam din nou cât de diferit eram de ceilalți studenți. Aveau familii care le plăteau studiile și le dădeau bani de buzunar care să le acopere cheltuielile. Aveau nume cu reputație pe care să le folosească dacă dădeau de necaz. Aveau bunuri pe care să le amaneze sau să le vândă. Și dacă dădeau de fundul sacului, măcar aveau case la care să se întoarcă.

Eu nu aveam nimic din aceste lucruri. Dacă nu făceam rost de încă opt parale, nu aveam unde să mă duc. Împrumutul de la un prieten îmi părea cea mai simplă alegere, dar îmi prețuiam prietenii prea mult ca să risc să-i pierd din pricina banilor. Vorba tatălui meu: „Sunt

două modalități sigure prin care îți pierzi un prieten. Unul e să-i ceri împrumut, celălalt, să-i dai“.

Oricum, m-am străduit să-mi țin sărăcia ascunsă. Mândria e dovadă de idiotenie, dar și o forță propulsoare. Nu le-aș fi cerut bani prietenilor decât dacă n-aveam de ales. M-a bătut gândul să-i șterpelesc, dar știam că e o idee proastă. Dacă eram prins cu mâna în buzunarul cuiva, m-aș fi ales cu mai mult decât cu un dos de palmă peste cap. În cel mai rău caz, aș fi ajuns la coarne și aș fi fost dat afară pentru comportament nedemn de un membru al Arcanumului. Nu puteam să risc așa ceva.

Aveam nevoie de un gaillet, unul dintre acei indivizi primejdioși care îi împrumutau pe cei disperăți. Poate că ați auzit despre ei. Poeții le spun, cu un idealism idiot, șoimi de aramă, dar de obicei li se spune găleți de parale sau gailăței. Indiferent de nume, există pretutindeni. Partea mai grea e să le dai de urmă. Tind să fie destul de discreți, având în vedere că afacerile lor sunt în cel mai bun caz la limita legii.

Dar traiul în Bobcatran mă învățase una sau alta. Am petrecut câteva ore hoinărind prin cârciumile mai rău-famate din împrejurimile Universității, făcând conversație, punând câteva întrebări aparent întâmplătoare. Apoi am vizitat o casă de amanet numită Bănuțul Îndoit, unde am mai pus niște întrebări, de data asta ceva mai specifice. Până la urmă am aflat unde trebuia să merg. Peste râu, în Imre.

CAPITOLUL CINCIZECI – Negocieri

Imre era la peste trei kilometri depărtare de Universitate, pe malul de răsărit al râului Omethi. Deoarece Bobcatranul era la numai două zile de călătorit într-o trăsură rapidă, un mare număr de nobili, politicieni și curteni își făcuseră case aici. Era îndeajuns de aproape de scaunul puterii din Orânduire și la o depărtare confortabilă de mirosul de pește stricat, de smoală încinsă și de vomă de marinar.

Imre era un leagăn al artelor. Peste tot găseai muzicieni, dramaturgi, sculptori, dansatori și alți practicanți ai artelor mai neînsemnate, până și a celei mai de jos dintre ele: poezia. Veneau aici pentru că Imre le oferea lucrul cel mai de seamă pentru un artist: un public larg și generos.

Orașul beneficia și din apropierea sa de Universitate. Accesul la canalizare și lămpile simpatetice au îmbunătățit calitatea aerului din el. Sticla de calitate era ușor de găsit, deci geamurile și oglinzile erau ceva comun. Ochelarii și alte astfel de lentile, deși scumpe, se găseau de vânzare.

Cu toate acestea, între cele două comunități săreau uneori scânteii. Majoritatea cetățenilor din Imre nu prea înghițeau faptul că la o aruncătură de băț de ei, câteva mii de minți se jucau cu forțe întunecate care mai bine erau lăsate în pace. Dacă ascultai un om de pe stradă, era ușor să uiți că această parte a lumii nu mai văzuse un arcanist ars pe rug de aproape trei secole.

Ca să fiu sincer, trebuie să spun că și membrii Universității aveau un oarecare dispreț pentru populația din Imre, privindu-i drept decadenti și vicioși. Artele, atât de prețuite în Imre, erau considerate frivole între zidurile Universității. Adeseori, despre studenții care părăseau Universitatea se spunea că „trecuseră râul”, insinuând că erau prea slabi de minte pentru învățătură, așa că erau nevoiți să se mulțumească să se joace de-a arta.

Și ambele părți erau, până la urmă, pline de ipocrizie. Studenții se plângeau de muzicienii frivoli și actorii cu nasul pe sus, dar se înghesuiau să plătească la spectacolele lor. Iar oamenii din Imre cârteau despre practicile nefirești ale vecinilor, dar când un apeduct

se prăbușea sau când se îmbolnăvea cineva, dădeau fuga după inginerii și doctorii instruiți la Universitate.

Ce să mai spun, totul era de fapt un armistițiu vechi și incomod, în care ambele părți se plângeau în vreme ce se tolerau în silă. Ceilalți aveau foloasele lor, doar că nu voiai să-ți măriți fiica cu unul din ei...

De vreme ce Imre era un asemenea cuib pentru muzică și teatru, ați crede că petreceam mult timp acolo, dar nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Fusesem acolo o singură dată. Wilem și Simmon mă duseseră la un han unde cânta un trio de muzicieni iscusiți: la lăută, flaut și toabă. Mi-am luat o bere cu un ban și m-am relaxat în scaun, dorind să mă bucur de o seară cu prietenii...

Însă n-am putut. La doar câteva minute după ce muzica a început, aproape că am ieșit în fugă. Mă îndoiesc că veți înțelege de ce, dar probabil trebuie să vă lămuresc dacă e ca lucrurile să capete vreun sens.

Nu suportam să aud muzică și să nu fiu parte din ea. Era ca și cum ați vedea-o pe femeia iubită în pat cu un altul. Nu. Nu tocmai. Era ca...

Eram ca unul dintre mâncătorii de dulce pe care-i văzusem în Bobcatran. Rășina de danar era ilegală, desigur, dar asta nu conta în multe părți ale orașului. Era vândută înfășurată într-o hârtie cernită, ca niște bomboane sau caramelle. Dacă o mestecai, te simțeai plin de euforie. Extaz. Mulțumire.

Dar după câteva ore începeai să tremuri, cuprins de o foame disperată pentru mai mult și foamea aceea devenea mai aprigă cu cât mai multă rășină foloseai. Odată am văzut o fată care n-avea mai mult de șaisprezece ani, cu ochii adânciți în orbite și dinții nefiresc de albi ai celor dependenți dincolo de orice speranță. Implora un marinar să-i dea rășina pe care acesta o ținea ridicată deasupra capului, râzându-și de ea. Îi spuse că era a ei dacă se dezbrăca și dansa goală pentru el, chiar acolo în mijlocul străzii.

Fata s-a supus, fără să-i pese cine o vedea, fără să-i pese că era aproape Miezul Iernii și că zăpada era de două palme. Și-a dat jos hainele și a început să danseze frenetic, cu picioarele subțiri și albe tremurând în zăpadă, cu mișcări jalnice și smucite.

Apoi, când marinarul a izbucnit în râs, clătinând din cap, a îngenunchiat în zăpadă, implorând și plângând, cuprinzându-i disperată picioarele, promițându-i că va face orice, orice...

Așa mă simțeam și eu când vedeam muzicieni cântând. Nu puteam să suport. Lipsa muzicii din viața mea de zi cu zi era ca o durere de măsea cu care mă obișnuisem. Puteam să trăiesc cu ea. Dar să mi se fluture prin fața ochilor lucrul pe care îl visam era peste poate. Așa că am evitat orașul până când problema taxei de studiu pe al doilea trimestru mă forță să trec râul. Auzisem că persoana de la care oricine putea să se împrumute, oricât de rele ar fi fost împrumuturile, se numea Devi.

Așa că am traversat râul Omethi peste podul de piatră și m-am îndreptat spre Imre. Aflasem că drumul spre sediul lui Devi era printr-o alee și urcând niște scări înguste de balcon dindărătul unei măcelării. Acea parte a orașului îmi amintea de Malul din Bobcatran. Miasma dezgustătoare de grăsime rancedă de la măcelărie mă făcu să mulțumesc cerului pentru briza răcoroasă de toamnă.

Am ezitat o clipă în fața ușii, uitându-mă în alee. Eram pe cale să mă implic în afaceri primejdioase. Un cămătar cealdim te putea da în judecată dacă nu-i achitai împrumutul. Un gaillet te-ar fi bătut sau te-ar fi jefuit. Sau ambele. Nu era cel mai cuminte plan al meu. Mă jucam cu focul.

Dar nu aveam de ales. Am tras o gură de aer în piept ca să mă calmez, m-am îndreptat de umeri și am bătut la ușă. Mi-am șters palmele asudate de mantie, sperând să fie cât de cât uscate atunci când aveam să dau mâna cu Devi. În Bobcatran învățasem că modul cel mai potrivit de a te purta cu asemenea oameni era să fii încrezător. Doar ocupația lor era să profite de pe urma slăbiciunilor altora.

Am auzit un sunet de zăvor greu tras în spate, apoi ușa se deschise, dezvăluind o față cu păr blond, drept, care-i încadra fața ca de spiriduș. Îmi zâmbi, drăguță ca o păpușă.

— Da?

— Îl caut pe Devi.

— Ai găsit-o. Intră.

Am pășit înăuntru. Fata închise ușa și trase zăvorul. Încăperea nu avea ferestre, dar era bine luminată și mirosea a levănțică, o schimbare bine-venită de la mirosul aleii. De pereți atârnav tot felul de ornamente, dar singurele obiecte de mobilier erau un mic birou, un raft de cărți și un pat cu baldachin cu draperiile trase în jur.

— Ia loc, te rog, arată ea spre birou.

Se așază îndărătul biroului și-și împreună mâinile pe el. Felul în care se purta mă făcu să-i regândesc vârsta. Mă înșelasem din cauza staturii ei scunde, însă chiar și așa nu putea să aibă mai mult decât douăzeci și ceva de ani, cu greu la ce mă așteptasem eu să găsesc.

Devi clipi cu drăgălășenie.

— Am nevoie de un împrumut, am spus.

— Ce-ar fi ca mai întâi să-mi spui cum te cheamă? zâmbi ea. Ținând cont că tu îmi știi deja numele.

— Kvothe.

— Nu zău? făcu ea, ridicând din sprânceană. Am auzit câte ceva despre tine.

Mă măsură din cap până-n picioare.

— Credeam că ești mai înalt.

Aș fi putut să spun același lucru despre ea. Întreaga situație mă descumpănise. Mă pregătisem pentru un bătaș plin de mușchi și pentru negocieri marcate de amenințări nu prea voalate și de bravade. Nu știam cum să mă port cu piticania asta zâmbăreață.

— Ce anume ai auzit? am întrebat să sparg tăcerea. Sper că nimic de rău.

— Și bune, și rele. Dar nimic plictisitor, rânji ea.

Mi-am strâns palmele laolaltă ca să nu mă joc cu degetele.

— Deci, cum anume facem asta?

— Nu-ți prea place să stai la taclale, nu-i așa? spuse ea cu un oftat scurt de dezamăgire. Foarte bine, mergem direct la afaceri. De cât ai nevoie?

— Cam în jur de un talant. De fapt, de opt parale.

Devi clătină din cap, cu părul său blond scuturându-se dintr-o parte în alta.

— Mi-e teamă că nu pot să fac așa ceva. Nu se rentează să împrumut mărunțiș.

M-am încruntat.

— Și ce sumă se rentează?

— Patru talanți. Suma minimă.

— Și dobânda?

— Cincizeci la sută la fiecare două luni. Așa că, dacă vrei să împrumuți cât mai puțin, asta înseamnă doi talanți la sfârșitul trimestrului. Poți să-mi plătești întreaga datorie de șase dacă vrei. Dar până nu primesc înapoi întreaga sumă, e doi talanți la fiecare trimestru.

Am încuviințat, deloc surprins. Era cam de patru ori dobânda fixată de cel mai hrăpăreț dintre cămătari.

— Dar plătesc dobândă la bani de care nu am adevărată nevoie.

— Nu, rosti ea, fixându-mă cu privirea. Plătești dobânda la bani împrumutați. Asta e înțelegerea.

— Ce spui de doi talanți? i-am propus eu. Atunci la sfârșitul...

Devi îmi făcu semn să tac.

— Nu ne târguim aici. Doar te informez de condițiile împrumutului. Îmi cer scuze dacă n-am clarificat asta de la bun început, zâmbi ea în semn de scuză.

Am privit-o cercetător, cum își ținea umerii, cum mă privea drept în ochi.

— Bine, am spus resemnat. Unde semnez?

Se uită la mine puțin nedumerită, cu fruntea încrețită.

— Nu e nevoie să semnezi nimic.

Deschise un sertar și scoase o sticluță maronie cu dop. O așeză pe birou, cu tot cu un ac lung.

— Doar puțin sânge.

Am înghețat în scaun, cu brațele căzându-mi în laturi.

— Nu-ți face griji, acul e curat, mă asigură ea. Am nevoie doar de vreo trei picături.

Mi-am găsit în sfârșit glasul:

— Sper că glumești.

Devi mă privi cu capul înclinat într-o parte și un mic zâmbet în colțul gurii.

— Nu știi? Nu prea se întâmplă să vină cineva la mine fără să știe toată povestea.

— Nu-mi vine să cred că cineva chiar... abia am reușit să îndrug.

— Nu toată lumea știe. De obicei, fac afaceri cu studenți și foști studenți. Oamenii de pe partea asta a râului ar crede că sunt un fel de vrăjitoare sau demon, sau altă asemenea prostie. Membrii Arcanumului știu exact de ce vreau sânge și ce pot să fac cu el.

— Și tu faci parte din Arcanum?

— Am făcut, rosti ea, cu zâmbetul pierindu-i puțin. Am ajuns Re'lar înainte să plec. Știu destule lucruri încât, cu puțin sânge, să nu te poți ascunde de mine. Pot să te dibui oriunde ai fi.

— Printre altele, am spus, gândindu-mă la momâia de ceară pe care i-o făcusem lui Hemme la începutul trimestrului.

Și acela era doar păr. Sângele ar fi mult mai eficient în a crea o legătură.

— Poți să mă omori.

Devi mă privi compătimator.

— Ești cam greu de cap să fii noul student minune al Arcanumului. Gândește-te bine. Aș rămâne în afaceri dacă mi-aș face obicei din vătămare prin magie?

— Magiștrii știu despre asta?

Devi râse la întrebarea mea.

— Pe trupul Domnului, evident că nu. Și nici conetabilul, episcopul sau mama. Eu știu și tu știi, spuse și arătă cu degetul între mine și ea. De obicei, asta e de ajuns să asigure o bună relație de afaceri între noi.

— Cum rămâne cu *excepțiile*? Dacă nu am cum să fac rost de bani până la sfârșitul trimestrului. Atunci ce?

Își desfăcu brațele și ridică din umeri.

— Atunci ajungem la o înțelegere. Ca doi oameni raționali. Poate ajungi să lucrezi pentru mine. Îmi spui niște secrete. Îmi faci o favoare.

Zâmbi și își trecu încet și lasciv privirea peste mine, râzând de stânjeneala mea.

— Dacă altfel nu se poate și te dovedești a fi prea dificil, aș putea să-ți vând sângele cuiva ca să-mi recuperez pierderile. Cu toții avem dușmani. Dar nu s-a întâmplat niciodată să fiu nevoită s-o fac. Simplul gând la asta îi face pe cei mai mulți să-și respecte învoiala.

Îmi observă tulburarea și coborî puțin din umeri, parcă dezamăgită.

— Haide, rosti ea blând. Ai venit aici așteptându-te la un gaillet cu ceafa groasă și pumnii zdreliți la cât a bătut la viața lui. Erăi pregătit să faci o înțelegere cu cineva care te-ar fi bătut de mama focului dacă întârzi ai cu o zi. Metoda mea e mai bună. Mai simplă.

— Asta e nebulie curată, am spus ridicându-mă în picioare. Nici nu mă gândesc.

Voioșia de pe chipul lui Devi se risipi.

— Vino-ți în fire, spuse ea, evident scoasă din sărite. Te porți ca un țăran care crede că încerc să cumpăr sufletul. E doar puțin sânge care să mă ajute să-ți dau de urmă. E ca un fel de garanție.

Îmi făcu semn să mă calmez, parcă încercând să netezească aerul.

— Fie, uite cum facem. Poți să împrumuți jumătate din suma minimă. Doi talanți. Ți-e mai ușor acum?

— Nu. Îmi pare rău că ți-am irosit timpul, dar nu pot s-o fac. Mai sunt și alți gaillet prin preajmă?

— Cum să nu. Dar nu mă simt prea dispusă să-ți dau asemenea informații.

Mă privi cu capul puțin înclinat.

— Apropo, astăzi e ziua de aprinziș, nu? Nu trebuie să-ți plătești studiile până mâine la prânz?

— Găsesc pe altcineva pe cont propriu, m-am răstit eu.

— Sunt sigură că poți, doar ești băiat deștept.

Îmi făcu semn să plec cu dosul palmei.

— Știi drumul de întoarcere. Să te gândești cu drag la Devi în două luni, când o huidumă îți zboară dinții din căpșorul ăla frumos.

După ce am lăsat-o pe Devi, am luat-o la pas pe străzile din Imre, agitat și fierbând de supărare, încercând să-mi pun ordine în gânduri, încercând să găsesc o soluție la problema mea.

Aveam șanse bune să plătesc un împrumut de doi talanți. Speram să cresc în rang la Partizanat cât de curând. Odată ce mi s-ar fi permis să am propriile proiecte, aș fi început să câștig bani buni. Tot ce trebuia să fac era să mă țin de cursuri. Era doar o chestiune de timp.

De fapt, asta împrumutam eu: timp. Încă un trimestru. Cine știa ce oportunități aveau să apară în următoarele două luni?

Dar chiar și în clipele când încercam să mă conving de ea, știam că era o idee proastă. Căutam necazul cu lumânarea. N-aveam încotro, trebuia să-mi înghit mândria și să văd dacă Wil, Sim sau Sovoy îmi puteau împrumuta cele opt parale de care aveam nevoie. Am suspinat, resemnându-mă la gândul că aveam să petrec un trimestru de dormit pe drumuri și de mâncat pe unde apucam. Măcar nu putea să fie mai rău decât în Bobcatran. Era cât pe ce să mă îndrept spre Universitate, când pașii mă purtară pe lângă fereastra unei case de amanet. Am simțit o durere veche în degete...

— Cât ceri pentru lăuta cu șapte corzi? m-am trezit că întreb.

Până în ziua de azi nu-mi aduc aminte să fi intrat în prăvălie.

— Patru talanți în cap, răspunse proprietarul cu un zâmbet larg.

Bănuiam că fie era o afacere nouă pentru el, fie era puțin beat. Cămătarii nu sunt niciodată binedispuși, nici măcar în orașe bogate ca Imre.

— Aha, am făcut, fără să mă deranjez să-mi ascund dezamăgirea. Pot să mă uit la ea.

Bărbatul mi-o întinse. Nu era cine știe ce. Fibrele de lemn erau inegale, lacul era ciobit și zgâriat. Plectrele erau făcute din catgut și trebuiau înlocuite, dar, cum de obicei nu mă foloseam de ele la cântat, asta nu mă preocupa. Cutia de rezonanță era din lemn de trandafir, așa că sunetul scos nu putea fi foarte melodios. Dar pe de altă parte, lemnul de trandafir ar fi mai potrivit într-o cârciumă aglomerată, unde s-ar ridica peste glasurile mușteriiilor. Am bătut-o cu degetul și mi-a răspuns cu un zumzet. Sănătos, dar nu melodic. Am început s-o acordez, ca să am o scuză să o țin ceva mai mult în mâini.

— Aș putea să o las la trei și jumătate, spuse omul din spatele tejghelei.

Am ciulit urechile, deoarece prinsesem ceva în tonul lui: disperarea. Abia atunci mi-am dat seama că o lăută urâtă, folosită nu s-ar vinde prea bine într-un oraș plin de nobili și de muzicieni cu dare de mână. Am clătinat din cap.

— Corzile sunt vechi.

De fapt, era un stare bună, dar speram ca el să nu știe asta.

— Într-adevăr, spuse, asigurându-mă de ignoranța lui, dar corzile sunt ieftine.

— Să spunem, am rosti eu nu prea încântat.

Cu un plan în minte, am dezacordat fiecare strună doar puțin. Am cântat câteva note și am ascultat cu luare-aminte sunetul strident. M-am uitat acru la gâtul lăutei.

— Cred că gâtul ar putea fi crăpat.

Am atins o notă minoră care suna chiar și mai rău.

— Nu ți se pare crăpat?

Am zdrăngănit încă o dată, mai tare.

— Trei și două parale? întrebă el cu o umbră de speranță.

— Nu e pentru mine, am spus de parcă l-aș fi corectat. E pentru fratele meu mai mic. Mucosul nu mă lasă în pace cu asta.

Am mai cântat un acord și m-am strâmbat.

— Poate că împielitatul ăla mic mă calcă pe nervi, dar nu sunt atât de nemilos încât să-i iau o lăută cu gâtul crăpat.

Am făcut o pauză cu subînțeles. Când nu spuse nimic, i-am dat un mic imbold.

— Nu pentru trei și două parale.

— Trei talanți în cap? întrebă, încă agățându-se de speranță.

Pentru ochii lui, țineam lăuta fără să mă sinchisesc de ea. Dar în adâncul meu, o strângeam cu patimă, până să-mi sângereze palmele. Nu pot să sper că veți înțelege. Când Chandrienii mi-au măcelărit trupa, au distrus orice fărâma de familie și cămin pe care o cunoscusem vreodată. Dar, într-un fel, a fost chiar mai rău când lăuta tatălui meu a fost sfărâmată în Bobcatran. Fusesse asemenea pierderii unui braț, a unui ochi, a unui organ vital. Fără muzica mea, rățăcisem ani buni prin Bobcatran, pe jumătate mort, ca un veteran schilod sau ca un mort umblător.

— Ascultă, i-am spus sincer. Îți dau doar doi talanți și două parale. Mi-am scos punga. Poți să-mi iei oferta sau poți să ții chestia asta urâtă să adune praf pe un raft pentru următorii zece ani.

L-am privit drept în ochi, atent să nu mi se citească pe față cât de mult țineam să iau lăuta. Aș fi făcut orice să fie a mea. Aș fi dansat gol

în zăpadă. I-aș fi cuprins picioarele, tremurând înnebunit, promițându-i că fac orice, orice...

Am numărat doi talanți și două parale pe tejgheaua dintre noi. Erau aproape toți banii pe care îi economisiseam pentru taxa de trimestru. Am apăsat fiecare monedă pe masă.

Bărbatul îmi aruncă o privire lungă, iscoditoare. Am mai pus o para și am așteptat. Și am așteptat. În final, când a dat să ia banii, figura îi era la fel de lăcomă ca a oricărui alt cămătar pe care-l văzusem.

Devi deschise ușa și-mi zâmbi.

— Măi, măi. Sincer, nu mă așteptam să te mai văd. Intră.

Încuie ușa în spatele meu și se îndreptă spre birou.

— Deși nu pot să spun că sunt dezamăgită, spuse și îmi zâmbi strengărește peste umăr. Speram să fac o mică afacere cu tine.

Se așeză la birou.

— Așa deci, doi talanți?

— De fapt, mai bine patru.

De ajuns să-mi permit să plătesc taxa și un pat în Morișcă. Puteam să dorm afară, în vânt și ploaie. Lăuta mea merita mai mult.

— Minunat, spuse ea și scoase sticluța și acul.

Acum că aveam lăuta, trebuia să-mi țin intacte vârfulurile degetelor, așa că m-am înțepat în dosul palmei și am lăsat trei stropi de sânge să se adune și să cadă în sticluța maronie. I-am întins-o lui Devi.

— Aruncă și acul acolo.

Zis și făcut.

Devi unse dopul cu o substanță transparentă și îl împinse în gura sticlei.

— Un lipici foarte isteț de la prietenii noștri de peste râu. Așa, nu pot să deschid sticla fără s-o sparg. Când îți plătești datoria, o primești înapoi și poți să dormi liniștit știind că nu ți-am păstrat din sânge.

— Asta dacă nu cumva ai și solventul, am remarcat eu.

Devi mă sfredeli cu privirea.

— Nu ești genul care să aibă încredere în alții, nu-i așa?

Scotoci printr-un sertar, scoase niște ceară pentru peceti și începu să o încălzească deasupra lămpii de pe birou.

— Bănuiesc că nu ai un sigiliu, un inel sau ceva asemănător? întrebă în vreme ce turnă ceara peste dopul sticluței.

— Dacă aș avea bijuterii pe care să le vând, n-aș fi aici, am mormăit.

Am apăsat cu degetul mare pe ceară, care lăasă o urmă ușor de recunoscut.

— Ar trebui să fie de-ajuns.

Devi luă o peniță cu diamant și scrijeli un număr pe sticluță, apoi scoase o foaie. Scrise ceva pe ea după care o flutură, așteptând ca cerneala să se usuce.

— Poți să duci asta la orice cămătar, nu contează pe ce parte a râului, spuse ea veselă și îmi întinse foaia. E o plăcere să fac afaceri cu tine. Ținem legătura.

M-am îndreptat spre Universitate cu bani în pungă și greutatea mângâietoare a lăutei pe umăr. Era uzată, urâtă și mă costase scump în bani, sânge și liniște sufletească.

Am iubit-o ca pe o odraslă, ca pe aerul pe care-l răsufлам, ca pe propria mamă.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU – Smoală și cositor

La începutul celui de-al doilea trimestru, Kilvin îmi dădu permisiunea să studiez scrijeldica. Lucru care ridică imediat câteva sprâncene, dar nu și în Partizanat, unde mă dovedisem a fi un muncitor și un student sârguincios.

Scrijeldica e, pe scurt, un set de unelte pentru canalizarea forțelor. Ca un fel de simpatie materializată.

De exemplu, dacă gravez o cărămidă cu runa *ule* și o alta cu runa *doch*, cele două rune determină cele două cărămizi să se lipească una de cealaltă, ca și cum ar fi fost date cu mortar. Dar nu e atât de simplu. Cele două rune ar zdrobi cărămizile cu forța lor de atracție. Ca să prevenim așa ceva, trebuie să adăugăm runa *aru* pe fiecare din ele. *Aru* e runa pentru argilă și face să stea lipite cele două bucăți de argilă, rezolvând problema.

Doar că *aru* și *doch* nu se potrivesc. Sunt de forme diferite. Ca să le potrivim, trebuie să adăugăm câteva rune de legătură, cum ar fi *gea* și *teh*. Apoi, pentru echilibru, trebuie să adăugăm *gea* și *teh* și pe cealaltă cărămidă. Atunci, cele două cărămizi vor sta lipite fără să se spargă.

Dar asta numai dacă toate cărămizile ar fi făcute din argilă. Unele nu sunt. Așa că de obicei e mai bine să amesteci fier în materialul cărămizii înainte de ardere. Evident, asta înseamnă că trebuie să folosești *fehr* în loc de *aru*. Apoi trebuie să schimbi *teh* și *gea* între ele ca să se potrivească la capete...

După cum vedeți, mortarul e metoda mai simplă și mai de nădejde pentru a lipi cărămizi.

Am studiat scrijeldica sub Cammar. Bărbatul chior, plin de cicatrici era portarul lui Kilvin. Numai după ce erai în stare să-i demonstrezi că ai cunoștințe temeinice de scrijeldică puteai să devii ucenic la unul dintre artizanii mai experimentați. Îi asistai în proiectele lor și în schimb îți arătau subtilitățile meșteșugului. Runele erau în număr de o sută nouăzeci și șapte. Era ca și cum trebuia să înveți o nouă limbă, doar că era una care conținea aproape două sute de litere necunoscute și de multe ori trebuia să-ți născocești propriile cuvinte. Cei mai mulți studenți au nevoie de cel puțin o lună de

studiu până când Cammar îi consideră pregătiți să treacă mai departe. Unora le ia un întreg trimestru.

De la un capăt la altul, mie mi-a luat șapte zile. Cum?

În primul rând, eram hotărât. Alți studenți își puteau permite să treacă prin cursuri cu încetul. Părinții sau patronii lor le acopereau cheltuielile. Eu, pe de altă parte, trebuia să urc cât mai rapid în ierarhia artizanilor, ca să câștig bani lucrând la propriile proiecte. Prioritatea mea nu mai era taxa de studii, ci Devi.

În al doilea rând, eram strălucit. Și nu era doar o strălucire de toate zilele. Era o strălucire excepțională.

În ultimul rând, aveam noroc. Pur și simplu.

Am călcat pe acoperișul peticit al Axului cu lăuta aruncată la spate. Amurgul mă întâmpina șters, înnorat, dar deja știam pe unde să calc. Mă țineam pe smoolă și pe cositor, știind că țiglele roșii sau ardezia cenușie erau înșelătoare sub pași.

La un moment dat în reconstrucția Axului, una dintre curții rămase izolată. Se putea ajunge la ea numai printr-o fereastră înaltă din una dintre sălile de lectură sau coborând un măr noduros, asta dacă se întâmpla să fii pe acoperiș.

Mergeam acolo să exersez la lăută. Patul meu din Morișcă nu era locul ideal. Nu doar că muzica era considerată o activitate deșănțată de această parte a râului, dar mi-aș fi făcut și mai mulți dușmani cântând în vreme ce colegii mei încercau să doarmă sau să învețe. Așa că veneam aici. Era locul ideal, retras și practic la o aruncătură de băț depărtare. Tufișurile crescuseră sălbatic și pajiștea devenise un câmp de luptă între buruieni și flori. Însă sub măr se găsea o bancă numai potrivită pentru nevoile mele. De obicei, veneam noaptea târziu, când Axul era încuiat și pustiu. Dar astăzi era theden, ceea ce însemna că, dacă mâncam cina în grabă, aveam aproape o oră între cursul lui Elxa Dal și lucrul la Partizanat. Suficient timp să exersez.

Totuși, când am ajuns deasupra curții, am zărit lumini prin ferestre. Prelegerea lui Brandeur se prelungise. Așa că am rămas pe acoperiș. Ferestrele sălii de conferințe erau închise, așadar șansele să fiu auzit erau slabe.

M-am sprijinit cu spatele de un horn din apropiere și am început să cânt. După cam zece minute luminile se stinseră, dar am preferat să rămân acolo decât să pierd timp coborând. Eram pe la jumătatea lui „Tim Trei Bătăi“, când soarele ieși de după nori. Lumina aurie înghiți acoperișul, revărsându-se de pe el în curtea de dedesubt.

Atunci am auzit zgomotul din curte. Un foșnet brusc, ca al unui animal speriat. Dar fu urmat de un altul, un zgomot ce nu putea să fie al unei verigi sau a unui iepure în tufiș. Era un zgomot surd, un pocnet ușor metalic, ca și cum cineva scăpase o bucată de fier.

M-am oprit din cântat, cu melodia pe jumătate terminată încă răsunându-mi în cap. Oare să fi fost un alt student care mă asculta? Mi-am băgat lăuta în toc și m-am îndreptat spre buza acoperișului să cercetez.

Nu vedeam nimic prin desișul care acoperea marginea de răsărit a curții. Să fi urcat un student pe fereastră?

Asfințitul lăsa rapid loc serii și până să cobor pe măr aproape toată curtea era cufundată în umbră. De acolo vedeam că fereastra înaltă era închisă; nimeni nu venise pe acolo. Deși se întuneca văzând cu ochii, curiozitatea îmi învinse precauția și am intrat în tufișuri.

Era mult spațiu acolo. Porțiuni întregi de tufiș erau goale, acoperite de carapacea verde a ramurilor și lăsaus destul spațiu să stai ghemuit. Mi-am însemnat locul în minte drept bun loc de dormit dacă nu aveam destui bani de cazare în Morșișcă trimestrul următor.

Chiar și în lumina ce trăgea să moară vedeam că eram singur acolo. Nu era loc pentru ceva mai mare de un iepure să se ascundă. Nu puteam să observ nici ceva care să facă un zgomot metalic.

Fredonând corul din „Tim Trei Bătăi“, m-am târât până pe cealaltă parte a tufișului. Doar când am ajuns acolo am observat grătarul de drenaj. Văzusem unele similare răsfirate prin Universitate, dar acesta era mai vechi și mai mare. De fapt, deschizătura putea fi suficient de mare pentru ca un om să intre pe acolo, dacă ar fi dat grilajul la o parte.

După câteva ezitări, mi-am înfășurat degetele în jurul uneia dintre barele reci de metal și am tras. Grilajul greoi se deschise cam trei degete înainte să se oprească. În lumina slabă nu-mi dădeam seama de ce nu se ridică mai mult. Am tras mai tare, dar n-am reușit să-l

urnesc. Până la urmă m-am dat bătut și i-am dat drumul. Căzu cu un zgomot surd, ușor metalic. Ca și când cineva ar fi scăpat o bucată de fier.

Apoi degetele simțiră ceva ce scăpase ochilor: un labirint de creștături pe suprafața gratiilor. M-am uitat mai îndeaproape și am recunoscut câteva dintre runele pe care le învățam de la Cammar: *ule* și *doch*.

Atunci ceva se petrecu în mintea mea. Corul din „Tim Trei Bătăi“ se potrivea cu runele pe care le studiasem în ultimele zile sub vegherea lui Cammar.

Doch și Ule amândouă
Ca să faci legare nouă.
Reh e pentru căutare,
Kel pentru-a găsi e tare.
Gea e cheie,
Teh e lacăt,
Pesin apă,
Resin piatră.

Înainte să continui, răsună al șaselea clopot. Sunetul îmi întrerupsese reveria. Dar când am dat să mă ridic, mâna nu-mi atinse pământ și frunze. Atinse ceva rotund, dur și neted: un măr verde.

Am ieșit dintre tufe și m-am îndreptat spre colțul de nord-vest, de unde se înălța mărul. Nu am văzut nici un măr pe pământ. Era prea devreme în an pentru asta. Pe deasupra, grilajul de fier era tocmai în cealaltă parte a curții. Nu putea să se fi rostogolit atât de departe. Trebuie să fi fost cărat de cineva.

Neștiind ce să cred, dar conștient că eram în întârziere pentru tura de seară din Partizanat, am urcat mărul, mi-am luat lăuta și m-am grăbit spre atelierul lui Kilvin.

Mai târziu în acea noapte, am aranjat restul runelor pe muzică. Mi-a luat câteva ore, dar când am terminat parcă aveam un tabel în cap. Ziua următoare, Cammar mă trecu printr-o examinare riguroasă, pe care am trecut-o cu brio.

Pentru următoarea etapă a educației mele în Partizanat, am devenit ucenicul lui Manet, studentul bătrân, cu păr zbârlit pe care-l cunoscusem în primele zile la Universitate. Manet era acolo de aproape treizeci de ani, și toată lumea îl cunoștea drept eternul E'lr. Dar în ciuda faptului că aveam același rang, Manet avea mai multă experiență practică decât zece studenți de rang mai mare la un loc. Era răbdător și amabil. În fapt, îmi amintea de vechiul meu dascăl, Abenthy. Doar că Abenthy cutreiera lumea ca un spoitor fără odihnă, în timp ce se știa prea bine că Manet nu dorea altceva decât să rămână la Universitate pentru restul zilelor.

Manet începu cu lucruri mici, învățându-mă formule simple, precum cele pentru sticlă întărită sau coșuri calde. Sub oblăduirea lui, am învățat meșteșugul de artizan la fel de repede cum învățam orice altceva și nu trecu mult timp până să lucrăm cot la cot la proiecte mai complexe, precum mâncătoare de căldură și lămpi simpatetice. Obiecte într-adevăr complexe, ca ornicele simpatetice îmi erau încă peste posibilități, dar știam că asta era doar o problemă de timp. Din nefericire, timpul avea să se dovedească a fi mult prea scurt.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI – Arderea

Acum că aveam din nou o lăută însemna că îmi recăpătasem muzica, dar mi-am dat seama cât de curând că ruginisem în acei trei ani. Lucrul din ultimele luni la Artizanat îmi întărise degetele, dar nu într-un tot în cele mai bune privințe. Am petrecut câteva zile de frustrare până să ajung să cânt confortabil pentru măcar o oră la rând.

Poate că aș fi progresat mai repede dacă nu aș fi fost ocupat până peste cap cu celelalte studii. Petreceam două ore pe zi la Clinică, fugind de colo-colo sau stând să asist, o medie de două ore de teorie și calcule la matematică și trei ore cu Manet în Partizanat, în care învățam trucurile meseriei.

Și mai erau orele de magie simpatetică pentru avansați, cu Elxa Dal. În afara sălii de clasă, Elxa Dal era fermecător, manierat și chiar puțin ridicol când îl apuca melancolia. Dar când preda, personalitatea lui oscila între profetul nebun și toboșarul de la galerele de sclavi. În fiecare zi de curs cu el ardeam energie în valoare de la trei la cinci ore.

Cum mai aveam și munca plătită la atelierul lui Kilvin, abia aveam timp să mănânc, să dorm și să învăț, darămite să dedic lăutei mele timpul pe care îl merita.

Muzica e o amantă mândră, năbădăioasă. Dacă îi acorzi timpul și atenția pe care o merită, e a ta. Dacă îi greșești, va veni o zi când o vei chema și nu-ți va răspunde. Așa că am început să dorm mai puțin ca să-i dau timpul de care avea nevoie.

După un răstimp cu acest orar, eram puțin extenuat. După trei răstimpuri, încă mă descurcam, însă doar grație hotărârii sumbre, strângând din dinți. Undeva în al cincilea răstimp, am început să arăt semne clare de uzură.

Chiar în acea perioadă am apucat să mă bucur de ocazia rară a unui prânz comun cu Wilem și Simmon. Își luaseră prânzul de la niște taverne din apropiere. Eu nu-mi permiteam să arunc un sfânt pe o plăcintă cu carne și mere, așa că am șterpelit din cantină niște pâine de secară și un cârnat mai ars.

Ne-am așezat pe banca de piatră de sub stâlpul la care fusesem biciuit. Locul mă umpluse de teroare după biciuire, dar mă forțasem să petrec timp acolo ca să-mi dovedesc că eram în stare. După ce locul încetase să mă supere, ședeam pe ea doar ca să mă amuz de privirile studenților care treceau pe acolo. Acum ședeam acolo pentru că era confortabil. Era cuibușorul meu.

Și, pentru că petreceam destul timp împreună, devenise și locul de întâlnire al lui Wilem și Simmon. Chiar dacă îmi credeau alegerea de loc una ciudată, nu mi-au pomenit de ea.

— Nu prea te-am mai văzut pe-aici. Ai fost bolnav? întrebă Wilem, cu gura plină de plăcintă cu carne.

— Cum să nu. A fost bolnav o lună întregă, observă Simmon sarcastic.

Wilem se uită urât la el și mormăi ceva, aducându-mi aminte de Kilvin. Figura pe care o făcu îl amuză pe Simmon.

— Wil e mai politicos decât mine. Pun rămășag că ți-ai petrecut toate orele libere până în Imre și înapoi. Ai făcut curte unei frumoase muziciene, spuse și arătă spre tocul de lăută de lângă mine.

— Arăți de parcă ai fost bolnav, rosti Wilem cu o privire îngrijorată. Femeia ta n-a avut grijă de tine.

— Suferă din dragoste, se băgă Sim, făcând-o pe atotștiutorul. Nu poate să mănânce. Nu poate să doarmă. Se gândește la ea în timp ce ar trebui să-și învețe la calcule.

Nu știam ce să zic.

— Vezi? făcu Simmon către Wil. I-a furat și limba, nu doar inima. Toate cuvintele lui sunt doar pentru urechea ei. Nu poate să ne acorde niciunul.

— Nu poate să ne acorde nici din timpul lui, remarcă Wilem, cu fața în plăcinta sa ce se micșora văzând cu ochii.

Era adevărat. Îmi neglijasem prietenii chiar mai mult decât mă neglijasem pe mine. M-am simțit cuprins de vinovăție. Nu puteam să le spun întregul adevăr, că trebuia să învăț cât mai mult în semestrul acela pentru că probabil avea să fie ultimul. Eram lefter.

Dacă nu înțelegeți de ce nu m-a lăsat inima să le spun, atunci mă îndoiesc că ați fost cu adevărat săraci măcar o clipă. Mă îndoiesc că puteți să înțelegeți cât de jenant e să ai doar două cămăși de schimb,

să-ți tai părul cât poți de bine deoarece nu-ți permiți un frizer. Am pierdut un nasture și nu aveam un gologan ca să-mi cumpăr unul la fel. Mi-am rupt pantalonii în genunchi și a trebuit să mă mulțumesc cu ață de culoarea greșită ca să-i cos. Nu-mi permiteam sare pentru mâncare sau să beau în rarele seri când ieșeam cu prietenii.

Banii pe care îi câștigam în atelierul lui Kilvin se duceau pe lucrurile esențiale: cerneală, săpun, strune de lăută... Singurul lucru pe care mi-l puteam permite era mândria. Nu suportam gândul ca bunii mei prieteni să afle în ce situație mizeră mă aflam. Dacă dădea norocul peste mine, poate aș fi reușit să adun doi talanți cu care să plătesc dobânda datoriei la Devi. Dar numai prin intervenție divină aș fi reușit să adun destui bani să o plătesc și să-mi rămână bani pentru taxa pe trimestrul viitor. După ce aveam să fiu alungat de la Universitate și îmi plăteam datoria la Devi nu știam ce aș fi putut să fac. Poate să mă îndrept spre Anilin, să o caut pe Denna.

M-am uitat la ei, fără să știu ce să le spun.

— Wil, Simmon, îmi pare rău. Doar că am fost foarte ocupat în ultimul timp.

Simmon deveni puțin mai serios și mi-am dat seama că fusese într-adevăr supărat din pricina absenței mele inexplicabile.

— Să știi că și noi suntem ocupați. Am retorică, chimie și învăț siareză. Să știi că încep să-ți urăsc limba, nemernicule, îi spuse el lui Wil.

— *Tu kralim*, îi răspunse amiabil tânărul ceald.

Simmon se întoarse din nou spre mine și-mi vorbi cu remarcabilă candoare.

— E doar că am vrea să te vedem mai des decât o dată la câteva zile și asta când dai fuga de la Ax la Partizanat. Fetele sunt minunate, recunosc asta, dar când una din ele îmi răpește un prieten devin puțin gelos. Nu că m-aș gândi la tine ca la unul, zâmbi el.

Abia am reușit să-mi înghit nodul din gât. Nu-mi aduceam aminte când cineva îmi simțise lipsa ultima oară. Pentru mult timp, nu avusesem pe nimeni căruia să-i fie dor de mine. Am simțit cum lacrimi fierbinți dădeau să-mi izvorască.

— Sincer, nu e nici o fată. Vorbesc serios.

Am înghițit din nou, căutând să-mi mențin stăpânirea de sine.

— Sim, cred că ne scapă ceva aici. Uită-te bine la el, spuse Wilem, privindu-mă bănuitor.

Simmon mă privi la fel de iscoditor. Privirile lor reușiră să mă enerveze, împingându-mă de la hotarul lacrimilor.

— Așa deci, începu Wilem de parcă ținea o prelegere. De câte trimestre e tânărul nostru E'lr la Universitate?

Înțelegerea se așeză pe figura sinceră a lui Sim.

— Of.

— Are cineva de gând să-mi spună și mie? am întrebat îmbufnat.

Wilem îmi ignoră întrebarea.

— La câte cursuri mergi?

— La toate, am spus, bucuros că aveam o scuză să mă plâng. Geometrie, observație la Clinică, simpatie avansată cu Elxa Dal și mai am și ucenicia la Manet, în Partizanat.

Simmon părea puțin uluit.

— Nu-i de mirare că arăți de parcă n-ai dormit de un răstimp, spuse el.

Wilem încuviință pentru sine.

— Și încă lucrezi în atelierul lui Kilvin, nu?

— Câteva ore în fiecare noapte.

Simmon părea îngrozit.

— Și în același timp mai înveți să cânti la un instrument? Ești nebun?

— Muzica e singurul lucru care mă ține sănătos la minte, am spus, aplecându-mă să-mi ating lăuta. Și nu învăț să cânt. Am nevoie doar de puțin exercițiu.

Wilem și Simmon schimbă priviri între ei.

— Cât timp crezi că mai are?

Simmon mă privi gânditor.

— Un răstimp și jumătate, cel mult.

— Ce vrei să spui?

Wilem se întinse spre mine.

— Cu toții mușcăm mai mult decât putem mesteca mai devreme sau mai târziu. Dar unii nu știu când să scuipe când au gura plină. Se epuizează. Unii renunță, alții își pică examenele. Unii o iau razna,

spuse și se bătu pe tâmplă. De obicei, li se întâmplă studenților aflați în primul lor an.

— Nu am mușcat prea mult, am protestat eu.

— Uită-te într-o oglindă, îmi sugeră Wilem.

Am deschis gura să-i asigur că eram bine, însă tocmai atunci am auzit semnalul de începere a orei, așa că am avut timp numai pentru un rămas-bun grăbit. Chiar și așa, a trebuit să alerg ca să ajung la timp la cursul de magie simpatetică pentru avansați.

Elxa Dal stătea între două creuzete de mărime medie. Cu barba sa atent tunsă și roba neagră, încă îmi amintea de imaginea stereotipică a vrăjitorului care apărea în atâtea piese proaste din Atur.

— Ceea ce fiecare dintre voi trebuie să-și amintească e că simpatistul e legat de flacăra. Noi îi suntem stăpâni și servitori.

Își vârî mâinile în mânecile lungi și reîncepu să se plimbe prin sală.

— Suntem stăpânii focului, pentru că îl putem manipula.

Magistrul lovi unul dintre creuzete cu palma, făcându-l să răsunе încet. Flăcările se aprinseră în cărbuni și își arătară limbile înfometate.

— Energia din toate lucrurile aparține arcanistului. Noi poruncim focului, iar focul se supune.

Dal se îndreptă agale spre celălalt colț al încăperii. Creuzetul din spatele său se potoli în vreme ce acela spre care se îndrepta se trezi la viață și începu să ardă. Îi apreciam apetența pentru spectacol.

Dal se opri și se întoarse către clasă.

— Dar suntem și slugile focului. Pentru că focul e cea mai comună formă de energie și fără energie puterea noastră ca simpatişti e de puțin folos.

Se întoarse cu spatele și începu să șteargă formule de pe tablă.

— Adunați-vă materialele și o să vedem cine trebuie să se pună cu E'lr Kvothe astăzi.

Începu să scrie cu creta o listă cu numele tuturor studenților de față. Al meu era primul. Acum trei răstimpuri, Dal începuse să ne facă să concurăm unul împotriva altuia. Le spunea dueluri. Cu toate că era o pauză bine-venită de la monotonia unei prelegeri, activitățile mai recente aveau și un aspect mai sinistru.

În fiecare an, aproape o sută de studenți părăseau Arcanumul, poate un sfert din ei cu ghildarele la gât. Asta însemna că în fiecare an în lume erau încă o sută de oameni care fuseseră instruiți să folosească magia simpatetică. Oameni împotriva cărora, pentru un motiv sau altul, puteai să fii nevoit să te măsoari mai târziu în viață. Deși Dal nu o spusese răspicat, știam că eram învățați ceva ce depășea simpla concentrare și inventivitate. Eram învățați să luptăm.

Elxa Dal ținea cu mare atenție socoteala rezultatelor. Într-o clasă de treizeci și opt, eram singurul încă neînving. În clipele acelea, până și cei mai încăpățânați și invidioși dintre colegi erau nevoiți să recunoască faptul că rapida mea intrare în Arcanum nu fusese doar o întâmplare.

De asemenea, duelurile puteau fi și profitabile într-o mică măsură, fiindcă se mai paria pe ascuns. Când voiam să pariem pe propriile noastre dueluri, Sovoy și cu mine puneam pariul unul pentru celălalt. Asta deși eu rar aveam bani de pariat. Astfel că nu din vreo întâmplare ne-am ciocnit din *greșeală*, în vreme ce adunam materiale. Am lăsat să-i pice două parale în mână. Le strecură în buzunar fără să se uite la mine.

— Vai mie, cineva e destul de încrezător astăzi, șopti el.

Am ridicat nepăsător din umeri, deși eram destul de agitat în sinea mea. Începusem trimestrul fără o lețcaie și mă descurcasem cu greu până atunci. Dar cu o zi înainte, Kilvin îmi plătise pentru un răstimp de lucru: două parale. Toți banii pe care îi aveam.

Sovoy începu să scoțoască printr-un sertar, scoțând ceară simpatetică, sfoară și câteva bucăți de metal.

— Nu știi cât de mult te pot ajuta. Șansele nu sunt prea bune. Mă gândesc că nu pot scoate mai mult de trei la unu. Ești încă interesat dacă sunt atât de scăzute?

Am oftat. Șansele erau scăzute datorită șirului meu de invincibilitate. Ieri fuseseră de doi la unu, adică trebuia să pariez două parale ca să câștig una.

— Am un mic plan. Nu paria până ce nu s-au stabilit termenii duelului. Ar trebui să pariezi cel puțin trei la unu împotriva mea.

— *Împotriva* ta? murmură el în timp ce aduna un braț de materiale. Doar dacă nu cumva ai de gând să-l provoci pe Dal.

Mi-am ferit fața să ascund faptul că roșisem la complimentul său.

Dal bătu din palme și cu toții ne luarăm locurile. Eu am fost pus împotriva lui Fenton, un tânăr din Vintas. Era cu o treaptă sub mine în clasamentul lui Dal. Îl respectam ca pe unul dintre puținii din clasă care m-ar fi putut pune în dificultate dacă situația îl favoriza.

— Bine atunci, spuse Elxa Dal, frecându-și mâinile de nerăbdare. Fenton, ești mai jos în rang, alege-ți otrava.

— Lumânare.

— Și legătura? întrebă Dal, aproape ritualic.

Cu lumânările era întotdeauna fie fitilul, fie ceara.

— Fitil, spuse și ridică o bucată pentru ca toți să o vadă.

Dal se întoarse spre mine.

— Legătura?

Am scormonit într-un buzunar și mi-am dezvăluit legătura cu o înfloritură.

— Pai.

Întreaga clasă începu să murmure la auzul alegerii mele. Era o legătură ridicolă. În cel mai bun caz, puteam să sper la un transfer de trei procente, poate cinci. Fitilul lui Fenton era de zece ori mai bun.

— Pai?

— Pai, am repetat cu mai multă încredere decât simțeam de fapt.

Dacă asta nu-mi mărea cota de câștig, nu știam ce ar fi făcut-o.

— Atunci pai să fie, rosti Dal. E'lr Fenton, cum Kvothe e neînving, ai dreptul să alegi sursa.

Un râs înăbușit mătură sala de clasă. Inima îmi stătu în loc. Nu mă așteptasem la asta. De obicei, cine nu alege jocul are dreptul să aleagă sursa. Plănuisem să mă folosesc de un creuzet, știind că enorma cantitate de căldură mi-ar anula handicapul.

Fenton rânji, știindu-se în avantaj.

— Nicio sursă.

Dinții mi se încleștară. Puteam să extragem doar din căldura noastră corporală. Lucru dificil chiar și în cele mai bune împrejurări, ca să nu vorbim că era și puțin primejdios.

Nu aveam cum să câștig. Nu doar că urma să-mi sfârșesc șirul neîntrerupt de victorii, dar nu puteam nici să-i fac semn lui Sovoy să nu-mi mai parieze cele două parale. Am încercat să-i întâlnesc

privirea, dar era deja prins în negocieri intense, șoptite cu alți câțiva studenți.

Fără cuvinte, Fenton și cu mine ne-am pus de o parte și de alta a unei mese mari de lucru. Elxa Dal așează câte o lumânare groasă înaintea fiecăruia. Ținta era să aprinzi lumânarea adversarului fără să-l lași să facă același lucru cu a ta.

Asta însemna să-ți împărți mintea în două. Prima parte a minții încerca să mențină Alarul că fitilul (sau paiul, dacă erai prost) din mâna ta era unul și același cu fitilul lumânării pe care trebuia s-o aprinzi. Apoi luai energie din sursă ca să o aprinzi.

Între timp, a doua parte a minții era ocupată încercând să se țină de credința că bucata de fitil a adversarului nu era una și aceeași cu a lumânării tale. Dacă toate astea par dificile, credeți-mă, nici nu puteți să vă imaginați cât.

Mai rău, nici unul din noi nu avea o sursă din care să tragă căldură. Trebuia să fii atent când te foloseai pe tine pe post de sursă. Trupul omenesc e cald pentru un motiv. Răspunde foarte rău când își pierde căldura.

La un semn din partea lui Elxa Dal, am început. De la bun început mi-am dedicat întreaga minte apărării propriei lumânări, încercând între timp să găsesc o cale să ies din impas. Nu aveam cum să câștig. Nu contează cât de îndemânativ ești ca spadasin, nu ai cum să câștigi când adversarul are o sabie din oțel Ramston și tu ai ales să lupți cu o nuia de trestie.

M-am coborât în Inima de Piatră. Acolo, încă lăsând cea mai mare parte a minții să apere lumânarea, am murmurat o cetluire între lumânările noastre. Mi-am culcat lumânarea într-o parte, forțându-l să se repeadă după propria lumânare, care căzuse la rândul ei și dădea să se rostogolească de pe masă.

Am încercat să profit de momentul său de neatenție și să-i aprind lumânarea. Mi-am aruncat toată căldura spre ea și am simțit cum răceala îmi săgetează în brațul drept care ținea paiul. Nu se întâmplă nimic. Lumânarea lui rămase rece și stinsă.

Mi-am dus mâna în jurul fitilului, să-l ascund de privirea lui. Era un tertip cam josnic și în mare parte inutil împotriva unui simpatist

iscusit, dar singura mea speranță era să-l enervez și să-l facă să-și piardă concentrarea.

— Hei Fen, ai auzit-o pe aia cu spoitorul, tehlinul, fata țăranului și untul bătut în putinei?

Fen nu reacționează. Pe chipul lui palid se citea numai o concentrare crâncenă.

Am renunțat să-i mai distrag atenția. Fenton era prea deștept să fie dus de nas astfel. Oricum, îmi era deja greu să-mi mențin concentrarea necesară ca să-mi protejiez lumânarea. Am coborât și mai mult în Inima de Piatră și am uitat de lumea din jur. Pentru mine, existau doar cele două lumânări, fitilul și paiul.

După un minut, eram acoperit în sudoare rece, lipicioasă. M-au apucat florii. Fenton mă observă și zâmbi cu buze vineții. Mi-am întezit eforturile, însă lumânarea lui îmi ignoră toate încercările de a o obliga să se aprindă.

Trecură cinci minute, iar toți cei din clasă priveau muți ca stanele de piatră. De obicei, cum unul dintre combatanți se dovedea destul de repede a fi mai isteț sau avea voință mai puternică, majoritatea duelurilor nu durau mai mult de un minut sau două. Deja ambele brațe parcă îmi înghețaseră. Am zărit cum un mușchi de pe gâtul lui Fenton pulsa spasmodic, ca și crupa unui cal care încerca să scape de un tăun. Era tot încordat, căci probabil încerca să se abțină de la tremurat. Un firicel de fum începu să se înalțe din mucusul lumânării mele.

L-am oprit cu greu. Mi-am dat seama că răsuflarea îmi șuiera printre dinții încleștați, iar buzele mi se retrăseseră într-un rânjet sălbatic. Fenton nu păru să bage de seamă. Ochii îi deveniră sticloși și parcă priveau în gol.

M-a apucat un al doilea frison, atât de violent încât n-am remarcat tremurul mâinii lui. După care capul lui Fenton începu să coboare încet în jos doar ca să-l ridice înapoi, ca un moțait. Pleoapele i se lăsau peste ochi. Am strâns din dinți și, în acea clipă de disperare, am văzut o buclă subțire de fum ridicându-se din lumânarea sa.

Fenton se uită ca înlemnit la ea, dar în loc să-și adune forțele ca să se apere, făcu un gest încet, greoi, de lehamite și își culcă fruntea pe braț.

Nu-și ridică privirea să vadă lumânarea de lângă cotul său, care se trezi la viață. Urmă un scurt ropot de aplauze amestecat cu exclamații de uimire.

Cineva mă bătu pe umăr.

— Ce zici de asta? S-a epuizat singur.

— Nu, am îngăimat eu și m-am întins peste masă.

Cu degete tremurânde, i-am deschis mâna care ținea fitilul și am văzut că avea sânge în palmă.

— Magistre Dal, am spus cât de repede puteam, are friguri.

Abia acum îmi dădeam seama cât de reci îmi sunt buzele. Însă Dal era deja acolo, cu o pătură pe care o înfășură în jurul lui Fenton.

— Tu, adu pe cineva de la Clinică. Du-te! porunci el arătând la întâmplare spre unul dintre studenți.

Băiatul vizat părăsi sala în fugă.

— Nesăbuit, spuse magistrul și murmură o cetluire pentru căldură, apoi se uită la mine. Ar trebui să umbli puțin, să te dezmoștești. Nu arăți mult mai bine ca el.

Nu s-au mai ținut dueluri în ziua aceea. Restul clasei privi în tăcere cum Fenton își reveni sub îngrijirea lui Elxa Dal. Până să sosească un El'the mai în vârstă de la Clinică, Fenton se încălzise îndeajuns încât să înceapă să tremure violent. După un sfert de oră de pături calde și simpatie atentă, tânărul reuși să bea ceva cald, deși mâinile încă îi tremurau.

Era aproape al treilea clopot când se termină toată tevatura. Magistrul Dal reuși să-și facă studenții să-și reia locurile și să facă liniște de ajuns cât să spună câteva cuvinte.

— Ce am văzut astăzi a fost un exemplu clasic al frigurilor pe care le poate suferi un cetluitor. Corpul e un mecanism delicat și câteva grade de căldură pierdute rapid pot să afecteze întregul sistem. Acesta a fost un caz blând de friguri. Dar cazuri mai grave pot provoca șoc și hipotermie. Poate cineva să-mi spună care a fost greșeala lui Fenton? întrebă el, plimbându-și privirea prin sală.

După câteva momente de tăcere, cineva ridică mâna.

— Da, Brae?

— A folosit sânge. Când se pierde căldură prin sânge, trupul se răcește ca un întreg, în timp mai îndelungat. Dar sunt și riscuri,

pentru că extremitățile pot suporta temperaturi mai scăzute decât organele interne.

— Atunci, de ce ar risca să folosească sânge?

— Eliberează căldură mai repede decât carnea.

— Câtă căldură ar fi fost chibzuit să tragă din sânge? întrebă Dal, privind din nou prin sală.

— Două grade? spuse cineva.

— Unul și jumătate, îl corectă Dal și scrise câteva ecuații pe tablă ca să demonstreze câtă căldură s-ar genera astfel. Ținând cont de simptomele lui, cât credeți că a tras de fapt?

După o pauză apăsătoare, Sovoy ridică în sfârșit mâna.

— Opt sau nouă.

— Foarte bine. Mă bucur că măcar unul din voi s-a pregătit pentru curs. Magia simpatetică nu e pentru cei slabi de înger, dar nici pentru cei prea încrezători. Dacă nu am fi fost aici să-l îngrijim pe Fenton, s-ar fi cufundat încet în somn și ar fi murit, spuse magistrul și se opri puțin să lase cuvintele să-și facă efectul. Mai bine să vă cunoașteți limitele în mod sincer decât să vă supraestimați abilitățile și să vă pierdeți controlul.

Cel de-al treilea clopot răsună și sala îi răspunde cu zgomotul brusc al studenților care se ridicară să plece. Magistrul Dal ridică vocea îndeajuns încât să se facă auzit.

— E’lir Kvothe, poți să rămâi puțin?

Am înghețat în loc. Sovoy trecu pe lângă mine, mă bătut pe umăr și murmură:

— Noroc.

Nu-mi dădeam seama dacă se referea la victoria mea sau mă încuraja.

După ce sala se goli de lume, Dal se întoarse și lăsă jos cârpa pe care o folosise să șteargă tabla.

— Deci, ți-au surâs sorții? întrebă el într-o doară.

Nu mă mira că știa despre pariuri.

— Unsprezece la unu.

Câștigasem douăzeci și două de parale. Puțin peste doi talanți. Prezența banilor în buzunar mă încălzea. Dal mă privi întrebător.

— Cum te simți? Și tu păreai destul de palid la sfârșit.

— Am tremurat puțin, am mințit eu.

De fapt, în vânzoleala care urmasse după leșinul lui Fenton, mă furișasem din sală să petrec câteva minute înfiorătoare pe coridorul din spate. Fiori care dădeau în convulsii aproape că mă doborâseră de pe picioare. Falca mi se încleștase atât de tare încât mă temusem să nu mi se spargă dinții. Din fericire, nimeni nu mă găsisse tremurând. Reputația mi-era intactă.

Dal mă studie bănuitor.

— Hai acolo, spuse el și arată spre unul dintre creuzete. Puțină căldură n-are să-ți strice.

Nu m-am opus. Cum am întins mâinile la foc, am simțit cum încep să mă relaxez. Mi-am dat dintr-odată seama cât de obosit eram. Ochii aproape îmi lăcrimau de la prea puțin somn. Îmi simțeam trupul greoi, de parcă oasele îmi erau făcute din plumb.

Am oftat, căci nu voiam să plec de la foc. Dar mi-am retras mâinile și am deschis ochii. L-am găsit pe Dal încercând să-mi citească emoțiile de pe față.

— Trebuie să plec, am spus cu o undă de regret. Mulțumesc pentru căldură.

— Amândoi suntem simpatiziți. Ești bine-venit oricând, rosti el și-mi făcu cu mâna pe când îmi adunam lucrurile și mă îndreptam spre ușă.

Mai târziu în acea seară, în Morișcă, Wilem deschise la bătaia ușii și mă găsi în prag.

— Măi să fie. De două ori într-o zi. Cărui fapt datorez onoarea?

— Cred că știi, am bombănit eu și am trecut pe lângă el în cămăruța cât o celulă.

Mi-am sprijinit tocul lăutei de un perete și m-am aruncat într-un scaun.

— Kilvin mi-a interzis să mai lucrez în atelier.

Wilem se așeză pe patul său.

— De ce?

I-am trimis o privire bănuitoare.

— Mă gândesc că din cauză că tu și Simmon i-ați făcut o vizită și l-ați convins s-o facă.

Se uită la mine și ridică din umeri.

— Ți-ai dat seama mai repede decât mă așteptam, spuse și se frecă pe obraz. Nu pari foarte supărat.

Fusesem furios. Tocmai când norocul părea să-mi surâdă, eram nevoit să-mi las singurul loc de muncă din pricina amestecului bine intenționat al prietenilor. Dar în loc să dau buzna peste ei și să-i iau la rost, mă urcasem pe acoperișul Axului să cânt până m-am liniștit.

Muzica mă calma, ca întotdeauna. Am stat să cântăresc lucrurile în vreme ce cântam. Ucenicia sub Manet mergea bine, dar aveam mult prea multe lucruri de învățat: cum să aprind furnalele, cum să dau consistență metalelor, ce aliaje să folosesc într-un caz sau altul. Nu aveam cum să sper că pot să o iau pe scurtătură, așa cum îmi învățasem runele. Și nu câștigam destul în atelierul lui Kilvin ca să-mi plătesc datoria la Devi la sfârșitul lunii, nepunând la socoteală taxa de studiu.

— Poate aș fi, am recunoscut. Dar Kilvin m-a făcut să mă privesc într-o oglindă. Arăt ca o ceapă, am spus cu un zâmbet obosit.

— Arăți ca o ceapă strivită, mă corectă el apoi se opri stânjenit. Mă bucur că nu ești supărat.

Simmon bătu și deschise ușa. Figura sa trecu de la surprindere la vinovăție când mă găsi acolo.

— Nu ar trebui să fii, ăă, în Partizanat? Întrebă el neconvingător.

Am început să râd, iar ușurarea lui fu aproape palpabilă. Wilem luă un vraf de hârtii de pe alt scaun să-i facă loc să stea.

— Totul e iertat, am spus eu mărinimos. Tot ce vă cer acum e să-mi spuneți tot ce știți despre Eolian.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI – Târcoale încete

Eolianul e scena pe care așteaptă actrița noastră atât de mult căutată. Nu am uitat că ea e cea spre care mă îndrept. Dacă par să dau încet târcoale subiectului, așa e destinat, căci noi ne-am dat mereu târcoale încete unul altuia, apropiindu-ne din ce în ce.

Din fericire, Wilem și Simmon mai fuseseră amândoi la Eolian. Împreună, mi-au spus restul lucrurilor pe care nu le știam deja. În Imre, erau multe locuri unde te puteai duce să ascuți muzică. De fapt, aproape fiecare han, tavernă și pensiune avea vreun soi de muzician care cânta în fundal. Dar Eolianul era diferit. Îi găzduia pe cei mai buni muzicieni din oraș. Dacă puteai să deosebești muzica bună de cea proastă, știai că acolo era cea mai bună muzică.

Intrarea pe ușa Eolianului te costa o întreagă para de aramă. Odată ajuns înăuntru, puteai să stai cât de mult și să ascuți câtă muzică doreai. Dar plata la intrare nu-i dădea unui muzician dreptul să cânte acolo. Un muzician care urmărea să pună piciorul pe scena Eolianului trebuia să plătească pentru acel privilegiu: un talant de argint. Așa e, oamenii plăteau să cânte acolo, nu invers.

De ce ar plăti cineva o sumă ridicolă de bani doar ca să cânte muzică? Ei bine, unii dintre cei care își lăsau argintul acolo erau doar niște bogătași dornici de atenție. Pentru ei, un talant era un preț ieftin ca să ajungă în văzul lumii. Dar și muzicienii serioși plăteau. Dacă reușeai să impresionezi îndeajuns publicul și pe proprietari, primeai un însemn al aprecierii lor: un micuț nai decorativ de argint, care putea fi montat la o broșă sau la un colier. Naiul măiestriei era recunoscut ca simbol de distincție în mai toate hanurile mari până la trei sute de kilometri depărtare în jurul orașului.

Dacă îl obțineai, nu trebuia să plătești ca să intri în Eolian și puteai să cânti când aveai chef. Singura povară pe care naiul măiestriei o aducea cu sine era cea a spectacolelor de calitate. Odată naiul câștigat, oamenii puteau să-ți ceară să cânti. Asta nu era de obicei o povară, fiindcă nobilimea care frecventa locul oferea în general bani și alte atenții muzicienilor care îi încântau. Era varianta pentru clasa de sus a băuturilor făcute cinste lăutarului.

Unii muzicieni abia sperau că-și vor câștiga naiul. Plăteau pentru că niciodată nu știai cine s-ar putea afla în Eolian în acea noapte, ascultând. Un singur cântec bine cântat poate că nu-ți aducea naiul pe tavă, dar poate îți aducea în schimb un binefăcător înstărit.

— N-o să ghicești ce-am auzit, spuse Simmon într-o seară, pe când stăteam pe obișnuita bancă de sub stâlpul infamiei.

Eram singuri, căci Wilem plecase să facă ochi dulci unei ospătărițe de La Anker.

— Unii studenți aud noaptea tot felul de sunete ciudate venind din Ax.

— Nu spune, m-am făcut eu neinteresat.

Simmon continuă:

— Da. Unii spun că e duhul unui student care s-a pierdut în clădire și a murit de foame. Se spune că rătăcește pe coridoare până și acum, fără să-și găsească drumul afară din ea.

— Aha.

— Alții sunt de părere că e un spirit rău. Spun că schingiuieste animale, mai ales pisici. Țăla e sunetul pe care studenții îl aud târziu, noaptea: mațe de mătă chinuită. Am înțeles că e un sunet foarte înspăimântător.

M-am uitat la el. Era gata să izbucnească în râs.

— Hai, spune-o odată, l-am îndemnat cu supărare prefăcută. Continuă. O meriți de vreme ce ești așa de isteț. În ciuda faptului că nimeni nu mai folosește strune din maț în ziua de azi.

Chicoti încântat. I-am luat una din prăjituri și am început s-o mănânc, sperând să-i dau o lecție de modestie.

— Continui tot așa?

Am încuviințat.

Simmon părea ușurat.

— M-am gândit că poate ți-ai schimbat planurile. În ultimul timp, nu te-am mai văzut cu lăuta la tine.

— N-am avut nevoie. Acum că am timp să exersez nu trebuie să fiu tot timpul cu ea lângă mine, ca să exersez când am câteva minute libere.

Un grup de studenți trecu pe lângă noi, iar unul dintre ei îi făcu lui Simmon cu mâna.

— Când ai de gând s-o faci?

— Jălușul care vine.

— Atât de curând? Nici n-au trecut două răstimpuri de când îți făceai griji că ți-ai ieșit din mână. Ai ajuns la fel de bun ca înainte atât de repede?

— Nu chiar, am recunoscut eu. Vor mai trece ani până atunci.

Am ridicat din umeri și am mâncat ultima bucată de prăjitură.

— Dar mi-e ușor din nou. Muzica nu mi se mai oprește în mâini... m-am gândit cum să-i explic, dar am lăsat-o baltă. Sunt pregătit.

Sincer, aș fi vrut să mai exersez încă o lună, încă un an până să risc un întreg talant. Dar nu mai aveam timp. Trimestrul era pe sfârșite. Aveam nevoie de bani ca să-mi amân datoria la Devi și să-mi plătesc următoarea taxă de studii. Nu mai puteam să aștept.

— Ești sigur? Am ascultat oameni foarte talentați care au încercat. La începutul trimestrului, un bătrân a cântat un cântec despre... despre o femeie al cărei soț a plecat la război.

— I se spune La Fierăria Din Sat.

— Mă rog, spuse Simmon nepăsător. Ceea ce vreau să spun e că omul era foarte bun. Am plâns și am râs până m-a durut stomacul. Dar nu și-a primit naiul, rosti el cu o privire temătoare.

Am încercat să-mi ascund propria teamă cu un zâmbet.

— Încă nu m-ai ascultat cântând, nu-i așa?

— Știi foarte bine că nu, răspunse el înciudat.

Am zâmbit. Refuzasem să le cânt lui Wilem și lui Simmon atâta vreme cât mai eram șubred. Părerile lor erau aproape la fel de importante ca acelea ale publicului din Eolian.

— Ei bine, vei avea ocazia de jălușul care vine. Ai să vii?

Simmon încuviință.

— Vine și Wilem. Nu ne-ar opri nimic, poate doar un cutremur sau o ploaie de sânge.

Am ridicat ochii spre asfințit.

— Trebuie să plec. Mai am de exersat până ajung un maestru, am spus, ridicându-mă în picioare.

Sim îmi făcu cu mâna, iar eu m-am îndreptat spre cantină, unde am rămas îndeajuns cât să mănânc porția de fasole și să ronțai o bucată tare de carne gri. Mi-am luat pâinea cu mine, atrăgând priviri ciudate din partea studenților din apropiere.

Am ajuns la patul meu și mi-am scos lăuta din cufăr. Apoi, datorită zvonurilor pe care le menționase Sim, am ales o rută mai complicată spre acoperișul Axului. Nu voiam să atrag atenția asupra activităților mele nocturne.

Când am ajuns în curtea izolată, se întunecase de-a binelea. Nicio fereastră nu era luminată. M-am uitat în jos de la marginea acoperișului, fără să văd altceva în afară de umbre.

— Auri, am strigat eu. Ești acolo?

— Ai întârziat, veni un răspuns puțin dojenitor.

— Scuze. Vrei să urci?

Urmă o scurtă pauză.

— Nu. Hai tu jos.

— Nu prea se vede luna în seara asta. Ești sigură că nu vrei să urci? am întrebat eu, pe un ton îmbietor.

Am auzit un foșnet din tufișuri și apoi am zărit-o pe Auri cățărându-se în copac ca o veveriță. Alergă pe marginea acoperișului și se opri la câțiva zeci de pași de mine.

Din câte-mi dădeam seama, Auri era cu doar câțiva ani mai mare decât mine, cu siguranță n-avea mai mult de douăzeci. Era îmbrăcată în straie zdrențuite, care îi lăseau brațele și picioarele goale. Era mai scundă decât mine cu aproape jumătate de metru și subțire ca un pai. Parte din asta se datora fizicului ei pirpiriu, dar nu numai. Obrajii îi erau scobiți și brațele dezgolite, descărnate. Părul ei lung era atât de bogat că îi flutura în urmă, plutind în aer ca un nor.

Îmi luase o bună bucată de vreme să o scot din ascunziș. Bănuisem că cineva mă asculta din curte când exersam, dar abia după două răstimpuri am reușit să o întrezăresc. Văzând că era înfometată, am început să-i aduc ce puțină mâncare puteam să scot din cantină și să i-o las. Chiar și așa, mai trecu încă un răstimp până să mi se alăture pe acoperiș în timp ce cântam la lăută.

În ultimele zile, începu până și să vorbească. Mă așteptasem să fie ursuză și neîncrezătoare, dar nimic nu era mai departe de adevăr. Era

visătoare și entuziastă. Deși nu puteam să nu-mi amintesc de mine în Bobcatran atunci când o vedeam, nu prea era o asemănare reală. Auri era foarte curată și plină de veselie.

Nu îi plăceau cerul deschis, luminile puternice sau oamenii. Mă gândeam că poate era o studentă care o luase razna și se adăpostise în subteran înainte să fie închisă în Adăpost. Nu am reușit să scot mare lucru de la ea, căci era încă sfioasă și speriată. Când am întrebat-o cum o cheamă, s-a și făcut nevăzută în subteran și nu s-a mai întors câteva zile.

Așa că i-am ales eu un nume, Auri. Deși în inima mea mă gândeam la ea ca la micuța mea zână de sub clar de lună.

Auri se mai apropie câțiva pași, așteptă, apoi țâșni din nou spre mine. Făcu asta de câteva ori, până ajunse în fața mea. Când se opri, părul i se răsfiră în aer asemenea unui nimb. Își ținea mâinile înainte, chiar sub bărbie. Se întinse și mă trase de mânecă, apoi își retrase mâna.

— Ce mi-ai adus? întrebă ea arzând de nerăbdare.

Am zâmbit.

— Ce mi-ai adus tu *mie*? am tachinat-o eu cu blândețe.

Îmi zâmbi și întinse o mână. Ceva luci în lumina lunii.

— O cheie, spuse ea cu mândrie, așezându-mi-o în palmă.

Am luat-o. Era grea.

— E foarte frumoasă. Ce descuie?

— Luna, rosti ea cu chip serios.

— Poate fi folositor, am spus, cercetând cheia.

— Asta m-am gândit și eu. Așa, dacă e o ușă în lună, o poți deschide.

Se așeză picior peste picior pe acoperiș și-mi rânji.

— Nu că aș încuraja asemenea comportament nechibzuit.

M-am aplecat să-mi iau tocul lăutei.

— Ți-am adus niște pâine.

I-am întins bucata de pâine de secară înfășurată în pânză.

— Și o sticlă cu apă.

— Și astea sunt cadouri drăguțe, spuse ea îndatoritoare.

Sticla părea enormă în mâinile ei.

— Ce e în apă? întrebă și scoase dopul, ducând gura sticlei la ochi.

— Flori. Și bucata din lună care nu e pe cer în noaptea asta. Am pus-o acolo.

Auri ridică ochii.

— Am spus lună prima, rosti cu o umbră de reproș.

— Atunci, numai flori. Și luciul de pe spatele unei libelule. Am vrut lumina lunii, dar n-am reușit să găsesc nimic mai bun decât luciul de libelulă.

Auri înclină sticla și luă o înghițitură.

— E minunată, spuse, dându-și la o parte câteva fire de păr care îi rătăceau pe față.

Întinse pâanza pe jos și începu să mănânce. Rupea mici bucăți de pâine și le ciugulea cu delicatețe, dând o eleganță de necrezut împrejurărilor.

— Îmi place pâinea albă, spuse ea într-o doară printre îmbucături.

— Și mie. Când o am.

Încuviință și își înălță privirea la cerul înstelat și la luna căreia îi lipsea o bucată.

— Îmi place și când e înnorat. Dar și așa e bine. E tihnit. Ca în Subpământ.

Arareori era atât de vorbăreață.

— Subpământ?

— Locuiesc în Subpământ, mă lămuri ea cu naturalețe. Se întinde cât vezi cu ochii.

— Ți place acolo?

Ochii lui Auri se luminară.

— O, da, e minunat. Poți să cauți la nesfârșit. Se întoarse către mine. Am vești, spuse ea, căutând să-mi momească oarecare curiozitate.

— Care-ar fi?

Luă încă o îmbucătură și mestecă înainte să continue.

— Am ieșit noaptea trecută, zâmbi ea viclean. Deasupra.

— Chiar așa? am întrebat, fără să caut să-mi ascund mirarea. Cum ți s-a părut?

— A fost minunat. Am fost să explorez, rosti, evident mulțumită de sine. L-am văzut pe Elodin.

— Magistrul Elodin?

Auri încuviință.

— Era și el deasupra lucrurilor?

Încuviință din nou, molfăind.

— El te-a văzut?

Zâmbetul îi îmboboci din nou, făcând-o să pară mai aproape de optsprezece ani.

— Nimeni nu mă vede. Oricum, era ocupat să asculte vântul.

Duse mâinile pâlnie la gură și suflă puternic.

— Noaptea trecută a fost un vânt prielnic pentru ascultat.

Pe când încercam să pricep o iotă din ce-mi spusese, Auri își termină ultima bucată de pâine și bătu încântată din palme.

— Acum cântă! Cântă! Cântă!

Mi-am luat lăuta din toc, rânjind cu toată gura. Nu puteam să sper la un public mai entuziast ca Auri.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU – Un loc unde să ard

— Arăți cumva diferit azi, remarcă Simmon.

Wil mormăi în aprobator.

— Mă simt diferit, am recunoscut. Bine, dar diferit.

Mergeam împreună pe drumul spre Imre. Ziuă era însoțită și călduroasă, iar noi nu ne grăbeam în mod deosebit.

— Pari... calm, continuă Simmon, trecându-și mâna prin păr. Aș vrea să fiu măcar atât de calm pe cât pari tu.

— Și eu aș vrea să fiu la fel, am murmurat.

Simmon refuză să se dea bătut.

— Arăți mai solid. Nu. Arăți... strâns.

Am râs, mai relaxându-mă puțin.

— Strâns? Cum poate cineva să arate strâns?

Simmon ridică din umeri.

— Doar strâns. Ca un arc gata să sară.

— E felul în care umblă, rosti Wil, ieșind din obișnuita sa tăcere gânditoare. Stă drept, cu bărbia ridicată, cu umerii trași în spate.

Își ilustră vorbele imitându-mă vag.

— Când pășește, întregul picior atinge pământul. Nu doar cu vârful, ca și cum ar fi gata să sară-n spate, nici cu călcâiul, ca și cum ar ezita. Pășește hotărât, de parcă ar pretinde bucata aceea de pământ pentru sine.

Stânjenit de spusele lui, am căutat să mă corectez, ceea ce e întotdeauna o încercare sortită eșecului.

Simmon îl privi cu coada ochiului.

— Cineva iar a petrecut timp cu Păpușarul, nu?

Wilem făcu un gest în semn că da și aruncă o piatră în copacii de la marginea drumului.

— Cine e Păpușarul ăsta de care tot pomeniți? am întrebat, în parte ca să le distrag atenția de la mine. Sunt pe cale să mor de curiozitate în stadiu terminal, să știți.

— Dacă s-ar putea întâmpla asta, ți s-ar petrece ție, spuse Wilem.

— Își petrece cea mai mare parte a timpului în Arhivă, începu Sim ezitant, știind că atinge un subiect sensibil pentru mine. Ar fi greu să vă fac cunoștință, având în vedere că... știi tu...

Am ajuns la podul de piatră, o construcție străveche din piatră cenușie care se întindea peste râul Omethi, între Universitate și Imre. La peste șaptezeci de metri lungime de la un mal la altul și arcuindu-se cu mai bine de douăzeci în cel mai înalt punct, în jurul său se întretesuseră mai multe povești și legende decât în oricare alt loc din Universitate.

— Scuipă pentru noroc, ne îndemnă Wilem când am început să urcăm și își urmă propriul sfat.

Simmon îl urmă, scuipând peste balustradă cu exuberanță aproape copilărească.

Aproape că am spus „Norocul n-are nimic de-a face cu asta“, cuvintele magistrului Arwyl, repetate sever de mii de ori în Clinică. Le-am gustat o clipă pe vârful limbii, am stat la îndoială și până la urmă am scuipat.

Eolianul era în inima orașului, cu ușile de la intrare dând spre piața centrală. În piață am zărit bănci, câțiva copaci în floare și o fântână de marmură din care țâșnea apă peste un grup statuar reprezentând un satir fugărind un grup de nimfe pe jumătate îmbrăcate, a căror încercare de a-i scăpa nu părea prea convingătoare. În jur era plin de oameni bine îmbrăcați, aproape o treime din ei ținând vreun instrument muzical sau altul. Am numărat cel puțin șapte lăute.

Cum am ajuns în fața localului, portarul ne salută trăgând puțin în jos de pălăria sa cu boruri late. Avea peste doi metri, era bronzat și plin de mușchi.

— Te costă o para, tinere conaș, zâmbi el spre Wilem, care-i întinse o monedă.

Se întoarse spre mine cu același zâmbet binevoitor. Văzând tocul de lăută pe care-l purtam, ridică o sprânceană.

— Mă bucur să văd o față nouă. Știi regulile?

Am încuviințat și i-am înmănat o monedă. Portarul se răsuci și întinse mâna spre interiorul localului.

— Vezi barul?

Era greu să nu observi cei cincisprezece metri de lemn de mahon care se curba spre capătul încăperii.

— Vezi unde capătul din depărtare se întoarce spre scenă?

Am încuviințat.

— Îl vezi pe omul acela de pe scaun? Dacă te hotărăști să încerci pentru nai, el e cel cu care trebuie să vorbești. Îl cheamă Stanchion.

Amândoi ne-am întors privirile de la încăperea în același timp.

Am ridicat lăuta mai sus pe umăr.

— Mulțumesc...

M-am oprit, neștiindu-i numele.

— Deoch.

Îmi zâmbi din nou în felul său relaxat. Cuprins de un impuls brusc, i-am întins mâna.

— Deoch înseamnă „a bea“. Mă lași să-ți fac cinste cu un pahar mai târziu?

Mă măsură câteva clipe, iar apoi izbucni în râs. Era un sunet dezlănțuit, plin de veselie, care-i sălta din piept. Îmi scutură mâna cu căldură.

— Poate că am să fac asta.

Deoch îmi lăsă mâna, privind în urma mea.

— Simmon, tu ni l-ai adus pe tânărul ăsta?

— De fapt, el m-a adus pe mine.

Simmon părea puțin descumpănit de schimbul meu de replici cu portarul, dar nu-mi dădeam seama de ce. Îi dădu o para lui Deoch.

— Nu cred că vreun om îl poate duce undeva.

— Te cred pe cuvânt. Este ceva la el ce-mi place. Are un aer de fee. Sper să cânte pentru noi în seara asta.

— Și eu, am spus și am intrat înăuntru.

Mi-am plimbat privirea prin Eolian cu fărâma de calm pe care mai reușeam să mi-o mențin. O scenă circulară, ridicată, ieșea din peretele de dincolo de barul de mahon. Mai multe scări în spirală duceau la un etaj, care arăta ca un fel de balcon. Deasupra era vizibil un al doilea etaj, mai mic, ca un fel de mezanin care înconjura încăperea.

Taburete și mese împresurate de scaune erau răspândite prin toată sala. Mesele cu bănci erau împinse în nișe făcute în pereți. Lămpile simpatetice erau amestecate cu lumânări, dând camerei o lumină naturală, fără să o înece în fum.

— Abil ai mai fost, rosti Simmon apăsător. Tehlu milostiv, avertizează-mă înainte să mai faci scamatorii din astea, bine?

— Ce? Treaba cu portarul? Simmon te sperii mai rău decât o târfă neocaptă. Era prietenos. Mi-a plăcut de el. Ce e rău în a-i oferi ceva de băut?

— Deoch e cel care deține locul ăsta, spuse Simmon tăios. Și nu înghite muzicienii care caută să-l lingușească. Acum două răstimpuri l-a aruncat afară de-aici pe unul care încerca să-i lase bacșiș. Și nu vorbesc la modul figurat. Era să-l arunce până în fântâna de afară.

— O, am făcut, luat prin surprindere pe bună dreptate.

L-am privit pe furiș pe Deoch, care se lua peste picior cu cineva de afară. I-am văzut mușchii groși, cum se încordau și se relaxau când făcea un gest mai larg.

— Ți s-a părut supărat? am întrebat.

— Nu. Tocmai asta nu înțeleg.

Wilem veni lângă noi.

— Dacă terminați să mai despicați firu-n patru și veniți la masă, fac eu cinste cu primul rând, *lhin*?

Ne-am îndreptat spre masa aleasă de Wilem, nu prea departe de locul în care Stanchion ședea la pult.

— Ce vreți să beți? întrebă Wilem în timp ce ne așezam, iar eu îmi puneam tocul pe scaunul liber.

— Mied cu scortîșoară, ceru Simmon fără să stea pe gânduri.

— Fetiță, pufni Wilem și se întoarse spre mine.

— Cidru, am spus eu. Dar să nu fie prea tare.

— Două fetițe, spuse el și se duse să comande.

Am făcut un semn din cap spre Stanchion.

— Cum rămâne cu el? l-am întrebat pe Sim. Credeam că el deține locul.

— Sunt parteneri. Stanchion se ocupă de partea cu muzica.

— Ar trebui să știu ceva despre el? am întrebat, îngrijorat de posibila catastrofă cu Deoch.

Simmon clătină din cap.

— Am auzit că e de treabă, dar încă n-am vorbit cu el. Nu face nimic prostesc și totul ar trebui să meargă bine.

— Îți mulțumesc prea plecat pentru sfaturi, i-am trântit eu ironic și m-am ridicat de la masă.

Stanchion era un bărbat de statură medie, bine îmbrăcat în straie de culoare verde-închis și negru. Avea o față rotundă încadrată de barbă și puțină burtă, care era vizibilă doar pentru că ședea. Îmi zâmbi și-mi făcu semn să mă apropiu cu mâna care nu ținea o halbă foarte înaltă de bere.

— Salutare, rosti el voios. Ai alura unuia care arde de nerăbdare. Ești aici să ne cânti ceva în seara asta?

Ridică întrebător o sprânceană. Acum că eram mai aproape, am observat că părul său era roșcat-închis, însă nu-ți dădeai seama de asta dacă lumina bătea altcumva pe el.

— Sper, domnule. Deși plănuiam să aștept puțin.

— A, desigur. Nu lăsăm pe nimeni să-și arate talentul până nu apune soarele.

Se opri să ia o gură de bere și, când își întoarse capul, am zărit un nai de aur agățat de ureche. Oftă și se șterse la gură cu dosul mânecii.

— La ce cânti, la lăută?

Am încuviințat.

— Te-ai hotărât cu ce ai să ne faci curte?

— Depinde, domnule. A cântat cineva în ultimul timp „Balada lui Sir Savien Traliard“?

Stanchion ridică din sprânceană și-și drese glasul. Rosti, netezindu-și barba cu mâna liberă:

— Ei bine, nu. Cineva a încercat acum câteva luni, dar s-a întins mai mult decât îl ținea pătura. A ratat câteva acorduri și totul s-a dus de râpă. Pe șleau, nu. Nu în ultimul timp. Luă încă o gură din halbă și înghiți pe îndelete înainte să continue. Majoritatea găsesc un cântec de dificultate mai moderată care să le permită să-și arate talentul, rosti el prevenitor.

Am înțeles unde voia să bată, însă nu m-am simțit ofensat. „Sir Savien“ era cel mai dificil cântec pe care-l auzisem. Tata era singurul membru al trupei cu îndeajuns de multă iscusință cât să-l cânte și l-am auzit să o facă în fața unui public doar de patru sau cinci ori. Avea doar vreo cincisprezece minute, dar acel sfert de ceas cerea să ciupești strunele atât de precis încât să cânti din lăută atât melodia,

cât și armonia. Era dificil, dar nu ceva dincolo de puterile unui lăutar dibaci. Unde mai pui că „Sir Savien“ era o baladă, iar partea vocală trebuia cântată în contratimp cu acordurile de lăută. Și mai greu. Dacă era cântat ca la carte, cu voce masculină și feminină alternând versurile, cântecul era încă și mai mult complicat de contra armonia vocii feminine pe refren. Dacă era făcut bine, era destul să frângă inimi.

Din nefericire, puțini muzicieni erau în stare să rămână calmi în ochiul unei asemenea furtuni de cântec.

Stanchion mai luă o înghițitură sănătoasă din halbă și-și șterse barba cu mâneca.

— Câți singur? întrebă el, părând puțin interesat de idee, deși mă prevenise mai înainte. Sau ai adus pe cineva care să te acompanieze? E cumva vreunul din băieții cu care ai venit eunuc?

Abia mi-am stăpânit râsul la gândul la Wilem cântând soprană și am clătinat din cap.

— Nu am prieteni care pot să o cânte. Aveam de gând să repet al treilea refren ca să dau cuiva ocazia să intre în cântec pe versurile lui Aloine.

— După obiceiul trubadurilor călători, ei? Fiule, nu e treaba mea să-ți spun asta, dar chiar ai de gând să câștigi naiul cu cineva cu care nici măcar n-ai exersat?

Faptul că își dădea seama cât de greu ar fi îmi dădu încredere.

— Câți posesori de naiuri vor fi aici astă-seară, aproximativ?

Se gândi câteva clipe.

— Aproximativ? Opt. Poate puțin peste zece.

— Deci sunt toate șansele ca printre ei să se numere cel puțin trei femei care și-au arătat talentul?

Stanchion încuviință, privindu-mă cu curiozitate.

— Ei bine, dacă ceea ce toată lumea spune e adevărat, dacă numai talentul adevărat poate să câștige naiuri, atunci una din acele femei are să știe partea lui Aloine.

Stanchion mai sorbi lung, încet, privindu-mă peste buza halbei. Când o așeză pe tejghea, uită să se mai șteargă la barbă.

— Ai ceva mândrie-n tine, nu-i așa? întrebă el sincer.

Am rotit ochii prin încăpere.

— Țsta e Eolianul, nu? Am auzit că aici mândria plătește în argint și cântă note de aur.

— mi place cum sună, spuse Stanchion, aproape ca pentru sine. Cântă note de aur.

și trânti halba pe tejghea, făcând să erupa un mic gheizer de spumă.

— Fir-ar, băiete, sper că ești cel puțin atât de bun pe cât te crezi. Mi-ar folosi să am pe cineva cu focul lui Illien pe-aici.

și trecu mâna prin propriul păr roșcat ca să sublinieze dublul nțeleș.

— Sper că e un loc pe atât de bun pe cât se spune, am zis eu cu toată seriozitatea. Am nevoie de un loc unde să ard.

— Nu te-a dat afară, remarcă Simmon când m-am întors la masă. nțeleș că nu a mers atât de rau cum s-ar fi putut.

— Cred că a mers bine, dar nu sunt sigur.

— Cum poți să nu știi? L-am văzut râzând. Asta e de bine.

— Nu neapărat, rosti Wilem.

— ncerc să-mi amintesc tot ce i-am spus. Uneori mă ia gura pe dinainte și mintea o ajunge greu din urmă.

— Ți se întâmplă destul de des, nu? ntreba Wilem cu unul din rarele sale zâmbete.

— Din ce în ce mai des, am mărturisit rânjind.

Sporovaiala lor începu să mă relaxeze.

Am băut, am glumit și am vorbit despre tot felul de lucruri, zvonuri despre magiștri și cele câteva studente care ne-au atras atenția. Am vorbit despre cine din Universitate ne plăcea, dar mai mult despre cine nu ne plăcea, de ce și ce am face în acea privință dacă am avea ocazia. Așa e firea omenească.

Așa trecu timpul și Eolianul începu să se umple de lume. Simmon se lăsă ntaratat de zeflemeaua lui Wilem și începu să bea scuten, un vin negru tare provenit din dealurile de la poalele munților Șalda, cunoscut mai mult drept taie-craci.

Simmon ne demonstră efectul fără mare întârziere, râzând mai tare, rânjind mai larg și agitandu-se în scaun. Wilem rămase același taciturn ca de obicei. Am făcut cinste cu următorul rând de băuturi,

trei căni mari de cidru. L-am asigurat pe Wilem, care strâmba din nas la vederea cidrului, că, dacă îmi obțin naiul în seara asta, am să-l duc plutind pe un izvor de taie-craci până acasă, dar dacă oricare din ei se îmbată înainte de asta, am să-i iau la bătaie și am să-i arunc în râu. Sau mai potolit și, în schimb, au început să născocească versuri deocheate la „Spoitor și tăbăcar“.

Le-am dat pace, retrăgându-mă în propriile gânduri. În primul rând, mă preocupa faptul că poate sfatul voalat al lui Stanchion merita luat în seamă. Am încercat să mă gândesc la alte cântece, destul de dificile încât să-mi scoată la iveală iscusința, dar destul de ușoare încât să-mi lase loc de câteva înflorituri.

Vocea lui Simmon mă trase înapoi la realitate.

— Haide, ești bun la rime... mă îndemnă el.

Mi-am evocat ultima lor fărâmă de conversație pe care o ascultasem cu jumătate de ureche.

— Încearcă „în roba tehlinului“, am sugerat fără chef.

Eram prea iritat ca să mă deranjez să le explic că unul din viciile tatălui meu fusese înclinația sa pentru poezioare deocheate. Cei doi chicoteau amuzați, pe când eu încercam să găsesc alt cântec. Nu prea făcusem mare lucru, când Wilem mă distrase din nou.

— Ce! m-am răstit eu.

Apoi am văzut privirea gravă din ochii lui Wilem, pe care o avea doar când vedea ceva ce nu-i plăcea deloc.

— Ce? am repetat mai rezonabil.

— Cineva pe care cu toții îl știm și-l iubim de mama focului, spuse el sumbru și dădu din cap înspre ușă.

Nu recunoșteam pe nimeni. Eolianul era aproape plin și numai la parter erau peste o sută de oameni. Prin ușa deschisă am văzut că afară se lăsase întunericul.

— E cu spatele la noi. Își încearcă farmecul slinos cu o domnișoară fermecătoare, care probabil că nu-l cunoaște... în dreapta domnului acela mai plinuț, în roșu.

— Fiu de cățea, am spus, prea uimit să mai înjur după regulile artei.

— Mi s-a părut întotdeauna că are mai degrabă o obârșie porcină, constată Wilem cu răceală.

Simmon rotea capul și clipea ca o bufniță.

— Ce? Cine-i acolo?

— Ambrose.

— Pe boașele Domnului, făcu Simmon și se puse cu fruntea pe masă. Asta mai îmi trebuia. Nu v-ați împăcat încă?

— Eu n-am treaba lui, dar de fiecare dată când mă vede, nu se abține să nu mă mai înțepe o dată.

— Hai, că o ceartă nu-i un monolog, spuse Simmon.

— Pe naiba. Nu-mi pasă al cui fiu e. N-o să dau din coadă ca un cățeluș. Dacă are limba așa de ascuțită, poate că am să i-o retez.

Am respirat adânc, să mă liniștesc și am încercat să vorbesc mai calm.

— Până la urmă, învață el să-mi dea pace.

— Ai putea să-l ignori, spuse Simmon, care nu mai părea deloc beat. Nu-i mai răspunde și o să se sature cât de curând.

— Nu, am spus apăsător, privindu-l pe Sim drept în față. N-o să facă așa ceva. Odată ce crede că sunt slab, o să se ia de mine de două ori mai rău decât înainte. Cunosoc genul.

Îmi plăcea de Simmon, dar uneori putea să fie atât de inocent!

— Uite-l că vine, ne făcu semn Wilem.

Ambrose mă zări înainte să ajungă în apropierea noastră. Ochii ni se întâlneau și era evident că nu se așteptase să mă găsească acolo. Spuse ceva unuia din grupul său de lingăi, care erau nedespărțiți de el, la care se îndreptară cu toții prin mulțime în altă direcție să caute o masă. Rămas acolo, își plimbă privirea de la mine la Wilem, la Simmon, la lăuta mea și înapoi la mine. Apoi se întoarse și se îndreptă spre masa ocupată de prietenii săi. Mai trimise o privire spre mine înainte să se așeze.

Mă întărâta faptul că nu zâmbise. Înainte, îmi afișa întotdeauna un zâmbet compătimitor, cu batjocură în privire. Apoi am observat ceva ce numai mă zădări și mai mult. Avea cu el o cutie mare, pătrată.

— Ambrose cântă la liră? mi-am întrebat prietenii.

Wilem dădu din umeri. Simmon părea încurcat.

— Credeam că știi, gângăvi el.

— L-ai mai văzut aici înainte?

Sim încuviință.

— A cântat.

— A recitat, mai degrabă. Poezie. Recita și mai ciupea din liră, spuse Simmon, care arăta ca un iepure gata să o ia la sănătoasa.

— A câștigat cumva un nai? am întrebat posomorât.

M-am hotărât că, dacă Ambrose făcea parte din acel grup, nu voiam să am nimic de-a face cu ei.

— Nu, chițai Simmon. A încercat, dar...

Se opri, cu pleoapele tremurând.

Wilem mă atinse pe umăr și îmi făcu semn să mă liniștesc. Am răsuflat adânc, am închis ochii și am căutat să mă relaxez. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că nimic din toate astea nu conta. Cel mult, făceau doar să ridice miza. Ambrose nu avea cum să mă împiedice să cânt. Avea să fie nevoit să privească și să asculte. Să mă asculte cântând „Balada lui Sir Savien Traliard“, pentru că nu mai încăpea îndoială că asta urma să cânt.

Festivitățile serii fură deschise de unul dintre muzicienii talentați din public. Avea o lăută și dovedi că poate să cânte la ea la fel de bine ca oricare din neamul Edema Ruh. Al doilea cântec al său, unul pe care nu-l mai auzisem, fu chiar mai bun.

Trecură cam zece minute până ce un alt muzician talentat fu chemat să cânte pe scenă. Acesta avea un caval de trestie, la care cânta mai bine decât toți cei pe care îi auzisem până atunci. După aceea, cântă un imn sfâșietor în cheie minoră. Fără instrument, doar cu vocea care se înălța și curgea precum cavatul la care cântase mai înainte.

Eram încântat să găsesc că măiestria muzicienilor de aici era cel puțin cât se zvonea că ar fi. Dar, odată cu încântarea, crescu și neliniștea mea. Excelența se lasă însoțită numai de excelență. Dacă nu m-aș fi hotărât deja să cânt „Balada lui sir Savien Traliard“ doar ca să-i fac în ciudă lui Ambrose, acele prestații m-ar fi convins.

Mai urmă o perioadă de zece minute. Mi-am dat seama că Stanchion lăsa aceste pauze în mod voit, să dea publicului șansa să se mai miște și să discute între cântece. Omul știa ce face. Mă întrebam dacă nu cumva fusese și el într-o trupă.

Apoi am avut prima încercare a serii. Un ins bărbos de vreo treizeci de ani fu urcat pe scenă de către Stanchion și prezentat publicului. Cânta la flaut. Chiar bine. A cântat două cântece pe care le știam și unul pe care nu l-am recunoscut. A cântat aproape douăzeci de minute în total, făcând doar o mică greșeală din ce mi-am dat seama.

După ropotul de aplauze, flautistul rămase pe scenă în timp ce Stanchion circula prin mulțime, adunând păreri. Un ospătar îi aduse flautistului un pahar cu apă.

În cele din urmă, Stanchion reveni pe scenă. Încăperea se cufundă în tăcere, cu toții urmărind cum proprietarul se apropie și îi dădu solemn mâna bărbatului. Muzicianului îi căzu fața, dar reuși să zâmbească stins și să facă o plecăciune spre audiență. Stanchion îl conduse de pe scenă și îi făcu cinste cu o halbă înaltă de băutură.

Următoarea care să-și încerce talentul fu o tânără femeie cu păr auriu, bine îmbrăcată. După ce Stanchion o prezentă, cântă o arie pe un glas atât de limpede și pur că pentru puțin timp am uitat de emoții și m-am lăsat în mrejele cântecului ei. Pentru câteva clipe binecuvântate, am uitat de mine și n-am făcut decât să ascult. Se sfârși prea curând, lăsându-mă cu o emoție gingașă în piept și o oarecare usturime în ochi. Simmon își suflă nasul și se frecă repede la ochi.

Apoi cântă un al doilea cântec, la care se acompanie singură la o mică harpă. Am urmărit-o cu mare atenție și recunosc că nu doar din pricina priceperii la muzică. Avea părul ca grâul rumen sub soarele de vară. Îi zăream albastrul senin al ochilor de unde stăteam la mai bine de zece metri depărtare. Avea brațe cu piele netedă și mâini mici și delicate care se mișcau cu vioiciune pe corzi. Și felul cum ținea harpa între picioare mă făcea să mă gândesc la... mă rog, lucrurile la care orice băiat de cincisprezece ani se gândește fără încetare.

Glasul îi era la fel de încântător ca înainte, suficient să facă o inimă să plângă. Din păcate, îndemânarea la harpă nu se apropia nici pe departe de el. A încurcat acordurile pe la jumătatea cântecului, a ezitat, apoi și-a revenit spre sfârșit. Urmă o lungă pauză, în care Stanchion străbătu cele trei niveluri ale Eolianului, vorbind cu toată lumea, tânăr sau bătrân, muzician sau nu.

L-am zărit pe Ambrose trimițându-i tinerei de pe scenă unul din zâmbetele sale bine cunoscute, care mie îmi păreau atât de slinoase și femeilor atât de șarmante. Apoi, când nu se mai uită la ea, privirea îi rătăci spre masa noastră și ochii ni se întâlniră. Zâmbetul i se stinse și, pentru câteva momente bune, ne-am uitat pur și simplu unul la altul, fără să schițăm vreo emoție. Niciunul din noi nu zâmbea batjocoritor, nici nu căutam să ne transmitem mici insulte. Cu toate acestea, dușmănia noastră mocnită se reaprinse în vâlvătaii în acele câteva minute. Nu pot spune cu mâna pe inimă care din noi și-a întors primul privirea.

După aproape un sfert de oră de adunat păreri, Stanchion reurcă pe scenă. Se apropie de tânăra cu păr de aur și, la fel cum făcuse și cu bărbatul de dinainte, îi întinse mâna. Asemenea celui dinainte, și ei îi pică fața. Stanchion o conduse de pe scenă și îi dădu ceea ce părea a fi tradiționala halbă de consolare.

Pe urmele acestui eșec veni un alt muzician talentat care cânta la fluier, la fel de iscusit ca și cei dinainte. Apoi, un domn mai în vârstă, adus pe scenă de Stanchion ca și cum era pe cale să-și încerce talentul. Totuși, aplauzele care-l întâmpinară păreau să implice că era cel puțin la fel de popular ca și muzicienii talentați care cântaseră înaintea lui, ceea ce era ciudat, având în vedere că încă nu cântase. L-am împuns pe Simmon cu cotul.

— Știi cine e? L-am întrebat în timp ce bărbatul cu barbă sură își acorda lira.

— Threpe, îmi șopti Simmon. De fapt, *contele* Threpe. Cântă aici tot timpul, de ani de zile. E un mare patron al artelor. A încetat să mai încerce pentru nai acum trei ani. Acum doar cântă. Toată lumea îl iubește.

Threpe începu să cânte. Mi-am dat repede seama de ce nu și-a câștigat naiul. Glasul i se spârgea și fluctua în timp ce ciupea corzile lirei. Ritmul era haotic și era greu să-ți dai seama dacă cântase o notă greșită sau nu. Cântecele fusese evident compus de el, o revelație oarecum candidă despre obiceiurile unui nobil de provincie. Dar în ciuda lipsei de merit artistic, m-am trezit că râd laolaltă cu restul mulțimii. Când termină, întreaga sală îl aplaudă furtunos, unii chiar bătând în masă sau din picioare. Stanchion urcă pe scenă și îi strânse

mâna contelui, care nu păru câtuși de puțin dezamăgit. Stanchion îl bătu entuziast pe spate și-l conduse la bar.

Venise clipa. M-am ridicat și am luat lăuta. Wilem îmi strânse brațul, iar Simmon îmi rânji, străduindu-se să nu își arate îngrijorarea. Le-am făcut semn cu capul și, fără alte cuvinte, m-am îndreptat spre locul lui Stanchion de la teighea.

Am luat între degete talantul gros și greu din buzunar. O parte din mine voia să-l strângă în palmă, să-l țină pentru mai târziu. Dar știam că în câteva zile un talant în plus sau în minus nu mai avea să conteze. Cu naiul măiestriei puteam să mă întrețin cântând în hanurile locale. Dacă aveam destul noroc încât să-mi găsesc un patron, puteam să câștig destul încât să-mi plătesc datoria la Devi și să rămân și cu bani de taxă. Era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

Stanchion tocmai venea să ia loc.

— Domnule, aș vrea să merg următorul, dacă se poate.

Speram să nu arăt atât de agitat pe cât mă simțeam. Tocul lăutei îmi luneca din palmele pline de sudoare. Stanchion zâmbi și încuviință.

— Știi să simți mulțimea, băiete. E clipa prielnică pentru un cântec trist. Încă plănuiești să cânți „Savien“?

Am încuviințat. Proprietarul se așează și bău câteva guri din halbă.

—Atunci, hai să le dăm câteva minute să se potolească și să termine de vorbit.

M-am sprijinit cu spatele de bar. Mi-am petrecut timpul rămas până să urc pe scenă făcându-mi griji pentru lucruri pe care nu le puteam controla. Una din cheițele lăutei juca puțin și nu aveam bani s-o repar. Încă nu apăruse nicio femeie talentată pe scenă. Am simțit un gol în stomac la gândul că aceasta ar fi una din rarele seri când singurii muzicieni desăvârșiți din Eolian erau bărbați sau femei care nu știau partea lui Aloine.

Păru că trecuse doar o fracțiune de secundă până ce Stanchion se ridică și mă privi cu o sprânceană ridicată. I-am făcut semn cu capul și mi-am ridicat tocul lăutei. Dintr-odată, mi se păru groaznic de uzat. Am urcat scările împreună. Imediat ce am pus piciorul pe scenă, peste întreaga sală se lăsă tăcerea, întreruptă doar de murmure izolate. În același timp, mă părăsiră toate emoțiile, mistuite de atenția

mulțimii. Așa fusese întotdeauna cu mine. În afara scenei, mă trec apele de îngrijorare. Pe ea sunt calm ca o noapte de iarnă fără vânt.

Stanchion îi pofti pe toți să mă considere drept un candidat pentru nai. Cuvintele sale aveau un aer liniștitor, ritualic. Când arătă spre mine, nu se auziră ropote de aplauze, doar o tăcere atentă. Într-o clipită, m-am văzut pe mine așa cum probabil mă vedea audiența. Nu bine îmbrăcat ca toți ceilalți, în fapt nu departe de a fi zdrențăros. Tânăr, aproape un copil. Le simțeam curiozitatea tot mai aproape.

Am lăsat-o să se acumuleze, fără să mă grăbesc să-mi desfac tocul vechi și uzat și să-mi scot din el lăuta la fel de veche și uzată. Am simțit cum imaginea aceea familiară le captură atenția. Am cântat câteva acorduri, apoi am ajustat o idee cheițele. Am mai dat două acorduri de încercare, ascultând cum sună, și am încuviințat ca pentru mine.

De unde ședeam eu, luminile care băteau pe scenă cufundau în penumbră restul încăperii. Privind încolo, am văzut ceea ce păreau a fi o mie de ochi. Simmon și Wilem, Stanchion la bar, Deoch lângă ușă. Am simțit un mic junghi în coaste când l-am zărit pe Ambrose, care mă privea cu intensitatea unui cărbune încins. Mi-am întors privirea de la el să observ un bărbat cu barbă, îmbrăcat în roșu, pe contele Threpe, un cuplu în vârstă ținându-se de mâini, o fată încântătoare cu ochi negri ca mura...

I-am zâmbit publicului meu. I-am apropiat de mine și am început să cânt.

Opriți! Ședeți!

Cât ați asculta pe ăst pământ

Ar trece vieți far' s-auziți un cânt

Cu susur mai dulce, cu miere în stihuri

Ca al lui Illien, scris în străbune evuri

Nestemata muncii sale de-o viață, se știe

Despre Savien și Aloine, ce-i va fi soție.

Am lăsat valul de șoapte să treacă prin mulțime. Cei care cunoșteau cântecul exclamă încet, în timp ce aceia care nu-l știau își întrebau vecinii care era pricina agitației.

Am ridicat mâna deasupra strunelor să le atrag din nou atenția asupra mea. Sala a încremenit, iar eu am început să cânt. Muzica ieșea lin din mine, căci lăuta îmi era al doilea glas. Am lovit din degete și lăuta scoase un al treilea glas. Am cântat pe tonuri puternice, mândre despre Savien Traliard, cel mai mareț dintre Amiri. Ascultătorii se mișcau sub vraja muzicii ca iarba sub suflu de vânt. Am cântat cu glasul lui sir Savien și am simțit cum încep să mă iubească și să se teamă de mine.

Eram atât de obișnuit să exersez cântecul singur că aproape am uitat să repet al treilea refren. Dar mi-am amintit în ultima clipă într-un șiroi fulgerător de sudoare rece. De astă dată m-am uitat în public în vreme ce cântam, sperând că la sfârșit aveam să aud o voce care să-mi răspundă.

Am ajuns la capătul refrenului, înainte de prima stanță a Aloinei. Am lovit tare primul acord și am așteptat. Sunetul începu să piară fără să atragă o voce din public. Îi priveam calm, așteptând. În fiecare clipă ce trecea, calmul și dezamăgirea se încleștau din ce în ce mai mult în sinea mea.

Apoi o voce rătăci spre scenă, blândă ca fulguirea unei pene, cântând...

Savien, cum de-ai știut
Că a sosit vremea la mine să vii?
Savien, îți amintești
Cât de plăcut ne pierdeam zi după zi?
Oare cât în tine a mai rămas
Din cele ce-n suflet și minte-mi sunt vii?

Cânta ca Aloine, iar eu ca Savien. Pe refren, vocea ei se răsucea ca un fuior, îngemănându-se și contopindu-se cu a mea. Parte din mine voia să o caute cu privirea prin public, să găsească fața femeii cu care cântam. Am încercat o dată, dar degetele îmi șovăiră pe strune cât căutam un chip pe măsura vocii ca lumina rece a lunii care-mi răspundea. Distras, am atins nota greșită și în muzică s-a simțit un vag bâzâit.

O mică greșeală. Am strâns din dinți și m-am concentrat pe cântec. Am dat curiozitatea la o parte și am plecat capul să-mi urmăresc degetele, atent să nu lunece pe corzi.

Și am cântat! Vocea ei, ca argintul arzând, vocea mea, un ecou în răspuns. Savien cânta versuri puternice, neclintite, ca ramurile unui stejar străvechi cu scoarța ca de piatră; Aloine era ca o privighetoare care săgeta în cercuri în jurul brațelor mândre ale stejarului.

Vedeam publicul ca prin vis, simțeam ca prin vis sudoarea de pe corp. Eram atât de adânc cufundat în muzică, încât nu știam unde se oprea ea și unde începea sângele meu.

Dar s-a oprit. Cu două versuri înainte de sfârșitul cântecului, sfârșitul a bătut la ușă. Am mângâiat acordul de început al versului lui Savien și am auzit un sunet strident care mă scoase din muzică precum un pește tras din ape adânci.

Se rupse o strună. Plesni pe gățul lăutei și tensiunea o trimise peste mâna mea, pe care lăasă o dâră îngustă și aprinsă de sânge.

M-am uitat buimac la coardă. Nu ar fi trebuit să se rupă. Niciuna dintre ele nu erau atât de uzate. Dar s-a rupt și, pe măsură ce ultimele note se pierdeau în tăcere, am simțit cum publicul începe să se trezească din visarea cu ochii deschiși pe care o țesusem din fire de cântec. În tăcere, am simțit cum totul se destrăma, cum publicul se trezea dintr-un vis neîmplinit, iar toată munca mea fusese zadarnică. Iar în același timp, în mine ardea cântecul, cântecul. Cântecul!

Fără să-mi dau seama, mi-am așezat din nou degetele pe coarde și m-am aruncat adânc în sinea mea. În anii demult trecuți, când degetele-mi aveau bătăături tari ca piatra și să cânt era la fel de firesc cum era să respir. În vremea când căutam sunetul Vântului învârtind o Frunză, cu o lăută cu șase strune.

Și am început să cânt. Încet, apoi cu viteză tot mai mare pe măsură ce mâinile mele se trezeau și își aduceau aminte. Am adunat firele risipite ale cântecului și le-am urzit cu atenție înapoi în ceea ce fuseseră cu câteva clipe înainte.

Nu era perfect. Asemenea cântec complex nu putea fi cântat ireproșabil pe șase strune în loc de șapte. Dar era deplin și ascultătorii oftară, se mișcară puțin în locurile lor și căzură înapoi în vraja cântecului.

Abia dacă știam că mai erau acolo și după un minut am uitat cu totul de ei. Mâinile îmi dansau, alergau și lunecau pe coarde în lupta mea să țin cele două voci ale lăutei la unison cu a mea. Apoi, chiar în timp ce le priveam, am uitat de ele. Am uitat totul în afară de a-mi sfârși cântecul.

Veni refrenul și vocea Aloinei răsună din nou. Pentru mine, nu era o persoană, nici măcar un glas, era doar parte a cântecului care ardea în mine.

Și totul s-a sfârșit. Am ridicat capul să privesc spre încăperea ca un om care iese la suprafața apei să ia aer. Mi-am venit în fire și abia atunci am băgat de seamă că mâna îmi sângera, că eram lac de sudoare. Apoi sfârșitul cântecului mă lovi ca un pumn în piept, așa cum se întâmplă de fiecare dată, indiferent de unde sau când îl ascult. Mi-am îngropat fața în mâini și am plâns. Nu pentru o coardă ruptă și teama că aș fi dat greș. Nu pentru sângele scurs și mâna vătămată. Nu am plâns nici măcar pentru băiețelul care a învățat să cânte la șase coarde acum ani buni, singur în pădure. Am plâns pentru sir Savien și Aloine, pentru dragostea pierdută, regăsită și pierdută din nou, pentru soarta vitregă și nesăbuița omenească. Astfel, pentru o vreme, am fost pierdut în jale și n-am știut de nimic.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI – Flacăra și tunet

Jalea pentru Savien și Aloine ținu câteva momente. Știind că sunt încă pe scenă, mi-am adunat forțele și m-am îndreptat în scaun să-mi privesc publicul. Publicul meu mut.

Muzica îi sună diferit celui care o cântă. E blestemul muzicianului. Nici nu mă ridicasem de pe scaun că sfârșitul pe care îl improvisasem deja îmi dispărea din memorie. Apoi se strecură îndoiala. Dacă nu a sunat atât de bine cum mi-a părut? Dacă sfârșitul nu a transmis tragedia înduioșătoare a cântecului nimănui în afară de mine? Dacă lacrimile mele nu păreau nimic mai mult decât reacția jenantă a unui copil față de propriul eșec?

Apoi, așteptând, am auzit tăcerea care curgea din ei. Spectatorii erau tăcuți, încordați, ca și cum cântecul îi arsese mai rău decât o flacăra. Fiecare își ținea îndeaproape sinele rănit, strângându-și durerea la piept ca pe ceva prețios.

După aceea erupse un murmur de suspine eliberate și suspine scăpate fără voie. Suspine însoțite de lacrimi. Un foșnet de corpuri ce ieșeau din încremenire.

Și aplauze. Un vuiet ca o flacăra ce saltă la cer, ca tunetul ce vine după trăsnet.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE – Patroni, domnițe și hidromel

Mi-am înlocuit coarda ruptă de la lăută. Era o preocupare numai bună în vreme ce Stanchion aduna păreri de la clienți. Mâinile îmi treceau prin rutina de a scoate struna, în vreme ce fremătam în sinea mea. Acum că aplauzele se opriseră, îndoielile îmi dădeau din nou târcoale. Oare cântecul fusese de ajuns să-mi dovedească iscusința? Dacă reacția spectatorilor fusese datorată puterii cântecului, mai degrabă decât felului cum îl cântasem eu? Cum rămânea cu finalul improvizat? Poate cântecul îmi păruse complet numai mie...

Când am scos struna, am privit-o nedumerit și toate gândurile îmi căzură pe podea ca niște mărgele. Nu era uzată sau defectă, așa cum crezusem. Partea unde se rupsesse era netedă, ca tăiată de un cuțit sau de niște foarfeci.

Pentru o vreme, doar m-am uitat la ea stupefiat. Cineva umblase la lăuta mea? Imposibil. Nu o scăpasem din ochi. Pe deasupra, verificasem strunele înainte să plec de la Universitate și din nou înainte să urc pe scenă. Atunci cum?

Gândul mi se învolbura în minte când am observat că publicul amuțește. Am ridicat ochii să-l văd pe Stanchion pășind pe ultima treaptă a scenei. M-am ridicat în grabă să-l întâmpin.

Mina sa era afabilă, dar de nepătruns. Mi se strânse stomacul în vreme ce se îndrepta spre mine. După care în locul lui rămase numai un mare gol, căci îmi întinse mâna tot așa cum o făcuse pentru ceilalți doi muzicieni care nu fuseseră la înălțime.

Mi-am afișat cu greu cel mai degajat zâmbet și am dat să-i iau mâna. Eram fiul tatălui meu și membru de trupă călătoare. Aveam de gând să accept refuzul cu demnitatea unui adevărat Edema Ruh. Mai curând avea să se crape pământul în două și să înghită locul acela lucios și plin de ifose înainte să arăt o urmă de deznădejde. Și undeva din public mă urmărea și Ambrose. Pământul putea să înghită Eolianul, orașul Imre și întreaga mare Centhe înainte să-i dau măcar o fărâmă de satisfacție.

Așa că am zâmbit triumfător și i-am strâns mâna lui Stanchion. Chiar atunci am simțit ceva dur în palmă. M-am uitat să văd o sclipire de argint. Naiul măiestriei.

Probabil că figura mea era ceva de povestit. M-am uitat năuc la Stanchion. Ochii îi dansau și îmi clipi cu unul din ei. M-am întors spre public și am ridicat naiul în văzul tuturor. Eolianul vui din nou. De astă dată vui în semn de bun venit.

— Trebuie să-mi promiți că n-ai să mai cânti cântecul ăsta fără să mă previi mai înainte, spuse cu seriozitate un Simmon cu ochii roșii de plâns.

— Atât de rău a fost? i-am zâmbit eu ghiduș.

— Nu! aproape că strigă el. Doar că... Niciodată...

Se luptă cu sine, rămas fără cuvinte, apoi își plecă fruntea și începu să plângă în palme.

Wilem își puse brațul în jurul lui Simmon, care se lăsă cu capul pe umărul lui.

— Simmon al nostru are o inimă gingașă. Mă gândesc că voia să spună că i-a plăcut foarte mult.

Am remarcat că și ochii lui Wilem erau puțin roșii. I-am pus lui Simmon mâna pe spate.

— Și pe mine m-a lovit așa prima oară când l-am auzit, i-am destăinuit eu. Când aveam nouă ani, părinții mei l-au cântat la Alaiul de Miez de Iarnă și am fost o epavă vreme de două ore dup-aceea. Au trebuit să-mi taie rolul din *Porcarul și Privighetoarea* pentru că nu eram în stare să joc.

Simmon încuviință și îmi dădu de înțeles printr-un semn că era bine, dar nu se aștepta să fie în stare să vorbească prea curând și că ar fi mai bine să-mi văd în continuare de treburi. M-am uitat la Wilem.

— Am uitat că-i lovește pe oameni în felul ăsta.

— Recomand puțin scuten, spuse el fără menajamente. Sau taie-craci, dacă inșiști să fim vulgari. Dar parcă îmi amintesc că ai promis că ne duci acasă pe un râu de băutură dacă îți câștigi naiul. Ceea ce poate fi nefericit pentru tine, căci se întâmplă să-mi port încălțările de băut făcute din plumb.

L-am auzit pe Stanchion chicotind în urma mea.

— Ei trebuie să fie prietenii tăi care cu siguranță nu-s eunuci, nu? Simmon fu destul de luat prin surprindere de vorbele patronului ca să-și vină în fire într-o câtva, ștergându-și nasul cu mâneca.

— Wilem, Simmon, el e Stanchion.

Simmon îl salută din cap. Wilem făcu o mică plecăciune.

— Stanchion, poți să ne conduci la bar? Le-am promis că le fac cinste cu o băătură.

— *I*, rosti Wilem. Băături.

— Scuze, băături, am subliniat pluralul. Nu aș fi aici fără ajutorul lor.

— Aha, rânji Stanchion. Patroni, înțeleg complet!

Halba victoriei se dovedi a fi aceeași cu cea a consolării. Era pregătită pentru mine când Stanchion reuși să ne conducă prin marea de oameni la noile noastre locuri de la bar. Chiar insistă să le dea scuten lui Sim și Wil, spunând că patronii au dreptul să revendice din laurii victoriei. I-am mulțumit din adâncul pungii ce începea să se subțieze.

În vreme ce ne așteptam băuturile, am încercat să arunc o privire în halba mea, doar ca să descopăr că pentru asta trebuia să mă ridic pe taburet.

— Hidromel, mă lămuri Stanchion. Încearcă-l și poți să-mi mulțumești mai târziu. De unde vin eu se spune că un om s-ar întoarce din morți doar să mai bea din el.

I-am făcut o plecăciune cu o pălărie imaginară.

— Sunt la dispoziția ta.

— Ba eu la a ta și a familiei tale, replică el politico.

Am luat o înghițitură din halba cea înaltă ca să mai apuc să-mi revin în fire și ceva minunat se petrecu în gura mea: miere rece de primăvară, cuișoare, nucșoară, scorțișoară, struguri storși, măr ars, pară dulce și apă limpede de izvor. Atât am de spus despre hidromel. Dacă nu l-ați încercat, îmi pare rău că nu-l pot descrie cum se cuvine. Dacă da, nu aveți nevoie de mine să vă amintesc cum e.

Spre ușurarea mea, taie-cracii venură în pahare mai mici, cu unul și pentru Stanchion. Dacă ar fi primit halbe de vin negru, nu i-aș fi dus peste râu pe un val de băătură, ci într-o roabă.

— Pentru Savien! închină Wilem.

— Așa! aprobă Stanchion, ridicându-și paharul.

— Savien... îngăimă Simmon, abia reținându-și un suspin.

— ...Și Aloine, am adăugat eu, ciocnind cu halba mea cât toate zilele.

Stanchion își dădu peste cap scutenuț cu o dezinvoltură care mă lăsă cu gura căscată.

— Deci, începu el, înainte să te las pradă adulației prietenilor tăi, trebuie să te întreb. Unde ai învățat să faci așa ceva? Adică să cânti fără o strună.

Am rămas o clipă pe gânduri.

— Vrei povestea scurtă sau cea lungă?

— Deocamdată, pe cea scurtă.

Am zâmbit.

— Ei bine, în cazul ăsta, e doar ceva ce am prins din zbor. O rămășiță a tinereții mele irosite, am spus cu un gest indiferent, ca și cum aș fi aruncat ceva.

Stanchion mă privi lung, amuzat.

— Poate că mi-o merit. Data viitoare, am să aleg versiunea mai lungă.

Răsuflă adânc și își plimbă privirea prin tavernă, iar cercelul de aur i se clătină și prinse lumina din jur.

— Mă duc să mă amestec prin mulțime. Am să-i opresc să se repeadă toți pe tine.

— Mulțumesc, domnule, am rânjit eu.

Clătină din cap și trimise o privire spre cineva dindărătul tejghelei, care îi aduse halba de îndată.

— Mai devreme, „domnule“ era cum se cuvine. Dar acum e Stanchion.

Mă privi cu coada ochiului, iar eu am încuviințat zâmbind.

— Și ție cum să-ți spun?

— Kvothe, am răspuns. Doar Kvothe.

— Doar Kvothe, închină Wilem în spatele meu.

— Și Aloine, adăugă Simmon și începu să plângă cu fruntea pe antebraț.

Contele Threpe fu unul dintre primii care veni la mine. De aproape părea mai scund și mai bătrân. Dar avea ochii atât de vioi și râdea în timp ce vorbea despre cântecul meu.

— Apoi s-a rupt! spuse el, gesticulând frenetic. Și tot ce gândeam era: *Nu acum! Nu înainte de final!* Ți-am văzut sângele pe mână și mi s-a făcut inima cât puricele. Te-ai uitat la noi, apoi la strune și am amuțit cu toții. După care ai pus mâna din nou pe lăută și tot ce puteam să mă gândesc era: *Curajos băiat. Prea curajos. Nu știe că nu poți salva un cântec frânt cu o lăută frântă.* Dar ai făcut-o!

Râse ca și cum aș fi jucat o festă lumii întregi și schiță un pas de dans. Simmon, care se oprise din plâns și începea să se cherchelească bine, râse laolaltă cu contele. Wilem, care părea să nu știe ce să creadă despre el, îl privea iscoditor.

— Într-o bună zi, trebuie să cânți la mine acasă, spuse Threpe și ridică repede palma. Nu vom vorbi acum despre asta, fiindcă nu vreau să-ți mai răpesc din seara de care trebuie să te bucuri. Dar înainte să plec, am o ultimă întrebare. Câți ani a petrecut Savien cu Amirii?

Nici măcar nu trebuia să mă gândesc.

— Șase. Trei ani încercând să se dovedească demn de onoarea de a intra în ordinul lor și trei antrenându-se.

— Ți se pare că șase e un număr bun?

Nu-mi dădeam seama încotro bătea.

— Șase nu e tocmai un număr norocos, am ocolit eu răspunsul. Dacă ar fi să caut un număr bun, aș urca până la șapte. Sau aș coborî la trei.

Threpe se gândi la vorbele mele, frecându-și bărbia.

— Ai dreptate. Dar șase ani petrecuți cu Amirii înseamnă că în al șaptelea s-a întors la Aloine.

Se scotoci prin buzunar și scoase mai multe monede, care circulau în cel puțin trei state. Sortă șapte talanți din întreaga grămadă și mi-i împinse în mână.

— Domnia voastră, nu pot să vă iau banii, m-am bâlbâit eu.

Nu banii în sine mă surprinseră, cât numărul lor mare. Threpe părea nedumerit.

— De ce nu?

Am rămas cu gura căscată, într-unul din rarele momente când nu mi găseam cuvintele. Threpe chicoti și îmi închise mâna în jurul monedelor.

— Nu e o răsplată pentru că ai cântat. Ei bine, e și o răsplată, dar e mai mult un imbold să continui să exersezi, să devii chiar mai bun. E de dragul muzicii. Vezi tu, laurii au nevoie de ploaie ca să crească. Nu pot să fac mare lucru în privința asta. Dar pot să am grijă să nu le plouă-n cap câtorva muzicieni, nu? rosti el cu un zâmbet viclean. Așa că cerurile vor purta grija laurilor și le vor uda. Iar eu voi purta de grijă cântăreților și îi voi feri de ploaie. Și o minte mai înțeleaptă va hotărî când să le aducă pe cele două laolaltă.

Am rămas pe gânduri.

— Cred că sunteți mai înțelept decât lăsați să se vadă.

— Ei bine, spuse el încercând să nu pară măgulit, nu mai spune nimănui, altfel oamenii au să înceapă să aștepte lucruri mărețe de la mine.

Se răsuci și fu imediat înghițit de mulțime. Am strecurat cei șapte talanți în buzunar, simțind cum o grea povară mi se lua de pe umeri. Era ca o amânare a execuției. Poate chiar de-a dreptul, având în vedere că nu știam cum Devi m-ar putea sili să-mi plătesc datoria. Pentru prima oară în luni de zile, am răsuflet ușurat. Era bine.

După plecarea lui Threpe, unul dintre muzicienii consacrați veni să mă felicite. După el veni rândul unui cămătar cealdim, care-mi dădu mâna și se oferî să-mi facă cinste. Apoi un nobil de provincie, alt muzician și o domniță frumușică, pe care o crezusem Aloine a mea până să-i aud vocea. Era fiica unui cămătar local și am vorbit sumar despre nimicuri, înainte să-și vadă de drum. Mi-am amintit bunele maniere aproape prea târziu și i-am sărutat mâna înainte să plece.

După o vreme, cu toții se contopiră într-o masă amorfă. Unul după altul, veniră cu saluturi, complimente, străngeri de mână, sfaturi, invidie sau admirație. Deși Stanchion se ținuse de cuvânt și nu-i lăsase să vină cu toții deodată, nu trecu mult până să-mi fie greu să-i deosebesc unul de altul. Nu că hidromelul ar fi ajutat. Nu știu cât timp trecu până să mă gândesc să-l caut pe Ambrose din priviri. După ce am scrutat încăperea, l-am înghiontit pe Simmon până s-a întors spre mine de la jocul pe care el și Wilem îl jucau cu niște parale.

— Unde e bunul nostru prieten?

Simmon mă privi fără reacție și atunci mi-am dat seama că era prea abțiguit să mai priceapă sarcasmul.

— Ambrose? Unde e Ambrose?

— S-a dus în plata lui, anunță Wilem puțin belicos. Imediat ce-ai terminat de cântat. Nici n-a așteptat să-ți primești naiul.

— Știa. Știa, fredonă încântat Simmon. Știa că ai să-l primești și n-a suportat să vadă.

— Arăta vai și-amar când a plecat, spuse Wilem cu puțină răutate. Era palid și tremura. De parcă aflase că toată seara i-a scuipat careva în băutură.

— Poate că cineva chiar a făcut-o. *Eu așa așa face*, rosti Simmon cu o duritate ce nu-i stătea în fire.

— Tremura? am întrebat.

Wilem încuviință.

— Dârdâia. Ca și cum și-ar fi primit un pumn la ficat. Se ținea de Linten când a plecat.

Simptomele păreau cunoscute, semănau cu frigurile cetlitorului. O bănuială prinse contur în mintea mea. Mi-l închipuiam pe Ambrose, ascultându-mă cum cântam fără greutate cea mai frumoasă melodie pe care o auzise în viața lui și dându-și seama că eram pe cale să-mi câștig naiul.

Nu ar fi făcut nimic evident, dar poate că găsise un fir de păr sau de material sau o așchie lungă din masă. Lucruri care i-ar fi dat doar o minusculă legătură simpatetică cu struna mea: unu la sută, în cel mai bun caz; poate doar o zecime din asta.

Mi-l închipuiam pe Ambrose luând din căldura propriului corp, concentrându-se în timp ce răceala i se strecura în brațe și picioare. Mi-l imaginam tremurând, găfâind, până când struna se rupse, în cele din urmă...

Iar eu am terminat cântecul în ciuda eforturilor sale. Am rânjit la gândul acela. Era pură speculație, desigur, dar ceva se întâmplase cu struna mea și nu mă îndoiam nici măcar o clipită că Ambrose era în stare de așa ceva. Mi-am îndreptat din nou atenția spre Simmon.

— ...Duce la el și i-aș zice: *Nu țin supărare pentru cursul din Tigel, când mi-ai amestecat sărurile și am fost aproape orb o zi întreagă. Nu. Sincer, hai să bem! Ha!*

Simmon râse, pierdut în propria fantezie răzbunătoare.

Noianul de încurajări se mai domoli puțin: un confrate care cânta la lăută, un flautist priceput care cântase pe scenă, un negustor local. Un domn foarte parfumat cu păr lung, uleios și accent vintic mă bătu pe spate și-mi oferi o pungă cu bani, „pentru strune noi“. Nu mi-a plăcut de el, dar am păstrat punga.

— De ce toată lumea pomenește de asta? mă întrebă Wilem.

— Ce anume?

— Jumătate din cei care vin aici să-ți strângă mâna sunt entuziasmați de cât de frumos a fost cântecul. Cealaltă jumătate abia dacă pomenesec de cântec și vorbesc doar despre cum ai cântat cu o coardă ruptă. E de parcă nici n-au auzit cântecul.

— Prima jumătate nu știe nimic despre muzică, răspuse Simmon în locul meu. Doar cei care iau muzica în serios pot să aprecieze într-adevăr ceea ce micul nostru E’lir a făcut în seara asta.

Wilem mormăi îngândurat:

— Atunci, ce-ai făcut e greu?

— N-am văzut pe nimeni să cânte „Veverița în tufiș“ cu o strună lipsă, îi spuse Sim.

— Ei bine, o faci să pară simplu, rosti Wilem. De vreme ce ți-ai băgat mințile în cap și ai dat la o parte băutura aia de fructe a yllilor, ce zici dacă te cinstesc cu un excelent scuten negru, băutura regilor cealdimi?

Recunosc un compliment atunci când îl aud, dar, cum tocmai ce mi se mai limpezise mintea, nu prea eram dornic să-i accept oferta. Din fericire, am fost salvat de la nevoia să nascocesc o scuză de către Marea, care veni să mă felicite. Ea era tânăra încântătoare, cu păr auriu, care își încercase iscusința la harpă și eșuase. Pentru o clipă, m-am gândit că ea ar putea fi vocea Aloinei, dar după ce am auzit-o vorbind mi-am dat seama că nu avea cum să fie.

Totuși, era frumoasă. Chiar mai frumoasă decât păruse pe scenă, lucru care arareori se întâmplă. Din vorbă-n vorbă, am aflat că era fiica unuia din consilierii orășenești din Imre. În contrast cu părul

auriu ce i se revărsa pe umeri, albastrul-deschis al rochiei sale era o reflecție a ochilor ei.

Oricât ar fi fost de drăguță, nu-i puteam da atenția pe care o merita. Nu-mi doream altceva decât să plec de la bar în căutarea vocii care o cântase pe Aloine cu mine. Am vorbit o vreme, ne-am zâmbit și ne-am luat rămas-bun cu vorbe binevoitoare și promisiunea să ne mai vorbim. Dispăru înapoi în mulțime, cu minunatele ei forme mișcându-se domol.

— Ce-a fost cu prestația asta penibilă? mă întrebă Wilem după plecarea ei.

— Ce?

— Ce? Chiar poți să te prefaci că ești atât de încet la minte? Dacă o fată frumoasă ca ea s-ar fi uitat la mine cu un ochi așa cum se uita ea la tine cu amândoi... Deja am fi fost singuri într-o cameră, dacă înțelegi unde bat.

— Era doar prietenoasă. Și am vorbit. M-a rugat să-i arăt câteva acorduri la harpă, dar a trecut mult timp de când n-am mai cântat la harpă.

— Are să treacă încă pe-atât dacă ratezi asemenea ocazii, spuse Wilem fără ocolișuri. Mai că nu și-a desfăcut mai mult corsajul pentru tine.

Sim se întinse și-și puse mâna pe umărul meu, cu o figură ce întruchipa imaginea prietenului îngrijorat.

— Kvothe, voiam să-ți vorbesc chiar despre problema asta. Dacă nu ți-ai dat seama că era interesată de tine, ar fi cazul să recunoști că e posibil să fii absolut obtuz când vine vorba de femei. Poate ar fi bine să te gândești la preoție.

— Amândoi sunteți beți, le-am spus să-mi acopăr roșeața din obraji. V-ați dat cumva seama din conversația noastră că e fiica unui consilier?

— Ți-ai dat cumva seama cum se uita la tine? replică Wilem pe același ton.

Știam că eram jalnic de neexperimentat cu femeile, dar nu eram nevoit s-o recunosc fățiș. Așa că nu i-am băgat în seamă vorbele și am coborât de pe taburet.

— Cumva, mă îndoiesc că avea în minte o mică hârjoneală îndărătul tejghelei, am spus eu, luând o gură de apă și mi-am îndreptat mantia. Acum, trebuie să o găsec pe Aloine a mea și să-i ofer mulțumirile mele sincere. Cum arăt?

— Mai contează? întrebă Wilem.

Simmon îl atinse pe umăr.

— Nu vezi? E după o pradă mai primejdioasă decât o fiică de consilier cam desfăcută la corsaj.

Le-am întors spatele cu un gest de dezgust și m-am băgat în mulțime.

Nu aveam idee cum să o găsec. O parte caraghioasă, visătoare din mine credea că am să o recunosc imediat ce dau ochii cu ea. Dacă era până și pe jumătate atât de radioasă ca și vocea ei, ar fi strălucit ca o lumânare într-o cameră întunecată.

Dar în vreme ce visam cu ochii deschiși, partea mai chibzuită din mine îmi șoptea în cealaltă ureche. *Nu spera*, spunea ea. *Să nu îndrăznești să sperii că vreo femeie poate să ardă la fel de strălucitor ca vocea care a cântat partea Aloinei.* Deși vocea aceasta nu avea darul să mă aline, o știam una chibzuită. Învățasem să-i dau ascultare pe străzile Bobcatranului, unde mă ținuse în viață.

Am rătăcit pe parterul Eolianului, căutând fără să știu ce anume căutam. Din când în când cineva îmi zâmbea sau îmi făcea cu mâna. După cinci minute, văzusem toate fețele de acolo și am urcat la etaj. Acesta era de fapt un balcon de teatru modificat, dar în loc de șiruri de scaune, am găsit rânduri de mese cu vedere spre parter. Îmi făceam drum printre mese căutând-o pe Aloine, iar vocea nu contenea să-mi murmure în ureche. *Nu spera. Ai să te alegi doar cu dezamăgire. Nu va fi la fel de frumoasă cum îți închipui și atunci vei dispera.*

Cum am sfârșit de căutat la primul etaj o nouă teamă se strecură în mine. Poate că a plecat câtă vreme eu ședeam la bar, îmbătându-mă cu hidromel și laude. Ar fi trebuit să o caut de la bun început, să cad în genunchi înaintea-i și să-i mulțumesc din toată inima. Dacă plecase? Dacă nimeni nu știa cine era sau unde plecase? Neliniștea începu să-mi macine stomacul, în vreme ce urcam scările la ultimul etaj al Eolianului.

Uite unde te-a dus speranța, rosti vocea dinăuntrul meu. S-a dus și tot ce ți-a rămas e o închipuire deșartă care să te chinuiască.

Ultimul nivel era și cel mai mic din cele trei, abia mai mult de o semilună subțire care îmbrățișa trei pereți, la mare înălțime deasupra scenei. Aici, mesele și băncile erau mai răsfirate și puțin ocupate. Am băgat de seamă că majoritatea celor de acolo erau cupluri și mă întrebam dacă nu par un ciudat care merge de la masă la masă.

Încercând să par degajat, m-am uitat la fețele celor care ședea la taclale sau la băut. Pe măsură ce mă apropiam de ultima masă, deveneam tot mai neliniștit. Cum era chiar în colț, mi-era cu neputință să mă apropiu ca din întâmplare. Cuplul care ședea acolo, unul cu păr bălai și altul cu păr negru, erau cu spatele la mine.

Cum mă apropiam, cel cu păr blond râse și am întrezărit un chip mândru, cu trăsături fine. Un bărbat. Mi-am îndreptat atenția spre femeia cu păr lung, negru. Era ultima mea speranță. Știam că era Aloine a mea.

Am ocolit colțul mesei și i-am văzut chipul. Amândoi erau bărbați. Aloine plecase. O pierdusem și cu acest gând inima mea se rostogoli din locașul ei din piept și căzu undeva adânc în mine, cam pe lângă călcâie.

Bărbații mă observară și cel cu păr bălai îmi zâmbi.

— Uite, Thria, tânărul șase-strune a venit să ne salute, spuse el și mă cercetă din cap până-n picioare. Ești frumușel. Vrei să ni te alături la un pahar?

— Nu, am murmurat eu, stânjenit. Doar căutam pe cineva.

— Ei bine, ai găsit pe cineva, spuse el, atingându-mă pe braț. Numele meu e Fallon, iar el e Thria. Hai să bei cu noi. Promit să nu-l las pe Thria să încerce să te ia acasă. Are o slăbiciune amarică pentru muzicieni, zâmbi el șarmant.

Am murmurat o scuză și am plecat, prea abătut ca să mă mai gândesc dacă m-am făcut de râs sau nu.

În timp ce coboram înfrânt scările, sinele meu chibzuit profită de ocazie ca să mă mustre. *Asta se întâmplă când sperii. Nimic bun. Totuși, mai bine că ai ratat-o. Nu ar fi putut să-și egaleze vocea. Vocea aceea, frumoasă și strașnică, precum argintul arzând, ca lumina lunii peste pietrele de râu, ca o pană ce-ți mângâie buzele.*

Am coborât scările cu ochii la podea, sperând să nu mă oprească nimeni la o vorbă. Chiar atunci i-am auzit vocea, ca argintul arzând, ca un sărut pe ureche. Am ridicat privirea și odată cu ea și inima mea, căci știam că era Aloine. Am zărit-o și unicul gând al meu era: frumoasă.

Frumoasă.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE – Interludiu – Părțile care ne compun

Bast se întinse leneș și privi împrejur. În sfârșit, fitilul scurt al răbdării sale se mistui.

— Reshi?

Kvothe se întoarse spre el.

— Hmm?

— Și apoi ce s-a întâmplat, Reshi? I-ai vorbit?

— Evident că i-am vorbit. Nu aș mai avea ce povesti dacă n-aș fi făcut-o. Partea aia e ușor de povestit. Dar mai întâi trebuie să o descriu. Nu sunt sigur cum s-o fac.

Bast se vânzoli în loc.

Kvothe începu să râdă, iar nemulțumirea de pe chip fu înlocuită de haz.

— Să înțeleg că pentru tine a descrie o femeie frumoasă e la fel de ușor ca a te uita la una?

Bast coborî privirea și roși. Kvothe îi puse o mână pe umăr, zâmbind.

— Necazul meu, Bast, e că ea e foarte importantă. Importantă pentru poveste. Nu-mi dau seama cum s-o descriu fără să-i aduc vreo nedreptate.

— Cred... cred că înțeleg, Reshi, spuse Bast împăciuitor. Am văzut-o și eu. O dată.

Kvothe se dădu în spate, surprins.

— Ai văzut-o, nu-i așa? Uitasem. Atunci, tu cum ai descrie-o? Întrebă el și își duse mâna la gură.

Bast abia aștepta ocazia. Se îndreptă în scaun, cu o figură gânditoare, apoi spuse:

— Avea urechi fără cusur, făcu el un gest gingaș cu mâinile. Urechiușe perfecte, de parcă era sculptate din... ceva.

Cronicarul râse, după care păru puțin descumpănit, de parcă nu auzise bine de la început.

— Urechile ei? Întrebă, parcă să se asigure că auzise bine.

— Știi doar cât e de greu să găsești o fată drăguță cu urechi pe măsură, spuse Bast pe cel mai firesc dintre tonuri.

Cronicarul râse din nou, părând să găsească mai ușor de digerat spusele lui Bast.

— Nu. Sigur nu știi.

Bast îi aruncă o privire plină de compătimire.

— Ei bine, atunci trebuie să mă crezi pe cuvânt. Avea niște urechi minunate.

— Bast, cred că ai bătut destul monedă pe ele, rosti Kvothe, amuzat.

Rămase pe gânduri o clipă, iar când vorbi din nou, o făcu cu glas rar, cu ochii undeva în depărtare:

— Problema e următoarea: nu era ca nimeni alta din câte femei am întâlnit. Avea ceva inefabil. Ceva ademenitor, precum căldura unui foc, avea grație, o scânteie...

— Avea nasul coroiat, Reshi, întrerupse Bast reveria maestrului său.

Kvothe se uită la el cu o cută de enervare între sprâncene.

— Cum?

Bast ridică palmele în apărare.

— E doar ceva ce-am observat, Reshi. Toate femeile din povestea ta sunt frumoase. Nu pot să te contrazic întru totul, cum nu le-am văzut pe niciuna. Dar pe ea am văzut-o. Avea nasul puțin curbat. Și dacă tot e să fiu sincer, avea fața puțin prea îngustă pentru gustul meu. Reshi, în niciun caz nu era o frumusețe desăvârșită.

Kvothe se uită lung la el, cu o căutătură solemnă.

— Bast, suntem mai mult decât părțile care ne compun, răspunse el fără urmă de reproș.

— Nu spun că nu era fermecătoare, Reshi, se repezi Bast să o întoarcă. Mi-a zâmbit. Era... avea un fel de... parcă te pătrundea până-n rărunchi, dacă pricepi.

— Înțeleg, Bast. Doar am cunoscut-o bine.

Kvothe se uită la Cronicar.

— Vezi tu, necazul izvorăște din comparație. Dacă spun: „Era brunetă“, te-ai gândit: „Am cunoscut femei brunete, unele dintre ele foarte drăguțe“. Dar nu ai fi mai departe de adevăr, fiindcă femeia la care te gândești n-are nimic în comun cu ea. Cealaltă nu ar avea

istetețimea ei, farmecul ei dezinvolt. Era altfel decât orice femeie pe care am cunoscut-o...

Kvothe se opri, uitându-se la mâinile sale. Rămase tăcut pentru atâta vreme, că Bast începu să se foiască, privind temător în jur.

— Până la urmă, n-are rost să mă îngrijorez, spuse Kvothe într-un sfârșit, uitându-se la Cronicar și făcându-i semn să scrie.

— Dacă și aici dau greș, va fi o nimica toată pentru lumea din jur.

Cronicarul ridică penița și Kvothe începu să vorbească înainte să apuce să o bage în călimară.

— Avea ochi bruni, precum ciocolata sau cafeaua, ca lemnul lustruit al lăutei tatălui meu. Sclipeau într-o față frumoasă, ovală. Ca o lacrimă.

Kvothe se opri deodată, ca și cum rămăsese fără cuvinte. Tăcerea fu atât de bruscă și de adâncă, încât Cronicarul ridică privirea de pe pagina sa, ceva ce nu făcuse până atunci. Însă chiar în acea clipă, un alt șuvoi de cuvinte izbucni din Kvothe:

— Zâmbetul ei atât de firesc putea să oprească în loc inima unui bărbat. Avea buzele roșii. Nu roșul spoit despre care multe femei cred că le face ademenitoare. Buzele ei erau roșii mereu, de dimineața până seara. Ca și cum, cu câteva minute înainte s-o vezi, mâncase fragi. Sau băuse sânge din inima cuiva. Oriunde ședea într-o cameră, era în centrul atenției. Să nu pricepeți greșit, se încruntă Kvothe. Nu era zgomotoasă sau înfumurată. Ne uităm la foc pentru că scânteiază, pentru că lucește. Ceea ce ne atrage privirea e lumina, dar ce ne face să ne apropiem de el nu e strălucirea. Ceea ce te atrage spre un foc e căldura pe care o simți când te apropii. Același lucru se poate spune despre Denna.

Pe măsură ce vorbea, chipul lui Kvothe se schimonosea, de parcă fiecare cuvânt îl brăzda pe suflet. Și, cu toate că vorbele îi erau limpezi, îi reflectau figura, ca și cum ar fi fost șlefuite cu o pilă aspră înainte să-i părăsească gura.

— Ea...

Capul său era atât de plecat că părea să vorbească mâinilor din poală.

— Ce fac aici? rosti el cu glas stins, cu gura parcă plină de cenușă. Ce bine poate ieși din asta? Cum să vă fac s-o înțelegeți dacă eu însumi n-am înțeles măcar o părticică din ea?

Cronicarul scrisese mare parte din vorbele lui Kvothe înainte să-și dea seama că acesta nu o voia. Încremeni preț de o clipă, apoi termină restul propoziției. Apoi așteptă câteva momente ce păreau că nu se mai termină și îl privi pe Kvothe.

Ochii lui îl prinseră și îl ținură în puterea lor. Erau aceiași ochi întunecați pe care Cronicarul îi mai văzuse. Ochi ca ai unui zeu mânios. Pentru o clipă, Cronicarul abia se ținu să nu se ridice de la masă. Era o tăcere apăsătoare, de gheață. Kvothe se ridică și arătă spre foaia dinaintea Cronicarului.

— Taie parte aia, mârâi el.

Cronicarul rămase cu gura căscată, cu o expresie de parcă fusese înjunghiat. Când nu schiță nici un gest, Kvothe se întinse peste masă și luă calm foaia de sub penița Cronicarului.

— Dacă nu te lasă inima să tai...

Kvothe rupse încet foaia pe jumătate scrisă. Sunetul de hârtie ruptă îi luă Cronicarului toată culoarea din obraji.

Cu răceală teribilă, Kvothe ridică o foaie goală și o așează atent în fața scribului înmărmurit. Împunse foaia sfâșiată cu degetul, împrăștiind cerneala încă umedă.

— Copiază până aici, rosti pe un glas rece și necruțător ca fierul.

Fier avea și în privire, întunecat și dur. Nu încăpea loc de împotrivire. Cronicarul copie în grabă până unde degetul lui Kvothe ținea hârtia lipită de masă. Imediat ce termină, Kvothe începu să vorbească limpede și tăios, parcă mușcând sloiuri de gheață.

— În ce fel era frumoasă? Îmi dau seama că nu pot să spun îndeajuns. Deci, cum nu pot să spun îndeajuns, am să evit să spun prea multe. Scrie atât, că avea păr negru. Avea ochi căprui și piele albă. Avea fața ovală, cu maxilar puternic și delicat. Scrie că era demnă și grațioasă. Atât.

Kvothe luă o gură adâncă de aer înainte să continue:

— Mai scrie că era frumoasă. Atât se merită spus. Că era frumoasă până la măduva oaselor, în ciuda oricărui defect. Era frumoasă, cel

puțin pentru Kvothe. Cel puțin? Pentru Kvothe, era cea mai frumoasă.

Pentru o clipă, Kvothe se încordă, parcă gata să sară și să-i smulgă Cronicarului și acea foaie. Apoi se relaxă, ca o velă părăsită de vânt.

— Dar, sincer să fiu, trebuie menționat că era frumoasă și în ochii altora...

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT – Nume pentru un nou început

Ar fi frumos să spun că ochii ni s-au întâlnit și că m-am îndreptat spre ea ca prin vis. Ar fi frumos să spun că i-am zâmbit și că i-am înșirat tot soiul de dulcегării în cuplete cu ritm atent ticluit, ca un prinț din nu știu ce basm.

Din nefericire, viața e arareori atât de bine scrisă. Adevărul e că am rămas înlemnit. Era Denna, tânăra pe care o întâlnisem în caravana lui Roent acum atăta vreme.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, totul se petrecuse cu jumătate de an mai înainte. Nu atât de mult timp când ascuți o poveste, dar jumătate de an durează cât o viață, mai ales când ești tânăr. Și amândoi eram foarte tineri.

Am zărit-o pe Denna tocmai când urca ultima treaptă a celui de-al doilea etaj al Eolianului. Avea ochii plecați, chipul gânditor, aproape trist. Se întoarse și începu să meargă în direcția mea fără să-și ridice ochii din podea, fără să mă vadă.

Lunile de când n-o mai văzusem o schimbaseră. Dacă înainte fusese drăguță, acum era și fermecătoare. Poate că diferența stătea în faptul că nu mai purta hainele de drum în care o cunoscusem, ci o rochie lungă de gală. Dar, fără îndoială, era Denna. I-am recunoscut până și inelul de pe deget, de argint cu o piatră albastră, pală.

De când drumurile noastre se despărțiseră, am ascuns gânduri nebunești – dar atât de dragi mie – despre Denna într-un ungher al inimii mele. Mă gândisem să merg în Anilin și să-i dau de urmă, sau să ne reîntâlnim pe drum din întâmplare, sau să mă caute ea la Universitate. Dar, adânc în sinea mea, știam că nu erau altceva decât fantasmе copilărești. Știam adevărul: că nu aveam s-o mai revăd.

Însă iat-o în fața mea, iar eu eram total nepregătit. Oare avea să mă țină minte, să și-l amintească pe băiatul stingher pe care-l cunoscuse pentru câteva zile acum atât de multă vreme?

Denna ajunsese la câțiva pași de mine când ridică privirea și mă văzu. Chipul i se însenină, ca și cum cineva aprinsese o lumânare în ea și strălucea de la lumina ei. Se repezi spre mine, scurtând distanța dintre noi în trei pași entuziaști.

Pentru o clipă, păru gata să se arunce drept în brațele mele, dar în ultima clipă se opri și se uită cu coada ochiului la cei din jur. În doar jumătate de pas, își preschimbă fuga bucuroasă spre mine într-un salut politicos, cu brațul întins. Totul cu grație ireproșabilă, dar chiar și așa, fu nevoită să-și proptească cealaltă mână de pieptul meu, căci altfel ar fi căzut peste mine din pricina opririi bruște.

Și îmi zâmbi. Un zâmbet cald, dulce și sfios, ca o floare ce își desface petalele. Era prietenesc, sincer și puțin jenat. Când mi-a zâmbit, am simțit că...

Sincer nu știu cum să descriu ce-am simțit. Mi-ar fi mai ușor să mint. Aș putea să fur dintr-o sută de povești și să vă spun o minciună atât de familiară încât ați înghiți-o fără să stați pe gânduri. Aș putea să spun că mi s-au muiat genunchii. Că mi-a tăiat răsufarea. Dar nu ar fi adevărat. Inima nu îmi bătea mai să-mi iasă din piept, nici nu mi s-a oprit în loc. Acelea sunt lucruri despre care se spune că se petrec în povești. Dulcegării. Hiperbolă. Fleacuri. Și totuși...

Ieșiți afară în primele zile ale iernii, după primul ger. Găsiți un ochi de apă cu o fâșie de gheață deasupra, încă proaspătă și limpede ca sticla. Înspre margine, gheața vă va ține! Alunecați mai departe. Mai departe. Până la urmă, ajungeți în locul unde gheața abia dacă vă suportă greutatea. Acolo veți simți ce-am simțit eu. Gheața se sparge sub picioarele voastre. Priviți în jos și vedeți crăpături răspândindu-se ca o pânză de păianjen. Nu se aude un zgomot, dar simțiți vibrațiile prin tălpi.

Asta am simțit la zâmbetul Dennei. Nu vreau să dau de înțeles că mă simțeam ca și cum stăteam pe gheață subțire, gata să se spargă sub mine. Nu. Mă simțeam ca gheața însăși, sfărâmat dintr-odată, cu crăpături fulgerând din locul unde mă atinsese pe piept. Singurul motiv pentru care mai eram într-o bucată era pentru că miile de bucăți ale mele încă se sprijineau una de cealaltă. Mi-era teamă că, dacă mă mișcăm, m-aș fi sfărâmat în fața ei.

Poate că ar trebui doar să spun că am fost prins în mrejele zâmbetului ei. Și, cu toate că asta sună ca desprins dintr-o carte de basme, e foarte aproape de adevăr.

Niciodată nu mi-a fost greu să vorbesc. Chiar dimpotrivă, uneori spun prea ușor ce am în minte și lucrurile o iau razna din cauza asta.

Și totuși, acolo în fața Dennei, eram prea năucit să scot o vorbă. Nu aș fi putut spune ceva care să aibă o noimă nici dacă viața mea ar fi depins de asta.

Fără să-mi dau seama, toate obiceiurile curtenești pe care mama le băgase în mine au ieșit la suprafață. Am întins mâna elegant să o iau pe a Dennei, ca și cum mi-ar fi oferit-o. Apoi m-am dat cu o jumătate de pas înapoi și am făcut o plecăciune ca la carte. În același timp, am prins marginea mantiei cu mâna liberă și am dat-o la spate. Era o plecăciune politicoasă fără a fi ridicol de formală și numai potrivită în asemenea împrejurări.

Ce urma? Un sărut pe mână era tradițional, dar ce fel de sărut era potrivit? În Atur, doar te plecai deasupra mâinii. Domnițele cealdime, precum acea fiică de cămătar cu care sporovăisem mai devreme, se așteptau să le atingi ușor degetele cu gura și să scoți un sunet de sărut. În Modeg, îți apăsai buzele de propriul deget mare când apucați mâna unei femei.

Dar eram în Orânduire și Denna nu avea accent străin. Atunci, un sărut simplu. Mi-am apăsât ușor buzele de dosul palmei sale cât timp îți ia să tragi aer în piept. Pielea ei era caldă și mirosea vag a buruiiană.

— Sunt în serviciul dumitale, doamna mea, am spus, ridicându-mă și lăsând-o de mână.

Pentru prima oară în viață, înțelegeam adevăratul scop al unui asemenea salut formal. Îți dă un text de urmat când n-ai nici cea mai mică idee ce să spui.

— Doamna mea? repetă Denna, puțin surprinsă. Foarte bine, dacă insiști.

Își apucă rochia cu o mână și mimă o plecăciune, reușind să o facă în același timp grațioasă, ironică și jucăușă.

— Doamna ta.

Auzindu-i vocea, mi-am dat seama că bănuielile mele se adevăriseră. Ea era Aloine a mea.

— Ce faci aici, în al treilea cerc, de unul singur? Sau *nu* ești singur? întrebă ea, plimbându-și privirea prin balconul în formă de semilună.

— Eram singur, am spus, apoi, cum nu-mi venea nimic în minte, am împrumutat un vers din cântecul ce-mi era încă proaspăt în memorie. Acum, pe neașteptate, Aloine lângă mine stă.

Zâmbi, măgulită.

— Cum adică, pe neașteptate?

— Eram aproape convins că ai plecat.

— Era cât pe ce, răspunse ea cu puțină răutate. Două ore l-am așteptat pe Savien al meu.

Suspină tragic, dându-și ochii peste cap și puțin într-o parte, ca o statuie de sfântă.

— Până la urmă, cuprinsă de disperare, am decis că Aloine ar trebui să-l găsească de data asta și la naiba cu povestea, zâmbi ea obraznic.

— „Deci doar nave fără de făclii pe timp de noapte...” am citat eu.

— „...Trecând aproape, dar neștiut unul de altul“, mă completă Denna.

— *Căderea lui Felward*, am spus, cu un nou găsit respect. Nu mulți oameni cunosc piesa aceea.

— Eu nu sunt mulți oameni.

— Am să-mi ard asta cu fierul în memorie.

Am plecat capul cu deferență exagerată. Denna pufni ironic. Am ignorat-o și am continuat pe un ton mai serios:

— Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns că m-ai ajutat în seara asta.

— Nu poți? Ce păcat! Cât de mult *poți* să-mi mulțumești?

Fără să mă gândesc, am întins mâna la gulerul mantiei mele și am desfăcut naiul măiestriei.

— Doar atât, am spus, întinzându-i-l.

— Nu... Denna ezită, puțin luată prin surprindere. Nu poți să fii serios...

— Fără tine, nu l-aș fi câștigat. Și nu am altceva de valoare, numai dacă nu-mi vrei lăuta.

Ochii căprui ai Dennei mă iscodiră, ca și cum nu se putea hotărî dacă-mi râdeam de ea sau nu.

— Nu cred că poți să-ți dai naiul așa...

— De fapt, pot. Stanchion mi-a spus că, dacă îl pierd sau îl dăruiesc, trebuie doar să câștig un altul.

I-am luat mâna, i-am desfăcut degetele și i-am așezat micul nai de argint în palmă.

— Asta înseamnă că pot să fac ce poftesc cu el și poftesc să ți-l dau ție.

Denna se uită la naiul din palma ei, apoi se uită atent la mine, de parcă abia acum mă vedea cu adevărat. Pentru o clipă, am fost dureros de conștient de cum arătam. Mantia îmi era ponosită și, chiar și în cele mai bune haine ale mele, nu eram departe de a fi zdrențăros.

Coborî din nou privirea și închise încet degetele în jurul naiului. Apoi se uită la mine, fără să i se citească ceva pe față.

— Cred că poate ești o persoană minunată, spuse ea.

Am dat să-i răspund, dar mi-o luă înainte.

— Totuși, nu pot să accept. E o răsplată prea mare pentru ajutorul pe care ți l-am dat. Aș ajunge *eu* să-ți fiu datoare.

Îmi luă mâna și-mi puse naiul în palmă.

— Prefer să mai ai de ce să-mi fii recunoscător. Așa încă îmi datorezi un favor, rânji ea subit.

Dintr-odată, se făcuse tăcere în încăpere. M-am uitat nedumerit împrejur, fiindcă uitasem unde mă aflam. Denna își duse un deget la buze și arătă în jos, peste balustradă. Ne-am apropiat de margine și ne-am uitat jos, să vedem un bătrân care deschidea un toc de instrument muzical cu o formă curioasă. Am rămas mut de uimire când am văzut ce a scos din ea.

— Ce e chestia aia, întrebă Denna?

— E o veche lăută de curte, am răspuns, fără să-mi pot ascunde uimirea. N-am mai văzut una în realitate până acum.

— E o lăută? buzele Dennei se mișcau în tăcere. Număr douăzeci și patru de strune. Cum funcționează? Sunt mai multe decât la unele harpe.

— Așa le făceau acum mult timp, înainte să apară strunele de metal, înainte de lăuta cu gât lung. E incredibil. În gâtul acela de lebădă s-a pus mai multă muncă migăloasă decât în trei catedrale.

Îl urmăream pe bătrân, care își dădu barba într-o parte și își căută o poziție mai comodă în scaun.

— Sper doar că a acordat-o înainte să urce pe scenă, am adăugat. Altfel, avem de așteptat vreo oră până învârte de toate cheițele. Tatăl

meu povestea că menestrelii din vechime petreceau două zile punând coardele și două ore acordându-le doar ca să cânte două minute la o lăută de curte.

Bătrânului îi luă doar cinci minute să-și pună strunele în armonie. Apoi începu să cânte. În ciuda faptului că nu mai văzusem o lăută de curte, ca să nu mai spun că nu mai auzisem vreuna, gândurile îmi erau prea învolburate din pricina Dennei ca să mă mai preocupe altceva. Așa cum stăteam unul lângă altul, cu coatele pe balustradă, tot furișam priviri spre ea cu coada ochiului.

Nu-mi spusese pe nume, nici nu adusese vorba de întâlnirea noastră în caravana lui Roent. Asta însemna că nu-și aducea aminte de mine. Până la urmă, nu prea era de mirare că îl uitase pe băiatul zdrențăros pe care-l cunoscuse doar câteva zile pe drum. Totuși, mă durea puțin, căci eu îmi amintisem cu drag de ea pentru atâtea luni. Oricum, nu avea rost să aduc vorba despre asta fără să par penibil. Mai bine să o iau de la început și să sper că de data asta era mai memorabil.

Cântecul se sfârși înainte să bag de seamă și am aplaudat cu entuziasm să-mi ascund neatenția.

— Am crezut că ai greșit mai devreme, când ai repetat corul, îmi spuse Denna când aplauzele se opriră. Nu mi-a venit să cred că te așteptai să ți se alăture cineva din public. Nu am mai văzut așa ceva decât noaptea, la focurile de tabără.

Am ridicat din umeri.

— Toată lumea îmi spune că acolo cântau cei mai buni muzicieni. Am avut încredere că cineva știa versurile, am spus, cu un gest galant cu palma spre ea.

Denna arcui o sprânceană.

— Era cât pe ce să nu-ți iasă. Am așteptat să se bage altcineva. Eram puțin temătoare să o fac eu.

Am privit-o nedumerit.

— De ce? Ai o voce încântătoare.

Denna făcu o grimasă timidă.

— Am auzit cântecul doar de două ori înainte de asta. Nu eram sigură că mi-l amintesc pe tot.

— De două ori?

Denna încuviință.

— Și a doua oară a fost chiar acum un răstimp. Un cuplu l-a cântat la o cină oficială la care am participat în Etnia.

— Vorbești serios? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Își dădu capul pe spate și înapoi, parcă prinsă cu ocaua mică. Părul negru îi veni pe față și îl dădu la o parte.

— Bine, poate că i-am auzit repetând puțin chiar înainte de cină... Am clătinat uimit din cap.

— Incredibil. E o armonie grozav de dificilă. Și să ții minte toate versurile... M-am minunat o clipă în tăcere. Ai o ureche nemaipomenită.

— Nu ești primul bărbat care-mi face asemenea compliment, rosti ea cu viclenie. Dar ești primul care o spune fără să se uite la ele.

Denna coborî privirea în jos, cumva stânjenită de ceea ce spusese. M-am îmbujorat la față când am auzit un glas cunoscut în spatele nostru.

— Iată-te!

M-am întors să dau cu ochii de Sovoy, înaltul și chipeșul meu amic și complice de la cursul de magie simpatetică avansată.

— Iată-mă, am răspuns, surprins că mă căutase.

Chiar mai surprins că nu avuse buna-cuviință să mă lase în pace când aveam o conversație intimă cu o tânără femeie.

— Iată-ne, zâmbi Sovoy și se duse să-i cuprindă Dennei mijlocul cu brațul, apoi se încruntă în joacă spre ea. Am măturat etajele de jos să-ți caut cântărețul și între timp amândoi erați aici, hoțomanilor!

— Am dat unul de altul din pură întâmplare, rosti Denna și își așeză mâna pe a lui, care i se odihnea pe șold. Știam că ai să te întorci să-ți iei băutura, dacă nimic mai mult... spuse ea și făcu din cap spre o masă liberă din apropiere, pe care se găseau două pahare de vin.

S-au răsucit și s-au îndreptat la braț spre masa lor. Denna se uită la mine peste umăr și-mi făcu din sprâncene. N-aveam nici cea mai mică idee ce însemna gestul acela. Sovoy îmi făcu semn să mă alătur și trase un scaun liber de la altă masă.

— Nu mi-a venit să cred că erai tu, spuse el. Mi s-a părut că-ți recunosc vocea, dar... Deși al treilea cerc oferă intimitate cuplurilor, vederea spre scenă lasă de dorit. Habar n-aveam că știi să cânți.

Își puse brațul peste umerii Denei și îi trimise zâmbetul său fermecător, cu ochi albaștri.

— Când și când, am răspuns în timp ce mă așezam.

— Norocul tău că am ales Eolianul în seara asta. Altfel, te acompaniau doar ecourile și greierii, spuse Sovoy.

— Atunci îți sunt dator, am înclinat eu capul.

— Suntem chit dacă-l iei partener pe Simmon data viitoare când jucăm colțuri. Așa, tu o să fii nevoit să te arunci când nemernicul ăla aiurit mizează cu nimic în afară de o pereche în mână.

— S-a făcut. Deși mă doare sufletul, am spus și m-am întors spre Denna. Cum rămâne cu tine? Îți datorez o mare favoare, cum pot să te răsplătesc? Cere-mi orice și e al tău, dacă-mi stă în puteri.

— Orice-ți stă în puteri, repetă ea jucăuș. Și ce mai poți să faci, în afară să cânți atât de bine că Tehlu și îngerii lui ar plânge dacă te-ar auzi?

— Îmi închipui că pot să fac orice, numai dacă mi-ai cere-o.

Denna izbucni în râs.

— E un lucru primejdios să-l spui unei femei, mă sfătui Sovoy. Mai ales ăsteia. Parcă văd că te pune să-i aduci o frunză din copacul cântător de la capătul lumii.

Denna se lăsă în spătarul scaunului și mă iscodi cu ochi în care se citea primejdia.

— O frunză din copacul cântător, murmură ea. Ar fi un dar frumos. Mi-ai aduce una?

— Cu siguranță, am spus, surprins să-mi dau seama că era adevărul.

Păru să se gândească serios la asta, apoi clătină ghiduș din cap.

— N-aș vrea să te pun să călătorești atât de departe. Îmi păstrez favoarea pentru altă zi.

— Deci îți rămân îndatorat, am oftat eu.

— O, nu! Altă povară pe inima lui Savien al meu...

— Motivul pentru care inima mea e împovărată e că nu-ți știu numele. Aș crede în continuare că ești Felurian. Dar asta ar duce la o nefericită confuzie.

Denna mă măsură cu privirea.

— Felurian? Mi-ar plăcea asta, dacă nu te-aș socoti un mincinos.

— Un mincinos? am spus, indignat. Primul meu gând când te-am văzut a fost: „Felurian! Ce am făcut? Adulația semenilor mei a fost risipă de vreme. De-ar fi să-nviu clipele ce-am irosit, nădăjduiesc să le petrec mai chibzuit și să mă scald într-o lumină ce se-ntrece cu soarele-n zenit“.

— Un mincinos și un hoț, zâmbi ea. Ai furat asta din cel de-al treilea act din *Daeonica*.

— Știi și *Daeonica*? Sunt vinovat, recunosc. Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat.

Îi zâmbi lui Sovoy și se întoarse către mine.

— Lingușelile nu mă deranjează, dar n-au să-ți câștige numele meu. Sovoy mi-a pomenit că ții pasul cu el la Universitate. Asta înseamnă că ai de-a face cu forțe întunecate care mai bine ar fi lăsate în pace. Dacă îți dau numele, poate ai avea putere asupra mea.

Gura nu-i trăda nici un zâmbet, dar i-l vedeam în privire, în felul cum își ținea capul.

— Foarte adevărat, am răspuns cu egală seriozitate. Dar hai să facem o înțelegere. Îți dau numele meu la schimb. Așa, și eu am să fiu în puterea ta.

— Mi-ai vinde și cămașa de pe tine. Sovoy știe cum te cheamă. Presupunând că nu mi-a spus deja, l-aș putea afla imediat de la el.

— Adevărat, rosti Sovoy, părând ușurat că ne aminteam de prezența lui.

Îi luă mâna și i-o sărută.

— Poate să-ți spună numele meu, dar nu poate să ți-l dea. Doar eu pot să fac asta, am spus și am trântit o palmă pe masă. Oferta rămâne în picioare, numele meu pentru al tău. O accepți? Sau am să fiu nevoit să mă gândesc întotdeauna la tine ca la Aloine și niciodată cu adevărat la tine?

Ochii Dennei fremătau.

— Foarte bine. Dar mai întâi vreau să îl știu pe al tău.

M-am întins peste masă și i-am făcut semn să facă la fel. Îi dădu drumul de mână lui Sovoy și își întinse urechea spre mine. I-am șoptit solemn numele în ureche.

— Kvothe.

Mirosea vag a flori, ceea ce bănuiam că era parfum, dar sub el era propriul ei miros, ca iarba verde, ca un drum după o ploaie ușoară de primăvară. Apoi se dădu în spate și păru să se gândească un timp la numele meu.

— Kvothe, rosti ea în cele din urmă. Ți se potrivește. Kvothe.

Ochii îi sclipeau ca și cum descoperise o taină. Îl rostise rar, ca și cum l-ar gusta, și încuviință pentru sine.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă multe lucruri, am răspuns cu un glas de Taborlin cel Mare. Dar nu ai să mă distragi așa de ușor. Am plătit și acum sunt în puterea ta. Ai de gând să-mi dai numele tău, ca să te chem pe el?

Zâmbi și se întinse din nou. Am făcut întocmai. Când mi-am întors capul într-o parte, i-am simțit o șuviță răătăcită mângâindu-mi obrazul.

— Dianne, rosti ea și răsufierea ei caldă mă mângâie ca o pană pe ureche. Dianne.

Amândoi ne-am reluat locul pe scaune. Când văzu că nu spun nimic, mă întrebă:

— Ei bine?

— Îl am, am asigurat-o. Îl cunosc la fel de bine ca pe al meu.

— Atunci, spune-l.

— Îl păstrez. Asemenea daruri nu trebuie irosite.

Mă privi nemulțumită. M-am înduplecat.

— Dianne. Dianne. Îți vine ca o mânășă.

Ne-am privit lung unul pe celălalt, după care am observat că Sovoy se uita la mine nu tocmai subtil, în semn că ar trebui să-mi văd de treabă.

— Ar trebui să cobor, am spus ridicându-mă repede din scaun. Trebuie să întâlnesc niște oameni importanți.

Mi-a venit să-mi dau pumni imediat ce mi-am dat seama ce prostie scosesem pe gură, dar nu-mi venea în minte o cale mai puțin jenantă prin care să mă corectez. Sovoy se ridică și-mi strânse mâna, fără îndoială bucuros să scape de mine.

— Felicitări pentru seara asta, Kvothe! Ne mai vedem.

M-am întors s-o gădesc și pe Denna în picioare. Îmi întâlni privirea și zâmbi.

— Și eu sper să ne mai vedem.

Îmi întinse mâna și îmi zâmbi cu căldură.

— Speranța moare ultima.

Voisem să sun plin de duh, dar cuvintele părură grosolane imediat ce-mi părăsiră gura. Trebuia să plec înainte să mă fac și mai mult de râs. Am dat mâna cu ea la repezeală. Era puțin rece la atingere. Catifelată, delicată și totuși puternică. Nu i-am sărutat-o, căci Sovoy îmi era prieten, iar acesta nu e un lucru pe care îl faci față de un prieten.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ – Știind toate acestea

În timp, și cu încurajări din partea lui Deoch și Wilem, m-am îmbătat. Astfel, cei trei studenți făcură drum întors, cam pe șapte cărări, spre Universitate. Priviți-i cum merg, clătinându-se doar puțin. E liniște și, când clopotnița bate ceasul târziu, nu risipește tăcerea, ci doar o întărește. Și greierii respectă tăcerea. Chemările lor sunt ca niște cusături atente în broderia ei, prea mici ca să fie văzute.

Noaptea îi înconjoară pretutindeni, ca o catifea caldă. Stelele, diamante arzătoare pe cerul senin, luminează drumul de sub picioarele lor în nuanțe sure și argintii. Universitatea și orașul Imre erau inimile cunoașterii și ale artei, cele mai puternice din cele patru zări ale civilizației.

Aici, pe drumul dintre ele, sunt doar copaci bătrâni și iarbă lungă care se unduiește sub suflarea vântului. Noaptea e desăvârșită în sălbăticia ei, de o frumusețe înspăimântătoare.

Cei trei băieți, unul întunecat, unul luminos și altul – în lipsa unui cuvânt mai bun – înflăcărat, nu observă noaptea. Poate că doar o părticică din ei o face, dar sunt tineri și beți și știu în inimile lor că niciodată n-au să îmbătrânească și să moară.

De asemenea, știu că sunt prieteni și că împărtășesc o dragoste care nu-i va părăsi niciodată. Băieții știu multe alte lucruri, dar niciunul nu pare mai important ca acesta. Poate că au dreptate.

CAPITOLUL ȘAIZECI – Noroc

Ziua următoare m-am dus la tragerea la sorți pentru examen în brațele primei mele mahmureli. Obosit și venindu-mi puțină greață, m-am pus la cea mai scurtă coadă și am încercat să nu bag în seamă sutele de studenți care zumzăiau în jur, cumpărând, vânzând, dând la schimb și în general plângându-se de locurile pe care le traseră la examen.

— Kvothe, fiul lui Arliden, am spus când am ajuns în sfârșit în față.

Femeia cu aer plictisit îmi scrisese numele și am tras o plăcuță din săculețul de catifea neagră. Scria: „Hepten; amiază“. Mai aveam cinci zile până atunci, suficient timp cât să mă pregătesc. Dar, pe când mă îndreptam spre Morișcă, mă bătui un gând. De câtă pregătire aveam într-adevăr nevoie? Mai important, cât de bine m-aș putea pregăti fără acces la Arhivă?

În vreme ce mă gândeam la asta, mi-am ridicat mâna deasupra capului, întinzând degetul mare și cel mijlociu în semn că aveam un loc în examen de azi în cinci zile și că eram dispus să-l vând.

Nu dură mult până ce o studentă pe care nu o cunoșteam se apropie de mine.

— A patra zi, spuse ea, arătându-și plăcuța. Îți dau o para la schimb.

Am clătinat din cap. Fata dădu din umeri și își văzu de drum.

Galven, un Re'lar din Clinică se apropie de mine. Ridică arătătorul, indicând că avea examen în acea după-amiază. Din ridurile de sub ochi și chipul tulburat, mă îndoiam că era prea dornic să-și dea testul atât de curând.

— Iei cinci parale?

— Aș vrea să iau un talant...

Galven încuviință, învârtindu-și plăcuța între degete. Era un preț cinstit. Nimeni nu vrea să dea nas în nas cu magistrul din prima zi.

— Poate mai târziu. Să văd ce mai gălesc.

Cum îl petreceam cu privirea, mă minunam ce diferență poate să facă o singură zi. Ieri, cinci parale mi-ar fi părut bănetul de pe lume. Dar azi, punga mea era plină...

Eram pierdut în calcule despre câți bani câștigasem de fapt noaptea trecută când i-am văzut pe Wilem și pe Simmon apropiindu-se. Wil părea puțin palid sub tenul său oacheș de ceald. Mă gândeam că nici el nu scăpase de consecințele nopții noastre de destrăbălare. Sim, pe de altă parte, era vioi și binedispus ca întotdeauna.

— Ghici cine a tras un loc pentru dup-amiaza asta? spuse și arătă cu capul peste umărul meu. Ambrose și mai mulți din amicii lui. E de ajuns să mă facă să cred că se face dreptate în lume.

Întorcându-mă să caut prin mulțime, i-am auzit glasul lui Ambrose înainte să-l văd:

— ...Din aceeași pungă, ceea ce înseamnă că au făcut o treabă de mântuială cu amestecatul plăcuțelor. Ar trebui să refacă toată scamatoria asta aberantă și...

Ambrose se plimba cu câțiva din amicii săi bine îmbrăcați, plimbându-și privirea peste mulțime, căutând mâini ridicate. Ajunse la câțiva pași depărtare până să coboare privirea și să-și dea seama că de fapt se îndrepta spre mine. Se opri încruntat, după care dădu glas unui râset lătrat.

— Sărmanul de tine, ai la dispoziție tot timpul din lume și nu știi cum să-l petreci. Încă nu te-a lăsat Lorren să intri în Arhivă?

— Ciocan și goarnă, rosti scârbit Wilem dinapoia mea.

Ambrose îmi zâmbi.

— Auzi. Îți dau un bănuț și una din cămeșile mele mai vechi pentru locul tău. Măcar așa ai ceva de purtat când o speli pe aia în râu.

Câțiva dintre prietenii săi râseră din spate, privindu-mă disprețuitor.

Mi-am păstrat calmul, căci nu voiam să-i dau satisfacție. E adevărat că mă supăra faptul că aveam numai două cămăși, iar după două trimestre în care le purtasem zi-lumină începeau să se ponosească. Nu că n-ar fi fost ponosite când le luasem. Mai mult, *chiar* le spălam în râu, cum n-aveam bani să le duc la spălătorie.

— Prefer să nu. Cămeșile tale sunt cam prea țipător vopsite pentru gustul meu.

Am tras de partea din jos a cămeșii mele ca să mă fac înțeleș. Câțiva dintre studenții din apropiere începură să râdă.

— Nu înțeleg, l-am auzit pe Sim șoptindu-i lui Wil.

— Insinuează că Ambrose are.... Wil făcu o pauză. *Edamete tass*, o boală pe care o iei de la curve. Vezi tu, e o scurgere de...

— Bine, bine, se grăbi Sim să-l întrerupă. Am priceput. Căh. Ambrose mai poartă și verde.

Între timp, Ambrose se căzni să chicotească împreună cu lumea la gluma mea.

— Poate că mi-am meritat-o. Foarte bine, pomana pentru săraci. Cât vrei? întrebă el și își scoase punga, zornăind-o în fața mea.

— Cinci talanți.

Mă privi buimăcit, înghețat în actul de a-și deschide punga. Era un preț ridicol de mare. Câțiva spectatori își dădură coate, sperând evident că am să reușesc cumva să-l îmbrobodesc pe Ambrose să plătească de câteva ori în plus peste valoarea reală a plăcuței mele.

— Scuze. Vrei să te ajut să-i convertești? l-am întrebat.

Era bine cunoscut faptul că Ambrose eșuase lamentabil la partea de aritmetică a examenului de trimestrul trecut.

— Cinci e ridicol, spuse el. Atât de târziu, ai noroc să te faci cu unul.

M-am forțat să ridic nepăsător din umeri.

— M-aș mulțumi cu patru.

— Ai să te mulțumești cu unul. Nu sunt idiot.

Am răsufolat cu resemnare.

— Bănuiesc că nu te pot convinge să mergi peste... un talant și patru parale? am întrebat, dezgustat de cât de rugătoare reușisem să-mi fac vocea.

Ambrose zâmbi ca un rechin.

— Știi ce, îți dau unul și trei parale. Nu sunt mai presus de puțină caritate din când în când, rosti el mărinimos.

— Mulțumesc, domnule. Vă sunt profund recunoscător, am spus eu cu supușenie.

Simțeam dezamăgirea celor din jur față de felul cum dădeam din coadă pentru banii lui Ambrose.

— N-ai de ce. Îmi face întotdeauna plăcere să-i ajut pe cei nevoiași, rosti Ambrose plin de sine.

— În monede din Vintas, face doi nobili, șase firfirei, doi bani și patru gologani.

— Pot să calculez și singur, se rățoi el. Am călătorit prin lume cu suita tatălui meu de când eram mic. Știu destule despre bani.

— Desigur, m-am grăbit eu să plec capul. Ce prostesc din partea mea! Ai fost și în Modeg? am întrebat eu, părând curios.

— Evident. Am fost până și la curtea regală din Cershaen. De două ori, răspunse el în vreme ce se scotocea prin pungă, sortând prin tot felul de monede.

— Atunci, e adevărat că nobilimea modegană socotește târguiala drept o activitate demnă de dispreț pentru cei de viță nobilă? am întrebat eu cu nevinovăție. Am auzit că o consideră drept un semn că persoana respectivă fie are obârșie joasă, fie a căzut pradă unor împrejurări disperate...

Ambrose se uită la mine cu deplină stupefacție, cu mâna încremenită în pungă. Își miji ochii.

— Pentru că, dacă e adevărat, e foarte generos din partea ta să te cobori la nivelul meu doar de dragul unei mici târguieli cu mine, i-am rânjit eu. Nouă, ruhiilor, ne place grozav să ne tocmim.

Mulțimea din jurul nostru izbucni într-un murmur de râs. Erau deja câteva zeci de oameni.

— Nu e vorba de asta, spuse Ambrose.

Fața mea deveni o mască a îngrijorării.

— Vai, îmi pare atât de rău, excelență! Nu știam că treceți prin vremuri de restriște... am spus și m-am apropiat de el, întinzându-i plăcuța. Poftim, poți s-o ai pentru un bănuț. Nici eu nu sunt mai presus de puțină caritate.

Am ajuns drept în fața lui, ținând plăcuța.

— Te rog, insist, întotdeauna e o plăcere să-i ajut pe cei nevoiași.

Ambrose se uită furios la mine.

— Ține-o și să-ți stea în gât, șuieră el cu glas scăzut. Și adu-ți aminte de un lucru cât mănânci fasole și-ți speli rufele în râu: încă am să fiu aici în ziua-n care ai să pleci fără nimic, doar cu mâinile în buzunare.

Se răsuci și plecă, ca o adevărată întruchipare a demnității insultate. În urma lui se auzi doar ropotul de aplauze de la cei din jur. Am făcut plecăciuni în toate părțile.

— Ce notă i-ai da? îl întrebă Wil pe Sim.

— Două puncte la Ambrose. Trei la Kvothe. Sincer, nu e cea mai bună prestație a ta, îmi spuse el mie.

— Nu prea am dormit astă-noapte.

— De fiecare dată când faci asta, îl faci să vrea să ți-o plătească și mai rău, spuse Wil.

— Nu putem face nimic în afară să ne aruncăm vorbe otrăvite. Magiștrii au avut grijă de asta. Orice ar depăși anumite limite ne-ar pune în pericol de exmatriculare pentru comportament nepotrivit pentru un membru al Arcanumului. De ce credeți că nu i-am făcut viața un calvar?

— Ești leneș? sugeră Wil.

— Lenea e una dintre cele mai mari calități ale mele. Dacă n-aș fi leneș, poate aș încerca să traduc *Edamete tass* doar ca să aflu, spre dezgustul meu, că înseamnă „edem care se prelinge“, am spus și am ridicat din nou mâna, întinzând degetul mare și pe cel mijlociu. În schimb, presupun că se traduce direct prin numele bolii: „nemserie“, prevenind astfel orice pată adusă prieteniei noastre.

Până la urmă, mi-am vândut locul unui Re'lar disperat din Partizanat, numit Jaxin. M-am târguit la sânge, dându-mi locul pentru șase parale și o favoare cu care mi-era dator.

Examenul decurse cam așa cum mă așteptasem, având în vedere că n-am putut să învăț. Hemme încă nu-și uitase vrajba împotriva mea. Lorren era rece. Elodin își pusese capul pe masă și părea să doarmă. Taxa mea de studii ajunsese la șase talanți în cap, ceea ce mă pune într-o situație interesantă...

Lungul drum spre Imre era pustiu. Soarele sclipea printre copaci și vântul purta pe aripile sale o fărâmbă din răcoarea toamnei ce urma să vină. M-am îndreptat mai întâi spre Eolian să-mi recuperez lăuta. Stanchion insistase să o las acolo noaptea trecută, nu cumva să o sparg la beție pe drumul de întoarcere acasă.

L-am zărit pe Deoch sprijinit de tocul ușii, trecându-și o monedă peste încheieturile degetelor. Îmi zâmbi când mă văzu.

— Salut! Credeam că tu și prietenii tăi o să ajungeți în râu la cum vă împleticeați când ați plecat.

— Norocul nostru că ne împleticeam în direcții diferite, așa că ne-am echilibrat.

Deoch începu să râdă.

— Domnița ta e înăuntru.

Am încercat să nu roșesc, întrebându-mă de unde știa că speram să o găsesc pe Denna acolo.

— Nu știi dacă pot chiar să-i spun domnița *mea*.

La urma urmei, Sovoy îmi era prieten.

Deoch ridică din umeri.

— Oricum i-ai spune, Stanchion o are în spatele tejghelei. Aș lua-o înaintea să apuce să-și pună degetele pe ea.

M-a cuprins mânia și abia am reușit să-mi înghit cuvintele care-mi veneau la gură. *Lăuta mea. Vorbea despre lăuta mea.* Am intrat repede înăuntru, spunându-mi că era mai bine ca Deoch să nu-și dea seama la ce mă gândisem.

Am căutat prin întreg Eolianul, dar Denna era de negăsit. Totuși, am dat de contele Threpe, care mă invită entuziast să iau loc alături de el.

— Sper să te conving să mă vizitezi acasă? Întrebă el. Mă gândesc să dau o mică cină și cunosc câțiva oameni care-ar fi încântați să te cunoască. Începe să ți se ducă vestea prin împrejurimi, spuse și îmi făcu cu ochiul.

Mă simțeam puțin stingherit, dar știam că a sta la masa bogaților era un rău necesar.

— Aș fi onorat, excelență.

Threpe se schimonosi la față.

— Chiar trebuie să-mi spui *excelență*?

Diplomația e o mare parte din ceea ce înseamnă a fi artist călător și o mare parte din ea înseamnă respectarea cu sfințenie a titlurilor și rangurilor.

— Eticheta obligă, excelență, am spus cu o umbră de regret.

— Mă piș pe etichetă, făcu Threpe bosumflat. Eticheta e un set de reguli pe care oamenii îl folosesc ca să fie insolenți unii cu alții în public. M-am născut mai întâi Dennais, apoi Threpe și la sfârșit conte. Poți să-mi spui Denn, pe scurt? mă întrebă, privindu-mă rugător.

Am ezitat.

— Măcar aici. Mă face să mă simt ca o buruiană într-un strat cu flori când cineva mă face „excelență“ pe-aici.

M-am liniștit la vorbele lui.

— Dacă asta te face bucuros, Denn.

Roși de parcă îi făcusem cine știe ce compliment.

— Spune-mi câte ceva despre tine. Unde locuiești?

— Pe cealaltă parte a râului, am răspuns evaziv.

Paturile din Morișcă nu erau tocmai culmea rafinamentului.

Când Threpe mă privi nedumerit, am continuat:

— Studiez la Universitate.

— La Universitate? întrebă el, evident uluit. Predau și muzică mai nou?

Aproape că am râs la acel gând.

— Nu, nu. Sunt în Arcanum.

Mi-am regretat cuvintele de îndată. Contele se lăsă pe spate în scaun și mă privi bănuitor.

— Ești un vrăjitor?

— O, nu. Doar studiez. Știi tu, gramatică, matematică...

Am ales două din disciplinele mai inofensive la care mă puteam gândi și contele păru că se mai relaxează.

— M-am gândit că... se opri și scutură din cap. De ce înveți acolo?

Întrebarea mă prinse pe picior greșit.

— Păi... asta am vrut dintotdeauna. Sunt atâtea lucruri de învățat!

— Dar n-ai nevoie de așa ceva. Adică... se opri să-și caute cuvintele. Felul în care cânti. Cu siguranță ai un patron care te încurajează să te concentrezi pe muzică...

— Nu am un patron, Denn, am zâmbit eu timid. Nu că mi-ar dispăcea ideea.

Nu mă așteptasem la reacția ce urmă.

— Fir-ar ghinionul meu negru ca noaptea, spuse și își trânti palma de masă. Am presupus că poate ai un patron mai timid, care te ține ascuns. Fir-ar. Fir-ar, spuse și mai lovi cu pumnul în masă.

Se mai calmă puțin și se uită la mine.

— Scuză-mă. Doar că... făcu un gest de frustrare și oftă. Ai auzit vreodată zicala: „O nevestă și ești fericit, două și ești istovit“...

Am încuviințat.

— ...Trei și se urăsc una pe alta.

— ...Patru și toate te urăsc pe tine, sfârși Threpe. Ei bine, același lucru e chiar mai adevărat pentru patroni și muzicienii lor. Tocmai ce l-am luat pe al treilea, un flautist care încearcă să se afirme, rosti contele, apoi oftă și clătină din cap. Se ciondănesc ca niște pisici într-un sac, îngrijorați că nu primesc destulă atenție. Dacă numai așa fi știut că am să te întâlnesc, așa fi așteptat.

— Mă măgulești, Denn.

— Îmi dau pumni în cap, asta fac, mormăi el, apoi suspină cu un aer vinovat. Nu e corect din partea mea. Sefran e bun la ceea ce face. Cu toții sunt muzicieni buni și geloși când vine vorba de mine, întocmai ca niște neveste. Dacă așa încerca să te aduc și pe tine, s-ar dezlănțui iadul pe pământ. Deja a trebuit să mint despre micul dar pe care ți l-am făcut astă-noapte.

— Deci sunt amanta ta? am rânjit.

Threpe chicoti.

— Hai să nu întrecem măsura cu analogiile. În schimb, am să fiu pețitorul tău. Am să te ajut să-ți găsești un patron decent. Îi cunosc pe toți cei cu sânge nobil sau bani din împrejurimi, așa că nu ar trebui să fie prea greu.

— Mi-ar fi de mare ajutor, am spus sincer. Cercurile sociale de pe malul acesta al râului sunt un mister pentru mine.

Tocmai atunci, îmi veni ceva în minte.

— Că tot veni vorba, noaptea trecută am cunoscut o tânără domniță și nu am aflat mare lucru despre ea. Dacă știi atât de bine orașul...

Contele îmi aruncă o privire cu subînțeles.

— Aha. Am priceput.

— Nu nu nu, m-am grăbit să explic. E fata care a cântat cu mine. Aloine a mea. Speram numai să o găsesc și să-i mulțumesc.

Threpe mă privi neîncrezător, dar nu părea dispus să mă contrazică.

— Foarte bine, cum o cheamă?

— Dianne.

Contele părea să aștepte mai mult.

— E tot ce știu.

Threpe pufni.

— Cum arăta? Cânt-o, dacă e nevoie.

Simțeam cum încep să roșesc.

— Avea păr negru, cam până pe-aici, am arătat cu mâna puțin mai jos de umăr. E tânără, cu pielea albă ca laptele.

Threpe se uită la mine de parcă aștepta și mai mult.

— Frumoasă.

— Înțeleg, murmură contele, frecându-și buzele. Avea cu ea naiul măiestriei?

— Nu știu. Poate.

— Trăiește în oraș?

Am ridicat din nou din umeri în ignoranța mea, simțindu-mă tot mai stânjenit.

Threpe începu să râdă.

— Trebuie să-mi dai mai mult de atât, spuse și se uită peste umăr. Stai, putem vorbi cu Deoch. Are ochiul format pentru fete frumoase. Deoch! strigă contele cu mâna ridicată.

— Nu e chiar atât de important, m-am grăbit să spun.

Threpe mă ignoră și îi făcu semn bărbatului vânjos să vină la masa noastră. Deoch ajunsese la noi și se sprijini cu mâna pe masă.

— Ce pot să fac pentru voi?

— Tânărul nostru cântăreț are nevoie de o mică informație despre o domniță pe care a întâlnit-o noaptea trecută.

— Nu pot să zic că mă miră, am avut o adevărată recoltă de frumuseți. Una sau două au întrebat de tine, îmi făcu el cu ochiul. Care ți-a furat inima?

— Nu e vorba de asta. Era cea care a cântat armonia cu mine noaptea trecută. Are o voce minunată și speram s-o găsec ca să mai cântăm împreună.

— Cred că știi despre ce cântec vorbești, zâmbi el larg.

Am simțit că-mi vine sângele în obraji și am deschis gura să protestez din nou.

— Bine, potolește-te. Îmi țin gura închisă despre asta. N-am să-i spun nici măcar lui Stanchion, ceea ce ar fi ca și cum aş spune întregului oraș. După câteva pahare, bârfește ca o școlăriță, rosti Deoch și așteptă să-i descriu pe cine căutam.

— E zveltă, cu ochi adânci, de culoarea cafelei, am spus, înainte să-mi dau seama cum suna. Am adăugat repede înainte ca vreunul din ei să apuce să facă o glumă: O cheamă Dianne.

— Aa. Ar fi trebuit să-mi dau seama, încuviință Deoch cu zâmbetul devenindu-i puțin viclean.

— Trăiește aici? întrebă Threpe. Nu cred că o cunosc.

— Ți-ai aminti-o, spuse Deoch. Dar nu, nu cred că stă în oraș. O mai văd din când în când. Călătorește tot timpul, când aici, când acolo. Se scărpină pe ceafă și îmi zâmbi puțin preocupat. Nu știi unde ai putea s-o găsești. Ai grijă, băiete, că poate să-ți fure inima. Bărbații îi cad la picioare ca grâul secerat.

Am ridicat din umeri ca și cum nici nu mă gândisem la așa ceva și m-am bucurat când Threpe schimbă subiectul pentru o bârfă despre unul din consilierii locali. Am chicotit la ciondăneala lor până ce mi-am terminat băutura, apoi mi-am luat rămas-bun și am plecat.

Jumătate de ceas mai târziu eram pe scările din fața ușii lui Devi, încercând să ignor duhoarea stătută care venea de la măcelăria de sub ea. Mi-am numărat banii pentru a treia oară și m-am gândit la opțiunile mele. Îi puteam plăti întreaga datorie și să-mi permit și taxa, dar asta m-ar fi lăsat calic. Aveam și alte datorii și, oricât aş fi vrut să scap de Devi, nu-mi plăcea gândul că aş fi fost nevoit să încep trimestrul cu buzunarele goale.

Ușa se deschise dintr-odată, sperindu-mă. Chipul suspicios al lui Devi se întrezări prin ușa crăpată, apoi se luminează cu un zâmbet când mă recunosc.

— De ce stai la pândă așa? Un cavaler obișnuiește să bată.

Deschise larg ușa să mă lase să intru.

— Doar îmi cântăream alegerile, am spus în vreme ce ea zăvora ușa îndărătul meu.

Camera ei rămăsese neschimbată de când fusese acolo pentru prima oară, doar că acum mirosea a scortişoară, și nu a levănțică.

— Sper că nu te superi dacă îți plătesc doar dobânda trimestrul ăsta?

— Cătuși de puțin, răspunse ea amabil. Îmi place să cred că e o investiție din partea mea. Pe deasupra – îmi făcu semn să iau loc – înseamnă că am să te mai văd. Ai fi surprins câți de puțini oaspeți am.

— Probabil e mai degrabă din cauza locului decât a companiei.

Devi își încreți nasul.

— Știu. Prima oară, m-am stabilit aici fiindcă era ieftin. Acum sunt obligată să rămân pentru că toți clienții mei știu să mă găsească aici.

Am pus doi talanți pe masă și i-am împins spre ea.

— Te superi dacă-ți pun o întrebare?

Se uită la mine cu un fel încântare obraznică.

— E indecent?

— Puțin. A încercat cineva să te raporteze autorităților?

— Ei bine, asta poate fi interpretată în diferite feluri, rosti ea cu sprânceana ridicată peste unul din ochii de un albastru glacial. Mă ameninți sau ești curios?

— Doar curios, am spus eu repede.

— Hai să-ți spun cum facem, rosti și făcu semn cu capul spre lăuta mea. Tu-mi cânți un cântec și eu îți spun adevărul.

Am zâmbit și am desfăcut tocul să-mi scot lăuta.

— Ce ai vrea să ascuți?

Stătu pe gânduri o clipă.

— Poți să cânți „Pleacă din oraș, spoitorule“?

I-am cântat melodia, repede și ușor. Mi se alătură încântată la cor și la sfârșit zâmbi și aplaudă ca o fetișcană.

Ceea ce, privind în urmă, cred că și era. Pe atunci, era o femeie mai în vârstă, experimentată și sigură pe ea. Eu, pe de altă parte, nu aveam nici șaisprezece ani.

— Doar o dată, răspuse ea în timp ce băgam lăuta în toc. Cu doi ani în urmă, un tânăr E'lr s-a gândit că ar fi mai bine să-l informeze pe conetabil în loc să-și plătească datoria.

— Și?

— Și asta a fost, ridică ea indiferentă din umeri. Au venit, mi-au pus întrebări, au cotrobăit pe-aici. Evident, nu au găsit nimic suspect.

— Evident.

— A doua zi, tânărul a recunoscut adevărul înaintea conetabilului. Că născocise întreaga poveste pentru că îi refuzasem avansurile. Conetabilul nu a fost prea amuzat și domnul în cauză a fost amendat pentru acțiuni defăimătoare împotriva unei doamne din oraș.

Nu mi-am putut reține zâmbetul.

— Nu pot să spun că îmi pare foarte...

M-am oprit, căci observasem ceva pentru întâia oară. Am arătat spre raftul ei cu cărți.

— Acea e cumva *Fundamentul întregii materii*, a lui Malcaf?

— A, da, răspuse ea cu mândrie. E nouă. O plată parțială de la un client. Nu te sfii, făcu ea semn către raft.

M-am dus la raft și am scos-o.

— Dacă aș fi învățat din ea, nu aș fi ratat una din întrebările de la testul de astăzi.

— Mă gândesc că ar trebui să ai mai mult decât destule cărți în Arhivă, spuse ea cu invidie.

Am clătinat din cap.

— Am fost dat afară de-acolo. În total, am petrecut cam două ore în Arhivă și jumătate din timpul acela l-am petrecut fiind scos de o ureche.

Devi încuviință gânditoare.

— Am auzit, dar nu știi niciodată ce zvonuri sunt adevărate. Atunci, suntem cam în aceeași barcă.

— Aș spune că tu o duci ceva mai bine, am zis parcurgându-i raftul cu privirea. Îl ai pe Teccam și *Heroborica*.

Am citit la rezezeală toate titlurile, căutând ceva despre Amiri sau Chandrieni, dar nu era nimic promițător.

— Ai până și *Obiceiurile de împerechere ale dracusului comun*.

O citisem pe jumătate când am fost dat afară.

— E ultima ediție, mă lămuri ea cu mândrie. Are gravuri noi și o secțiune despre Faen-Moite.

Mi-am trecut degetele pe spinarea cărții, apoi am pășit înapoi.

— Ai o colecție serioasă.

— Ei bine, dacă promiți să fii curat pe mâini, poți să mai treci pe aici și să citești din când în când. Dacă-ți aduci și lăuta și-mi cânti, poate chiar îți împrumut câteva cărți, atâta vreme cât le aduci la timp. Noi, exilații, ar trebui să avem grijă unii de alții, îmi zâmbi ea ademenitor.

Am petrecut lungul drum înapoi la Universitate întrebându-mă dacă Devi fusese doar prietenoasă sau chiar flirtase cu mine. La capătul celor cinci kilometri, încă nu ajunsesem la ceva care măcar să semene cu o concluzie. V-am pomenit de asta ca să vă lămuresc de ceva. Eram înzestrat, un erou în devenire cu un Alar ca o bară de oțel Ramston. Dar, mai înainte de toate, eram un băiat de cincisprezece ani. Când venea vorba de femei, eram mai pierdut decât un mieluşel în pădure.

L-am găsit pe Kilvin în atelierul său, scrijelind rune pe o emisferă de sticlă pentru o nouă lampă. Am bătut încet la uşă. Magistrul ridică privirea spre mine.

— E'lr Kvothe, arăți mai bine.

Îmi luă ceva să-mi aduc aminte că se referea la momentul de acum trei răstimpuri, când îmi interzisese să mai muncesc în Partizanat la rugămintea lui Wilem.

— Mulțumesc, domnule. Mă simt mai bine.

Kilvin încuviință scurt din cap. Mi-am dus mâna la pungă.

— Vreau să-mi plătesc datoria față de dumneata.

— Nu-mi datorezi nimic, mormăi el și se uită din nou la masă și la proiectul din mâinile sale.

— Atunci, datoria față de atelier, am insistat. Am profitat de destulă vreme de generozitatea dumitale. Cât datorez pentru materialele pe care le-am folosit în timpul uceniciei la Manet?

Kilvin continuă să lucreze.

— Un talant, șapte parale și trei bani.

Precizia calculului său mă luă prin surprindere, căci nu-și verificase registrul din magazie. Mi-era teamă să mă gândesc ce-umbla prin minte aceluia urs de om. Am scos suma cerută din pungă și am așezat-o într-un colț relativ liber al mesei de lucru.

Kilvin aruncă o privire spre monede.

— E'lr Kvothe, sper că ai câștigat banii aceștia în mod onorabil.

Tonul său era atât de serios că mă făcu să zâmbesc.

— I-am câștigat cântând în Imre noaptea trecută.

— Se câștigă atât de bine din muzică peste râu?

Mi-am înghițit zâmbetul și am dat din umeri.

— Nu știi dacă se câștigă atât de bine în *fiecare* noapte. La urma urmei, a fost prima oară când am făcut așa ceva.

Kilvin scoase un sunet între pufnet și sforăit și-și îndreptă atenția la munca sa.

— Îngâmfarea lui Elxa Dal se cam prinde de tine.

Trasă atent o linie pe sticlă.

— Am dreptate să presupun că nu-ți vei mai petrece serile lucrând la noi?

Eram consternat, așa că-mi luară câteva clipe să-mi găsesc cuvintele.

— Nu așa... despre asta am venit să vorbesc... *despre faptul că vreau să lucrez din nou la atelier.*

Nici nu-mi trecuse prin cap să nu mai lucrez pentru Kilvin.

— Aparent, muzica îți aduce mai multe profituri decât lucrul aici, roști el și privi cu înțeles monedele de pe masă.

— Dar *vreau* să lucrez aici! aproape că m-am lamentat eu.

Din barba lui Kilvin răsări un zâmbet mare și alb.

— Bine. Mi-ar fi părut rău să te pierd pentru celălalt mal al râului. Muzica e frumoasă, dar metalul dăinuie.

Lovi masa cu două degete imense ca să-și sublinieze vorbele. Apoi îmi făcu semn să mă car cu dosul mâinii care ținea lampa neterminată.

— Du-te. Și să nu întârzii, altfel te pun să lustruiești sticle și să macini minereu pentru încă un trimestru.

Ieșind din atelier, m-am gândit la vorbele lui Kilvin. Era primul lucru pe care mi-l spusese și cu care nu eram de acord. *Metalul*

ruginește, muzica dăinuie pentru totdeauna, m-am gândit eu. Până la urmă, timpul avea să dea dreptate unuia din noi.

După ce am părăsit Partizanatul, m-am dus țintă la Patru Cai, socotit cel mai bun han de pe malul acesta al râului. Hangiul era un ins chel și durduliu pe nume Caverin. I-am arătat naiul măiestriei și ne-am tânguit în tihnă vreun sfert de oră.

Înțelegerea era următoarea: pentru trei nopți de cântat pe răstimp, primeam cazare și masă gratuit. Mâncarea de la han era delicioasă, iar camera mea era de fapt un mic apartament: dormitor, garderobă și cameră de zi. Un uriaș pas înainte față de pătuțul din Morîșcă.

Dar, mai presus de orice, aveam să câștig doi talanți de argint pe lună. O sumă aproape ridicol de mare pentru unul ca mine, care fusese sărac atâta vreme. Și nu puneam la socoteală eventualele daruri sau bacșișul pe care se putea să mi-l lase clienții. Cântând aici, lucrând în Partizanat și cu un patron înstărit la orizont, părea că nu voi mai fi nevoit să trăiesc în mizerie. Aș fi putut să-mi cumpăr lucruri de care aveam nevoie cu disperare: alte haine, niște penițe mai acătării și hârtie, încălțări noi...

Dacă nu ați fost atât de săraci, mă îndoiesc că înțelegeți ușurarea pe care am simțit-o. Timp de luni întregi așteptasem să mi se prăvălească cerul în cap, știind că orice mic necaz mă putea ruina. Dar acum nu mai trebuia să trăiesc fiecare zi cu grija taxei pe trimestrul următor sau a dobânzii la datoria către Devi. Nu mai eram în pericol să fiu forțat să plec de la Universitate.

Am luat o cină copioasă, cu friptură de vânat și salată și un blid de supă de roșii bine condimentată. Mai aveam și piersici și prune și pâine albă cu iaurt. Deși nu am cerut, mi s-au dat câteva pahare dintr-un excelent vin negru de Vintas.

Apoi m-am retras în camera mea, unde am dormit ca un mort, pierdut în vastitatea noului meu pat de pene.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU – Măgar, măgar

Cu examenul în urma mea, nu mai aveam responsabilități până la începutul trimestrului de toamnă. Am petrecut zilele acelea recuperând din somn, lucrând la atelierul lui Kilvin și savurând noua și luxoasa cazare de la Patru Cai.

De asemenea, petreceam mult timp pe drumul spre Imre, de obicei cu scuza că-l vizitam pe Threpe sau mă bucuram de tovărășia celorlalți muzicieni din Eolian. Dar adevărul era că speram s-o întâlnesc pe Denna. Însă sângele nu-mi aduse niciun câștig. Se părea că dispăruse fără urmă. Am întrebat câțiva oameni în care aveam încredere că nu aveau să mă bârfească, dar niciunul nu știa mai mult decât Deoch. Chiar m-am gândit să-l întreb pe Sovoy despre ea, dar mi-am dat curând seama că era o idee proastă.

După șase călătorii fără folos în Imre, m-am hotărât să-mi încetez căutările. După a noua m-am convins că era pierdere de vreme. După cea de-a paisprezecea călătorie, mi-am dat într-adevăr seama că nu aveam să o gădesc. Dispăruse de-a binelea. Din nou.

Într-una din acele vizite la Eolian am primit niște vești neplăcute de la contele Threpe. Aparent, Ambrose, întâiul născut al bogatului și influentului baron Makar, fusese deosebit de activ în cercurile sociale din Imre. Împrăștiase zvonuri, făcuse amenințări și, în mare parte, întorsese nobilimea împotriva mea. Deși nu putea să mă împiedice să câștig respectul colegilor mei muzicieni, *putea* foarte bine să mă împiedice să-mi gădesc un patron cu dare de mână. Abia atunci mi-am dat cu adevărat seama câte necazuri putea să-i facă Ambrose unuia ca mine.

Threpe era spășit și posomorât, în vreme ce eu ardeam de supărare. Împreună, am băut o cantitate nesocotită de vin și am început să-l facem pe Ambrose cu ou și cu oțet. La un moment dat, Threpe fu chemat pe scenă, unde cântă o mușcătoare compoziție personală în care-l satiriza pe unul dintre consilierii orășenești din Imre. Cântecul fu primit cu hohote de râs și aplauze.

De acolo nu rămase decât un pas ca noi să compunem un cântec despre Ambrose. Threpe era un bârfitor învederat înclinat spre aluziile de prost gust, iar eu aveam un dar pentru melodiile ce

prindeau la public. Ne luă sub o oră să compunem capodopera noastră, pe care am intitulat-o cu dragoste „Măgar, măgar“.

La suprafață, era un cântecel porcocos despre un măgar care voia să devină arcanist. Foarte istețul nostru joc de cuvinte era singurul indiciu la numele de familie al lui Ambrose. Dar oricine cu măcar o brumă de minte își putea da seama cui îi era dedicat.

Threpe și cu mine am urcat pe scenă târziu în noapte și nu eram singurii care abia se mai țineau pe picioare. Majoritatea publicului hohoti cu poftă și ceru un bis. Am mai cântat o dată și toată lumea ni s-a alăturat la partea de cor.

Cheia succesului aceluia cântec era simplitatea sa. Puteai să-l fluieri sau să-l fredonezi. Oricine avea măcar trei degete putea să-l cânte la lăută și dacă aveai o ureche bună și o găleată puteai să cânti linia melodică fără probleme. Era ușor de reținut, vulgar și răutăcios. S-a răspândit prin Universitate ca focul într-o holdă de grâu.

Am deschis ușile exterioare ale Arhivei și am intrat în vestibul. Ochii mi se obișnuiră curând cu lumina roșiatică a lămpilor simpatetice. Aerul era uscat și rece, condimentat cu miros de praf, piele și cerneală învechită. Am inspirat la fel cum un om înfometat o face într-o brutărie.

Wilem era la birou. Știam că era tura lui și că Ambrose nu se afla nicăieri în clădire.

— Am venit să vorbesc cu magistrul Lorren, i-am spus cu repeziciune.

Wil se relaxă.

— Deocamdată e cu cineva. S-ar putea să dureze...

Un ceald înalt deschise ușa interioară de lângă birou. Spre deosebire de majoritatea bărbaților cealzi, era proaspăt bărbierit și își purta părul lung, prins în coadă. Purta haine bine îngrijite de vânatoare, o mantie de călătorie spălăcită și cizme înalte, toate prăfuite din pricina drumului. Nici nu închise bine ușa, că își duse inconștient mâna la mânerul sabiei, să nu cumva să lovească peretele sau biroul.

— *Tetalia tu Kiaure edan A'siath*, rosti el în siareză, bătându-l pe Wilem pe spate când trecu pe lângă birou. *Vorelan tua tetam*.

Wil îi arată unul dintre zâmbetele cu care era atât de zgârcit și ridică din umeri.

— *Lhinsatva. Tua kverein.*

Bărbatul începu să râdă și, când ocoli biroul, am observat că mai avea și un pumnal lung în afară de sabie. Nu mai văzusem un om înarmat la Universitate. Aici, în Arhivă, părea la fel de băcător la ochi ca o oaie la curtea regală. Dar felul său de a fi era relaxat, încrezător, de parcă se simțea ca acasă.

Când mă observă, se opri din mers. Își înclină puțin capul.

— *Cyae tsien?*

Nu recunoșteam limba.

— Poftim?

— A, scuze, rosti el într-o aturană fără cusur. Păreai să fii din neamul yllilor. M-a păcălit părul roșcat.

Mă privi cu luare-aminte.

— Dar nu ești, nu-i așa? Ești unul dintre ruhi.

Păși spre mine și îmi întinse mâna.

— O singură familie.

I-am dat mâna fără să mă gândesc. Avea o mână tare ca piatra, și tenul oacheș de ceald era chiar mai întunecat decât în mod obișnuit, evidențiind câteva cicatrici alburii care i se întindeau de pe pumni până pe brațe.

— O singură familie, am repetat, prea surprins ca să spun altceva.

— Oamenii din familia noastră sunt o raritate pe-aici, spuse el, trecând pe lângă mine. Aș mai rămâne să povestim, dar trebuie să ajung până în Lăs'seară înainte de apus sau am să-mi pierd corabia.

Deschise ușa exterioară și încăperea fu inundată de lumina de afară.

— Ne mai vedem când ajung prin părțile astea, spuse și flutură din mână, apoi plecă.

M-am întors spre Wilem.

— Cine e omul ăsta?

— Viari, unul dintre ghilderii lui Lorren, răspuse Wil.

— E un scrib? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Mă gândeam la studenții palizi, tăcuți care lucrau în Arhivă, sortând, copiind și aducând cărți. Wil clătină din cap.

— Lucrează în achiziții. Cei ca el aduc cărți din toată lumea. Sunt cu totul altă rasă.

— Mi-am cam dat seama, am spus, privind la ușa pe care ieșise.

— El era cel cu care s-a întâlnit Lorren, așa că poți să intri acum, spuse Wil ridicându-se să deschidă ușa de lângă biroul masiv de lemn.

— Mergi tot înainte până la capătul coridorului. Are o plăcuță de alamă pe ușă. Te-aș conduce, dar cam ducem lipsă de oameni. Nu pot să plec de la birou.

Am încuviințat și am pornit pe coridor. Am zâmbit când l-am auzit pe Wil fredonând încet melodia din „Măgar, măgar“. Apoi ușa se închise în urma mea și pe coridor se așternu tăcerea, întreruptă doar de răsuflarea mea. Până să ajung la ușă, palmele îmi erau lipicioase de la transpirație. Am ciocănit.

— Intră, rosti Lorren dinăuntru.

Vocea lui era ca o placă netedă de piatră, fără cea mai mică urmă de inflexiune sau emoție.

Am deschis ușa. Lorren ședea îndărătul unui birou enorm, în formă de semicerc. Pe pereți erau aliniate rafturi, de la podea până la tavan. Încăperea era atât de plină de cărți că nu mai zăreai nici măcar o palmă din perete.

Lorren mă privi fără emoție. Chiar și șezând era aproape la fel de înalt ca mine.

— Bună dimineața.

— Magistre, știu că mi s-a interzis accesul în Arhivă, am spus repezit. Sper că nu violiez această interdicție venind să vă văd.

— Nu și dacă ai venit cu scopuri bune.

— Am reușit să fac rost de niște bani, am spus, scoțându-mi punga. Și speram să pot să răscumpăr exemplarul meu din *Retorică și Logică*.

Lorren încuviință și se ridică în picioare. Înalt, proaspăt bărbierit și în roba neagră de magistru, îmi amintea de enigmaticul Doctor Tăcut, prezent în multe piese modegane. Mi-am alungat un fior, încercând să nu mă gândesc la faptul că apariția Doctorului semnala întotdeauna catastrofa ce avea să se petreacă în următorul act.

Lorren se duse la unul din rafturi și scoase o carte mică. Chiar și într-o clipită, am recunoscut-o drept a mea. O pată întunecată sălășluia pe copertă din vremea când se udase în timpul unei furtuni în Bobcatran.

Abia am reușit să desfac baierile pungii, surprins să văd că mâinile îmi tremurau.

— A fost doi bani de argint, din câte îmi aduc aminte.

Lorren încuviință.

— Pot să ofer ceva în plus față de asta? Dacă nu o cumpărați pentru mine, aș fi pierdut-o pentru totdeauna. Ca să nu mai vorbesc că achiziția m-a ajutat să intru în Universitate.

— Doi bani sunt de ajuns.

Când am așezat monedele pe birou, au zornăit puțin, mărturie clară a mâinilor mele tremurânde. Lorren îmi întinse cartea. Mi-am șters palmele transpirate de cămașă înainte s-o iau. Am deschis-o să citesc dedicația lui Ben și am zâmbit.

— Mulțumesc pentru grija purtată cărții, magistre Lorren. E foarte prețioasă pentru mine.

— Grija purtată încă unei cărți nu e un deranj, spuse el reluându-și locul.

Am așteptat să văd dacă are de gând să continue. Nici vorbă.

— De... vocea mi s-a oprit în gât și am fost nevoit să înghit în sec. De asemenea, voiam să spun că îmi pare rău... – m-am oprit la gândul că eram pe cale să menționez flacăra din Arhivă – ... pentru ce am făcut.

— Îți accept scuzele, Kvothe. La revedere, spuse Lorren și coborî privirea în cartea pe care o citea când am intrat.

Am înghițit din nou.

— Mă mai întrebam dacă am vreo speranță să fiu din nou lăsat în Arhivă.

Lorren se uită la mine.

— Ai fost prins cu o flacăra printre cărțile mele, rosti el, cu mânia ghicindu-i-se îndărătul vocii ca o sclipire de apus roșu pe după norii cenușii.

Tot planul atent ticluit de a-l convinge îmi zbură din cap.

— Magistre Lorren, tocmai ce fusesem biciuit în acea zi și nu eram tocmai lucid. Ambrose...

Lorren își ridică mâna cu degete lungi de pe birou, cu palma spre mine. Gestul său mă opri mai repede decât o palmă pe obraz. Chipul lui era lipsit de expresie, ca o pagină goală.

— Pe cine să cred? Un Re'lar cu vechime de trei ani sau un E'lr care venise aici de două luni? Un scrib aflat în slujba mea sau un student necunoscut, găsit vinovat de folosire necugetată a magiei simpatetice?

Am reușit să-mi vin cât de cât în fire.

— V-am înțeles hotărârea, magistre Lorren. Dar pot să fac ceva ca să-mi recâștig dreptul de a intra în Arhivă? am întrebat, fără să reușesc întru totul să nu par disperat. Sincer, aș prefera să fiu biciuit din nou decât să petrec încă un trimestru fără acces la Arhivă. V-aș da toți banii din buzunar, deși nu sunt mulți. Aș lucra cât mi se cere ca scrib, fără plată, pentru privilegiul de a-mi dovedi preocuparea. Știu că nu aveți destui oameni în timpul examenelor...

Lorren mă privi cu ochi aproape curioși. Aveam impresia că rugămintea mea îl impresionase.

— Toate astea?

— Toate astea, am spus sincer, cu speranța crescându-mi în piept. Și orice altă penitență mi se cere.

— Nu-ți cer decât un lucru pentru a-ți retrage interdicția, spuse Lorren.

Abia am reușit să-mi stăpânesc un rânjet de bucurie de pe față.

— Orice.

— Dă dovadă de răbdarea și prudența de care ai dus lipsă de la bun început, spuse sec Lorren și reîncepu să-și citească volumul deschis de pe birou. La revedere.

Ziua următoare, unul dintre curierii lui Jamison mă trezi din somnul dulce din patul meu din Patru Cai. Îmi aduse de știre că trebuia să mă prezint la coarne cu un sfert de oră înainte de amiază. Eram acuzat de comportament nepotrivit pentru un membru al Arcanumului. Ambrose aflate în sfârșit de cântecul meu.

Am petrecut următoarele ore cu o vagă stare de greață. Era tocmai ceea ce sperasem să evit: o ocazie pentru Ambrose și Hemme să facă front comun împotriva mea. Mai rău de atât, asta cu siguranță avea să mă coboare încă și mai mult în ochii lui Lorren, indiferent de rezultat.

Am sosit mai devreme în Sala Magiștrilor și am fost ușurat să găsesc o atmosferă mai puțin tensionată ca atunci când ajunseseam la coarne pentru pățania cu Hemme. Arwyl și Elxa Dal îmi zâmbiră. Kilvin mă salută cu capul. Mă bucuram că aveam și prieteni printre magiștri, care să echilibreze numărul dușmanilor pe care mi-i făcusem.

— Bine, încep cancelarul pe nepregătite. Avem zece minute până începem admiterea. Nu prea am chef să rămânem în urmă cu programul, așa că să-i dăm drumul. Magiștrii încuviințară cu toții.

— Re'lar Ambrose, expune-ți plângerea. Ai grijă să o ții sub un minut.

— Aveți o copie a cântecului chiar aici, rosti Ambrose roșu de mânie. E calomnios. Îmi defăimează buna reputație. E un comportament rușinos din partea unui membru al Arcanumului. Atât, spuse și înghiți în sec, cu falca încleștată.

Cancelarul se întoarse spre mine.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Doamnule cancelar, recunosc că e un cântecel de prost gust, dar nu mă așteptam să aibă atâta trecere la public. De fapt, l-am cântat cu o singură ocazie.

— Am înțeles.

Cancelarul se uită peste foaia dinainte sa. Își dresе glasul:

— Re'lar Ambrose, ești cumva un măgar?

Ambrose înlemni.

— Nu, domnule.

— Ai cumva o, își dresе glasul și citi direct de pe foaie, „mătărungă bună doar de dus la strungă“?

Câțiva dintre magiștri abia își stăpâniră un zâmbet. Elodin rânji cu toată gura.

Ambrose se făcu pară în obraji.

— Nu, domnule.

— Atunci, mi-e teamă că nu văd care e problema, spuse tăios cancelarul, aruncând foaia pe masă. Propun ca acuzația de comportament nepotrivit să fie înlocuită cu cea de șotie nedemnă.

— O susțin, rosti Kilvin.

— Toți cei pentru?

Toate mâinile se ridicată, în afară de cele ale lui Hemme și Brandeur.

— Propunere aprobată. Pedeapsa constă într-o scrisoare oficială de scuze, trimisă lui...

— Pentru numele Domnului, Arthur. Măcar să fie o scrisoare publică, se amestecă Hemme.

Cancelarul se uită pieziș la Hemme, apoi ridică din umeri.

— ...O scrisoare oficială de scuze, afișată în public până la începerea trimestrului de toamnă. Toți cei pentru?

Toate mâinile fură ridicate.

— Hotărâre aprobată.

Cancelarul se propti pe coate și se uită la Ambrose.

— Re'lar Ambrose, pe viitor, te rog să te abții de la a ne irosi timpul cu acuzații nefondate.

Simțeam furia radiind din Ambrose, ca focul dintr-un furnal.

— Da, domnule.

Înainte să apuc să jubilez în sinea mea, cancelarul se întoarse spre mine.

— Iar tu, E'lr Kvothe, sper că ai să te porți cu mai multă decență pe viitor.

Cuvintele sale severe fură cumva îndulcite de faptul că Elodin se apucă să fredoneze melodia din „Măgar, măgar“ chiar lângă el. Am coborât ochii în podea și abia m-am stăpânit să nu zâmbesc.

— Da, domnule.

— Sunteți liberi.

Ambrose se răsuci pe călcâie și ieși valvârtej, însă, chiar înainte să iasă pe ușă, Elodin izbucni în cântat:

E un măgar bine crescut, căci trapul se educă!
Și doar pentru un bănuț poți să-l gădili sub crupă!

Mă înfiora gândul că eram nevoit să compun o scrisoare publică de scuze. Dar, cum se spune, cea mai bună răzbunare e să trăiești pe picior mare. Așa că m-am hotărât să-l ignor pe Ambrose și să mă bucur de noul trai îmbelșugat de la Patru Cai.

Însă răzbunarea mă ținu doar două zile. În cea de-a treia, hanul Patru Cai avea deja un nou proprietar. În scurt timp, Caverin cel vesel fu înlocuit cu un bărbat înalt și slab care mă informă că nu mai era nevoie de serviciile mele. Mi s-a spus să-mi eliberez camera până la lăsarea serii.

Era supărător, dar știam cel puțin patru hanuri la fel de bune pe malul acesta al râului care ar sări la șansa de a angaja un muzician cu naiul măiestriei. Dar hangiul de la Sfântul Tufiș refuză să vorbească cu mine. Cei de la Inima Albă și Coroana Reginei erau mulțumiți de muzicienii pe care-i aveau. La Poneiul de Aur am așteptat peste o oră până să-mi dau seama că eram ignorat în mod politicos. Spumegam încă dinainte să fiu refuzat la Stejarul Regal.

Ambrose își vârâse coada aici. Nu știam cum o făcuse, dar eram sigur că lui aveau de ce să-i mulțumesc. Poate prin mită sau printr-un zvon că orice han care angajează un oarecare muzician roșcat și-ar pierde clientela de clienți bogați și nobili.

Așa că am cutreierat restul hanurilor de pe malul acela al râului. Fusesem refuzat de cele mai cu pretenții, dar rămăseseră destule locuri respectabile. În următoarele ore am încercat la Odihna Păstorului, Capul de Mistreț, Câinele-n Perete, Hanul Toiegelor și Tunică. Ambrose fusese foarte meticulos. Nimeni nu era interesat.

Dădea să se însereze când am ajuns La Cinzeacă și deja singurul lucru care mă mai ducea înainte era mânia. Eram silit să încerc în fiecare han de pe partea asta a râului înainte să mă resemnez să plătesc din nou pentru un pat și un bon de masă.

Când am ajuns la han, Cinzeacă însuși era urcat pe o scară și bătea la loc o bucată lungă de lemn de cedru, desprinsă din perete. Se uită în jos la mine imediat ce am ajuns la piciorul scării.

— Deci tu ești, spuse el.

— Poftim? am întrebat, nedumerit.

— Un individ a dat pe-aici și mi-a spus că, dacă angajez un tânăr roșcovan, am să mă bag în mare bucluc. Tu trebuie să fii acela, roști și făcu semn spre lăuta mea.

— Atunci, nu-ți mai irolesc timpul, am spus și mi-am aranjat pe umăr cureaua tocului de lăută.

— Încă nu mi-l irosești, spuse el coborând de pe scară și ștergându-și mâinile de cămașă. Locul ăsta ar avea nevoie de ceva muzică.

L-am privit iscoditor.

— Nu ești îngrijorat?

Bătrânul scuipă în scârbă.

— Tăunii ăștia mucoși cred că pot să cumpere și soarele de pe cer, nu?

— ăsta ar putea să și-l permită, am spus posomorât. Poate cumpăra și luna, dacă le vrea la pereche să le folosească pe post de semn de carte.

Cinzeacă pufni în bătaie de joc.

— Mie nu-mi poate face nimic. Nu stau după funduri ținute în puf, așa că nu-mi poate speria clientela. Și locul ăsta e al meu, deci nu poate să-l cumpere și să mă dea afară, cum a făcut cu sărmanul Caverin...

— Cineva a cumpărat Patru Cai?

Cinzeacă mă privi întrebător.

— Nu știi?

Am clătinat încet din cap, stând o clipă să diger ce tocmai aflasem. Ambrose cumpărase un han întreg doar ca să mă lase fără un loc de muncă. Nu, era prea abil pentru așa ceva. Probabil împrumutase banii unui prieten sub pretextul unei investiții.

Cât costase? O mie de talanți? Cinci mii? Nici măcar nu-mi dădeam seama cât ar valora un han ca Patru Cai. Și mai tulburător era cât de repede reușise să pună totul la cale.

Asta mă făcu să regândesc lucrurile. Știam că Ambrose era bogat, dar sincer, *oricine* era bogat în comparație cu mine. Nu mă deranjasem să mă gândesc *cât* de bogat era sau cum se putea folosi de bani împotriva mea. Primisem o lecție despre influența pe care putea să o aibă întâiul născut al unui baron înstărit.

Pentru prima dată, mă bucuram că Universitatea avea un cod strict de conduită. Dacă Ambrose era dispus să meargă atât de departe, nici nu voiam să-mi închipui ce ar fi făcut dacă nu era nevoit să mențină o oarecare spoială de bun-simț.

Am fost scuturat din reveria mea de o tânără care se întindea din pragul ușii de la intrare.

— Mâncate-ar ciuma, Cinzeacă! strigă ea. N-am de gând să fac toată treaba cât timp stai acolo și te scarpini în cur! Treci aici!

Cinzeacă mormăi ceva, luă scara și o puse într-un colț în alee.

— Oricum, ce i-ai făcut băiatului ăștia? Ai călărit-o pe mă-sa?

— De fapt, am scris un cântec despre el.

Cinzeacă deschise ușa și murmurul blând al conversației se revărsă pe stradă.

— Aș fi curios să aud așa un cântec, rânji el. De ce nu intri să-l cânți?

— Dacă ești sigur, am spus, nevenindu-mi să-mi cred norocul. Ai să te bagi în bucluc.

— Bucluc, chicoti el. Ce știe un băiat ca tine de bucluc? Eram în bucluc când nici nu-ți dăduse cașul la gură. Am fost în buclucuri pe care nici n-ai putea să le pui în cuvinte.

Se întoarse spre mine, încă stând în prag.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai avut muzică pe-aici seară de seară. Nu pot să zic că-i duc dorul. Dar un han cumsecade tre' să aibă muzică.

— Trebuie să fiu de acord cu tine, am zâmbit eu.

— Adevărul e că te-aș lua doar ca să-i fac în ciudă mucosului ăluia de bani gata. Dar dacă poți să cânți cât să dea careva o flegmă pe tine...

Deschise ușa mai larg, în semn de invitație. Miroseam rumeguș, sudoare cinstită și pâine pusă la copt.

Până la sfârșitul serii totul era aranjat. În schimbul cântatului pentru patru seri pe răstimp, am obținut o cămăruță la al treilea etaj și promisiunea că, dacă eram prin preajmă la ora mesei, puteam să mă servesc cu câte ceva din ce găseam în căldare. Cinzeacă a recunoscut cu gura lui că își angajase un muzician talentat la un preț de nimic, dar era o înțelegere la care bătusem palma cu bucurie.

Orice era mai bine decât să mă întorc în Morişcă, la disprețul tăcut al colegilor mei.

Tavanul cămăruței mele cobora în pantă la două din colțuri, făcând-o să pară chiar mai mică decât era de fapt. Ar fi fost mare înghesuială dacă era mai mobilată. Așa aveam doar un mic birou cu un scaun de lemn și un raft deasupra lui. Patul era la fel de plat și îngust ca și cele din Morişcă.

Mi-am așezat copia puțin uzată din *Retică și Logică* pe raftul de deasupra biroului. Am sprijinit tocul lăutei într-un colț. De la fereastră, vedeam luminile Universității, neclintite în aerul rece de toamnă. Eram acasă.

Privind în urmă, mă socotesc norocos că am ajuns La Cinzeacă. Într-adevăr, lumea de acolo nu era atât de avută ca mușterii de la Patru Cai, dar mă prețuiam într-un fel pe care nobilii nu o făcuseră. Și, cu toate că apartamentul meu din Patru Cai fusese luxos, mica mea încăpere de La Cinzeacă era confortabilă.

Gândiți-vă ca la pantofi. Nu vrei cea mai mare pereche. O vrei pe cea care ți se potrivește pe picior. În timp, odaia de La Cinzeacă a ajuns să însemne acasă pentru mine mai mult decât oricare alt loc.

Dar în acea clipă, eram furios că Ambrose îmi răpise atâtea lucruri. Așa că, atunci când m-am așezat să-mi scriu scuzele publice, scrisoarea picura de sinceritate înveninată. Era o operă de artă. Mă băteam în piept plin de remușcări. Mă văităm și scrâșneam din dinți deoarece făcusem o nedreptate unui coleg. Am mai inclus o copie a versurilor, plus două versuri noi și notele muzicale. Apoi mi-am cerut scuze în cel mai mic detaliu pentru fiecare insinuare vulgară din cântec, explicându-le pe îndelete.

Am cheltuit patru parale din banii mei pe foi și cerneală și am profitat de favoarea pe care mi-o datora Jaxim pentru că îi dădusem la schimb plăcuța mea de intrare în examen. Avea un prieten care lucra la o tiparniță și cu ajutorul acestuia am făcut peste o sută de copii ale scrisorii.

Apoi, cu o noapte înainte de începutul trimestrului de toamnă, împreună cu Wil și Sim, le-am lipit pe fiecare suprafață plată pe care am găsit-o pe ambele maluri ale râului. Am folosit un drăguț adeziv

alchimic pe care Simmon îl făcuse pentru ocazia asta. Se întindea ca vopseaua, apoi se usca limpede ca sticla și dur ca oțelul. Cine voia să rupă afișele avea nevoie de ciocan și daltă.

Privind înapoi, era un gest la fel de nesăbuit cu a necăji un taur furios. Și dacă ar fi să ghicesc, cred că această mică obrăznicie a fost principalul motiv pentru care Ambrose a încercat, în cele din urmă, să mă omoare.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI – Frunze

Urmând mai multe sfaturi sănătoase, m-am mulțumit cu trei discipline în semestrul următor. N-am renunțat la simpatie avansată cu Elxa Dal, am decis să urmez cursuri la Clinică și am continuat ucenicia la maestrul Manet. Îmi ocupasem strașnic timpul, dar nu mă sufocam, ca semestrul trecut.

Petreceam ceasuri nesfârșite adâncit în studiul magiei artefactelor. Cum nu reușisem să-mi găsec un tutore, știam că, dacă doream să-mi croiesc un drum propriu, cea mai bună soluție era crearea artefactelor. Momentan lucram pentru Kilvin, sarcini ușoare, prost plătite. Odată ce-mi duceam ucenicia la bun sfârșit, urma să primesc mai mulți bani. Mai mult, puteam să-mi văd de-ale mele, fără să fiu nevoit să-mi vând ideile pentru câteva parale.

Dacă o duceam la bun sfârșit. Dacă reușeam să scap de datoria către Devi. Dacă reușeam să strâng bani pentru taxa de școlarizare. Dacă reușeam să-mi termin ucenicia la Manet teafăr și într-o singură bucată, dată fiind munca periculoasă de la Partizanat...

Ne-am strâns vreo cincizeci în atelier să asistăm la spectacol. Unii se urcaseră pe mesele de lucru, pentru a vedea mai bine, iar câțiva se cocoțaseră pe podețele metalice ce străjuiau căpriorii și lămpile suspendate ale magistrului Kilvin. Manet era și el acolo, ușor de recunoscut după desişul din cap și barba țepoasă, ca să nu mai vorbim că era cu mult mai bătrân decât toți cei de față. Am urcat scările și m-am apropiat de el. Manet m-a întâmpinat cu un surâs și m-a bătut pe umăr.

— Cu ce ocazie pe-aici? l-am întrebat. Credeam că asta-i doar pentru tinerii necopți.

— Am hotărât să fac pe îndrumătorul în dimineața asta, rosti el, ridicând din umeri. Și pe deasupra, reprezentăția de azi merită urmărită. Numai când mă gândesc ce fețe o să faceți...

Pe una dintre mesele de lucru fusese amplasat un ditamai recipientul cilindric. Avea un metru și ceva înălțime și jumătate de metru în lățime. Pe margini nu se zăreau urme groase de sudură, iar metalul lucea într-un chip ciudat, deloc specific oțelului simplu.

M-am uitat în jur și am zărit-o pe Fela într-un pâlc de novici, așteptând începerea demonstrației.

— Nu știam că Fela lucrează aici!

— Ba cum nu, încuviință Manet. De vreo două semestre dacă nu mă înșel.

— Mă mir că n-am văzut-o până acum, am spus, fără să-mi iau ochii de la ea.

— Tare curios, chicoti Manet cu subînțeles. Nu vine foarte des pe aici. Sculptează și lucrează în ceramică și în sticlă. Probabil, a venit pentru provizii, nu pentru scrijeldică.

Clopotul anunță scurgerea încă unui ceas, iar Kilvin își fixă cu atenție publicul. Nu mă îndoiesc că își notase în minte toate absențele.

— Dispozitivul va rămâne o vreme în atelier, rosti el sec, făcând semn către cilindrul metalic. Aproape patruzeci de litri de agent transportor. *Regim Ignaul Neratum.*

— Numai el îi spune așa, șopti Manet. E smoală de oase.

— Smoală de oase?

Manet încuviință.

— E o substanță caustică. Dacă torni puțin pe mână, îți roade pielea și carnea în câteva clipe.

Sub privirile mulțimii, Kilvin își trase o mănușă groasă de piele pe mână și turnă câteva picături de culoarea pucioasei într-un flacon de sticlă.

— Flaconul trebuie răcit înaintea decantării, întrucât compusul fierbe la temperatura camerei.

Sigilă degrabă flaconul și îl ținu în văzul tuturor.

— Capacul de sigilare e de asemenea important, pentru că lichidul este foarte volatil. În stare gazoasă, exercită presiune enormă și viscozitate, asemenea mercurului. E mai greu decât aerul și nu se disipează, ci, dimpotrivă, se îmbină.

Fără alte lămuriri, Kilvin aruncă flaconul în creuzetul de foc, unde se sparse numaidecât. Creuzetul fusese curățat special pentru această ocazie și, de la înălțime, arăta mai degrabă ca o piatră rotundă, cu o gaură în mijloc.

— Păcat, nu știe să facă spectacol, îmi șopti Manet. Elxa Dal ar fi făcut-o cu mai mult talent.

Lichidul întunecat prinse a sfârâi și a pocni și în final ajunse la starea de fierbere. Fundul creuzetului dispăru sub o pâclă groasă, negricioasă, care nu se comporta câtuși de puțin precum ceața sau fumul. În loc să se împrăștie, marginile își păstrară forma inițială, aducând cu un norișor întunecat.

Manet mă bătu ușor pe umăr. Nici nu m-am întors bine, că norișorul se preschimbă într-o văpaie care împrăștie o lumină orbitoare în toată încăperea.

După strigătele înspăimântate ale colegilor mei mi-am dat seama că explozia de lumină îi luase prin surprindere. Manet rânji și îmi făcu cu ochiul.

— Mersi.

M-am întors să privesc flăcările cu colți roșietici care dansau pe suprafața pâclei. Dogoarea flăcărilor stârni și mai tare pâcla întunecată, scuiând văpăi ce se înălțară peste buza creuzetului. Chiar și de la înălțimea podețului simțeam arșița mângâindu-mi chipul.

— Cum naiba-i spui la asta? l-am întrebat pe Manet. Ceață de foc?

— De ce nu? Kilvin i-ar spune o reacțiune incendiară generată de factorii atmosferici.

Flăcările își dădură ultima suflare și se făcură nevăzute, lăsând în urmă o miasmă înțepătoare, de piatră arsă.

— Pe lângă faptul că e foarte coroziv, continuă Kilvin, reactivul în stare gazoasă e inflamabil. Încălzit suficient de mult, va lua foc în contact cu aerul. Căldura produsă poate genera o reacție exotermică în cascadă.

— Un ditamai focul în cascadă, rosti Manet.

— Faci cât un cor întreg, am șoptit, încercând să-mi ascund zâmbetul.

— Acest recipient are menirea de-a păstra agentul sub presiune și la o temperatură scăzută, rosti Kilvin, făcând semn spre cilindru. Grijă, când lucrați în atelier. Încercați să nu-l expuneți la temperaturi ridicate.

Acestea fiind zise, Kilvin se întoarse și intră în camera lui.

— Asta a fost tot?

— Ce mai era de zis? ridică Manet din umeri. Kilvin nu îngăduie nimănui să lucreze în atelier fără a ști de ce să se păzească, și acum toți știu de ce să se păzească.

— De ce l-a adus aici? La ce servește?

— Bagă spaima în boboci, rânji Manet.

— Un motiv mai practic n-a găsit?

— Menținerea fricii e un motiv cât se poate de practic. Dar poate fi folosit și ca emițător pentru lămpile cu magie simpatetică. În loc de lumina roșie, obișnuită, generează o lumină albăstruie. Mai plăcută ochiului. Faci o grămadă de bani cu ele.

Am aruncat o privire prin atelier, dar nici urmă de Fela. M-am întors spre Manet.

— Ce zici, mai faci puțin pe învățătorul și îmi arăți cum funcționează?

Manet își trecu mâna prin coama zbârlită și ridică din umeri.

— Cum să nu?

Lăsarea nopții m-a găsit cântând La Cinzeacă, unde am pus ochii pe-o fată frumoasă, care ședea la o masă ticsită din fundul localului. Semăna nespus de mult cu Denna, dar eram convins că mi se năzărise mie. O mai zărisem de câteva ori, fugar, și speram s-o văd mai bine astă dată.

Am privit încă o dată într-acolo și, într-adevăr, ochiul nu mă înșelase. Era chiar Denna, și cânta „Fetele lui Drover“ împreună cu jumătate din mușteriii de La Cinzeacă. Se uită în direcția mea și îmi făcu cu mâna.

Apariția ei mă uimi într-atât de tare încât degetele mele uitară meșteșugul și cântecul meu pieri subit. Un hohot general de râs străbătu încăperea. Făcui o plecăciune să-mi ascund rușinea. Preț de un minut am primit aplauze și ocări deopotrivă, semn că mușteriii savuraseră nereușita mea mai mult decât cântecul în sine. Așa-i omul. Am zăbovit până uralele conteniră, apoi m-am îndreptat spre ea, încercând să nu atrag atenția.

Denna se ridică în întâmpinarea mea.

— Umblă vorba că pe-aici îți câștigi pâinea. Nu-mi închipui cum te mai țin ăștia, dacă te încurci de fiecare dată când îți zâmbește o fetișcană.

Am simțit cum îmi năvălește sângele în obraji.

— Nu mi se întâmplă foarte des.

— Zâmbetul sau încurcatul?

Negăsind o replică pe măsură, m-am înroșit și mai tare.

Denna izbucni în râs.

— Cât mai ai de cântat în seara asta?

— Nu mult, am mințit.

Îi datoram lui Cinzeacă încă un ceas, pe puțin.

Denna se luminează la chip.

— Minunat. Hai să ne plimbăm după ce termini. Vreau să vorbesc cu tine.

Uimit că șansa mi-a surâs încă o dată, am făcut o plecăciune.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră. Termin imediat.

M-am îndreptat spre tejghea, unde Cinzeacă turna de zor băuturi împreună cu două slujnice. L-am prins de șorț, să-i atrag cumva atenția.

— Pe toți dinții zeului, băiete, ce-ți veni?

— Trebuie să plec, Cinzeacă. Nu pot să stau până la închidere.

Chipul hangiului se întunecă.

— Clientela nu vine așa, de dorul lelei. Fără puțină muzichie să-i gâdile la ureche nu stă niciunul.

— Mai cânt una. Una lungă. Dar pe urmă trebuie să plec, am spus cu disperare în priviri. Jur că o să mă revanșez.

Hangiul mă cântări din priviri.

— Ai necazuri?

Am clătinat din cap.

— Atunci vreo fetișcană, te pomeni.

Își întoarse privirile spre mușteriii care cereau plinul, apoi îmi făcu semn să plec.

— Fie, du-te. Dar vezi să fie un cântec bun. Și lung. Îmi ești dator, nu uita.

M-am oprit în mijlocul încăperii și am bătut din palme. Când zarva se mai domoli puțin, am început să cânt. După al treilea acord,

cu toții recunoscură piesa. Era „Spoitor și tăbăcar“, un cântec vechi de când lumea. Mi-am luat degetele de pe corzile lăutei și am început să bat din palme. În scurt timp, toți mușteriii băteau ritmul la unison, unii cu picioarele, alții cu halbele de bere.

Larma de nedescris încetă brusc când am început versurile. Apoi, pe rând, tot mai multe voci se adăugară corului care mă însoțea strofă de strofă, cu versuri proprii sau chiar tonalități diferite. M-am apropiat de o masă și am îndemnat mulțimea să cânte refrenul, apoi am făcut semn cuiva să născocească un vers. După câteva clipe de nedumerire, omul înțelese despre ce-i vorba, dar înainte să deschidă gura, un student mai abțiguit își făcu curaj și i-o luă înainte. Efortul lui fu răsplătit cu un ropot de aplauze. Refrenul îmi îngădui să mă mut la altă masă și să repet figura. În puțin timp, fiecare devenise un bard în felul lui. M-am îndreptat spre ușa din spate, unde mă aștepta Denna, și am ieșit în noapte.

— Foarte isteț, rosti ea, în timp ce ne îndepărtam de han. Cât crezi c-o s-o mai țină așa?

— Depinde cât de repede le aduce Cinzeacă băuturile.

M-am oprit la capătul drumeagului care despărțea hanul de brutărie.

— O clipă, să mă scap de lăută.

— Chiar aici?

— În camera mea.

M-am apropiat cu pași tăcuți de fațada clădirii. Dreptul pe butoiul de ploaie, stângul pe pervaz, mâna stângă pe burlanul de fier și de acolo sar pe acoperișul primului etaj. Încă un salt și aterizez pe acoperișul brutăriei. O aud pe Denna icnind de spaimă și zâmbesc. O cățărare scurtă urmată de un nou salt și sunt la etajul al doilea al hanului. Deschid fereastra, așez lăuta pe pat și fac cale înapoi.

— A pus cumva Cinzeacă taxă pe scări? mă întrebă ea, înainte să ajung jos.

Am coborât de pe butoi și mi-am frecat mâinile de pantaloni.

— De-obicei sosesc pe la ore ciudate, i-am răspuns, ajungând-o din urmă. Din câte-am înțeles, căutați un domn să vă acompanieze în seara asta.

Un zâmbet încolți pe buzele ei.

— Într-adevăr.

— Păcat, am oftat. Eu nu sunt domn.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Nici departe nu ești.

— Aș vrea să fiu cât mai domn posibil.

— Atunci însoțește-mă.

— Nimic nu m-ar face mai fericit. Totuși...

Mi-am încetinit pasul și am privit-o cu o expresie gravă.

— Cum rămâne cu Sovoy?

Zâmbetul îi pieri de pe chip.

— Să înțeleg că mă revendică?

— Nu chiar. Dar există anumite convenții...

— O înțelegere între domni? rosti ea cu venin în glas.

— Onoare de tâlhari, dacă vrei.

Denna mă fixă cu privirile.

— Fură-mă, Kvothe, spuse ea pe un ton cât se poate de serios.

Am făcut o plecăciune și am descris un arc cu brațul.

— La porunca dumneavoastră.

Ne-am continuat plimbarea sub razele lunii care dădeau o paloare ciudată caselor și prăvăliilor dimprejur.

— Ce mai știi de Sovoy? N-am dat ochii cu el de ceva vreme.

Denna dădu ușor din mână, dorind parcă să uite de acel nume.

— Nici eu. Și asta nu pentru că el n-ar fi încercat.

Vestea mă îmbucură.

— Chiar așa?

Denna își dădu ochii peste cap.

— Trandafiri! Cred că toți ați învățat să curtați o femeie din aceeași carte ponosită. Nu zic, e frumos să oferi flori unei domnișoare. Dar mereu trandafiri, mereu roșii, mereu boboci, atunci când aveți de unde să-i luați.

Își întoarse privirile spre mine.

— Te gândești la trandafiri când mă vezi?

Am mirosit capcana și am clătinat din cap, zâmbind.

— Atunci ce vezi, dacă nu trandafiri?

Bună întrebare. Am cercetat-o din cap până-n tălpi, încercând chipurile să mă hotărăsc.

— Cum să-ți spun, am început eu târăganat, trebuie să ne ierți pe noi, bărbații. Vezi tu, când vine vorba de flori, în graba noastră putem eflora, sau din neatenție deflora...

Denna îmi aruncă o privire piezișă.

— Deflora? Desigur, o să-ți iert neatenția.

— Când oferi flori unei fete, alegerea ta poate fi interpretată în fel și chip. Bărbatul îți oferă trandafiri pentru că te consideră frumoasă sau pentru că asemuiește delicatețea și rotunjimea bobocului cu buzele tale. Nu oricine-și permite trandafiri, și tocmai de aceea dorește să-ți arate cât de mult te prețuiește.

— Apologia trandafirilor. Minunat, dar mie nu-mi plac și gata. Găsește altă floare care să mi se potrivească.

— Dar ce, oare? Trandafirul dat în dar nu e întotdeauna ce pare. Tu crezi că el te consideră grațioasă și fragilă. Că vede în tine o fată drăgălașă, și nimic mai mult. Poate tulpina e plină de spini, semn că mâna prea grăbită va fi rănită, sau cel puțin asta gândești tu că vrea el să-ți transmită. Dacă dai spinii jos, vei gândi că nu gustă femeile ascuțite la minte și la limbă. O puzderie de feluri în care poți interpreta gestul. Moare sărmanul bărbat de prea multă precauție.

Denna mă privi lung.

— Dacă pe sărmanul bărbat îl cheamă Kvothe, va încerca să mă adoarmă cu vorbe bine meșteșugite, nădăjduind că voi uita întrebarea. Dar nu i-ar merge. Ce floare mi se potrivește?

— Bine, stai să mă gândesc.

M-am uitat la ea, apoi mi-am întors privirile.

— Hai să facem o listă. Păpădia de pildă. Luminoasă ca tine. Dar e o floare obișnuită, iar tu ești o creatură cu totul și cu totul neobișnuită. Trandafirii pică din start. Umbra nopții... nu. Urzică... de ce nu?

Denna se prefăcu revoltată și-mi arătă limba. M-am scărpinat ușor în bărbie, nedorind chipurile să abandonez ideea atât de lesne.

— Ai dreptate, nu ți se potrivește... decât poate la limbă.

Denna pufni și-și încrucișă brațele.

— Ovăz sălbatic! am exclamat, făcând-o să izbucnească în râs. Neîmblânzit, ca tine, dar pipernicit și sfios. Din acest motiv... mi-am dres vocea, și din alte motive evidente, zic să sărim peste ovăz.

— Mare păcat.

— Nici margareta nu e de lepădat, am continuat, fără s-o iau în seamă. Înaltă și mlădioasă, nu se sfiește să crească la marginea drumului. O floare energică, deloc delicată. Margareta e independentă. Ți s-ar potrivi... Dar să nu ne oprim aici. Irisul? Prea țișător. Ciulinul? Prea rece. Toporașul? Prea simplu. Trilium? Frumoasă floare. Greu de îmblânzit. Petalele ei au...

Cu o îndrăzneală nebănuită, am ridicat mâna și am mângâiat-o ușor pe gât.

— ...Ceva din delicatetea pielii tale. Abia dacă se apropie. Oricum, e prea apropiată de sol.

— Dar văd că mi-ai pregătit un buchet îmbeșugat, rosti ea cu tandrețe.

Își atinse pe negândite pielea gâtului, în locul unde o mângâiasem, apoi lăsă mâna să-i cadă moale.

Semn bun sau rău? Dorea să șteargă amintirea atingerii sau s-o păstreze mai bine? Îndoiala mă năpădi și hotărâi să merg drept la țintă, fără șovăieli nefericite. M-am oprit din mers și am rostit sigur:

— Floarea selas.

Denna se întoarse spre mine.

— Dintre atâtea flori, ai ales tocmai una pe care n-o cunosc? Ce e floarea selas? De ce e specială?

— E o floare stacojie care crește pe-un lujer puternic. Are frunze delicate și închise la culoare. Crește în locuri umbroase, dar floarea caută raze rătăcite în care să se scalde.

Am privit-o în ochi.

— Ți se potrivește. În tine lumina se îngemănează cu întunericul. Floarea își duce veacul în inima pădurii și se întâlnește rar, căci numai oamenii iscușiți știu a se îngriji de ea fără s-o distrugă. Are o mireasmă îmbătătoare, mulți o caută, dar puțini o găsesc.

Mi-am luat răgazul s-o privesc mai atent.

— Dacă trebuie să aleg, atunci aleg floarea selas.

Denna se uită la mine, apoi își feră privirile.

— Ai o impresie prea bună despre mine.

— Poate impresia ta despre tine nu e suficient de bună, i-am replicat, zâmbind.

Un surâs încolți și pe buzele ei.

— Cred că margaretele mi se potriveau mai bine. Simple și drăguțe. Dacă vrei să mă cucerești, nu uita de margarete.

— N-o să uit.

Ne-am continuat plimbarea.

— Dar mie ce floare mi-ai aduce? am întrebat brusc, încercând s-o iau pe nepregătite.

— O floare de salcie, răspuse ea fără să stea pe gânduri.

Am chibzuit pentru câteva clipe.

— Nu știam că sălciile fac flori...

— Nici eu.

— Cu-atât mai de preț să primești una, am chicotit. De ce o floare de salcie?

— Te văd ca pe-o salcie, rosti ea cu ușurință. Puternic, bine înrădăcinat și tăinuit. Te lași în voia furtunii, dar niciodată mai departe decât îți dorești să ajungi.

Mi-am ridicat mâinile în apărare.

— Curmă-ți șirul gândurilor, domniță! Încerci să mă seduci, dar nu-ți merge. Măgularile tale nu-s decât vorbe în vânt!

Mă fixă cu privirea pentru câteva clipe, așteptând să-mi termin tirada. Un surâs înflori pe gura ei delicată.

— Spre deosebire de ceilalți copaci, salcia se lasă pradă dorinței vântului.

Trecuseră cinci ceasuri, din ce-mi spuneau stelele, scurse pe nesimțite, căci ne-am trezit brusc la Vâsla de Stejar, unde Denna înnoptase. Am rămas în prag minute în șir, încercând să-mi fac curaj s-o sărut. Gândul mă ispitise pe tot parcursul plimbării: când ne-am oprit pe Podețul de Piatră, să urmărim unduirile râului în bătaia lunii, sub un tei, în grădina din Imre...

În acele clipe, tensiunea dintre noi era ca o țesătură pe război. Când mă privea pe sub gene, cu capul ușor înclinat, îmi închipuiam că se așteaptă să... fac ceva. Să-mi petrec brațul pe după umărul ei? S-o sărut? De unde să știu? Cu siguranță?

Nicio șansă. Așa că am ținut piept ispitei. Nu doream să presupun prea multe, să o supăr sau să mă fac de râs. Pe deasupra, vorbele lui

Deoch îmi sădiseră îndoiala în suflet. Poate eram atras doar de șarmul ei înnăscut.

Ca toți băieții de vârsta mea, eram complet neștiutor în privința femeilor. Cel puțin eu eram conștient de ignoranța mea, spre deosebire de Simmon și de prietenii lui, care se făceau de râs cu avansurile lor deșucheate. Mai bine să-mi cadă cerul în cap decât s-o văd râzându-mi în față la tentativele mele de cucerire. Urăsc să fac lucrurile cu jumătate de măsură.

Așa că mi-am luat rămas-bun și am petrecut-o din priviri până se făcu nevăzută în măruntaiele Vâslei. Am tras aer adânc în piept și puțin îmi lipsea să izbucnesc în râs sau să dansez ca nebunul. Eram plin de ea, de mireasma vântului care se mlădia în părul ei, de glasul ei, de felul în care razele lunii se jucau pe chipul ei. Încetul cu încetul, am coborât cu picioarele pe pământ. Nici bine nu pornisem la drum că m-am dezumflat ca burduful de foale. Treceam pe lângă hanurile și căsuțele întunecate și în câteva bătăi de inimă, jubilara lăsă locul îndoielii.

Făcusem un pocinog de toată frumusețea. Ce istețe mi se păruseră atunci vorbele dulci pe care i le spusese, și cât de neroade mi se păreau acum. Era încă în mine, încercând să mă alunge cu un oftat.

Dar am văzut-o zâmbind, râzând. Nu-și amintise prima noastră întâlnire, pe drumul care ducea la Bobcatran. Era și greu să mă țină minte.

Fură-mă, îmi șoptise.

Trebuia să-mi fi luat inima-n dinți și s-o sărut. De ce n-am fost mai atent? Vorbisem prea mult și spusese prea puțin.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI – Pași și vorbe

Când am ajuns la locul obișnuit de întâlnire, Wilem și Simmon își devorau deja prânzul.

— Scuze, am spus, așezând lăuta pe caldarâm, dar m-am prins cu tocmeala.

Trecusem râul să cumpăr vreo două kilograme de mercur și o pungă de sare de mare. Sarea fusese tare piperată la preț, dar pentru prima oară nu-mi păsa de bani. Dacă îmi surâdea norocul, urma să dobândesc o poziție mai bună la Partizanat, și-atunci adio probleme bănești. Întâmplător, trecusem pe lângă hanul unde înnoptase Denna, dar n-am găsit-o acolo, și nici la Eolian sau în parcul unde sporovăisem cu o seară în urmă. Cu toate astea, mă simțeam în largul meu. Am deschis tocul pentru a lăsa căldura soarelui să-mi încălzească și să-mi întindă strunele noi și m-am așezat sub flamură, lângă prietenii mei.

— Unde-ai fost astă-seară? mă întrebă Simmon cât se poate de nonșalant.

De-abia în acea clipă mi-am amintit că ar fi trebuit să ne întâlnim cu Fenton, pentru o reprezentatie stradală. Denna îmi alungase complet acest gând din minte.

— Doamne, iartă-mă, Sim. Cât ați așteptat după mine?

Simmon îmi aruncă o privire plină de reproș.

— Îmi pare rău, am mai spus o dată, nădăjduind că vina mi se citea pe față. Am uitat.

Sim rânji și ridică din umeri.

— Nu-i bai. Când am înțeles că n-ai să mai vii, ne-am dus la Bibliotecă să bem și să ne uităm după fete.

— S-a supărat Fenton?

— A fost de-a dreptul furios, rosti Wilem calm, făcându-și într-un sfârșit loc în conversație. Zicea c-o să-ți tragă o scatoalcă.

Rânjetul lui Sim se lăți pe toată fața.

— Zicea că ești un E'lr bolând, fără pic de respect pentruăștia mai în vârstă.

— A făcut tot soiul de insinuări despre obârșia și pornirile tale sexuale față de animale, adăugă Wilem, păstrându-și seriozitatea.

— ...În sutana tehlinului! cântă Simmon cu gura plină, apoi izbucni în râs și aproape că se îneacă.

I-am tras câteva palme peste spate.

— Unde-ai fost? mă întrebă Wilem, în timp ce Sim încerca să-și recapete suflarea. Cinzeacă zicea că ai plecat mai devreme.

Nu știi de ce, dar nu voiam să vorbesc despre Denna.

— M-am întâlnit cu cineva.

— Cineva mai important decât noi? rosti Wilem pe un ton sec, ce putea fi luat drept ironie sau reproș.

— Cu o fată, am recunoscut.

Wilem ridică o sprânceană.

— Fata aia după care alergi de câtăva vreme?

— N-am alergat după nicio fată. M-a găsit ea La Cinzeacă.

— Semn bun, făcu Wilem.

Simmon încuviință cu luare-aminte, dar o sclipire drăcească îi luca în priviri.

— Și, ați cântat puțin? mă întrebă, arcuind din sprâncene și dându-mi coate. Ați făcut un duet?

Era prea caraghios ca să mă supăr.

— N-am cântat. Avea nevoie de-un însoțitor, s-o conducă acasă.

— S-o conducă acasă? rosti el cu subînțeleș, arcuind din nou din sprâncene.

Insinuările își pierduseră hazul.

— Era întuneric, am spus cu un aer grav. Am însoțit-o până în Imre.

— A, făcu Sam, dezamăgit.

— Ai plecat mai devreme de la han, rosti Wil tărăgănat. Noi te-am așteptat pe puțin un ceas. Îți ia două ceasuri să mergi până în Imre și înapoi?

— A fost o plimbare mai lungă, am recunoscut.

— Cât de lungă putea să fie? întrebă Simmon.

— Cât să zic... mi-am ferit privirile, vreo șase.

— Șase ore? făcu Sim revoltat. Hai, cred că sunt îndreptățit să aflu mai multe, după ce m-ai bătut cu ea la cap vreo două răstimpuri.

— N-am bătut pe nimeni la cap, m-am zburlit la el. Ne-am plimbat și am vorbit. Nimic mai mult.

— Fugi d-aci! Preț de șase ore?

Wilem îl bătu ușor pe umăr.

— Spune adevărul.

Simon îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— De unde știi?

— Pare mult mai sincer atunci când minte.

— Dacă vă puneți lacăt la gură pentru două minute, vă spun toată povestea. De-acord?

Mi-am lăsat privirile-n palme, încercând să-mi adun gândurile, dar în mintea mea era o învălmășeală groaznică.

— Am pornit spre Imre, pe calea cea lungă. Am zăbovit o vreme pe Podul de Piatră. Ne-am oprit apoi într-un parc de la marginea orașelului. Am stat pe malul râului. Am povestit despre... mai nimic. Locuri pe unde-am fost. Cântece...

Mi-am dat seama că bat câmpii și am amuțit. Am chibzuit puțin înaintea să deschid gura:

— Aș fi vrut să fac mai mult decât să mă plimb și să vorbesc, dar...

Habar n-aveam ce să spun.

Cei doi tăcură pentru o clipă.

— Măi să fie, se minună Wilem. Marele Kvothe, pus cu botul pe labe de-o femeie.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș putea să jur că ți-e frică, rosti Simmon în batjocură.

— Cum dracu' să nu-mi fie frică? am șoptit, ștergându-mi sudoarea din palme de pantaloni. Și vouă v-ar tremura nădragii dacă ați cunoaște-o. În clipa asta aș da o fugă până-n Imre, sperând s-o zăresc la fereastra vreunei prăvălii sau s-o întâlnesc pe stradă.

Am zâmbit încurcat.

— Ce mai aștepți? zâmbi Simon, îmbrâncindu-mă ușor. Drum bun! Dacă aș cunoaște așa femeie strașnică, n-aș sta să mănânc prânzul cu alde voi doi.

Își scoase părul din ochi și mă împinse încă o dată.

— Hai, du-te!

Nu m-am clintit.

— Nu-i chiar atât de ușor.

— Cu tine nimic nu-i ușor, bombăni Wilem.

— E cât se poate de ușor, râse Simmon. Du-te și spune-i ce ne-ai spus și nouă.

— Da, sigur, am spus sarcastic. O nimica toată. Poate nici nu vrea s-audă de-așa ceva. Denna e o fată deosebită. De ce s-ar încurca ea cu unul ca mine?

Simmon mă privi în ochi.

— Ea te-a căutat. E clar că vrea ceva de la tine.

Urmă un moment de tăcere, numai bun să schimb iute subiectul.

— Manet mi-a dat voie să-mi încep proiectul de calfă.

— Deja? făcu Sim, neliniștit. Kilvin e de-acord? Din câte știu, nu prea tolerează arsul etapelor.

— N-am ars nicio etapă. Așa-s eu, prind mai repede.

Wilem pufni amuzat, iar Sim schimbă iute vorba înainte să ne luăm la harță.

— Ce-ai de gând să faci, o lampă magică?

— Toată lumea face lămpi, spuse Wilem.

Am încuviințat.

— Aveam de gând să fac ceva diferit, o mașinărie cu roțițe de pildă, dar Manet mi-a zis să fac o lampă.

Clopotul dăngăni de patru ori. M-am ridicat și mi-am vârât lăuta în toc, gata să merg la cursuri.

— Chiar ar trebui să-i spui, mă sfătui Simmon. Dacă-ți place o fată, trebuie s-o știe și ea.

— Văd că la tine merge de minune, am răspuns, iritat de faptul că dintre toți oamenii, tocmai Sim își găsisese să-mi dea povețe despre femei. Din toate încercările tale, câte au dat roade cu strategia asta?

Wilem își aținti brusc privirile în altă parte, pentru a evita tirul săgeților.

Mi-am ferit într-un final privirile, cu un sentiment de vină în suflet.

— Ce să-i mai spun? am bombănit. Îmi place să petrec timp împreună cu ea și am aflat unde locuiește. Când va fi cazul, voi și unde s-o gălesc.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU – Nouă în foc

Așa s-a întâmplat că a doua zi am mers până în Imre. Și cum eram prin preajmă, am dat o raită pe la Vâsla de Stejar. Hangiul nu știa nici o „Denna“ sau „Dianne“, dar o tânără domniță cu păr întunecat pe nume „Dinnah“ poposise acolo pentru câteva zile. Momentan nu se afla în incită, dar dacă doream să-i las un bilet... Acum că știam unde stă, ce rost mai avea? Puteam s-o găsec cu ușurință.

Și totuși, n-a apărut în următoarele două zile la han. În a treia zi, hangiul mi-a spus că Denna fugise în miez de noapte cu toate catrafusele ei, uitând bineînțeles să plătească. Am luat crâșmele la rând, dar n-am găsit-o, așa că m-am întors la Universitate, pe jumătate îngrijorat, pe jumătate supărat.

După încă trei zile și alte câteva vizite pe la han eram la fel de nedumerit. Nici măcar Deoch sau Threpe nu știau nimic. Deoch îmi povestise că Dennei îi șede în fire să dispară așa, brusc, și că n-avea niciun sens s-o mai caut. Un sfat sănătos pe care l-am ignorat, firește.

Eram în odaia magistrului Kilvin, încercând să-mi țin temerile în frâu, pe măsură ce omul uriaș și neîngrijit dinaintea mea cerceta cu atenție lampa magică. Era primul meu proiect individual ca făuritor de artefacte. Topisem și modelasem discurile, după care grunduisem lentilele. Apoi vârașem lichid în corpul radiant, având grijă să nu mă otrăvesc cu arsenic. Mai important însă, Alarul îmi aparținea, la fel și manopera complexă, care preschimbase bucățile lipsite de viață într-un lămpaș magic.

Dacă magistrul se declara mulțumit de rezultat, urma s-o vândă pe-o sumă frumoșică, din care-mi revenea și mie o parte. Cel mai mult mă bucura însă faptul că urma să devin un artizan în toată regula, chiar dacă nu eram foarte experimentat. Puteam să-mi urmez propriile planuri și aveam mai multă libertate de creație. Asta însemna avansarea mea în rândurile Partizanatului. Mă apropiam tot mai mult de rangul de Re'lar, ceea ce însemna printre altele și o situație financiară stabilă.

Într-un târziu, Kilvin își înălță privirile.

— Frumos lucrat, E'lr Kvothe. Dar modelul e cam ciudat.

— Așa-i, am făcut câteva modificări. Dacă-l aprindeți, veți observa că...

Kilvin scoase un sunet gutural, ce putea să însemne amuzament sau iritare. Așeză lampa pe masă și făcu înconjurul încăperii, stingând toate lămpile mai puțin una.

— Știi câte lămpi mi-au explodat în mână de-a lungul anilor, E'lr Kvothe?

Am înghițit în sec și am clătinat din cap.

— Câte?

— Niciuna, rosti el cu seriozitate. Pentru că sunt extrem de atent și știu mereu ce țin în mână. Trebuie să fii mai răbdător, E'lr Kvothe. O clipă în gând face cât nouă în flăcări.

Mi-am coborât privirile, încercând să par cât mai umil.

Kilvin stinse și ultima lampă, iar încăperea se cufundă în beznă. După câteva clipe, o lumină roșiatică țâșni din lămpaș, împrăștiind umbre tremurătoare pe perete. Lumina era foarte slabă.

— Comutatorul e gradat, am rostit iute. E mai degrabă un reostat decât un comutator.

— Isteț, spuse Kilvin. Majoritatea nu-și bat capul cu asemenea detalii la lămpile mici.

Intensitatea luminii cresc, apoi scăzu, apoi cresc din nou.

— Scrijeldica e destul de bună, rosti Kilvin rar, după ce așeză lampa pe masă. Suferă în schimb la focalizare. Nu prea există difuzie.

Avea dreptate. În loc să lumineze întreaga încăpere, cum era normal, lampa mea dezvăluia doar o secțiune îngustă: colțul mesei de lucru și jumătate din plăcuța neagră ce anina pe perete. Restul încăperii era întunecat.

— Am făcut-o așa cu bună știință. Asemenea lanternelor „ochi de pisică“.

Îndărătul lămpii, Kilvin se preschimbă într-o siluetă întunecată.

— Cunosc, E'lr Kvothe, rosti el cu o urmă de reproș în glas. Sunt adesea folosite pentru îndeletniciri necurate. Făuritorii profesioniști nu se amestecă în asemenea treburi.

— Credeam că folosește marinarilor.

— Folosește hoților. Și spionilor, și altora care vor să-și tăinuiască afacerile nocturne.

Neliniștea care mă încerca se preschimbă deodată în teamă. Întâlnirea era doar o formalitate. Mă știam un făuritor priceput, mai talentat decât mulți foști ucenici de-ai magistrului, care petrecuseră multă vreme în slujba lui. Dintr-odată mi-era teamă că irosisem treizeci de ore de lucru, ca să nu mai vorbim de banii pe care-i investisem în materiale.

Kilvin mormăi ceva în bărbie. Șase lămpi prinseră dintr-odată viață, luminând întreaga încăpere. Mă uluia ușurința cu care magistrul reușea să unească șase obiecte deodată. Numai el știa de unde absorbise energia.

— Toată lumea face lămpi magice la primul proiect, am spart eu tăcerea. Toată lumea le face la fel. Doream să fac ceva diferit. Ceva nou.

— Cu siguranță să-ți demonstrezi istețimea, rosti Kilvin sec. Pe lângă faptul că voiai să-ți duci ucenicia la bun sfârșit într-un timp foarte scurt, doreai să-mi prezinți o lampă originală. Să nu ne ascundem după deget, E'lr Kvothe! Ai făcut lampa asta ca să dovedești că ești mai înzestrat decât ceilalți ucenici. Am dreptate?

Mă privi țintă în ochi și, pentru câteva clipe, orice urmă de visare dispăru din privirile sale.

Parcă-mi crescuseră ciulini în gură.

Sub barba țepoasă și accentul profund aturan, Kilvin ascundea o minte sclipitoare. Cum de sperasem să nu fiu prins cu mâța-n sac?

— Firește că doream să vă impresionez, magistre, am rostit cu privirile în pământ. Asta se înțelege de la sine.

— Nu te umili în fața mea. Nu mă impresionează falsa modestie.

M-am îndreptat de spate și l-am privit în ochi.

— În cazul ăsta, recunosc că sunt mai bun. Învăț mai repede. Muncesc mai cu spor. Sunt mai agil și mai deschis la minte. Dar știți deja lucrurile astea, nu trebuie să vi le spun eu.

Kilvin încuviință.

— Așa mai merge. Într-adevăr, știu lucrurile astea.

Îndreptă lampa în diferite zone ale încăperii și își făcu de lucru cu reostatul.

— Ca să fim corecți, recunosc că sunt impresionat de meșteșugul tău. Lampa e bine lucrată, iar scrijeldica e inteligent folosită. Gravura e corectă. Bună treabă!

Am roșit imediat la această cascadă de complimente.

— Dar arta făuritorului nu stă doar în meșteșug, rosti Kilvin, așezând lampa pe masă. Nu pot să vând lampa. Dacă e găsită asupra unui hoț, întreaga breaslă a artizanilor va fi bănuită de rea voință. Ți-ai încheiat ucenicia și te-ai dovedit a fi un artizan iscusit.

Am răsuflat ușurat.

— Din nefericire, stai mai prost cu discernământul. Lampa va fi probabil topită și metalul reciclat.

— Aveți de gând să-mi topiți lampa?

Lucrasem la ea un răstimp încheiat și-mi cheltuisem aproape toți banii pe materialele necesare. Speram să scot ceva de pe ea, dar acum...

Kilvin era de neînduplecat.

— Cu toții suntem răspunzători pentru reputația Universității, E'lr Kvothe. Ajuns pe mâini nepotrivite, un asemenea obiect ar dăuna imaginii noastre.

Înainte să găsesc o cale de a-l face să-și schimbe intențiile, Kilvin îmi făcu semn că pot să plec.

— Du-te și spune-i lui Manet vestea cea bună.

Am ieșit descumpănit din odaia lui pentru a da piept cu zarva ciocanelor și a fierăstraielor din atelier. Văzduhul purta un iz de acid, metal topit și transpirație. L-am zărit pe Manet într-un colț, aruncând cărămizi într-un cuptor. Am așteptat să închidă ușița și să-și șteargă broboanele mari de sudoare cu mâneca.

— Cum a mers? Ai trecut sau trebuie să te ții de mânuță încă un semestru?

— Am trecut, am rostit sec. Ai avut dreptate în privința modificărilor. N-a fost prea impresionat.

— Ți-am zis eu, făcu Manet, fără urmă de satisfacție în glas. Nu uita că sunt aici de când lumea. Când ți-am zis că magiștrii sunt niște conservatori convingși în adâncul lor, nu m-ai crezut. Eu nu vorbesc în vânt.

Manet își trecu mâna prin barba-i deasă și cenușie, ținând piept valurilor de căldură ce izvorau din cuptor.

— Ce planuri ai acum, că ai devenit un liber-întreprinzător?

— Mă gândeam să bag niște acid în emițătoarele lămpilor albastre.

— Se plătește bine, spuse Manet cu chibzuială. Dar e periculos.

— Știi doar că sunt atent.

— Pericolul e tot pericol. În urmă cu zece ani am îndrumat un tânăr... cum îl chema...?

Se scărpină în bărbie, apoi ridică din umeri.

— O mică neatenție și...

Manet pocni tare din degete.

— ...A fost suficient. S-a ars rău de tot și a pierdut câteva degete. Și-a luat adio de la meserie pe urmă.

M-am uitat cu coada ochiului la Cammar, cu ochiul său lipsă și cicatricile oribile care-i brăzdau capul.

— Așa-i.

Mi-am încleștat mâinile neliniștit, cu ochii la cilindrul metalic. Două zile durase efectul demonstrației lui Kilvin, după care meșteșugarii îl trataseră ca pe orice alt obiect din atelier. Adevărul e că existau zece mii de feluri în care o putea-i mierli în atelier, dacă nu erai atent. Smoala de oase era doar ultima și deocamdată cea mai interesantă cale de-ați găsi sfârșitul. Am hotărât să schimb vorba.

— Pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumul, până nu se răcește, spuse el, aruncând priviri sugestive spre cuptor. Te-ai prins? Până nu se răcește.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Zici că știi Universitatea mai bine ca oricine?

— Ca oricine în viață. Toate chichițele și secretele.

— Deci ți-ar sta în puteri să mă bagi în Arhive fără să prindă nimeni de veste? am întrebat pe un ton scăzut.

— Mi-ar sta, rosti el, mijind ochii. Dar n-aș face una ca asta.

Am dat să zic ceva, dar Manet mi-o tăie scurt:

— Ascultă la mine, băiete, făcu el exasperat, am mai vorbit despre asta. Ai și tu răbdare! Lasă-l puțin pe Lorren, să-i mai treacă supărarea. Abia dacă a trecut un semestru...

— A trecut jumătate de an!

Manet clătină din cap.

— Ție ți se pare mult, fiindcă ești tânăr. Dar crede-mă, Lorren nu te-a uitat. Mai impresionează-l o vreme pe Kilvin, apoi roagă-l să vorbească în numele tău. Crede-mă, va funcționa.

Am luat un aer abătut.

— Dar dacă tu ai...

— Nu, nu, nu. Nu-ți arăt nimic. Nu-ți zic nimic. Nu-ți desenez nicio hartă măcar.

Chipul i se destinase și îmi așeză o mână pe umăr, în încercarea de a-și îndulci refuzul.

— Pe... ce-o fi a lui Tehlu, de unde graba asta? Ești tânăr, ai tot timpul din lume.

Aținti un deget dojenitor spre mine.

— Dar dacă te exmatriculează, poți să-ți iei adio. Și crede-mă, asta vei păți dacă te prind că-ți bagi nasul prin Arhive.

M-am cocoșat deodată.

— Ai dreptate, am spus descumpănit.

— Așa-i, am dreptate, rosti Manet, apoi se răsuci să supravegheze captorul. Hai, fugi, că fac ulcer cu tine.

Am plecat furios, cu gândul la sfatul lui Manet și la informațiile care-i scăpaseră fără voia lui. Povața lui era bună. Dacă mă purtam exemplar o vreme, mi s-ar fi permis să intru în Arhive. Era calea simplă și sigură de urmat.

Din nefericire, îmi era peste putință să fiu răbdător. Dacă nu făceam iute rost de bani, nu mai prindeam alt semestru la Universitate. Nu, nu-mi îngăduiam să fiu răbdător. Înainte să ies, am aruncat o privire în odaia lui Kilvin. Stătea la masă, jucându-se alene cu lampa mea. Avea din nou acea expresie visătoare, ce mă făcea să cred că mintea lui umbla iarăși pe șase cărări deodată.

Am bătut în tocul ușii, să-mi anunț prezența.

— Magistre Kilvin.

Magistrul se răsuci.

— Da?

— N-aș putea să cumpăr eu lampa? Ca să citesc seara. Nu de alta, dar dau o groază de bani pe lumânări.

Mi-aș fi împreunat mâinile în rugăciune, dar m-am gândit că ar fi prea melodramatic.

Kilvin chibzui câteva clipe. Se auzi un păcănit scurt și lampa străluci din nou în nuanțe roșietice.

— Nu poți să cumperi ceva lucrat de mâna ta. Materialele și efortul depus îți aparțin.

Îmi întinse lămpașul.

Am intrat s-o iau, dar Kilvin își retrase mâinile și mă străfulgera cu privirile.

— Să fim bine înțeleși. Nu ai voie s-o vinzi sau s-o împrumuți nimănui. Nici măcar prietenilor. Dacă lampa asta se pierde, va ajunge neîndoios pe mâna unor oameni rău intenționați.

— Îmi dau cuvântul de onoare, magistre Kilvin. Numai eu o voi folosi.

Am ieșit din atelier, atent să nu-mi dau în vileag bucuria din suflet. Manet îmi spusese întocmai ce doream să aflu. Exista o intrare secretă în Arhive. Dacă așa stăteau lucrurile, aveam s-o gădesc.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI – Scânteia

Le-am promis prietenilor mei că-i voi cinsti dacă mă vor însoți la Eolian. Atâta generozitate îmi permiteam și eu. Vedeți voi, deși strâmbetele lui Ambrose mă împiedicau să-mi găsesc un patron înstărit, cunoșteam destui melomani care să mă trateze cu câte-o bere, două.

Nu existau decât două soluții. Fie ajungeam un bețivan incurabil, fie foloseam un șiretlic vechi de când hanurile și trubadurii. Ciuliți urechile căci tocmai urmează să vă dezvălui un vechi truc al menestrelilor...

Să presupunem că ați poposit la un han. Mă ascultați cântând. Zâmbiți, suspinați și în genere vă minunați de măiestria artei mele. Pe urmă doriți să vă manifestați recunoștința, dar nu aveți punga suficient de grasă ca să-mi aruncați niște galbeni. Așa că mă cinstiți cu o băutură. Dar eu am băut deja o halbă. Sau mai multe. Sau poate încerc să-mi păstrez mintea limpede. Vă refuz? Evident că nu. Asta ar însemna să dau cu piciorul calului dat în dar și să vă jignesc. Și-atunci comand mied de Greysdale sau de Sounten. Sau un soi rafinat de vin alb. Nu contează numele băuturii. Ce contează e că băutura nu există de fapt. Hangiul mă servește cu apă. Tu îmi plătești băutura. Eu îți mulțumesc din tot sufletul și toată lumea e fericită. După închidere, hangiul, hanul și muzicianul fac banii pe din trei.

Ba mai mult, unele hanuri mai sofisticate te lasă să păstrezi băutura, drept garanție pentru viitoare comenzi. Hanuri precum Eolianul. Așa se întâmplă că în ciuda sărăciei lucii în care mă zbăteam, am reușit să aduc o sticlă întregă de vinegru la masa unde mă așteptau Wil și Sim.

Wil aruncă priviri galeșe sticlei și mă întrebă:

— Cu ce ocazie?

— Kilvin a acceptat lampa mea magică. De azi, stați de vorbă cu cea mai tânără calfă de artizan din Arcanum, am spus, incapabil să-mi țin mândria în frâu.

Majoritatea studenților nu-și încheiau ucenicia decât după trei sau patru semestre. Despre succesul relativ al lămpășului nu le-am povestit.

— Era și cazul, rosti Wil sec. Cât ți-a luat, trei luni? Umbla deja vorba că ți-ai pierdut îndemânarea.

— Credeam că veți întâmpina vestea cu mai multă bucurie, am spus în timp ce îndepărtam sigiliul de ceară. Zilele mele de mațe-fripte se apropie de sfârșit.

Sim pufni.

— N-am ce zice, te descurci binișor.

— Fie ca iscusința de artizan să nu te părăsească niciodată! toastă Wil. Atâta vreme cât ne va aduce și alte băuturi pe viitor.

— Plus că va veni ziua în care te voi îmbăta suficient de tare ca să-mi dai drumul în Arhivă, când vei lucra acolo.

Rostisem fraza pe un ton vesel, dar urmăream concentrat reacția.

Wil sorbi puțin din pahar, ferindu-și privirile.

— Nu pot.

Răspunsul lui mă descumpăni complet. Am dat jovial din mână, mirat chipurile că mi-a luat gluma în serios.

— Firește, știi...

— M-am gândit la chestiunea asta, mă întrerupse Wil. După ce-am văzut că te-au pedepsit pe nedrept, și cât de supărat ai fost.

Wil sorbi o înghițitură.

— Lorren are obiceiul să-și suspende învățaceii. Câteva zile dacă sunt prea zgomotoși în Morminte. Două-trei răstimpuri dacă sunt neatenți cu cărțile. Dar să le interzică total accesul... asta-i altă mâncare de pește. Așa ceva nu s-a pomenit aici de ani de zile. Toată lumea știe. Dacă te-ar vedea cineva...

Wil clătină din cap.

— Mi-aș pierde postul de scrib. Și ne-ar exmatricula pe amândoi.

— Nu te mâhni. Până și faptul că te-ai gândit înseamnă enorm...

— Hai că devenim sentimentali deja, se băgă Sim, bătând cu paharul în masă. Deschide sticla și hai să bem în cinstea lui Kilvin care a fost atât de impresionat încât îl va convinge pe Lorren să te lase în Arhivă.

Am zâmbit și am vârât tirbușonul în dop.

— Am un plan și mai bun. Hai să bem într-o eternă confuziune și încredere a celebrului Ambrose Makar.

— Asta da, rosti Wil, ridicând paharul.

— Măi să fie, șopti Simmon, iată ce-a găsit Deoch.

— Ce-a găsit? am întrebat, fără să-mi iau privirile de la dop.

— A reușit s-o găsească pe cea mai frumoasă femeie din regiunea asta, murmură Sim, neașteptat de posac. La ăștia îți vine să le dai în cap.

— Sim, gusturile tale în materie de femei sunt îndoielnice, ca să nu zic mai mult.

Dopul cedă într-un sfârșit, cu un sunet îmbietor, și am ridicat sticla triumfător, dar amândoi stăteau cu privirile ațintite la ușă.

M-am întors să văd și eu și am încremenit.

— E Denna.

— Denna? făcu Sim.

— Dianne, l-am lămurit, încruntat. Denna. Despre ea vă vorbeam deunăzi. Fata cu care am cântat. Își ia tot soiul de nume. Nu știi exact de ce.

Wilem mă privi cu neîncredere.

— Aia e mândra ta?

Părea să aibă mari îndoieli.

— E mândra lui Deoch, îl corectă Simmon cu delicatețe.

Cam așa stăteau lucrurile. Deoch cel chipeș și bine clădit îi spunea vorbe dulci, cum făcusem și eu nu demult. Denna izbucni în râs și îl îmbrățișă amical. Am simțit că mi se pune o piatră pe inimă.

Deoch îi făcu semn în direcția mea. Denna se întoarse, mă zări și surâse. I-am întors zâmbetul din simplu reflex. Inima începu să-mi bată nebunește. I-am făcut semn să vină lângă mine. Denna schimbă două vorbe cu Deoch și își tăie drum prin mulțime.

Simmon mă privi cu un soi de venerație uluită, în timp ce dădeam pe gât un pahar de vinegru.

Denna purta o rochie verde-închis care-i dezvăluia brațele și umerii. Arăta minunat, iar ea știa asta. Zâmbi.

Ne ridicarăm cu toții s-o întâmpinăm.

— Speram să te găsească aici, mă salută ea.

— Speram să fiu găsit, am rostit, făcând o scurtă plecăciune. Ți-i prezint pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei. Simmon.

Sim zâmbi radios și își îndepărtă o șuviță de păr din ochi.

— Și Wilem.

Wil încuviință ușor din cap.

— Ea e Dianne.

Denna se tolăni într-un fotoliu.

— Trei bărbați chipeși la lăsarea nopții. Ce vânt vă aduce pe-aici?

— Urzim distrugerea dușmanilor noștri, spuse Sim.

— Și sărbătorim, am adăugat iute.

Wilem ridică paharul.

— Fie ca dușmanul să fie mai buimac ca noi.

Eu și Simmon i-am urmat gestul, dar în acea clipă mi-am dat seama că Denna nu avea nimic de băut.

— Îmi cer scuze. Dorești ceva?

— Chiar speram să mă tratezi cu ceva, dar cum aş putea să te smulg dintre prietenii tăi?

Căutam frenetic o cale elegantă de-a ieși din încurcătură.

— Nu știu de ce presupui că-l vrem aici, rosti Wilem cu seriozitate. Ne-ai face un mare serviciu dacă l-ai lua.

Denna se aplecă deasupra mesei. Un zâmbet îi încolți în colțul gurii.

— Nu zău.

Wilem încuviință solemn.

— Bea chiar mai mult decât vorbește.

Denna mă privi cu subînțeleș.

— Chiar așa de mult?

— Ca să nu mai vorbim că s-ar posomorî teribil dacă ar rata ocazia să stea de vorbă cu tine, psalmodie Simmon cu nevinovăție. Nu ne-ar fi de niciun folos dacă l-ai lăsa aici.

M-am înroșit imediat la chip și mai că nu l-am strâns de gât pe băgăreț. Denna râse suav.

— Atunci ar fi bine să-l iau.

Se ridică precum o salcie în bătaia vântului și îmi întinse mâna. N-am șovăit.

— Sper să ne mai vedem, Wilem și Simon.

Cei doi ne făcură cu mâna în timp ce ne îndreptam spre ușă.

— Drăguți băieți, spuse ea. Wilem e ca o piatră în străfundul apelor. Simmon e un băiețel care se joacă în pârâu.

Descrierea ei îmi provocă râsul.

— Mai bine n-aș fi zis-o nici eu. Ziceai ceva de cină?

— Am mințit, rosti ea cu un dram de satisfacție. Dar aș bea cu mare plăcere băutura pe care mi-ai promis-o.

— Hai la Cep.

Denna strâmbă din nas.

— Prea mulți bătrâni, prea puțini copaci. Noaptea asta merită petrecută afară.

I-am făcut semn spre ușă.

— După tine.

Am urmat-o, scaldându-mă în strălucirea ei și în privirile invidioase ale mușteriiilor. Până și Deoch părea ușor gelos. Dar când am trecut pe lângă el, mi s-a părut că zăresc ceva curios în ochii lui. Tristețe? Milă?

Am alungat numaidecât gândul. Eram cu Denna.

După ce ne-am aprovizionat cu pâine neagră și o sticlă de vin de zmeură de Avenna, am găsit un locșor retras într-unul dintre nenumăratele parcuri ce împânzeau Imre. Primele frunze căzute la pământ dansau în adierea vântului. Denna își scoase pantofii și imită cu delicatețe vârtejul frunzelor, savurând senzația ierbii sub picioarele ei.

Ne-am așezat pe o bancă, sub cupola unei sălcii uriașe, apoi am hotărât să poposim la rădăcina ei. Pâinea era consistentă, întunecată și ținea ocupate degetele poficioase. Vinul era dulce și limpede și după ce buzele ei sărutară gâtul sticlei, rămaseră umede un ceas întreg.

Părea să fie ultima noapte călduroasă de vară. Am vorbit câte-n stele și-n lună, și-n tot acest răstimp m-am simțit sufocat de apropierea ei, de felul în care se mișca, de muzica vorbelor ei ce se mlădia în vântul tomnatic.

— Te-am văzut cu privirile pierdute, spuse ea. La ce te gândeai?

Am ridicat din umeri, ca să mai câștig câteva clipe de gândire. Nu puteam să-i spun adevărul. Știam că toți bărbații îi făceau complimente întruna, de-o îngropau în dulcegării. Am ales o cale mai subtilă.

— Unul dintre magiștri mi-a spus odată că există șase cuvinte cu care poți câștiga inima unei femei.

Am ridicat intenționat din umeri.

— Mă întrebam care-or fi alea.

— De aia vorbești așa mult? Speri să le rostești la un moment dat, din greșeală?

Am dat să răspund, dar i-am văzut ochii jucându-se pe chipul meu și am renunțat, rușinat. Denna îmi așează o mână pe braț.

— Nu amuți din cauza mea, Kvothe, rosti ea cu blândețe. Mi-ar lipsi tare mult glasul tău.

Sorbi puțin din vin.

— Oricum, poți să pui capăt căutărilor. Le-ai rostit în ziua în care ne-am cunoscut. Mi-ai spus: *Mă întrebam oare de ce ești aici.*

Făcu un gest îmbietor.

— Din acea clipă am fost a ta.

Mintea îmi zbură la prima noastră întâlnire, în caravana lui Roent. Eram uluit.

— Nu mă gândeam c-o să-ți amintești.

Denna smulse o bucățică de pâine și mă privi întrebător.

— Ce anume să-mi amintesc?

— De mine. Întâlnirea noastră din caravana lui Roent.

— Ei, hai, cum era să-l uit pe băiatul roșcat care m-a lăsat pentru Universitate?

Eram prea năucit ca să-i amintesc că în realitate n-o părăsisem.

— Dar n-ai suflat o vorbă despre asta.

— Nici tu. Poate m-am gândit că tu m-ai uitat.

— Eu, să te uit? Nicio șansă.

Denna zâmbi, dar își ascunse privirile în palme.

— Ai fi surprins să afli câte uită bărbații. Apoi pe un ton mai vesel: Sau poate că nu. Ca bărbat, cine știe câte-ai uitat și tu...

— Mi-am amintit numele tău, Denna.

Mă simțeam bine rostindu-l.

— Dacă nu cumva ți-ai luat un nume nou între timp. Sau Denna era doar numele cu care te afixai în drumul spre Anilin?

— Denna, spuse ea cu blândețe. Aproape că uitasem de ea. Ce fată prostuță!

— Ca o floare care se deschide.

— De mulți ani nu mai sunt Denna.

Își frecă brațele dezgolite și aruncă priviri temătoare în jur, speriată parcă să nu fim găsiți aici.

— Atunci să-ți spun Dianne? Crezi că ar fi mai bine?

Crengile salciei se mlădiară în bătaia vântului deasupra noastră. Mă privi în ochi, în timp ce părul ei juca dansul salciei.

— Ești un drăguț. Dar Denna cred că e cel mai potrivit, în ce te privește. Tu-l pronunți altfel. Delicat.

— Fie, Denna atunci, am spus hotărât. Și totuși, ce s-a petrecut în Anilin?

O frunză se agăță agale în părul ei. Denna o îndepărtă, dusă pe gânduri.

— Nimic plăcut, mărturisi ea, fără să mă privească în ochi. Și totodată, nimic neașteptat.

Am întins mâna, iar ea îmi pasă bucata de pâine.

— Mă bucur că te-ai întors, Aloine a mea.

Denna scoase un fornăit nu din cale-afară de elegant.

— Hai să fim serioși, dacă cineva dintre noi e Savien, aia sunt eu. Eu te-am căutat. De două ori chiar.

— Și eu te-am căutat, am protestat. Doar că n-am deloc noroc în a te găsi.

Denna își dădu ochii peste cap, melodramatic.

— Dacă mi-ai sugera un moment prielnic și un loc potrivit unde să te caut, ar fi altă viață.

M-am îndepărtat ușor de ea.

— Poate mâine?

Denna mă privi pieziș și surâse.

— Mereu ești atât de prudent. N-am întâlnit în viața mea un bărbat atât de precaut.

Îmi cercetă chipul ca pe-o cimilitură ce se cerea a fi deslușită.

— Aș zice că mâine la amiază e un moment prielnic. La Eolian.

Gândul revederii îmi încălzi măruntaiele.

— Mă întrebam doar ce faci aici, am repetat, ca pentru mine, amintindu-mi de discuția noastră. Pe urmă m-ai făcut mincinos.

Se aplecă ușor și mă atinse pe mână împăciuitor. Răspândea o aromă de căpșuni, iar buzele ei erau nespuse de roșii, chiar și în lumina palidă a lunii.

— Cât de bine te cunoșteam și pe-atunci!

Am continuat să vorbim ceasuri întregi, încercând să-mi trădez cât mai puțin sentimentele. Mă gândeam că și ea face același lucru, dar n-aș fi băgat mâna-n foc. Părea că executăm un elaborat dans modegan, în care partenerii stau aproape lipiți unul de altul, dar, cu suficientă iscusință, nu se ating.

Așa decurgea discuția noastră. Pe lângă faptul că ne lipsea acel ceva să ne îndrume, se părea că, în mod curios, eram și puțin surzi. Așa că am dansat amândoi cu grijă, neștiind ce muzică aude celălalt sau dacă dansează cu adevărat.

Ca de-obicei, Deoch stătea de veghe la ușă. Mă întâmpină cu brațul sus.

— Maestre Kvothe, mi-e teamă că prietenii dumitale au plecat.

— Mă gândeam eu. De cât timp?

— Să tot fie un ceas.

Își întinse brațele deasupra capului, apoi, cu un oftat prelung, le lăsă moale.

— Erau cumva supărați că i-am lăsat de izbeliște?

— Nu cine știe ce, rânji el. Și-au găsit și ei două porumbițe. Dar nu la fel de fermecătoare ca a dumitale.

Pentru o clipită păru stânjenit, apoi vorbi rar, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Uite, d... Kvothe. Știu că nu e treaba mea și sper să nu mă înțelegi greșit.

Privi în jur și scuipea cu obidă.

— Drace, nu mă pricep la chestii d-astea.

Se uită înapoi și dădu neputincios din mâini.

— Vezi tu, femeile sunt precum flăcările. Unele sunt ca lumânările, luminoase și prietenoase. Altele sunt ca scânteile singuratice sau ca tăciunii, sau ca licuricii neastâmpărați în nopțile de vară. Unele se aseamănă focurilor de tabără, ard puternic preț de o noapte și-apoi vor să fie lăsate în pace. Altele se aseamănă focului

mocnit din vatră: nu oferă cine știe ce priveliște, dar jarul care hrănește flăcările nu se stinge niciodată. Însă Dianne... Dianne e ca o cascadă de scânteii ce se revarsă din piatra de moară pe care Domnul își ascute sabia. Ești vrăjit de farmecul ei și o dorești. Îndrăznești chiar să-ți vâri mâna în cascadă pentru câteva clipe. Dar nu rezisti mult. Îți va frânge inima.

Amintirea ei ardea prea puternic în mine ca să dau vreo importanță vorbelor sale. Am zâmbit.

— Ascultă, Deoch, inima mea nu e de sticlă. Când sulița va lovi într-un sfârșit, se va izbi de un scut de alamă sau de aur amestecat cu adamant. Nu mă lua ca pe-un copil sau ca pe-o căprioară speriată, încremenită în calea vânătorului. Ea să aibă grijă, căci de va fi să lovească într-o bună zi, inima mea va rezona atât de duios încât psalmul ei mi-o va aduce înapoi pe aripi de argint.

Deoch izbucni în râs.

— Doamne, curajos mai ești, clătină el din cap. Și tânăr. Ce n-aș da să fiu și eu la fel de tânăr și de curajos!

Fără să-și piardă zâmbetul, se întoarse și îmi dădu bună seara.

— Noapte bună, i-am răspuns.

Deoch își dorea să fie ca mine? Compliment mai mare ca ăsta rar primisem. Dar altceva era cu adevărat important. Căutările mele luaseră sfârșit. Mâine la amiază, în Eolian. „Prânzim, ne plimbăm și mai povestim“, îmi spusese. Numai gândindu-mă la întâlnirea de a doua zi mă treceau fiori de plăcere. Ce copil eram! Cât de nesăbuit eram! Cât de înțelept!

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE – Nestatornicie

M-am trezit la cântatul cocoșului, cu neliniște în suflet și cu gândul numai la întâlnirea de la amiază. Era de prisos să pun capul la loc în pernă, așa că m-am dus la Partizanat. Excesele de cu o seară în urmă mă lăsaseră cu trei bănuți în buzunar, așa că eram dornic să mă pun pe treabă.

Mă obișnuisem să lucrez noaptea. Dimineța locul părea complet diferit. Erau doar cincisprezece-douăzeci de oameni, fiecare adâncit în propriile preocupări. Seara erau de două ori pe-atâta. Kilvin era ca de obicei în odaia lui, dar atmosfera era mai destinsă, fără zarva din timpul nopții.

Am zărit-o și pe Fela într-un colț de atelier, dăltuind cu grijă o bucată de obsidian de mărimea unei pâini. Nu-i de mirare c-o vedeam atât de rar, dacă avea obiceiul să lucreze la ore așa de matinale. În pofida sfaturilor lui Manet, am hotărât să-mi încep meseria cu un rând de emițătoare albastre. Delicată treabă, dat fiind că trebuia să folosesc și smoală de oase, dar nu foarte îndelungată și foarte profitabilă pe termen scurt. Aveam suficient timp să termin până la întâlnirea cu Denna și poate primeam un mic avans de la Kilvin, ca să nu merg cu palma-n fund.

Am strâns uneltele necesare și am intrat într-una dintre hotelurile de tiraj care mărgineau zidul răsăritean. M-am instalat lângă unul dintre containerele de cinci sute de galoane, din sticlă dublă, care împânzeau atelierul. Dacă intrai în contact cu vreo substanță periculoasă în timp ce lucrezi în hotă, trăgeai mânerul containerului și te curățați sub jetul de apă.

Cu puțină atenție mă puteam lipsi de dușuri, dar nu strica să-l am prin apropiere. Am aranjat hota de tiraj și m-am dus după smoala de oase. Știam că nu e cu nimic mai periculoasă decât fierăstrăul de tăiat piatră sau decât mașina de sinterizare, dar cu toate astea îmi dădea fiori. Iar azi era o situație diferită. În timp ce mă îndreptam spre masa de lucru, am dat peste unul dintre cei mai pricepuți artizani. Jaxim avea acea figură neîmblânzită, comună tuturor artizanilor aflați în miez de mare proiect, ce trăda multe ore nedormite.

— De ce e atâta gheață acolo? l-am întrebat, făcând semn spre cilindru cu smoolă.

Marginile sale erau poleite cu un strat de gheață, răcorind simțitor aerul din jur. Jaxim îi aruncă o privire și ridică din umeri.

— Las' să fie mai multă, că altfel... chicoti sec, ha-ha, bum!

Trebuia să-i dau dreptate, mai ales că atelierul era mai răcoros în zori. Cuptoarele nu erau încă aprinse, iar vetrele forjelor dormitau posace.

Am reluat procesul de decantare în gând, atent să nu-mi scape niciun detaliu. Era atât de răcoare în jurul cilindrului că scoteam aburi pe gură. Sudoarea de pe mâini îngheță și m-am trezit cu degetele lipite de încuietoearea cilindrului, asemenea unui copil care-și lipește limba de mânerul unei cișmele în miezul iernii.

Am decantat vreo treizeci de grame de lichid vâscos și uleios într-un flacon, pe care l-am sigilat iute. M-am întors la hotă și am început pregătirile. După câteva minute, am început lungul și meticolosul proces de preparare și umplere a emițătoarelor albastre. Un glas m-a făcut să-mi pierd concentrarea, vreo două ceasuri mai târziu. Nu intensitatea, ci timbrul său de neconfundat mi-a atras atenția.

— Doamne Sfinte, rosti el.

Datorită procesului în care eram angajat, m-am uitat numaidecât la cilindru de smoolă și-am simțit că mă trec toți fiorii când am văzut că dintr-o parte a recipientului se scurgea un firicel de lichid negru, de-a lungul piciorului de lemn, până pe podea. Din lemnul gros aproape că nu mai rămăsese nimic, iar lichidul de pe podea începu să fiarbă cu pocnete și şuierături. Mi-am amintit îndată vorbele magistrului Kilvin: „Pe lângă faptul că e extrem de coroziv, în stare gazoasă compusul se aprinde la contactul cu aerul“.

Chiar în acea clipă piciorul cedă și masa de lucru se înclină periculos. Cilindru se rostogoli și căzu la podea. Când întâlni piatra, nu se îndoii, nu se ciobi, ci se frânse în mii de bucățele. Cantități uriașe de lichid întunecată podeaua atelierului, care se umplu de pocnete și trăsnete, pe măsură ce smoola se încălzea tot mai tare. În urmă cu mulți ani, înțeleptul constructor dotase Partizanatul cu douăzeci și patru de găuri de scurgere, menite să îndepărteze substanțele vărsate. Pe deasupra, podeaua atelierului era ușor

vălurită, pentru a permite jgheburilor formate să conducă lichidul spre acele scurgeri. Astfel, nici bine nu se sparse cilindrul, că lichidul vâcos se repezi spre două găuri de scurgere. În același timp continua să fiarbă, împrăștiind nori gri și negri ca smoala, gata să izburnească în flăcări. Iar Fela, care lucrase de una singură la o masă izolată, se găsea prinsă între cele două brațe de ceață întunecată. Stătea cu gura căscată, încremenită de spaimă. Purta haine de lucru, pantaloni subțiri și o cămașă de pânză strânsă la coate. Părul ei lung și întunecat era prins într-o coadă ce-i mângâia umărul. Avea să ardă ca o torță.

Pe măsură ce oamenii își dădeau seama ce se petrece, zarva din atelier creștea în intensitate. Unii dădeau ordine, alții strigau pur și simplu. Fela nu striga după ajutor, ceea ce însemna că numai eu eram conștient de primejdia care-o păștea. Gândindu-mă la demonstrația lui Kilvin, atelierul urma să se transforme într-un ocean de flăcări în nici un minut. Nu mai era timp...

Am aruncat o privire în jur, în speranța că voi descoperi ceva de folos. Degeaba. Blocuri de bazalt, bobine de cupru, un glob de sticlă sortit probabil lămpilor lui Kilvin...

Și dintr-odată știam ce trebuie să fac. Am înșfăcat globul de sticlă și l-am azvârlit într-un bloc de bazalt. Globul s-a spart în sute de bucățele, iar eu am rămas cu o bucată de sticlă de mărimea palmei. Cu cealaltă mână mi-am apucat mantia și am răzbit prin pătura de fum.

Mi-am împuns degetul mare cu bucata de sticlă și am fost imediat recompensat de o durere crâncenă. Mi-am plimbat degetul însângerat pe luciul sticlei și am rostit un descânt de unire. Chiar în fața containerului am aruncat sticla la podea și am strivit-o cu călcâiul. Un pumnal de gheață mai rece ca moartea mă săgetă de sus până jos. Nu era acel frig pe care-l simți iarna, ci unul care te izbește precum fulgerul. Îl simțeam în limbă, în plămâni și în ficat.

Dar am reușit să-mi duc planul la bun sfârșit. Stratul dublu al sticlei containerului se fărâmiță în mii de bucăți, iar eu mi-am închis ochii înainte să explodeze. O avalanșă de apă mă izbi asemenea unui pumn uriaș, târându-mă înapoi și udându-mă până la piele. Am luat-o la goană printre mese. Eram iute, dar nu suficient de iute. Într-un

colț, pâcla luă foc cu o explozie strălucitoare și slobozi limbi ascuțite de culoarea sângelui. Focul urma să încălzească și mai mult smoala, ceea ce însemna mai multă ceață, mai mult foc și mai multă căldură.

Flăcările se răspândiră, luând calea celor două șiroaie de smoală care se scurgeau în canalizare. Văpăile se înălțară la tavan cu o violență ieșită din comun, izolând complet colțul îndepărtat al atelierului. Flăcările mă întreceau deja în înălțime și erau în continuă creștere.

Fela părăsise masa de lucru și se îndrepta spre o gaură de scurgere. Smoala se revărsa în gaura de canal, astfel că se crease o porțiune până la perete ferită de ceață și flăcări. Fela tocmai se pregătea să țâșnească pe-acolo, dar chiar atunci ceața întunecată începu să fiarbă la gura canalului. Țipă scurt și se retrase. Flăcările năpădiră gura de canal, extinzându-se pretutindeni în jur.

Am trecut de ultima masă și, fără să încetinesc, am închis ochii și am sărit peste ceață, atent să nu mă mânjesc pe picioare cu acea substanță corozivă. Un val de căldură îmi pârjoli mâinile și chipul, dar umezeala din haine împiedică flăcările să mă cuprindă. Aveam ochii închiși, așa că am aterizat greșit, lovindu-mă la șold. Fără să bag de seamă durerea, m-am îndreptat spre Fela.

Se retrăsese din calea flăcărilor, lângă zidul din spatele atelierului, și se holba la mine, cu mâinile pe jumătate ridicate, pentru a se proteja.

— Lasă mâinile jos! i-am strigat în timp ce goneam spre ea, cu mantia deschisă.

Nu știu dacă mă auzise, dar înțelese planul meu. Își lăsă brațele jos și se îndreptă spre mantie.

În timp ce mă apropiam de ea, am aruncat o privire în urmă. Flăcările se răspândiseră chiar mai iute decât mă așteptam. Ceața acoperea asemenea unui covor podeaua, groasă de jumătate de metru și neagră ca noaptea. Flăcările se înălțaseră într-atât de sus, încât nu zăream celălalt capăt al atelierului și cu greu aș fi putut ghici grosimea zidului de foc.

— Trebuie să te duc de-aici, i-am strigat în timp ce-o acopeream cu mantia. O să-ți ia picioarele foc dacă încerci să străbați atelierul.

Fela bolborosi ceva, dar postavul umed și trosnetul flăcărilor acoperiră cuvintele ei. Am ridicat-o de la pământ, nu în brațe, ca eu știu ce prinț șarmant, ci peste umăr, asemenea unui sac de cartofi. Șoldul ei se lipi strâns de umărul meu și împreună ne avântarăm spre miezul flăcărilor. Arșița îmi dogorea trupul și mi-am dus imediat mâna liberă la față, trăgând nădejde că umezeala din pantaloni mă va feri de efectele corozive ale ceții.

Am tras aer adânc în piept chiar înainte să intru în foc, dar cu toate astea am simțit miasma înțepătoare, caustică din încăperea. Am tușit din reflex și o nouă gură de arșiță îmi năpădi pieptul. Ceața ce-mi dădea târcoale picioarelor mă străpuse ca un sloi de gheață. Am continuat să fug prin flăcări, trăgând tot mai mult aer încins în plămâni. Am început să amețesc. Aveam gust de amoniac pe limbă. Vocea îndepărtată a rațiunii mele îmi spunea: *Firește, pentru a fi volatilă.*

Apoi nimic.

Primul gând care mi-a străbătut mintea când m-am trezit ar putea să vă surprindă. Poate nu chiar așa tare, dacă ați fost și dumneavoastră tineri.

— Cât e ora? am întrebat cu nerăbdare.

— Un ceas după amiază, rosti glasul unei femei. Nu te ridica.

M-am întins din nou pe pat. Trebuia să mă fi întâlnit cu Denna la Eolian în urmă cu un ceas.

Posomorât și cu un gol în stomac, am aruncat câteva priviri în jur. Izul antiseptic din aer m-a făcut să mă gândesc numaidecât că sunt în Medica. Patul își trăda de asemenea originea. Suficient de confortabil ca să poți dormi, dar nu într-atât încât să lânzezești acolo. Mi-am răsucit capul și am fost întâmpinat de doi ochi verzi, mărginiți de un păr bălai tăiat scurt.

— A, bună, Mola, am spus eu, lăsându-mi capul pe pernă.

Mola stătea lângă una dintre mesele înalte ce mărgineau încăperea. Nuanțele negre în care erau înveșmântați lucrătorii din Medica îi scoteau și mai mult în evidență paloarea.

— Bună, Kvothe, spuse ea, fără a se opri din scris.

— Am auzit că ai fost în sfârșit promovată la El'the, am spus. Felicitări! Cu toții spun că de mult trebuia să se întâmple asta.

Mola își înalță privirile, iar pe chipul ei înmuguri un surâs.

— Se pare că dogoarea nu ți-a ars dulceața de pe limbă.

Lăsă stiloul din mână.

— Cum te simți în rest?

— Picioarele sunt în regulă, dar amorțite, ceea ce înseamnă că am arsuri de care te-ai ocupat deja.

Am ridicat cearșaful, m-am uitat puțin dedesubt, apoi l-am pus cu grijă la loc.

— Și văd că sufăr de o stare acută de dezbrăcare.

Pentru câteva clipe m-am alarmat.

— Fela cum e?

Mola încuviință cu seriozitate și se apropie de marginea patului.

— S-a ales cu câteva vânătăi, de când ai scăpat-o, și are câteva arsuri în jurul gleznelor. Dar a scăpat mai ieftin ca tine.

— Și ceilalți din Partizanat?

— În chip surprinzător, destul de bine, dacă ne gândim la ce s-a petrecut. Câte-o arsură ici-colo, de la dogoare sau substanțe acide. Avem un caz de otrăvire cu metal, dar nimic serios. De-obicei, fumul e cel mai mare inamic al omului într-un incendiu, dar acum se pare că n-a ieșit fum deloc.

— Au ieșit totuși niște vapori de amoniac, am spus. Dar nu cred că mi-am pârjolit plămâni. Am tras de trei ori aer în piept înainte să leșin.

Cineva bătu la ușă, apoi căpățâna lui Sim apăru în încăpere.

— Sper că nu ești în pielea goală.

— Aproape. Dar părțile periculoase sunt acoperite.

În urma lui apăru Wilem, cu un aer stânjenit.

— Nu mai ești atât de rozaliu ca înainte. Semn bun.

— O să-l mai doară picioarele o vreme, dar o să-i treacă.

— Am adus haine curate, rosti Sim vesel. Poți să-ți iei adio de la cele pe care le purtai.

— Sper că ai ales cu mare atenție din vasta mea garderobă, am rostit sec, ca să-mi ascund rușinea.

Sim ridică din umeri.

— Ai ajuns fără încălțări aici, dar n-am găsit altă pereche în dormitorul tău.

— N-am altă pereche, am recunoscut, luând hainele de la Sim. Nu contează, am mai mers desculț și în trecut.

Această mică aventură nu-mi lăsase urme permanente. Dar în acel moment nu cred să fi existat parte din mine care să nu mă doară. Aveam arsuri minore pe mâini și pe gât și arsuri acide pe pulpe și glezne, de când străbătusem ceața de foc.

Cu toate astea, am șontăcit cinci kilometri până în Imre, sperând că Denna mă așteaptă încă.

Deoch mă urmări cu curiozitate pe măsură ce traversam curtea spre Eolian. Mă cercetă din creștet până-n tălpi și rosti:

— Doamne Sfinte, băiete, arăți de parcă te-a trântit calul. Unde ți-s pantofii?

— Bună dimineața și ție, am spus sarcastic.

— Bună ziua, mă corectă el, aruncând o privire lungă spre soare.

Am dat să trec de el, dar Deoch mă opri cu o mână.

— Mi-e teamă că a plecat.

— Băga... la naiba, am spus, neștiind cum să-mi blestem norocul mai bine.

Deoch îmi aruncă un surâs înțelegător.

— A întrebat de tine, rosti el, încercând să mă consoleze. Te-a așteptat ceva... aproape un ceas. N-am văzut-o până acum să stea atât de mult într-un loc.

— A plecat cu cineva?

Deoch își coborî privirile în palme, unde își făcea de lucru cu un bănuț din aramă.

— Nu-i genul de fată care să stea singură... Îmi zâmbi cu blândețe: I-a refuzat pe câțiva, dar în cele din urmă a plecat cu unul la braț. Nu cred că era într-adevăr cu el, dacă înțelegi ce vreau să zic. De mult își căuta un patron, iar individul ăsta avea prestață. Cărunt, bogat... știi genul.

Am oftat.

— Dacă o vezi... ai putea să-i spui că...

Nu știam cum să explic tot incidentul.

— Ai putea să faci cuvântul „reținut“ să sune mai poetic?

— Cred că da. O să-i povestesc cât de plouat erai și n-o să uit nici de pantofi. Ai grijă să te încălți cu ceva.

— Mersi, am spus, zâmbind în ciuda tristeții ce mă bântuia.

— Vrei să-ți fac cinste? mă întrebă. E cam devreme pentru mine, dar fac o excepție când vine vorba de-un prieten.

Am clătinat din cap.

— E cazul să mă întorc. Am treabă.

Am șontăcăit înapoi spre Anker, unde lumea vorbea entuziasmată despre incendiul de la Partizanat. Nu doream să dau lămuriri, așa că m-am strecurat la o masă mărginașă și am comandat un bol de supă cu pâine.

În timp ce mâncam, urechile mele fine prinseră frânturi de discuție. De-abia în acel moment, auzind din gura altora, am înțeles ce făcusem. Eram obișnuit ca oamenii să mă vorbească pe la spate. După cum am mai spus, mi-am construit încetul cu încetul notorietatea. Dar asta era diferit. Era real. Unii înfloreau deja povestea, dar miezul povestirii rămăsese neschimbat. O salvasem pe Fela. Trecusem prin flăcări și o scăpasem de la pieire. Asemenea prințisorilor viteji din basme. Gustam pentru prima oară din pocalul eroului. Și gustul îmi era pe plac.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE – O chestiune de îndemânare

După un prânz la Cinzeacă, m-am decis să mă întorc la Partizanat și să văd pagubele. Din zvonurile auzite am aflat că focul a fost adus sub control în timp util. Dacă era adevărat, aș fi putut chiar să-mi termin lucrul la emițătorii albaștri. Dacă nu, poate aș fi putut să-mi recuperez măcar mantia lipsă.

Surprinzător, mare parte din Partizanat scăpase neatinsă de foc, dar secțiunea de nord a sălii era practic distrusă. Nu rămăsese decât un talmeș-balmeș de piatră spartă și sticlă și scrum. Pete vii colorate de cupru și argint se întindeau pe suporturi și porțiuni unde bucăți de metal se topiseră din cauza căldurii focului.

Și mai tulburător decât dărâmăturile era faptul că locul era părăsit. Nu mai găsisem locul gol până acum.

Am bătut la ușa biroului lui Kilvin, apoi, deschizând-o încet, am examinat atent interiorul. Nu era nimeni. Avea o logică. Fără Kilvin, nimeni nu avea să se pună pe curățat.

Până să termin emițătoarele, se scurseră ore neașteptat de lungi.

Rănile îmi distrăgeau atenția și bandajul de la degetul mare mă stingherea în lucrul meu. Când vine vorba de munca de artizan, două mâini sănătoase fac toată diferența. Până și prezența minoră a unui bandaj devenea o piedică serioasă.

Cu toate astea, am terminat proiectul fără vreun incident și tocmai când mă pregăteam să testez emițătoarele, l-am auzit pe Kilvin pe culoar, înjurând în siareză. Am privit peste umăr la timp pentru a-l vedea tropăind spre biroul lui, urmat de unul dintre ghilderii maestrului Arwyl.

Am închis trapa de evacuare și m-am îndreptat spre biroul lui Kilvin, încercând să calc cu grijă printre dărâmături. Prin fereastră, puteam să-l vad pe Kilvin dând din mâini ca un fermier care încerca să gonească niște ciori. Mâinile îi erau învelite în bandaje albe până aproape de coate.

— Destul, spuse. Mă ocup și singur de ele.

Omul ținu de una din ele mâinile lui Kilvin și potrivi bandajele.

Kilvin își feri mâinile și le ridică în aer, departe de omul care voia să lucreze la ele.

— *Lhinsatva*. Destul, mi-a ajuns.

Omul spuse ceva prea încet pentru ca eu să înțeleg, dar Kilvin dădu în continuare din cap.

— Nu. Și gata cu leacurile tale. Am dormit suficient de mult.

Kilvin îmi făcu semn cu capul să intru.

— E’lir Kvothe. Trebuie să-ți vorbesc.

Fără să știu la ce să mă aștept, am pătruns în biroul lui. Kilvin mă privi sumbru.

— Vezi ce am găsit după ce focul a fost stins?

Făcu un semn spre grămada cenușie de pânză de pe masa lui de lucru. Kilvin o ridică atent de un colț cu mâna sa bandajată și am recunoscut-o îndată ca fiind ce mai rămăsese din mantia mea. Kilvin o scutură o dată, scurt și lampa mea de mână căzu din ea și se rostogoli ciudat pe masă.

— Am vorbit despre lampa hoțului acum nici două zile. Și iată că astăzi o găsesc într-un loc de unde orice om cu caracter dubios o poate fura. Ce ai de spus despre asta? spuse el, uitându-se supărat la mine.

Am rămas pe gânduri.

— Îmi pare rău, magistre Kilvin. Eram... m-au dat afară de acolo.

Se uită pieziș la picioarele mele, încă încruntat.

— Și de ce ești desculț? Chiar și un E’lir ar trebui să aibă mai mult bun-simț decât să umble în picioarele goale într-un loc ca ăsta. Purtarea ta din ultima vreme a fost cam nesăbuită. Sunt dezamăgit.

Până să mă scotocesc de o explicație, expresia lui Kilvin se lărgi dintr-odată într-un zâmbet.

— Glumesc cu tine, spuse el cu blândețe. Îți datorez multe mulțumiri pentru faptul că ai scos-o pe Re’lar Fela dintre flăcări.

Dădu să mă bată pe umeri, dar se gândi mai bine când își aduse aminte de mâinile bandajate. Mi-am simțit trupul ușurat. Am luat lampa și am întors-o în mâini. Nu părea să fie distrusă de foc sau roasă de catran. Kilvin scoase de asemenea un săculeț și îl așeză pe masă.

— Lucrurile astea erau și ele în mantia ta. Multe lucruri. Buzunarele tale erau pline ca ale unui spoitor.

— Păreți a fi binedispus, maestre Kilvin, am spus atent, gândindu-mă la calmantele pe care le primise în Clinică.

— Da, sunt, zise el voios. Cunoști zicala *Chan Vaen edan Kote*?
Am încercat să-i dau de capăt.

— Șapte ani... nu știu cum, Kote.

— Așteaptă-te la năpastă o dată la șapte ani. Este o vorbă veche, cât se poate de adevărată. Deja am depășit termenul cu doi ani.

Arătă cu mâna spre ruina atelierului lui cu o mână bandajată.

— Iar acum că a venit, se dovedește un mic dezastru. Lămpile mele nu au fost distruse. Nimeni nu a fost ucis. Dintre toate rănilile, ale mele au fost cele mai grave, așa cum ar trebui.

I-am privit bandajele, stomacul strângându-mi-se la gândul că mâinile lui pline de har ar putea fi distruse.

— Cum sunteți? am întrebat grijuliu.

— Arsuri de gradul doi, zise și dădu la o parte exclamația mea, înainte să înceapă bine. Doar bășici. Dureros, dar nu până la os, după un timp voi putea lucra cu ele ca și cum nu ar fi fost nimic. Totuși, nu am să pot lucra mare lucru pentru următoarele trei răstimpuri, spuse cu un aer exasperat.

— Dacă aveți nevoie de mâini, le aveți pe ale mele, magistre Kilvin.

Înclină respectuos din cap.

— Frumos din partea ta, E'lr. Dacă ar fi vorba doar de mâini așa accepta. Dar mare parte din muncă presupune folosirea scrijeldicii, lucru care ar fi... făcu o pauză pentru a-și căuta bine cuvintele... *nechibzuit* pentru ca un E'lr să-și bage coada.

— Atunci ar trebui să mă promovați ca Re'lar, magistre Kilvin, am spus zâmbind. Așa așa putea să vă servesc mai bine.

— Poate că așa așa face. Dacă vei continua să faci o treabă bună, chicoti înfundat.

Am ales să schimb subiectul, în loc să-mi forțez norocul.

— Ce nu a fost în regulă cu canistra?

— Prea rece, spuse Kelvin. Metalul era doar un strat protector, ascunzând înăuntru lui containerul de sticlă și ținând temperatura joasă. Am început să suspectez că scrijeldica de pe canistră a fost

deteriorată pentru a face recele și mai rece. Când reactivul a înghețat...

Am dat din cap, înțelegând într-un final.

— A spart containerul de sticlă. Ca o sticlă de bere când îngheață. Apoi a consumat încet metalul canistrei.

Kilvin încuviință.

— Deocamdată, Jaxim are ghinionul să nu se afle în bunele mele grații, zise el sumbru. Mi-a spus că i-ai dat de înțeles asta.

— Eram sigur că focul va arde clădirea din temelii, am spus. Nu îmi imaginez cum ați reușit să controlați situația atât de ușor.

— Ușor? Întrebă el vag amuzat. Rapid, da. Dar nu mi-am dat seama să fi fost ușor.

— Cum ați reușit?

— Bună întrebare! Tu cum crezi? zise și zâmbi.

— Ei bine, am auzit un student spunând că ați sărit din birou și că ați rostit numele focului, exact ca Taborlin cel Mare. Ați spus: „Foc, fii pe pace“, și focul v-a ascultat.

Kilvin a dat să râdă copios.

— Îmi place povestea aia, rânji el în barbă. Dar vreau să te întreb ceva pe tine. Cum ai reușit să treci prin foc? Reactivul produce o flacără foarte puternică. Cum se face că nu ești rănit?

— M-am udat cu containerul cu apă, magistre Kilvin.

Kilvin mă privi gânditor.

— Jaxim te-a văzut sărind prin flăcări câteva clipe după ce reactivul s-a vărsat. Containerul cu apă e rapid, dar nu atât de rapid.

— Din păcate, a trebuit să îl distrug. Părea singura cale.

Kilvin privi cu ochi mijiiți pe fereastra biroului său, încruntându-se, apoi plecă din birou și traversă încăperea spre capătul opus al atelierului unde containerul de apă stătea zdrobit. Aplecându-se, luă o bucată de sticlă dințată cu degetele bandajate.

— Pe cele patru colțuri, cum de ai reușit să-mi distrugi containerul cu apă, E’lir Kvothe?

Tonul său era atât de mirat că am început să râd.

— Ei bine, magistre Kilvin, după spusele studenților, l-am străpuns cu o singură lovitură măiastră.

Kilvin rânji din nou.

— Îmi place și mie povestea, dar nu o cred.

— Surse mai credibile spun că am folosit o bară de fier de pe una dintre mesele alăturate.

Kilvin încuviință.

— Ești un băiat pe cinste, dar sticla aia dură a fost făcută de propriile mele mâini. Cammar cel lat în umeri nu ar putea s-o spargă cu un ciocan de fierar, zise el ridicându-se și aruncând bucata de sticlă. Lasă-i pe ceilalți să creadă ce vor, dar între noi doi să nu fie secrete.

— Nu e mare mister, am recunoscut. Cunosc scrijeldica pentru sticlă dură. Ce pot să fac, pot să și desfac.

— Dar care ți-a fost sursa? Nu puteai să încropești nimic în atât de puțin timp...

Am ridicat degetul mare.

— Sânge, spuse el, părând surprins. Să folosești căldura sângelui tău poate fi un gest prostesc, E'lr Kvothe. Cum rămâne cu frigurile pecetluitorului? Dacă făceai hipotermie?

— Nu aveam multe opțiuni, magistre Kilvin.

— Destul de impresionant, să desfaci ce am măiestrit cu nimic altceva decât cu sânge.

Își duse mâna în barbă, apoi se încruntă iritat când bandajele nu îi dădură voie.

— Dar dumneata, magistre Kilvin? Cum ați reușit să țineți focul sub control?

— Nu folosind numele focului, recunosc. Dacă Elodin ar fi fost aici, lucrurile ar fi fost mai simple. Dar cum numele focului nu îmi este cunoscut, mi-am folosit meșteșugul propriu.

I-am adresat o privire prudentă, nefiind sigur dacă făcea din nou o glumă sau nu. Câteodată umorul sec al lui Kilvin era greu de prins.

— Elodin știe numele focului?

Kilvin încuviință.

— Ar mai putea fi încă o persoană sau două aici la Universitate, dar Elodin îl stăpânește cel mai bine, zise maestrul.

— Numele focului, am spus încet. Și l-ar fi putut chema, făcând ce i-ar fi zis ei, ca Taborlin cel Mare?

Kilvin încuviință din nou.

— Dar astea sunt doar povești, am protestat.

— De unde crezi că vin poveștile, E'lr Kvothe? mă întrebă cu o privire amuzată. Fiecare poveste are o rădăcină undeva în lumea asta.

— Ce fel de nume este? Cum funcționează?

Kilvin ezită pentru o clipă. Apoi ridică din umerii săi masivi.

— E greu de explicat în limba asta. În orice limbă. Întrebă-l pe Elodin, el își face un obicei din a studia așa ceva.

Știam pe pielea mea cât de săritor putea fi Elodin.

— Și până la urmă, cum ați oprit focul? am întrebat.

— Nu e mare mister, zise el. Eram pregătit pentru un asemenea accident și aveam o mică fiolă cu reactivul în biroul meu. Am folosit-o ca pe o legătură și am furat căldura din reactivul vărsat. Reactivul a devenit prea rece apoi și nu a mai fiert, iar fumul rămas s-a consumat singur. Cea mai mare parte a reactivului a mers pe scurgeri, iar Jaxim și ceilalți au aruncat nisip ca să stingă ce a rămas.

— Nu se poate să vorbiți serios. Era o topitorie aici. Nimeni nu era în stare să mute atâția thaumi de căldură. Unde să-i fi ascuns?

— Aveam un mâncător de căldură gol, pregătit exact pentru asemenea momente. Focul este cel mai puțin problematic pericol pentru care sunt pregătit.

I-am uitat repede explicația.

— Dar și așa, nu se poate. Trebuie să fi fost... am încercat să calculez cât de multă căldură ar fi trebuit să mute, dar m-am găsit într-un impas, neștiind de unde să încep.

— Estimez că valoarea ar fi de opt sute cincizeci de milioane de thaumi, spuse Kilvin. Deși cred că ar trebui să verificăm capcana dacă vrem un număr mai apropiat de adevăr.

Am rămas fără glas.

— Dar... cum?

— Repede, dădu el de înțeles cu un semn din mâna bandajată, dar nu ușor.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT – Vântul veșnic schimbător

M-am târât desculț în ziua următoare, descoperit și mustind de gânduri sinistre despre viața mea. Joaca ciudată de-a eroul se șterse curând în lumina stării mele. Aveam un rând jerpelit de haine. Arsurile erau minore, dar durerea neîncetată. Nu aveam bani să-mi cumpăr nici calmante, nici haine noi. Am mestecat scoarță amară de salcie și amară îmi era și dispoziția.

Sărăcia îmi atârna de gât precum o piatră grea. Niciodată nu fusesem mai conștient de diferențele dintre mine și ceilalți studenți. Fiecare student care frecventa Universitatea avea o plasă de siguranță în care să pice. Părinții lui Sim erau nobili aturani. Wil provenea dintr-o familie de negustori bogați din Shald. Dacă situația se înăsprea pentru ei, puteau întotdeauna să se împrumute din creditul familiilor sau să trimită o scrisoare acasă.

Eu, pe de altă parte, nu-mi permiteam pantofi. Aveam o singură cămașă. Cum puteam spera să rămân la Universitate toți anii care erau necesari pentru a deveni un Arcanist în toată puterea cuvântului? Cum puteam spera să avansez neavând acces la Arhivă?

Până la miezul zilei reușisem să ajung într-o stare atât de mohorâtă încât m-am răstit la Sim în timpul prânzului și ne-am ciorovăit ca o pereche de bătrânei căsătoriți. Wilen nu și-a dat deloc cu părerea, ținându-și privirea ațintită în bolul cu mâncare. Într-un final, într-o evidentă încercare de a-mi risipi toanele proaste, m-au invitat să vedem *Trei bănuți pentru o dorință*, care se juca dincolo de râu în seara următoare. Am acceptat, auzind că actorii puneau în scenă originalul lui Feltemi, și nu una din versiunile tăiate. Se potriveau de minune cu starea mea, plină de umor negru, tragedii și trădări.

După prânz am aflat că Kilvin vânduse deja jumătate din emițătorii mei. De vreme ce erau ultimii emițători albaștri pentru o vreme, prețul era ridicat și partea mea era puțin peste un talant și jumătate. Bănuiam că Kilvin umflase prețul puțin, ceea ce avu darul de a-mi roade mândria, dar nu eram în poziția de a căuta la dinți calul de dar.

Dar nici măcar asta nu mi-a îmbunătățit starea de spirit. Acum îmi permiteam pantofi și o mantie la mâna a doua. Și dacă munceam ca un câine pentru tot restul trimestrului puteam să câștig îndeajuns de mult pentru a adăuga ceva la dobânda lui Devi, cât și pentru taxă.

Gândul nu-mi aduse nicio bucurie. Mai mult ca niciodată, înțelegeam acum fragilitatea situației în care mă aflam. Eram la o suflare de dezastru.

Starea mea de spirit o luase în jos într-un mod amețitor și am sărit peste cursul de magie simpatetică avansată pentru a trece râul, spre Imre. Gândul de a o vedea pe Denna era singurul lucru care putea să-mi îmbunătățească dispoziția cu puțin. Trebuia să îi explic de ce lipsisem de la întâlnirea noastră de la prânz.

În drum spre Eolian am cumpărat o pereche de ghete joase, bune pentru umblat și destul de călduroase pentru lunile de iarnă care urmau. Aproape că îmi golisem punga din nou. Mi-am numărat banii ursuz după ce am plecat de la cizmar: trei parale și un sfanț. Aș fi avut mai mulți bani dacă trăiam pe străzile din Bobcatran.

— Ai ajuns numai bine astăzi, zise Deoch când mă apropiam de Eolian. Avem pe cineva care te așteaptă.

Am simțit cum un rânjet prostesc mi se întinde pe chip, l-am bătut pe umăr și m-am îndreptat spre ușă.

În loc de Denna, am văzut-o pe Fela stând la o masă de una singură. Stanchion stătea în apropiere, sporovăind cu ea. Când mă văzu apropiindu-mă, îmi făcu un semn cu mâna și se îndreptă spre locul său obișnuit de la bar, bătându-mă cu prietenie pe umăr când trecu pe lângă mine.

Văzându-mă, Fela se ridică în picioare și se grăbi să vină spre mine. Preț de o secundă am crezut că se va arunca în brațele mele ca și când am fi fost o pereche de îndrăgostiți regăsiți, dintr-o tragedie de aturană prea mult jucată. Dar se opri brusc, cu părul negru legănându-i-se în aer. Era fermecătoare ca întotdeauna, dar o vânătaie grea și purpurie îi înnegrea pomeții înalți.

— O, nu, am spus, ducându-mi mâna la față în solidaritate cu durerea ei. Asta e de când te-am scăpat? Îmi pare atât de rău.

Îmi aruncă o privire sceptică, după care izbucni în râs.

— Îți ceri scuze pentru că m-ai tras afară dintr-un iad aprins?

— Doar pentru partea în care am leșinat și te-am scăpat. A fost o imbecilitate desăvârșită. Am uitat să-mi țin respirația și am inhalat aer rău. Te-ai mai rănit și altundeva?

— Nu în locuri pe care le pot dezvălui în public, spuse cu o grimasă ușoară, mișcându-și șoldurile într-o manieră care mă zăpăci.

— Nimic grav, sper.

Fela afișă o expresie feroce.

— Da, păi... Sper să faci o treabă mai bună data viitoare. Dacă salvezi o fată, se va aștepta să te porți mai blând din toate punctele de vedere.

— De acord, am spus, relaxat. Vom trata incidentul acesta ca pe o rundă de practică.

Trecut un moment de liniște cât o bătaie de inimă și zâmbetul Felei se stinse puțin. Întinse mâna spre mine, apoi ezită și o lăsă să cadă înapoi.

— Serios, Kvothe. Eu... a fost cel mai groaznic moment din întreaga mea viață. Foc peste tot... Se uită în jos, clipind. Știam că aveam să mor. Chiar o știam. Stăteam acolo ca un... ca un iepure speriat.

Privi în sus, clipind pentru a scăpa de lacrimi și zâmbetul ei izbucni din nou, orbitor ca întotdeauna.

— Apoi ai apărut tu, fugind prin foc. A fost cel mai extraordinar lucru pe care l-am văzut vreodată. Semăna cu... ai văzut vreodată *Daeonica*?

Am încuviințat și am zâmbit.

— Era ca și cum l-aș fi văzut pe Tarsus apărând din iad. Ai venit prin foc și am știut că totul avea să fie bine.

Făcu jumătate de pas spre mine și își odihni mâna pe brațul meu. Îmi puteam simți căldura prin cămașă.

— Aveam să mor acolo... se opri, stânjenită. Nu fac altceva decât să mă repet.

Am scuturat din cap.

— Nu e adevărat. Te-am văzut. Căutai o cale de ieșire.

— Nu. Pur și simplu stăteam acolo. Ca o fată prostuță din basmele pe care mi le citea mama. Întotdeauna le-am urât. Obișnuiam să

întreb: „De ce nu o împinge pe vrăjitoare pe fereastră? De ce nu otrăvește mâncarea căpcăunului?”

Fela se uita la picioare acum, cu părul căzut ascunzându-i chipul. Vocea îi deveni tot mai moale și mai blândă până când de abia mai răsuna.

— De ce stă acolo, așteptând să fie salvată? De ce nu se salvează singură?

Mi-am pus mâna peste a ei, într-un fel care speram să fie încurajator. Când am făcut-o, am observat că mâna ei nu era delicată, fragilă, așa cum mă așteptam. Era puternică și bătătorită, asemenea celei unui sculptor care cunoscuse multe ore de muncă cu ciocanul și dalta în mână.

— Asta nu e mâna unei fecioare, am spus.

Se uită la mine, cu ochii aprinși de începutul unor lacrimi. Tresări într-un râset care era pe jumătate suspin.

— Eu... ce?

M-am îmbujorat de rușine când am înțeles ce spusese, dar am continuat:

— Asta nu e mâna vreunei prințese leșinate care stă și lucrează la o dantelă, așteptând un prinț care să o salveze. E mâna unei femei care ar urca pe frânghia propriului păr spre libertate, care l-ar ucide pe căpcăun în somn, am spus uitându-mă în ochii ei. Și e mâna unei femei care ar fi izbutit să iasă din foc de una singură dacă eu n-aș fi fost acolo. Pârjolită poate, dar în siguranță.

I-am dus mâna la buze și i-am sărutat-o. Părea cel mai potrivit lucru.

— Oricum, sunt bucuros că am fost acolo să te ajut. Deci... ca Tarsus?

Zâmbetul ei mă orbi din nou.

— Ca Tarsus, prințul galant și Oren Velciter puși laolaltă, spuse, râzând, și mă luă de mână. Hai să vezi. Am ceva pentru tine.

Fela mă trase înspre masa la care stătea și îmi înmână o legătură de haine.

— I-am întrebat pe Sim și pe Wil ce aș putea să-ți dăruiesc, și asta părea cumva nimerit...

Dintr-odată, se sfii și nu mai scoase o vorbă.

Era o mantie. De culoarea verzuie a unei păduri adânci, o țesătură bogată cu tăietură fină. Și nici nu era cumpărată de pe taraba vreunui negustor de vechituri. Era genul de îmbrăcăminte pe care nu mi l-aș fi permis niciodată.

— E minunată, am spus.

Zâmbetul îi țâșni ca o lumină din nou.

— A trebuit să-ți ghicesc măsurile, recunosc eu. Să vedem dacă ți-e bună.

Luă mantia din mâinile mele, se apropie de mine și mi-o întinse peste umeri, brațele ei înconjurându-mă în ceea ce aducea cu o îmbrățișare.

Stăteam acolo, ca să folosesc expresia Felei, ca un iepure speriat. Era îndeajuns de aproape de mine pentru a-i simți căldura și, când se aplecă să aranjeze conturul mantiei, unul din sânii îmi atinse ușor brațul. Stăteam nemișcat, ca o statuie. Peste umărul Felei l-am văzut pe Deoch rânjind de unde se sprijinea pe cadrul ușii. Fela făcu un pas în spate, mă privi cu un ochi critic, după care se apropie din nou și ajustă puțin felul în care mantia îmi stătea peste piept.

— Ți se potrivește, spuse ea. Culoarea îți scoate în evidență ochii. Nu că ar fi nevoie de așa ceva. Sunt cel mai verde lucru pe care l-am văzut azi. Ca o fărâmă de primăvară.

În timp ce Fela se îndepărta pentru a-și admira meșteșugul am văzut o formă cunoscută părăsind Eolianul pe ușa din față. Denna. I-am zărit doar fugăr profilul, dar am recunoscut-o la fel de sigur precum mi-aș recunoaște palmele. Ce văzuse și ce concluzii a tras pot doar să ghicesc. Primul meu imbold a fost să dau buzna afară după ea. Să-i explic de ce am ratat întâlnirea cu ea acum două zile. Să-i spun că-mi pare rău. S-o lămuresc că femeia care mă îmbrățișa îmi dăruise ceva, nimic mai mult.

Fela îmi netezi mantia la umeri și mă privi cu ochi care cu câteva momente în urmă erau luminați de izvorul unor lacrimi.

— Se potrivește perfect, am spus, prinzând țesătura între degete și vânturând-o pe o parte. E mai mult decât merit și nu ar fi trebuit să faci asta, dar îți mulțumesc.

— Am vrut să-ți arăt cât de mult apreciez ceea ce ai făcut, rosti și se întinse din nou să-mi atingă brațul. Asta e nimic, serios. Dacă pot

face orice pentru tine, oricând. Orice favoare. Poți să treci pe la... S-a oprit, privindu-mă întrebătoare. Ești bine?

M-am uitat în treacăt către intrare. Denna putea fi oriunde acum. N-aș mai fi fost în stare să o prind.

— Sunt bine, am mințit.

Fela îmi luă ceva de băut și am mai sporovăit o vreme despre lucruri mărunte. Am fost uimit să aflu că lucra cu Elodin de câteva luni. Făcuse câteva sculpturi pentru el în schimbul cărora el încerca ocazional să o instruiască. Fela își dădu ochii peste cap. O trezise în toiul nopții și o dusesse la o carieră abandonată, la nord de oraș. Îi pusese lut ud în papuci și o făcuse să umble toată ziua în ei. Chiar și... Fela roși și clătină din cap, alungând povestea.

Deși curios, n-am vrut să continui ca să nu o fac să se simtă prost, și am căzut de acord că Elodin era mai mult decât smintit. În tot acest timp, stăteam îndreptat spre ușă, sperând în van că Denna s-ar putea întoarce și că i-aș putea explica întreaga situație.

Până la urmă Fela s-a îndreptat spre Universitate, pentru Matematică Abstractă. Eu am rămas la Eolian, îngrijindu-mă de băutura mea și încercând să-mi dau seama cum aș fi putut să îndrept lucrurile cu Denna. Mi-ar fi plăcut să am parte de o beție bună și sentimentală, dar nu mi-o permiteam, așa că m-am îndreptat încet și fără vlagă spre partea cealaltă a râului, pe măsură ce soarele apunea.

Abia când mă pregăteam să fac una dintre vizitele mele obișnuite pe acoperișurile Axului mi-am dat seama de însemnătatea a ceva ce îmi spusese Kilvin. Dacă majoritatea catranului se dusesse jos înspre câmine... Auri. Trăia în tunelurile de sub Universitate. Am țâșnit spre Clinică, mișcându-mă cât de repede puteam, având în vedere starea picioarelor mele, frânt și epuizat. Pe la jumătatea drumului, am dat de un noroc neașteptat și am observat-o pe Mola traversând curtea. Am strigat și mi-am fluturat mâinile ca să-i atrag atenția.

Mola mă privea suspect pe măsură ce mă apropiam.

— Nu ai de gând să-mi faci o serenadă, nu?

Mi-am dat în spate lăuta, sfios, și am clătinat din cap.

— Am nevoie de o favoare, am spus. Am o prietenă care s-ar putea să fie rănită.

Mola scoase un oftat obosit.

— Ar trebui să...

— Nu mă pot duce la Clinică pentru ajutor. Îmi lăsasem neliniștea să mi se furișeze în voce. Te rog, Mola? Promit că nu va dura mai mult de jumătate de oră, dar trebuie să mergem acum. Mi-e teamă că s-ar putea să fie deja prea târziu.

Ceva din tonul meu a convins-o.

— Ce nu e în regulă cu prietena ta?

— Poate arsuri, poate acid, poate fum. La fel ca oamenii care au fost prinși ieri în Partizanat. Poate mai rău.

Mola început să se îndepărteze.

— Mă duc să-mi iau trusa din cameră.

— Eu te aștept aici, dacă nu te deranjează, am spus așezându-mă pe o bancă din apropiere. Nu vreau să te încetinesc.

M-am așezat și am încercat să ignor diversele arsuri și vânătăi, și când Mola s-a întors am condus-o spre partea sud-vestică a Axului, unde era un grup de trei coșuri decorative.

— Ne putem folosi de ele pentru a ajunge pe acoperiș.

Îmi aruncă o privire curioasă, dar se mulțumi să-și păstreze întrebările pentru alt moment. Am început încet să-mi croiesc drum pe coș în sus, folosindu-mă de bucățile reliefate de piatră ca sprijin pentru mâini și picioare. Îl alesesem pe acela pentru că nu cunoșteam abilitățile de cățărare ale Molei, dar și pentru că rănile mă făcuseră să mă simt mai puțin athletic. Mola mi se alătură pe acoperiș. Încă purta uniforma neagră a Clinicii, dar adăugase și o mantie gri pe care și-o luase din cameră. Am ales o cale mai ocolită pentru a rămâne pe porțiunile mai sigure ale Axului. Era o noapte senină și o lună argintie ne lumina calea.

— Dacă n-aș ști mai bine, spuse Mola în timp ce ne croiam drum pe lângă un coș înalt, de cărămidă, aș crede că mă atragi într-un loc liniștit cu un scop sinistru.

— Ce te face să crezi că nu fac asta? am întrebat nesperios.

— Nu pari genul, a spus. De altfel, abia poți să mergi. Dacă ai încerca ceva, te-aș împinge de pe acoperiș.

— Nu-mi cruța sentimentele, am spus, cu un chicot. Chiar dacă n-aș fi pe jumătate infirm, tot m-ai putea arunca de pe acoperiș.

M-am împiedicat ușor de o bordură și aproape că am picat, doar pentru că trupul meu bătut era prea încet în reacții. M-am așezat pe o bucată de acoperiș puțin mai înaltă decât restul și am așteptat ca amețeala de moment să-mi treacă.

— Te simți bine? mă întrebă Mola.

— Probabil ca nu, am răspuns, străduindu-mă să mă ridic în picioare. E chiar aici, la următorul acoperiș, am spus. Ar fi poate mai bine dacă ai rămâne în spate puțin și ai păstra tăcerea. Pentru orice eventualitate.

Mi-am făcut drum spre marginea acoperișului. Am privit în jos la garduri și la măr. Ferestrele erau întunecate.

— Auri? am chemat-o calm. Ești acolo? Am așteptat, devenind din ce în ce mai agitat cu fiecare secundă. Auri, ești rănită?

Nimic. Am început să înjur în barbă.

Mola își încrucișă brațele.

— Bun, cred că am fost destul de răbdătoare până acum. Vrei să-mi explici ce se întâmplă?

— Vino cu mine și o să-ți explic.

M-am îndreptat spre măr și am început să cobor cu atenție. Am ocolit gardul către poarta de fier. Mirosul de amoniac de la catran se ridica dinspre gratii, slab, dar persistent. Am tras zdravăn de gratii și s-au ridicat câțiva centimetri înainte de a se prinde de ceva.

— Mi-am făcut o prietenă acum câteva luni, am spus, agitat, cu mâna alunecându-mi printre gratii. Trăiește aici jos. Sunt îngrijorat că ar putea fi rănită. O bună parte din soluția de la Partizanat a ajuns în canale.

Mola rămăsese tăcută o vreme.

— Tu vorbești serios.

Am pipăit pe sub gratii pe întuneric, încercând să-mi dau seama cum reușea Auri s-o țină închisă.

— Ce fel de persoană ar trăi aici, jos?

— O persoană înfricoșată, am spus. O persoană căreia îi este teamă de zgomote puternice, de oameni și de cerul deschis. Mi-a luat aproape o lună să o conving să iasă din tunele, ca să nu mai spun despre cât mi-a luat să mă apropii destul de mult încât să vorbesc cu ea.

Mola oftă.

— Dacă nu te deranjează, o să mă așez, spuse și se îndreptă spre bancă. Am stat în picioare toată ziua.

Am continuat să pipăi pe sub gratii, dar oricât aș fi încercat, nu reușeam să gădesc un cârlig nicicum. Devenind din ce în ce mai frustrat, am apucat grătarul și am început să-l zdruncin puternic de mai multe ori. S-au auzit câteva bufnituri metalice, dar nu s-a desprins.

— Kvothe?

M-am uitat în sus spre marginea acoperișului și am văzut-o pe Auri, o siluetă pe fundalul cerului de noapte, cu părul fin încolăcindu-i-se pe cap, precum un nor.

— Auri! Tensiunea se scurse din mine, lăsându-mă slăbit și moale. Unde ai fost?

— Erau nori, spuse ea firesc, plimbându-se dinspre marginea acoperișului spre măr. Așa că am ieșit să te caut deasupra. Dar ieșea luna, așa că m-am întors.

Auri se repezi în jos spre pom, dar se opri brusc când văzu silueta învelită în mantie a Molei pe bancă.

— Am adus pe cineva în vizită, Auri, am spus cu cel mai blând ton cu putință. Sper că nu te deranjează.

O pauză lungă.

— E prietenos?

— E o ea. Și da, e prietenoasă.

Auri s-a calmat puțin și s-a apropiat cu câțiva pași de mine.

— Ți-am adus o pană cu vântul primăverii în ea, dar pentru că ai întârziat... spuse privind-mă grav, vei primi o monedă în loc.

O ridică la lungimea brațului, strânsă între degetul mare și arătător.

— Îți va purta de grijă noaptea. Atât cât o poate face orice obiect, vreau să zic.

Avea forma unui bănuț aturan, dar în lumina lunii strălucea precum argintul. Nu mai văzusem asemenea monedă. Îngenunchind, am deschis tocul lăutei și am scos dinăuntru un pachetel.

— Ți-am adus roșii, boabe și încă ceva, ceva special.

Am ridicat săculețul pe care îmi cheltuisem aproape toți banii cu două zile în urmă, înainte ca toate necazurile mele să înceapă. Sare de mare.

Auri le luă și se uită în micul sac de piele.

— Păi, asta e minunat, Kvothe. Ce trăiește în sare?

„Minerale, m-am gândit. Crom, bazalt, maliu, iod... tot ce-i trebuie corpului tău, dar pe care nu le poate lua din mere și pâine și ce mai reușești să șterpelești de deasupra când nu te pot găsi.“

— Vise de pește, am spus. Și cântecele marinarilor.

Auri încuviință, satisfăcută, și se așeză pe jos, întinzând mica pânză și aranjându-și mâncarea cu grijă, ca întotdeauna. Am urmărit-o cum mânca, înmuind o boaba verde în sare înainte de a lua o îmbucătură. Nu părea rănită, dar era greu de spus la lumina palidă a lunii. Trebuia să fiu sigur.

— Ești bine, Auri?

Își înălță capul spre mine, curioasă.

— A fost un foc mare. Mare parte din el s-a dus jos, spre focare. L-ai văzut?

— Vai, da, spuse, cu ochii măriți. Era peste tot și toți chițcanii și ratonii fugeau în toate direcțiile, încercând să iasă afară.

— Pe tine te-a atins? am întrebat. Ai fost arsă?

Scutură din cap, rânjind viclean ca un copil.

— O, nu. Pe mine nu m-a putut prinde.

— Erăi aproape de foc? am întrebat-o. Ai inhalat fumul?

— De ce aș inhala fum? Auri mă privi ca și cum totul era foarte simplu. Întregul Dedesubt miroase a urină de pisică acum, strâmbă ea din nas. Mai puțin spre Scobitură și Brizant.

M-am relaxat oarecum, dar am văzut-o pe Mola foindu-se pe bancă.

— Auri, poate prietena mea să vină aici?

Auri înlemni cu o boabă la jumătatea drumului spre gură, după care se liniști și încuviință cu o mișcare a capului, azvârlindu-și părul delicat într-un vârtej. I-am făcut semn Molei, care a început să se aproprie încet de noi. Eram puțin îngrijorat de cum va decurge întâlnirea lor. Mie îmi luase mai mult de o lună de încercări blajine pentru a o scoate pe Auri afară din tunelele de sub Universitate unde

trăia. Îmi era teamă că o reacție nepotrivită din partea Molei ar putea să o sperie și să o trimită înapoi în subteran, unde nu aş mai avea nicio şansă de a o găsi. Am făcut un gest spre Mola.

— Ea este prietena mea, Mola.

— Bună, Mola. Auri se uită în sus și zâmbi. Ai un păr însořit, la fel ca mine. Vrei un măr?

Expresia Molei era studiat inexpresivă.

— Mulțumesc, Auri. Da, mi-ar plăcea un măr.

Auri sări în sus și fugi spre mărul care atârna pe marginea acoperișului. Apoi se întoarse în fugă înapoi spre noi, cu părul fluturându-i ca un steag. Îi întinse mărul Molei.

— Acesta are o dorință înăuntru, spus pe un ton firesc. Ai grijă să știi ce îți dorești înainte de a mușca din el.

Acestea fiind spuse, se așeză din nou pe jos și mănca încă o boabă, mestecând afectat. Mola se uită la măr o bucată de timp, înainte de a lua o mușcătură.

Auri își terminase masa în scurt timp și legă la loc săculețul cu sare.

— Cântă acum! spuse, entuziasmată. Cântă!

Zâmbind, mi-am scos lăuta și mi-am trecut mâinile peste strune. Din fericire degetul rănit era la mâna cu care țineam acordul, unde avea să fie o inconveniență minoră. M-am uitat la Mola în timp ce acordam instrumentul.

— Poți să pleci dacă vrei, i-am spus. Nu aş vrea să îți fac o serenadă, din greșeală.

— Oh, nu trebuie să pleci. Auri se întorsese spre Mola cu o expresie serioasă pe chip. Vocea lui e ca o furtună, iar mâinile sale cunosc toate secretele ascunse adânc sub pământul rece și întunecat.

Gura Molei se întinse într-un zâmbet.

— Cred că aş putea rămâne pentru asta.

Așa că am cântat pentru amândouă, în timp ce deasupra noastră stelele își continuau mișcarea ritmică.

— De ce n-ai spus nimănui? mă întrebă Mola pe drum spre acoperișuri.

— Nu pare a fi problema nimănui, am spus. Dacă ar fi vrut ca oamenii să știe că e aici, îmi imaginez că le-ar fi spus ea însăși.

— Știi la ce mă refer, spuse Mola, iritată.

— Știu ce vrei să spui, am oftat. Dar ce ar ieși bun din asta? E fericită acolo unde e.

— Fericită? Molei nu-i venea să creadă. E zdrențuroasă și pe jumătate lihnită de foame. Are nevoie de ajutor. De mâncare și de haine.

— Îi aduc eu mâncare, am spus. Și o să-i aduc și haine, de îndată ce... Am ezitat, nu voiam să-mi mărturisesc abjecta sărăcie, cel puțin nu în atâtea cuvinte. De îndată ce voi reuși.

— De ce să aștepți? Dacă ai spune cuiva...

— Sigur, am spus sarcastic. Sunt sigur că Jamison s-ar grăbi să vină aici cu o cutie de ciocolată și un pat cu puf dacă ar ști că sub Universitatea lui trăiește un student flămând și pe jumătate dement. Ar distruge-o și știi asta.

— Nu neapărat...

Nu se mai obosi să termine, pentru că știa că ceea ce spusese era adevărat.

— Mola, dacă vor veni oameni să o caute, se va retrage în tunele ca un iepure speriat. O vor speria și voi pierde și ce șansă mai am acum de a o ajuta.

Mola se uită în jos la mine, cu brațele încrucișate peste piept.

— Foarte bine. Deocamdată. Dar va trebui să mă mai aduci aici. O să-i aduc o parte din hainele mele. O să-i fie mari, dar vor fi mai bune decât ce are acum.

Am clătinat din cap.

— Nu o să meargă. I-am adus o rochie la mâna a doua acum ceva timp. A zis că e dezgustător să porți hainele altcuiva.

Mola părea intrigată.

— Nu părea cealdă. Nici pe departe.

— Poate așa a fost crescută.

— Te simți mai bine?

— Da, am mințit.

— Tremuri. Sprijină-te pe mine, spuse ea și-mi întinse o mână.

Mi-am tras mantia cea nouă în jurul meu, am luat-o de braț și am pornit încet înapoi spre hanul lui Cinzeacă.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ – Vânt sau capricii femeiești

În următoarele două răstimpuri noua mea mantie mi-a ținut de cald în ocazionalele mele plimbări spre Imre, unde eșuam mereu în tentativele de a o găsi pe Denna. Aveam tot timpul motive ca să trec râul: să împrumut o carte de la Devi, să mă întâlnesc cu Threpe la prânz, să cânt la Eolian. Dar Denna era adevăratul motiv.

Kilvin vânduse și restul de emițători, iar dispoziția mi s-a îmbunătățit pe măsură ce arsurile mi se vindecau. Aveam bani în plus pentru articole de lux precum un săpun, și o a doua cămașă care s-o înlocuiască pe cea pe care o pierdusem. Azi mersesem la Imre pentru niște umpluturi de bazal de care aveam nevoie pentru noul meu proiect: o lampă simpatetică mare pentru care foloseam doi emițători pe care îi păstrasem pentru mine. Speram să câștig un profit frumușel din asta.

Ar putea părea ciudat că îmi cumpăram materialele pentru artizanat magic de peste râu, dar adevărul era că negustorii din apropierea Universității profitau de comoditatea studenților și creșteau prețurile. Pentru mine merita drumul dacă puteam economisi câțiva bănuți.

După ce mi-am terminat treaba, m-am îndreptat spre Eolian. Deoch era la postul său obișnuit, sprijinindu-se de cadrul ușii.

— Am fost cu ochii în patru după fata ta, zise el.

— Nu e fata mea, am mormăit, iritat de cât de transparent eram.

Deoch își dădu ochii peste cap.

— În ordine. Fata. Denna, Dianne, Dyanae, cum și-o fi zicând zilele astea. N-am zărit-o defel. Am și întrebat de ea, nimeni nu a mai văzut-o de mai bine de un răstimp. Asta înseamnă că probabil a părăsit orașul. E felul ei. Face asta cât ai zice pește.

Încercam să nu las să mi se vadă dezamăgirea.

— Nu trebuia să te obosești, am spus. Dar mulțumesc oricum.

— Nu întrebam numai de hatârul tău, recunoscui Deoch. Am și eu o afecțiune pentru ea.

— Zău așa? am întrebat cât de indiferent eram în stare.

— Nu-mi arunca așa o privire. Nu-ți sunt rival, zâmbi el strâmb. Nu de data asta oricum. N-oi fi eu unul dintre oamenii voștri de la

Universitate, dar pot să văd luna într-o noapte senină și sunt destul de deștept ca să nu-mi bag mâna în același foc de două ori.

M-am străduit să-mi recompun expresia, mai mult decât stânjenit. De obicei nu-mi afixam sentimentele pe chip.

— Deci tu și Denna...

— Stanchion încă îmi face zile fripte pentru că alerg după o fată care-i pe jumătate din vârsta mea. Ridică din umerii lați cu sfioșenie. Chiar și așa, mi-e dragă. Zilele astea, îmi amintește de sora mea mai mică mai mult decât oricine altcineva.

— De cât timp o cunoști? am întrebat, curios.

— N-aș putea spune că o cunosc, băiete. Dar am întâlnit-o acum cât, doi ani? Nu așa de mult, poate un an și jumătate.

Deoch își trecu mâinile prin părul blond și își arcui spatele cu o sfortare, mușchii de la mâini încordându-i-se prin cămașă. Apoi se relaxă cu un oftat exploziv și trecu cu privirea peste curtea aproape goală.

— La ușă nu va fi aglomerație pentru încă ceva timp. Haide și oferă-i unui bătrân o scuză să se așeze la bar și să bea, făcu el semn cu capul spre ușă.

M-am uitat la Deoch: înalt, musculos și bronzat.

— Un bătrân? Încă mai ai tot părul și dinți în gură, nu? Cât ai, treizeci de ani?

— Nimic nu poate face un om să se simtă mai bătrân ca o femeie tânără.

Îmi puse o mână pe umăr.

— Hai, bea ceva cu mine.

Când ne făceam drum spre lungul bar de mahon, Deoch mormăi, uitându-se spre sticle.

— Berea încețoșează memoria, tăria o pune pe foc, dar vinul e cel mai potrivit pentru chinurile unei inimi îndurerate, rosti bărbatul, apoi făcu o pauză și se întoarse spre mine, cu o sprânceană încrețită. Nu-mi mai aduc aminte restul. Tu?

— Nici n-am mai auzit-o vreodată, am spus. Dar Teccam pretinde că, dintre toate băuturile, numai vinul este potrivit pentru amintiri. Spunea că vinul bun îngăduie claritate și concentrare, dar în același timp dă și puțină culoare amintirii.

— În regulă, spuse, căutând printre rafturi înainte să aleagă o sticlă, ținând-o la lampă și cercetând-o cu atenție. Hai s-o vedem într-o lumină rozalie, ce zici?

Luă două pahare și mă conduse într-o cabină izolată într-un colț al camerei.

— Deci, o cunoști pe Denna de ceva vreme, l-am îndemnat în timp ce ne turna în pahare vinul roșu, palid.

Se rezemă cu spatele de perete.

— Oarecum. Mai degrabă deloc, dacă sunt sincer.

— Cum era înainte?

Deoch se gândi câteva lungi momente la răspuns, acordând întrebării mele mai multă considerație decât mă așteptam. Sorbi din vin.

— La fel, spuse într-un final. Presupun că era mai tânără, dar nu pot spune că pare mai bătrână acum. Întotdeauna mi s-a părut că e mai bătrână decât pare. Se încruntă. Sau nu bătrână, mai degrabă...

— Matură? am sugerat.

— Nu. Nu găsesc un cuvânt potrivit pentru asta. E ca și cum te-ai uita la un stejar mare. Nu-l apreciezi pentru că e mai bătrân decât restul copacilor sau pentru că e mai înalt. Are ceva ce copacii mai tineri nu au. Complexitate, rezistență, însemnătate.

Deoch se încruntă, iritat.

— Să fiu al naibii dacă asta nu e cea mai proastă comparație pe care am făcut-o vreodată.

Un zâmbet mi se ivi pe față.

— Mă liniștește să văd că nu sunt singurul care are probleme să o țintuiască în cuvinte.

— Nu e genul pe care s-o poți țintui într-un loc, încuviință Deoch și își termină vinul.

Ridică sticla și o lovi ușor cu gura de paharul meu. L-am golit și a mai turnat vin pentru amândoi.

— Era atât de neliniștită atunci, și sălbatică, continuă Deoch. La fel de frumoasă, îți uimea ochii și îți făcea inima să o ia razna, spuse și ridică din nou din umeri. Cum spuneam, aproape la fel. O voce minunată, agerimea piciorului, o limbă ascuțită, bărbații o adorau, iar femeile o disprețuiau în egală măsură.

— Dispreț? am întrebat.

Deoch mă privi de parcă nu înțelegea ce întrebam.

— Femeile o urăsc pe Denna, spuse simplu, repetând parcă ceva ce știam deja amândoi.

— O urăsc? Ideea mă uluia. De ce?

Deoch se uită la mine neîncrezător, apoi izbucni în râs.

— Cerule, tu chiar nu știi nimic despre femei, nu-i așa?

În mod normal comentariul său m-ar fi deranjat, dar Deoch era de bună credință.

— Gândește-te. E frumoasă și fermecătoare. Bărbații roiesc în jurul ei precum cerbii în rut, spuse cu un gest ușuratic. E normal ca femeilor să le displacă.

Mi-am adus aminte ce îmi spusese Sim despre Deoch acum ceva timp. Reușise să pună mâna pe cea mai frumoasă femeie din nou. E de ajuns să te faci să urăști un bărbat.

— Întotdeauna am avut impresia că e singuratică, m-am oferit. Poate asta e cauza.

Deoch încuviință.

— E un adevăr și în asta. N-o văd niciodată în compania altor femei, și cu bărbații are la fel de mult noroc ca și... făcu o pauză, căutând o comparație. Ca și... la naiba.

Oftă frustrat.

— Știi cum se spune: a găsi analogia potrivită e la fel de greu ca... mi-am compus o expresie contemplativă. Ca...

Am făcut un gest stângaci, de lucru scăpat printre degete.

Deoch râse și mai turnă vin. Începeam să mă relaxez. Era un soi de camaraderie mai rar întâlnită, poate doar între bărbații care au luptat de aceeași parte împotriva unui inamic și care au cunoscut aceleași femei.

— Obișnuia să dispară și atunci? am întrebat.

— Niciun semn, doar dispărea deodată. Câteodată pentru un răstimp. Câteodată cu lunile.

— Nu există nestatornicie mai mare ca a vântului sau a capriciilor femeiești, am citat. Trebuia să fie o cugetare, dar a sunat cumva aspră.

— Ai vreo idee de ce?

— M-am gândit la asta, spuse Deoch filosofic. În parte, cred că e în natura ei. Se poate ca pur și simplu să aibă sânge de pribeag.

Iritarea mea se mai potolise la cuvintele lui. În trupa mea, tatăl meu obișnuia din când în când să ne urnească din loc să părăsim orașul, în ciuda faptului că eram bine primiți și oamenii generoși. Mai târziu, mi-a explicat motivele: o privire dușmănoasă a administratorului, prea multe oftaturi afectuoase venind din partea soțiilor din oraș... Dar câteodată nu avea niciun motiv. *Noi, ruhii, suntem meniți să călătorim, fiule. Când sângele îmi spune să cutreier, știu să-i dau ascultare.*

— Circumstanțele în care se află sunt probabil de vină pentru tot, continuă Deoch.

— Circumstanțe? am întrebat, curios.

Cât am fost împreună nu vorbise niciodată de trecutul ei, iar eu am fost mereu atent să nu o presez.

— Nu are familie sau un mijloc de a se întreține. Nu are prieteni de durată care să o ajute la ananghie dacă se ivește nevoia.

— Nici eu nu am niciunul dintre lucrurile astea, am bombănit, puțin posac din pricina vinului.

— E mai mult decât o mică diferență aici, spuse Deoch cu o urmă de reproș. Un bărbat are multe ocazii pentru a-și croi un drum în viață. Tu ți-ai găsit un loc la Universitate, și chiar și dacă n-ai fi făcut-o, tot ai fi avut de ales, zâmbi parcă știind o taină despre mine. Ce oportunități are o tânără femeie, frumoasă și fără familie? Fără zestre? Fără casă?

Începuse să numere pe degete.

— Avem cerșitul și prostituția. Sau opțiunea de a fi amanta vreunui lord, care e o altă felie din aceeași pâine. Și știm că Denna nu e genul de femeie întreținută sau târfuța cuiva.

— Mai sunt și altele, am spus, numărând și eu pe degete. Cusătoreasă, țesătoare, servitoare...

Deoch răsuflă zgomotos, aruncându-mi o privire dezgustată.

— Haide, flăcău, ești mai deștept de atât. Știi cum sunt locurile alea. Și știi că de o fată frumoasă fără familie se profită la fel de des ca de o târfă și e plătită și mai puțin pentru efort.

Am roșit ușor la musturarea lui, mai puternic decât era normal, pentru că simțeam vinul trecând prin mine. Îmi amorțiseră buzele și buricele degetelor.

Deoch umplu din nou paharele.

— Nu merită să fie disprețuită doar pentru că merge oriunde o duce vântul. Trebuie să profite de ocazii oriunde le găsește. Dacă are norocul să călătorească cu oameni cărora le place cum cântă sau cu un negustor care speră că fața ei drăgălașă îi poate vinde mai bine zorzoanele, cine poate s-o învinuiască pentru că pleacă și părăsește orașul? Și dacă joacă și cartea farmecului feminin, nu o voi învinui nici pentru asta. Tinerii o curtează, îi cumpără daruri, rochii, bijuterii.

Dădu din umerii lați.

— Dacă le vinde pe toate pentru a-și duce traiul, nu e nimic rău în asta. Sunt cadouri dăruite cu generozitate și poate face cu ele ce dorește.

Deoch se uită la mine cu ochi mari.

— Dar ce e de făcut când unii bărbați devin prea intimi? Sau se înfurie când li se refuză ceva ce ei consideră că a fost deja plătit? Are ea la cine să se-ntoarcă? Nu are o familie, nu are prieteni, nu are o poziție. Nu are de ales. Nu are altă opțiune decât să se dăruiască, fără nicio dorință să facă asta... rosti Deoch sumbru. Sau să plece. Să plece cât mai repede și să găsească locuri mai bune. E vreo surpriză atunci că e mai greu să dai de ea decât de o frunză purtată de vânt?

Clătină din cap, uitându-se în jos la masă.

— Nu îi invidiez stilul de viață. Dar nici nu o judec.

Tirada îl lăsa vlăguit și ușor emoționat. Nu se uită la mine când vorbi.

— Chiar și așa, aș ajuta-o, dacă m-ar lăsa.

Îmi aruncă o privire și un zâmbet trist.

— Dar nu e în firea ei să aparțină cuiva. Cătuși de puțin.

Oftă și picură ultimele picături din sticlă în egală măsură în paharele noastre.

— Mi-ai arătat-o într-o lumină nouă, am spus, cu sinceritate. Sunt jenat că nu le-am observat pe toate singur.

— Eu am avut un avantaj, spuse calm. O cunosc de mai mult timp.

— Oricum, îți mulțumesc, am spus, ridicând paharul.

— Pentru Dyanae, spuse. Cea mai inimoasă.
— Pentru Denna, plină de încântare.
— Tânără și de nesupus.
— Strălucitoare și pură.
— Mereu căutată, mereu singură.
— Înțeleaptă și nesăbuită, am spus. Veselă și totuși tristă.
— Zei ai străbunilor mei, spuse Deoch cu respect. Aveți grijă să rămână întotdeauna neschimbată, de neînțeles pentru mine, și departe de necaz.

Am băut amândoi și am pus jos paharele.

— Lasă-mă să cumpăr eu următoarea sticlă, am spus.

Urma să rămân fără bani din creditul încet acumulat pe care îl aveam la bar, dar devenisem din ce în ce mai atașat de Deoch și nu concepeam să nu plătesc și eu un rând.

— Izvor, piatră, cer, jură el, frecându-și fața. Nu îndrăznesc. Încă o sticlă și o să ne tăiem venele în râu înainte de apus.

Am făcut semn unei servitoare.

— Aiurea, am spus. Vom trece doar pe ceva mai puțin sentimental ca vinul.

Nu observasem că eram urmărit când mă întorceam la Universitate. Probabil, mintea îmi era atât de plină de Denna că nu mai era loc și pentru altceva. Poate că trăisem civilizată destul de mult încât reflexele câștigate cu greu în Bobcatran se estompau.

Probabil că de vină era și tăria de afine. Am discutat cu Deoch ceva vreme, timp în care băuserăm aproape jumătate de sticlă. Ce a mai rămas luasem cu mine, știind că Simon avea gust pentru așa ceva.

Nu prea contează de ce nu i-am văzut, presupun. Rezultatul ar fi fost același. Hoinăream printr-o parte prost luminată a unei străduțe când ceva ascuțit mă lovi în moalele capului și am fost târât pe o alee din apropiere, pe jumătate leșinat. Am rămas buimăcit pentru o secundă și, până să-mi revin în simțire, aveam deja o mâna grea apăsată pe gură.

— În ordine, amice, spuse uriașul din spatele meu. Am un cuțit îndreptat spre tine. Dacă te zbați, te înțep. Și-atât.

Am simțit o împunsătură ușoară în coastele de sub brațul drept.

— Verifică găsitorul, îi spuse partenerului său.

Tot ce puteam distinge în lumina palidă de pe alee era o formă înaltă. Dădu din cap, privind-și mâna.

— Nu pot spune.

— Aprinde un chibrit atunci. Trebuie să fim siguri.

Neliniștea mi se prefăcu în panică. Nu era vorba de o simplă ciomăgire pe o alee lăturalnică. Nici nu-mi verificaseră buzunarele. Era vorba despre altceva.

— Știm că e el, spuse cel înalt, nerăbdător. Hai să o facem și să terminăm cu asta odată. Mi-e frig.

— Aiurea. Verifică acum, cât e aproape. L-am mai pierdut de două ori deja. N-am nevoie de încă o confuzie ca în Anilin.

— Urăsc treaba asta, zise cel înalt, căutându-se prin buzunare, după un chibrit, probabil.

— Ești un idiot, spuse cel din spatele meu. E mai curat așa. Mai simplu. Fără descrieri încurcate. Fără nume. Fără să ne facem griji că poate s-a deghizat. Urmezi acul, găsești omul și termini treaba.

Caracterul practic din tonul lor mă îngrozi. Oamenii ăștia erau profesioniști. Mi-am dat seama cu certitudine că Ambrose se asigurase într-un final că nu aveam să-l mai deranjez niciodată.

Mintea mi-o luă la goană o secundă, după care am făcut singurul lucru la care mă puteam gândi: am scăpat sticla pe jumătate plină din mână. Se făcu bucațele pe caldarâm și umplu aerul nopții cu un iz de afine.

— Grozav, sâsâi omul înalt. Nu vrei să tragi și un clopot cumva?

Cel din spatele meu își înteeți strânsoarea pe gâtul meu și mă scutură cu putere o singură dată. La fel cum ai face cu un cățel neascultător.

— Fără d-astea, spuse, iritat.

Mi-am lăsat trupul flasc, sperând să-l păcălesc, apoi m-am concentrat și am început să bolborosesc o cetluire sub mâna sa groasă.

— Ghinion, replică el. Dacă ai călcat în cioburi e vina *taaaaaaah!*

Scoase un strigăt uimit pe când băltoaca de tărie din jurul picioarelor noastre luă foc. Am profitat de scurtul moment de confuzie și m-am răsucit din prinsoarea lui. Dar nu am fost destul de

rapid. Cuțitul îmi sfâșie o linie dureroasă pe coaste în timp ce mă retrăgeam și mă grăbeam în josul aleii. Dar evadarea mea avu o viață scurtă. Aleea se închidea cu un zid de cărămidă. Nu erau uși, geamuri, nimic în spatele căruia să mă ascund sau de care să mă sprijin pentru a sări pe partea cealaltă. Eram prins.

M-am întors ca să-i văd pe cei doi blocând deschizătura aleii. Cel mai solid bătea furios din picior, încercând să stingă focul.

Piciorul meu ardea și el, dar nu m-am gândit deloc la asta. O arsură ar fi fost cea mai mică dintre problemele mele dacă nu reușeam să fac ceva curând. M-am uitat din nou în jur, dar aleea era descurajant de curată. Nu era nici măcar destul gunoi din care să improvizez o armă. Am căutat înnebunit prin buzunarele mantiei, încercând cu disperare să-mi fac un soi de plan. Câteva sârme de cupru care nu-mi foloseau la nimic. Să le arunc sare în ochi? Nu. Un măr uscat, peniță și cerneală, o bilă de sticlă, sfoară, ceară.

Omul masiv reuși într-un final să stingă focul și amândoi începură să vină încet spre josul aleii. Flacăra cercului de tărie care ardea se reflecta în cuțitele lor.

Încă sperând să găsesc ceva în buzunare, am dat peste un ghemotoc pe care nu-l recunoșteam. Apoi mi-am amintit: săculețul cu bucăți de bazal pe care-l cumpărasem pentru lampa simpatetică. Bazalul e un metal ușor, argintiu, util în anumite aliaje pe care voiam să le folosesc la construcția lămpii. Manet, profesor prudent, ne explicase cu minuțiozitate pericolele fiecărui material pe care îl foloseam. Dacă devine prea fierbinte, bazalul arde cu o flacără albă, intensă.

Am desfăcut punga, grăbit. Necazul era că nu știam dacă puteam să fac ce-mi propusesem. Fitulurile de lumânări sau alcoolul erau ușor de aprins. Aveau nevoie doar de o scânteie de căldură pentru a le aprinde. Bazalul era diferit. Avea nevoie de multă căldură pentru a fi stârnit, motiv pentru care îl țineam în buzunar fără griji.

Cei doi se apropiau cu pași înceți. Am azvârlit așchiile de bazai într-un arc larg. Am încercat să-l arunc cât mai aproape de fețele lor, dar nu speram prea multe. Așchiile nu aveau cine știe ce greutate, era ca și cum aș fi aruncat un bulgăre de zăpadă. Coborând o mână spre flăcările care-mi cuprinseseră piciorul, mi-am concentrat Alarul. Balta

mare de alcool arzând din spatele celor doi se stinse, lăsând alea într-un întuneric de smoală. Dar încă nu era de-ajuns de multă căldură. Disperarea mă împinse spre fapte necugetate. Mi-am atins partea sângerândă, concentrat, și am simțit un frig teribil sfâșiindu-mă pe măsură ce trăgeam mai multă căldură din sânge. O explozie de lumină albă, orbitoare sfârtecă întunecimea aleii. Îmi închisesem ochii, dar chiar și așa, printre pleoape, bazalul arzând lumina sfredelitor. Unul din bărbați țipă, înspăimântat. Când mi-am deschis ochii nu vedeam nimic în afară de stafii albastre care dănțuiau peste privirea mea. Țipătul se transformase într-un geamăt ușor și am auzit o bufnitură, ca și cum unul din cei doi ar fi căzut. Bărbatul înalt începu să bolborosească, cu vocea înfricoșată trădând un plâns cu suspine.

— Văleu! Tam, ochii mei. Sunt orb.

În timp ce-i ascultam, vederea mi s-a curățat îndeajuns încât să deslușesc foarte vag contururile aleii. Vedeam siluetele întunecate ale celor doi bărbați. Unul din ei îngenunchease, cu mâinile în fața chipului, celălalt se întinsese pe jos, nemișcat, mai în josul aleii. Arăta de parcă ar fi fugit cu capul înainte într-o bârnă de lemn la gura aleii și s-ar fi izbit în ea, rămânând inconștient. Împrăștiate pe pavaj, rămășițele de bazal sfârâiau ca niște steluțe albe albastrui. Omul îngenuncheat era orbit doar momentan, dar avea să dureze câteva minute, îndeajuns de mult ca să-mi dea prilejul să mă îndepărtez. M-am mișcat încet pe lângă el, pășind fără zgomot. Mi-a sărit inima în gât când vorbi din nou:

— Tam?

Vocea îi era înaltă și temătoare.

— Îți jur, Tam, sunt orb. Băiatul a pogorât fulgerul pe mine.

L-am urmărit îngenunchind și încercând să simtă ceva în jur cu palmele.

— Aveai dreptate, nu trebuia să venim aici. Nu iese nimic bun când te amesteci cu genul ăsta de oameni.

Fulgere. Bineînțeles. Nu avea habar de magia reală. Îmi dădu o idee. Am tras aer adânc în piept, liniștindu-mi nervii.

— Cine te-a trimis? Întrebam cu o voce de Taborlin cel Mare. Nu eram la fel de priceput ca tatăl meu la a-l imita, dar eram destul de bun. Omul cel solid scoase un geamăt mizerabil și se opri din pipăit.

— Vai, domnule. Nu ne faceți nimic să...

— Nu o să repet întrebarea, i-am tăiat-o nervos. Spune-mi cine te-a trimis. Dacă minți, îmi dau seama.

— Nu știi numele, spuse repede. Noi primim jumătate din bani și un fir de păr. Nu știm nume. Nu ne întâlnim niciodată. Jur...

Un fir de păr. Lucrul pe care îl numea găsitör era probabil un soi de busolă simpatetică. Deși eu nu puteam să construiesc ceva atât de avansat, cunoșteam principiile pe care le implica. Cu un fir de păr de-al meu, ar fi arătat spre mine, oriunde aș fi fugit.

— Dacă vă mai văd vreodată, am să chem asupra voastră ceva mult mai groaznic decât fulgere și foc, am spus amenințător, îndreptându-mă spre capătul aleii.

Dacă aș pune mâna pe găsitörul lor nu ar mai trebui să-mi fac griji că îmi vor da de urmă din nou. Era destul de întuneric și gluga mantiei îmi era trasă pe cap. S-ar fi putut ca nici măcar să nu știe cum arătam.

— Mulțumim, domnule, îngăimă el. Vă promit că nu mai vedeți urmă de noi după seara asta. Mulțumim...

Am privit în jos către omul căzut. Îi vedeam una din mâini pe pavaj, dar era goală. M-am uitat în jur, întrebându-mă dacă nu cumva o scăpase. Era mult mai probabil să se fi întâmplat așa decât s-o fi ascuns. M-am apropiat și mai mult, ținându-mi respirația. Mi-am băgat mâna în mantia lui, căutând buzunarele, dar mantia îi era prinsă sub corp. L-am prins ușor de umăr și l-am împins încetisor.

Chiar atunci, suspină adânc și se învârti pe spate de unul singur. Un braț i se prăbuși pe caldarâm, lovindu-se de piciorul meu.

Mi-ar plăcea să pot spune că am făcut un pas în spate, știind că bărbatul înalt avea să fie amețit și pe jumătate orb. Mi-ar plăcea să vă spun că am rămas calm și am făcut tot ce am putut pentru a-i intimida în continuare, sau cel puțin că am spus ceva dramatic sau plin de duh înainte să plec.

Dar nu ar fi adevărat. Adevărul e că am fugit ca o căprioară speriată. Am fugit aproape o jumătate de kilometru înainte ca

întunericul și vederea orbită să mă trădeze, moment în care am gonit cu capul înainte într-un pripon pentru cai, și am căzut la pământ într-un morman dureros de carne. Cu vânătași, sângerând și pe jumătate orb, am rămas acolo. Numai atunci mi-am dat seama că de fapt nu mă urmărea nimeni.

M-am ridicat cu greutate, blestemându-mă pentru cât de prost puteam să fiu. Dacă mi-aș fi păstrat calmul, puteam să le iau busola simpatetică, să știu cu certitudine că eram în siguranță. Dar așa eram obligat să-mi iau anumite precauții.

M-am întors la La Cinzeacă, dar când am ajuns toate ferestrele hanului erau întunecate și ușa era închisă. Așa că, pe jumătate beat și rănit, am urcat până la fereastra mea, am decuplat încuietoarea și am smucit-o... dar nu se deschidea.

Trecuseră cel puțin câteva zile de la ultima dată când am ajuns atât de târziu la han, că am fost nevoit să folosesc fereastra. Să fi ruginit balamalele?

M-am proptit de perete, am scos lampa de mână și am fixat-o la cea mai slab luminată setare. Numai atunci am observat ceva înțepenit puternic în crăpătura ferestrei. Mi-o fi blocat Cinzeacă fereastra?

Dar când am atins-o am realizat că nu era din lemn. Era o bucată de hârtie, îndoită de mai multe ori. Am tras-o de acolo și fereastra se deschise ușor. M-am cățărat înăuntru.

Cămașa îmi era distrusă, dar când mi-am dat-o jos, m-am liniștit. Tăietura nu era foarte adâncă. Era dureroasă și murdară, dar mai puțin gravă ca atunci când fusesem biciuit. Mantia de la Fela era și ea sfâșiată, ceea ce mă scotea din sărite. Dar, cu toate astea, avea să fie mai ușor să peticesc mantia decât un rinichi. Mi-am făcut o notă mentală să-i mulțumesc Felei pentru că alesese o țesătură groasă.

Cusătura putea să aștepte. În ceea ce mă privea, era posibil ca cei doi să-și fi revenit din sperietură și să fie deja din nou pe urmele mele.

Am coborât pe fereastră, lăsând mantia în urmă, ca să nu o mai pătez cu sânge. Speram ca ora târzie și talentul meu la furișat să mă țină ascuns vederii. Nici nu-mi puteam imagina ce zvonuri s-ar stârni

dacă cineva m-ar vedea fugind pe acoperișuri, târziu în noapte, sângerând și cu pieptul gol.

Am adunat o mână de frunze în drumul meu spre acoperișul țesătoriei, de unde puteam să văd curtea de pedeapsă a Arhivei.

În scânteierea rece a lunii, zăream contururile întunecate, difuze ale umbrelor care dansau în cercuri peste dalele cenușii de dedesubt. Mi-am trecut cu furie degetele prin păr și am rămas cu câteva fire printre ele. Apoi am scormonit cu unghia printr-o încrețitură a acoperișului să iau puțină smoală și m-am folosit de ea să lipesc firele de o frunză. Am repetat gestul de mai multe ori, aruncând frunzele de pe acoperiș, privind cum vântul se juca cu ele nebunește de colo-colo prin curte.

Am zâmbit la gândul că poate cineva m-ar fi văzut cum încercam să discern zecile de semnale contradictorii ale frunzelor care se roteau în toate direcțiile.

Alesesem tocmai această curte fiindcă acolo vântul se mișca în chip straniu. Am băgat de seamă abia după ce frunzele de toamnă au început să se desprindă din copaci. Era un dans complex, haotic, când într-o parte, când într-alta, niciodată așa cum te așteptai.

Odată observate involburările ciudate ale vântului, îmi era greu să le trec cu vederea. De fapt, privit de pe acoperiș, dansul frunzelor era aproape hipnotic. La fel ca atunci când flăcările unui foc de tabără reflectate într-un ochi de apă îți vrăjesc privirea.

Urmărindu-le în acea noapte, rănit și istovit, era de-a dreptul reconfortant. În fapt, am început să ghicesc un tipar mai profund, ascuns în mișcările vântului prin curte. Părea haotic doar ca urmare a vastei și minunatei sale complexități. Ba mai mult, părea să fie în perpetuă schimbare. Era...

— Ți-ai găsit o oră cam târzie pentru studiu, spuse o voce joasă din spatele meu.

Trezit din reverie, m-am speriat. Corpul mi s-a încordat ca un arc, gata să țâșnească. Cum putuse cineva să urce aici sus fără ca eu să îmi dau seama?

Era Elodin. Magistrul Elodin. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni peticiți și o cămașă largă. Flutură leneș cu mâna spre mine și se ghemui cu picioarele încrucișate la marginea acoperișului, la fel

de dezinvolt ca și când ne-am fi întâlnit la o bere în tavernă. Privi jos în curte.

— Este deosebit de frumos în seara asta, nu-i așa?

Mi-am încrucișat brațele, încercând în zadar să-mi acopăr pieptul gol, însângerat. Abia atunci mi-am dat seama că sângele de pe mâini mi se uscaseră. Oare cât timp stătusem aici, încremenit, privind vântul?

— Magistre Elodin, am început eu, apoi am ezitat, căci habar n-aveam ce aș fi putut să spun într-o situație ca asta.

— Te rog, suntem toți prieteni aici. Simte-te liber să îmi spui pe numele mic: Magistre.

Îmi trânti un rânjet leneș și privi din nou jos în curte.

Oare nu băgase de seamă starea în care mă aflam? Era oare politicoasă? Poate... am clătinat din cap. Nu avea rost să stau să ghicesc. Știam mai bine decât oricine că îi lipseau mai multe doage decât unui butoi scăpat într-o răpă.

— Demult, începu Elodin pe un ton amical, fără să își mute privirea de pe curte, când oamenii vorbeau diferit, locul ăsta se numea Quoyan Hayel. Mai târziu l-au numit Sala Întrebărilor, iar elevii obișnuiau să scrie întrebări pe bilețele, lăsându-le apoi să hălăduiască în voie. Umbla vorba că puteai să invoci răspunsurile în funcție de calea pe care o apucau afară din curte. Da. Nu. Poate. Altundeva. Curând, spuse și arătă spre cărările care dădeau printre clădirile gri.

Magistrul privi în liniște curtea întunecată, apoi ridică din umeri.

— Au greșit cuvântul. Tălmăcire proastă. Credeau că Quoyan e rădăcina cuvântului *quetentan*: întrebare. Dar nu e. Quoyan înseamnă „vânt”. Locul ăsta e numit de fapt Casa Vântului.

Am așteptat un moment, să văd dacă avea de gând să mai spună ceva. Când am văzut că nu mai rostește nimic, m-am ridicat încet în picioare.

— Interesant, magistre... am ezitat, nesigur cât de serios fusese până acum. Ar trebui totuși să plec.

Elodin încuviință absent și schiță un gest pe jumătate salut, pe jumătate semn că pot să plec, fără ca ochii să-i părăsească deloc curtea de sub noi, urmărind cu privirea vântul mereu schimbător.

Întors în camera mea de La Cinzeacă, m-am întins pe pat în întuneric, încercând să-mi dau seama ce am de făcut. Gândurile îmi erau tulburi. Eram frânt de oboseală, rănit și încă puțin amețit de băutură. Energia care mă ținuse pe picioare se risipea acum. Coastele mă ardeau și mă înțepau.

Am luat o gură adâncă de aer, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Acționasem din instinct suficient, dar acum sosise vremea pentru idei bine gândite.

Puteam să apelez la magiștri pentru ajutor. Pentru un moment speranța mi-a înflorit în piept, pentru ca în secunda următoare să piară. Nu. Nu aveam nicio dovadă că Ambrose era de vină. Cu atât mai mult, dacă le-aș fi spus toată povestea, ar fi trebuit să recunosc că m-am folosit de magie simpatetică pentru a-mi arde și orbi atacatorii. Autoapărare sau nu, ceea ce am făcut se numea vătămare. Mulți studenți au fost exmatriculați pentru mai puțin doar de dragul de a menține intactă reputația Universității.

Nu. Nu puteam să risc să fiu exmatriculat. Dacă aș fi mers la Clinică, mi s-ar fi pus prea multe întrebări. De asemenea, vorba despre rana mea ar circula dacă aș merge s-o cos. Asta ar însemna ca Ambrose să înțeleagă cât de aproape fusese să-și vadă planurile împlinite. Ar fi mai bine să dau de înțeles că am scăpat neatins.

Habar nu aveam de când erau ucigașii lui Ambrose pe urmele mele. Unul din ei spusese: „Deja l-am ratat de două ori“. Asta înseamnă că poate știau că am o cameră aici. S-ar putea ca nici aici să nu fiu în siguranță.

Am închis fereastra și am tras perdelele înainte să-mi aprind lampa cu mâner. Lumina îmi dezvălui o bucată de hârtie care fusese prinsă în geam. Am despăturit-o și am citit:

Kvothe,

Să ajung la tine a fost la fel de distractiv pe cât mi-ai arătat tu. Totuși, să îți sar pe geam a fost altă treabă. Sper că nu te superi, dar pentru că nu te-am găsit acasă am luat hârtie și cerneală să îți scriu acest bilet. Cum nu te joci în curte sau nu dormi cuminte în patul tău, o persoană cinică s-ar putea întreba pe unde hălăduiești la ora asta, sau dacă te ții de prostii. Vai, am să fiu nevoită să mă întorc acasă în

noaptea asta fără siguranța brațului tău sau plăcerea companiei tale. Ți-am simțit lipsa de doborâșul ăsta la Eolian, dar, deși văduvită de prezența ta, am avut norocul să întâlnesc pe cineva foarte interesant. E un domn cu adevărat neobișnuit și sunt nerăbdătoare să îți spun mai multe despre el. Pe când ne vom revedea.

Acum stau la Lebăda și vâlceaua (sau e vâlcica?).

Te rog, dă-mi un semn înainte de ziua de douăzeci și trei a lunii și vom lua cina noastră mult așteptată. După aceea voi avea ceva treabă.

Prietena și ucenica ta spărgătoare de case,

Denna,

Pstscript: Fii încredințat că nu am băgat de seamă condiția deplorabilă în care ți-era lenjeria de pat și că nu ai scăzut în ochii mei pentru asta.

Astăzi era douăzeci și opt a lunii. Scrisoarea nu avea o dată, dar probabil că era acolo de cel puțin un răstimp și jumătate. Probabil că o lăsase la numai câteva zile după incendiul din Partizanat.

Am încercat repede să-mi sortez sentimentele. Flatat că mă căutase? Furios că găsisem biletul abia acum? Cât despre „domnul“ pe care îl întâlnește...

Era mult prea mult pentru mine în acest moment, epuizat, rănit și cumva încă mahmur. În schimb, am spălat cât am putut de bine la lighean tăietura nu foarte adâncă. Ba chiar aș fi cusut-o, dar nu ajungeam la ea cum ar trebui. A început să sângereze din nou, așa că mi-am tăiat bucățile mai curate ale cămășii distruse ca să improvizez un bandaj.

Sânge. Bărbații care au încercat să măucidă aveau încă busola simpatetică și cu siguranță aveau acum și sângele meu pe lamă. Sângele era mult mai eficient pentru o busolă simpatetică decât un fir de păr; asta înseamnă că, deși nu știau încă unde locuiesc, aveau posibilitatea să mă găsească, în ciuda precauțiilor mele.

M-am învățat repede prin cameră, îndesând tot ce credeam important și trebuincios, neavând de unde să știu când puteam să mă întorc în siguranță. Sub un teanc de hârtie am găsit un briceag de care uitasem, după ce l-am câștigat de la Sim la un joc de colțuri. Nu ar fi contat într-o luptă, dar era mai bine decât nimic.

Apoi mi-am înșfăcat lăuta și mantia și m-am furișat jos, prin bucătărie, unde, spre norocul meu, am găsit o carafă goală de vin Velegen, cu gura largă. Era un mic noroc, dar eram fericit pentru orice aș fi găsit în acest moment.

Am luat-o spre est și am trecut râul, dar nu am intrat direct în Imre. În schimb, am luat-o puțin spre sud, unde câteva docuri, un han ca vai de el și câteva case priveau de sus de pe malul Omethiului. Era un mic port care ținea de Imre, prea mic pentru a avea un nume.

Am băgat cămașa pătată de sânge în carafa de vin, pe care am izolat-o la gură cu ceară simpatetică.

Apoi am aruncat-o în râul Omethi, privind-o plutind ușor în josul râului. Dacă încercam să dea de urma sângelui meu, aș fi părut că mă îndrept spre sud, fugind. Speram că aveau să o urmeze.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI – Semne

M-am trezit dintr-odată, devreme ziua următoare. Nu știam exact unde mă aflu, doar că nu mă aflu unde ar fi trebuit și că ceva nu era în regulă. Mă ascundeam. Cineva era pe urmele mele.

Eram ghemuit în colțul unei camere mici. Stăteam pe o pătură și eram învelit cu mantia mea. Eram într-un han... îmi aduceam încet aminte. Închiriasem o cameră la un han de lângă docurile din Imre.

M-am ridicat în picioare, lungindu-mă cu grijă astfel încât să nu îmi agravez rana. Proptisem dulapul de singura ușă a încăperii și avusesem grijă să închid cu o bucată de frânghie, în ciuda faptului că era prea mic pentru ca un bărbat în toată firea să treacă prin el.

Văzându-mi precauțiile în lumina albastră și rece a dimineții timpurii, m-am simțit puțin stânjenit. Nu-mi aminteam dacă dormisem pe podea de frica asasinilor sau a păduchilor. Oricum, era clar că nu gândisem limpede spre sfârșitul nopții.

Mi-am cules ranița și lăuta și am coborât la parter.

Avem de făcut planuri, dar înainte de asta, aveam nevoie de un mic dejun și de o baie.

În ciuda nopții mele agitate, abia reușisem să dorm până puțin după răsărit, așa că nu era altcineva la băi.

După ce m-am curățat și mi-am refăcut bandajul din jurul brâului, m-am simțit din nou aproape om.

După o farfurie cu ouă, câteva bucăți de cârnaț și niște cartofi prăjiți, am simțit că pot să gândesc rațional la situația mea.

Este uimitor cât de ușor e să gândești sănătos când burta ți-e plină.

Stăteam în colțul îndepărtat al micului han de lângă docuri și sorbeam o cană cu cidru de mere. Nu mai eram îngrijorat că niște ucigași plătiți aveau să-mi sară în spate. Totuși, stăteam cu spatele la perete fără să scap ușa din ochi.

Ziua de ieri mă lăsase atât de zdruncinat pentru că nu fusesem pregătit pentru asta. În Bobcatran trăiam zi după zi cu teama că oamenii vor încerca să mă omoare. Atmosfera civilizată a

Universității mă atrăsese spre un fals sentiment de siguranță. Acum un an nu m-ar fi luat nimeni prin surprindere.

Cu siguranță, nu aș fi fost surprins de atac în sine.

Cu greu câștigatele mele instincte din Bobcatran îmi cereau să fug. Părăsește acest loc. Lasă-l pe Ambrose și vendeta lui departe în urmă.

Dar acelei bucați sălbatică din mine îi pasă doar de siguranța mea. Nu avea niciun plan de viață. Nu puteam să plec. Investisem prea mult aici. Studiile mele. Speranțele mele deșarte de a obține un patron și tot mai deșartele mele speranțe de a pătrunde în Arhivă. Puținii și prețioșii mei prieteni. Denna...

Marinari și muncitori la docuri începură să se strecoare înăuntru pentru micul dejun, și în curând camera se umplu de zgomotul moale al conversației. Am auzit un dangăt nedeslușit în depărtare și mi-am dat seama că tura mea în Clinică avea să înceapă într-o oră. Arwyl îmi va observa absența, și nu obișnuia să fie iertător cu asemenea lucruri. Am luptat cu impulsul de a da fuga înapoi la Universitate. Era bine știut faptul că studenții absenți erau pedepsiți cu mărirea taxelor de studiu pentru trimestrul următor.

Ca să îmi ocup timpul cât meditam la situația mea, am luat pelerina și acul cu ață. Noaptea trecută cuțitul o tăiasse curat, cam cât două palme în lungime. Am început să o cos, făcând cusături mici astfel încât tăietura să nu fie evidentă.

Cât mâinile-mi lucrau, mintea îmi rătăcea. Puteam să îl înfrunt pe Ambrose? Să îl ameninț? Puțin probabil. Știa că nu pot să aduc dovezi împotriva lui. Dar poate că aș reuși să-i conving pe câțiva dintre magiștri spunându-le ce s-a întâmplat cu adevărat.

Kilvin ar fi indignat gândindu-se la ucigași plătiți care să folosească o busolă simpatetică, poate chiar și Arwyl...

— ...Ardea cu foc albastru. Toți morți, aruncați care-ncotro ca niște păpuși de cârpe și casa se năruia în jurul lor. Sper să nu mai văd locul ăla cât oi trăi. Atâta îți spun cu mâna pe inimă.

Mi-am înțepat degetul când urechile auziră discuția ce venea de undeva din întunericul ce învăluia camera.

Câteva mese mai departe, doi bărbați beau bere. Unul din ei era înalt și cu început de chelie, celălalt era gras și cu barbă roșie.

— Ești o babă, răsese grasul. Ai asculta orice bârfă.

Bărbatul înalt dădu din cap sumbru.

— Eram în tavernă când au venit cu veștile. Adunau oameni în căruță ca să meargă după trupuri. Toți nuntașii erau morți ca pielea de bătut. Peste treizeci de oameni înjunghiați ca animalele și locul ars din temelie de foc albastru. Și nu a fost ultima ciudățenie din ce-am...

Omul își domoli vocea și am pierdut restul în gălăgia generală a camerei.

Gâtul îmi era uscat, așa că am înghițit. Am legat încet ultima cusătură de pe mantie și am pus-o jos. Am zărit cu coada ochiului degetul sângerând și, dus pe gânduri, l-am băgat în gură. Am luat o gură adâncă de aer. Am luat o gură din băutură.

Apoi m-am dus la masă unde cei doi bărbați stăteau de vorbă.

— Nu cumva să fi venit domniile voastre în jos pe râu?

Cei doi mă priviră, evident iritați că mă băgasem peste ei.

Făcusem greșeala să-i numesc „domnii“, ar fi trebuit să le spun băieți, tovarăși. Cheliosul dădu din cap.

— Ați venit pe drumul dinspre Măduvă? am întrebat, alegând un oraș din nord la întâmplare.

— Nu, spuse grasul. Venim din Trebon.

— Vai, Doamne. Minteă îmi alerga după o minciună plauzibilă. Am rude prin acele părți. Aveam de gând să le vizitez.

Minteă mi se golise încercând să găsesc o cale prin care să îi cer detaliile povestirii auzite.

Palmele îmi erau asudate.

— Se pregătesc pentru sărbătoarea recoltei sau am ratat deja festivalul? am încheiat jalnic.

— Sunt încă în pregătiri, spuse cheliosul și își întoarse umărul spre mine cu un gest pronunțat.

— Am auzit despre o nuntă de prin acele părți, unde au fost niște probleme.

Chelul întoarse privirea către mine.

— Ei bine, nu știu cum de ai auzit asta. Despre astea am aflat ieri-noapte, iar noi am debarcat acum zece minute, rosti apăsător și-mi aruncă o privire rece. Nu știu ce gogoși vrei să ne vinzi, băiete. Nu cumpăr. Dispari sau te snopesc.

M-am întors la locul meu, știind că mi-am dat cu stângul în dreptul. M-am așezat, apăsându-mi palmele pe masă ca să le opresc din tremurat. Un grup de oameni uciși cu brutalitate. Foc albastru. Ciudățenii...

Chandrieni.

Acum nicio zi Chandrienii dăduseră iama în Trebon.

Mi-am terminat băutura mai mult din inerție, apoi m-am ridicat și am mers la bar.

Mi-am dat repede seama care era realitatea situației.

După toți acești ani, aveam în sfârșit ocazia să aflu ceva despre Chandrieni. Și nu doar o descriere stearpă dintre paginile unei cărți din Arhivă. Aveam ocazia să le văd roadele muncii cu propriii ochi. Era o ocazie cu care poate nu aveam să mă mai întâlnesc.

Dar trebuia să ajung în Trebon cât mai repede, cât timp totul era proaspăt în mințile oamenilor. Înainte ca oamenii curioși sau superstițioși de acolo să distrugă până și ultimele urme de dovezi. Nu știam la ce să mă aștept că voi găsi acolo, dar orice aș avea de descoperit era mai mult decât ce cunoșteam acum. Și de era să am o șansă să găsesc ceva folositor, ar trebui să ajung acolo cât mai curând. Astăzi.

Mușterii de dimineață o țineau pe hangiță ocupată, așa că a trebuit să pun un șfanț pe bar pentru a-i atrage atenția. După plata pentru o cameră noaptea trecută și pentru mic dejun și o baie în dimineața asta, șfanțul devenise o parte sănătoasă a averii mele lumești, așa că am ținut degetul apăsător pe el.

— Cu ce te servesc? întrebă, venind înspre mine.

— Cât de departe e până în Trebon? am întrebat.

— În susul râului? Câteva zile.

— N-am întrebat cât de mult îmi ia. Vreau să știu cât de *departe...* am spus, apăsând ultimul cuvânt.

— Nu te rățoi, spuse ea, ștergându-și mâinile de șorțul murdar. Pe râu ai de mers cam patruzeci de leghe. Ar putea ține mai mult de două zile. Depinde dacă ești pe barjă sau pe barcă cu pânze, și de vreme.

— Cât de departe pe drum? am întrebat.

— Bate-mă de știu, bodogăni ea și strigă peste bar: Rudd, cât e până-n Trebon pe drum?

— Trei sau patru zile, spuse un bărbat asprit fără a-și lua privirea de la halba lui.

— Am întrebat cât de departe, se răsti ea. E mai mult decât pe râu?

— Ba bine că nu. Cam douăzeci și cinci de leghe pe drum. Și un drum greu, la deal în sus.

Pe toți zeii, cine mai măsoară în leghe în vremurile noastre? După locul de baștină al omului, o leghe putea fi oricât între doi și trei kilometri și jumătate. Tatăl meu spunea mereu că o leghe nu e cu adevărat o unitate de măsură, doar o cale prin care țăranii aproximau vag distanța în capul lor.

Cu toate astea, îmi dădu de înțeles că Trebon era undeva între cincizeci și optzeci de kilometri spre nord. Era probabil mai sănătos să presupun ce e mai rău, cel puțin șaptezeci de kilometri.

De dincolo de bar femeia se întoarse din nou spre mine.

— Asta e, acum știi. Acum te pot servi cu ceva?

— Am nevoie de un burduf, dacă aveți unul, și dacă nu, o sticlă cu apă. Și niște mâncare pentru drum. Cârnaf afumat, brânză, pâine...

— Mere? întrebă ea. Dimineața asta am niște mere roșii foarte bune. Bune de drum.

Am încuviințat.

— Și orice aveți de-i bun de drum și ieftin.

— Cu un șfanț nu ajungi departe... spuse ea privind jos pe bar.

Mi-am luat punga și am fost surprins să găsesc patru șfanți și un bănuț de aramă pe care nu îi băgasem în seamă. Devenisem deodată bogat.

Mi-a cules banii și a mers din nou în bucătărie.

Mi-am înfrânt șocul de moment că mă găseam din nou sărac și mi-am făcut în minte o listă rapidă a lucrurilor avute în raniță.

Femeia se întoarse cu două pâini, un cârnaf gros și tare mirosind a usturoi, o bucată de brânză mică în ceară, o sticlă de apă, o mână sănătoasă de mere roșii minunate și un săculeț de morcovi și cartofi. I-am mulțumit amabil și am umplut ranița.

Cam o sută de kilometri. Aș putea ajunge astăzi dacă aș avea un cal bun. Dar caii buni costă bani...

Când am bătut la ușa lui Devi, mirosul rânced de grăsime îmi înțepa deja nările. Am așteptat un minut, luptându-mă cu nerăbdarea. Nu știam dacă Devi era trează la o oră atât de timpurie, dar era un risc pe care trebuia să îl asum.

Devi deschise ușa și îmi aruncă un zâmbet.

— Măi să fie, ce surpriză plăcută, spuse și deschise ușa mai mult. Vino înăuntru. Stai jos.

I-am trimis cel mai frumos zâmbet pe care-l puteam scoate pe buze.

— Devi, eu doar...

Se încruntă.

— Vino înăuntru, spuse hotărâtă. Nu discut afaceri pe prispă.

Am intrat înăuntru, iar ea închise ușa în urma mea.

— Ia un loc. Asta dacă nu îți place mai mult să te întinzi, făcu un semn ghiduş spre patul uriaş cu baldachin din colțul camerei. Nu ți-ar veni să crezi ce poveste am auzit dimineața asta, spuse ea cu o urmă de râs în voce.

În ciuda agitației pe care o simțeam, m-am forțat să mă calmez. Devi nu era genul pe care să o grăbești, iar dacă aș fi încercat, doar s-ar fi enervat.

— Ce ai auzit?

Se așeză pe partea ei de birou și își împreună palmele.

— Aparent noaptea trecută doi nemernici au încercat să uşureze un tânăr student de pungă. Spre disperarea lor, s-a dovedit că tânărul era Taborlin în devenire. A chemat foc și fulgere asupra lor. Pe unul l-a orbit și pe celălalt l-a pălit atât de strașnic că încă nu s-a trezit.

Am stat liniștit pentru moment, încercând să digerez informația.

Acum o oră, ar fi fost cea mai bună veste pe care puteam să o aud. Acum nu era mai mult decât un nimic. Totuși, în ciuda importanței misiunii mele, nu puteam să ignor șansa de a strânge informații despre ce mi se petrecuse ieri.

— Nu aveau de gând doar să mă jefuiască.

— Știam că ești tu! spuse Devi râzând. Nu știau nimic despre el în afară de faptul că era roșcat. Dar asta a fost suficient pentru mine.

— L-am orbit cu adevărat? Și celălalt încă nu e treaz?

— Sincer nu știu, recunoscui Devi. Veștile circulă repede printre oamenii fără de căpătâi ca noi, dar sunt bârfe în mare parte.

Mintea mi se învârtea repede după un plan nou.

— Te-ar supăra dacă ai răspândi o mică bârfă de-a ta?

— Depinde, spuse ea cu un zâmbet păcătos. E al naibii de interesant?

— Amintește-mi numele, ca din întâmplare. Dă-le de înțeles exact cine a fost. Dă-le de înțeles că sunt nebun de legat și că am să-i omor pe toți cei care vin după mine. Am să-i omor pe cei care vin după mine, pe complici, familiile lor, orășeniile lor, pe toți.

Expresia fericită a lui Devi se stinse lăsând loc pentru ceva ce aducea a silă.

— Puțin cam sumbru, nu crezi? Îmi place că ții la punga ta și nu e ca și cum n-aș avea interesul să fie așa, spuse ea cu un zâmbet jucăuș. Dar nu e...

— Nu erau hoți. Au fost plătiți să mă ucidă.

Devi îmi oferii o privire neîncrezătoare. Am tras de colțul cămășii, cu gândul să îi arăt bandajul.

— Vorbesc serios. Îți pot arăta unde unul din ei m-a tăiat înainte să scap.

Încruntându-se, se ridică în picioare și dădu colțul biroului spre mine.

— Ei bine, arată-mi.

Am ezitat, apoi m-am gândit că ar fi mai bine să îi fac pe plac, cât mai aveam de cerut favoruri. Mi-am dat cămașa jos și am pus-o pe birou.

— Bandajul e murdar, scapă de el, spuse de parcă era o ofensă personală.

Merse la dulapul din fundul camerei și se întoarse cu o trusă de tămăduitor și cu un lighean. Își spală mâinile, apoi se uită la rană.

— Nici măcar nu te-ai cusut, spuse fără a-i veni să-și creadă ochilor.

— Am fost prea ocupat, fugind mâncând pământul și ascunzându-mă toată noaptea.

Nu mă băgă în seamă și se puse să îmi curețe rana cu o eficiență imperturbabilă, care îmi dădu de înțeles că studiasse în Clinică.

— E murdară, dar nu adâncă. În unele locuri, nici n-a apucat să treacă de piele. Se ridică și începu să scotocească prin geantă. Tot vei avea nevoie de cusături.

— Le-aș fi făcut singur, dar...

— ...Dar ești un idiot care nici măcar nu s-a deranjat să-și curețe rana. Dacă s-ar infecta, ți-ai merita soarta.

Termină de curățat rana și își spală mâinile în vas.

— Vreau să știi că fac asta pentru că am o simpatie pentru băieții drăguți, cei săraci cu mintea și pentru cei care îmi datorează bani. Încerc să-mi protejez investițiile.

— Da, doamnă.

Am strâns din dinți când mă unse cu antiseptic.

— Și eu care credeam că nu poți sângera. Încă o legendă ce se dovedește falsă.

— Că tot vorbim de asta...

Încercând să mă mișc cât mai puțin, m-am întins să iau cartea din raniță și am pus-o pe masă.

— Ți-am adus înapoi *Obiceiurile de împerechere ale draculusului comun*. Ai avut dreptate, gravurile au făcut tot deliciul.

— Știam că o să-ți placă.

Urmă un moment de tăcere, în care începu să mă coasă. Când vorbi din nou, aproape toată candoarea din voce dispăruse.

— Kvothe, *chiar* crezi că erau puși să te omoare?

— Aveau o busolă simpatetică și puțin păr de-al meu. Așa știau că sunt roșcat.

— Doamne, Kilvin ar face spume la gură, spuse ea dând din cap. Ești sigur că nu erau plătiți doar ca să te sperie? Să te scărmănească puțin, să-ți știi lungul nasului? spuse ea oprindu-se din lucru și ridicând privirea în sus la mine. Nu ai fost un nătărău să împrumuți bani de la Heffron și de la băieții lui, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Devi, ești singura căreia îi dau voie să îmi ciugulească oasele, i-am zâmbit eu. De fapt, pentru asta am dat pe la tine azi...

— Săraca de mine, credeam că-ți place compania mea. Lasă-mă să termin mai întâi, spuse cu o urmă de iritare în voce și se întoarse la cusut.

Pentru o clipă lungă m-am gândit la vorbele ei. Lunganul spusese „hai să-l facem“, ceea ce putea însemna multe lucruri.

— Se poate să nu fi încercat să mă omoare, am recunoscut. Totuși, avea un cuțit. Nu ai nevoie de un cuțit dacă vrei să îi dai cuiva o bătaie.

— Nici eu nu am nevoie de sângele oamenilor ca să îi fac să-și țină minte datoriile, pufni Devi din nas, dar cu siguranță ajută.

M-am pus pe gânduri în timp ce ea sfârși ultimele cusături și începu să mă bandajeze ca nou. Poate că fusese o simplă bătaie. Un mesaj anonim de la Ambrose spunându-mi să-mi văd de lungul nasului. Poate că fusese o simplă tentativă de intimidare. Am oftat, încercând să nu mă mișc atât de mult.

— Mi-ar plăcea să cred asta, dar sincer nu cred că este cazul. Cred că erau puși pe fapte mari. Așa am simțit.

Expresia ei deveni dintr-odată gravă.

— Dacă așa stau lucrurile, am să răspândesc puțin vorba. Nu știu ce să zic despre partea cu omorâtul orătăniilor, dar pot să arunc câteva vorbe în moara de zvonuri, așa încât oricine să se gândească mai bine înainte să vină după tine. De fapt, după noaptea trecută, deja se gândesc ei mai bine. Chestia asta îi va face să se gândească și mai bine, chicoti ea gutural.

— Îți sunt recunoscător.

— Nicio problemă, spuse ea expeditiv în timp ce se ridică și își scutură genunchii. O mică favoare ca să-mi ajut un prieten.

Își spală mâinile în vas, apoi le șterse neglijent de cămașă.

— Să te aud, spuse ea în timp ce se așeză în spatele biroului cu un aer formal.

— Am nevoie de un cal rapid.

— Pleci din oraș? ridică ea din sprânceană. Nu mi-ai dat de înțeles că ai fi genul de individ care fuge de probleme.

— Nu fug. Dar trebuie să ajung repede undeva în apropiere, să fac mai bine de o sută de kilometri până puțin după-amiază.

Devi ridică din sprâncene.

— Un cal capabil de o asemenea călătorie are să te coste. De ce nu mergi cu poștalionul? Ai schimba cu cai odihniți până ajungi acolo. Mai rapid și mai ieftin.

— Poștalionul nu merge încotro mă îndrept. Trebuie s-o iau în susul râului și apoi printre dealuri. Un târg mic numit Trebon.

— În regulă. De cât ai nevoie?

— Am nevoie de un cal rapid fără multă târguială. Și bani de cazare, masă, poate și de mită... Douăzeci de talanți.

Devi izbucni în râs, apoi își veni în fire acoperindu-și gura cu mâna.

— Îmi pare rău, dar nu. Oi fi având eu o slăbiciune pentru tineri fermecători ca tine, dar nu mă leg la cap cu așa ceva.

— Am lăuta, am spus, împingând tocul cu piciorul. Pe post de zălog. Plus tot ce am aici.

Mi-am pus ranița pe birou.

Devi trase aer în piept, ca și cum avea de gând să mă refuze, apoi ridică din umeri și începu să scormonească prin raniță. Scoase volumul meu de *Retică și Logică* și, un moment mai târziu, lampa mea simpatetică cu mâner.

— Hopa, spuse ea curioasă, apăsând pe întrerupător și proiectând lumina către perete. Interesantă găselniță.

— Orice în afară de lampă. I-am promis lui Kilvin că nu am s-o vând oricare-ar fi. Mi-am dat cuvântul.

Se uită la mine cu sinceritate.

— Ai auzit vreodată expresia: cerșetorii nu fac mofturi?

— Mi-am dat cuvântul de onoare, am repetat.

Mi-am desfăcut naiul măiestriei de pe mantie și l-am așezat pe birou lângă *Retică și Logică*.

— Nu dai ușor peste așa ceva, știi asta.

Devi se uită la lăută, la carte și la insignă, și scoase un oftat lung și domol.

— Kvothe, îmi dau seama că e important pentru tine, dar nu pot să risc. Nu faci atâția bani. Abia de o poți scoate la capăt cu cei patru talanți pe care mi-i datorezi deja.

Erau vorbe usturătoare, în mare parte pentru că erau adevărate. Devi se gândi mai bine, apoi scutură din cap hotărât.

— Nu, doar dobânda... În două luni mi-ai datora peste treizeci și cinci de talanți.

— Sau ceva cu aceeași valoare la schimb.

— Și ce crezi că ai în valoare de treizeci și cinci de talanți? zâmbi ea curtenitor.

— Acces în Arhivă, pentru tine.

Devi se așeză, cu zâmbetul ironic încremenit pe față.

— Minți.

— Știi că mai e o cale înăuntru. Încă nu am găsit-o, dar am s-o fac.

— Cam multe *dacă*.

Devi vorbea pe ton sceptic. Dar ochii îi erau plini de ceva mai mult decât simpla dorință. Era ceva asemănător cu foamea, cu patima. Simțeam că dorea să intre în Arhivă la fel de mult ca mine. Poate chiar mai mult.

— Asta e oferta mea. Dacă îți pot da banii înapoi, o voi face. Dacă nu, atunci când găsesc calea în Arhivă, am să-ți dau de știre.

Devi privi spre tavan, ca și cum calcula o sumedenie de probabilități.

— Cu lucruri de genul ăsta ca garanție și cu perspectiva accesului în Arhivă, îți pot împrumuta vreo doisprezece talanți.

M-am ridicat și mi-am aruncat ranița peste umăr.

— Îmi pare rău, dar acum nu ne tânguim. Doar îți spun care sunt termenii împrumutului tău, am zâmbit cu tâlc. Fie douăzeci de talanți, fie nimic. Îmi pare rău că nu ți-am spus clar de la început.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU – Stranie atracție

Trei minute mai târziu, am intrat pe ușa celui mai apropiat loc unde se vindeau cai. Un ceald bine îmbrăcat îmi zâmbi și-mi veni în întâmpinare.

— A, tinere domn, spuse, întinzând mâna. Numele meu e Kaerva. Pot să întreb...

— Am nevoie de un cal, am spus, strângându-i mâna în grabă. Sănătos, odihnit și bine hrănit. Unul care să reziste la șase ore de drum încontinuu.

— Desigur, desigur, spuse Kaerva, frecându-și mâinile și încuviințând. Toate lucrurile sunt posibile cu voia Domnului. Aș fi încântat să...

— Ascultă, l-am întrerupt din nou. Sunt în grabă, așa că sărim peste tatonări. Eu n-am să mă prefac neinteresat. Tu n-ai să-mi irosești timpul cu o paradă de mârțoage. Dacă n-am cumpărat un cal în zece minute, plec și iau unul de altundeva. *Lhinsatva?*

Cealdului nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Domnule, cumpărarea unui cal nu trebuie niciodată grăbită. Nu ți-ai alege o nevestă în zece minute și pe drum un cal e mai important decât o nevestă, zâmbi el. Până și Domnul însuși nu...

I-am tăiat vorba din nou:

— Nu Domnul cumpără un cal de la tine, ci eu.

Cealdul uscățiv se opri să-și adune gândurile.

— Bine, spuse el cu glas scăzut, mai mult pentru el. *Lhin*, vino să vezi ce avem.

Mă conduse în fața grajdurilor, la un mic țarc. Arătă spre marginea gardului.

— Iapa aceea pătată e mai tare pe picioare decât mulți cai. Te va duce...

Nu l-am băgat în seamă și mi-am plimbat privirea peste cele șase mârțoage care stăteau leneș în țarc. Deși nu aveam nici mijloacele, nici motiv să țin un cal, deosebeam unul bun de unul prost și nimic din ce vedeam acolo nu era nici pe departe bun pentru ce aveam eu nevoie.

Vedeți voi, membrii unei trupe călătoare trăiesc și mor în funcție de caii care le trag căruțele, iar părinții mei nu neglijară să mă educe în această privință. Până să fac opt ani, deja știam să estimez cât de bun era un cal. Orașenii încercau mereu să ne vândă gloabe pe jumătate moarte, știind că până să ne descoperim greșeala am fi fost la zile depărtare. Un om care i-ar fi vândut un cal bolnav unui vecin ar fi avut mari necazuri, dar ce ar fi fost rău în a trage pe sfoară un ruh murdar și necinstit?

M-am întors încruntat spre negustor.

— Tocmai mi-ai irosit două minute prețioase din timp, deci nu cred că m-ai înțeles prea bine. Lasă-mă să-ți explic cât mai simplu posibil. Am nevoie de un cal rapid gata să fie călărit astăzi. Pentru așa ceva, îți plătesc pe loc, în bani peșin și fără să mă plâng.

Am ridicat punga doldora de bani și am scuturat-o, știind că are să recunoască zornăitul de argint cealdic.

— Dacă-mi vinzi un cal care pierde o potcoavă sau începe să șchiopăteze, sau se sperie de umbre, voi rata o ocazie foarte importantă pentru mine. O ocazie cu care n-am să mă mai întâlnesc. Dacă așa ceva se întâmplă, nu mă întorc să-mi cer banii înapoi. Nu fac plângere la șerif. Am să mă întorc în Imre în chiar seara asta și am să-ți dau foc la casă. Apoi, când ai să ieși în fugă pe ușă, în pijamale, te omor, te frig la proțap și te mănânc. Chiar acolo, de față cu toți vecinii tăi.

L-am privit sumbru.

— Asta e afacerea pe care o propun, Kaerva. Dacă nu-ți convine, spune-mi și caut în altă parte. Altfel, lasă-mă cu gloabele și arată-mi un cal adevărat.

Cealdul cel scund se uită la mine mai degrabă uimit decât îngrozit. Vedeam că încerca să înțeleagă situația. Probabil credea că sunt fie dus cu pluta, fie fiul unui nobil de vază. Sau ambele.

— Foarte bine, spuse el, lăsând la o parte glasul mios. Cât drum vrei să faci azi?

— Mult. Peste o sută de kilometri într-o zi. Pe drumuri de țară.

— Ai nevoie și de șa, și hamuri?

— Da. Nimic pretențios. Nimic nou.

Bărbatul răsuflă adânc.

— Bine, și cât ești dispus să cheltuiești?

Am clătinat din cap, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Arată-mi calul și cere-mi un preț. Un vaulder ar fi numai bun. Nu-i nimic dacă e puțin năvălaș, atâta vreme cât are rezistență. Chiar și o corcitură de vaulder e bună, sau un cal din rasa khershaen.

Kaerva încuviință și mă conduse spre ușile largi ale grajdului.

— Am un khershaen. Unul pur-sânge, spuse el și făcu semn către unul dintre argați. Adu-l pe prietenul nostru negru, repede.

Băiatul țâșni în grajd. Negustorul se întoarse spre mine.

— E un animal superb. L-am încercat înainte să-l cumpăr, doar ca să mă asigur. A făcut doi kilometri în galop și abia dacă a asudat. Are un pas mai lin decât orice alt cal pe care l-am călărit și nu aş minți-o pe domnia voastră despre așa ceva.

Am încuviințat. Un khershaen pur-sânge era exact ce aveam nevoie. Avea o duranță legendară, dar și un preț pe măsură. Un asemenea cal bine dresat valora bine peste zece talanți.

— Cât ceri pe el?

— Vreau două mărci de aur, spuse fără urmă de ezitare sau târguială în voce.

Tehlu milostiv, douăzeci de talanți. Ar fi trebui să aibă potcoave de argint ca să merite atât.

— Kaerva, nu am chef să mă târguiesc cu tine.

— Domnia ta mi-a atras atenția despre asta. Îți spun sincer prețul. Ai să vezi de ce.

Băiatul ieși în grabă din grajd, trăgând de hățuri un monstru de cal. Înalt de cel puțin optsprezece palme, cu capul ridicat mândru și negru de la nas până-n vârful cozii.

— Îi place să alerge, spuse Kaerva cu afecțiune sinceră și își trecu mâna pe gâtul neted și negru al calului. Și uită-te la culoare. Nici măcar o mustață albă și de aceea valorează douăzeci de talanți.

— Nu-mi pasă de culoare, am spus în timp ce mă uitam după semne de răni sau bătrânețe.

N-am găsit nimic. Era lucios, tânăr, în putere.

— Trebuie doar să meargă repede.

— Înțeleg, spuse el spășit. Dar nu pot să ignor culoarea. Dacă aștept un răstimp sau două, vreun nobil tânăr îl cumpără doar pentru cum arată.

Știam că avea dreptate.

— Are un nume? l-am întrebat, în vreme că mă apropiam încet de armăsar, lăsându-l să-mi miroasă mâinile și să se obișnuiască cu mine. Târguielile pot fi grăbite, dar nu și câștigarea încrederii unui cal. Doar un prost se grăbește să încalce un khershaen tânăr și focos.

— Nici unul care să-i fi rămas.

— Cum te cheamă, băiete? am întrebat blând, ca să-l obișnuiesc cu vocea mea.

Îmi adulmecă delicat mâna, urmărindu-mă atent cu un ochi mare, inteligent. Nu se dădu înapoi, dar nici nu era foarte calm. Am continuat să-i vorbesc pe măsură ce mă apropiam, sperând să se relaxeze la sunetul vocii mele.

— Meriți un nume bun. N-aș vrea să văd că vreun pui de bogătaș care se crede deștept nevoie mare îți dă un nume tâmpit, ca Miezdеноapte sau Funingine, sau Codiță.

M-am apropiat și i-am pus mâna pe gât. Pielea îi tresări, dar nu se trase înapoi. Trebuia să fiu sigur de temperamentul lui la fel de mult ca de rezistență. Nu-mi permiteam riscul să sar în cârca unui cal capricios.

— Unii, care mai au o brumă de minte, ți-ar spune Smoală sau Tăciune, nume de rău-augur. Sau Ardzie, un nume cam sedentar. Ferească cerul să-ți spună Negruț, un nume mai nepotrivit pentru un prinț ca tine nici că s-ar putea.

Tatăl meu obișnuia să vorbească așa cu caii noi, într-un fel de litanie ce avea darul să-i liniștească. I-am mângâiat gâtul, continuând să-i vorbesc fără să mă gândesc la ce spuneam. Nu cuvintele contează pentru un cal, ci tonul vocii.

— Vii de departe. Ar trebui să ai un nume mândru, ca oamenii să nu te creadă de obârșie joasă. Vechiul tău stăpân era ceald? *Ve vanaloi. Tu teriam keta. Palan te?*

Am simțit cum se relaxă puțin la auzul unei limbi familiare. M-am dus pe cealaltă parte, încă uitându-mă atent la el și lăsându-l să se obișnuiască cu prezența mea.

— *Tu Ketha?* l-am întrebat. *Să fii cărbune? Tu mahne? Să fii umbră?*

Voiam să-i spun amurg, dar nu-mi venea în minte cuvântul siarez pentru asta. În loc să mă opresc, am ținut-o tot înainte uitându-mă să văd dacă avea copitele ciobite sau crăpate.

— *Tu Keth-Selhan? Ești prima noapte?*

Armăsarul vânjos își coborî capul și își frecă nasul de mâna mea.

— Îți place numele ăsta, nu? am întrebat râzând puțin, căci știam că adulmecase mirosul de mere uscate pe care le aveam într-unul din buzunarele mantiei.

Cel mai important lucru era că acum mă recunoștea. Dacă nu se sfia să mă adulmece de mâncare, ne-am fi înțeles și pentru o zi de călărit.

— Keth-Selhan pare un nume potrivit, am spus, întorcându-mă spre Kaerva. Altceva ce-ar trebui să știi?

Kaerva părea tulburat.

— Se teme puțin să o ia la dreapta.

— Puțin.

— Doar puțin. Evident că e posibil să se sperie de lucruri care vin pe partea aceea, dar nu l-am văzut să o facă.

— Cum e dresat? La frâu din scurt sau pentru călătorie?

— Scurt.

— Bine. Mai avem un minut să batem palma. E un animal bun, dar nu plătesc douăzeci de talanți pe el.

Am vorbit cu siguranță în glas, dar fără cea mai mică speranță în inimă. Era un animal superb și numai pielea neagră îl făcea să valoreze douăzeci de talanți. Totuși, speram să-l iau cumva la nouăsprezece. Măcar așa aș fi avut bani de masă și cazare în Trebon.

— Fie, spuse Kaerva. Șaisprezece.

Numai anii de pregătire pentru scenă mă împiedicară să fac ochii cât cepele la o scădere atât de dramatică a prețului.

— Cincisprezece, am spus, prefăcându-mă iritat. Și asta include șa, frâu și o desagă de ovăz.

Am început să-mi scot banii din pungă ca și cum înțelegerea era deja terminată. De necrezut, dar Kaerva încuviință și își chemă un ajutor să aducă harnașamentul. Am numărat banii în mâna lui Kaerva

în timp ce ajutorul lui înșeau armăsarul. Cealdul părea să se ferească să-mi întâlnească privirea.

Dacă nu știam atâtea despre cai, aș fi crezut că sunt tras pe sfoară. Poate că armăsarul era furat sau omul avea nevoie disperată de bani.

Oricare-ar fi fost motivul, nu-mi păsa. Era și cazul să mai am noroc. Mai presus de toate, asta însemna că puteam să revând calul pentru puțin profit când aveam să ajung în Trebon. Sincer, eram nevoit să-l vând cât mai repede, chiar dacă era să pierd bani la înțelegere. Nu-mi permiteam să-l țin.

Mi-am legat ranița de o desagă, am verificat chinga și scările, apoi m-am suit în spatele lui Keth-Selhan. Calul o luă puțin spre dreapta, dornic să o ia la galop. Nu era singurul. Am dat din frâie și duși am fost.

Majoritatea problemelor cu caii nu au legătură cu caii înșiși. Se trag de la ignoranța călăreților, care îi potcovesc rău, nu știu cum să îi înșeueze, îi hrănesc prost, ca mai apoi să se plângă că li s-a vândut o gloabă pe jumătate șchioapă, adusă de spinare și cu năravuri.

Cunoșteam totul despre cai. Părinții mei mă învățaseră cum să-i călăresc și cum să le port de grijă. Deși avusem mai mult de-a face cu rase mai solide, crescute să tragă, și nu să alerge, știam cum să acopăr o distanță mare în cel mai scurt timp posibil.

Când se grăbesc, mulți oameni își îmboldesc caii mult prea devreme. O iau direct la galop, apoi se trezesc cu un cal șchiop sau mort de oboseală în nici măcar o oră. Dobitocie curată. Numai un nemernic își tratează calul astfel.

Dar, de e să fiu sincer pe de-a întregul, l-aș fi călărit pe Keth-Selhan până își dădea duhul dacă așa aș fi ajuns la timp în Trebon. Mai am momente când sunt dispus să fiu un ticălos. Aș fi omorât zeci de cai dacă asta m-ar fi ajutat să obțin mai multe informații despre Chandrieni și de ce mi-au ucis părinții.

Însă, la urma urmei, nu avea rost să gândesc astfel. Un cal mort nu m-ar fi dus în Trebon. Doar unul viu. Așa că l-am ținut pe Keth-Selhan la pas, ca să-l încălzesc puțin. Abia aștepta să meargă mai repede, probabil simțindu-mi propria nerăbdare și asta nu ar fi fost o problemă dacă trebuia să mergem câțiva kilometri. Dar trebuia să mă

ducă în spinare pentru cel puțin optzeci, poate chiar o sută, iar asta însemna să am răbdare.

După vreun kilometru, l-am îmboldit la trap. Mersul său era lin, chiar și pentru un khershaen, dar trapul te zgâlțâie orice-ar fi și simțeam cum mi se întind noile copci. L-am pus la un mic galop pentru încă doi kilometri. Abia după șase-șapte kilometri depărtare de Imre și când am ajuns pe o fâșie dreaptă și netedă de drum, l-am îmboldit la un galop sănătos.

Cum i se dădu în sfârșit șansa să alerge, țâșni ca o săgeată. Soarele tocmai mistuise roua dimineții și țăranii care secerau grâul și orzul de pe holde se opreau să ne privească atunci când treceam ca fulgerul. Keth-Selhan era atât de iute că vântul îmi dădu mantia pe spate, desfășurând-o ca pe un steag. În ciuda faptului că probabil arătam ca un erou din povești, nu trecu mult până să mă simt sugrumat, așa că mi-am dat jos mantia și am băgat-o într-o desagă.

Când am ajuns într-un crâng, l-am adus pe Selhan la trap. Așa se mai odihnea și el puțin și nu riscam să luăm un colț și să dăm peste un copac căzut sau peste o căruță. Când am ieșit pe pășune și puteam să văd drumul bine, i-am dat din nou bice și aproape că am zburat.

După o oră și jumătate, Selhan asuda și răsufla greu, dar tot se ținea mai bine ca mine. Picioarele parcă-mi erau din cauciuc. Eram tânăr și în toate puterile, dar nu mai călărisem de ani buni. Călăritul folosește alți mușchi decât mersul pe jos și a călări un cal în galop e la fel de greu ca a fugi dacă nu vrei să-ți faci calul să depună efort dublu pe fiecare kilometru.

Să spunem doar că am fost recunoscător când am dat peste următorul crâng. Am sărit din șar și am mers pe lângă armăsar, dându-ne amândurora o pauză binemeritată. Am tăiat un măr în două și i-am dat lui bucata mai mare. Socoteam că făcusem deja cam cincizeci de kilometri și soarele încă nu era la zenit.

— Până aici a fost ușor, i-am spus, mângâindu-l cu drag pe gât. Vai, dar frumos mai ești! Încă n-ai obosit nici pe jumătate, nu-i așa?

Am mers vreme de vreo zece minute, apoi am avut noroc să dăm peste un mic pârau cu un pod de lemn trecând peste. L-am lăsat să bea apă aproape un minut, după care l-am tras ca să nu bea prea mult.

Apoi am încălecat și l-am dus treptat până la galop. Picioarele îmi ardeau și mă dureau peste tot cât mă aplecam pe gâtul lui. Bătaia copitelor era ca un contrapunct la cântecul lent al vântului ce-mi ardea fără răgaz pe la urechi.

Prima problemă apărui cam peste o oră, când a trebuit să traversăm un pârâu mai lat. Apa nu era repede sau adâncă, dar am preferat să dau șaua de pe el și să car totul în spate decât să risc să se ude. Nu puteam să-l călăresc ore în șir cu un harnașament umed.

Pe cealaltă parte a pârâului l-am uscat cu pătura și l-am înșeuat. Totul îmi luă o jumătate de oră, ceea ce însemna că nu mai era doar odihnit, ci se cam răcise, așa că a trebuit să-l încălzesc cu încetul, de la mers la pas la trap și la un galop ușor. Pârâul acela m-a costat cam o oră cu totul. Eram îngrijorat că, dacă mai dădeam de unul, lui Selhan i-ar intra frigul în mușchi. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, nici Tehlu însuși nu l-ar mai fi făcut să galopeze.

După o oră, am trecut printr-un mic târg, cu nu mai mult de o biserică și o cârciumă, care se întâmplau să se afle una lângă alta. M-am oprit îndeajuns să-l las pe Selhan să bea dintr-o troacă. Mi-am întins brațele amorțite și m-am uitat neliniștit la soare.

După aceea, câmpurile și fermele deveniră din ce în ce mai puține și mai răsfirate. Copacii, în schimb, erau tot mai mulți și mai denși. Drumul se îngustă și nu era în stare bună, pe alocuri pietros, pe altele mâlos. Înaintam din ce în ce mai anevoios. Dar, între noi fie vorba, nici eu, nici Keth-Selhan nu prea mai aveam forță pentru galop.

Am mai dat de un pârâu care tăia drumul. Apa nu ajungea nici până la genunchi, dar avea un miros înțepător, neplăcut, din care mi-am dat seama că în amonte se găsea o tăbăcărie sau o rafinărie. N-am zărit niciun pod, iar Keth-Selhan înaintă încet prin apă, punându-și atent copitele pe fundul plin de pietre. Mă întrebam dacă îl făcea să se simtă bine, ca atunci când îți legi picioarele în apă după o zi lungă de mers.

Pârâul nu ne încetini mult, dar în următoarea jumătate de oră am fost nevoiți să-l trecem de trei ori, cum șerpuia de-a lungul drumului. Era sâcâitor mai mult decât orice altceva, niciodată mai adânc de jumătate de metru. De fiecare dată când îl traversam, miasma acră a apei devenea tot mai rea. Solvenți și acizi. Dacă nu era o rafinărie,

atunci măcar o mină. Țineam mâinile pe frâie, pregătit să-i trag în sus capul lui Selhan dacă încerca să bea, dar armăsarul era mai deștept decât să facă una ca asta.

După un galop mai lung am ajuns în vârf de deal și m-am uitat în jos la răspântia din capătul unei mici văi înverzite. Chiar sub stâlpul de lemn pe care erau bătute în cuie plăcuțe cu direcția drumurilor, am zărit un spoitor cu o pereche de măgari, unul atât de încărcat cu desagi și baloturi că părea gata să se răstoarne, iar celălalt bătător la ochi de despovărat. Păștea la marginea drumului cu un mic munte de marfă îngrămădit lângă el.

Spoitorul ședea descurajat pe un scăunel. Fața i se luminează când mă zări coborând dealul.

Am citit plăcuțele când am ajuns în apropiere. Trebonul era la nord. La sud erau Cascadele. Am tras de frâu când m-am apropiat. Și eu, și Keth-Selhan aveam nevoie de puțină odihnă și nu eram atât de grăbit încât să fiu nepoliticos față de un spoitor. Nici pe departe. Dacă nimic altceva, măcar omul putea să-mi spună cât mai aveam până să ajung în Trebon.

— Salutare! strigă el, privindu-mă cu mâna streășină la ochi. Arăți ca un flăcău care vrea ceva.

Era mai în vârstă, cu început de chelie și figură rotundă, prietenoasă. Am râs.

— Vreau multe lucruri, spoitorule, dar nu cred că ai nici măcar unul dintre ele prin bagajele tale.

Îmi zâmbi mios.

— Hai acum, nu presupune...

Se opri și privi gânditor în jos. Când îmi întâlni din nou privirea, chipul îi era încă binevoitor, dar mai serios decât mai înainte.

— Ascultă, fiule, o să fiu sincer cu tine. Măgarul meu s-a lovit la picior de o piatră și nu mai poate căra bagajele. Sunt blocat aici până nu găsesc pe cineva care să-mi vină în ajutor.

— Te-aș ajuta cu bucurie, spoitorule, dar trebuie să ajung în Trebon cât mai repede.

— Nu-ți ia mult, spuse el și arătă cu capul peste dealul din nord. Nu ai nici măcar un kilometru. Dacă vântul ar bate spre miazăzi, ai simți mirosul de fum.

M-am uitat încotro arătase bătrânul și am văzut fum de la coșurile caselor înălțându-se dinapoia dealului. Un mare val de ușurare se abătu peste mine. Am ajuns și era abia cu o oră după-amiază.

Spoitorul continuă:

— Trebuie să ajung la docurile din Lăs'seară, spuse și arată spre răsărit. Am aranjat să iau o navă în josul râului și tare mi-ar plăcea s-o prind la timp. Dar am nevoie de un nou animal de povară care să-mi care marfa...

Se uită cu înțeles la armăsarul meu. Părea că în sfârșit îmi zâmbea norocul. Selhan era un cal bun, dar acum că urma să ajung în Trebon, nu ar fi fost decât o povară pentru resursele mele limitate. Totuși, nu e înțelept să te grăbești să vinzi ceva.

— Ar fi păcat de calul ăsta să fie folosit la cărat poveri, am spus bătându-l pe gât. E khershaen pur-sânge și pot să-ți spun cu mâna pe inimă că n-am văzut cal mai bun de când mă știu.

Neîncrezător, spoitorul îl măsură din priviri.

— Și eu pot să-ți spun cu mâna pe inimă că e frânt. Nu mai poate să facă nici trei sute de pași.

Am sărit din șa, clătinându-mă puțin când picioarele mele de cauciuc aproape că se încovoieră sub mine.

— N-ar trebui să-l nesocotești, spoitorule. Astăzi m-a dus în spinare tocmai din Imre.

Spoitorul chicoti.

— Te pricepi să minți, băiete, dar ar trebui să știi când să te oprești. Dacă momeala e prea mare, peștele nu mușcă.

Nu era nevoie să mă fac indignat.

— Îmi cer scuze că nu m-am prezentat cum se cuvine, am spus și i-am întins mâna. Mă cheamă Kvothe, sunt trubadur călător din neamul Edema Ruh. Nici în cea mai neagră zi a vieții mele nu aș minți un spoitor.

Spoitorul îmi scutură mâna.

— Ei bine, spuse el, puțin încurcat, scuzele mele ție și familiei tale. Mai rar vezi pe unul din voi singur pe drum.

Se mai uită iscoditor la cal.

— Tocmai din Imre, spui tu?

Am încuviințat.

— Cât ar veni asta, cam o sută de kilometri? A naibii goană...

Se uită la mine cu un zâmbet ce trăda că știe cum mă simțeam.

— Cum stai cu picioarele?

I-am rânjit înapoi.

— Hai să spunem că mă bucur să am din nou pământul sub tălpi. Calul mai poate merge vreo zece kilometri, așa spune. Dar nu pot să spun asta și pentru mine.

Spoitorul se mai uită o dată la cal și răsuflă sonor.

— Ei bine, după cum am spus, m-ai prins la strâmtoare. Cât vrei pentru el?

— Păi, Keth-Selhan al meu e khershaen pur-sânge și are o culoare superbă, trebuie să recunoști. N-are nici măcar un petic care să nu fie negru. Nici măcar o mustață albă...

Spoitorul izbucni în râs.

— Îmi retrag cuvintele. Habar n-ai să minți.

— Nu văd ce-i așa de amuzant, am spus puțin enervat.

Spoitorul se uită ciudat la mine.

— Nici măcar o mustață albă, nu.

Arată spre picioarele din spate ale lui Selhan.

— Dacă e numai negru, atunci eu sunt Oren Velciter.

M-am întors să mă uit și abia atunci am văzut că piciorul din stânga al lui Keth-Selhan avea o pată albă care-i venea până pe la mijlocul pulpei. Stupefiat, m-am dus până la cal și m-am aplecat să mă uit mai bine. Nu era alb curat, mai degrabă un gri spălăcit. Miroseam urme din miasma râului prin care trecusem în ultima parte a călătoriei: solvenți.

— Ticălosul ăla. Mi-a vândut un cal vopsit.

— Nu ți-a dat de gândit numele lui? chicoti spoitorul. *Keth-Selhan*? Băiete, cineva te-a luat peste picior.

— Numele lui înseamnă amurg.

Spoitorul clătină din cap.

— Nu stai prea bine cu siareza. Ket-Selem ar însemna „primă noapte“. *Selhan* înseamnă „șosetă“. Numele lui e „O șosetă“.

Mi-am amintit de reacția negustorului de cai când am ales numele. Nu era de mirare că părușe atât de tulburat. Nu era de mirare

că scăzuse prețul atât de repede și fără să crâcnească. Credea că-i știam micul secret.

Spoitorul râse de figura mea uluită și mă bătu pe spate.

— Nu te supăra, flăcău! Li se întâmplă din când în când și celor mai buni dintre noi. Cred că am ceva ce ți-ar plăcea. Hai să facem un schimb.

Se răsuci și începu să scotocească prin marfă. Se întoarse și-mi întinse ceva negru și noduros ca o bucată de lemn plutitor. I-am luat-o din mână și m-am uitat curios la ea. Era grea și rece.

— O bucată de fier? Ce, ai rămas fără boabe de fasole vrăjite?

Spoitorul ridică un ac cu cealaltă mână. Îl ținu cam la o palmă depărtare de bucata de fier și îi dădu drumul. În loc să cadă, acul fu tras într-o parte și se lipi de bucata de fier negru.

Am icnit de uimire.

— O piatră de magnetit? N-am mai văzut una până acum.

— Tehnic vorbind, e o piatră din Trebon, deci i-aș spune trebonită. Prin apropiere de Imre, se găsesc destui oameni interesați de așa o frumusețe...

Am încuviințat în timp ce o întorceam pe toate părțile. Întotdeauna dorisem să văd o piatră cerească, încă de când eram mic. Am tras de ac, simțind strania atracție pe care o avea pentru metalul negru. M-am minunat. O bucată de fier din stele în mâinile mele.

— Cât crezi c-ar valora? l-am întrebat.

Spoitorul își țuguie buzele.

— Ei bine, aici și acum valorează cam cât un măgar de povară din rasa khershaen pur-sânge...

Am mai răsucit-o în mână, am tras acul la o parte și l-am lăsat să țâșnească spre piatră precum o săgeată la țintă.

— Spoitorule, necazul e că m-am îndatorat la o femeie periculoasă ca să cumpăr calul. Dacă nu-l vând pe un preț bun, mă așteaptă multe dureri de cap.

Bărbatul încuviință.

— O bucată de fier ceresc de mărimea asta, dacă ceri mai puțin de optsprezece talanți îți găurești propria pungă. Poți să-l vinzi la bijutieri sau la bogătași cu gust pentru ciudățeni. Dar dacă mergi la Universitate, scoți un preț mai bun. Artizanii sunt înnebuniți după

magnetită. La fel și alchimiștii. Dacă găsești unul mai generos, poate te faci cu o mică avere.

Era o afacere bună. Manet mă învățase că magnetita era destul de valoroasă și greu de găsit. Nu doar pentru proprietățile ei galvanice, dar pentru că bucățile de fier ceresc ca aceasta aveau adeseori metale rare amestecate cu fierul. I-am întins mâna.

— Cred că am ajuns la o înțelegere.

Am bătut palma solemn, dar, tocmai când spoitorul dădu să apuce frâiele, l-am întrebat.

— Și ce îmi dai pentru șa și hățuri?

Eram puțin îngrijorat că s-ar simți jignit că încercam să scot cât mai mult din afacerea asta, dar în schimb îmi zâmbi șiret.

— Isteț flăcău, chicoti el. Îmi place un om care nu se teme să mai forțeze nota. Ce-ai vrea? Am o foarte bună pătură de lână. Sau niște sfoară?

Scoase un colac de sfoară dintr-una din desagile de pe măgar.

— O bucată de sfoară îți poate fi întotdeauna de folos. A, sau poate asta?

Se întoarse cu o sticlă în mână și-mi făcu cu ochiul.

— Am un vin de fructe din Avenna. E foarte bun. Îți dau trei sticle pe harnașament.

— Mi-ar folosi o pătură de schimb, am recunoscut, apoi un gând îmi trecu prin minte. Ai cumva haine pe mărimea mea? În ultimul timp, parcă nu mă mai țin cămășile.

Bătrânul se opri cu sticla și funia în mâini, apoi ridică din umeri și începu să cotrobăiască în desăgi.

— Ai auzit ceva despre o nuntă prin împrejurimi? I-am întrebat.

De obicei, spoitorilor nu le scapă nicio veste.

— Nunta familiei Mauthen? Întrebă, în vreme ce lega la loc un săculeț și începea să caute prin altul. Îmi pare rău să-ți spun, dar ai ratat-o. A fost ieri.

Mi se strânse stomacul la auzul tonului său degajat. Dacă avuse loc un masacru, cu siguranță spoitorul ar fi auzit despre asta. Dintr-odată, mă cuprinse teama că mă băgasem în datorii și aproape că intrasem în munți luându-mă după un zvon.

— Ai fost acolo? S-a întâmplat ceva ciudat?

— Am găsit! exclamă spoitorul și se întoarce ținând o cămașă simplă de pânză cenușie. Mi-e teamă că nu-i prea grozavă, dar e nouă. Mă rog, destul de nouă.

Mi-o întinse peste piept să-și dea seama dacă mi se potrivea.

— Nunta? i-am adus eu aminte.

— Ce? A, nu. N-am fost acolo. A fost ditamai sărbătoarea, din ce-am înțeles. E singura fiică a lui Mauthen și a vrut s-o dea așa cum trebuie. A plănuit totul cu luni înainte.

— Deci n-ai auzit să se fi întâmplat nimic ciudat? am întrebat cu inima cât un purice.

Bătrânul ridică din umeri.

— Cum am mai spus, nu am fost acolo. De câteva zile încoace, am luat la picior toate fierăriile, spuse el, arătând spre vest. Am făcut negoț cu căutătorii de aur și cu cei de pe stânca înaltă, roști, apoi se bătu pe tâmplă ca și cum tocmai și-ar fi amintit ceva. Era să uit, am găsit ceva bun de prin dealuri.

Scotoci din nou prin bagaje și scoase o sticlă plată și groasă.

— Dacă nu-ți place vinul, poate ceva puțin mai tare...?

Era să clatin din cap când mi-am dat seama că niște rachiu de casă mi-ar fi de folos să-mi curăț rana.

— Poate... Depinde de oferta pe care o pui pe masă.

— Ce tânăr sincer am întâlnit, spuse el impresionat. Îți dau pătura, două sticle și bucata de sfoară.

— Generos din partea ta, spoitorule. Dar mai degrabă aș lua cămașa în loc de sfoară și vin. Ar fi doar o greutate în plus în ranița mea și mă așteaptă un drum lung.

Cam strâmbă din nas, dar nu mai insistă.

— Tu hotărăști, desigur. Pătură, cămașă, rachiu și trei parale.

Am bătut palma și l-am ajutat să-l încarce pe Keth-Selhan pentru că aveam impresia că-l jignisem refuzându-i prima ofertă. Zece minute mai târziu, el se îndrepta spre răsărit, iar eu am luat-o la pas spre nord, peste dealurile înverzite ale Trebonului.

Îmi prindea bine să merg ultimul kilometru pe picioare, care începeau să se mai dezmorțescă și spatele odată cu ele. Când am ajuns pe creasta dealului, am zărit Trebonul întinzându-se dedesubt, cuibărit într-o depresiune joasă, între dealuri. Nu era un târg mare,

avea poate o sută de clădiri răsfirate pe câteva străzi întortocheate și pline de praf.

În zilele mele cu trupa, învățasem cum să mășor un oraș la prima vedere. Seamănă mult cu a-ți citi publicul atunci când cânti într-o tavernă. Miza e totuși mai mare. Dacă mușterii din cârciumă nu le convenea cântecul, te huiduiau, dar dacă judecai greșit un întreg oraș, lucrurile puteau să ia o întorsătură foarte urâtă.

Așa că m-am pus să văd care era povestea Trebonului. Era departe de drumurile mai umblate, la jumătate de drum între o așezare minieră și una de ferme. Mă îndoiam că erau din capul locului bănuitori cu străinii, dar era destul de mic încât oricine să știe că nu ești de pe acolo numai uitându-se la tine.

Am constatat cu mirare că lumea își mai pune oamenii negri umpluți cu paie lângă case. Asta însemna că, în ciuda apropierii de Imre și Universitate, Trebon încă era o comunitate înapoiată. Fiecare târg are un festival al recoltei sau altul, dar în zilele noastre oamenii se mulțumesc să aprindă un foc mare în aer liber și să se îmbete. Faptul că încă urmau vechi tradiții din popor însemna că oamenii din Trebon erau mai superstițioși decât mă așteptasem.

Cu toate astea, mi-a plăcut imaginea oamenilor negri. Mi-e drag de festivalurile tradiționale ale recoltei, de superstiții și toate cele. Până la urmă, sunt o altă formă de teatru.

Biserica tehlină era cea mai impunătoare clădire din târg, înaltă de trei etaje și făcută din pietre mari, aduse dintr-o carieră. Nimic ciudat la asta, dar, fixată deasupra ușilor de la intrare, mult deasupra pământului, era una dintre cele mai mari roți de fier pe care le văzusem. Și era chiar din fier, nu din lemn pictat. Avea vreo trei metri și trebuie să fi cântărit o tonă. În mod normal, o asemenea priveliște mi-ar fi făcut pielea de găină, dar având în vedere că Trebonul era un târg de mineri, m-am gândit că era mai degrabă o imagine a mândriei locale, și nu a unei evlavii fanatice.

Mai toate celelalte clădiri din târg erau joase, ridicate din lemn neșlefuit și cu jgheaburi din cedru la acoperiș. Totuși, hanul era destul de respectabil, cu două etaje, pereți tencuiți și țigle roșii de argilă. Cu siguranță găseam acolo pe cineva care știa mai multe despre nuntă.

Înăuntru am găsit o mână de oameni, deloc surprinzător de vreme ce eram în plină recoltă și mai erau cinci sau șase ore de lumină. Am afișat o figură îngrijorată și m-am dus la teighea, unde ședea hangiul.

— Scuză-mă. Nu vreau să te deranjez, dar caut pe cineva.

Hangiul era un ins brunet cu o cută adâncă între sprâncene.

— Pe cine?

— O rudă de-a mea a fost aici la o nuntă și am auzit că au fost niște necazuri.

La cuvântul *nuntă*, încruntătura hangiului se făcu de piatră. Vedeam cu coada ochiului că cei doi bărbați care ședeau mai încolo la teighea nu se uitau la mine. Mai bine zis, evitau să se uite în direcția mea. Era adevărat. Ceva groaznic chiar se întâmplase.

Hangiul întinse mâna și apăsă cu degetele pe teighea. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că atingea capul de fier al unui cui bătut în lemn.

— Urâtă treabă. Nimic despre care să vreau să vorbesc, rosti el tăios.

— Te rog, am spus, lăsându-mi îngrijorarea să sângereze din glas. Îmi vizitam rudele din Cascade când am auzit un zvon că s-a întâmplat ceva. Cu toții sunt ocupați cu recolta, așa că le-am promis că vin aici să văd care e necazul.

Hangiul mă măsură din cap până-n picioare. Ar fi putut să refuze un gură-cască, dar nu-mi putea tăgădui dreptul de a ști ce s-a întâmplat cu un membru al familiei.

— Avem pe cineva la etaj care a fost acolo. Nu e de pe-aici. Ar putea fi ruda ta.

Un martor! Am deschis gura să mai întreb ceva, însă hangiul clătină din cap.

— Nu știu nimic despre asta. Și nici nu-mi pasă, rosti el apăsător.

Se întoarse brusc și își găsi de lucru cu cepurile butoaielor de bere.

— Sus, la capătul coridorului, pe stânga, îmi aruncă indicațiile peste umăr.

Am traversat încăperea și am început să urc scările. Simțeam cum toți se feresc să se uite la mine. Tăcerea lor și tonul hangiului mă asigură că oricine s-ar fi aflat la etaj nu era *unul din cei mulți* care fuseseră acolo, ci era *singurul*. Mai rămăsese un supraviețuitor.

Am ajuns la capătul culoarului și am bătut la ușă. Încet mai întâi, apoi din nou, mai tare. Am deschis ușa cu grijă ca oricine era acolo să nu se sperie.

Era o cameră îngustă cu un pat așijderea. Pe el era întinsă o femeie, cu toate hainele pe ea și un braț bandajat. Avea capul întors spre fereastră, așa că nu am văzut-o decât din profil. Și totuși, am recunoscut-o. Denna.

Trebuie să fi făcut vreun zgomot, fiindcă se întoarse deodată spre mine. Făcu ochii mari și, pentru prima oară, ea era cea care nu-și găsea cuvintele.

— Am auzit că ai dat de necaz, așa că m-am gândit să-ți vin în ajutor, am spus cu nonșalanță.

Pentru o clipă, făcu ochii și mai mari, apoi îi miji.

— Minți, spuse ea, încrețindu-și buzele cu șiretenie.

— Da, am recunoscut. Dar e o minciună drăguță.

Am intrat în cameră și am închis ușa după mine.

— Aș fi venit dacă știam.

— Oricine poate să vină după ce a auzit veștile. Doar un om deosebit apare când e un necaz despre care nici nu știe.

Se ridică în capul oaselor și se întoarse spre mine, împingându-și picioarele la marginea patului. Acum că o vedeam mai îndeaproape, am remarcat că, pe lângă brațul bandajat, mai avea o vânătaie la tâmplă. Am făcut un pas spre ea.

— Ești bine?

— Nu, răspuse ea fără ocolișuri. Dar aș fi putut să ajung mult mai rău.

Se ridică încet în picioare, parcă nesigură cât de bine se putea ține pe ele. Făcu doi pași cu prudență și păru mai mult sau mai puțin mulțumită.

— Bine. Pot să merg. Hai s-o ștergem de-aici.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI – Coama de pârâu

Când ieși din cameră, Denna o luă la stânga în loc s-o ia la dreapta. La început, am crezut că era dezorientată, dar când ajunse la scările din spate mi-am dat seama că încerca să plece fără să treacă prin mica tavernă de la parter. Găsi ușa care dădea în alea din spate, dar era încuiată.

Așa că ne-am dus prin față. Imediat ce am intrat în încăperea am simțit cum atenția tuturor era ațintită asupra noastră. Pereții camerei aproape nădușeau de încordare. Denna se duse drept spre ieșire, mergând încet, dar hotărât, ca un nor de furtună.

Aproape ieșirăm când bărbatul dindărătul tejghelei strigă după noi:

— Hei! Stați așa!

Ochii Dennei scăpărară într-o parte. Strâmbă puțin din gură și continuă să meargă spre ușă de parcă nu auzise nimic.

— Am eu grijă de el, i-am șoptit. Așteaptă-mă afară. Vin imediat.

M-am dus la hangiu, care era mai încruntat decât când venisem.

— Deci ea e ruda ta? întrebă el. I-a dat șeriful voie să plece?

— Credeam că nu vrei să știi nimic despre asta.

— Așa e. Dar a ocupat o cameră, a avut de mâncare și am adus doctorul s-o bandajeze.

I-am aruncat o privire scârbită.

— Dacă în târgul ăsta e un doctor care să facă mai mult de o para, atunci eu sunt regele Vântului.

— Am cheltuit jumătate de talant cu totul, insistă el. Bandajele nu cresc în pomi și am tocmit o femeie să stea cu ea și s-o îngrijească până se trezește.

Mă îndoiam că ar fi cheltuit măcar jumătate din suma asta, dar n-aveam chef de probleme cu șeriful. De fapt, nu voiam niciun fel de întârziere. Ținând cont de obiceiurile Dennei, eram îngrijorat că, dacă o pierd din vedere până și un minut, avea să se facă nevăzută, ca negura din zori.

Am scos cinci parale din pungă și le-am împrăștiat pe tejghea.

— Găinarii profită și de pe urma ciumei, i-am spus usturător și am plecat.

Nu v-ar veni să credeți cât de ușurat m-am simțit să o găsec pe Denna așteptând afară, rezemată de bârna de priponit caii. Avea ochii închiși și fața spre soare. Oftă mulțumită și se întoarse la auzul pașilor mei.

— Chiar așa de rău a fost?

— La început, au fost destul de cumsecade, recunosc eu, ridicând brațul bandajat. Dacă nu ar fi fost babornița care tot venea să vadă cum o duc.

Se încruntă și dădu pletele pe spate, lăsând să se vadă vânătaia care se întindea de la tâmplă și i se pierdea în păr.

— Știi genul, o păinjenită care-și urzește bârfele, cu o gură spurcată ca un cur de mătă.

Am izbucnit în râs, iar zâmbetul neașteptat al Dennei era ca soarele ieșind de după nori. Apoi chipul ei se posomorî și continuă:

— Se tot uita ciudat la mine. Ca și cum ar fi trebuit să am buna-cuviință să mor laolaltă cu ceilalți. Ca și cum totul ar fi fost din vina mea.

Denna clătină din cap.

— Dar măcar n-a fost ca moșnegii ăia nenorociți. Șeriful a început să mă pipăie pe picior! rosti ea, cuprinsă de un fior. A venit până și primarul, cloncănind de parcă îi păsa de mine, dar era acolo doar ca să mă bată la cap cu întrebări. „Ce căutai acolo? Ce s-a întâmplat? Ce ai văzut?...”

Disprețul din glasul ei mă făcu să-mi înghit propriile întrebări atât de repede că aproape mi-am înghițit și limba odată cu ele. Îmi stătea în fire să pun întrebări, ca să nu mai zic că scopul goanei mele nebune la poalele dealurilor fusese tocmai să aflu ce se petrecuse.

Însă tonul din glasul Dennei îmi dădu de știre că n-avea chef să dea răspunsuri chiar atunci. Mi-am ridicat ranița mai bine pe umăr și atunci ceva îmi fulgeră prin minte.

— Stai. Lucrurile tale. Le-ai lăsat în cameră.

Denna ezită o clipită.

— Nu cred că am ceva acolo, spuse ea de parcă nici măcar nu se mai gândise la asta.

— Ești sigură că nu vrei să te întorci să verifici?

Clătină ferm din cap.

— Plec de unde nu sunt bine-venită. În rest, mă descurc din mers.

Denna începu să meargă spre capătul străzii și eu după ea. Coti pe o străduță lăturalnică ce dădea spre vest. Am trecut pe lângă o bătrână care agăța un om negru făcut din snopi de ovăz. Îi pusese o pălărie veche de paie și o pereche de pantaloni din sac.

— Încotro ne îndreptăm? am întrebat-o.

— Trebuie să văd dacă lucrurile-mi mai sunt la ferma familiei Mauthen. Dup-aceea, sunt deschisă la propuneri. Unde plănuiai să mergi înainte să mă găsești?

— Sincer, și eu mă îndreptam spre fermă.

Denna mă iscodi cu coada ochiului.

— Foarte bine. Mai avem ceva mai mult de un kilometru până acolo. Putem să plecăm de-acolo înainte să se însereze.

Pământul din jurul Trebonului era sălbatic, în mare parte pădure deasă întreruptă de stânci. Apoi drumul cotea și în fața noastră se deschidea câte un mic câmp de grâu auriu ascuns între copaci sau cuibărit într-o vale înconjurată de faleze de piatră sură. Fermierii și argații lor lucrau câmpul, acoperiți de pleavă și mișcându-se cu oboseala unora care știau că mai aveau în față încă jumătate de zi de recoltă.

Nu mersesem de mult timp când am auzit bufnituri de copite din urma noastră. M-am întors să văd o căruță mică, fără acoperiș, care înainta încet pe drum, zguduindu-se din toate încheieturile ei de lemn. Denna și cu mine ne-am dat la o parte pe iarbă, căci drumul abia dacă era destul de larg să lase căruța să treacă. Un fermier istovit se uită bănuitor la noi de pe capră, unde ședea cocoșat peste frâie.

— Ne îndreptăm spre ferma Mauthen, strigă Denna când se apropie de noi. Poți să ne iei și pe noi?

Bărbatul ne cercetă mohorât, apoi făcu semn spre spatele căruței.

— Mă duc peste Pârâiașul Târgului. Tre' să vă descurcați de-acolo.

Denna și cu mine ne-am cocoșat în căruță, cu picioarele bălăbănindu-ne peste margine. Nu era mult mai rapid decât mersul pe jos, dar amândoi eram bucuroși să ne odihnim picioarele.

Am mers în tăcere. Era clar că Denna nu voia să discute ce se întâmplase de față cu fermierul, iar eu aveam nevoie de răgaz să-mi pun ordine în gânduri. Plănuisem să spun orice minciună era nevoie

să obțin informațiile necesare de la martor. Denna complica lucrurile. Nu voiam s-o mint, dar în același timp nu aveam de gând să risc spunându-i prea multe. Ultimul lucru pe care-l doream era să o fac să creadă că înnebunisem din cauza poveștilor despre Chandrieni...

Așa că am mers în tăcere. Mă bucuram doar să mă aflu în preajma ei. Nu v-ar veni să credeți că o fată în bandaje și cu un ochi vânăt ar fi frumoasă, dar Denna era. Fermecătoare ca luna: nu fără cusururi, dar perfectă.

Fermierul vorbi, întrerupându-mi reveria:

— Am ajuns la Coama de pârâu.

M-am uitat împrejur după pârâu, dar nu l-am zărit. Păcat, căci mi-ar fi plăcut să beau o gură de apă rece și să mă spăl puțin. Orele de mers călare mă lăsaseră nădușit și mirosind a cal.

I-am mulțumit fermierului și am sărit din căruță. Denna o luă înainte pe drumul de țară care șerpuia pe coasta dealului, printre copaci și peticele de bolovani cenușii, mâncați de vreme. Părea că se ține mai bine pe picioare decât atunci când părăsiserăm taverna, dar își ținea ochii ațintiți asupra drumului, pășind cu atenție ca și cum îi era teamă să nu-și piardă echilibrul.

Un gând îmi trecu brusc prin minte.

— Ți-am primit misiva, am spus, scoțând foaia împăturită dintr-un buzunar al mantiei. Când ai lăsat-o pentru mine?

— Aproape acum două răstimpuri.

M-am schimonosit la față.

— Am primit-o abia astă-noapte.

Denna încuviință pentru sine.

— Mi-am făcut griji când n-ai mai apărut. M-am gândit că poate a căzut sau s-a udat atât de mult că n-ai mai putut să o citești.

— Nu mi-am prea folosit fereastra în ultimul timp.

Denna ridică nepăsător din umeri.

— A fost prostesc din partea mea să presupun că ai face-o.

Îmi storceam creierul să mai adaug ceva, prin care să-i explic ceea ce văzuse când Fela îmi dăduse mantia în Eolian. Nu mi-a venit nimic în minte.

— Îmi pare rău c-am ratat prânzul.

Denna mă privi amuzată.

— Deoch mi-a spus că te jucai cu focul sau ceva. Mi-a spus că arătai absolut jalnic.

— Mă simțeam jalnic. Mai mult din cauză că nu te-am întâlnit decât din a focului...

Își dădu ochii peste cap.

— Sunt sigură că ai fost *groaznic* de ocupat. Oricum, mi-ai făcut o favoare, într-un fel. Cât stăteam acolo... singură... prăpădindu-mă de dorul tău...

— Am spus că-mi pare rău.

— ...Un domn mai în vârstă mi s-a prezentat. Am vorbit, am apucat să ne cunoaștem mai bine... Denna ridică din umeri și se uită aproape timid spre mine. M-am tot întâlnit cu el de atunci înainte. Dacă lucrurile merg ca pe roate, cred că are să fie patronul meu până la sfârșitul anului.

— Chiar așa? am întrebat, cu un val de ușurare care trecu peste mine ca apa rece. E minunat și cam era cazul. Cine e?

Denna clătină din cap, iar părul negru îi căzu în jurul feței.

— Nu pot să spun. E obsedat de intimitatea lui. Nu mi-a spus numele lui pentru mai bine de un răstimp. Nici acum nu știu dacă numele pe care mi l-a dat e adevărat sau nu.

— Dacă nu știi cine e cu adevărat, de unde știi că e un domn?

Era o întrebare stupidă. Amândoi știam răspunsul, dar mi-l dădu oricum.

— Bani. Haine. Ținută. Chiar dacă e doar un negustor bogat, tot ar fi un patron bun.

— Dar nu unul deosebit. Familiile de negustori nu au aceeași stabilitate...

— ...Și numele lor nu au aceeași greutate, termină ea fraza ridicând din nou din umeri. Jumătate de pâine e mai bine decât nimic, iar eu m-am săturat să n-am pâine deloc, spuse și oftă. Am lucrat din greu să-l momesc. Dar e atât de alunecos... Niciodată nu ne întâlnim de două ori în același loc și niciodată în public. Uneori, aranjează o întâlnire și nici nu mai apare. Nu că asta ar fi ceva nou în viața mea...

Denna se clătină când o piatră îi alunecă sub picior. Am prins-o în brațe, iar ea m-a apucat de braț și de umăr înainte să apuce să cadă.

Pentru o clipă, am stat lipiți unul de celălalt, iar eu îi simțeam freacă trupului, care căuta să-și recapete echilibrul.

Am sprijinit-o și apoi ne-am îndepărtat. Dar, chiar și după ce își recăpătă siguranța pașilor, își lăsă mâna să se odihnească ușor pe brațul meu. Mergeam cu băgare de seamă, ca și cum o pasăre sălbatică aterizase acolo și mi-era teamă să n-o sperii și să-și ia zborul. M-am gândit să-mi pun brațul în jurul ei, în parte să o sprijin și în parte din motive mai evidente. Am renunțat repede la idee. Încă îmi aminteam privirea de pe fața ei când vorbise de nemernicul de șerif care pusese mâna pe picior. Ce m-aș fi făcut dacă reacționa la fel?

Bărbații se îmbulzeau în jurul Dennei și știam din discuțiile noastre cât de obositoare le găsea ea atenția. Nu suportam gândul că aș fi putut să fac aceleași greșeli ca și ei doar pentru că nu știam cum să mă port cu ea. Mai bine să nu risc s-o jignesc, mai bine să fiu prevăzător. Cum am mai spus, e o mare diferență între a fi netemător și a fi curajos.

Am urmat cărarea, care șerpuia tot mai în sus pe deal. Totul era tăcere, în afară de vântul care dansa prin iarba înaltă.

— Deci, e discret? am întrebat cu blândețe, îngrijorat că tăcerea risca să devină cât de curând stânjenitoare.

— *Discret* e puțin spus, răspunse Denna, dându-și ochii peste cap. Odată, o femeie mi-a oferit bani pentru informații despre el. Am făcut-o pe proasta și, mai târziu când i-am vorbit despre asta, mi-a spus că fusese o încercare să vadă cât de mult putea să se încreadă în mine. Altă dată, niște bărbați m-au amenințat. Bănuiesc că acela a fost alt test.

Din spusele ei, individul îmi părea cam sinistru, ca unul care fugea de brațul legii sau care se ascundea de familia sa. Eram pe cale să i-o spun, când am văzut-o privindu-mă temător. Era îngrijorată, se temea că poate coborâse în ochii mei din cauză că înghițea toanele unui boiernaș care nu era cu toate oalele acasă.

M-am gândit la discuția cu Deoch, la faptul că, oricât de grea îmi era viața, a ei era fără îndoială mai grea. Câte aș înghiți eu dacă așa mi-aș câștiga patronajul unui nobil influent? Prin câte aș trece ca să găsesc pe cineva care să-mi dea bani pentru strune la lăută, să aibă

grijă să fiu bine hrănit și îmbrăcat și să mă protejeze de nemernici ca Ambrose?

Mi-am înghițit vorbele pe care eram pe cale să i le spun și i-am rânjit complice.

— Măcar să fie îndeajuns de bogat încât să merite bătăile de cap. Să aibă pungi peste pungi de bani. Căldări de bani.

Buzele i se încrețiră într-un colț. Am simțit că se relaxase, bucuroasă că nu o judecam.

— Ei bine, asta ar însemna să fiu indiscretă, nu-i așa? rosti ea, dar ochii îi dansau, spunând: *da*. Din cauza lui sunt aici. Mi-a spus să vin la nunta asta. E o zonă mai rurală decât m-aș fi așteptat, dar... ridică din nou din umeri, într-un fel de remarcă tăcută despre dorințele inexplicabile ale nobilimii. Mă așteptam ca acela care e să-mi fie patron să fie de față...

Se opri, începând să râdă.

— Asta a avut măcar vreun sens?

— Atunci, mai bine inventează-i un nume, i-am sugerat.

— Alege tu unul. Nu vă învață despre nume la Universitate?

— Annabelle, am propus.

— Nu am să mă refer la potențialul meu patron ca la Annabelle, spuse ea râzând.

— Ducele de Banigata.

— Nu mai fi atât de flecar. Încearcă din nou.

— Spune-mi când ajung la unul care-ți place. Frederik cel Flecar. Frank. Feran. Forue. Fordale...

Clătină din cap. Tocmai ajunsesem pe coama dealului. Când am ajuns în vârf, o rafală de vânt ne lovi drept în față. Denna mă strânse de braț să-și țină echilibrul, iar eu mi-am dus mâna la ochi să mă apăr de praf și frunze. Am început să tușesc ca un bezmetic, căci vântul îmi suflase o frunză drept în gură și mă înecasem. Dennei i se păru deosebit de amuzant.

— Bine, bine, am spus în vreme ce-mi pescuiam frunza din gură.

Era galbenă, ca un vârf de suliță.

— Vântul a hotărât pentru noi. Jupânul Frasin.

— Ești sigur că nu e Jupânul Ulm? întrebă ea cu ochii la frunză. E o greșeală destul de comună.

— Are gust de frasin. Pe deasupra, ulm e un cuvânt cam scurt pentru gustul meu.

Denna încuviință cu seriozitate, deși ochii îi dansau de amuzament.

— Atunci, Frasin rămâne.

Pe când ne vedeam de drum pe vârful dealului, printre copaci, vântul bătu din nou, lovindu-ne cu praf și frunze. Denna făcu un pas într-o parte, mormăind și frecându-se la ochi. Locul de pe brațul meu unde-și odihniise mâna parcă mi se răci dintr-odată.

— Fir-ar, mi-a intrat pleavă-n ochi, spuse ea, frecându-se pe față.

— Nu pleavă. Cenușă, am spus, privind peste vârful dealului.

La nici douăzeci de metri depărtare, vedeam un grup de clădiri arse ce fuseseră odată ferma Mauthen.

Am condus-o pe Denna într-un desiș care o ascundea de vânt și de imaginea fermei. I-am dat butelcuța mea de apă și ne-am așezat pe un copac doborât, cât timp își curăța ochii.

— Știi, nu trebuie să mergi acolo, am spus șovăitor. Mă duc eu să-ți caut lucrurile dacă-mi spui unde le-ai lăsat.

Își îngustă ochii puțin.

— Nu-mi dau seama dacă ești îngrijorat sau mă iei de gâsculiță...

— Nu știi ce ai văzut noaptea trecută. Așa că nu-mi dau seama cât de delicat ar trebui să fiu.

— De obicei nu am nevoie de multă delicatețe. Nu sunt o margaretă care roșește din orice.

— Margaretele nu roșesc.

Denna se uită la mine, clipind din ochii roșii.

— Probabil că te gândeai la „panseluță“ sau „fecioară care roșește“. Oricum ai lua-o, margaretele sunt albe. Nu pot să roșească...

— Acum m-ai luat de gâsculiță, rosti ea apăsător.

— Păi, mă gândeam să-ți spun cum arată. De dragul comparației. Ca să nu mai fii nedumerită când încerc să fac un gest de bun-simț.

Ne-am uitat lung unul la altul, apoi ea privi într-o parte, frecându-se la ochi.

— Foarte bine, spuse ea.

Își dădu capul pe spate și își mai turnă apă pe față, clipind furios.

— Oricum, nu am văzut prea mult, mărturisi ea în timp ce se ștergea cu mâneca. Am cântat înainte de nuntă și din nou când se pregăteau de cină. Îmi tot așteptam... zâmbi stins... pe jupânul Frasin să apară, dar n-am îndrăznit să întreb despre el. La cum îl știam, totul putea să fie doar o altă încercare de-a lui.

Se opri, cu o cută între sprâncene.

— Are un fel prin care-mi dă semnale. Un fel prin care-mi dă de știre că e prin preajmă. M-am scuzat de la masă și l-am găsit lângă hambar. Ne-am îndreptat puțin spre pădure și mi-a pus întrebări. Cine era acolo, câți erau, cum arătau. Acum că mă gândesc mai bine, cred că acela a fost adevăratul test. Voia să știe cât spirit de observație am.

— Din ce-mi spui, sună de parcă ar fi un spion.

Denna ridică din umeri.

— Ne-am plimbat pentru aproape jumătate de oră, vorbind. Apoi a auzit ceva și mi-a spus să-l aștept acolo. S-a îndreptat spre fermă și a fost plecat pentru câțva timp.

— Cât de mult?

— Zece minute? Nu-mi dau seama. Știi cum e când aștepți pe cineva. Era întuneric și-mi era frig și foame.

Își înfășură brațele în jurul pântecelui și se aplecă puțin.

— Pe toți zeii, și acum mi-e foame. Ar fi trebuit să...

Am scos un măr din raniță și i l-am întins. Era splendid, roșu ca sângele, dulce și crocant. Soiul acela de mere la care visezi tot anul, dar pe care le găsești doar pentru un răstimp sau două în timpul toamnei.

Denna mă privi curios.

— Obișnuiam să călătoresc mult, am lămurit-o în timp ce luam unul și pentru mine. Și am petrecut mult timp cu foamea-n stomac. Așa că am de obicei ceva de mâncare la mine. Îți gătesc ceva înainte să înnoptăm.

— Mai și gătește...

Denna mușcă o bucată de măr și luă o gură de apă, să o înghită mai lesne.

— Mă rog, mi s-a părut că am auzit strigăte, așa că m-am îndreptat spre fermă. Când am dat pe după o stâncă, am auzit clar

țipete și strigăte. Apoi m-am apropiat și m-a lovit mirosul de fum. Și am văzut lumina focului printre copaci...

— Ce culoare avea? am întrebat cu gura plină de bucăți de măr.

Denna îmi aruncă o privire tăioasă, devenind dintr-odată bănuitoare.

— De ce întrebii?

— Scuze că te-am întrerupt, am spus, înghițind. Termină-ți povestea și îți spun după.

— Am vorbit cam mult. Și tu n-ai pomenit deloc de ce te afli în colțișorul ăsta de lume.

— Magiștrii de la Universitate au auzit niște zvonuri ciudate și m-au trimis aici să văd dacă-s adevărate.

Nu fusese urmă de stinghereală sau ezitare în minciuna mea. Nici măcar nu mă gândisem la asta, sincer, doar mi-a ieșit pe gură. Nevoit să iau o decizie de moment, n-am vrut să risc să-i spun adevărul despre căutările mele pe urmele Chandrienilor. M-ar fi durut ca Denna să mă creadă bătut în cap.

— Universitatea se ocupă cu așa ceva? Credeam că doar stați toată ziua să citiți cărți.

— Unii dintre noi doar asta fac. Dar când auzim zvonuri ciudate, cineva trebuie să meargă să afle ce s-a întâmplat de fapt. Când oamenii încep să devină superstițioși, se uită spre Universitate și se gândesc: *Oare cine de pe-aici are de-a face cu puteri tenebroase, pe care mai bine le-ar lăsa neatînse? Pe cine ar trebui să aruncăm pe rug?*

— Deci faci des chestia asta? Cercetezi întâmplări ciudate? întrebă ea, arătând spre mine cu mărul pe jumătate mâncat.

Am clătinat din cap.

— Doar dacă un magistru nu mă prea înghite. S-a asigurat că am tras paiul cel mai scurt pentru călătoria asta.

Nu era o minciună rea, mai ales că-mi venise pe loc. Chiar ar fi stat în picioare dacă Denna ar fi întrebat pe ici, pe colo, având în vedere că părți din ea erau adevărate.

Când situația mi-o cere, sunt un mincinos strălucit. Nu cea mai nobilă dintre abilități, dar folositoare. Se întrețese cu actoria și spunerea de povești și le-am învățat pe toate trei de la tatăl meu, care era un maestru la ele.

— Ești plin de rahat, remarcă Denna ca și cum ar fi spus cel mai firesc lucru din lume.

Am încremenit cu dinții în măr. Mi-am dat capul în spate, lăsând urme albe în pielea roșie a mărului.

— Poftim?

— Nu mă supăr dacă nu vrei să-mi spui. Dar nu scorni povești dintr-o dorință nehibzuită să mă liniștești sau să mă impresionezi.

Am tras aer în piept, am șovăit și i-am spus:

— Nu vreau să te mint despre motivul pentru care sunt aici. Dar nu știi ce ai să crezi despre mine dacă-ți spun adevărul.

Denna mă privi cu ochi întunecați, gânditori și care nu trădau nimic.

— Foarte bine. Asta pot să cred, spuse ea, încuviințând aproape imperceptibil.

Mușcă din măr și se uită lung la mine, fără să-și ia privirea de la ochii mei. Buzele-i erau umede și mai roșii ca mărul.

— Am auzit niște zvonuri și voiam să știu ce s-a petrecut aici, am spus în cele din urmă. Atâta tot. Voiam doar...

— Ascultă, Kvothe. Îmi pare rău, suspină ea, trecându-și mâna prin păr. Nu ar fi trebuit să te sâcâi. Oricum, nu e treaba mea. Știu cum e să ai secrete.

Era să-i spun totul. Întreaga poveste despre părinții mei, despre Chandrieni, despre bărbatul cu ochi negri ca smoala și zâmbet desprins dintr-un coșmar. Dar mi-era teamă că ar fi părut scornelile unui copil prins cu ocaua mică. Așa că am ales calea lașului și am tăcut chitic.

— Așa, nu ai să-ți găsești niciodată dragostea adevărată, spuse Denna.

M-am trezit din visare, buimăcit.

— Scuze, ce?

— Mănânci și cotorul mărului, spuse ea, amuzată. Îl mănânci împrejur, apoi de sus în jos. N-am mai văzut pe cineva să facă asta.

— E un nărav vechi, am spus eu nepăsător, nevoind să-i mărturisesc adevărul.

Că pentru o bună parte din viață, cotorul era singura parte dintr-un măr pe care o găseam și mă bucuram s-o găsesc.

— Ce-ai vrut să spui mai înainte?

— Nu ai jucat niciodată jocul ăsta?

Ținu cotorul ridicat și apucă de codiță cu două degete.

— Te gândești la o literă și învârți codița. Dacă nu se rupe, te gândești la altă literă și mai învârți o dată. Când se rupe codița... – a ei se rupse – știi prima literă din numele persoanei de care ai să te îndrăgostești.

M-am uitat la bucățica de măr care-mi mai rămase. Codița era prea mică să o pot apuca. Am mâncat ultima fărâmă de măr și am aruncat codița.

— Poate-s sortit să n-am parte de iubire.

— Iarăși cu cele șapte cuvinte ale tale, zâmbi ea. Îți dai seama că faci asta tot timpul?

Îmi luă ceva până să-mi dau seama la ce se referea, dar înainte să răspund, Denna schimbă subiectul.

— Am auzit că semințele îți fac rău. Că au arsenic în ele.

— Alea-s povești de adormit copiii, am spus știind prea bine, căci fusese una dintre miile de întrebări pe care i le pusese lui Ben. Nu e arsenic. E cianidă și nu e destulă încât să-ți faci rău, decât dacă mănânci găleți de semințe.

— Aha.

Denna se uită contemplativ la cotor, apoi începu să-l mănânce de jos în sus.

— Îmi spuneai ce s-a întâmplat cu jupânul Frasin înainte să te întrerup atât de nepoliticos.

Denna ridică din umeri.

— Nu prea e mult de zis. Am văzut focul, m-am apropiat, am mai auzit strigăte și larmă...

— Și focul?

Ezită puțin și răspunse:

— Albastru.

Am simțit un soi de nerăbdare sumbră. Satisfacția că eram în sfârșit pe cale să găsesc răspunsuri despre Chandrieni, teamă la gândul că poate încă erau pe aproape.

— Cum arătau cei care te-au atacat? Cum au scăpat?

Denna râse amar.

— Nimeni nu m-a atacat. Am văzut siluete la lumina focului și am fugit mâncând pământul, spuse și își atinse tâmpla cu brațul bandajat. Probabil că am intrat cu capul într-un copac și mi-am pierdut cunoștința. Dimineța când m-am trezit, eram în oraș. Am venit și din cauza asta. Nu știu dacă jupânul Frasin mai e pe-aici. Nu am auzit pe nimeni în târg vorbind despre un cadavru în plus, dar nu puteam să întreb fără să trezesc bănuieli...

— Iar lui nu i-ar plăcea așa ceva.

Denna încuviință.

— Fără îndoială că o să transforme toată povestea într-un test, să vadă cât de bine pot să-mi țin gura. Și că tot vorbim despre asta...

— Dacă găsim pe cineva, am să mă asigur că par foarte surprins. Nu-ți face griji.

Denna zâmbi agitată.

— Mulțumesc. Sper doar că e în viață. Am investit două răstimpuri încercând să-i intru în grații.

Mai luă o înghițitură de apă și îmi înapoie butelcuța.

— Ce zici dacă ne uităm împrejur?

Denna se ridică cu greutate în picioare. O pândeam cu coada ochiului în timp ce-mi băgam butelcuța în raniță. Lucrasem la Clinică pentru o bună parte din an. Denna fusese lovită în tâmplă destul de rău încât să o învinețească de la ochi până dincolo de ureche. Brațul drept îi era bandajat și, din felul în care se mișca, bănuiam că avea niște vânătăi serioase pe partea stângă, dacă nu cumva chiar niște coaste rupte. Dacă se lovise cu adevărat de un copac înseamnă că era un copac cu o formă foarte ciudată.

Și totuși, nu am adus vorba despre asta. Nu am insistat. Cum să o fi făcut? Și eu știam cum e să ai secrete.

La fermă nu am găsit nici pe departe o priveliște atât de groaznică pe cât mă așteptasem. Din hambar mai rămăsese doar un maldăr de cenușă și scânduri. Într-o parte se zărea o covată lângă o moară de vânt care fusese mistuită de flăcări. Vântul încerca să învârtă roata, dar mai avea numai trei aripi și doar se clătina înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Nu am găsit cadavre. Doar urmele adânci de roți pe care căruțele le lăsasera pe pajiște când plecasera încărcate de morți.

— Câți oameni erau la nuntă?

— Douăzeci și șase, numărând și mirii.

Denna lovi cu piciorul o scândură carbonizată, îngropată pe jumătate în cenușă.

— Bine măcar că pe-aici plouă seara sau toată partea asta de munte ar fi încă în flăcări...

— Aveau vrajbe mocnite cu cineva? am întrebat. Dușmăni între familii? Un alt pretendent în căutare de răzbunare?

— Cum să nu? Într-un târguleț ca ăsta, așa ceva ține lucrurile în mișcare. Oamenii ăștia țin răcă cincizeci de ani pentru ce a zis Tom al lor despre Kari a noastră. Dar nu ar ajunge la omor. Erau oameni normali.

Normali, dar înstăriți, m-am gândit în timp ce ne îndreptam spre fermă. Era genul de clădire pe care doar o familie bogată își permitea să o ridice. Fundația și pereții de la parter erau dure ca piatra arsă. La etaj, avea lemn cu tencuială, cu armătură de piatră pe la colțuri.

Cu toate acestea, pereții erau înclinați spre interior și parcă gata să se dărâme. Acolo unde înainte fuseseră geamuri și uși, acum se căscau găuri cu urme negre de fum pe la margini. Am aruncat o privire prin ușă și am văzut că pietrele cenușii ale zidurilor deveniseră negre ca smoala. Printre rămășițele de mobilă și scândurile podelei se găseau și cioburi de la vasele de lut.

— Dacă lucrurile tale erau aici, cred că-ți poți lua rămas-bun de la ele, i-am spus Dennei. Pot să intru să mă uit...

— Nu fi prost. Toată clădirea e pe cale să se prăbușească.

Ciocăni în tocul ușii, care sună a gol.

Curios de sunetul scos, m-am dus să mă uit mai bine. Am apucat o bucată din prag cu degetele și o așchie de mărimea palmei se decoji fără rezistență.

— Pare mai degrabă furnir decât lemn masiv. După ce au dat atâția bani pe casă, de ce să se zgârcească la un toc de ușă?

— Poate că e așa din cauza căldurii focului?

Am încuviințat neatent și am continuat să mă plimb prin încăpere, căutând un indiciu. M-am aplecat să iau o bucată de șindrila

carbonizată și am murmurat o cetluire. O mică răcoare mi se răspândi în brațe și o flacăra se ridică pe marginea lemnului.

— Nu vezi așa ceva în fiecare zi, rosti Denna.

Vocea îi era calmă, dar era un calm forțat, de parcă încerca să pară nonșalantă. Abia atunci mi-am dat seama despre ce vorbea. O asemenea formă simplă de magie simpatetică era atât de comună la Universitate, că nici nu m-am gândit cum i-ar părea unui neinițiat.

— Doar o mică înțelegere cu forțe tenebroase pe care ar fi mai bine să le lași în pace, am spus, ridicând șindrila în flăcări. Ai spus că focul era albastru astă-noapte?

— Da. Ca flacăra gazului de cărbune. Ca lămpile pe care le au în Anilin.

Flacăra mea era de un portocaliu firesc, voios. N-avea urmă de albastru, dar flăcările care mistuiseră mare parte din ea noaptea trecută puteau fi albastre. Am aruncat șindrila și am stins-o sub cizmă.

Am mai dat un ocol prin casă. Ceva mă deranja, dar nu-mi dădeam seama ce anume. Mă gândeam să ies afară și să mă mai uit în jur.

— Focul n-a fost chiar așa de rău, i-am strigat Dennei. Ce ai lăsat înăuntru?

— Nu așa de rău? întrebă ea nevenindu-i să creadă în timp ce venea de după colț. Au mai rămas doar zidurile din ea.

— Focul n-a intrat prin acoperiș, poate numai în jurul hornului. Asta înseamnă că focul nu s-a răspândit prea mult la etaj. Ce aveai acolo?

— Câteva haine și lira pe care pe care mi-a cumpărat-o jupânul Frasin.

— Cânti la liră? am întrebat surprins. Câte strune?

— Șapte. Tocmai învăț. Mă rog, *învățam*, rosti și râse amar. Sunt destul de bună pentru o nuntă de țară și cam atât.

— Nu-ți irosi talentul pe liră. E un instrument arhaic, care nu lasă loc de subtilitate. Nu vreau să-ți critic alegerea de instrument, m-am grăbit să adaug. Doar că vocea ta merită un acompaniament mai bun decât cel pe care poate să ți-l ofere o liră. Dacă vrei un instrument cu coarde pe care să-l cari după tine, alege o harpă mică.

— Ești un dulce. Dar nu eu am ales-o, ci jupânul Frasin. Data viitoare, îl bat la cap pentru o harpă, spuse Denna, apoi privi în jur fără țintă și suspină. Dacă mai e viu.

Am dat să mă uit înăuntru printr-o fereastră, doar să mă trezesc cu o bucată din pragul ei în mână.

— Și asta s-a făcut aproape tăciune, am spus, fărâmând-o în mâini. Denna mă apucă de braț și mă trase de la fereastră.

— Tocmai. Locul ăsta e pe cale să cadă pe noi. Nu merită să intri. Cum ai spus și tu, e doar o liră.

Am lăsat-o să mă ducă de mână.

— Poate că trupul patronului tău e acolo.

Denna clătină din cap.

— Nu-i stă în fire să dea fuga într-o clădire în flăcări și să rămână blocat acolo. Oricum, ce crezi că poți să găsești acolo? întrebă ea, cu o privire bănuitoare.

— Nu știu. Dar dacă nu mă duc înăuntru, nu știu unde altundeva să caut indicii despre ce s-a întâmplat aici cu adevărat.

— Ce zvonuri ai auzit tu de fapt?

— Nu multe, am recunoscut, gândindu-mă la ce spusese barcagiul. O mulțime de oameni au fost omorâți la o nuntă. Morți cu toții, sfârtecați ca niște păpuși de cârpe. Foc albastru.

— De fapt, n-au fost sfârtecați, spuse Denna. Din ce-am auzit în târg, le-au venit de hac pumnale și săbii.

De când am pășit în oraș, nu văzusem pe nimeni care să poarte măcar un cuțit la cingătoare. Singurele „arme“ pe care le văzusem erau coase și seceri. M-am uitat peste umăr la fermă, sigur că ratasem ceva...

— Tu ce crezi că s-a întâmplat aici? întrebă ea.

— Nu știu. Aproape că mă așteptam să nu găsesc nimic. Știi doar cum zvonurile capătă viață proprie. Aș fi socotit și că flacăra albastră e tot un zvon, dacă n-ai fi fost aici să-mi confirmi.

— Și alți oameni l-au văzut. Lucrurile încă mai ardeau când au venit după cadavre și m-au găsit pe mine.

M-am uitat împrejur, enervat. Încă simțeam că îmi scapă ceva, dar nu-mi dădeam seama ce putea să fie.

— Ce se aude prin oraș?

— Oamenii n-au fost prea vorbăreți în jurul meu, răspunse ea cu amărăciune. Dar am prins un crâmpei de conversație între șerif și primar. Șușoteau despre demoni. Din cauza focului albastru. Unii vorbeau despre oameni negri. Mă aștept ca festivalul recoltei să fie mai tradițional decât de obicei anul ăsta. Multe focuri, cidru și oameni de paie...

Încă mai cercetam împrejurimile. Rămășițele hambarului prăbușit, moara de vânt cu trei aripi și scheletul incendiat al casei. Mi-am trecut mâinile prin păr de frustrare, încă sigur că-mi scăpase ceva. Mă așteptasem să găsesc... ceva. Orice.

Mi-am dat seama dintr-odată cât de prostești erau speranțele mele. Ce speram să găsesc? O urmă de picior? O bucată de pânză din mantia cuiva? Un bilețel mototolit, cu informații cheie, pus în mod convenabil undeva la vedere? Așa ceva se întâmplă doar în povești.

Am scos butelcuța și am băut ultima gură de apă.

— Ei bine, nu mai am ce face aici, am spus, îndreptându-mă spre covata de apă. Tu ce vrei să faci în continuare?

— Vreau să mai caut puțin prin împrejurimi. Se poate ca prietenul meu să fie pe undeva, rănit.

Mi-am plimbat privirea peste dealurile line, aurite cu frunze de toamnă și ogoare de grâu, înverzite de pășuni și desișuri de pini și brazi. Pe ele mai erau răsfirate și cicatricile sure ale stâncilor.

— Ai mult teren de bătut la picior...

Denna încuviință resemnată.

— Trebuie măcar să încerc.

— Vrei să te ajut? Știu puțin pădurărit...

— Cu siguranță, nu mi-ar dispăcea compania ta. Mai ales ținând cont că se spune c-ar fi o hoardă de demoni puși pe harță prin părțile astea. Oricum, te-ai oferit deja să-mi gătești cina în seara asta.

— Cam așa.

M-am dus până la moara arsă, la pompa de fier. Am apucat mânerul, m-am lăsat cu toată greutatea pe el și era să cad atunci când se rupse. M-am uitat la mânerul rupt. Era mâncat de rugină până în centru și se fărâma în fășii grunjoase și roșii. Dintr-odată, mă fulgeră amintirea întoarcerii din pădure la tabăra trupei mele, în noaptea în care fuseseră măcelăriți. Îmi aminteam cum mi-am întins mâna să mă

sprijin, doar ca să simt cum inelul de fier de pe roata căruței se spulberă în mici fâșii de rugină. Îmi aminteam cum lemnul gros și tare se făcu bucăți la atingerea mea.

— Kvothe?

Chipul îngrijorat al Dennei era la o palmă de mine.

— Ești bine? Pe Tehlu înnegrit, așază-te până nu cazii. Te-ai lovit?

M-am dus să mă așez pe marginea covatei, dar lemnul gros se rupse sub greutatea mea ca un buștean putrezit. Am căzut jos pe iarbă din inerție. I-am arătat Dennei mânerul mâncat de rugină al pompei. Se încruntă când îl văzu.

— Pompa era nouă. Tatăl fetei se lăuda cât îl costase să sape o fântână aici în vârful de deal. Spunea că nu-și lasă el fata să care găleți la deal de trei ori pe zi.

— Ce crezi că s-a întâmplat aici? Sincer.

Se uită în jurul ei, iar vânătaia de pe tâmplă contrasta puternic cu chipul ei palid.

— Cred că atunci când termin să-mi caut viitorul patron, am să mă spăl pe mâini de locul ăsta, fără să mai privesc în urmă.

— Nu e un răspuns. Ce crezi că s-a întâmplat?

Se uită îndelung la mine înainte să răspundă.

— Ceva rău. Nu am mai văzut un demon și mă îndoiesc că am să văd vreunul. Dar nu l-am văzut nici pe regele Vântului...

— Știi cântecul acela pentru copii?

Denna mă privi nedumerită, așa că am început să cânt:

De-i albastru focu-n vatră,
Vin furtuni și câinii latră,
Ce să faci? Ce să faci?
Fugi degrabă! Fugi și scapă!
Când rugina mistuiește
Sabia ce strălucește,
Cui te-ncrezi? Cui te-ncrezi?
Grijă, cui! Nimănu!

Denna păli și mai mult când pricepu încotro băteam. Încuviință și cântă aproape în șoaptă partea de cor:

Palid chip, privire seacă?
Taci și vino, taci și pleacă!
Ce vor ei? Ce vor ei?
Chandrieni. Chandrieni.

Ne-am așezat împreună la umbra copacilor de toamnă, care mascau imaginea fermei în ruină. *Chandrieni. Chandrienii chiar au fost aici.* Încercam să-mi adun gândurile, când Denna mă întrebă:

— Asta te așteptai să găsești?

— Asta căutam.

Chandrienii au fost aici nici acum o zi.

— Dar nu mă așteptam la asta. Știi, când ești copil și sapi după comori îngropate, nu te aștepți chiar să găsești ceva. Cutreierii pădurea, în căutare de mâncători de danar și zâne, dar nu găsești nimic.

Mi-au trecut întreaga trupă prin tăișul sabiei, iar acum au făcut la fel cu nuntașii.

— Hei, e ca și cum aș merge tot timpul în Imre în căutarea ta, dar asta nu înseamnă că mă aștept să te și găsesc...

M-am oprit, dându-mi seama că băteam câmpii. Denna râse și mai scăpă de zbuluciumul prin care trecea. În râsul ei nu era urmă de răutate, ci doar bună dispoziție.

— Deci, sunt o comoară îngropată sau o zânișoară?

— Amândouă. Ești ascunsă, prețioasă, mult căutată și arareori găsită.

M-am uitat la ea, cu mintea prea puțin atentă la ce-mi ieșea pe gură.

— Ai și trăsături de zână.

Sunt reali. Chandrienii există cu adevărat.

— Nu ești niciodată unde te caut, apoi apari pe neașteptate. Ca un curcubeu.

De un an încoace, o teamă mută mi se furișase în inimă. Eram îngrijorat că moartea membrilor trupei mele și Chandrienii fuseseră doar un soi de vis născut din jale, prin care mintea mea încercase să

suporte pierderea întregii mele lumi. Dar acum aveam ceva cât de cât palpabil. Erau aievea. Memoria nu mă înșelase. Nu eram nebun.

— Când eram mic copil, într-o seară, am urmărit un curcubeu aproape o oră. M-am rătăcit în pădure. Părinții mei erau disperați. Mă gândisem că-l puteam prinde. Vedeam unde ar fi trebuit să atingă pământul. Așa ești și...

Denna îmi cuprinse brațul. Îi simțeam căldura mâinii prin cămașă. Am tras aer pe nări și i-am simțit mirosul părului, încălzit de soare, mirosul ierbii verzi și al sudorii ei curate, al răsuflării ei și al merelor. Vântul suspina printre copaci și îi ridica părul, care mă gândila pe față.

Doar când luminișul se umplu de tăcere mi-am dat seama că nu făcusem decât să sporovăiesc prostește vreme de câteva minute. M-am înroșit de jenă și m-am uitat în jur, amintindu-mi dintr-odată unde ne aflam.

— Păreai puțin tulburat, spuse ea blând. Nu cred că te-am mai văzut să te pierzi cu firea până acum.

— Tot timpul mă pierd cu firea. Doar că nu o arăt.

— Asta spuneam și eu.

Se ridică, iar mâna îi lunecă pe brațul meu până se desprinse.

— Acum ce?

— Păi... nu am nici o idee, am spus cu ochii pierduți în depărtare.

— Nici asta nu-ți stă în fire.

— Aș vrea să beau o gură de apă, am spus, rânjind sfios la cât de copilăros vorbisem.

Denna îmi rânji ca în oglindă.

— E un bun început, mă tachină ea. După aceea?

— Aș vrea să știu de ce au atacat Chandrienii tocmai aici.

— *Ce vor ei?* Nu prea e loc de cale de mijloc cu tine, nu-i așa? Tot ceea ce vrei e o gură de apă și răspunsul la întrebarea care i-a frământat pe oameni de... ei bine, dintotdeauna.

— Ce crezi că s-a întâmplat aici? Cine i-a omorât pe oamenii ăștia?

Denna își încrucișă brațele la piept.

— Nu știu. Puteau să fie tot felul de...

Se opri, mușcându-și buza de jos.

— Nu. Aș minți. Știu că pare ciudat, dar cred că ei au fost. Pare ceva rupt dintr-o poveste, așa că nu aș vrea să cred. Dar o fac.

Mă privi tulburată. M-am ridicat și m-am dus spre ea.

— Asta mă face să mă simt mai bine. Credeam că sunt puțin nebun.

— Poate că ești. Nu sunt cel mai bun cântar pe care să măsoari dacă ești în toate mințile.

— Te crezi nebună?

Clătină din cap, cu un zâmbet în colțul buzelor.

— Nu. Dar tu?

— Nu în mod deosebit.

— Asta e fie de bine, fie de rău. Depinde de situație. Cum propui să rezolvăm misterul veacurilor?

— Trebuie să mă gândesc mai mult la asta. Până una-alta, hai să-l găsim pe misteriosul tău jupân Frasin. Mi-ar plăcea să-i pun câteva întrebări despre ce a văzut la ferma familiei Mauthen.

Denna încuviință.

— Mă gândeam să mă întorc acolo unde m-a lăsat, îndărătul stâncii aceleia, apoi să caut între locul acela și fermă. Nu e cine știe ce plan...

— Ne dă un loc de unde să începem. Dacă s-a întors și a văzut că nu erai acolo, poate a lăsat un semn.

Denna mă conduse prin pădure. Era mai cald pe aici. Copacii opreau bătaia vântului, dar soarele pătrundea prin coroanele lor în mare parte despuiate. Doar stejarii înalți țineau cu dinții de frunzele lor, ca niște bătrâni care se tem că-și pierd părul. În vreme ce mergeam, încercam să-mi dau seama ce motiv puteau să aibă Chandrienii să îi ucidă pe oamenii aceia. Ce asemănări erau între nuntași și membrii trupei mele?

Părinții cuiva au cântat niște cântecele ce nu trebuiau cântate...

— Ce ai cântat noaptea trecută? am întrebat. La nuntă.

— Ce cânt de obicei, spuse Denna dând cu piciorul într-o grămadă de frunze. Chestii vesele. „Fluierul de un bănuț.“ „Hai spală-te în râu.“ „Ulceaua cu fund de aramă.“ „Plosca mătușii Ema“...

Începu să chicotească.

— Nu se poate. La o nuntă?

Denna dădu din umeri pe când ne făceam drum printr-un tufiș des.

— Un bunicuț beat mi-a cerut-o. Au mai fost și sprâncene ridicate, dar puține. Pe aici, oamenii sunt mai din topor.

Am mai mers câtva timp în tăcere. Vântul vuia peste crengile înalte de deasupra noastră, dar jos la noi abia dacă era o șoaptă.

— Nu cred că am mai auzit „Hai, spală-te“ până acum...

— Aș fi crezut... Denna mă privi peste umăr. Încerci cumva să mă păcălești să cânt pentru tine?

— Firește.

Se întoarse spre mine, cu părul căzându-i peste față, și îmi zâmbi cald.

— Poate mai târziu. Îți cânt în schimbul cinei.

Am dat de un petic de stânci. Era mai răcoare aici, unde nu ajungeau razele soarelui.

— Cred că aici m-a lăsat, spuse ea, privind nesigură în jur. Totul arată altfel în timpul zilei.

— Vrei să căutăm pe drumul spre fermă sau să măturăm zona din jurul stâncilor?

— Măturăm. Dar trebuie să-mi arăți după ce să mă uit. Sunt fată de oraș.

I-am arătat pe scurt ce trebuia să știe. I-am arătat pe ce fel de pământ lasă urme o cizmă. I-am mai adus aminte și cum grămada de frunze prin care mersese erau deja călcate în picioare și cum ramurile prin care se strecurase erau rupte dinainte.

Am stat unul lângă altul, căci patru ochi sunt mai buni decât doi și oricum niciunul din noi nu era prea dornic să meargă de unul singur. Am mers înainte și înapoi, îndepărtându-ne de stânci în cercuri din ce în ce mai mari.

După cinci minute, am început să-mi dau seama de zădărnicia eforturilor noastre. Era pur și simplu prea multă pădure. Îmi dădeam seama că și Denna ajunsese la aceeași concluzie. Indiciile desprinse dintr-o carte de povești pe care speraserăm să le găsim nu se arătau nicăieri. Nu tu fâșii rupte de pânză agățate în crengi, nu tu urme adânci de cizme sau vetre de foc părăsite. Însă am găsit ciuperci, ghinde, țânțari și căcăreze de raton ascunse cu dibăcie pe sub acele de pin.

— Auzi cumva apă? întrebă Denna.

Am încuviințat.

— Nu mi-ar strica puțină apă de băut. Și o mică baie.

Ne-am îndepărtat fără vorbe unul de altul, niciunul din noi nevrând să recunoască faptul că eram gata să o lăsăm baltă, simțind amândoi cât de zadarnic era. Am urmărit sunetul apei în josul dealului până când am răzbit printr-un desiș de pini să găsim în fața noastră un pârâu adânc, cam de șapte metri lățime.

În apa aceasta nu se simțea miros de reziduuri de la rafinărie, așa că am băut și mi-am umplut butelcuța.

Cunosc prea bine forma unei povești. Când un cuplu tânăr ajunge la un râu, întrezărești forma a ce avea să se petreacă. S-ar întâmpla ca Denna să se îmbăieze pe o bucată nisipoasă de țărm, după un brad din apropiere, ferită de privirea mea. Eu m-aș apropia la o distanță discretă, fără s-o văd, dar îndeajuns de aproape încât să îi vorbesc fără să strig.

Apoi... *ceva* s-ar petrece. Ar aluneca și și-ar suci glezna sau s-ar tăia la picior într-o piatră ascuțită și aș fi nevoit să mă reped în ajutorul ei. Și atunci...

Însă aceasta nu era povestea a doi tineri îndrăgostiți care se întâlnesc la râu. Așa că mi-am dat cu apă pe față și mi-am schimbat cămașa îndărătul unui copac. Denna își cufundă capul în apă să se răcorească, își stoarse părul lucios și întunecat precum cerneala.

Apoi ne-am așezat pe o piatră, bălăcindu-ne picioarele în apă și vorbind verzi și uscate cât timp ne odihneam. Am împărțit un măr, mușcându-l pe rând, ceea ce e aproape un sărut, dacă nu te-ai sărutat vreodată.

Apoi, după ce am tot bătut-o la cap, Denna mi-a cântat. Un vers din „Hai, spală-te“, unul pe care nu îl mai auzisem până atunci, pe care bănuiesc că l-a născocit pe loc. Nu am să vi-l repet, căci mi l-a cântat mie, nu vouă. Și, cum aceasta nu e povestea a doi tineri iubiți care se întâlnesc la râu, nu își are rostul spusă aici, iar eu o voi ține pentru mine.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI – Puorși

Nu mult după ce am sfârșit de mâncat mărul, ne-am scos picioarele din apă și ne-am pregătit de plecare. M-am gândit să nu-mi încălț cizmele, cum tălpile mele, care alergaseră desculțe pe acoperișurile din Bobcatran, nu erau în primejdie să se rănească nici în cea mai aspră dintre păduri. Dar nu voiam să par grosolan, așa că mi-am tras șosetele, în ciuda faptului că erau ude și lipicioase de la sudoare.

Tocmai ce îmi încheiam cizma când am auzit un zgomot slab în pădure, în urma unui desiş de pini. Fără să scot o vorbă, m-am întins spre Denna, am atins-o ușor pe umăr să-i atrag atenția și mi-am dus degetul la buze.

— Ce? întrebă ea șoptit.

M-am apropiat cu grijă, că fac cât mai puțin zgomot.

— Cred că am auzit ceva, i-am spus la ureche. Mă duc să arunc o privire.

— Pe naiba te duci, șopti ea, palidă la față în umbra pinilor. Exact asta a zis Frasin astă-noapte, înainte să plece. Nici nu mă gândesc să te pierd și pe tine.

Înainte să răspund, am mai auzit ceva mișcându-se printre copaci. Foșnet de tufiș, sunetul ascuțit al unui vreasc uscat de pin ce se frânse sub pasul cuiva. Pe măsură ce zgomotul devenea tot mai tare, am deslușit răsuflarea apăsată a unei creaturi mari. Apoi un grohăit înfundat de animal.

Nu era om. Nici Chandrian. Ușurarea îmi fu de scurtă durată, căci am auzit încă un grohăit și pufnete. Probabil un mistreț care se îndrepta spre pârâu.

— Treci în spatele meu, i-am spus Dennei.

Cei mai mulți nu-și dau seama cât de periculoși pot fi mistreții, mai ales toamna, când masculii se luptă pentru teritoriu. Magia simpatetică nu mi-ar fi fost de niciun folos. Nu aveam sursă, nici legătură. Nu aveam nici măcar un ciomag mai sănătos. Oare i-aș fi distras atenția dacă îi aruncam ultimele mere pe care le mai aveam?

Mistrețul ieși dintre ramurile joase ale unui pin din apropiere, gâfâind și pufnind. Cântărea probabil de două ori cât mine. Când ne

observă scoase un grohăit sonor, gutural. Își ridică râtul și mișcă din el, încercând să ne adulmece mirosul.

— Nu fugi sau te urmărește, am șoptit și am trecut încet în fața Dennei.

Cum nu aveam altceva mai bun la mine, mi-am scos briceagul și l-am deschis cu degetul mare.

— Dă-te încet înapoi și intră în râu. Nu știu să înoate prea bine.

— Nu cred că e periculoasă, spuse Denna dinapoia mea, pe un ton firesc. Pare mai degrabă curioasă decât supărată. Nu că n-aș aprecia pornirile tale nobile și toate cele, adăugă după o mică pauză.

La o a doua privire mi-am dat seama că Denna avea dreptate. Era de fapt o scroafă și sub platoșa de noroi am zărit pielea rozalie a unui porc domestic, nu pe cea zbârlită a unui mistreț. Plictisită, scroafa coborî capul și începu să scurme prin tufărișul de sub pini.

Abia atunci mi-am dat seama că stăteam pe jumătate aplecat, cu o mână înainte, parcă gata să mă iau la trântă. În cealaltă mână țineam briceagul meu jalnic, atât de mic că aveam nevoie de câteva încercări să tai un măr mai mare în două. Chiar mai rău, purtam o singură cizmă. Arătam ridicol: mai nebun ca Elodin în cea mai proastă zi a sa. Simțeam cum mi se încălzesc obraji și trebuie să fi fost roșu ca racul.

— Tehlu mare și milostiv, mă simt ca un idiot.

— De fapt, mă simt măgulită. În afară de câțiva gogomani care se dădeau mari prin taverne, nu cred că până acum chiar a mai sărit cineva în apărarea mea.

— Da, sigur. Doar e visul fiecărei fete să fie salvată din colții porcului cel rău care-a scăpat din curtea cuiva.

Îmi țineam privirea plecată în timp ce-mi trăgeam și cealaltă cizmă, prea jenat să o privesc în ochi.

— Vorbesc serios.

M-am uitat la ea și am văzut doar puțin amuzament pe chipul ei, dar nici urmă de batjocură.

— Părei... fioros. Ca un lup cu blana ridicată, rosti ea, uitându-se la părul meu. Sau o vulpe, mai degrabă. Ești prea roșcovan să fii lup.

M-am mai relaxat. Un vulpoi zbârlit era de preferat unui idiot încălțat doar pe un picior.

— Totuși, ții rău cuțitul, spuse ea dezinvolt, arătând spre mâna mea. Dacă ar fi să înjunghii pe cineva, ți-ar aluneca mâna și te-ai tăia la deget.

Îmi apucă degetele și le mișcă puțin.

— Dacă îl ții așa, degetul mare ți-e în siguranță. Partea proastă e că îți pierzi mobilitatea în încheietură.

— Ai avut multe lupte cu cuțite, nu? am întrebat, surprins.

— Nu atâtea pe cât ai crede, răspunse cu un zâmbet viclean. E încă o pagină din cartea uzată pe care voi, bărbații, o folosiți când ne curtați. Nu pot să număr bărbații care au încercat să-mi răpească virtutea învățându-mă cum să mi-o apăr, spuse și își dădu ochii peste cap, exasperată.

— Nu te-am văzut să porți un cuțit la tine. De ce?

— De ce să port un cuțit? Doar sunt o floare delicată și toate cele. O femeie care poartă un cuțit la ea caută necazuri cu lumânarea.

Denna vârî mâna într-un buzunar și scoase o bucată lungă și subțire de metal, care lucea pe o parte.

— Totuși, o femeie care *ascunde* un cuțit e *pregătită* de necazuri. De obicei, e mai bine să pari inofensivă. Mai puține necazuri pentru toată lumea.

Doar faptul că era atât de dezinvoltă mă făcu să-mi păstrez calmul. Cuțitul ei nu era cu mult mai mare ca al meu, dar nu era un briceag. Era o bucată dreaptă de metal cu mâner înfășurat în piele. Era evident că nu fusese făcut pentru mâncat sau pentru tot felul de îndeletniciri la focul de tabără. Arăta mai degrabă ca unul din cuțitele chirurgicale ascuțite ca briciul pe care le-am văzut în Clinică.

— Cum ții așa ceva în buzunar fără să te tai?

Denna se întoarse într-o parte ca să-mi arate.

— Buzunarul e cusut pe dinăuntru. Are o curea cu care îl leg de picior. De aceea e așa de plat. Ca să nu observi cuțitul.

Apucă mânerul de piele și își ținu cuțitul în față, ca să văd bine ce făcea.

— Așa. Trebuie să-ți ții degetul mare pe muchie.

— Încerci să îmi răpești virtutea învățându-mă cum să mi-o apăr?

— De parcă ai avea virtute, râse ea. Încerc să îți arăt cum să nu-ți tai mâinile frumoase data viitoare când încerci să salvezi o fată de un

porc. Că tot vorbim de asta, știi că de fiecare dată când te enervezi, ochii tăi...

— Ăăăi, puorși!

Un glas răsună printre copaci, însoțită de dangătul gros al unei tălăngi.

— *Puorc puorc puorc...*

Scroafa ciuli urechile și o luă prin tufișuri după sunetul vocii. Denna își ascunse cuțitul în grabă în timp ce eu îmi luam ranița. Am urmărit scroafa printre copaci până ce am zărit un bărbat în josul râului, înconjurat de câteva scroafe mari. Mai era și un porc bătrân și o grămadă de godaci ce hoinăreau prin jur.

Porcarul se uită bănuitor la noi.

— Salătare! strigă el. N-avieți ciamă. No vă mușche.

Era uscățiv oacheș de la statul în soare, cu o barbă țepoasă. O talangă rudimentară de bronz îi agăța de toiagul lung și purta o traistă zdrențăroasă pe umăr. Mirosea mai bine decât ne așteptasem, deoarece porcii lăsați să cutreiere pe coclauri erau mai curați decât cei ținuți în cocină. Și chiar de-ar fi mirosit a cocină nu i-aș fi luat-o în nume de rău, de vreme ce fără îndoială că eu mirosisem mai rău la viața mea.

— Me gângiam io c-am audzit șeva presce ape, rosti el cu un accent atât de gros și slinos că puteai să-l guști.

Mama îi spunea accent de vale uitată, fiindcă îl găseai doar în așezările care nu aveau mult contact cu lumea din afară. Până și în târguri de țară ca Trebonul, oamenii își pierduseră accentul în mare parte. Trăind atâta timp în Bobcatran și Imre, nu mai auzisem un asemenea dialect de ani buni. Omul trebuie să fi crescut într-un loc cu adevărat izolat de lume, probabil în creierii munților.

Urcă spre noi, cu asprime pe figura sa brăzdată de soare și cu ochii mijiiți.

— Șe fașeți vuoi doi pi-așilea? întrebă suspicios. Mi-o părut c-am audzit un cântiec.

— Iăra vărșoară-mia, am spus, arătând spre Denna. Nu-i așe că ari o voșe streșnică? Tare mi-s bocuros să ce vigem, dom'le. Io-s Kowthe, am spus și i-am întins mâna.

Păru surprins când mă auzi vorbind și o bună parte din asprime i se risipi de pe față.

— Bocuros ge cunoșcință, meșcere Kowthe, spuse și-mi scutură mâna. Ge mult n-om mai vădzut un om cari mai vorvește cum trebie. Uaminii ge prin părțâle ăscia ziși că au gura plin' ge lână.

Am început să râd.

— Tăcicu-miu zișia: „Lână ăn gură și lână ăn căpcătână“.

Rânji și-mi mai scutură mâna.

— Mă chiamă Skoivan Schiimmelpfenneg.

— Oi un nume gestul ge mare cât chentru un reje, am zâmbit. Ce-ai zupăra tare de ți l-aș tăia la Schiem?

— Tăți priecenii ămi dzic așe, rânji el și mă bătu pe umăr. Schiem îi numa ghine chentru uamini cineri ca vuoi. Își plimba privirea de la Denna la mine. Denna, spre lauda ei, nici măcar nu clipise la brusca mea schimbare de dialect.

— Îț cer iertășiune, am spus, făcând un gest spre ea. Schiem, așiașta îi vârșoara me scumpă.

— Dinnaeh, se prezentă Denna.

Mi-am coborât glasul și i-am șoptit teatral:

— Îi fătucă dulșe, da' așe ge rușănoasă. Mi-i ciamă că n-aibi să audzi niși păs ge la ia...

Denna își intră în rol fără ezitare, uitându-se la picioare și jucându-se emotivă cu degetele. Ridică privirea îndeajuns să-i zâmbească sfios porcarului, apoi își coborî ochii din nou. Era o iconă a sfioșeniei și m-ar fi prostit până și pe mine.

Schiem își duse mâna la frunte și aplecă din cap cu politețe.

— Bocuros, ge ăntâlnire, Dinnaeh. N-am mai audzit așe voșe ge frumoasă în tăta vieața me, spuse el, împingându-și pălăria diformă puțin pe cap.

Cum Denna încă nu se uită la el, se întoarse spre mine.

— Formoasă șireadă ai colea.

Am arătat spre porcii răsfirați care încolo printre copaci. Porcarul clătină din cap, chicotind.

— Așeea nu-i o șireadă. Vașile merg ăn șireadă. Puorșii îs ăn turmă.

— Nu dzi? Priece ne Schiem, îi vo șeansă să-ț compăr un godășel? Vărșoară-me și cu mine n-om mâncat cina adzi...

— Poace, spuse el precaut, cu ochii scăpărând la punga mea.

— Dacă ni-l și giupoi, îț dau patru parali, am spus, știind că era un preț generos. Da' numa' dacă ședzi cu noi și mâncăm tustrei.

Încercam apele. Oamenii cu ocupații solitare, ca păstorii sau porcari, erau de două feluri: fie se mulțumeau cu propria lor companie, fie abia așteptau să aibă cu cine să vorbească. Speram că Schiem făcea parte din a doua categorie. Aveam nevoie de informații despre nuntă și în târg nimeni nu părea dispus să vorbească.

I-am zâmbit mucalit și am vârât mâna în raniță, de unde am scos sticluța de rachiu pe care o cumpărasem de la spoitor.

— Am pân' și-un dram ge șeva să ne umedzim gâtlegiu. Dacă n-ai triabă să ghiei o dușcă cu doi streini așe ge gevreme...

Denna prinse semnalul și ridică ochii la timp să-i întâlnească pe ai lui Schiem, să zâmbească timid și să-i coboare la loc.

— No, păi măicuța me m-o crescut așe cum tre', rosti pios porcarul, ducându-și palma la piept. Nu beu gecât când mi-i sece și când bace vântu'.

Cu un gest surprinzător de teatral, își dădu jos de pe cap pălăria diformă și făcu o plecăciune spre noi.

— Vă sococesc să fiță uamini ge năgejge. Mi-o plășea să ieu șina cu vuoi.

Schiem alese un godac și îl duse mai într-o parte unde îl omorî și-l jupui cu un cuțit lung pe care îl scoase din traistă. Am dat frunzele la o parte și am pus niște pietre să fac o vatră cât mai repede.

După un minut, Denna apăru cu un braț de vreascuri.

— Bănuiesc că mulgem cât mai multe informații de la omul ăsta? mă întrebă în șoaptă peste umăr.

— Da. Scuze despre povestea cu verișoara sfioasă, dar...

— Nu, ai gândit-o bine. Nu vorbesc fluent țopârlana și mai grabă se deschide unuia care vorbește pe limba lui.

Ochii îi scăpărară într-o parte.

— Aproape că a terminat, spuse și se îndepărtă către râu.

Am folosit pe ascuns niște magie simpatetică să aprind focul cât timp Denna cioplea câteva frigărui din niște ramuri de salcie. Schiem se întoarse cu godacul gata tranșat.

Am trecut sticluța de rachiu din mână în mână cât timp carnea de porc se prăjea la foc, fumegând și picurând grăsime peste jar. M-am prefăcut că beau, doar ridicând sticla și udându-mi puțin gura. Deși Denna luă la rândul ei doar guri mici, obrajii începeau să i se îmbujoreze. Schiem era om de cuvânt și, cum vântul bătea, nu-i luă mult până să aibă un nas roșu ca un ardei.

Am sporovăit cu el până ce porcul se făcu crocant. Cu cât îl ascultam mai mult, cu atât nu îi mai băgam de seamă accentul și nu trebuia să mă străduiesc să mi-l mențin pe al meu. Până ce carnea se făcu bine, abia dacă mai eram conștient de el.

— Ești tare prișeput cu cuțātu', l-am complimentat. Da' m-o mirat că i-ei vinit ge hac ălui mic cu puorșii așe ge aproape...

Schiem clătină din cap.

— Puorșii îs nișce cicăloși răi ge inemă.

Arătă spre una dintre scroafe care căuta pe peticul de pământ pe care jupuisé godacul.

— Vedzi? Îi dopă luminile ălui mic. Puorcu' îi geșcept, da' n-are pic ge suflet.

După ce declară că porcul e aproape gata, Schiem aduse o bucată mare de pâine și o împărți în trei.

— Oaie, mormăi el pentru sine. Șine vre' oaie când poace să înfuleșe o halcă bună ge slană?

Se ridică și începu să taie din porc cu cuțitul său lung.

— Șe ț-ar plăce, domniță? o întrebă Schiem pe Denna.

— N-oi fășea io muofturi. Oi lua orișe ai acole, spuse ea.

Mă bucuram că Schiem nu se uita la mine când Denna vorbi. Accentul ei nu era perfect, puțin prea lung pe o-uri și prea încordat, dar era destul de bun.

— N-ai ge șe să ce rușanedzi. Îi mult să ne-agiungă, o asigură Schiem.

— Tăt timpu' mi-or plăcut părțale mai gin spate, răspunse Denna, apoi roși stingherită și privi în jos.

De data asta, o-urile îi ieșiră mai bine.

Schiem dovedi că era un cavaler, abținându-se de la orice remarcă nepotrivită în timp ce punea o felie groasă de carne peste bucata ei de pâine.

— Vedzi să nu ce ardzi la dește. Dă-i șeva vreme să se rășească.

Am mâncat ca lihniți. Schiem mai ne tăie câte o bucată de carne, apoi încă una. Nu trecu mult până să ne lingem degetele de grăsime. M-am hotărât să trec la subiect. Dacă Schiem nu avea chef de o mică bârfă acum, nu avea să fie vreodată.

— Mi-s mirat să ce văd pe-acilea cu tăt tărăbuoiu' gin dzilele ășcea.

— Ce tărăbuoi? întrebă el.

Nu aflase încă de masacru. Perfect. Deși nu-mi putea da detalii despre atac în sine, asta însemna că ar fi mai dispus să vorbească despre evenimentele dinaintea nunții. Chiar dacă aș fi găsit pe cineva în oraș care să nu fie speriat până în măduva oaselor, mă îndoiam că ar fi vorbit cu toată sinceritatea despre morți.

— Să dzice că o fo' năpastă mare la ferma lu' Mauthen, am spus cât mai vag posibil.

Porcarul pufni.

— Nu mi să pare șeva ge mirare.

— Cum așe?

Schiem scuipe într-o parte.

— Mauthenii îs o adunătură ge năpârci și îs puși pre rele, clătină el din cap. Mă feresc ge Coama ge păhău că am o fărâma ge bun-sâmț pă care mumă-mea l-o bâgat în mine. Mauthen niși atât n-are.

Abia când l-am auzit pe Schiem pronunțând numele locului cu accentul său gros am înțeleas de ce nu văzusem nici un pârâu pe unde trecusem cu căruțașul. Nu era coama de pârâu. N-avea nimic de-a face un un pârâu. Era coama de pe hău.

— Niși macar nu mă duc cu puorșii să pască p-acolea, da' nimernicu' așela scrântit îș fașe casă presce el...

Clătină din cap, dezgustat.

— N-o înșercat nime' să-l opriască? întrebă Denna.

Porcarul scoase un sunet indignat.

— Mauthen nu ascultă pre nime'. I-o intrat banii pre urechi.

— Da' e numa' o casă. Nu văd ște rău să hie în asta, am spus pe un ton nepăsător.

— Omu' vru să-i ge la fie-sa o casă mândră cu priveliște și asta îi formos. Da' când săpi la fundațiae și dai ge oase ge uom și nu ce oprești... asta îi mare nărodzâie.

— Nu se poate! exclamă Denna îngrozită, uitându-și accentul.

Schiem, care nu păru să observe, încuviință.

— Și asta nu-i tăt. Nu să lasă gin săpat și dă ge chietre. Da' să opresce? pufni el. Înșepe să le scoată, să cauce mai alcele mai jos ca să le pună la casă!

— De ște nu vru să folosască chietrele pe care le-o găsat? l-am întrebat.

Schiem se uită la mine de parcă eram smintit.

— Șine să-ș' facă casă gin chietre ge muormânt? Ai scoace șeva gintr-un muormânt și l-ai dăge fie-tii ca dar ge nuntă?

— O găsit șeva? Șe era? l-am întrebat, dându-i sticla.

— Ei, asta-i taina mare, nu-i așe? spuse Schiem cu ciudă și mai luă o dușcă. Din ște aud, fu p-acolea, săpă fundația și scoase chietrele. După, o găsat o cămăruță de chiatră tăt ghine închisă. Da i-o făcut pre tăți să-ș' țână pliscu' gespră ște găsi acolea că vru să-i facă fie-sii ditai surpridza, la nuntă.

— Șeva comoară?

Porcarul clătină din cap.

— Nu bănet. Mauthen nu-ș' țâne pliscu' gespre așe ceva. O fo' poate un fel ge... – gura i se deschise puțin și se închise repede la loc, în căutarea unui cuvânt —... cum să dzice la șeva vechiu pre care bogătaniil îl pun pre raft ca să se gea mari la priatinii lor?

Am ridicat din umeri, nevenindu-mi nimic în minte.

— O podoabă? întrebă Denna.

Schiem își puse degetul pe nas, apoi arătă spre ea, zâmbind.

— Așe. O chestiuță lușitoare care să ie ochii lumii. Mauthen îi un niememic lăudăros.

— Atunșea nime' nu scia ște era?

Schiem încuviință.

— Numa' o mână ge uamini. Mauthen și frățâne-su, doi din fișiori și poace nevastă-sa. Toți să laudau cu taina, plini ge ei dă dzici că erau popi.

Asta arunca totul într-o nouă lumină. Trebuia să mă întorc la fermă și să caut din nou.

— Vădzuși adzi pre careva pren părțale ceste? întrebă Denna. Îl cătăm pre uncheșu' nostru.

Schiem clătină din cap.

— N-am vădzut pre nime'.

— Îs tare îngrijită ge el, insistă ea.

— N-am să ce mint, drăguță. Ai prișină să ce îngrijești dacă-i singur ă n pădure.

— Îs uameni răi pre-acilea? am întreat.

— Nu din așeia la cri ce gângești. Nu scobor aci gecât o dată-n an, toamna. Puorșii au șe să mânce și ge asta vin. Îs lucruri spărioase în pădurile ceste. Mai ales în maidzănoapce.

Se uită la Denna, apoi la picioarele sale, nesigur dacă ar trebui să continue sau nu. Asemenea lucruri erau exact ce căutam, așa că am încercat să-l iau peste picior, sperând să-l provoc.

— Ia nu spune povesci ge adărmit copchii, Schiem!

Porcarul se încruntă.

— Acu' două nopți, când m-am dus să – ezită, aruncând o privire spre Denna – să-mi văz ge nevoi, am vădzut lumini ginspre miadzănoapce. Ditamai flăcăruia albastră. Mare cât un rug, da' dintr-odată, pocni el din degete. După care nemic. Să petrecu ge trei ori. M-o apucat fiorii pre spinare.

— Acu' două nopți? am întreat.

Nunta fusese noaptea trecută.

— Doar am dzis două nopți, nu? Ge atunșea, m-am pogorât tăt spre sud. Nu vreu să am parce ge orișe face foc albastru noapcea.

— Schiem, chiar așa? Foc albastru?

— Fișior, nu-s un ruh mișinos, care să toarcă povesci să ce sparie ge bani, spuse el, vizibil iritat. Îs ge-o viață în gealurile ceste. Tătă lumea scie că e șeva în stânșile de la nord. Oamenii nu s-apropie dintr-o pricină.

— Nu-s ferme pe acolo?

— Nu-i loc ge cultivat pre stânși, gecât dacă vrei să cresci chietre, se stropși el. Credzi că nu conosco lumânare sau un fuoc ge tabără când ved unu'? Iera albastru, îți dzic. Cu flăcări mari, făcu el un gest larg cu brațele. Ca și când tămi rachiu pre foc.

Am lăsat-o baltă și am schimbat subiectul. Nu mai dură mult până ce Schiem oftă adânc și se ridică.

— Puorșii tre' c-au lăsat locu' cesta gol-golaș, spuse el.

Își luă toiagul și îl scutură. Talanga începu să vuiască. Porcii începură să se adune ascultători din toate direcțiile.

— Haai, puorși! strigă el. Puorși puorși puorși! 'Aida, măi boiernași!

Am înfășurat ce mai rămase din carne într-o bucată de pânză, iar Denna se duse de câteva ori la râu cu butelcuța și stinse focul. Până să terminăm, Schiem își făcuse ordine în turmă. Era mai mare decât crezusem. Peste douăzeci de scroafe, plus godacii și porcul cu spate sur. Ne făcu cu mâna și, fără alte cuvinte, se îndepărtă, cu talanga de pe toiag dăngănind și cu porcii săi urmându-l în dezordine.

— N-ai fost tocmai subtil, spuse Denna.

— A trebuit să-l împing puțin. Oamenii superstițioși nu prea vorbesc despre lucrurile de care le e frică. Era cât pe ce să se închidă și trebuia să știu ce a văzut în pădure.

— Puteam să o scot eu de la el. Prinzi mai multe muște cu miere.

— Probabil că ai fi putut, am recunoscut în vreme ce-mi luam ranița. Dar credeam că nu vorbești țopârlana.

— Am ureche bună. Prind lucrurile din zbor.

— M-ai luat prin surprindere...

Am scuipat.

— Fir-ar! Parcă văd că-mi ia un răstimp să mă scap de accentul ăsta. Ca de-un zgârci prins între dinți.

Denna se uita atent la împrejurimi.

— Cred c-ar trebui să ne întoarcem la căutarea noastră. Să-mi gălesc patronul și tu niște răspunsuri.

— N-are rost.

— Știu, dar nu puteam renunța fără să încercăm măcar.

— Nu la asta mă refeream. Uite...

Am arătat spre prăpădul lăsat în urmă de colții porcilor.

— Și-a lăsat porcii să pască peste tot. Chiar dacă ar fi o urmă, nu am găsi-o.

Denna oftă istovită.

— Mai e ceva în sticla aia? Încă mă doare capul de la lovitură.

— Sunt un idiot, am spus, uitându-mă în stânga și în dreapta. Trebuia să-mi pomenești mai demult că te deranjează.

M-am îndreptat spre un mestecăn tânăr și am tăiat câteva fâșii de scoarță. I le-am adus Dennei.

— Interiorul scoarței e un calmant destul de bun.

— E bine să am pe cineva ca tine în preajmă.

Decozi o bucată de scoarță și o băgă în gură. Strâmbă din nas.

— Amar.

— Așa știi că e un leac adevărat. Dacă are gust bun e doar o bomboană.

— Nu așa merge lumea? Vrem lucruri dulci, dar avem nevoie de cele neplăcute.

Zâmbi când o spuse, dar numai cu gura.

— Vorbind de asta, cum să-mi găsesc patronul? Sunt dispusă la sugestii.

— Am eu o idee, am spus, ridicându-mi ranița mai bine pe umăr. Dar mai întâi trebuie să ne întoarcem la fermă. Trebuie să mai verific ceva.

Am urcat din nou pe Coama de pe hău și am înțeles de unde și-a luat numele. Mormane ciudate, neregulate se ridicau și cădeau ca în hău, în ciuda faptului că nu se găseau alte pietre în apropiere. Acum că știam ce să caut, erau imposibil de ratat.

— Ce trebuie să verifici? întrebă Denna. Îți dai seama că, dacă încerci să intri în casă, s-ar putea să fii nevoită să te leg de un copac.

— Uită-te la casă. Acum, uită-te la stâncă aceea care iese dintre copaci, în spatele ei. Pietrele de-aici sunt aproape negre...

— ...Și pietrele din care e clădită casa sunt gri, mă completă ea.

Am încuviințat.

— Și asta înseamnă ce, anume? Cum a spus porcarul, au găsit pietre de mormânt?

— Nu. Pe-aici nu se găsesc morminte ascunse în movile. Oamenii ridică tumuli în Vintas, unde așa e obiceiul sau în locuri mlăștinoase unde nu poți să sapi un mormânt. Ne aflăm la sute de kilometri depărtare de orice tumul adevărat.

M-am apropiat de fermă.

— Oricum, la tumuli de obicei nu se folosesc pietre. Chiar dacă se folosesc, nu ar fi pietre tăiate, ca din carieră. Piatra asta a fost adusă de departe, am spus, trecându-mi mâna pe suprafața netedă a zidului. Pentru că cineva a vrut să clădească ceva care să dureze. Ceva trainic. Cred că aici e îngropat un vechi fort, am spus, întorcându-mă spre Denna.

Se gândi o clipă la vorbele mele.

— De ce ar crede că movilele alea sunt tumuli?

— Probabil, pentru că oamenii de pe-aici nu au văzut un tumul, doar au auzit de ele din povești. Când găsesc un deal cu coame pe el... am arătat eu spre ciudatele ridicături. Coama de pe hău.

— Dar de ce să ridice un fort aici? Nu suntem nici pe departe într-un loc important pe hartă...

— Poate acum. Dar atunci când a fost construit?

Am arătat spre o cărăruie printre copacii de la nord de fermă.

— Hai aici puțin. Vreau să-ți arăt altceva.

Trecând de copacii de pe coasta de nord a dealului, am ajuns într-un loc din care aveam o panoramă superbă a zonei. Frunzele de toamnă, colorate în roșu și galben, îmi tăiau răsuflarea. Vedeam câteva case și hambare răsfirate pe dealuri, înconjurată de câmpuri galbene sau pășuni verzi, cu mici puncte albe care puteau fi numai oi. Vedeam pârâul în care eu și Denna ne scăldaserăm picioarele. La nord, zăream stâncile de care vorbise Schiem. Pământul arăta mai aspru acolo.

— Poți să vezi până la cincizeci de kilometri în toate direcțiile. Singurul deal de unde ai vedere mai bună e acela, am arătat eu spre un deal înalt, ce-mi ascundea în parte stâncile din nord. Iar acela e mult prea îngust în vârf ca să ridici o fortificație de mărime cât de cât decentă.

Denna privi îngândurată, apoi încuviință.

— Foarte bine, m-ai convins. Aici a fost odată un fort. Acum ce e?

Am arătat spre dealul înalt și îngust care ascundea stâncile din vederea mea.

— Ei bine, aș vrea să ajungem în vârful dealului ăluia înainte să facem tabăra la noapte. Sunt doar doi-trei kilometri și, dacă e să se întâmple ceva ciudat pe stâncile de nord, vom avea o vedere nestingerită de acolo. Pe deasupra, dacă Frasin e prin apropiere, poate să ne vadă focul și să vină la noi. Chiar dacă nu vrea să se facă remarcat și ocolește orașul, s-ar putea totuși să vină la un foc de tabără.

Denna încuviință.

— Cu siguranță e mai bine decât să orbecăim prin tufișuri.

— Am clipele mele de glorie. Te rog, doamnele mai întâi, am spus cu un gest larg spre deal.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU – Piatra de hotar

În ciuda oboselii, am mers bine și am ajuns în vârful dealului din nord chiar înainte ca soarele să coboare în spatele munților. Deși copacii îmbrăcau dealul, vârful era la fel de pleșuv ca țeasta unui preot. Priveliștea fără de margini îți tăia răsuflarea. Singurul meu regret era că norii dănțuiseră de-a lungul urcușului nostru, lăsând cerul gri și neinteresant ca o placă de ardezie.

Înspre miazăzi, vedeam câteva căsuțe. Câteva râuri și drumulețe tăiau șerpuitoare printre păduri. Munții din vest se zăreau în depărtare asemenea unui zid. La miazăzi și răsărit, puteam să văd fum întinzându-se peste văi și spre cer și clădirile din Trebon.

Privind spre miazănoapte, am văzut că ceea ce ne povestise porcarul era adevărat. Nu era pic de semn de om prin acele locuri. Nici un drum sau gospodărie, sau fum de coș, doar un teren tot mai sălbatic, stânci golașe și copaci agățându-se de pante.

Singurul lucru care se ițea în vârf de deal era o mână de pietre de hotar. Trei dintre pietrele masive se țineau una de alta pentru a forma un arc imens, ca un portal masiv. Altele două se lăfăiau în iarba înaltă. Găseam că pietrele erau un alin pentru mine, ca prezența neașteptată a unor vechi prieteni.

Denna se așază pe una dintre pietre, în timp ce eu priveam în zare. Am simțit gâdilatul ploii pe față și am îngânat o înjurătură, trăgându-mi gluga mantiei peste cap.

— Nu va ține mult. A fost la fel în fiecare noapte. Nori pe cer, prăpăd pentru jumătate de oră, și apoi gata.

— Bine, am spus. Urăsc somnul în ploaie.

Mi-am pus ranița pe latura expusă a uneia dintre pietrele de hotar și apoi ne-am pregătit pentru campat. Amândoi trebăluiam fără de știrea celuilalt ca și cum am fi făcut asta de sute de ori.

Denna aranjă un loc pentru foc și adună pietre. Am venit cu o mână bună de lemne și am pornit repede focul. La următoarea plimbare, am strâns salvie și am smuls câteva cepe sălbatice pe care le-am zărit pe marginea drumului.

Ploaia căzu greu peste noi, apoi se domoli pe când am dat să prepar mâncarea. Am folosit oala cea mică să gătesc o tocană din

resturile de porc de la prânz, niște morcovi, cartofi și ceapa pe care o găsisem. Am asezonat totul cu sare, piper și salvie, apoi am prăjit o bucată de pâine la foc și am desfăcut brânza din învelișul de ceară. La urmă, am băgat două mere printre pietrele încinse ale focului. Aveau să fie gata la timp pentru desert.

Până să fie gata cina, Denna îngrămădisise un mic munte de lemne de foc. I-am întins pătura să se așeze și ne-am pus să mâncăm. Denna începu să molfăie cu poftă.

— O domniță s-ar putea obișnui cu așa o viață, spuse Denna după ce am terminat de mâncat. Dacă ai avea lăuta aici, ai putea să-mi cânti până adorm și totul ar fi perfect, spuse ea mulțumită, întinzându-se și rezemându-și spatele de una dintre pietre.

— Azi-dimineată, am întâlnit un spoitor pe drum, care a încercat să-mi vândă o sticlă de vin de fructe. Cât aș fi vrut acum să-l bag mai mult în seamă.

— Iubesc vinul de fructe, spuse ea. Era din căpșuni?

— Cred că da, am încuviințat.

— Ei bine, așa îți trebuie dacă nu bagi în seamă un spoitor când ești pe drum, îmi reproșă ea somnoroasă. Un băiat deștept ca tine cunoaște destule povești ca să știe mai bine... Privește! spuse ea ridicându-se brusc și arătând peste umărul meu.

— Ce trebuie să văd? am întrebat întorcându-mă.

Cerul era încă acoperit de nori, așa că priveliștea era doar o mare neagră.

— Stai așa. Poate că va... Acolo!

Am văzut la ce se referea. O scânteiere de lumină albastră în depărtare. M-am ridicat în picioare și am stins focul din spatele meu astfel încât să am o vedere mai clară. Denna veni lângă mine și am așteptat ținându-ne respirația pentru un moment. Încă o pâlpare de lumină albastră, mai puternică.

— Ce crezi că e? am întrebat.

— Sunt sigură că minele de fier sunt undeva spre vest. Nu poate fi de la ele, căzu Denna pe gânduri.

Încă o sclipire. Părea că luminează dinspre stânci, ceea ce însemna că, dacă era o flacăra, era una mare. Măcar de câteva ori mai mare decât focul nostru.

— Ai spus că patronul tău are felul lui de a te chema, am spus încet. Nu vreau să fiu iscoditor, dar nu cumva...

— Nu. Nu are de-a face cu focul albastru, își râse ea de jena mea. Ar fi prea sinistru, până și pentru el.

Am mai privit pentru o vreme, dar nu se mai întâmplă nimic. Am luat o creangă groasă cam cât degetul meu, am rupt-o în două și apoi am bătut cu o piatră ambele bucăți în pământ ca pe bețele de cort. Denna ridică o sprânceană, întrebătoare.

— Am pus bețele în direcția în care venise lumina. Nu pot vedea niciun punct de reper pe întuneric, dar dimineată ne putem lua după ele.

Ne-am întors la foc și am aruncat mai multe lemne, stârnind scânteii pâlâitoare în aer.

— Unul din noi ar trebui să stea probabil cu ochii pe foc. În caz că apare cineva.

— Oricum nu am de gând să dorm toată noaptea. Nu ar trebui să fie o problemă.

— Ai probleme cu somnul?

— Visez, zise ea pe un ton ce dădea de înțeles că atât avea de spus. Am cules un scaiete de pe mantie și l-am aruncat în foc.

— Cred că știi ce s-a întâmplat la ferma Mauthen.

— Te rog, spuse ea ciulind urechile.

— Întrebarea este: De ce ar ataca Chandrienii în acel loc și în acel moment?

— Nunta, evident.

— Dar de ce tocmai acea nuntă? De ce noaptea cu pricina?

— De ce nu îmi spui și gata? zise Denna frecându-și fruntea. Nu încerca să mă conduci spre cine știe ce adevăr de parcă ai fi un mare înțelept.

— Îmi pare rău, m-am înroșit din nou de rușine.

— Nu trebuie. În mod normal mi-ar plăcea un joc plin de vorbe de duh cu tine, dar am avut o zi lungă și mă doare capul. Sari, te rog, la sfârșit.

— E vorba despre ce a găsit Mauthen în timp ce săpa printre ruinele vechiului fort, căutând după pietre. A scos ceva din ruine și a

trăncănit despre asta luni în șir. Chandrienii au auzit și au venit să o fure, am terminat eu, fluturându-mi brațele.

— Nu se leagă. Dacă tot ce doreau a fost acel obiect, puteau să aștepte până după nuntă și să îi omoare doar pe miri. Mult mai ușor, spuse Denna cu o căutătură piezișă.

Asta m-a cam dezumflat.

— Ai dreptate.

— Mi se pare mai degrabă că au vrut să șteargă orice urmă despre acel lucru. Ca bătrânul rege Celon când se gândea că regentul avea să îl dea în vileag. I-a ucis întreaga familie și a dat foc conacului, ca să fie sigur că nu rămâne nicio urmă și că nimeni nu va ciripi.

Denna făcu un semn cu mâna înspre miazăzi.

— Cum toată lumea care știa secretul era probabil la nuntă, Chandrienii au venit, i-au ucis pe toți și fie au distrus, fie au furat ceea ce căutau. Dintr-o lovitură.

Am rămas năucit. Nu din cauza vorbelor Dennei, care aveau mai multă noimă decât presupunerile mele. Îmi adusesem aminte ce se întâmplase cu trupa mea. *Părinții cuiva au cântat niște cântecele care nu trebuiau cântate.* Nu mi-au ucis doar părinții. I-au măcelărit pe toți cei care au fost suficient de aproape încât să audă măcar o fărâmă de cântec.

Denna se înveli în pătura mea și se puse cu spatele la foc.

— Ai permisiunea să meditezi la vasta mea înțelepciune câtă vreme dorm. Trezește-mă când ai nevoie de lămuriri.

Am stat treaz printr-un efort de voință. Avusem parte de o zi lungă și grea, călărind mai mult de nouăzeci de kilometri și umblând unsprezece. Dar Denna era rănită și avea mai multă nevoie de somn. Oricum, voiam să fiu atent după orice alt semn de lumină albastră dinspre nord.

Nu s-au mai arătat altele. Am ațâțat focul și mă întrebam dacă Wil și Sim erau îngrijorați de absența mea subită de la Universitate. Dar Arwyl și Elxa și Kilvin? Se întrebau ce mi se întâmplase? Ar fi trebuit să las un bilet...

Norii încă acopereau stelele, așa că nu puteam să-mi dau seama de timp. Hrănisem focul de cel puțin șase ori când Denna, înțepenită, se

trezi brusc. Nu se ridică, dar am auzit-o icnind și privind dezorientată în jur.

— Scuze, am spus, mai mult să-i dau de știre unde eram. Te-am trezit?

— Nu. Eu... nu, spuse ea, ridicându-se în picioare vizibil mai relaxată. Deloc. Am cam terminat cu somnul. Vrei să te pui la somn? zise, frecându-și ochii și privindu-mă peste limbile focului. Ce întrebare prostească! Arăți ca naiba. Ține, spuse ea, despăturindu-se.

— Ține-o tu. Mantia îmi e de ajuns.

Mi-am pus gluga peste cap și m-am întins pe iarbă.

— Ce domn, mă tachină ușor, învelindu-se mai bine.

Mi-am sprijinit capul în mână și, până să mă gândesc la un răspuns isteț, am adormit.

M-am trezit dintr-un vis neclar în care mergeam ca prin ceață pe o stradă aglomerată, s-o găesc pe Denna privindu-mă, îmbujorată și în puternic contrast cu lumina focului. Una peste alta, era un mod plăcut de a mă trezi.

Mă pregăteam să spun ceva, când îmi apăsă un deget pe buze, făcându-mă să uit de toate.

— Liniște, spuse șoptit. Ascultă.

M-am ridicat.

— Auzi? întrebă ea după puțin timp.

— Doar vântul...

Clătină din cap și arătă într-o parte.

— De-acolo!

De data asta am auzit. La început, am crezut că sunt niște pietre desprinse de pe deal, dar nu, zgomotul nu se pierdea în depărtare. Ceva era târât pe coasta dealului.

M-am ridicat și am început să privesc în jur. Cât timp dormisem, cerul se eliberase de nori și acum luna lumina împrejurimile în argint. Vatra noastră largă dădea pe din afară de cărbuni încinși.

Chiar atunci, nu departe pe coasta dealului în jos, am auzit... dacă spun că am auzit o creangă rupându-se, aș greși. Când un om care merge prin pădure rupe o creangă, ea face un zgomot scurt și ascuțit.

Asta pentru că orice creangă ruptă din întâmplare e destul de subțire pentru a se rupe ușor.

Ce am auzit nu era o ramură pocnind. Era un trosnet lung. Era sunetul pe care îl face o cracă atunci când este ruptă din pom: *crââc-cârrrca-crrraccc*.

Apoi, întorcându-mă spre Denna, am auzit celălalt zgomot.

Cum să îl descriu?

Când eram mic, mama mă dusese să văd o menajerie în Senarin. A fost singura dată când am văzut un leu și singura dată când am apucat să aud unul răgând. Toți ceilalți copii din mulțime erau speriați, dar eu am râs încântat. Sunetul era atât de adânc și de gutural că îl simțeam huruind în piept. Am iubit acel moment și îmi aduc bine aminte de el.

Sunetul pe care îl auzisem pe dealul de lângă Trebon nu era răgetul unui leu, dar îl simțisem la fel în piept. Era un fel de grohăit, dar mai adânc decât răgetul unui leu. Asemănător cu sunetul tunetului în depărtare.

Altă cracă dădu să se rupă, aproape de vârful dealului. M-am uitat în acea direcție și am văzut o formă enormă vag deslușită de lumina focului. Am simțit pământul tremurând ușor sub picioare. Denna se întoarse să mă privească cu ochi îngroziți.

Am tras-o de mână și am fugit în partea opusă a dealului. Denna se ținu bine pe lângă mine la început, apoi se opri când văzu încotro vreau să mă îndrept.

— Nu fi tâmpit, șuieră ea. Ne vom rupe gâturile dacă vrem să fugim într-acolo pe întuneric.

Își aruncă privirea în toate direcțiile și apoi la pietrele de hotar de lângă noi.

— Ajută-mă să urc și, după aia, te trag eu sus.

Mi-am împreunat degetele ca să-i țin scară. Își fixă piciorul și am împins-o atât de tare că am aruncat-o în aer de unde putea să se agațe de buza stâncii.

Am așteptat un scurt moment până urcă, apoi mi-am aruncat ranița peste umăr și am început să mă cațăr pe latura masivă de piatră. Mai exact, căutam cu disperare un loc de care să mă prind.

Piatra era netedă, roasă de vreme și timp și nu exista niciun asemenea loc. Alunecam mereu, mâinile orbecându-mi în van.

Am țâșnit către celălalt capăt al arcului, am sărit pe una dintre pietrele mai mici și am făcut încă un salt.

M-am lovit de piatră cu putere, pe toată lungimea trupului, tăindu-mi răsufierea și lovindu-mă la genunchi. Mi-am agățat mâinile de creastă, dar nu am putut să găsesc o scobitură... Denna mă prinse. Dacă asta ar fi o baladă eroică, v-aș spune cum m-a prins strâns de mână și m-a tras la adăpost. Dar adevărul e că mă prinse cu o mână de cămașă și cu cealaltă de părul meu. Trase cu putere ca să nu cad, suficient de mult să găsesc o prinsoare și să mă târăsc în vârful pietrei lângă ea.

Găsindu-ne cu greu respirația, am privit peste marginea pietrei. Jos pe vârful dealului, forma începea să se deslușească în lumina focului nostru. Umbră în mare parte de întunericul nopții, părea mai mare decât orice animal pe care îl văzusem, mare cât un car plin de fân. Era negru, cu un trup masiv, ca de taur. Se apropia, mișcându-se într-un fel ciudat și ezitant, nu ca un taur sau un cal. Vântul înteți focul, făcându-l să se umfle și am apucat să văd că avea trupul gros, târât de pământ pe picioarele laterale, ca de șopârlă.

Când pătrunse mai mult în lumină, comparația era imposibil de evitat. Era o reptilă uriașă. Nu arăta a șarpe, era chiră, ca o cărămidă neagră, cu gâtul gros care se termina într-un cap mare și lat, ca de broască.

Parcuse jumătate din distanța de la vârful dealului până la focul nostru dintr-o singură izbucnire spasmodică. Șopârla grohăi din nou, cu un hureț adânc ca de fulger, pe care l-am simțit în piept. Venind tot mai aproape, dădu pe lângă cealaltă piatră de hotar care stătea căzută în iarbă și mi-am dat seama că ochii nu îmi jucau feste. Era mai mare decât piatra de hotar. Mai bine de doi metri în umeri și cam șapte metri în lungime. Mare cât un vagon. Masiv cât o duzină de tauri legați la un loc.

Își mișcă capul gros înainte și înapoi, închizând și deschizând gura largă, adulmecând.

Apoi dădu drumul unui suflu de foc albastru. Lumina spontană era orbitoare și am auzit-o pe Denna icnind. Mi-am ferit capul, simțind cum o pală de aer cald trece peste noi.

Frecându-mă la ochi, am privit din nou jos și am văzut că dihania se apropiase de foc. Era neagră, cu platoșă de solzi, mătăhăloasă. Horcăi din nou ca un fulger și-și împinse capul înainte aruncând încă o șarjă de flăcări albastre.

Era un dragon.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI – Interludiu – Ascultare

În hanul Piatra de Hotar, Kvothe se opri așteptând o reacție. Pauza se întinse până când Cronicarul își ridică privirea din foaie.

— Ai ocazia să spui ceva... ceva de genul „Asta nu se poate“! Nu există asemenea lucru ca un dragon...

— Nu e treaba mea să îmi dau cu părerea despre poveste, spuse placid Cronicarul, curățându-și vârful peniței. Dacă spui că ai văzut un dragon...

Ridică din umeri.

Kvothe îi aruncă o privire profund dezamăgită.

— Asta venind de la autorul *Obiceiurilor de împerechere ale dracului comun*? De la acel Devan Lochees, marele preot al rațiunii?

— Asta venind de la acel Devan Lochees care a fost de acord să nu modifice niciun cuvânt din povestea pe care o consemnează, spuse Cronicarul, care își puse jos penița și își masă mâna. Pentru că acestea erau condițiile pentru ca el să pună mâna pe o poveste mult dorită.

— Ai auzit vreodată de termenul „revoltă albă“? întrebă Kvothe afișându-i o privire ternă.

— Am auzit, răspunse Cronicarul cu un zâmbet subțire.

— Pot să o spun eu, Reshi, zise Bast înflăcărat. Nu am avut nicio înțelegere cu tine.

Kvothe privi de la unul la altul și apoi suspină.

— Sunt puține lucruri mai grețoase ca obediența absolută. Ați face bine să țineți minte amândoi asta, spuse Kvothe și îi semnală Cronicarului să își ia penița. Așa deci...

Era un dragon.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE - Obiceiurile de împerechere ale dracusului comun

— Un dragon, șopti Denna. Tehlu să ne aibă în pază. E un dragon.

— Nu e un dragon, am spus eu. Nu există așa ceva.

— Uită-te la el, șuieră spre mine. E chiar acolo! Privește numai ce dragon mare cât casa!

— Este un dracus.

— E al naibii de mare! spuse Denna cu o urmă de isterie în voce. E un dragon al naibii de mare și o să vină încoace să ne mănânce.

— Nu e carnivor. E erbivor. Un fel de vacă mai mare.

Denna își întoarse privirea la mine și începu să râdă. Nu un râs isteric, ci râsul necontrolat al omului care aude ceva atât de amuzant încât nu se poate abține. Își puse mâna la gură, scuturându-se din tot corpul, tot ce răzbătea fiind un zgomot surd, scăpat printre degete.

Încă o fulgerare de foc albastru apăru. Denna încremeni cu râsul pe buze, apoi își luă mâna de pe gură. Se uită la mine cu ochi mari și spuse încet cu un tremur ușor în voce:

— Muuu.

Amândoi trecuserăm atât de repede de la teroare la siguranță, că oricum era să râdem doar din cauza ușurării. Așa că, atunci când Denna începu din nou să tremure de râs, acoperindu-și gura cu mâna, am început să râd și eu, fără să fac zgomot. Stăteam acolo râzând ca doi copii, cât timp sub noi dihania grohăia și pufnea foc în jur, trimițând din când în când flăcări în sus.

După minute bune, ne-am venit în fire.

Denna își șterse lacrimile din ochi și trase adânc aer în piept. Se apropie de mine până când partea stânga a corpului ei se lipi de partea mea dreaptă.

— Ascultă, spuse ea încet în timp ce priveam amândoi peste buza pietrei. Chestia aia nu paște, spuse ea. E uriașă. Nu ar putea găsi suficientă mâncare. Și uită-te ce gură are. Ce dinți are.

— Exact. Sunt tociți, nu ascuțiți. Mănâncă doar copaci. Copaci întregi. Uite cât e de mare. Unde ar putea găsi suficientă carne? Ar trebui să mănânce zece căprioare pe zi. Nu ar avea cum să supraviețuiască!

— De unde naiba știi tu asta? spuse ea întorcând capul spre mine.

— Am citit despre asta la Universitate. O carte numită *Obiceiurile de împerechere ale dracusului comun*. Se folosește de foc pentru ritualul de împerechere. E un fel de penaj păsăresc.

— Vrei să spui că dihania aia de jos, murmură ceva, căutându-și cuvintele, are de gând să ne călărească focul?

Privi o secundă ca și cum ar apuca-o din nou râsul, dar trase adânc aer în piept, înfiorându-se și recăpătându-și calmul.

— Ei bine, pe asta trebuie să o văd...

Deodată, am simțit amândoi piatra cutremurându-se din pământ. În același timp, lumea se întunecă simțitor.

Privind jos, am văzut dracusul rostogolindu-se în foc ca un porc într-o băltoacă. Pământul se cutremură în vreme ce dihania se rostogolea, strivind focul sub ea.

— Chestia aia trebuie să cântărească... se eschivă Denna, clătinând din cap.

— Cinci tone, am estimat eu. Cel puțin cinci.

— Ar putea să vină după noi. Ar putea împinge pietrele astea.

— Nu știi ce să zic, am spus plesnind piatra cu mâna și încercând să par mai sigur pe mine decât eram în realitate. Astea au fost aici de multă vreme. Suntem în siguranță.

Rostogolindu-se în vatra noastră largă, dracusul împrăștie bucăți arzânde de lemn peste tot în jur. Se îndreptă agale către un buștean pe jumătate ars din iarbă. Dracusul pufni, apoi se rostogoli, zdrobind bușteanul de pământ. Apoi punându-se pe picioare, pufni spre buștean din nou și îl mâncă. Nu îl mestecă. Înfulcă bușteanul întreg, așa cum o broască înghite un greiere întreg.

Repetă gestul de mai multe ori, mișcându-se în cerc în jurul focului acum împrăștiat. Pufni, se rostogoli pe bucățile arzânde de lemn și apoi, odată stinse, le înghiți.

— Presupun că acum are o logică, zise Denna, privind totul. Trăiește în păduri și le aprinde. Dacă nu i-ar spune ceva în cap că trebuie să stingă focurile, n-ar supraviețui foarte mult.

— Probabil de asta a venit aici, am spus. A văzut focul nostru.

După câteva minute de pufnit și rostogolit, dracusul se întoarse la culcușul lui din cărbune care nu demult fusese focul nostru. Îi dădu

târcoale de câteva ori, apoi se puse deasupra și se așeză. M-am crispat, dar nu am reușit decât să mă bâțâi înainte și înapoi ca o cloșcă pe cuib. Vârful dealului de sub noi era acum învelit în întuneric, cu excepția luminii palide a lunii.

— Cum de nu am auzit niciodată de asemenea chestii, zise Denna.

— Sunt foarte rari. Oamenii găsesc de cuviință să îi omoare pentru că nu își dau seama că sunt relativ inofensivi. Și nu se reproduc foarte repede. Cel de acolo are probabil două sute ani, mai mare nu se mai face. L-am admirat câteva clipe în tăcere. Pun pariu că nu sunt mai mult de câteva sute de exemplare în întreaga lume.

Am mai privit pentru câteva minute, dar nimic nu se mișca sub noi. Denna căscă mai să-i sară fălcile.

— Doamne, sunt epuizată. Nu există nimic care să te trezească precum sentimentul morții iminente.

Se puse pe spate, încercând să se facă comodă, apoi pe lateral, apoi întorcându-și fața către mine.

— Pe Tehlu, dar frig mai e aici, spuse tremurând vizibil. Acum știu de ce s-a culcat pe focul nostru.

— Am putea coborî să luăm pătura, am sugerat.

— Nu prea cred, pufni ea.

Tremura vizibil, îmbrățișându-și trupul.

— Ține, m-am ridicat și mi-am dat jos mantia. Învește-te cu asta. Nu e mult, dar e mai bine decât piatra de sub tine, am spus, întinzându-i-o. Te veghez cât timp dormi și am grijă să nu cazi.

Se uită un moment lung la mine și am crezut că are să mă refuze. Întinse mâna după mantie și și-o înfășură în jurul trupului.

— Jupâne, cu siguranță știi să tratezi o domniță.

— Așteaptă până la dimineață, am spus. De-abia am început.

Am rămas în liniște, încercând să nu dărdâi. La un moment dat, am observat cum respirația Dennei se liniștește. Am privit-o dormind, cu calmul împăcat al copilului care nu are habar ce prostuț e sau ce năpaste aveau să dea peste el ziua următoare.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE – Stânci

M-am trezit fără să-mi amintesc când adormisem. Denna mă scutura încetișor.

— Nu te mișca prea brusc. E cale lungă până jos.

M-am întins încet, cu aproape fiecare mușchi din corp plângându-se despre cum fusese tratat ieri. Coapsele și pulpele îmi erau noduri strânse de durere.

Abia atunci am realizat că-mi purtam din nou mantia.

— Te-am trezit? am întrebat-o pe Denna. Nu-mi amintesc...

— Ai făcut-o, într-un fel. Te-ai întors și ai căzut chiar peste mine. Nici măcar n-ai tremurat din geană când te-am dat de pe mine...

Denna amuți când mă văzu cât de greu mă ridic.

— Vai de mine, ai zice că ești un bunicuț cu artrită.

— Știi cum e. Întotdeauna ești cel mai țeapăn când te trezești.

Denna rânji.

— Mi-e teamă că noi, femeile, suntem construite să n-avem asemenea „problemă“.

Deveni serioasă când mă privi mai atent.

— Chiar vorbești serios, nu?

— Ieri am călărit cam o sută de kilometri înainte să ne întâlnim. Nu sunt prea obișnuit cu așa ceva. Și când am sărit astă-noapte, m-am lovit de piatră destul de rău.

— Ești rănit?

— Fără doar și poate. Mai ales peste tot.

— Vai, icni ea, ducându-și mâinile la gură. Mâinile tale Inimioase!

M-am uitat la ele și am văzut la ce se referea. Se pare că mi le rănisem destul de rău în încercarea mea frenetică de a urca piatra arsă. Bătăturile de muzician îmi protejaseră degetele în cea mai mare parte, dar articulațiile lor erau julite rău, acoperite cu o crustă de sânge. Cum mă durea tot restul trupului, nici măcar nu băgasem de seamă.

Inima mi se făcu cât un purice la vederea lor, dar când mi-am deschis și închis mâinile mi-am dat seama că erau doar rău jupuite, nu rănite serios. Ca muzician, mă îngrijorasem dintotdeauna că s-ar

putea să mi se întâmple ceva la mâini și munca de artizan doar sporise acea spaimă.

— Arată mai rău decât sunt de fapt. De cât timp e plecat dracusul?

— De cel puțin câteva ore. A pornit puțin după răsărit.

M-am uitat în jos din cuibul meu de pe piatra arsă. Aseară, coama dealului fusese o întindere uniformă de iarbă. Dimineața asta arăta ca un câmp de luptă. Iarba era strivită pe alocuri, arsă până la rădăcină în altele. Șopârta lăsase brazde adânci pe acolo pe unde trecuse.

Mi-am dat seama că era mai greu să cobor de pe piatra arsă decât fusese să urc. Vârful arcadei era pe la patru metri înălțime de pământ, mai mult decât ar fi fost indicat pentru a sări de-acolo. În mod normal, nu mi-aș fi făcut multe griji, dar în starea mea, amortit și lovit cum eram, mi-era teamă să nu aterizez greșit și să-mi sucesc glezna.

Până la urmă, am coborât folosindu-ne de o bretea de la ranița și o funie improvizată. M-am coborât, în vreme ce Denna ținea de un capăt al sforii. Ranița mi s-a rupt, împrăștiindu-mi toate lucrurile, dar am ajuns jos fără să pătesc nimic mai serios decât o pată de iarbă pe pantaloni. Apoi Denna se agăță de buza stâncii și, cu mine acolo să o țin de picioare, se lăsă să alunece ușor. Deși eram plin de vânătăi pe toată partea din față, faptul că o țineam pe Denna strâns de mine făcu minuni să-mi revigoreze starea de spirit.

Mi-am adunat lucrurile și m-am așezat să-mi cos ranița. Denna se întoarse după o mică expediție printre copaci și luă pătura pe care o abandonasem pe jos. Era sfâșiată în mai multe locuri de ghearele dracusului, de atunci când călcase pe ea.

— Ai mai văzut așa ceva? am întrebat-o, întinzându-mi mâna.

Mă privi cu o sprânceană ridicată.

— De câte ori n-am mai auzit asta?

Cu un rânjet pe față, i-am pus în mână bucata de fier negru pe care o luasem de la spoitor. Se uită la ea cu curiozitate.

— E cumva o magnetită?

— Mă mir că o recunoști.

— Știu pe unul care folosește așa ceva pe post de greutate pentru hârtii, oftă ea. Ținea morțiș să sublinieze că, deși e atât de valoroasă și

foarte rară, el o folosea să-i țină hârțiile în loc. Era un bou. Ai cumva fier la tine?

— Pescuiește pe-acolo. Trebuie să găsești ceva, am arătat spre maldărul de lucruri.

Denna se așeză pe o piatră arsă și se jucă cu magnetita și o cataramă ruptă de fier. Mi-am cusut ranița cu grijă, apoi i-am reprim breteaua, cu destule cusături încât să nu se desprindă.

Denna era fascinată de piatra cerească.

— Cum funcționează? întrebă, trăgând de cataramă și apoi lăsând-o să revină pe suprafața bucații de fier. De unde vine atracția?

— E un tip de forță galvanică, am spus, apoi am șovăit. Ceea ce e un mod pretențios de a spune că n-am nici cea mai mică idee.

— Mă întreb dacă îi place numai fierul fiindcă e făcută din fier, gândi ea cu voce tare, atingând-o fără efect cu inelul de argint. Dacă s-ar găsi o magnetită făcută din alamă, i-ar plăcea alama?

— Poate că i-ar plăcea cuprul și zincul. Alama e făcută din ele.

Am culcat ranița într-o parte și am început să-mi încarc lucrurile. Denna îmi înapoie magnetita și se îndreptă spre ce mai rămăsese din vatră.

— A mâncat tot lemnul înainte să plece, spuse ea.

M-am dus acolo să văd cu ochii mei. Zona din jurul vetrei era un dezastru. Părea că o întreagă armată de cavalerie trecuse peste ea. Am împuns cu vârful cizmei un maldăr de pământ răscolit, apoi m-am aplecat să ridic ceva.

— Uită-te aici.

Denna se apropie să vadă ce găsisem. Era unul dintre solzii dracusului, neted și negru, aproape cât palma mea și în formă de lacrimă. La mijloc avea cam jumătate de centimetru grosime și se subția spre margini.

I l-am întins Dennei.

— Pentru tine, domnița mea. O amintire.

Îl cântări în mână.

— E greu, spuse ea. Mă duc să găsesc unul și pentru tine...

Se duse să caute prin cenușa vetrei.

— Cred că a mâncat și pietre cu tot cu lemnul. Știu că am adunat mai multe de atât pentru vatră.

— Șopârlele obișnuiesc să mănânce pietre. Așa își digeră mâncarea. Pietrele o macină în stomacul lor.

Denna mă privi cu neîncredere.

— E adevărat. Și găinile o fac.

Clătină din cap și privi în altă parte în timp ce scotocea cu piciorul în pământul răscolit.

— Știi, la început speram să compui un cântec despre o asemenea întâlnire. Dar, cu cât vorbești mai mult despre dihania asta, nu mai sunt atât de sigură. Vaci și găini. Unde ți-e flerul pentru dramatic?

— Nu cred că are nevoie de exagerări. Solzul acela e de fier în cea mai mare parte, dacă nu mă înșel. Cum pot să fac așa ceva mai dramatic decât e deja?

Denna ridică solzul, privindu-l îndeaproape.

— Glumești.

— Pietrele de-aici sunt pline de fier. Dracusul mănâncă pietrele și le mistuie încetul cu încetul în stomac. Apoi metalul e absorbit în oase și în solzi.

Am luat solzul și am mers către una dintre pietrele arse.

— Năpârlește an după an, apoi își mănâncă pielea, ținându-și fierul în corp. După două sute de ani...

Am bătut cu solzul de piatră. Scoase un sunet ascuțit, undeva între un clopot și o bucată de ceramică. I l-am dat înapoi.

— Înainte să se modernizeze mineritul, probabil că erau vânați pentru fier. Chiar și acum bănuiesc că un alchimist ar da bani buni pentru solzi sau oase. Fierul organic e o raritate. Ar putea să facă o mulțime de lucruri cu el.

Denna privi cu luare-aminte solzul din mâna sa.

— Ai câștigat. Te cred în stare să scrii cântecul.

Ochii îi scăpărară cu o idee.

— Lasă-mă să văd magnetita.

Am scos-o din raniță și i-am înmânat-o. Apropie solzul de ea și cele două corpuri se lipiră imediat una de alta, scoțând același sunet ciudat, de ceramică. Denna rânji și se duse la vatră, unde începu să plimbe piatra cerească peste rămășițe, în căutare de alți solzi.

Mi-am întors privirea spre stâncile din nord.

— Nu-mi place să dau vești rele, am spus, arătând spre un firicel de fum care se ridica dintre copaci, dar ceva arde acolo. Parii pe care i-am înfipt azi-noapte nu mai sunt, dar cred că dintr-acolo am văzut focul albastru.

Denna mișca magnetita înainte și-napoi peste ruinele vetrei.

— Nu cred că dracusul a dat foc fermei Mauthen. Acolo nu erau asemenea urme, spuse și arată spre pământul răscolit.

— Nu mă gândesc la fermă. Mă gândesc că patronul cuiva s-a încălzit noaptea trecută la un foc de tabără...

Denna rămase înmărmurită.

— Și dracusul a văzut focul.

— Nu mi-aș face griji. Dacă e atât de isteț precum spui, e mai în siguranță decât într-o casă.

— Arată-mi tu o casă care e-n siguranță cu dihania aia, spuse ea, dându-mi magnetita. Hai să mergem să vedem despre ce e vorba.

Erau doar câțiva kilometri până la firicelul de fum, dar am ajuns cu greu acolo. Eram obosiți și ne dureau toate oasele, iar niciunul din noi nu avea mari speranțe pentru ce aveam să găsim acolo.

Am împărțit din mers ultimul meu măr și jumătate de pâine. Am tăiat fâșii de scoarță de mesteacăn și am început să le ronțaim. După cam o oră, mușchii de la picioare începură să mi se relaxeze, iar mersul încetă să fie o corvoadă.

Încetineam pe măsură ce ne apropiam de destinația noastră. Dealurile domoale fură înlocuite de stânci abrupte și pante acoperite cu grohotiș. Trebuia să ne cățărăm sau să ocolim, uneori să ne întoarcem de unde am pornit până să găsim o cale de acces.

Mai erau și lucruri care ne distrăgeau atenția. Am dat de câteva tufe de coacăze coapte, care ne-au încetinit aproape jumătate de ceas. Nu mult după aceea, am găsit un izvor și ne-am oprit să bem, să ne mai odihnim și să ne spălăm. Din nou, speranțele mele la o idilă de poveste fură năruite de faptul că pârâul avea doar cam două palme adâncime. Nu era tocmai ideal pentru îmbăiere.

Se făcuse deja după-amiază când am ajuns, în sfârșit, la sursa fumului și ne-am dat seama că nu era deloc ceea ce ne așteptasem.

Am ajuns într-o vale izolată, tăinuită între stânci. Spun vale, dar era mai degrabă un defileu larg între dealuri.

Într-o parte se întindea un perete abrupt de stânci sure, iar în cealaltă o râpă adâncă. Am găsit o cale de acces abia după ce am încercat din alte două unghiuri, care se dovediseră inabordabile. Din fericire, nu bătea vântul și fumul se înălța drept, ca un stâlp, spre cerul senin. Dacă nu ar fi fost acolo să ne luăm după el, probabil că nu am fi găsit locul cu pricina.

Deși probabil că nu demult fusese un petic bucolic de pădure, acum arăta de parcă fusese lovit de un vârtej. Copacii erau ruși, dezrădăcinați, arși și striviți. Brazde imense de pământ și piatră fuseseră săpate pretutindeni, ca de mâna unui țăran uriaș în care dăduse strechea în timp ce-și ara câmpul. Cu două zile în urmă, n-aș fi ghicit ce putea să facă asemenea prăpăd. Dar după ce-am văzut noaptea trecută...

— Parcă spuneai că sunt inofensivi. A pustiit locul ăsta, spuse Denna, întorcându-se spre mine.

Am înaintat cu băgare de seamă peste trunchiurile căzute. Fumul alb se înălța din gaura adâncă lăsată de un arțar înalt care fusese doborât. Focul nu era altceva decât tăciuni care ardeau mocnit pe fundul gropii, acolo unde fuseseră rădăcinile.

Am împins câțiva bulgări de țărană în groapă cu vârful cizmei.

— Așa, vestea bună e că patronul tău nu e aici. Vestea proastă...

M-am oprit, adulmecând aerul.

— Îți miroase ceva?

Denna inspiră adânc și încuviință, strâmbând din nas.

Am urcat pe trunchiul căzut al arțarului și m-am uitat împrejur. Vântul începu să bată spre noi și mirosul se simți mai puternic. Duhnea a ceva mort și putrezit.

— Parcă spuneai că nu mănâncă niciun fel de carne, spuse Denna, privind îngrijorată în stânga și-n dreapta.

Am sărit de pe trunchi și m-am îndreptat spre peretele de stâncă. Zărisem acolo o colibă mică, făcută praf și pulbere. Mirosul de putreziciune era tot mai puternic.

— Bine. Asta nu arată deloc ca opera unei creaturi inofensive, spuse Denna cu ochii ațintiți la coliba năruită.

— Nu știm dacă dracusul e răspunzător pentru asta. Dacă Chandrienii au atacat aici, poate că dracusul a fost atras de foc și a dărâmat totul cât încerca să îl stingă.

— Crezi că Chandrienii au făcut asta? Nu se potrivește deloc cu ce-am auzit despre ei. Se spune că lovesc ca fulgerul, apoi dispar fără urmă. Nu-ți bat la ușă, fac un foc, apoi se duc să-ți facă niște cumpărături.

Am început să caut printre ruine.

— Nu știu ce să mai cred. Dar două case nimicite... Are sens să cred că e o legătură între ele.

Denna icni. I-am urmat privirea și am zărit un braț ieșind de sub câțiva bușteni. M-am apropiat. Muștele roiau în jur și mi-am acoperit gura într-o încercare zadarnică de a opri duhoare să-mi intre până în creier.

— E mort de aproape două răstimpuri.

M-am aplecat să ridic o încâlceală de lemn și metal strivit.

— Uită-te la asta.

— Adu-o aici, că eu nu mă apropii.

M-am întors la Denna. Obiectul era atât de frânt că greu îl mai recunoșteați.

— O arbaletă.

— Nu prea i-a făcut cine știe ce bine, roști ea.

— Întrebarea e, de ce avea așa ceva la el?

M-am uitat cu atenție la bucata groasă de oțel albastru care alcătua traversa.

— Asta nu e un arc de vânătoare. Așa ceva folosești ca să omori un om în armură pe un câmp de luptă. Sunt ilegale.

Denna pufni.

— Știi doar că nu are cine să aplice asemenea legi prin părțile astea.

— Oricum ai lua-o, e o mașinărie scumpă. De ce ar avea cineva care trăiește într-o colibă fără podea o arbaletă care valorează zece talanți?

— Poate că știa despre dracus, spuse Denna, privind agitată în jur. Sincer, nu m-ar deranja să am o arbaletă în momentul de față.

Am clătinat din cap.

— Dracușii sunt prudenți. Se țin departe de oameni.

Denna mă privi iritată, arătând sarcastic spre coliba dărâmată.

— Gândește-te la orice sălbăticiune din pădure. Toate evită contactul cu oamenii. După cum ai spus chiar tu, nici măcar n-ai auzit de dracus până acum. E un motiv pentru asta.

— Poate că e turbat.

Nu mă gândisem la asta. Mi-am plimbat privirea peste peisajul răvășit.

— Ar fi îngrozitor. Cum ai putea să răpui așa ceva? Oare poate o șopârlă să turbeze?

Denna călca încontinuu când pe un picior, când pe altul, fără a înceta să scruteze fiecare colțișor de stâncă.

— Mai vrei să te uiți la ceva pe-aici? Pentru că eu m-am dus. Nu am de gând să fiu prin apropiere când dihania aia se întoarce.

— O parte din mine îmi spune că ar trebui măcar să-l îngropăm cum se cuvine...

Denna scutură din cap.

— Eu *nu* stau aici atât de mult. Putem să le spunem celor din târg să vină și să aibă grijă de asta. Bestia se poate întoarce în orice clipă.

— Dar de ce? De ce se tot întoarce aici? Copacul acela e rupt de câteva răstimpuri, dar cel de-acolo a fost scos din rădăcini doar acum câteva zile...

— De ce-ți pasă?

— De Chandrieni, am răspuns apăsător. Vreau să știu de ce au fost aici. Poate că ei controlează cumva dracusul.

— Nu cred că au fost aici. Poate la ferma lui Mauthen, da. Dar asta e doar opera unei șopârle turbate, care se-ntâmplă să fie cât un taur.

Mă cercetă îndelung cu privirea.

— Nu știu ce vrei să cauți aici. Dar nu cred că ai să găsești ceva.

Am clătinat din cap, cu ochii dintr-un loc în altul.

— Simt că trebuie să fie o legătură cu ferma.

— Eu cred că *vrei* să fie o legătură, spuse ea împăciuitor. Dar omul ăsta e mort de multă vreme. Chiar tu ai spus-o. Îți mai aduci aminte de tocul ușii, de pompa și de covata de la fermă?

Se aplecă și ciocăni într-unul din buștenii rămași din coliba dărâmată. Scoase un sunet solid.

— Și numai uită-te la arbaletă... metalul nu e ruginit. Nu au fost aici.

Am simțit un gol în piept. Știam că are dreptate. În sinea mea, știam că nu făcusem decât să visez cai verzi pe pereți. Totuși, nu voiam să renunț fără să încerc tot ce se putea.

Denna mă apucă de mână.

— Haide. Să mergem.

Îmi zâmbi și trase de mine. Îi simțeam atingerea rece și netedă.

— Avem lucruri mai bune de făcut decât să vânăm...

Deodată, în copaci se auzi un trosnet: *crrrraac*. Denna îmi lăsă mâna și se răsuci spre locul de unde venise zgomotul.

— Nu... făcu ea. Nu nu nu...

Amenințarea imediată a dracusului mă readuse cu picioarele pe pământ.

— Suntem în siguranță, am spus. Nu poate să urce. E prea greu.

— Ce să urce? Un copac? Nu vezi că-i dărâamă ca pe nimic?

— Stâncile.

Am arătat spre peretele de stâncă care străjuia acea parte din pădure.

— Hai...

Am urcat spre piciorul stâncilor, poticnindu-ne printre scânduri și sărind peste trunchiuri căzute. În spatele nostru, am auzit un grohăit bubuitor, ca de tunet. Am aruncat o privire peste umăr, însă dracusul era încă undeva printre copaci.

Am ajuns la baza stâncii și am început să caut un loc pe unde să putem să ne cățărăm amândoi. După un minut de fugă panicată, am ieșit dintr-un desiș de scumpii ca aproape să cădem într-o groapă de pământ scormonit la o parte. Dracusul săpase aici.

— Uite!

Denna arătă spre o spărtură în stâncă, o crăpătură adâncă, de nici un metru lățime. Era destul de lată încât un om se putea strecura prin ea, dar prea îngustă pentru reptila imensă. Pe lângă ea se vedeau urme de gheare și pietre crăpate, împrăștiate prin pământul răscolit.

Ne-am strecurat prin deschizătura îngustă. Era întuneric, căci singura lumină venea de la o fâșie îngustă de cer albastru de deasupra noastră. Pe măsură ce înaintam, în unele locuri am fost nevoiți să ne

întoarcem într-o parte ca să intrăm. Când mi-am luat mâinile de pe pereți, am văzut că palmele mi-eră acoperite de funingine. Cum nu reușise să-și sape drum înăuntru, poate pe urmele cuiva, se pare că dracusul răsuflesse foc în pasajul îngust.

După câteva zeci de pași, crevasa începu să se mai lărgască.

— Uite o scară, spuse Denna. Mă duc în sus. Dacă chestia aia începe să scuipe foc după noi, o să vină ca apa de ploaie printr-un canal.

Urcă, iar eu am urmat-o. Scara era rudimentară, dar solidă și după vreo șapte metri dădea într-un fel de peșteră. Eram înconjurați de piatră din trei părți, dar vedeam cu ușurință coliba distrusă și copacii căzuți dedesubt. Lângă un perete de stâncă fusese așezată o cutie de lemn.

— Îl vezi? întrebă Denna, privind în jos. Spune-mi că nu mi-am julit genunchii fugind de nimic.

Am auzit un *hump* și am simțit un val de aer cald pe spate. Dracusul mormăi din nou și încă o limbă enormă de foc se izbi de peretele de stâncă de sub noi. Apoi se auziră sunete bruște, furioase, ca niște unghii pe o tablă. Fără îndoială, era dracusul care zgâria înnebunit pereții stâncii.

Denna mă privi acuzator.

— Inofensiv.

— Nu e după noi. Ai văzut doar. Încearcă să intre prin peretele acela cu mult înainte să ajungem noi aici.

— Ce-i locul ăsta? întrebă ea și se așeză pe jos.

— Un fel de foișor. Poți să vezi întreaga vale de-aici.

— Evident că e un foișor, oftă ea. Mă refeream la întregul loc.

Am deschis cutia de lemn care era lipită de stâncă. Înăuntru am găsit o pătură aspră de lână, un burduf plin de apă, niște carne uscată și o duzină de săgeți de arbaletă, foarte ascuțite.

— Nici eu nu știu. Poate că mortul nostru era un fugar.

Zgomotul dedesubt încetă. Ne-am uitat jos la valea devastată. Până la urmă, dracusul se îndepărtă de stâncă. Mergea încet, cu trupul uriaș lăsând o brazdă neregulată pe pământ.

— Nu se mișcă așa de repede ca azi-noapte, am spus. Poate *chiar* e bolnav.

Denna ridică privirea la mine.

— Sau poate e doar obosit după o zi întreagă în care ne-a luat urma și a încercat să ne omoare. Stai jos. Mă aghiți. Nu plecăm nicăieri pentru o vreme.

M-am așezat și ne-am uitat împreună cum dracusul își ara calea prin mijlocul văii. Trecu pe lângă un copac de cam zece metri înălțime și îl dărâamă fără un efort vizibil. Apoi începu să mănânce. Frunze, mai întâi. Apoi molfăi crengi groase cât încheietura mea la fel de ușor ca o oaie la păscut. Când trunchiul rămase fără urmă de creangă, am bănuț că avea să se oprească. Înșă reptila își căscă gura enormă și plată, apucă partea de jos a trunchiului și își suci gâtul masiv. Trunchiul se îndoi și se rupse, iar dracusul începu să înfulece îmbucături mari din el.

Denna și cu mine am profitat de ocazie să mănăcăm la rândul nostru. Puțină pâine, cânat și ce îmi mai rămăsese din morcovi. Nu aveam încredere în măncarea din cutie, căci cine știe de unde provenea carnea, de vreme ce era foarte posibil ca insul care trăise aici să nu fi fost în toate mințile.

— Încă mă uimește că nimeni de pe-aici nu l-a văzut vreodată, remarcă Denna.

— Sunt sigur că l-au întrezărit din când în când. Porcarul a spus că toată lumea știe că e ceva primejdios în pădurile astea. Probabil au presupus că e cine știe ce demon sau alte prostii.

Denna mă privi amuzată.

— Asta de la unul care a venit aici în căutarea Chandrienilor.

— Aia e altceva, am protestat cu indignare. Nu sunt un tolomac care îndrugă povești de adormit copiii și ține o bucată de fier la el tot timpul. Sunt aici ca să aflu adevărul. Ca să găsesc informații mai de încredere decât din povești spuse din gură-n gură.

— N-am vrut să ating un punct sensibil, se scuză Denna, puțin speriată de reacția mea.

Privi din nou în jos.

— E într-adevăr un animal incredibil.

— Când am citit despre el, nu am prea crezut partea cu focul. Mi se părea puțin cam exagerată.

— Mai exagerată decât o șopârlă cât o căruță?

— Asta e doar o problemă de mărime. Dar focul nu e un lucru firesc. La urma urmei, unde ține focul? Cu siguranță, nu-i arde în măruntaie.

— Nu au explicat asta în cartea pe care ai citit-o?

— Autorul făcea câteva presupuneri, dar atât. Nu a putut să prindă un dracus și să-l disece.

— E de înțeles, spuse Denna în timp ce privea cum dracusul începea să mănânce alt copac pe care îl doborâse. Ce fel de plasă sau cușcă l-ar putea ține?

— Autorul avea totuși niște teorii interesante. Știi că bălegarul de vacă are gaze care ard?

Denna se întoarse spre mine și râse.

— Nu. Chiar așa?

Am încuviințat cu un rânjet pe față.

— Copiii de la țară dau cu amnarul peste balegi proaspete și se uită cum ard. De aceea fermierii sunt atât de atenți cu grămezile de îngrășământ. Gazul se poate acumula și explodează.

— Sunt fată de la oraș, chicoti ea. Nu ne jucam asemenea jocuri.

— Ei bine, ai ratat o distracție grozavă. Autorul sugera că dracusul reține gazul într-un fel de vezică. Adevărata întrebare e cum aprinde gazul. Autorul avea o idee interesantă despre arsenic. Care are sens, din punct de vedere chimic. Arsenicul combinat cu gazul de cărbune explodează. Așa apar focurile din mlaștini. Dar nu cred că e posibil. Dacă ar avea atâta arsenic în corp, s-ar otrăvi.

— Aham, făcu Denna absentă, încă uitându-se după dracus.

— Dar dacă te gândești mai bine la asta, are nevoie doar de o mică scânteie care să aprindă gazul. Și sunt multe animale care pot să genereze suficientă forță galvanică pentru o scânteie. Țiparii electrici, de pildă, pot genera de ajuns încât să omoare un om și abia dacă au un metru lungime. Ceva atât de mare, am arătat eu spre dracus, cu siguranță poate să genereze destulă pentru o scânteie.

Speram că Denna va fi impresionată de ingeniozitatea mea, dar părea distrasă de scena de dedesubt.

— Tu nu mă prea ascuți, nu-i așa?

— Nu prea, spuse ea cu un zâmbet. Nu știu, pentru mine are tot sensul din lume. Mănâncă lemn. Lemnul arde. De ce n-ar răsufli foc?

În timp ce eu încercam să-i găsec un răspuns, ea făcu semn către vale.

— Uită-te la copacii de acolo. Nu ți se par ciudați?

— În afară de faptul că sunt dărâmați și în cea mai mare parte mâncați? Nu neapărat.

— Uite cum sunt aranjați. E greu să-ți dai seama, pentru că totul e devastat, dar arată ca și cum creșteau în șiruri. Cineva i-a plantat.

Acum că o menționase, chiar părea că o mare parte din copaci fuseseră în șiruri înainte de venirea dracului. O duzină de șiruri de cam douăzeci de copaci fiecare. Din ele mai rămăseseră în mare parte doar buturugi și găuri goale.

— De ce să planteze cineva copaci în mijlocul pădurii? întrebă ea gânditoare. Nu e o livadă... Vezi fructe pe undeva?

— Nu.

— Și copacii aceia sunt singurii pe care dracul îi mănâncă. E bucata aia pleșuvă din mijloc. Pe ceilalți copaci doar îi doboară, dar pe aceia îi și mănâncă. Ce soi de copac mănâncă acum? întrebă ea cu ochii mijiți.

— Nu-mi dau seama de aici. Arțar? Îi place dulcele?

Ne-am mai uitat o vreme, apoi Denna se ridică în picioare.

— Ei bine, ce e important e că nu are de gând să dea fuga aici și să ne sufle foc în ceafă. Hai să mergem să vedem ce e la celălalt capăt al crăpăturii. Mă gândesc că e o ieșire.

Am coborât scara și am înaintat încet de-a lungul micii crevase întortocheate. Am mers aproape în zigzag încă vreo șapte metri și am ieșit într-un canion micuț, cu pereți abrupti ce se înălțau împrejur.

Nu era o ieșire, dar se vedea clar că fusese folosit în anumite scopuri. Toate buruienile și plantele fuseseră plivite. Două vetre lungi fuseseră săpate și peste ele, pe niște platforme de cărămidă, erau puse tăvi mari de metal. Semănau puțin cu ciuberele în care se ținea seul. Dar acestea erau late, cu fundul plat și nu prea înalte, ca niște tăvi pentru copt plăcinte enorme.

— Chiar îi place dulcele! râse Denna. Mortul nostru făcea bomboane cu arțar aici. Sau sirop.

M-am apropiat să mă uit mai bine. Pe jos erau trântite mai multe găleți, de felul celor folosite pentru căratul sevei de arțar la fiert. Am

deschis ușa unui mic șopron părăginit și am găsit alte găleți, câteva făcălețe lungi de lemn, pentru a amesteca seva, raclete pentru curățatul tăvilor...

Dar ceva nu-mi mirosea a bine. Erau destui arțari în pădure. Nu avea rost să-i cultivi. Și de ce să alegi un loc atât de ferit?

Poate că omul era pur și simplu nebun. Am apucat o racletă și m-am uitat la ea. Marginile erau înnegrite, de parcă ar fi râcâit smoală...

— Căh! făcu Denna mai în spate. E amar. Cred că l-au ars.

M-am întors să o văd pe Denna lângă una din vetre. Luase o bucată mare de material lipicios dintr-o tavă și mușcase din ea. Era neagră, nu de brunul-închis al bomboanelor de arțar.

Mi-am dat imediat seama ce se petrecea de fapt aici.

— *Nu!*

Se uită nedumerită la mine.

— Nu e *chiar* așa de rea, spuse ea, cu glasul înfundat de la melasa pe care o mesteca. E ciudată, dar nu chiar neplăcută.

M-am repezit la ea și i-am dat peste mână. Ochii îi scăpărară furios la mine.

— *Scuip-o!* am strigat. *Acum! E otravă!*

Chipul îi trecu într-o clipită de la mânie la groază. Căscă gura și lăsă un cocoloș negru să cadă pe pământ. Apoi scuipă. Saliva îi era groasă și neagră. I-am pus butelcuța în mâini.

— Clătește-ți gura. Clătește și scuipă.

Luă sticla, doar ca să ne dăm seama că era goală. Băusem toată apa la prânz. Am luat-o la fugă, lovindu-mă cu coatele de pereții pasajului îngust. Am urcat scara în grabă, am înhățat burduful, apoi m-am întors în micul canion.

Denna ședea pe jos, palidă și cu ochii căscați de teamă. I-am împins burduful în mâini. Înghiți apa atât de repede că se înecă, apoi îi veni puțin să vomite când scuipă.

M-am dus repede la vatră și am scotocit până la coate în cenușă până am găsit cărbunii care nu arseseră. I-am adus un pumn de cărbuni. Am dat cenușa la o parte, apoi i-am întins cărbunii.

— Mănâncă.

Se uită înmărmurită la mine.

— Fă-o! i-am scuturat eu pumnul de cărbuni în fața ochilor. Dacă nu îi mesteci și-i înghiți, îți dau una și ți-i bag pe gât cu forța!

Mi-am băgat câțiva cărbuni în gură.

— Uite, e-n regulă. Doar fa-o, am spus, mai mult rugător decât poruncitor. Denna, ai încredere în mine.

Luă niște cărbuni și îi băgă în gură. Cu chipul palid și ochii în lacrimi, îi mestecă și luă o gură de apă să-i spele în jos pe gât.

— Recoltau ofalul aici. Sunt un idiot că nu mi-am dat seama mai devreme.

Denna dădu să spună ceva, dar i-am tăiat vorba din gură.

— Nu vorbi. Continuă să mănânci. Cât de mult poți să înduri.

Încuviință solemn, cu ochii mari. Mestecă, se înecă puțin și înghiți cărbunile cu altă gură de apă. Mâncă vreo zece bucăți, una după alta, apoi își clăti din nou gura.

— Ce e ofalul? întrebă ea cu glas stins.

— Un drog. Ția erau copaci de danar. Tocmai ai înghițit o îmbucătură de rășină de danar.

M-am așezat lângă ea. Măinile îmi tremurau. Le-am întins pe genunchi, ca să-i ascund cât de tulburat eram. Denna nu scotea o vorbă.

Toată lumea știa despre rășina de danar. În Bobcatran, negustorii de seu veneau să culeagă trupurile țepene ale mâncătorilor de dulce care muriseră de supradoză pe aleile și în pragurile ușilor din zona docurilor.

— Cât ai înghițit?

— Doar o mestecam ca pe o caramela, spuse, apoi se îngălbeni din nou la față. Mi-a mai rămas printre dinți.

Am luat burduful.

— Continuă să-ți clătești gura.

Își trecu apa de la un obraz la altul înainte să scuipe, apoi repetă procesul. Încercam să-mi dau seama cât din drog îi intrase în organism, dar erau prea multe variabile. Nu știam cât înghițise, cât de bine rafinată era rășina sau dacă cultivatorii căutaseră să o filtreze sau să o purifice.

Denna își plimbă limba peste dinți, să vadă dacă mai avea resturi.

— Bine, sunt curată.

M-am silit să râd.

— Ești orice, doar nu curată. Gura ți-e neagră ca tuciul. Arăți ca un copil care s-a jucat prin silozul de cărbuni.

— Nici tu n-arăți mai bine. Parcă ești un coșar.

Îmi atinse umărul gol. Trebuie să-mi fi rupt cămașa de pietre, în graba mea de a ajunge la burduful cu apă. Îmi zâmbi stins, însă în ochii ei încă se citea frica.

— De ce am burta plină de cărbuni?

— Cărbunele e ca un burete chimic. Absoarbe drogurile și otrava.

Chipul i se luminează.

— De tot?

Am fost tentat să mint, dar m-am gândit că era mai bine să-i spun adevărul.

— În cea mai mare parte. Ai băgat rășina în tine destul de repede. Dar mult din ce-ai înghițit are să se absoarbă.

— Cât de mult?

— Cam șase părți din zece. Poate chiar puțin mai mult. Cum te simți?

— Speriată. Tremur toată. Dar în rest, nu mă simt diferit.

Se mișcă agitată și își puse din greșeală mâna pe bucata lipicioasă de rășină pe care o aruncasem mai devreme. O împinse la o parte și se șterse repede de pantaloni.

— Cât durează până o să știm?

— Nu știi cât au rafinat-o. Dacă e încă în stare brută, ia mai mult până îți ajunge în sânge. Ceea ce e mai bine, pentru că efectele se diluează pe o perioadă mai lungă de timp.

I-am luat pulsul la gât. Îi bubuia, ceea ce nu-mi spunea nimic. Și inima mea bătea nebunește.

— Uită-te aici.

Am ridicat un deget și am început să-l mișc în stânga și-n dreapta, urmărindu-i ochii. Pupilele îi răspundeau la lumină cu întârziere. Mi-am pus mâna pe capul ei și, sub pretextul că-i ridicam puțin pleoapa, i-am apăsat tare cu degetul pe vânătaia de pe tâmplă. Nici măcar n-a tresărit, nici n-a arătat cea mai mică urmă că o durea.

— Credeam că-mi închipui, spuse Denna, uitându-se la mine, dar ochii tăi chiar își schimbă culoarea. De obicei, sunt verzi-deschis, cu un inel auriu pe interior...

— I-am moștenit de la mama mea.

— Dar m-am uitat cu atenție la ei. Ieri, când ai rupt mânerul pompei, erau de un verde opac, noroios. Și când porcarul i-a vorbit de rău pe ruhi, s-au întunecat pentru o clipă. Credeam că era doar din cauza luminii, dar acum văd că nu.

— Mă miră că ai observat, am spus. Singurul om care mi-a mai spus asta a fost un vechi învățător de-al meu. Și el era arcanist, ceea ce înseamnă că era treaba lui să observe lucruri.

— Ei bine, treaba mea e să observ lucruri despre tine. Probabil că oamenii nu-ți observă ochii din cauză că sunt distrași de părul tău. E atât de lucios! E minunat... de roșu. Și fața ta e atât de expresivă! Dar o controlezi întotdeauna, chiar și felul în care îți se comportă ochii. Dar nu și culoarea, zâmbi ea stins. Acum sunt palizi. Ca gheața verde. Mă gândesc că ți-e teamă.

— Mai degrabă sunt în ghearele pasiunii mistuitoare, am spus pe ton gutural. Nu mi se întâmplă adesea ca o fată inimoasă să mă lase atât de aproape de ea.

— Întotdeauna îmi spui cele mai frumoase minciuni, rosti ea, coborându-și privirea de la mine și spre mâinile ei. Am să mor?

— Nu, am spus hotărât. Cu siguranță că nu.

— Ai putea... mă privi din nou cu ochi umezi, dar nu podidiți de lacrimi și zâmbi. Ai putea să mi-o spui cu glas tare?

— Nu ai să mori, am spus, ridicându-mă în picioare. Hai să vedem dacă amicul nostru mare și negru a plecat cu coada între picioare.

Voiam să o țin în mișcare și să-i distrag atenția, așa că am mai băut câte o gură de apă și ne-am întors în foisorul improvizat în stâncă.

Dracusul dormea la soare.

Am profitat de ocazie să îndes pătura și carnea uscată în raniță.

— Înainte, mă simțeam vinovat să fur de la morți, am spus. Dar acum...

— Măcar acum știm de ce se ascundea în mijlocul pustietății, cu arbaletă, foisor și toate cele. Am rezolvat un mic mister.

Am dat să-mi iau ranița, dar apoi m-am gândit să iau și săgețile.

— De ce le iei? întrebă ea.

— Valorează destul de mult. Am o datorie la o persoană primejdioasă. Nu-mi strică niciun bănuț de care fac rost...

M-am oprit, cu un gând în minte. Denna se uită la mine și îmi dădeam seama că ajunsese la aceeași concluzie.

— Știi cât ar valora atâta rășină? întrebă ea.

— Nu prea, am răspuns gândindu-mă la cele treizeci de tăvi, fiecare plină de bucăți închegate de rășină neagră, lipicioasă, mari cât o farfurie. Mă gândesc că mult. Al naibii de mult.

Denna se bălăbăni înainte și înapoi pe tălpi.

— Kvothe, nu știu cum să mă simt în legătură cu asta. Am văzut fete care luau chestia asta. Am nevoie de bani. Acum, nu mai am nici măcar un al doilea rând de haine, spuse ea și râse cu amărăciune. Dar nu știu dacă am nevoie de ei atât de mult.

— Mă gândeam la spițeri, am spus repede. Ar rafina-o și ar face leacuri din ea. E un calmant puternic. Prețul n-ar fi nici pe departe atât de bun ca și cel luat de la alt fel de oameni, dar totuși jumătate de pâine...

Denna zâmbi larg.

— Nu mi-ar strica jumătate de pâine. Mai ales că, pare-se, nemernicul meu de patron secretos a dispărut fără urmă.

Ne-am întors în canion. De data asta vedeam tăvile în altă lumină. Acum, fiecare din ele era echivalentul unei monede grele în buzunarul meu. Taxa pe trimestrul următor, haine noi, eliberarea de datoria către Devi...

Am văzut-o pe Denna privind tăvile cu aceeași fascinație, deși ochii ei erau mai sticloși.

— Aș putea să trăiesc confortabil un an de zile din banii ăștia, spuse ea. Și să nu mai trebuiască să depind de nimeni.

M-am dus în șopron și am luat câte o racletă pentru fiecare. După câteva minute de lucru, adunasem toate bucățile negre, lipicioase într-o grămadă de mărimea unui dovleac.

Denna se înfioră puțin, apoi se uită la mine, zâmbind. Obrajii îi erau împurpurați.

— Dintr-odată, mă simt mult mai bine.

Își încrucișă brațele peste piept și începu să și le frece cu mâinile.

— Foarte, foarte bine. Și nu cred că e doar de la gândul la bani.

— E rășina. E un semn bun că a luat atât să te afecteze. Mi-aș fi făcut griji dacă s-ar fi petrecut mai repede. Acum ascultă la mine. Trebuie să-mi spui dacă simți greutate în piept sau dacă ai probleme să respiri. Atâta vreme cât așa ceva nu se întâmplă, ar trebui să fii în regulă.

Denna încuviință, apoi trase aer în piept și îi dădu drumul.

— Scumpule înger Ordal din ceruri, mă simt grozav.

Mă privi temător, dar fără să-și poată stăpâni rânjetul larg.

— O să devin dependentă de asta?

Am clătinat din cap și răsuflă ușurată.

— Știi care e cel mai bizar lucru? Sunt speriată, dar nu-mi pasă că sunt speriată. Nu m-am mai simțit așa. Nu-i de mirare că prietenul nostru mare și cu solzi tot vine pe-aici...

— Tehlu mare și milostiv! Nici măcar nu mi-a trecut prin minte. De asta încerca să intre aici. Simte mirosul de rășină. A tot mâncat la copaci un răstimp întreg, câte trei sau patru pe zi.

— Cel mai mare mâncător de dulce dintre toți, care tot se întoarce să-și facă damblaua, râse Denna, apoi se opri îngrozită. Câți copaci au mai rămas?

— Doi sau trei, am răspuns, gândindu-mă la șirurile de găuri și buturugi rupte. Dar poate că a mai mâncat unul de când suntem aici.

— Ai văzut vreodată un mâncător de dulce când îl apucă foamea? O iau razna, spuse Denna, cu fața crispată.

— Știu, am spus cu gândul la fata pe care o văzusem în Bobcatran, dansând goală în zăpadă.

— Ce crezi că o să facă atunci când rămâne fără copaci?

Am rămas puțin pe gânduri.

— Se duce să mai caute. Și o să-l apuce disperarea. Și știe că ultimul loc unde a găsit copaci era o căsuță care mirosea a om... Trebuie să-l omorâm.

— Să-l omorâm?

Denna izbucni în râs, apoi își duse repede mâinile la gură.

— Cu ce? Cu vocea mea de înger și bravura ta bărbătească?

Începu să chicotească incontrolabil, deși își ținea ambele mâini la gură.

— Uff, îmi pare rău, Kvothe. Cât timp am să fiu așa?

— Nu știi. Efectele ofalului sunt euforia...

— Da, îmi făcu ea cu ochiul, rânjind.

— Urmată de manie, puțin delir și, dacă doza e destul de mare, extenuare.

— Cine știe, poate am și eu în sfârșit o noapte întregă de somn. Nu poți să te gândești serios că poți să omori chestia asta. Ce-o să folosești? Un băț ascuțit?

— Nu pot să-l las să o ia razna pe unde vede cu ochii. Trebonul e la o aruncătură de băț de aici. Și mai sunt și ferme prin apropiere. Gândește-te câte pagube ar putea să facă.

— Dar cum? repetă ea. Cum omori asemenea bestie?

M-am întors spre șopron.

— Dacă avem noroc, omul ăsta a avut destulă minte să-și cumpere o arbaletă de rezervă...

Am început să cotrobăi pe jos, aruncând pe ușă tot ce-mi pica în mână. Făcălețe, găleți, raclete, o cazma, mai multe găleți, un butoi...

Butoiul era de mărimea unuia de bere. L-am cărat afară din șopron și i-am dat jos capacul. Înăuntru am găsit un sac de mușama, plin de rășină, de cel puțin patru ori mai mult decât ce eu și Denna adunasem deja.

Am scos sacul și l-am pus pe pământ, deschizându-l și pentru Denna, care aruncă o privire înăuntru, icni și începu să salte de bucurie.

— Acum pot să cumpăr un ponei! spuse ea râzând.

— Nu știi despre un ponei, am spus, făcându-mi deja calcule. Dar cred că înainte să împărțim banii, ar trebui să-ți luăm o harpă bună. Nu o liră stupidă.

— Da! exclamă Denna și-și aruncă brațele în jurul meu într-o îmbrățișare încântată. Și ție îți luăm... se uită curios la mine, cu fața la doar câțiva centimetri depărtare de a mea. Ce îți dorești?

Înainte să apuc să spun ceva, să fac ceva, dracusul răcni.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT – Otravă

Răcnetul dracusului se auzi ca o goarnă, dacă v-ați putea închipui o goarnă mare cât un cal, făcută din piatră, trăsnete și plumb topit. Nu l-am simțit în piept. L-am simțit în tălpi, căci pământul însuși se cutremurase.

Amândoi am sărit ca arși. Denna îmi dădu din greșeală un cap în nas. M-am clătinat, orbit de durere. Ea nu băgă de seamă, fiindcă era ocupată să se împiedice și să cadă lată, fără să se poată opri din râs.

În timp ce o ajutam să se ridice, am auzit o bufnitură în depărtare. Ne-am urcat cu băgare de seamă în foișor. Dracusul... se zbenguia, țopăind ca un câine beat, dărâmând copaci cu ușurința unui băiat care culcă la pământ tulpini de porumb într-un câmp.

Am urmărit cu răsuflarea tăiată cum se apropie de un stejar secular, mare cât o piatră arsă. Dracusul se ridică pe labelle din spate și le așeză pe cele din față pe o ramură mai joasă, voind să se urce. Ramura, care ea însăși era cât un copac, se frânse în bucăți.

Dracusul se ridică din nou, aproape căzând pe copac. Eram sigur că are să se înfigă în ramura ruptă, dar vârful crestat, de lemn dur abia dacă i se adânci puțin în piept înainte să se spargă. Dracusul se izbi de trunchi, care, deși nu se rupse, pârâi cu un zgomot ca tunetul.

Dracusul se aruncă din nou, săltă și căzu, rostogolindu-se peste pintenii crestați ai pietrelor. Râgâi o vâlvătaie enormă și se repezi din nou spre trunchiul crăpat, izbindu-l cu capul său mare și bont. De astă dată, dărâmă copacul, ale cărui rădăcini se desprinseseră provocând o explozie de pământ și piatră.

Mă gândeam numai la zădărnicia încercării de a răni asemenea creatură. Își putea face singură mai mult rău din joacă decât i-aș fi făcut eu în zece ani de încercări.

— Nu avem cum să-l omorâm. Mai degrabă am reuși să atacăm o furtună. Cum l-am putea răni?

— O ademenim peste marginea prăpastiei, veni soluția Dennei.

— O? am întrebat. Ce te face să crezi că e o ea?

— Ce te face să crezi că e un el? replică ea, apoi scutură din cap, ca pentru a-și limpezi mintea. Mă rog, nu contează. Știm că e atrasă de focuri. Facem un foc și-l agățăm de o cracă, spuse și arătă spre câțiva

copaci ce ieșeau cu ramurile de pe marginea versantului de dedesubt. Apoi, când se grăbește să stingă focul...

Întinse o palmă și cu degetele celeilalte mâini mimă mersul dracusului spre pieire.

— Chiar crezi că așa ceva l-ar răni? am întrebat, neîncrezător.

— Ei bine, începu Denna, când dai un bobârnac unei furnici de pe o masă, nu se rănește, chiar dacă pentru ea e ca și cum ar cădea într-o râpă. Dar dacă unul din noi am sări de pe un acoperiș, ne-am răni pentru că suntem mai grei. Mi se pare logic ca un lucru mai mare să cadă și mai greu. Și mai mare de atât nu prea găsești, arată ea spre creatură.

Avea dreptate, desigur. Se referea la raportul cubului la pătrat, deși nu știa cum să-i spună.

— Ar trebui măcar să se rănească, continuă ea. Apoi, nu știu, împingem bolovani peste ea sau ceva.

Se uită la mine și-mi văzu dezaprobarea de pe față.

— Ce? E ceva greșit la ideea mea?

— Nu e foarte eroică. Mă așteptam la ceva cu mai mult fler, am răspuns, cam disprețuitor.

— Vai, scuză-mă, mi-am uitat acasă armura și calul de luptă. Ești doar supărat că creierul tău mare, îndopat la Universitate, nu s-a gândit la nimic și că planul meu e strălucit.

Arată în spatele nostru, spre canion.

— Facem focul în una din tăvile alea de metal. Sunt destul de late și joase și pot să suporte căldura. Ai găsit sfoară în șopron?

Am simțit că-mi cade cerul în cap, amintindu-mi cum refuzasem sfoara de la spoitor.

— Nu... Nu cred.

Denna mă bătu pe braț.

— Nu face fața aia. Când pleacă, noi căutăm prin coliba de jos. Pun pariu că găsim sfoară pe-acolo, spuse și se uită la dracus. Sincer, știu cum se simte. Și mie-mi vine să fug de nebună și să sar pe chestii.

— Asta e mania despre care vorbeam.

După un sfert de oră, dracusul părăsi valea. Doar atunci am ieșit din ascunzătoare, eu cu ranița în spinare, ea cu sacul de mucava în care băgasem toată rășina găsită, aproape o baniță întregă.

— Dă-mi magnetita, spuse, lăsând sacul jos. Tu găsește sfoară. Eu mă duc să-ți fac un cadou.

Îmi luă piatra din mână și se îndepărtă, cu părul negru fluturându-i pe urme.

Am căutat repede prin casă, ținându-mi răsuflarea cât puteam de mult. Am găsit o toporișcă, urcioare sparte, un butoi de făină cu viermi, o rogojină de paie mucegăită, un ghem de ață, dar nu și frânghie.

Denna țipă încântată dindărătul copacilor, fugi până la mine și îmi împinse un solz negru în mână. Era cald de la soare, puțin mai mare decât al ei, dar mai degrabă oval decât în formă de lacrimă.

— Îți mulțumesc prea plecat, domniță.

Rânji și făcu o plecăciune încântătoare.

— Funie?

Am ridicat ghemul de ață aspră.

— Asta e tot ce am găsit. Scuze.

Denna se încruntă, apoi ridică din umeri.

— Asta e. E rândul tău să vii cu un plan. Nu știi vreo magie ciudată și minunată de la Universitate? Vreo putere întunecată care mai bine-ar fi lăsată în pace?

Am răsucit solzul în mâini, cu gândul la asta. Aveam ceară și solzul era o legătură la fel de bună ca orice fir de păr. Puteam să fac o reprezentare a dracului, dar apoi ce? O arsură la picior nu avea să deranjeze o ființă care se simțea atât de bine pe un pat de cărbuni încinși.

Însă erau și lucruri mai sinistre pe care le puteai face cu o momâie. Lucruri pe care niciun arcanist cuminte nu ar fi trebuit să le facă. Lucruri cu ace și cuțite, care să sângereze până la moarte chiar dacă se afla la câteva orașe depărtare. Vătămare adevărată.

M-am uitat la solzul din mâna mea, rumegând o idee. Era din fier în cea mai mare parte și mai gros decât palma mea pe lateral. Chiar și cu o momâie și un foc puternic ca sursă de energie, nu știam dacă puteam să pătrund prin solzi ca să-i fac vreun rău. Mai rău, chiar dacă încercam nu aveam de unde să știu dacă funcționa de fapt. Nu suportam ideea să stau aiurea lângă foc, înfigând ace într-o păpușă de

ceară, în timp ce la kilometri depărtare un dracus turbat se tăvălea în ruinele arzânde ale fermei unei familii nevinovate.

— Nu. Cel puțin nu vreo magie despre care să știi.

— Atunci, mergem la șerif să-i spunem că trebuie să adune o poteră cu arcuri, să vină să omoare dragon – găină mare cât casa și turbat de la droguri.

O idee îmi fulgeră în minte.

— Otravă. Trebuie să-l otrăvim.

— Ai cumva un litru de arsenic la tine? Întrebă ea neîncrezătoare. Și de-ai avea, ar fi destul pentru o dihanie atât de mare?

— Nu arsenic.

Am împuns sacul de mucava cu vârful piciorului. Denna coborî privirea.

— A, făcu ea, descurajată. Cum rămâne cu poneiul meu?

— Cred că trebuie să-l scoți din lista de cadouri. Dar ne rămâne destul pentru harpă. De fapt, pun rămașag că putem face chiar mai mulți bani de pe cadavrul dracusului. Solzii ar valora o avere. Și naturaliștii de la Universitate s-ar da peste cap dacă...

— Bine. Nu trebuie să mă convingi. Știu că e ceea ce trebuie să facem. Oricum, zâmbi ea, așa ajungem eroi și omorâm dragonul. Comoara lui e doar un câștig în plus.

Am râs.

— Bine atunci, cred că ar trebui să ne îndreptăm spre dealul cu pietre arse și să facem un foc ca să-l momim.

Denna părea nedumerită.

— De ce? Știm că are să se întoarcă aici. De ce nu facem un foc aici și așteptăm?

— Uită-te câți copaci de danar au mai rămas.

Denna privi în jur.

— I-a mâncat pe toți?

— Da. Dacă îl omorâm în seara asta, ajungem în Trebon până se lasă noaptea. M-am săturat să dorm pe-afară. Vreau o baie, o masă caldă și un pat adevărat.

— Minți din nou, spuse ea voios. Începi să te descurci mai bine, dar pentru mine ești străveziu ca un izvor adânc de-o palmă. Spune-mi adevărul, îmi ceru ea, bătându-mă cu degetul pe piept.

— Vreau să te văd ajunsă în Trebon. În caz că ai mâncat prea multă rășină. N-aș avea încredere în niciun doctor care trăiește pe aici, dar probabil au leacuri pe care pot să le folosesc. În caz că e nevoie.

— Eroul meu, zâmbi Denna. Ești un dulce, dar mă simt bine.

Mi-am întins mâna și i-am dat un bobârnac peste ureche, puternic.

Își duse repede mâna la cap, cu o mină indignată.

— Auu... oh.

Părea nedumerită.

— Nu doare deloc, nu?

— Nu.

— Uite care-i adevărul. Cred că ai să fii bine, dar nu pot să știu sigur. Nu știu câtă rășină mai ai în sânge. O să-mi fac o idee mai clară într-o oră, dar, dacă se întâmplă ceva rău, prefer să fii mai aproape de Trebon. Nu de alta, dar n-aș vrea să te car tot drumul, am glumit, apoi am privit-o drept în ochi. Nu risc cu viețile celor la care țin.

Mă ascultă cu chipul mohorât. Apoi rânjetul îi înflori înapoi pe față.

— Îmi place bravura ta bărbătească. Mai fă-o.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ – Vorbe dulci

Ne luă cam două ore să ne întoarcem la dealul cu pietre arse. Am fi ajuns mai repede, dar mania Dennei devenea tot mai puternică și surplusul ei de energie era mai degrabă o piedică decât un ajutor. Era distrasă de orice și se ducea după orice îi atrăgea interesul. Am trecut același mic pârau pe care-l trecusem la venire și, în ciuda faptului că apa nu ajungea mai sus de glezne, Denna insistă să se îmbăieze. M-am spălat și eu puțin, apoi m-am îndepărtat la o distanță cuviincioasă și am ascultat-o cântând mai multe cântece deocheate. Făcu și câteva aluzii nu tocmai subtile că ar trebui să mă alătur.

Nu are rost să mai spun că am păstrat distanța. Există nume pentru cei ce profită de femei care nu sunt în deplin control asupra propriilor emoții și niciunul din acele nume nu are să-mi fie vreodată atribuit pe bună dreptate.

Odată ajunși pe vârful dealului, am profitat de surplusul de energie al Dennei și am trimis-o să adune lemne de foc în timp ce am făcut o vatră chiar mai mare decât prima. Cu cât focul era mai mare, cu atât mai repede avea să atragă atenția dracului.

M-am așezat lângă sacul de mucava și l-am deschis. Rășina mirosea a pământ. Denna se întoarse pe culmea dealului și trânti un braț de lemne.

— Câtă rășină ai să folosești?

— Încă trebuie să-mi dau seama. Nu-i chiar o știință exactă.

— Dă-i-o pe toată. Măcar să știm ceva sigur.

Am clătinat din cap.

— N-avem de ce să exagerăm. Am irosi-o așa. Oricum, e un calmant puternic atunci când e rafinată cum trebuie. Leacul le-ar fi de folos oamenilor...

— ...Și ție ți-ar fi de folos banii.

— Nu neg. Dar mă gândeam mai degrabă la harpa ta. Ți-ai pierdut lira în focul acela. Știu cum e să trăiești fără un instrument.

— Ai auzit vreodată povestea despre băiatul cu săgeți de aur? Întotdeauna m-a deranjat când eram mică. Trebuie să

vrei destul de mult să omori pe cineva ca să tragi cu o săgeată de aur. De ce să nu ții aurul și să te duci acasă?

— Cu siguranță, ai dat un luciu nou poveștii, am spus, uitându-mă la sac.

Bănuiam că atâta rășină ar fi valorat cel puțin cincizeci de talanți, vândută unui spițer. Poate chiar și o sută, depinzând de cât de rafinată era.

Denna ridică din umeri și se întoarse printre copaci să caute mai multe vreascuri. Între timp, eu încă socoteam de câtă rășină aveam nevoie să otrăvesc o șopârlă de cinci tone. Era un coșmar, complicat de faptul că nu aveam cum să fac măsurători precise. Am început cu o bucațică de mărimea unghiei de la degetul mic, cam cât credeam că înghițise de fapt Denna. Însă ea luase mult cărbune, care tăia efectul în jumătate. Rămâneam cu un bob de rășină puțin mai mare decât unul de mazăre.

Dar era doar cantitatea necesară să facă o fată să fie euforică și plină de energie. Eu voiam să omor dracusul. Pentru asta, am triplat doza, după care am mai triplat-o o dată. Rezultatul era un bob de mărimea unui strugure copt.

Bănuiam că dracusul cântărea cinci tone și vreo opt sute de ocale. Mă gândeam că Denna cântărea cam cincizeci și două, cincizeci și patru de ocale. Asta însemna că trebuia să înmulțesc cu o sută doza de mărimea unui strugure ca să omor bestia. Am făcut zece bobite de mărimea strugurelui, apoi le-am tercit împreună. Era de mărimea unei caise. Am făcut încă nouă bile de mărimea caisei și le-am pus într-o găleată de lemn pe care o adusesem de pe plantația de danar. Denna mai aduse un braț de lemne și se uită în găleată.

— Atât? întrebă ea. Nu pare prea mult.

Avea dreptate. Nu arăta mult în comparație cu statura gigantică a dracusului. I-am explicat cum îmi făcusem estimarea. Încuviință.

— Pare suficient, mă gândesc. Dar nu uita că a mâncat copaci de danar pentru o bună parte a lunii. Probabil, are toleranță.

I-am dat dreptate și am mai adăugat cinci bulgări în găleată.

— Și ar putea să fie mai rezistent decât crezi. Poate rășina nu are același efect la șopârle.

I-am dat din nou dreptate și am pus încă cinci bulgări. Apoi, după o clipă de gândire, am mai pus unul.

— Așa ajungem la douăzeci și unu. Un număr norocos. Trei de șapte.

— Nu-i nimic rău în a avea norocul de partea ta, fu Denna de acord.

— Vrem și să moară repede. E mai milos față de dracus și mai sigur pentru noi.

Denna se uită la mine.

— Așa că o dublăm?

Am încuviințat și ea se făcu din nou nevăzută printre copaci, câtă vreme eu am făcut încă douăzeci și unu de bile și le-am aruncat în găleată. Reveni cu mai multe vreascuri tocmai când făceam ultima bilă.

Am turtit rășina de fundul găleții.

— Ar trebui să fie mai mult decât suficient, am spus eu. Atât de mult ofal ar putea să omoare întreaga populație a Trebonului de două ori.

Ne-am uitat la găleată. Conținea cam o treime din toată rășina pe care o găsisem. Ce rămăsese în sac era destul să-i poată cumpăra Dennei o harpă, să-mi plătească datoria la Devi și să ne rămână suficienți bani cât să trăim confortabil câteva luni bune. Mă gândeam deja la haine noi, un set întreg de strune și la o sticlă de vin de fructe din Avenna...

Apoi m-am gândit la dracusul care dădea trunchiuri de copac la o parte ca pe paie, sfărâmându-le fără să-și dea seama cu greutatea sa.

— Ar trebui s-o dublăm din nou, rosti Denna, ca un ecou al gândurilor mele, doar ca să ne asigurăm.

Am dublat-o din nou, rulând încă patruzeci și două de bile, în timp ce Denna aducea vreascuri.

Am făcut focul tocmai când începu să plouă. Focul era mai mare decât ultimul, în speranța că așa va atrage dracusul mai repede. Voiam s-o știu pe Denna în relativa siguranță a Trebonului cât mai curând posibil.

La sfârșit, am încropit o scară folosind toporișca și ghemul de sfoară pe care-l găsisem. Era urâtă, dar folositoare. Am sprijinit-o de marginea pietrei arse. De data asta, aveam o cale rapidă până sus.

Cina noastră nu fu nici pe departe atât de fastuoasă ca noaptea trecută. Ne-am mulțumit cu ultimele bucăți de pâine deja râncedă, carne uscată și câțiva cartofi copti la marginea focului.

În timp ce mâncam, i-am spus Dennei întreaga poveste a focului din Partizanat. O făcusem în parte pentru că eram tânăr, în călduri și voiam cu disperare să o impresionez, dar voiam de asemenea să o fac să înțeleagă că nu putusem să vin la întâlnirea noastră din pricina unor împrejurări pe care nu le-aș fi putut controla. A fost publicul perfect, atentă și icnind atunci când era cazul.

Nu mai eram îngrijorat că era în pericol. După ce adunase un mic munte de surcele, mania începea să-i dispară, lăsând-o într-o letargie mulțumită, aproape visătoare. Știam însă că efectele secundare aveau s-o lase extenuată. Voiam să ajungă în siguranță într-un pat în Trebon și să se recupereze.

După ce am terminat de mâncat, m-am dus după ea. Se așezase cu spatele sprijinit de o piatră arsă.

— Bine, trebuie să te verific, am spus pompos.

Îmi zâmbi leneș, cu ochii pe jumătate închiși.

— Chiar te pricepi să spui vorbe dulci unei fete, nu-i așa?

I-am luat pulsul cu degetele pe scobitura gâtului suplu. Era încet, dar constant. Se dădu în spate la atingerea mea.

— Mă gâdili.

— Cum te simți?

— Obosită, răspunse cu glas adormit. Bine și obosită și mi-e puțin rece...

Deși era de așteptat, era totuși puțin surprinzător, având în vedere că eram la doar câțiva metri de un foc care ardea în vâlvătăi. I-am adus pătura din raniță. Se băgă repede sub ea.

M-am apropiat ca să-i văd ochii mai bine. Pupilele îi erau încă largi și încete, dar nu mai mult decât înainte. Îmi puse o mână pe obraz.

— Ai cea mai dulce față, îmi spuse, uitându-se visător la mine. E ca bucătăria perfectă.

M-am căznit să nu zâmbesc. Era în delir. Avea să intre și să iasă din el până ce extenuarea o făcea să adoarmă. Dacă îi vezi pe unii vorbind singuri tot felul de lucruri fără noimă, se prea poate să nu fie ticniți, ci doar niște mâncători de dulce îmbuibăți de danar.

— O bucătărie?

— Da. Totul se potrivește și bolul cu zahăr e exact unde ar trebui să fie.

— Cum te simți când respiri?

— Normal. Puțin greu, dar normal.

Inima îmi bătu puțin mai tare când am auzit-o.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Am probleme să respir. Uneori mi se strânge pieptul, de parcă respir prin budincă, zise și începu să râdă. Am spus budincă? Voiam să spun melasă. Ca o budincă dulce de melasă.

M-am abținut să strig mânios la ea că i-am zis să mă anunțe dacă avea probleme să respire.

— Acum ți-e greu să respiri?

Ridică indiferent din umeri.

— Trebuie să-ți ascult răsuflarea. Dar nu am instrumente aici, așa că te rog să te deschizi puțin la cămașă. Trebuie să-mi lipesc urechea de pieptul tău.

Denna dădu ochii peste cap și își desfăcu mai mult din cămașă decât era nevoie.

— Asta e o noutate. Nimeni n-a mai încercat asta cu mine până acum, spuse ea puțin acid, vorbind pentru o clipă așa cum o făcea de obicei.

M-am aplecat și mi-am pus urechea pe sternul ei.

— Cum îmi sună inima?

— Înceată, dar puternică. Ai o inimă bună.

— Nu spune nimic?

— Nimic ce aș putea să aud.

— Ascultă mai bine.

— Respiră adânc și nu vorbi, am rugat-o. Trebuie să-ți ascult răsuflarea.

Am ascultat. Aerul îi intră în piept și i-am simțit un sân apăsându-mi brațul. Expiră și suflul ei îmi mângâie ceafa. Mi se făcu toată pielea de găină.

Îmi închipuiam privirea dojenitoare a lui Arwyl. Am închis ochii și am încercat să mă concentrez pe ceea ce făceam. Înăuntru și afară, parcă ascultam vântul trecând printre copaci. Înăuntru și afară, auzeam un pârâit slab, ca o hârtie mototolită, ca un suspin sugrumat. Dar nu umezeală, nici pocnituri.

— Părul îți miroase frumos, spuse ea.

M-am ridicat.

— Ești bine. Spune-mi dacă te simți rău sau diferit.

Încuviință, zâmbind visător.

Enervat că dracusul părea să nu aibă chef să-și facă apariția, am aruncat mai multe vreascuri pe foc. M-am uitat spre stâncile de nord, dar nu am zărit nimic în lumina ștearsă, în afară de contururile copacilor și pietrelor.

Denna râse dintr-odată.

— Ți-am făcut cumva fața un bol de zahăr sau ceva? întrebă, privindu-mă cu ochii întredeschiși. Spun măcar ceva cu noimă?

— E doar puțin delir, am liniștit-o. Are să-ți tot vină și să-ți treacă până să adormi.

— Sper că te distrezi la fel de mult ca mine, spuse ea, înfășurându-se mai bine în pătură. E ca un vis moale, dar nu prea cald.

Am urcat scara până pe piatra arsă, unde ne-am pus lucrurile. Am luat un pumn de rășină din sac, am coborât și am aruncat-o la marginea focului. Arse cu fum negru, acru, pe care vântul îl purtă spre nord și spre vest, spre stâncile nevăzute. Speram că dracusul avea să-i prindă mirosul și să vină încoace mâncând pământul.

— Am avut pneumonie, când eram doar cât un pumn, spuse Denna fără inflexiune în glas. De aceea plămâni mei nu sunt prea buni. E groaznic să nu poți răsufla uneori. Continuă să vorbească ținând ochii pe jumătate închiși, aproape ca și cum ar fi gândit cu voce tare: N-am mai respirat două minute și-am murit. Uneori mă întreb dacă nu e cumva o greșeală la mijloc, dacă nu ar trebui să fiu moartă. Dar dacă nu e o greșeală, trebuie să fiu aici cu un motiv. Dar dacă e un motiv, atunci eu nu știu care poate să fie.

Era foarte posibil ca nici măcar să nu-și dea seama că vorbea și o chiar mai mare posibilitate ca unele din cele mai importante părți ale creierului ei să fi adormit deja, iar ea să nu-și amintească nimic dimineața. Pentru că nu știam ce să răspund, am încuviințat pur și simplu.

— E primul lucru pe care mi l-ai spus. *Mă întrebam oare de ce ești aici?* Cele șapte cuvinte ale mele. Și eu mă întreb asta de atâta vreme.

Soarele, demult ascuns îndărătul norilor, apuse în sfârșit după munții de est. În mijlocul întunecimii care se pogora peste lume, culmea dealului părea ca o insulă în marele ocean al nopții.

Denna începu să moțâie, cu capul cufundându-i-se încet în piept, apoi tresărind înapoi. M-am dus la ea și i-am întins mâna.

— Haide, dracul trebuie să apară curând. Ar trebui să urcăm pe piatră.

Încuviință și se ridică, cu păturile încă înfășurate în juru-i. Am urmat-o până la scară, unde urcă încet și cu greu până pe piatra arsă. Era răcoare acolo pe piatră, departe de foc. Am așternut o pătură pe jos și am ajutat-o să se așeze, înfășurată în cealaltă pătură. Frigul păru să o trezească puțin și se uită supărată în jur, tremurând.

— Găină nenorocită! Vino și mănâncă-ți cina. Mi-e frig.

— Speram ca până acum să te bag într-un pat cald în Trebon. S-a zis cu planul meu strălucit.

— Întotdeauna știi unde faci, mormăi ea, delirând puțin. Ești important, cu ochii tăi verzi, care mă privesc de parcă însemn ceva. Nu mă supăr că ai lucruri mai bune de făcut. Mă bucur să te am pentru mine din când în când. Știu că sunt norocoasă pentru asta, să te am măcar puțin.

Am încuviințat să-i fac pe plac, în vreme ce căutam pe coline vreo urmă de dracus. Am rămas așa împreună, cu ochii pierduți în întuneric pentru câțiva vreme. Denna moțâi puțin, apoi se trase în sus, străbătută de un alt fior violent.

— Știu că nu te gândești la mine...

E indicat să le faci pe plac celor care delirează, ca nu cumva să devină violenți.

— Mă gândesc la tine tot timpul, Denna.

— Nu mă lua de sus, spuse supărată, apoi vocea i se împlânzi din nou. Nu te gândești așa la mine. E-n regulă. Dar dacă și ție ți-e frig, ai putea să vii aici să-ți pui brațele în jurul meu. Doar puțin.

Cu inima bătându-mi în gât, m-am apropiat și m-am așezat în spatele ei, cuprinzând-o cu brațele.

— Ce bine e, spuse, relaxându-se. Mă simt ca și cum mi-a fost frig de când mă știu.

Am stat acolo, privind spre nord. Se lăsă pe mine, adorabilă în brațele mele. Respiram blând, nedorind să o deranjez.

Denna se agită puțin, murmurând.

— Ești atât de blând! Niciodată nu insiști...

Se opri din nou, odihnindu-și capul pe umărul meu. Apoi se dezmetici din nou.

— Ai putea, știi tu, să insiști mai mult. Doar puțin.

Ședeam acolo, în întuneric, ținându-i trupul adormit în brațe. Era moale și caldă, nedescris de prețioasă inimii mele. După câteva clipe, spatele începu să mă doară de la presiunea de a-i suporta atât greutatea ei, cât și pe a mea. Piciorul începu să-mi amorțească. Părul ei îmi gâdila nasul. Și cu toate astea, n-am mișcat un mușchi, de teamă să nu spulber cel mai minunat moment al vieții mele.

Denna se foi în somn, apoi începu să alunece într-o parte și se trezi cu o smucitură.

— Întinde-te, spuse ea, cu voce din nou limpede.

Se luptă cu pătura, trăgând-o la o parte ca să nu mai fie între noi.

— Hai sub pătură. Și ție trebuie să-ți fie frig. Nu ești preot, așa că n-ai să ai necazuri pentru așa ceva. Vom fi bine. Doar puțin bine, în frig.

Mi-am pus din nou brațele în jurul ei, iar Denna trase pătura peste amândoi.

Ședeam pe-o parte, ca două linguri într-un sertar. Brațul meu îi ajunsese sub cap, ca o pernă. Se cuibări în mine, iar trupul ei se lipi atât de ușor și firesc de al meu de parcă fusese menită să fie astfel.

Cum ședeam acolo, mi-am dat seama că greșisem mai înainte, *acesta* era cel mai minunat moment al vieții mele.

Denna se agită în somn.

— Știi că nu ai vorbit serios, spuse ea cu glas limpede.

Vocea îi era diferită, își pierduse oboseala și visarea. Mă întrebam dacă nu cumva vorbea în somn.

— Ce anume? am întrebat șoptit.

— Ce ai spus înainte. Că-mi dai una și mă faci să mănânc cărbuni. Nu m-ai lovi niciodată, spuse și întoarse puțin capul spre mine. Nu ai face-o, nu? Nici dacă ar fi pentru propriul bine?

Mă cuprinse un fior.

— Ce vrei să zici?

Urmă o pauză lungă, în care începusem să cred că adormise din nou.

— Nu ți-am spus totul. Știu că Frasin n-a murit la fermă. M-a găsit când mă îndreptam spre foc. A venit la mine și mi-a spus că toți nuntașii sunt morți. A spus că oamenii ar fi bănuitori dacă aș fi singura care să supraviețuiască...

Am simțit o furie mocnită, sumbră, ridicându-se în mine. Știam ce avea să-mi spună, dar am lăsat-o să vorbească. Nu voiam să aud, dar știam că avea nevoie să o spună cuiva.

— Nu a făcut-o din senin, continuă ea. S-a asigurat că era ceea ce-mi doream. S-a asigurat că voiam într-adevăr să o facă. M-a pus să-l rog să mă lovească. Numai ca să fie sigur. Și a avut dreptate, rosti fără să miște un mușchi. Chiar și așa au crezut că am ceva de-a face cu tot ce s-a întâmplat. Dacă n-ar fi făcut-o, acum aș fi fost în temniță. M-ar fi spânzurat.

Stomacul mi-era mistuit de amar.

— Denna, un om care poate să-ți facă așa ceva... nu te merită. Nici pe departe. Nu mai e o problemă de jumătate de pâine. E o pâine râncedă. Meriți mai mult.

— Cine știe ce merit? Nu e cea mai bună pâine a mea. E singura. E el sau foamea.

— Ai și alte opțiuni, am spus, apoi m-am oprit, amintindu-mi de discuția cu Deoch. Trebuie... trebuie să...

— Te am pe tine, spuse ea visător, cu glas cald și somnoros, ca de copil pus la culcare. Vei fi tu prințul meu din povești, care să mă apere de porci? Să-mi cânti? Să mă iei în brațe și să mă duci în copaci înalți...

— Îți jur, am spus, dar, după greutatea capului ei pe braț, știam deja că adormise în sfârșit.

CAPITOLUL OPTZECI – Atingerea fierului

Stăteam treaz, simțind răsuflarea blândă a Dennei pe braț. Nu aș fi putut să dorm nici dacă aș fi vrut. Apropierea ei mă umplea de energie, de căldură, de un zumzet nedeslușit. Am rămas treaz, savurând fiecare moment, prețuindu-l ca pe o nestemată.

Apoi am auzit zgomotul îndepărtat al unei crengi frânte. Apoi, un altul. Mai devreme, abia așteptam ca dracusul să vină în grabă la focul nostru. Acum, mi-aș fi dat și mâna dreaptă să-l fac să-și vadă de drum măcar pentru alte cinci minute.

Însă veni. Am început să mă ridic ușor de lângă Denna. Abia dacă se mișcă în somn.

— Denna?

Am scuturat-o blând, apoi tot mai tare. Nu mă mira. Puține lucruri erau mai adânci decât somnul unui mâncător de dulce.

Am acoperit-o cu pătura și i-am pus ranița într-o parte și sacul în cealaltă. Dacă se rostogolea în somn, avea să dea de una din ele înainte să se apropie de marginea pietrei arse.

M-am dus pe cealaltă parte a pietrei și m-am uitat spre miazănoapte. Norii erau încă deși, așa că nu vedeam mai nimic dincolo de cercul de lumină al focului.

Pipăind atent, am găsit bucata de sfoară întinsă pe piatră. Celălalt capăt era legat de mânerul găleții de jos, pusă exact între foc și piatra arsă. Marea mea frică fusese ca dracusul să strivească din neatenție găleata înainte să o miroasă. Plănuiam să o trag sus dacă era cazul și să o cobor mai apoi. Denna răsese de planul meu, numindu-l pescuit de găini.

Dracusul apăru pe culmea dealului, mișcându-se cu zgomot prin tufăriș. Se opri chiar în afara cercului de lumină. Ochii lui întunecați aveau un licăr roșu și roșu îi lucea și pe solzi. Pufni zgomotos și începu să dea târcoale focului, legănând încet din cap. Suflă un nor de foc în ceea ce era fie o formă de salut, fie o provocare. Se aruncă spre foc. Deși îl urmărisem destul de mult până acum, încă mă uluia viteza enormului animal. Se opri chiar lângă foc, pufni din nou și se îndreptă spre găleată.

Deși găleata era făcută din lemn gros și cu o capacitate de vreo opt litri, arăta ca o ceșcuță pe lângă capul masiv al dracusului. Adulmecă din nou, apoi împinse ușor găleata cu nasul și o răsturnă. Găleata se rostogoli într-un semicerc, însă nu mă îngrijoram pentru că lipisem bine rășina de fundul ei. Dracusul mai făcu un pas, pufni și o înghiți într-o clipită.

Eram așa de ușurat că aproape am uitat să dau drumul sforii. Îmi fu smucită din mâini de dracusul care mestecă găleata puțin, strivind-o în fălcile-i puternice. Apoi începu să-și tot ridice și să-și coboare capul, împingând melasa pe gâtlej. Am oftat de ușurare și m-am așezat să privesc dracusul, care reîncepu să ocolească focul. Scui pă un potop de foc albastru, apoi încă unul, după care începu să se rostogolească în vatră, împrăștiind jarul împrejur.

Odată ce stinse focul, dracusul urmă același tipar ca înainte. Căută limbile risipite de foc, le stinse sub greutatea sa, apoi mănca lemnele. Aproape îmi imaginam cum fiecare vreasc și cracă îi împingea rășina mai adânc în stomac, amestecând-o, fărâmând-o, forțând-o să se dizolve.

Am așteptat un sfert de oră să-și termine ritualul. Speram să-l apuce deja efectele rășinii. După estimările mele, mâncase de șase ori cantitatea unei doze letale. Ar fi trebuit să ajungă repede la fazele inițiale de euforie și manie. Apoi avea să urmeze delirul, paralizia, coma și moartea. După calculele mele, totul trebuia să se sfârșească într-o oră, iar eu speram chiar că mai devreme.

Mă simțeam măcinat de regret, uitându-mă la el cum își vedea de treabă și stingea flăcările împrăștiate. Era un animal magnific. Îmi părea rău să-l omor chiar mai mult decât îmi părea rău pentru cei șaizeci de talanți pierduți pe care i-aș fi luat pe ofal. Dar știam prea bine ce s-ar fi întâmplat dacă lăsam lucrurile să-și urmeze cursul. Nu voiam să am pe conștiință moartea unor oameni nevinovați.

Nu trecu mult până să se oprească din mâncat. Doar se tăvălea peste ramurile răsfirate, stingându-le. Începuse să se miște mai vioi, semn că rășina de danar își făcea efectul. Mormăia lung și adânc. *Mrrrr. Mrrrr.* Un noian de foc albastru. Se rostogoli. *Mrrrr.* Iar se rostogoli.

Curând, nu mai rămase nimic în afară de patul de tăciuni. Ca și data trecută, dracusul se culcă pe el, stingând orice urmă de lumină de pe culme. Rămase locului o vreme, fără să scoată un sunet. Apoi mormăi din nou. *Mrrrr. Mrrrr.* Încă o pală de foc. Începu să se miște cu neastâmpăr pe patul de cărbuni. Dacă aceasta era declanșarea maniei, venea cam târziu pentru placul meu. Speram să fie deja în delir. Oare greșisem dozajul?

Când ochii mi se obișnuiră cu bezna, mi-am dat seama că mai era o sursă de lumină prin apropiere. La început, am crezut că norii începeau să se spargă și că ieșise luna. Dar când mi-am întors privirea de la dracusul și m-am uitat în spatele meu am înțeles adevărul.

În sud-vest, la doar trei kilometri depărtare, Trebonul era luminat de focuri. Nu era lumina slabă a lumânărilor din ferestre, ci flăcări înalte ce se înălțau pretutindeni. Preț de o clipă, am crezut că târgul luase foc.

Apoi mi-am dat seama ce se întâmpla de fapt: festivalul recoltei. Oamenii ridicaseră un rug uriaș în mijlocul târgului și altele mai mici în fața caselor unde îi cinsteau cu cidru pe muncitorii osteniți. Probabil că se îmbătau și aruncau oameni negri în foc. Paiate făcute din snopi, din ovăz, paie și pleavă. Paiate făcute să ia foc repede și tare, într-un ritual care celebra sfârșitul anului, o perioadă ce trebuia să țină demonii la depărtare.

În spatele meu, dracusul grohăi. M-am uitat la el. La fel cum făcusem și eu, era cu spatele la Trebon, cu ochii ațintiți spre stâncile de nord.

Nu sunt un individ religios, dar atunci m-am rugat. M-am rugat lui Tehlu și îngerilor săi ca dracusul să moară, să adoarmă împăcat fără să se întoarcă spre focurile târgului, ce luminau în noapte.

Am așteptat câteva minute. La început, am crezut că dracusul adormise. Dar când ochii mi se obișnuiră chiar mai mult cu bezna, mi-am dat seama că se clătina încontinuu dintr-o parte în alta. Focurile din Trebon păreau să se întetească. Trecuse o oră de când mâncase rășina. De ce nu murise?

Voiam să-i arunc și restul rășinii, dar nu îndrăzneam. Dacă dracusul se întorcea spre mine, ar fi fost cu fața spre sud, spre târg. Și chiar dacă i-aș fi aruncat sacul de rășină chiar înaintea nasului, poate

că s-ar fi sucit să-și facă un culcuș mai bun pe jar și tot ar fi văzut focurile. Poate că...

Dracusul dădu glas unui răcnet bubuitor și adânc, ca înainte. Nu mă îndoiam că se auzise până în Trebon. Nu m-ar fi surprins dacă s-ar fi auzit hăt până-n Imre. M-am uitat la Denna. Se foi în somn, dar nu se trezi.

Fiara se ridică de pe culcușul de cărbuni, întinzându-se ca un cățeluș. Cărbunii mai luceau pe alocuri și, la lumina lor aproape stinsă vedeam cum uriașul se întoarce, mușcând din aer...

— Nu, am spus. Nu nu nu.

M-am uitat spre Trebon. M-am mai uitat înapoi la dracus: vedeam flăcările vioaie ale orașului reflectate în ochii săi enormi. Răsufală o altă vâlvătaie. Același gest pe care îl făcuse mai înainte: salut sau provocare.

Apoi o luă la goană, aruncându-se cu capul înainte în jos pe coasta dealului. Auzeam cum dărâma copacii în calea sa. Încă un răcnet.

Mi-am aprins lampa simpatetică și m-am dus la Denna. Am început s-o scutur cu toată puterea.

— Denna. Denna! Scoală-te!

Abia dacă se urni o idee.

I-am ridicat o pleoapă și i-am verificat pupila. Nu mai arăta semne de încetineală și se micșoră prompt ca răspuns la lumină. Însemna că rășina începea să-i părăsească organismul. Era simplă extenuare, nimic altceva. Doar ca să mă asigur, am mai repetat procesul cu ambele pupile.

Da. Pupilele îi erau în regulă. Și ea era în regulă. Ca într-o confirmare, Denna se strâmbă din pricina luminii și mormăi ceva care cu siguranță nu se potrivea unei doamne. Nu am prea înțeles ce spunea, dar repetă de câteva ori cuvintele „curvarule“ și „te-n mă-ta“.

Am ridicat-o cu pături cu tot și am coborât cu atenție. Ajuns între pietrele arse, am acoperit-o din nou bine cu păturile. Păru să se trezească din pricina vânzolelii.

— Denna?

— Moteth? bolborosi ea, cu ochii abia mișcându-se pe sub pleoape.

— Denna! Dracusul se îndreaptă spre Trebon! Trebuie să...

M-am oprit. În parte pentru că era evident că se cufundase din nou în somn, dar și fiindcă nu eram sigur ce puteam să fac.

Dar trebuia să fac ceva. În mod normal, dracusul ar fi evitat târgul, dar înnebunit de rășină cum era, n-aveam idee cum avea să reacționeze la focurile de recoltă. Dacă făcea prăpăd prin oraș, ar fi fost numai din vina mea. Nu puteam să stau cu mâinile în sân. Am urcat în grabă în vârful pietrei, am luat ranița și sacul și am coborât. Am deșertat ranița pe pământ. Am înhățat săgețile, le-am înfășurat în cămașa mea sfâșiată și le-am băgat înapoi în raniță. Am băgat și solzul tare ca fierul, apoi am pus sticla de rachie în sacul de mucava, care ajunsese și el în raniță.

Cum aveam gura uscată, am luat o înghițitură din burduf, pe care i l-am lăsat Dennei. Avea să fie însetată nevoie mare.

Mi-am aruncat ranița pe umăr și am strâns-o bine. Apoi mi-am aprins lampa simpatetică, am luat toporișca și dus am fost.

Trebuia să omor un dragon.

Am fugit nebunește prin pădure, cu lampa simpatetică săltându-mi în mână, dezvăluind obstacole cu doar o clipită înainte să dau peste ele. Nu-i de mirare că m-am împiedicat și m-am dus de-a berbeleacul în jos pe deal. Când m-am ridicat, mi-am găsit repede lampa, dar nu m-am mai deranjat să caut toporișca, știind în sinea mea că nu avea să fie de niciun folos împotriva fiarei.

Am mai căzut de două ori până să ajung la drum, apoi mi-am băgat bărbia în piept și m-am îndreptat în goană spre luminile îndepărtate ale târgului. Știam că dracusul se mișca mai repede decât mine, dar speram că avea să fie încetinit de copaci sau dezorientat. Dacă ajungeam înaintea lui, puteam să-i avertizez pe oameni, să-i fac să se pregătească...

Dar nici n-am ieșit bine dintre copaci că am văzut că focurile deveniseră mai sălbatice, mai strălucitoare. Casele ardeau. Auzeam mugetele aproape neîntrerupte ale dracusului, însoțite de strigăte și țipete disperate.

Am încetinit când m-am apropiat de oraș, căutând să-mi trag răsuflarea. Apoi m-am cățărat anevoie pe zidul unei case cu două

etaje să ajung pe unul dintre puținele acoperișuri mai înalte, de unde puteam să văd mai bine ce se petrecea.

Rugul din piața târgului fusese împrăștiat pretutindeni. Câteva case și prăvălii din apropiere aveau pereții spărți, ca niște butoaie putrezite și erau mistuite de flăcări. Limbi de foc jucau pe jgheburile de lemn ale acoperișurilor. De nu ar fi plouat cu puțin înainte, tot orașul ar fi fost pradă flăcărilor și nu doar câteva clădiri răsfirate. Totuși, era doar o problemă de timp.

Încă nu zărisem dihania, dar auzeam zgomotele pe care le scotea în vreme ce se tăvălea prin ruinele unei case în flăcări. Am văzut o coloană de foc albastru ridicându-se deasupra acoperișurilor și i-am auzit din nou răgetul. Sunetul îmi trimise fiori reci pe spinare. Cine știe ce-i trecea prin mintea îmbuibată de rășină?

Vedeam oameni pretutindeni unde mă uitam. Unii stăteau locului, nedumeriți, alții erau cuprinși de panică și fugeau la biserică, sperând să găsească adăpost îndărătul zidurilor înalte de piatră și a roții imense de fier care le promitea să le ofere ocrotire împotriva demonilor. Dar ușile bisericii erau ferecate și fură nevoiți să caute adăpost altundeva. Unii doar priveau, îngroziți și cu ochii în lacrimi, de la ferestrele lor. Însă o bună parte din ei își păstrasera calmul și formaseră un șir de cărat găleți de la bazinul de apă al târgului, aflat deasupra primăriei, până la o clădire în flăcări din apropiere.

Și atunci mi-am dat seama ce trebuia să fac. Era ca și cum aș fi pășit dintr-odată pe scenă. Teama și ezitarea mă părăsiseră. Tot ce-mi mai rămânea era să-mi joc rolul.

Am sărit pe un acoperiș din apropiere, apoi mi-am croit drum peste câteva altele până când m-am apropiat de o casă din apropierea pieței, al cărei acoperiș fusese aprins de o flăcără răzleață din rug. Eram la numai două acoperișuri depărtare când am alunecat. Îmi dădusem seama prea târziu că mergeam pe acoperișul hanului, care nu avea șindrile de lemn, ci țigle alunecoase de la ploaie. Mi-am aplanat alunecarea cu călcâiele și degetele și m-am oprit abia la marginea acoperișului, cu inima bubuind în piept. Cu răsuflarea tăiată, mi-am dat jos cizmele să mă pot mișca mai în voie. Apoi, cu senzația cunoscută a acoperișului sub tălpile pline de bătători, am început să alerg, să sar, să alunec și să sar din nou. La sfârșit, m-am

aruncat spre o streășină, m-am balansat cu o mână pe ea și am aterizat pe acoperișul plat de piatră al primăriei.

Cu o bucată de șindrilă în flăcări în mână, am urcat scara până deasupra rezervorului de apă și am șoptit o mulțumire oricui îl lăsase descoperit. În fuga mea pe acoperișuri, flacăra care juca pe șindrila se stinsese, lăsând doar o linie roșatică pe marginea ei. Am suflat atent și imediat flacăra zglobie se trezi din nou la viață. Am rupt lemnul la mijloc și am aruncat jumătate din el.

Întorcându-mă să scrutez orașul, am numărat focurile cele mai mari. Erau șase într-adevăr grave, ce se înălțau spre cerul întunecat. Elxa Dal obișnuia să spună că toate focurile sunt de fapt un foc și că astfel toate focurile pot da ascultare unui simpatist. Foarte bine atunci, toate focurile erau un foc. Focul *acesta*. Bucata *aceasta* de șindrilă în flăcări. Am murmurat o cetuire și mi-am concentrat Alarul. Cu unghia de la degetul mare am scrijelit în grabă runa *ule* pe bucata de lemn, apoi *doch* și *peșin*. Într-o clipită, întreaga șindrilă ardea mocnit și fumea în mâna mea.

Mi-am agățat piciorul de ultima stinghie a scării și m-am aplecat în rezervor, cufundând șindrila în apă. Pentru un moment, apa rece îmi înconjură mâna, apoi se încălzi cu repeziune. Deși bucata de lemn era sub apă, încă vedeam dâra roșie de tăciune fierbinte pe marginea ei.

Mi-am scos briceagul cu cealaltă mână și l-am înfipt prin șindrila în peretele de lemn al bazinului, țintuind improvizația mea de scrijeldică sub apă. Nu aveam nicio îndoială că era mâncătorul de căldură cel mai la repezeală făcut vreodată.

După ce m-am tras înapoi pe scară, am văzut că o beznă binecuvântată se așternuse asupra orașului. Flăcările scăzuseră și în cele mai multe locuri rămăseseră doar cărbuni încinși. Nu stinsesem focurile, doar le slăbisem îndeajuns ca să dau oamenilor timp să le stingă cu gălețile.

Dar treaba mea era doar pe jumătate făcută. Am coborât de pe acoperiș și am luat cealaltă bucată de șindrilă pe care o aruncasem. Apoi m-am prins de un burlan și am alunecat pe el în stradă, după care am traversat piața, către biserica tehlină.

M-am oprit sub un stejar imens, care se ridica în fața ușilor bisericii, încă refuzând să se despartă de frunzele sale arămii. Îngenunchind, mi-am deschis ranița și am scos sacul cu rășină. Am turnat sticla de rachie peste rășină și i-am dat foc cu șindrila. Începu să ardă repede, cu rotocoale de fum ce ridicau în aer un miros înțepător și dulce.

Apoi am prins bucata de șindrila în dinți, am sărit să mă prind de o cracă și am urcat în copac. Era mai ușor decât să urc pereții unei clădiri și am ajuns destul de sus încât să sar pe pervazul larg de piatră al unei ferestre de la etajul bisericii. Am rupt o rămurică și am băgat-o în buzunar. Mi-am făcut drum pe pervaz, către roata enormă de fier care era țintuită de zid. Era mai ușor de urcat decât o scară, deși spițele de fier erau neobișnuit de reci sub palmele mele încă ude.

Am ajuns în vârful roții și de acolo pe streășina celui mai înalt acoperiș din târg. Focurile fuseseră stinse în mare parte și strigătele deveniseră plânsete și murmure repezite. Am luat bucata de șindrila dintre dinți și am suflat până s-a reaprins. Apoi m-am concentrat, am șoptit o altă cetluire și am ridicat rămurica de stejar deasupra flăcării. M-am uitat spre târg să văd că tăciunii începeau să pâlpâie tot mai puțin.

Trecu o singură clipă. Stejarul izbucni dintr-odată în flăcări strălucitoare. Ardea mai luminos ca o mie de torțe laolaltă, cu toate frunzele aprinse în același timp.

În lumina lui am văzut capul dracului ridicându-se la două străzi depărtare. Mugi și scuipă un nor de foc albastru, apoi începu să tropăie spre stejarul în flăcări. Luă colțul prea repede și se izbi cu râna în zidul unei prăvălii, trecând prin el ca printr-o ușă deschisă.

Încetini pe măsură ce se apropia de copac, aruncând flăcări încontinuu. Frunzele se mistuiră, căzând ca niște fulgi incandescenti, iar copacul arăta ca un uriaș candelabru stins.

În lumina vagă, roșiatică, dracul era abia mai mult decât o umbră. Dar încă vedeam că fiara adulea aerul cu atenție, acum că flăcările fuseseră stinse. Capul său, ca un ciocan gigantic, se legăna înainte și înapoi, înainte și înapoi. Am înjurat în șoptă. Nu era destul de aproape...

Apoi dracusul pufni suficient de tare ca să-l aud de la mai bine de treizeci de metri deasupra lui. Își rotea capul și trăgea cu nări hulpave fumul dulce al rășinii. Pufni, mormăi și mai făcu un pas spre sacul de rășină. Fără urmă de stăpânire, tăbărî asupra sacului care fumea și îl luă în gura-i căscată larg.

Am tras aer în piept și mi-am scuturat capul, căutând să alung din toropeala care mă cuprinsese. Tocmai ce făcusem două cetluri simpatetice destul de obositoare una după alta și efortul se făcea simțit.

Și eram pe cale să încep cea de-a treia cetluire. Mi-am rupt mintea în două părți, apoi, cu oarecare dificultate, într-o a treia. Pentru ceea ce aveam de gând să fac, îmi trebuia o cetluire triplă.

În vreme ce dracusul molfăia, încercând să dea pe gât maldărul cleios de rășină, am scotocit în raniță după solzul lui negru și am luat magnetita dintr-un buzunar al mantiei. Am rostit cetlurile cu voce tare și mi-am concentrat Alarul. Am ridicat solzul și piatra și le-am apropiat până când am simțit că se atrag. Cu mintea numai la ce făceam, am dat drumul magnetitei. Țâșni ca o săgeata spre solzul negru.

Sub picioarele mele, roata uriașă de fier se desprinse din zidul bisericii într-o explozie de pietre. O tonă de fier forjat căzu spre pământ. Dacă ar fi fost martori, ar fi băgat de seamă că roata cădea mai repede decât ar fi fost firesc. Ar fi văzut că nu cădea direct în jos, ci într-un unghi, ca și cum era atrasă spre dracus. De parcă Tehlu însuși o mâna spre fiară cu mâna lui răzbunătoare.

Dar nu era nimeni care să vadă adevărul. Și cel care o mâna nu era cine știe ce zeu, ci numai eu.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI UNU – Mândrie

La mare distanță sub mine, dracusul rămase țintuit sub roata cea mare de fier. Stătea întins și nemișcat în fața bisericii, negru ca o umbră. Deși știam că nu avusesem de ales, mă cuprinse regretul pentru uciderea sărmanei fiare.

Mi-am luat un răgaz lung. Aerul nopții de toamnă era proaspăt și dulce, în ciuda mirosului de lemn ars și sub tălpi simțeam atingerea rece a acoperișului de piatră. Mândru de mine, am băgat solzul și magnetita în raniță. Am răsuflat adânc, cu satisfacție, și mi-am plimbat privirea peste micul târg pe care tocmai îl salvasem.

Apoi am auzit un zgomot înfiorător și am simțit cum acoperișul se mișcă sub picioarele mele. Partea din față a bisericii se lăasă în jos și se fărâmă, iar eu mă clătinam în timp ce lumea cădea odată cu mine. Am căutat din priviri un acoperiș pe care să sar, dar niciunul nu era destul de aproape. Am dat să o iau în spate, dar tocmai atunci acoperișul se năru.

Cu un ultim gest de disperare, am sărit spre ramurile arse ale stejarului. M-am prins de una, dar s-a rupt sub greutatea mea. M-am prăbușit printre crengi, m-am lovit la cap și bezna s-a lăsat peste mine.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI DOI – Frasin și ulm...

M-am trezit într-un pat. Într-o cameră. Într-un han. Mai mult de atât nu îmi era clar. Mă simțeam exact ca unul care fusese lovit peste cap cu o biserică.

Eram curat și bandajat. Chiar foarte atent bandajat. Cineva se ocupase de toate rănilile mele, indiferent cât de neînsemnate erau unele dintre ele. Pânza albă de in îmi înconjura capul, pieptul, un genunchi și laba unui picior. Cineva îmi curățase și bandajase micile tăieturi de pe mâini și rana de cuțit pe care o promisem cu trei zile în urmă de la bătașii tocmiți de Ambrose să mă omoare.

Cel mai rău mă durea cucuiul de pe cap. Zvâcnea cu durere și mă lăsa amețit când ridicam capul. Mișcatul era o adevărată lecție de anatomie, dată de un dascăl necruțător. Mi-am dus picioarele la marginea patului și am constatat cu fața schimonosită de durere: *traumă adâncă a țesutului la piciorul drept*. M-am ridicat în capul oaselor: *sfâșiere oblică a cartilajului dintre coastele inferioare*. M-am ridicat în picioare: *mică luxație a sub... trans... fir-ar, cum îi spunea?* Mi-l închipuiam pe Arwyl, încruntându-se îndărătul ochelarilor săi rotunzi.

Straiele îmi fuseseră spălate și cârpite. Le-am îmbrăcat încet, nevoit să savurez toate mesajele încântătoare pe care mi le trimitea trupul. Mă bucuram că în cameră nu erau oglinzi, știind că arătam ca vai de lume. Bandajul din jurul capului era cam incomod, dar mi-am spus că mai bine îl las. La cum mă simțeam, poate era singurul lucru care-mi ținea capul într-o bucată.

M-am dus la fereastră. Cerul era înnorat și târgul arăta jalnic în lumina sură, cotropit de funingine și cenușă. Prăvălia de peste drum fusese strivită ca o casă de păpuși sub cizma unui soldat. Oamenii se mișcau încet, căutând prin ruine. Norii erau atât de deși că nu-mi dădeam seama cât era ceasul.

Ușa se deschise cu o pală ușoară de aer care îmi mângâie ceafa. Când m-am întors, înaintea mea era o fată. Tânără, drăguță, la locul ei, genul de fată care lucra tot timpul în asemenea hanuri: o Nellie. Nell. Genul de fată care-și ducea viața tresărind încontinuu, fiindcă hangiul era iute la mânie, rău de gură și nu se ferea să-i arate dosul

palmei. Icnî când dădu ochii cu mine, surprinsă să mă găsească sculat din pat.

— A fost cineva omorât? am întreat.

Fata clătină din cap.

— Băiatul familiei Liram și-a rupt brațul destul de rău. Și unii oameni au arsuri...

Mi-am simțit întregul corp relaxându-se la veste.

— Nu ar trebui să vă ridicați, domnule. Doctorul a zis că sunt puține șanse să vă mai treziți. Ar trebui să vă odihniți.

— S-a întors cumva... verișoara mea în târg? Fata care a fost la ferma Mauthen? E și ea aici?

— Nu. Sunteți doar dumneavoastră.

— Cât e ceasul?

— Cina încă nu e gata, domnule. Dar pot să vă aduc ceva de mâncare.

Ranița îmi fusese pusă într-un colț al camerei, lângă pat. Am ridicat-o pe umăr. Mi se părea atât de straniu să o car așa goală cum era, cu nimic înăuntru decât solzul și magnetita. Mi-am căutat cizmele din priviri, până să-mi aduc aminte că le descălțasem noaptea trecută, să am mai multă stabilitate când fugeam pe acoperișuri.

Am părăsit încăperea cu fata pe urme și am coborât scările spre camera comună. La teighea era același ins, cu aceeași privire încruntată. M-am dus la el.

— Verișoara mea a venit cumva în oraș?

Barmanul își întoarse privirea chiorășă de la mine și spre ușa pe care tocmai ce ieșea fata.

— Nell, în numele cerului, cum poți să-l lași să se ridice? Jur că ai mai puțină minte decât un câine.

Deci chiar o chema Nell. În alte circumstanțe, aș fi găsit asta amuzant.

Hangiul se întoarse spre mine și îmi aruncă un zâmbet care era de fapt un alt soi de încruntătură.

— Văleu, băiete, nu te doare fața? Că pe mine mă omoară, spuse el și hohoti la propria încercare de glumă.

M-am uitat urât la el.

— Am întreat despre verișoara mea.

— Nu s-a întors. Drum bun, cale bătută, în ce mă privește pe mine.

— Adu-mi pâine, fructe și orice fel de carne ai aici. Și o sticlă de vin de Avenna. De căpșuni, dacă ai.

Hangiul se aplecă peste tejghea și ridică o sprânceană. Mutra acră i se formă într-un mic zâmbet superior.

— N-are rost să te grăbești, fiule. Șeriful are să vrea să-ți vorbească, acum că te-ai trezit.

Am strâns din dinți ca să nu spun chiar ce-mi venea la gură și am luat o gură mare de aer.

— Ascultă, am avut câteva zile nespus de supărătoare, capul mă doare în feluri care al tău nu te duce să le pricepi și am o prietenă care poate e în primejdie, i-am spus cu o privire înghețată. Nu vreau să cauzez neplăceri. Deci, te întreb dacă binevoiești să-mi aduci ce ți-am cerut. Te rog, am adăugat, scoțând punga.

Se uită la mine, cuprins încet-încet de furie.

— Măi, mucos guraliv ce ești. Dacă nu-mi arăți puțin respect, te leg de-un scaun până vine șeriful.

I-am aruncat un șfanț pe tejghea, ținând un altul încleștat în pumn.

Hangiul se uită pieziș la monedă.

— Ce-i cu asta?

M-am concentrat și am simțit imediat un fior rece pe braț.

— E bacșișul tău pentru servirea rapidă și plină de politețe, am spus în timp ce un firicel de fum se ridica din șfanț.

Lacul de pe tejghea începu să facă bulbuci și să ardă într-un inel negru în jurul șfanțului. Omul privea cu ochi mari, mut de uimire și îngrozit.

— Acum, adu-mi ce ți-am cerut, am spus privindu-l drept în ochi. Și un burduf cu apă. Dacă nu, am să ard locul ăsta și am să dansez pe cenușă și pe oasele tale înnegrite.

Am ajuns în vârful dealului cu pietre de hotar cu ranița plină.

Eram desculț, fără de suflare și capul îmi pulsa de durere.

Denna nu era nicăieri.

Căutând repede și la întâmplare locul nostru, mi-am găsit toate lucrurile împrăștiate. Amândouă păturile. Sacul de mucava era în mare parte gol, dar în rest totul era la locul lui.

Poate că Denna se dusesse mai încolo ca să-și facă nevoile.

Am așteptat. Am așteptat mai mult decât era sănătos.

Apoi am strigat-o, încet la început, apoi mai tare, deși capul îmi bubuia când o strigam. Într-un final am renunțat. Tot ce puteam să văd era Denna umblând singură, în durere, însetată și dezorientată. Oare la ce se gândea?

Am mâncat apoi, gândindu-mă la ce puteam să fac.

M-am gândit să deschid sticla de vin, dar știam că era o idee rea, pentru că aveam cu siguranță o mică contuzie. Mi-am respins frica irațională cum că Denna o luase delirând la goană prin pădure și că ar trebui să merg în căutarea ei. M-am gândit să aprind un foc pentru ca ea să îl vadă și să se întoarcă...

Dar nu. Știam că pur și simplu a plecat. Se trezise, văzuse că nu eram acolo și o luase din loc. Spusese cu gura ei când am părăsit hanul din Trebon: „Plec de unde nu sunt bine-venită. În rest, mă descurc din mers“. Oare crezuse că am abandonat-o?

Oricum, simțeam că era de mult plecată de aici. Mi-am împachetat ranița. Apoi, în caz că mă înșelam, i-am scris un bilet explicând ce se întâmplase și că aveam să o aștept în Trebon vreme de o zi. Am folosit o bucată de cărbune pentru a-i scrie numele pe una dintre pietrele de hotar, apoi am desenat o săgeată spre locul în care lăsasem toată mâncarea rămasă, o sticlă de apă și una din pături.

Apoi am plecat. Dispoziția mea era proastă. Gândurile nu îmi erau foarte drăgăstoase.

Când am ajuns în Trebon, amurgul cădea peste târg. Mi-am făcut avânt spre acoperișuri, dar mai poticnit și reținut ca de obicei. Nu voi fi capabil să mă încred în echilibrul meu, până când capul meu avea să se vindece.

Cu toate astea, nu a fost o mare încercare să ajung pe acoperișul hanului. Din acest loc, în lumina difuză, orașul părea posomorât. Frontispiciul bisericii se dărâmasse complet și aproape o treime din târg fusese atins de foc. Unele clădiri erau doar pârlite, dar altele nu

erau mai mult decât scrum și pulbere. În ciuda eforturilor mele, focul trebuie să fi scăpat de sub control după ce mi-am pierdut cunoștința.

Am privit spre nord și am văzut vârful dealului cu pietrele de hotar. Speram să văd licărirea unui foc, dar nu era nimic, bine-nțeleș.

Mi-am croit drum până pe acoperișul plat al primăriei și am urcat scara bazinului. Era aproape gol. Puțin peste un metru de apă rămăsese în cisternă, cu mult sub locul în care cuțitul meu țintuia o bucată de șindrilă în peretele bazinului. Asta explica starea în care se afla târgul. Când nivelul apei coborâse sub scrijeldica mea improvizată, focul izbucnise din nou. Totuși, acțiunile mele îl ținuseră sub control. Dacă nu ar fi fost asta, poate că nu mai era niciun târg.

La han, o mulțime de oameni sumbri și murdari se strânseseră să bea și să bârfească. Prietenul meu mânios nu era de găsit, dar o grămadă de oameni era strânși la bar, discutând emoționați despre ce au văzut acolo.

Primarul și șeriful erau și ei acolo. De cum m-au zărit, mă grăbiră într-o cameră privată ca să vorbim. Eram posomorât și scump la vorbă, iar după evenimentele din ultimele zile nu eram ușor de intimidat de autoritatea a doi bărbați bătrâni și burtoși. Au înțeleș și asta îi făcu nervoși.

Aveam o migrenă și nu eram în dispoziția de a da explicații, simțindu-mă foarte bine în liniștea care urmă.

Din cauza asta, au vorbit destul de puțin, iar din întrebările lor, am aflat mai tot ce aveam nevoie să știu.

Pagubele orașului erau mici, slavă zeilor. Pentru că festivalul recoltei era în toi, nimeni nu fusese prins de foc în timp ce dormea.

Multe vânătăi, păr pârlit și oameni care au inhalat prea mult fum pentru binele lor, dar dincolo de câteva locuri arse bine și de un ins care își pierduse o mână, năpasta nu făcuse mai multe.

Erau siguri dincolo de orice dubiu că dracusul era un demon. Un demon imens și negru care sufla foc și pară. Dacă ar fi existat și cea mai mică urmă de îndoială, fusese risipită când bestia a fost doborâtă de însăși roata lui Tehlu.

Se conveni și asupra faptului că tot bestia demonică fusese răspunzătoare pentru distrugerea fermei Mauthen. O concluzie

satisfăcătoare, dar care era total greșită. Ar fi fost o pierdere inutilă de vreme să încerc să îi conving de asta.

Am fost găsit inconștient pe roata de fier care omorâse demonul. Gluma aia de doftor local mă cârpise cât putuse mai bine și, neștiind cât de greu eram de cap, se întrebese cu seriozitate dacă mă voi mai trezi vreodată.

La prima vedere se presupusese că eram un observator ghinionist sau că reușisem cumva să smulg roata de pe fața bisericii. În orice caz, recuperarea mea miraculoasă, combinată cu faptul că arsesem o gaură în barul din han, îi încurajă în sfârșit pe oameni să bage în seamă un tânăr și o babă, care spuneau toată ziua: „Atunci când bătrânul stejar s-a aprins ca o torță, am văzut pe cineva stând pe acoperișul bisericii. Era luminat de focul dedesubt. Brațele lui erau întinse înainte, ca și cum s-ar fi rugat...”

Într-un final, primarul și șeriful au rămas fără vorbe care să umple liniștea și pur și simplu priveau neliniștiți înainte și înapoi de la unul la altul.

Mi-a venit dintr-odată în minte faptul că ei nu mă vedeau ca pe un băiat zdrențăros și fără de un șanț. Ei vedeau imaginea misterioasă și acoperită de răni a celui care omorâse un demon. Nu am găsit niciun motiv să-i conving de altceva. De fapt, era vremea să trag ceva foloase. Dacă mă considerau un fel de erou sau om sfânt, acum aveam toate uneltele necesare.

— Ce ați făcut cu corpul demonului? i-am întrebat și se relaxară văzând cu ochii.

Până atunci nu spuseseam mai mult de câteva cuvinte, răspunzându-le la întrebări cu tăcere sumbră.

— Nicio grijă, domnule, spuse șeriful. Am știut ce avem de făcut.

Stomacul mi se-nnodă. Am știut înainte să îmi spună: îl arseseră și îl îngropaseră. Creatura era o minune a științei și ei îl arseseră și îl îngropaseră ca pe gunoi. Știam scribi din Arhivă care se ocupau cu științele naturii și care și-ar fi dat o mână ca să studieze o creatură atât de rară. Sperasem chiar, adânc în sufletul meu, că aducând o asemenea descoperire în atenția tuturor, îmi voi câștiga din nou accesul în Arhivă.

Solzii și oasele. Sute de kilograme de fier denaturat, pe care alchimiștii s-ar fi bătut ca vulturii...

Primarul încuviință cu înflăcărare și cântă:

Sapi o groapă, arunci țărugi
Frasin, ulm, chiar și scoruș.

Își drese glasul și continuă:

— Deși cu siguranță trebuia să fi fost o groapă mai mare decât în cântec. Fiecare a muncit cu schimbul ca să termine cât mai repede.

Ținu mâna la vedere, arătând cu mândrie bătăturile recent dobândite.

Am închis strâns ochii, luptându-mă cu impulsul de a arunca cu ce vedeam în ei și să-i blestem în toate limbile. Asta explica de ce târgul se afla încă în starea asta deplorabilă. Toată lumea fusese ocupată cu arsul și îngropatul creaturii ce valora cât comoara unui rege.

Totuși, nu mai era nimic de făcut. Mă îndoiam că recent dobândita mea reputație m-ar fi salvat dacă mă prindeau încercând să sap după rămășițe.

— Fata care-a supraviețuit nunții familiei Mauthen. A văzut-o cineva astăzi?

Primarul se uită întrebător către șerif.

— Nu din câte să fi auzit. Crezi că ar fi vreo legătură între ea și bestie?

— Ce? Întrebarea era atât de absurdă că nu am înțeles-o la început. Nu, nu fiți ridicoli, am spus încruntat, căci ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să o implic pe Denna în toate astea. Mă ajuta în munca mea, am spus, atent să mențin lucrurile neclare.

Primarul privi confuz către șerif, apoi din nou către mine.

— Este... munca ta de-aici terminată? întrebă încet, atent parcă să nu mă jignească. Cu siguranță, nu vreau să mă bag în treburile dumitale... dar... își linse buzele cu nervozitate. De ce s-a întâmplat asta? Suntem în siguranță?

— Sunteți pe-atât de protejați pe cât îmi dau eu silința, am zis ambiguu.

Era parcă ceva vitejesc, spus dintr-o poveste. Dacă tot ceea ce aveam să câștig din toată tărășenia era puțină reputație, ar fi fost bine să o fac să conteze. Apoi îmi veni o idee.

— Dacă vreți să vă știți în continuare în siguranță, vreau să știu un lucru. Vreau să știu ce a dezgropat Mauthen sus pe Coama de pe hău, am spus aplecându-mă înainte și împreunându-mi degetele.

I-am văzut privind de la unul la celălalt, gândind: *De unde știe despre asta?*

M-am așezat din nou în scaun, reținându-mi un zâmbet împielit.

— Dacă aș ști ce a găsit Mauthen acolo sus, aș putea face în așa fel ca lucruri de genul ăsta să nu se mai întâmple. Știu că e un secret, dar cineva din târg trebuie să știe mai multe. Răspândește vorba și adu-mi pe oricine știe ceva.

M-am ridicat cu o mișcare lină, cu efort măsurat ca să nu icnesc de durere.

— Fă-i să vină repede. Am să plec mâine-seară. Am treburi serioase spre sud.

Apoi am ieșit pe ușă, cu mantia fluturându-mi în urmă într-un mod aproape dramatic. Sunt trubadur până în măduva oaselor și când îmi fac ieșirea din scenă, o fac în stil mare.

Mi-am petrecut ziua următoare mâncând bine și moțâind în perne moi. Am făcut o baie, mi-am îngrijit rănilor și în mare parte am avut parte de o binemeritată odihnă. Câțiva oameni au trecut pe la mine să îmi spună ceea ce știam deja. Mauthen dezgropase tumuli și găsisese ceva acolo. Ce era? Doar ceva. Nimeni nu știa mai mult de atât.

Stăteam pe lângă pat jucându-mă cu ideea de a scrie un cântec despre dracus, când o bătaie timidă se auzi la ușă, atât de timidă că era să o ratez.

— Intră.

Ușa se deschise, timid la început, apoi mai larg. O fată tânără, de vreo treisprezece ani, se uită agitată împrejur și înaintă, închizând ușa încetișor după ea. Avea părul castaniu și o față palidă pătată pe amândoi obraji. Ochii îi erau întunecați și goi, de parcă ar fi plâns, sau nu dormise, sau amândouă.

— Ai vrut să știi ce dezgropase Mauthen? se uită de colo-colo.

— Cum te cheamă? am întrebat ușor.

— Verainia Panășură, a zis cu ea cu un aer oficios, apoi făcu o plecăciune ținând privirea în pământ.

— Ce nume frumos. O veraină e o floare mică și roșie, am zâmbit, încercând să o liniștesc. Ai văzut vreodată una?

Dădu timidă din cap, cu ochii încă în podea.

— Bănuiesc că nimeni nu-ți spune Verainia, nu-i așa? Îți spun Nina?

— Așa îmi zice bunica, spuse ea cu o urmă de lumină pe fața-i obosită.

— Hai, stai jos, Nina, am zis, făcând cu capul spre patul care era singurul loc unde puteai să te așezi.

Se așeză, frecându-și palmele în poală cu o urmă de nervozitate.

— Am văzut-o. Chestia pe care au scos-o din groapă, se uită la mine și apoi din nou în podea. Jimmy, băiatul cel mai mic al lui Mauthen, mi-a arătat.

Inima îmi începu să bată mai tare.

— Ce era?

— Era o urnă mare și frumoasă. Cam atât de mare.

Ținu mâna cam la un metru de la podea. Tremura.

— Avea tot felul de inscripții și desene pe ea. Și câteva dintre culori erau argintii și aurii.

— Ce fel de desene? am spus, încercând să nu mă agit.

— Oameni. Mai mulți oameni. Era o femeie care ținea o sabie ruptă, un bărbat lângă un pom uscat și un alt bărbat mușcat de picior de un câine... vocea ei se pierdu.

— Era și unul cu păr alb și ochi negri?

Mă privi cu ochi mari, încuviințând.

— M-a speriat, a spus tremurând.

Chandrienii. Era o urnă cu imagini ale Chandrienilor și semnelor lor.

— Îți mai aduci aminte și altceva despre desene? Nu te grăbi, gândește-te bine.

A stat să se gândească.

— Era unul fără de chip, doar o glugă fără nimic care să se vadă înăuntru. Era o oglindă la picioarele lui și câteva luni plutind deasupra lui. Știi ce zic, lună plină, lună nouă, semilună. Și mai era o femeie, spuse ea roșind toată. Fără de haine pe ea.

— Îți mai aduci aminte de ceva? Dar înscrisurile?

Nina clătină din cap.

— Era grai străin. Nu-mi spunea nimic.

— Crezi că ai putea să desenezi vreun semn dintre cele de acolo?

— Le-am văzut doar pentru puțin timp, spuse ea dând și mai tare din cap. Știam că, dacă vom fi prinși, ne-am fi luat-o pe spinare, ochii ei se umplură de lacrimi. Vor veni demonii să mă ia pentru că am văzut-o?

Am scuturat din cap, asigurând-o că nu, dar ea a început să plângă din nou.

— Mă bântuie încă ceea ce s-a întâmplat la ferma Mauthen, suspină ea. Am tot felul de vise. Știu că vor veni după mine.

M-am dus să șed lângă ea pe pat și mi-am pus mâinile în jurul umerilor ei, spunând cuvinte liniștitoare. Suspinele ei se mai potoliră.

— Nimic nu va veni să-ți facă rău.

Se uită în sus la mine. Nu mai plângea, dar puteam să văd adevărul în ochii ei. Sub toate cele, era încă îngrozită. Oricât de multe vorbe bune aș fi spus, tot nu o puteau convinge că va fi în siguranță. M-am ridicat și m-am dus la mantia mea.

— Hai să-ți dau ceva, și am băgat mâna într-unul dintre buzunarele mantiei.

Am scos o bucată din lampa simpatetică la care lucram în Partizanat. Era o bucată de metal lucitor, acoperită pe o parte cu rune complicate.

— Am acest talisman din Veloran. De departe, de peste Zidul furtunii. E un talisman foarte bun pentru protecția împotriva demonilor.

I-am luat mâna ca să i-l dau. Nina privi în palmă la el, apoi la mine.

— Nu ai nevoie de el?

— Am alte căi prin care să mă apăr.

Îl strânse cu putere, lacrimi dând să-i curgă din nou pe obraji.

— Ah, mulțumesc. Îl voi ține mereu la mine, zise strângând și mai tare de el.

Avea să-l piardă. Nu curând, dar poate într-un an, poate doi, poate zece. Era natura umană, iar atunci când avea să se întâmple, va fi și mai tristă ca acum.

— Nu e nevoie să-l ții mereu la tine. Uite cum funcționează, am spus, luându-i în pumni mâinile albite de strânsoare. Închide ochii.

Nina închise ochii, iar eu am recitat primele zece versuri din *Ve Valora Sartane*. Nu foarte la locul ei, dar nu îmi venise altceva în minte. Tema este o limbă cu sonoritate impresionantă, mai ales dacă ai o voce adâncă de bariton, iar eu o aveam.

Când am terminat, fata deschise ochii și în ei am văzut uimire, nu lacrimi.

— Acum e legată de tine. Nu contează cum, nu contează unde, te va proteja și te va feri de rele. Ai putea chiar s-o rupi și s-o topești, farmecul te va însoți.

Fata sări la pieptul meu și mă sărută pe obraji. Apoi se opri, îmbujorându-se pe loc. Nu mai era palidă și abătută, iar ochii îi străluceau. Nu băgasem de seamă înainte, dar era frumoasă.

Plecă la puțin timp după și eu am rămas stând pe pat, gândindu-mă.

De o lună încoace salvasem o femeie de flăcările mistuitoare. Chemasem focul și fulgerul peste dușmanii mei și scăpasem teafăr. Omorâsem chiar ceea ce ar putea fi un dragon sau un demon, dacă este să crezi pe unul sau pe altul.

Acolo, în acea cameră, am simțit pentru prima oară ce ar putea să simtă un erou. Dacă veți urmări motivele pentru care am ajuns pe urmă să fiu și să fac ce am făcut, dacă veți căuta un început, acolo să-l căutați.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI TREI – Întoarcerea

În acea seară, mi-am strâns lucrurile și am coborât în camera de oaspeți. Țăranii mă priveau curioși și murmurau emoționați între ei. Am auzit câteva vorbe în timp ce mă îndreptam spre bar și mi-am dat seama că ieri toți mă văzuseră învelit în bandaje, din câte se spunea având răni groaznice. Astăzi bandajele lipseau și tot ceea ce puteau să vadă erau niște vânătăi mici. Alt miracol. M-am abținut să nu zâmbesc.

Hangiul îmi spuse ursuz că nu putea să-mi ceară bani, gândindu-se că tot târgul îmi era dator. Am insistat. Nu, nu. Categoriec nu. Nu voia să audă de așa ceva. Întrebă dacă ar putea face ceva pentru a-și arăta recunoștința.

Mi-am pus o mină gânditoare. Cum tot pomenise de asta, am întrebat dacă nu cumva mai are o sticlă din acel vin minunat de căpșuni...

Mi-am croit drum spre docurile din Lăs'seară și m-am îmbarcat pe un șlep care mergea în josul râului. Cât stăteam, am întrebat dacă nu cumva vreun docher a văzut zilele trecute o tânără doamnă venind p-aici. Păr negru, drăguță...

O văzuseră. Venise ieri înspre seară și luase barca în jos pe râu. O piatră mi se luă de pe suflet, știind că era în siguranță și cât se poate de bine. Dar mai mult de atât, nu știam ce să cred. De ce nu venise în Trebon? Crezuse oare că o abandonasem? Uitase tot ce am vorbit în acea noapte, stând împreună pe piatra de hotar?

Am debarcat în Imre și m-am dus direct la Devi. După negocieri aprinse, i-am dat magnetita și un talant ca să șterg împrumutul pe termen foarte scurt de douăzeci de talanți. Tot mai aveam datoria inițială, dar după toate prin câte trecusem, o datorie de patru talanți nu mai părea atât de amenințătoare. Cu toate astea, punga mea dădea din nou să se golească.

A fost nevoie de o vreme să pun totul în ordine. Lipsisem doar patru zile, dar a trebuit să-mi cer scuze și să dau explicații unuia și altuia. Ratasem o întâlnire cu contele Threpe, două întâlniri cu Manet și un prânz cu Fela. Cinzeacă rămăsese fără un muzician pentru două nopți. Chiar și Auri îmi reproșă că nu o vizitasem.

Ratasem cursuri cu Kilvin, Elxa Dal și Arwyl. Toți mi-au acceptat scuzele cu dezaprobare politicoasă. Am știut că atunci când cursurile din trimestrul următor vor fi alese, voi avea de plătit pentru spontana și parțial inexplicabila mea dispariție.

Cei mai importanți erau Wil și Sim. Auziseră zvonuri despre atacul asupra unui student pe o alee. Văzându-i figura lui Ambrose, mai arogantă decât de obicei, se așteptau să mă afle fugit din oraș sau, mai rău, legat cu bolovani de picioare pe fundul Omethiului.

Au fost singurii care au aflat ce se întâmplase cu adevărat. Deși nu le-am spus tot ce ținea de interesul meu pentru Chandrieni, le-am spus toată povestea și le-am arătat solzul. Evident, erau uimiți, deși mi-au dat de înțeles să las un bilet data viitoare sau iadul o să mă înghită.

Am căutat-o pe Denna, sperând că voi putea să dau cea mai importantă explicație dintre toate. Dar cum se întâmplă, să cauți nu înseamnă să și găsești.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI PATRU – O furtună neașteptată

Într-un final am găsit-o pe Denna din pură întâmplare, așa cum pățesc de obicei.

Mă grăbeam, cu mintea în alte locuri, când, luând un colț, mai aveam puțin să dau cap în cap cu ea.

Am rămas amândoi muți pentru o secundă, speriați și fără de grai.

În ciuda faptului că i-am căutat chipul în fiecare colț de umbră și pe fiecare geam de caleașcă, imaginea ei mă lăsa buimac. Îi știam forma ochilor, dar nu greutatea lor. Întunecimea lor, dar nu profunzimea lor. Apropierea ei mă lăsa fără aer, ca și cum aș fi fost aruncat dintr-odată sub valuri adânci.

Mă gândisem ore îndelungi la momentul acesta și cum avea să decurgă. Am văzut scena de nenumărate ori în capul meu. Îmi era teamă că avea să fie distantă, rezervată. Că mă va disprețui pentru că o lăsasem singură în pădure. Că-și va ascunde durerea îndărătul unui zid sumbru și posomorât. Îmi era frică să nu plângă sau să mă blesteme, sau pur și simplu să se întoarcă și să plece.

Denna afișă un zâmbet încântat.

— Kvothe! spuse și îmi luă mâna într-a ei. Mi-a fost dor de tine. Pe unde ai umblat?

O povară mi se luă de pe suflet.

— A, știi tu. Pe ici, pe colo, am spus cu un gest nonșalant. Prin împrejurimi.

— M-ai lăsat baltă ieri la docuri, spuse cu seriozitate prefăcută. Am așteptat, dar valul nu a mai venit.

Mă pregăteam să îi înșir o sumedenie de explicații, când Denna arătă către un bărbat care stătea lângă ea.

— Iartă-mi lipsa de politețe. Kvothe, dânsul este Lentaren. Lentaren, Kvothe.

Nici măcar nu băgasem de seamă prezența lui. Lentaren era înalt și bine făcut. Cu brațe sănătoase, bine îmbrăcat și de neam bun. Avea dinți albi și drepți, iar bărbia sa ar fi fost mândria oricărui sculptor. Arăta ca prințul din poveste. Mirosea a bani.

Îmi zâmbi cu un fel de-a fi natural, prietenos.

— Încântat de cunoștință, Kvothe, spuse cu o ușoară înclinare a capului.

— La dispoziție, Lentaren, am spus, oferindu-i un zâmbet fermecător și înclinându-mă mai mult din reflex.

Mi-am întors privirea către Denna.

— Ar trebui să luăm prânzul într-una din zilele astea, am spus cu veselie în glas, dar ridicând o idee din sprânceană, întrebând prin asta: *el e jupânul Frasin?* Am o mulțime de povești interesante pentru tine.

— Sigur că da, clătină din cap ușor, spunându-mi: *Nu*. Ai plecat înainte s-o termini pe ultima pe care mi-ai spus-o. Am fost teribil de dezamăgită că nu am aflat finalul. De-a dreptul devastată.

— A, era doar eterna poveste cu prințul cel viteaz. Prințul ucide dragonul, dar pierde comoara și prințesa.

— A, o tragedie, spuse Denna privind în pământ. Nu e finalul pe care l-aș fi sperat, dar bănuiesc că era de așteptat.

— Ar fi cu adevărat o tragedie dacă s-ar termina așa, am recunoscut. Dar cu siguranță depinde de felul în care privești lucrurile. Prefer să cred că este genul de poveste care numai ce așteaptă un deznodământ înălțător.

O caleașcă trecuse în viteză pe lângă noi și Lentaren se feri din drum, lipindu-se de Denna.

Îl prinse de mână fără să se gândească la asta.

— Nu îmi plac în mod deosebit poveștile care au o urmare, spuse ea cu o expresie aparent serioasă și de nedescifrat. Dar mi-am mai schimbat părerea despre lucruri de genul ăsta și înainte. Poate mă convingi tu de asta, zise și dădu din umeri cu o urmă de zâmbet șiret.

Am făcut un gest către lăuta de pe umerii mei.

— Încă mai cânt *La Cinzeacă* aproape toate nopțile, dacă vrei să treci pe-acolo...

— Voi fi acolo, rosti Denna, privi în sus înspre Lentaren și oftă. Deja am întârziat, nu-i așa?

— Da, am întârziat, spuse el și privi soarele cu coada ochiului încuviințând. Dar îi putem prinde din urmă dacă ne grăbim.

Denna se întoarse către mine.

— Îmi pare rău, avem o întâlnire la călărie.

— Nu aş îndrăzni să te reţin, am spus dându-mă graţios la o parte din calea lor.

Am schimbat amabilităţi cu Lentaren.

— Am să te caut cât mai curând, spuse ea, întorcându-şi privirea spre mine în timp ce traversau.

— Te rog, nu mă lăsa să te reţin.

Au trecut pe lângă mine. I-am privit păşind pe străzile pavate din Imre. Împreună.

Wil şi Sim mă aşteptau. Revendicaseră deja o bancă cu vedere bună la fântâna din faţa Eolianului. Apa se juca în jurul nimfelor împietrite, urmărite de un satir.

Mi-am sprijinit tocul lăutei lângă bancă şi, fără să bag de seamă, am deschis capacul, gândindu-mă că lăutei mele i-ar plăcea ca soarele să-i mângâie corzile. Dacă nu eşti muzician n-ai cum să înţelegi.

Wil îmi întinse un măr. M-am aşezat lângă ei. Vântul mlădia prin piaţetă şi priveam firele de apă din fântână devenind perdele delicate de stropi. Câteva frunze roşii de arţar dansau în cercuri pe pietrele pavajului. Le-am privit în timp ce zburătăceau, desenând tipare ciudate şi complicate în aer.

— Bănuiesc că ai dat într-un final de Denna? întrebă Wilem după ceva vreme.

Am încuviinţat fără să-mi mut privirea de la frunze. Nu eram dispus să dau explicaţii.

— Îmi dau seama din tăcerea ta.

— Nu a mers prea bine? întrebă Sim încet.

— Nu a mers aşa cum speram, am spus.

Dădură din cap cu tâlc, urmat de un moment de tăcere.

— M-am gândit la ce ne-ai spus, zise Wil. La ce a spus Denna. Ceva nu e în regulă cu povestea ei.

Eu şi Sim am privit către el, curioşi.

— A spus că îşi căuta patronul, ne lămuri Wilem. Aţi călătorit împreună ca să-l găsiţi. Dar după aceea a spus că ştia că e în siguranţă, pentru că... – Wil ezită – se întâlnise cu el când mergea spre fermă. Nu se potriveşte. De ce ar fi mers în căutarea lui dacă ştia că e bine sănătos?

Nu mă gândisem la asta. Înainte să mă gândesc la un răspuns, Simon clătină din cap.

— A inventat doar un pretext ca să petreacă puțin timp cu tine, spuse el ca și cum ar fi fost de la sine înțeles.

Wilem se încruntă.

Sim se uită de la mine la Wil, evident surprins că trebuia să continue explicația.

— E clar ca lumina zilei că ține la tine, spuse el, începând să numere pe degete. Te caută La Cinzeacă. A venit după tine în noaptea când beam în Eolian. Găsește scuze să bântuie pustietăți cu tine pentru câteva zile...

— Sim, am spus exasperat. Dacă ar fi interesată aș fi în stare să îi dau de urmă de mai multe ori pe lună.

— Țasta este un raționament greșit, sări Sim înfocat. Premisă falsă. Tot ce dai de înțeles e că ești slab la ascuns sau că ea se ascunde bine. Nu înseamnă că nu e interesată.

— Mai mult, clarifică Wilem, luând acum partea lui Simmon, din moment ce te găsește din ce în ce mai mult înseamnă că și ea te caută mult la rândul ei. Nici tu nu ești ușor de găsit. Și mie îmi pare că i-ai căzut cu tronc.

M-am gândit la biletul pe care mi-l lăsase și, pentru un moment, am nutrit speranța că Sim avea dreptate. Amintindu-mi de noaptea în care stătusem pe piatra de hotar, am simțit cum speranța îmi învie plâpândă în piept.

Apoi mi-am adus mai bine aminte de noaptea aceea și de delirul plin de spaime al Dennei. Mi-am adus aminte de ea și de Lentaren mergând braț la braț.

M-am gândit la Lentaren, înalt, arătos și bogat. M-am gândit la nenumărații bărbați care ar fi putut să-i pună lumea la picioare.

Oricum, ceva mai mult decât o voce bună și bravadă avântată.

— Știi că am dreptate! Simmon își dădu părul de pe frunte într-o parte și râse copilăros. Știi că nu ai cum să ieși din asta. E de-a dreptul amețită după tine. Iar tu ești amețit de felul tău, așa că vă potriviți de minune.

Am oftat.

— Sim, sunt fericit că o am ca prietenă. E o persoană încântătoare și sunt bucuros să-mi petrec timpul cu ea. Asta e tot.

Am încercat să fiu cât mai jovial și neabătut cu puțință, pentru ca Sim să mă creadă pe cuvânt și să renunțe pe moment la subiect.

Sim se uită la mine pentru o clipă, apoi dădu din umeri netulburat.

— Dacă așa stau lucrurile, spuse el, agitând bucata lui de carne, Fela vorbește despre tine tot timpul. Te crede un tip dat naibii. Mai e și faptul că i-ai salvat viața. Sigur că ai avea o șansă cu ea.

Am dat din umeri, privind volutele făcute de vânt cu stropii de apă ai fântânii.

— Știi ce ar trebui să... se poticni Sim, uitându-se înmărmurit peste umărul meu.

M-am întors să-i urmăresc privirea și am văzut cutia lăutei goală. Lăuta mea dispăruse. Am cercetat disperat cu privirea, gata să sar în picioare în căutarea ei. Nu era nevoie, pentru că la câțiva pași depărtare era Ambrose, înconjurat de câțiva dintre prietenii săi, cu ea în mână.

— Of, Tehlu mare și milostiv, murmură Simmon în spatele meu. Apoi pe un ton normal: Dă-o înapoi, Ambrose.

— Taci, E'lr, se răsti Ambrose. Asta nu e treaba ta.

M-am ridicat în picioare, țintuindu-l cu privirea, pe el și lăuta mea. Crezusem că Ambrose era mai înalt decât mine, dar când m-am ridicat am observat că nici unul din noi nu putea să îl privească pe celălalt de sus. Ambrose păru și el puțin derutat.

— Dă-mi-o, am spus, întinzând mâna.

Mi-am dat seama cu surprindere că nu-mi tremura. Tremuram înăuntru-mi: jumătate teamă, jumătate furie.

Două părți din mine voiau să vorbească în același timp. Prima parte îl implora: *Te rog, nu-i face nimic. Nu din nou. Nu o rupe. Te rog dă-mi-o înapoi. Nu o ține așa de gât.* Cealaltă parte din mine urla: *Te urăsc, te urăsc, te urăsc,* scuișând parcă sânge pe gură.

— Dă-mi-o, am făcut un pas înainte.

Vocea-mi suna ciudat în urechi, fără sentiment și măsurată. Hotărâtă ca palma mea întinsă. Am încetat să mai tremur pe dinăuntru.

Se opri pentru o secundă, surprins de tonul meu. Îi simțeam neliniștea; nu mă comportam așa cum s-ar fi așteptat. În spatele meu puteam să-i simt pe Wilem și pe Simmon ținându-și respirația. În spatele lui Ambrose, prietenii lui ezitară, neliniștiți.

— Dar am scris un cântec pentru tine și îl vreau acompaniat, spuse Ambrose ridicând din sprânceană.

Strânse lăuta brutal și zdrăngăni în bătaie de joc. Oamenii se opriră când începu să cânte:

A fost odată un student numit Kvothe
Un încurcă-lume cu limba ca briciul
Magiștrii l-au crezut foarte isteț
Și l-au răsplătit darnic cu biciul.

Deja se adunaseră destui gură-cască, zâmbind și râzând la micul spectacol al lui Ambrose. Încurajat, Ambrose făcu o plecăciune adâncă.

— Toată lumea! strigă el, ridicându-și brațele ca un dirijor de orchestră și ținând ritmul cu lăuta mea.

Am făcut un pas în față.

— Dă-o-ncoa sau te omor.

În acel moment, eram cât se poate de sincer.

Tăcerea se lăsă din nou. Văzând că nu poate să scoată reacția dorită de la mine, Ambrose se prefăcu neafectat.

— Unii oameni nu au simțul umorului, a zis cu un oftat. Prinde.

Aruncă lăuta spre mine, dar lăutele nu sunt mingi. Se răsuci ciudat în aer și, când am dat s-o prind, nu ajunsese nimic în mâinile mele. Că o fi fost stângaci sau nesimțit, nicio diferență pentru mine. Lăuta lovise pavajul cu burta și scoase un vaiet sfâșietor.

Zgomotul îmi aduse aminte de sunetul groaznic pe care îl făcuse lăuta tatălui meu, pe care o strivisem cu trupul meu pe aleile murdare din Bobcatran. Ridicând-o, scoase un sunet de animal rănit. Ambrose mă privi pe jumătate întors și o umbră de amuzament îi străbătu chipul.

Am deschis gura ca să urlu, să plâng, să îl blestem. Dar *altceva* îmi ieși din gât, un cuvânt pe care nu îl știam sau pe care nu țineam minte să-l fi auzit undeva.

Tot ce am auzit pe urmă a fost sunetul vântului. Urlă în curte, ca o furtună neașteptată. O caleașcă din apropiere se prăbuși pe o parte, caii nechezând panicați. Partitura cuiva zbură pe lângă noi, unduindu-se într-un cântec subțire și tulburător. Am fost împins înaintea un pas. Toată lumea a fost împinsă de vânt. Toată lumea cu excepția lui Ambrose, lipit de pavaj ca lovit de urgia divină.

Liniștea se așternu apoi. Zburau hârtii peste tot, sucindu-se în cădere ca frunzele toamnei.

Oamenii priveau în jur, năuciți, ciufuliți și cu hainele în neorânduială. Câțiva oameni se clătinau nesiguri pe picioare și căutau sprijin pentru furtuna care nu voia să mai apară.

Gâtul mă durea. Lăuta mea era distrusă.

Ambrose se chinui să se ridice în picioare. Își ținea mâna lipită ciudat de corp și sângele i se ivi pe pielea capului. Privirea lui confuză și sălbătică de frică mă umplu pe moment cu o dulce plăcere. M-am gândit să urlu din nou la el, curios ce s-ar întâmpla. Oare ar mai veni vântul? Ar fi oare înghițit de pământ?

Un cal se smucea panicat. Oamenii dădeau să iasă din Eolian și din celelalte clădiri care înconjurau piațeta. Muzicienii priveau speriați în jur și vorbeau toți în același timp.

— ...fost asta?

— ...foile peste tot. Ajută-mă până nu...

— ...a făcut-o. Cel de-acolo, cu părul roș...

— ...demon. Un demon de vânt și...

Priveam în jur confuz și mut, până când Wilem și Simmon mă grăbiră de-acolo.

— Nu știam unde să îl ducem, îi spuse Simmon lui Kilvin.

— Spune-mi totul din nou, rosti Kilvin cu calm. Încearcă să unești cuvintele într-un șir mai ordonat.

Ne aflam în biroul lui Kilvin. Ușa era închisă și perdelele trase. Wilem începu să explice ce s-a întâmplat. Vorbea din ce în ce mai repede, până o dădu pe siareză. Kilvin aproba, dând din cap gânditor.

Simmon asculta atent, sărind din când în când ca să confirme entuziast.

Stăteam pe un scaun din apropiere. Minte-mi era un vârtej confuz de gânduri și idei. Gâtlejul îmi era uscat. Corpul, slăbit și plin de tensiune dureroasă. În tot amestecul acesta, pieptul îmi pulsa de furie adâncă, o bucată din mine ardea ca un cărbune încins. Trupul îmi era greu și inert ca al unei muște prinse într-un chihlimbar gros.

Kvothe nu mai exista, doar confuzia, furia și moleșeala care-l înveleau ca într-un cocon de ceară. Eram ca o rândunea pe vreme de furtună, incapabil să gădesc o creangă de care să mă prind. Incapabil să-mi controlez mișcările în cădere.

Wilem era pe cale să termine de explicat când Elodin intră în cameră fără să bată la ușă sau să anunțe. Wilem se opri din vorbit. Abia dacă i-am aruncat magistrului glăsuitoare o privire în trecut și mi-am întors ochii spre lăuta ruptă din poala mea. Tot întorcând-o de pe o parte pe alta, mi-am tăiat degetul într-o muchie ascuțită. Cu privirea pierdută, mă uitam la sângele care se scurgea pe podea.

— Kvothe?

Elodin veni și se așeză chiar în fața mea, nebăgându-i în seamă pe ceilalți.

— Ceva nu-i bine cu el. A amuțit. Nu scoate un cuvânt, spuse Simmon cu vocea sugrumată de grijă.

Auzeam cuvintele și știam că au însemnătate, le știam chiar însemnătatea, dar nu puteam să le pun cap la cap.

— Cred că s-a lovit la cap, spuse Willem. Se uită la tine, dar nu-i nimeni acasă. Are privirea unui câine.

— Kvothe? repetă Elodin.

Cum n-am răspuns și nu mi-am ridicat privirea de la lăută, se aplecă să-mi ridice bărbia până i-am întâlnit ochii.

— Kvothe.

Am clipit. Se uită la mine. Ochii lui întunecați mă sprijineau, îmi calmau furtuna din suflet.

— *Aerlevsedi*. Spune-o.

— Ce? zise Simon undeva în fundal. Vânt?

— *Aerlevsedi*, repetă Elodin cu răbdare, urmărindu-mă atent cu privirea.

— Aerlevsedi, am spus amețit.

Elodin închise împăcat ochii pentru câteva clipe. Ca și cum ar fi ascultat un acord purtat ușor de o briză de vânt.

Cum nu-i mai vedeam ochii, mintea începu din nou să-mi rățăcească. Am dat să-mi cobor privirea spre lăuta ruptă din brațe, dar înainte ca ochii să-mi ajungă prea departe, mă luă din nou de bărbie.

Mă fixă cu ochii. Amorțeala începea să dispară, dar furtuna încă se învârtejea în capul meu. Apoi ochii lui Elodin se schimbă. Nu se mai uită la mine, ci *înăuntrul* meu. Numai așa pot s-o descriu. Privi adânc în sinea mea, nu în ochi, dar dincolo de ei. Privirea lui mă pătrunse și mi se așeză cu hotărâre în piept, ca și cum și-ar fi băgat mâinile în mine, atingându-mi plămâni, simțindu-mi inima, furia mistuitoare, firele furtunii care se zbăteau înăuntru.

Se aplecă înainte și buzele lui îmi șoptiră în ureche. A spus... și apoi furtuna s-a oprit. Am revenit pe pământ.

E un joc pe care orice copil îl încearcă la un moment dat. Îți întinzi brațele și te învârți, din nou și din nou, privind cum lumea se face tot mai neclară în jurul tău. La început ești dezorientat, dar, dacă te învârți suficient de mult, parcă prinzi lumea din urmă și nu mai ești amețit, căci te învârți odată cu ea.

Apoi dai să te oprești, dar amețeala te plesnește în creștet ca un trăsnet; totul se mișcă și săltă. Lumea se înclină într-o parte cu tot cu tine.

Asta se întâmplă când Elodin îmblânzi furtuna din capul meu. Cuprins de o amețală violentă, am dat să strig și să întind mâinile ca să nu cad într-o parte, să nu cad pe spate, să nu cad în mine. M-am simțit prins în brațe, căci tocmai ce dădeam să cad de pe scaun.

A fost îngrozitor, dar a trecut. Când mi-am venit în fire, Elodin nu mai era nicăieri.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI CINCI – Măinile ridicate împotriva-mi

Simmon și Wilem m-au dus în camera mea de La Cinzeacă, unde am căzut în pat și-am petrecut optsprezece ore îndărătul ușilor somnului. Când m-am trezit a doua zi dimineată, mă simțeam neașteptat de bine, având în vedere că dormisem îmbrăcat și că vezica mi se umflase cât un pepene.

Îmi zâmbi norocul, dându-mi destul timp la dispoziție să iau masa și să fac o baie până când unul dintre emisarii lui Jamison dădu de mine. Mi se solicita prezența la Sala Magiștrilor. În jumătate de oră, eram așteptat la coarne.

Ambrose și cu mine stăteam înaintea mesei magiștrilor. Mă acuzase de vătămare. Drept pentru care îl acuzasem la rândul meu de furt, distrugerea proprietății și comportament necorespunzător pentru un membru al Arcanumului. După ultima prezentare la coarne, mă familiarizasem cu regulamentul oficial al Universității, Rerum Codex. Îl citisem de două ori ca să fiu sigur cum se făceau lucrurile pe-aici. Le știam ca pe propriu-l buzunar.

Din nefericire, asta însemna că știam și în ce belea mă aflam. Acuzația de vătămare era foarte gravă. Dacă mă găseau vinovat că l-aș fi vătămat pe Ambrose cu rea-voință, aș fi fost biciuit și dat afară din Universitate.

Nu încăpea urmă de îndoială că îl rănisem pe Ambrose. Era plin de vânătăi și schiopăta. În jurul frunții avea o fașă înroșită. Avea și brațul legat după gât, dar eram destul de sigur că era doar un artificiu menit să atragă mila magiștrilor.

Problema era că nu aveam nici cea mai mică idee ce se întâmplase. Nu avusesem ocazia să vorbesc cu nimeni. Nici măcar să-i mulțumesc lui Elodin că mă ajutase în atelierul lui Kilvin.

Magiștrii ne ascultară pe rând. Ambrose se purta ca un mielușel, adică era foarte politicos atunci când vorbea. Și nu părea să aibă mare chef să vorbească. După un timp, am început să bănuiesc că apatia lui se datora abuzului de calmante. Din privirea sa sticloasă, mă gândeam că luase laudanum.

— Propun să cercetăm acuzațiile în ordinea gravității, rosti cancelarul după ce auzi ambele versiuni ale poveștii.

Magistrul Hemme făcu un gest și cancelarul îi dădu cuvântul.

— Ar trebui să mai reducem din acuzații înainte să votăm. Plângerile lui E'lr Kvothe sunt redundante. Nu poți să acuzi un student atât de furt, cât și de distrugerea proprietății. E ori una, ori alta.

— Ce vă face să spuneți asta, magistre? am întrebat politicoș.

— Furtul implică deținerea proprietății altcuiva, răspunse el rezonabil. Cum poți să deții ceva ce deja ai distrus? Una din acuzații ar trebui respinsă.

Cancelarul se uită la mine.

— E'lr Kvothe, dorești să renunți la una din plângeri?

— Nu, domnule.

— Atunci, propun un vot să se renunțe la acuzația de furt, rosti Hemme.

Cancelarul se uită dojenitor la Hemme fiindcă vorbise fără să i se dea voie, apoi se întoarse spre mine.

— E'lr Kvothe, încapățânarea în fața rațiunii nu e ceva lăudabil. Magistrul Hemme aduce un argument convingător.

— Magistrul Hemme aduce un argument invalid, am răspuns fără emoție. Furtul implică *obținerea* proprietății altuia. E ridicol să consideri că nu poți distruge ceea ce ai furat.

Câțiva din magiștri îmi încuviințară vorbele, dar Hemme insistă.

— Magistre Lorren, care e pedeapsa pentru furt?

— Studentul primește nu mai mult de două lovituri de bici peste spate și trebuie să returneze proprietatea sau prețul acelei proprietăți, plus o amendă de un talant de argint, recită Lorren.

— Și pedeapsa pentru distrugerea proprietății?

— Studentul trebuie să plătească înlocuirea sau repararea proprietății.

— Vedeți? E posibil să plătești de două ori pentru aceeași lăută. Nu e nicio dreptate în asta. L-am pedepsi de două ori pentru același lucru.

— Nu, magistre Hemme, m-am băgat eu, l-ați pedepsi pentru furt și pentru distrugerea proprietății.

Cancelarul îmi dădu aceeași privire pe care i-o aruncase lui Hemme atunci când acesta vorbise când nu îi era rândul, dar nu l-am luat în seamă.

— Ar fi o singură acuzație dacă i-aș fi împrumutat lăuta și ar fi rupt-o. Dacă ar fi furat-o și ar fi lăsat-o intactă, ar fi o alta. Nu e una sau alta. Sunt ambele.

Cancelarul bătu în masă ca să ne facă să tăcem.

— Să înțeleg că nu ai de gând să renunți la una din acuzații?

— Așa e.

Hemme ridică mâna și i se dădu cuvântul.

— Cer un vot pentru retragerea acuzației de furt.

— Toți pentru? întrebă cancelarul cu lehamite.

Hemme se grăbi să ridice mâna, urmat de Brandeur, Mandrag și Lorren.

— Cinci și jumătate la patru: acuzația rămâne.

Cancelarul continuă înainte ca altcineva să mai tergiverseze lucrurile.

— Cine îl găsește pe Re'lar Ambrose vinovat de distrugerea proprietății?

Toată lumea ridică mâna în afară de Hemme și Brandeur. Cancelarul se uită la mine.

— Cât ai plătit pentru lăuta ta?

— Nouă talanți și șase parale, am mințit, știind că era un preț rezonabil.

Ambrose sări ca ars.

— Hai să fim serioși. N-ai ținut zece talanți în mână toată viața ta.

Enervat, cancelarul bătu în masă din pricina întreruperii. Însă Brandeur ridică mâna să vorbească.

— Re'lar Ambrose ridică o întrebare pertinentă. Cum de un student care a venit la noi ca un nevoiaș are atâția bani?

Câțiva dintre magiștri se uitară întrebător la mine. Am coborât ochii, ca și cum aș fi fost stânjenit.

— I-am câștigat la un joc de colțuri, domnilor.

Magiștrii răspunseră cu un cor de murmure amuzate. Elodin râse cu toată gura. Cancelarul bătu din nou în masă.

— Re'lar Ambrose va fi amendat cu nouă talanți și șase parale. Se opune cineva?

Hemme fu singurul care să ridice mâna.

— Pentru acuzația de furt, numărul de lovituri cerute?

— Niciuna, am spus, ridicând câteva sprâncene.

— Cine îl găsește pe Re'lar Ambrose vinovat de furt?

Hemme, Brandeur și Lorren ținură mâinile jos.

— Re'lar Ambrose va fi amendat cu zece talanți și șase parale. Se opune cineva?

De data asta până și Hemme își ținu mâna jos, cu o față posomorâtă.

Cancelarul răsuflă ușurat.

— Magistre arhivar, care e pedeapsa pentru comportament necorespunzător pentru un membru al Arcanumului?

— Studentul poate fi amendat, biciuit, suspendat din Arcanum sau exclus din Universitate, depinzând de gravitatea faptei, rosti calm Lorren.

— Pedeapsa căutată?

— Suspendarea din Arcanum, am spus, de parcă era cel mai firesc lucru din lume.

Ambrose își pierdu calmul.

— Cum? strigă el fără să-i vină a crede, întorcându-se spre mine.

Hemme interveni.

— Herma, devine deja ridicol.

Cancelarul mă privi cu o urmă de reproș.

— E'lir Kvothe, mi-e teamă că trebuie să fiu de acord cu magistrul Hemme. Nu cred că așa ceva poate să fie motiv de suspendare.

— Nu sunt de acord, am spus, invocându-mi toată forța de convingere. Gândiți-vă doar la ce ați auzit. Pentru niciun alt motiv în afară de aversiunea lui personală față de mine, Ambrose a ales să mă umilească în public, apoi să fure și să distrugă singurul lucru de valoare pe care îl dețineam. E cumva acesta genul de comportament pe care să-l afișeze un membru al Arcanumului? E cumva aceasta atitudinea pe care doriți s-o cultivați în ceilalți Re'lari? Sunt cumva ranchiuna și meschinăria caracteristici pe care le încurajați la studenții care caută să devină arcaniști? Au trecut două secole de

când ultimul arcanist a fost ars pe rug. Dacă niște copii răzgâiați precum acesta – am făcut semn spre Ambrose – reușesc să pună mâna pe ghildare, lunga tradiție de pace și siguranță se va sfârși în nici măcar câțiva ani.

Reușisem să-i conving. O citeam pe chipurile lor. Ambrose se agita lângă mine, cu ochii săgetând de la o față la alta.

După un moment de tăcere, cancelarul ceru votul.

— Toți cei în favoarea suspendării Re'larului Ambrose?

Arwyl ridică mâna, urmat de Lorren, Elodin, Elxa Dal... Urmă un moment de tensiune. Mă uitam când la Kilvin, când la cancelar, sperând să văd una din mâinile lor alăturându-se celorlalte. Momentul trecu.

— Cerere respinsă.

Ambrose răsufală ușurat.

Eram doar puțin dezamăgit. De fapt, eram mai degrabă surprins că reușisem să ajung atât de departe.

— Acum, rosti cancelarul, de parcă se pregătea pentru un mare efort, plângerea de vătămare împotriva E'lirului Kvothe.

— De la patru la cincisprezece lovituri de bici și expulzarea obligatorie din Universitate, recită Lorren.

— Numărul căutat de lovituri?

Ambrose se întoarse spre mine. Parcă vedeam cum i se învârtesc roțile minții, încercând să calculeze cât de mult să mă facă să plătesc și totuși să nu cadă din grațiile magiștrilor.

— Șase.

Simțeam cum o teamă de plumb mi se cuibărea în stomac. Nu-mi păsa de numărul de bice. Aș fi îndurat cât ar fi fost nevoie doar ca să nu fiu exmatriculat. Dacă eram dat afară de la Universitate, viața mea se sfârșea.

— Domnule cancelar? am întrebat.

Mă privi obosit, dar blajin. Ochii săi îmi spuneau că înțelegea, dar că nu avea de ales decât să ducă lucrurile până la capăt. Mila blândă din ochii săi mă înspăimânta. Știa ce avea să se întâmple.

— Da, E'lir Kvothe?

— Pot să spun câteva lucruri?

— Ți-ai spus deja pledoaria de apărare, răspunse el ferm.

— Dar nici măcar nu știu ce-am făcut! am izbucnit eu, copleșit de panică.

— Șase lovituri și expulzarea, continuă cancelarul pe un ton oficial, ignorându-mi ieșirea. Toți cei pentru?

Hemme își ridică mâna. Brandeur și Arwyl îl urmară. Inima îmi stătu în loc când l-am văzut pe cancelar ridicându-și mâna, apoi și pe Lorren, pe Kilvin și pe Elxa Dal. Mai era doar Elodin, care-mi zâmbi leneș și mișcă din degetele mâinii ridicate, ca în semn de rămas-bun. Toate cele nouă mâini, ridicate împotriva-mi. Urma să fiu exmatriculat de la Universitate. Viața mea se sfârșise.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI ȘASE – Focul însuși

— Șase lovituri de bici și expulzarea, rosti sever cancelarul.

„Expulzare“, m-am gândit eu, cu mintea amorțită de șoc, de parcă nu mai auzisem cuvântul. *A expulza, a alunga în mod violent.* Îi simțeam satisfacția lui Ambrose radiind spre mine. Pentru o clipă, m-am temut să nu mă apuce greața înaintea tuturor magiștrilor.

— Se opune vreun magistru acestei acțiuni? întrebă cancelarul ritualic în timp ce eu mă uitam la picioarele mele.

— Eu.

Glasul acela copleșitor putea fi doar al lui Elodin.

— Toți cei pentru suspendarea expulzării?

Am ridicat ochii la timp să văd mâna lui Elodin. Pe a lui Elxa Dal. A lui Kilvin, a lui Lorren, a cancelarului. A tuturor în afară de Hemme. Aproape că am râs din pură uluire. Elodin îmi zâmbi din nou strengărește.

— Expulzarea respinsă, rosti cancelarul, iar eu simțeam cum satisfacția lui Ambrose se risipea lângă mine. Mai sunt alte cereri?

Mi se păru că aud ceva ciudat în vocea cancelarului. Aștepta ceva.

Elodin vorbi din nou:

— Propun ca Kvothe să fie ridicat la rang de Re’lar.

— Toți pentru?

Toate mâinile în afară de a lui Hemme se ridicară la unison.

— Kvothe e ridicat la rang de Re’lar sub îndrumarea lui Elodin în data de cinci ale Pârloagei. Ședință încheiată.

Cancelarul se ridică de la masă și se îndreptă spre ieșire.

— Ce? răcni Ambrose, privind împrejur de parcă nu-și dădea seama pe cine să întrebe.

Până la urmă, ieși cu coada între picioare după Hemme, care se grăbea în spatele cancelarului și a majorității celorlalți magiștri. Am băgat de seamă că nu mai șchiopăta nici pe departe atât de rău ca la începutul procesului.

Am rămas zăpăcit locului până ce Elodin veni să-mi strângă mâna.

— Nedumerit? Hai să facem o mică plimbare. Am să-ți explic.

Lumina caldă a soarelui de după-amiază era un șoc ieșind din răcoarea umbroasă a Văgăunei. Elodin își trase roba de magistru

peste cap. Dedesubt purta o cămașă albă simplă și o pereche de pantaloni cam jerpeliți, legați cu o sfoară. Am observat pentru prima oară că era desculț. Picioarele sale aveau același bronz sănătos ca și fața și brațele.

— Știi ce înseamnă *Re'lar*? întrebă el.

— Se traduce cu „vorbitor“.

— Dar știi ce *înseamnă*? apăsă el pe ultimul cuvânt.

— Nu tocmai.

Elodin inspiră adânc.

— A fost odată ca niciodată o Universitate. Era construită pe ruinele fără de viață ale unei Universități mai vechi. Nu era foarte mare, abia dacă erau cincizeci de oameni în ea. Dar era cea mai bună universitate din câte se găseau, așa că oamenii au început să vină, să învețe și să plece. Acolo se adunase un grup mic de oameni. Oameni a căror cunoaștere mergea dincolo de matematică, gramatică sau retorică. Au format un grup de elită înăuntrul Universității. I-au spus Arcanumul și era un lucru foarte mic, foarte tainic. Printre ei, aveau un sistem de ranguri, în care te ridicai doar prin merit și nimic altceva. În grupul lor intrau numai cei care dovedeau că pot să vadă lucrurile drept ceea ce sunt într-adevăr. Au devenit E'liri, care înseamnă văzători. Cum crezi că deveneau Re'lari? întrebă și se uită la mine așteptând să răspund.

— Vorbind.

Elodin râse.

— Tocmai! spuse el, apoi se opri și se întoarse spre mine. Dar ce spuneau? întrebă, cu ochi limpezi și pătrunzători.

— Cuvinte?

— Nume, spuse el entuziast. Numele sunt ceea ce dă formă lumii, iar cel ce poate să le rostească ajunge să aibă putere. La începuturi, Arcanumul era un mic grup de oameni care înțelegeau natura ascunsă a lucrurilor. Oameni care cunoșteau nume de putere. Învățau câțiva studenți, încet, încurajându-i să găsească putere și înțelepciune. Și magie. Magie adevărată.

Elodin se uită la clădiri și la studenții care forfoteau în jur.

— În acele zile, Arcanumul era un lichior tare. Acum, e un vin bine subțiat cu apă.

Am așteptat până am fost sigur că terminase.

— Magistre Elodin, ce s-a întâmplat ieri?

Mi-am ținut răsufarea, sperând cu disperare că avea să-mi dea un răspuns care să aibă o noimă.

Se uită amuzat la mine.

— Ai glăsuțit numele vântului, spuse el de parcă răspunsul era evident.

— Dar ce înseamnă asta? Și ce vrei să spui prin *nume*? E cumva doar un nume, precum „Kvothe“ sau „Elodin“? Sau e mai degrabă ca „Taborlin cunoștea numele multor lucruri“.

— Ca ambele, răspunse el, făcându-i cu mâna unei fete drăguțe care se apleca pe o fereastră de la etaj.

— Dar cum poate un nume să facă așa ceva? „Kvothe“ și „Elodin“ sunt doar sunete pe care le scoatem, nu au putere în sine.

Elodin ridică din sprânceană la auzul celor spuse de mine.

— Chiar așa? Privește.

Se uită pe stradă.

— Nathan! strigă el.

Un băiat se întoarce înspre noi. Era unul dintre emisarii lui Jamison.

— Nathan, vino-ncoace!

Băiatul se apropie și ridică privirea spre Elodin.

— Da, domnule?

Elodin îi întinse roba de magistru.

— Nathan, poți, te rog, să-mi duci roba în odăile mele?

— Cum să nu, domnule.

Băiatul luă roba și se îndepărtă în grabă. Elodin se uită la mine.

— Ai văzut? Numele cu care ne chemăm unul pe altul nu sunt *Nume*. Dar totuși au oarecare putere.

— Asta nu e magie, am protestat. A trebuit să-ți dea ascultare. Ești un magistru.

— Iar tu ești un Re'lar, rosti el implacabil. Ai chemat vântul și vântul ți-a dat ascultare.

Mă chinuiam să înțeleg conceptul.

— Vrei să spui că vântul e viu?

— Într-un fel. Majoritatea lucrurilor sunt vii, într-un fel sau altul.

M-am hotărât să iau altă cale.

— Cum am chemat vântul dacă nu știam cum să o fac?

Elodin bătu zgomotos din palme.

— *Asta* e o întrebare excelentă! Răspunsul e că fiecare dintre noi are două minți: o minte trează și una adormită. Mintea noastră trează e cea care gândește, vorbește și-și pune întrebări. Însă mintea care doarme e mult mai puternică. Vede adânc în inima lucrurilor. E partea din noi care visează. Își aduce aminte totul. Ne dă intuiție. Mintea ta trează nu pricepe natura numelor. Mintea ta adormită o face. Cunoaște deja multe lucruri pe care mintea ta trează încă nu le-a aflat. Ți amintești cum te-ai simțit după ce ai chemat numele vântului?

Am încuviințat, amintindu-mi cu prea puțină plăcere.

— Când Ambrose ți-a frânt lăuta, ți-a trezit mintea adormită. Ca un urs care hiberna și tocmai ce a fost împuns cu un vătrau încins, s-a sculat și a răcnit numele vântului, rosti magistrul fluturând frenetic din mâini și atrăgându-și priviri ciudate de la studenții în trecere. După care mintea ta trează n-a mai știut ce să facă. S-a trezit singură cu un urs furios.

— Ce ai făcut? Nu-mi aduc aminte ce mi-ai șoptit.

— A fost un nume. Un nume care a potolit ursul furios, care l-a cufundat din nou în somn. Dar acum nu mai doarme atât de profund. Trebuie să-l trezim încetul cu încetul și să-l aducem sub controlul tău.

— De aceea ai cerut suspendarea expulzării?

Elodin făcu semn că nu.

— Nu erai în adevărat pericol să fii exmatriculat. Nu ești primul student care să cheme vântul la mânie, deși ești primul de mulți ani încoace. De obicei, mintea adormită e trezită pentru prima oară de o emoție puternică. Prima oară când am glăsuțat numele vântului a fost când mă certam cu Elxa Dal. Când l-am strigat, creuzetele i-au explodat într-un nor de tăciuni și cenușă, chicoti el.

— Ce-a făcut ca să te înfurie atâta?

— A refuzat să mă învețe cetluirile avansate. Aveam doar paisprezece ani și eram E'lir. Mi-a spus că trebuie să aștept până ajung Re'lar.

— Există cetluri avansate?

Elodin rânji.

— Chiar secrete, Re'lar Kvothe. Asta înseamnă să fii arcanist. Acum că ești Re'lar, ai dreptul să cunoști unele lucruri ce ți-au fost ascunse până acum. Cetlurile simpatetice avansate, natura numelor. Niște rune mai dubioase, dacă Kilvin te crede pregătit.

Speranța mi se ridică în piept.

— Asta înseamnă că voi avea din nou acces la Arhivă?

— A, nu. Cătuși de puțin. Vezi tu, Arhiva e domeniul lui Lorren, regatul lui. Secretele acelea nu sunt ale mele de dat.

La cuvântul secrete, mintea mi se opri asupra unuia care mă deranja de luni întregi. Secretul din inima Arhivei.

— Cum rămâne cu ușa de piatră din Arhivă? Ușa cu cele patru discuri. Acum că sunt Re'lar, poți să-mi spui ce e îndărătul ei?

Elodin râse.

— O, nu. Nu, nu. Tu nu știi să țintești după secrete mici, nu-i așa? Mă bātu pe spate ca și cum făcusem o glumă deosebit de bună.

— *Valaritas*. Zei, încă îmi aduc aminte cum era să stau acolo uitându-mă la ușa, întrebându-mă ce se ascunde după ea.

Elodin râse din nou.

— Tehlu mare și milostiv, aproape că m-a omorât. Nu. N-ai voie să treci de ușa cu patru discuri. Dar, se uită el complice la mine, de vreme ce ai ajuns Re'lar...

Privi în toate părțile, ca și cum îi era teamă că cineva trăgea cu urechea. M-am apropiat de el.

— De vreme ce ești un Re'lar, recunosc că există.

Îmi făcu solemn cu ochiul. Chiar dezamăgit cum eram, nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Ne-am plimbat o vreme în deplină tăcere, pe lângă Ax, pe lângă hanul lui Cinzeacă.

— Magistre Elodin?

— Da?

Ochii îi urmăreau o veveriță care trecu drumul și se cățără într-un copac.

— Încă nu înțeleg despre nume.

— Am să te învăț să înțelegi. Natura numelor nu poate fi descrisă, doar simțită și înțeleasă.

— De ce nu poate fi descrisă? Dacă înțelegi un lucru, atunci poți să-l și descrii.

— Poți să descrii toate lucrurile pe care le înțelegi? mă întrebă, privindu-mă cu coada ochiului.

— Desigur.

Elodin arată înainte, spre stradă.

— Ce culoare are cămașa băiatului aceluia?

— Albastru.

— Ce vrei să spui prin albastru? Descrie-l.

Am încercat pentru o clipă, fără sorți de izbândă.

— Deci, *albastru* e un nume?

— E un cuvânt. Cuvintele sunt doar umbre palide ale numelor uitate. După cum numele au putere, așa și cuvintele au putere. Cuvintele pot aprinde focuri în mințile oamenilor. Cuvintele pot smulge lacrimi din cele mai împietrite inimi. Sunt șapte cuvinte care să facă o persoană să te iubească. Sunt zece cuvinte care să frângă voința unui om puternic. Dar un cuvânt nu e nimic decât un foc pictat, încremenit și rece. Un nume e focul însuși.

Mintea îmi înota în ape străine.

— Încă nu înțeleg.

Elodin îmi puse o mână pe umăr.

— A folosi cuvinte ca să vorbești despre cuvinte e ca și cum ai folosi un creion să desenezi o imagine a lui chiar pe el. Imposibil. Zăpăcitor. Frustrant.

Își ridică brațele deasupra capului, de parcă ar fi vrut să se întindă până la cer.

— Dar sunt și alte căi de-a înțelege! strigă, râzând ca un copil.

Își aruncă ambele brațe spre peticul de cer fără nori de deasupra noastră, încă râzând.

— Uite! strigă dându-și capul pe spate. Albastru! Albastru! Albastru!

CAPITOLUL OPTZECI ȘI ȘAPTE – Îndrăzneală

— E dus cu pluta, le-am spus lui Simmon și lui Wilem mai târziu în după-amiaza aceea, La Cinzeacă.

— E un magistru, răspunse Sim cu tact. Și îndrumătorul tău. Și din ce ne-ai spus, el e motivul pentru care n-ai fost exmatriculat.

— Nu spun că nu e inteligent și l-am văzut făcând lucruri pe care nici măcar nu pot să încep să le explic. Dar asta nu schimbă faptul că e scrântit. Vorbește în cercuri despre nume și cuvinte și putere. Sună bine cât timp o spune el. Dar nu înseamnă nimic.

— Nu te mai plânge, spuse Simmon. Ne-ai întrecut pe amândoi și ai ajuns Re'lar, chiar dacă îndrumătorul tău e scrântit. Și ai primit argint cu ghiotura fiindcă i-ai rupt brațul lui Ambrose. Ai scăpat liber ca pasărea cerului. Aș vrea să am măcar jumătate din norocul tău.

— Nu chiar liber ca pasărea. Tot am să fiu biciuit.

— Ce? Nu ai spus că ți-au suspendat pedeapsa?

— Mi-au suspendat expulzarea, nu biciuirea.

Simmon rămase cu gura căscată.

— Pe zei, de ce nu?

— Vătămare, rosti Wilem cu glas scăzut. Nu pot să lase un student să scape basma curată după ce l-au votat vinovat de vătămare.

— Asta a spus și Elodin, am mormăit eu și am luat două guri de vin una după alta.

— Nu-mi pasă, spuse Simmon înfierbântat. E un obicei barbar.

Își însoțise ultimul cuvânt cu un pumn în masă, dărâmându-și paharul și vărsând un șuvoi întunecat de vinegru.

— Rahat.

Se ridică și încercă să oprească vinul să curgă pe podea cu mâinile.

Am râs până mi-au dat lacrimile și m-a durut stomacul. Am simțit o povară ridicându-mi-se de pe suflet și mi-am recăpătat calmul.

— Te iubesc, Sim, am spus sincer. Uneori cred că ești singurul om cinstit pe care îl știu.

Se uită la mine cercetător.

— Ești beat.

— Nu, e adevărul. Ești un om bun. Mai bun decât am să fiu eu vreodată.

Mă privi de parcă nu știa dacă-mi băteam joc de el sau nu. O servitoare veni la noi cu cârpe ude, șterse masa și spuse câteva replici usturătoare. Sim avu decența să pară stingherit cât pentru toți trei.

Se lăsase întunericul până să ajung înapoi la Universitate. M-am oprit scurt La Cinzeacă să iau câteva lucruri, apoi mi-am văzut de drum spre acoperișul Axului.

Am fost surprins să o găsesc pe Auri așteptându-mă pe acoperiș în ciuda cerului senin. Ședea pe un horn scund de cărămidă, legănându-și picioarele. Părul îi forma un nor diafan în jurul trupului micuț.

Sări jos când mă văzu că mă apropii și făcu un mic pas în lateral, aproape ca o plecăciune.

— Bună seara, Kvothe.

— Bună seara, Auri. Cum ești?

— Sunt minunată, rosti ea cu hotărâre, și e o noapte minunată.

Își ținea mâinile la spate și călca de pe un picior pe altul.

— Ce mi-ai adus în seara asta? am întrebat-o.

Îmi răspunse cu zâmbetul ei drăgălaș.

— Ce mi-ai adus tu *mie*?

Am scos o sticlă îngustă de sub mantie.

— Ți-am adus niște vin de miere.

Auri apucă sticla cu ambele mâini și se uită cu ochi mari la ea.

— Vai, dar ce cadou costisitor! Gândește-te numai la toate albinele cherchelite.

Scoase dopul și mirosi.

— Ce e înăuntru?

— Rază de soare, am răspuns. Și un zâmbet și o întrebare.

Duse gura sticlei la ureche și îmi rânji.

— Întrebarea e la fund, am lămurit-o.

— Grea întrebare, remarcă ea și îmi întinse mâna. Ți-am adus un inel.

Era cald, făcut din lemn neted.

— Ce face?

— Păstrează secrete.

L-am dus la ureche.

Auri clătină cu seriozitate din cap, părul unduindu-i-se în jur.

— Nu le spune, le păstrează.

Se apropie de mine, îmi luă inelul și mi-l puse pe deget.

— E de ajuns să ai un secret, mă muștră ea. Mai mult de atât e lăcomie.

— Se potrivește, am spus, cumva mirat.

— Sunt secretele tale. Cui altcuiva să i se potrivească?

Auri își dădu părul pe spate și făcu din nou acel ciudat mic pas în lături. Aproape ca o plecăciune, aproape ca un dans micuț.

— Kvothe, mă întrebam dacă mi te vei alătura în seara asta la cină. Am adus mere și ouă. De asemenea, pot să-ți ofer și un minunat vin de miere.

— Aș fi încântat să iau cina cu tine, Auri, am răspuns, formal. Am adus pâine și brânză.

Auri coborî până în curte și în câteva minute se întoarse cu o ceșcuță delicată de porțelan pentru mine. Turnă vinul de miere pentru noi, bându-l pe al ei într-o serie de mici sorbituri dintr-o căniță de argint abia mai mare ca un degetar.

M-am așezat pe acoperiș și ne-am împărțit mâncarea. Eu aveam o bucată mare de pâine de secară și un triunghi de brânză albă și tare de Dalonir. Auri avea mere pârguite și o mână de ouă cu pete maronii pe care reușise cumva să le fiarbă. Le-am mâncat cu sare, pe care am scos-o dintr-un buzunar al mantiei.

Am luat cea mai mare parte din masă în tăcere, doar bucurându-ne de compania celuilalt. Auri ședea picior peste picior, cu spatele drept și părul unduindu-i în toate părțile. Ca de obicei, delicatetea ei făcea ca masa noastră improvizată pe un acoperiș să pară o cină formală în conacul unui nobil.

— În ultimul timp, vântul a adus frunze în Dedesubt, mă informă Auri spre sfârșitul mesei. Prin grilaje și tuneluri. Se așază în Fundătură, așa că totul e ruginiu acolo.

— Chiar așa?

— Da. Și acolo s-a mai mutat și o mamă bufniță. Și-a făcut cuibul chiar în mijlocul celor Douăsprezece Cenușii, cu un curaj cum mai rar ți-e dat să vezi.

— Să înțeleg că e o raritate?

— Cu siguranță. Bufnițele sunt înțelepte. Sunt atente și răbdătoare. Chibzuință înainte de îndrăzneală.

Sorbi din păhărelul pe care-l ținea de toartă între degetul mare și arătător.

— De aceea bufnițele nu sunt bune de eroi.

Chibzuință înainte de îndrăzneală. După recenta aventură din Trebon, trebuia să fiu de acord.

— Dar aceasta se aventurează? Explorează?

— A, da, spuse Auri cu ochi mari. E neînfricată. Are fața ca o lună rea.

Își umplu din nou micuța ceașcă de argint cu vin de miere și îmi turnă în cană ce mai rămăsese în sticlă. După ce întoarse sticla cu fundul în sus, își țuguie buzele și suflă de două ori deasupra ei, imitând chemarea bufniței.

— Unde e întrebarea pentru mine?

Am ezitat, nesigur cum avea să răspundă la cererea mea.

— Auri, mă întrebam dacă ai putea să-mi arăți Dedesubtul?

Auri își feri privirea, devenind dintr-odată sfioasă.

— Kvothe, te credeam un cavaler, spuse ea, trăgându-și în jos poalele rochiei zdrențuite. Imaginează-ți numai, să ceri unei fete să-ți arate dedesubtul.

Privi în jos, ascunzându-și fața în palme.

Aproape că am rămas fără suflare alegându-mi atent cuvintele ca nu cumva să o sperii și să fugă în subsol. Cât timp mă gândeam, Auri strecură o privire spre mine prin cortina ei de păr.

— Auri, glumești cumva cu mine?

Ridică privirea și rânji.

— Da, spuse cu mândrie. Nu-i așa că e minunat?

Auri mă conduse prin grilajul greu de metal din curtea abandonată până în Dedesubt. Mi-am scos lampa de mână să luminez drumul. Auri avea propria lumină, ceva ce ținea în mâinile făcute căuș și care emana o lumină moale, verde-albăstruie. Eram curios ce ținea în mână, dar nu voiam să o descos de prea multe secrete dintr-odată.

La început, Dedesubtul fu exact ce mă așteptam să fie. Tuneluri și țevi. Țevi de canalizare, de apă, de abur și de gaz de cărbune. Țevi mari de fier negru prin care se putea târî un om, țevi mici de alamă lucioasă, nu mai groase decât degetul mare.

Era o rețea vastă de tuneluri de piatră care se despărțeau și se uneau în unghiuri neobișnuite. În caz că locul avea un plan de construcție, acela îmi scăpa cu desăvârșire.

Auri îmi făcu un tur val vârtej, mândră ca o mamă și încântată ca o fetiță. Entuziasmul ei era molipsitor și nu îmi luă mult să mă pierd în plăcerea descoperirii, uitându-mi motivele inițiale pentru care voiam să explorez locul. Nimic nu e mai încântător de misterios decât un secret ascuns în propria ta curte.

Am coborât trei scări în spirală, făcute din fier forjat, ca să ajungem în cele Douăsprezece Cenușii. Era ca și cum aș fi ajuns pe fundul unui canion. Dacă priveam în sus, întrezăream lumina lunii pătrunzând prin grilajele de scurgere. Mama bufniță plecase, dar Auri îmi arată cuibul.

Cu cât coboram mai mult, cu atât lucrurile deveneau mai stranii. Tunelurile rotunde pentru scurgere și țevi fură înlocuite cu coridoare pătrate și scări pline de pietriș. Uși putrezite de lemn atârnav de balamale ruginite, iar îndărătul lor găseam camere pe jumătate năruite, cu mese și scaune în plină descompunere. Una dintre încăperi avea două ferestre închise cu cărămizi, deși eram, după estimările mele, la cel puțin optsprezece metri sub pământ.

Chiar mai adânc, am ajuns în Prinpuț, o încăpere ca o catedrală, atât de mare că nici lumina albăstrie, nici cea roșie a mea nu ajungeau până la tavan. Peste tot în jurul nostru erau mașinării străvechi, gigantice. Unele erau sfărâmate în bucăți: mecanisme stricate mai înalte decât un om, curele de piele mâncate de vreme, traverse mari de lemn acoperite cu un gard viu de funghi albi.

Alte mașinării erau intacte, dar măcinate de veacuri de neglijență. M-am apropiat de un bloc de fier, mare cât coliba unui țăran și am rupt de pe el o singură bucată, cam cât o farfurie. Dedesubt era numai rugină. Nu departe, vedeam trei stâlpi enormi, acoperiți de o cocleală verzuie atât de groasă că arăta ca lichenii. Multe din mașinăriile enorme erau dincolo de orice identificare, părănd mai degrabă topite

decât putrezite. Dar am văzut ceva care aducea cu o moară cu apă, cât două etaje în înălțime. Zăcea într-un canal secat care șerpuia ca o râpă în mijlocul încăperii. Aveam doar o vagă idee la ce ar fi putut să servească mașinile. Nu-mi dădeam seama de ce fuseseră lăsate în paragină și uitare pentru nenumărate secole aici, adânc sub pământ.

Nu părea să...

CAPITOLUL OPTZECI ȘI OPT – Interludiu – Căutare

Zgomotul de cizme grele în fața ușii de la intrare îi făcu să tresară pe cei trei bărbați din hanul Piatra de Hotar. Kvothe sărise în picioare în mijlocul propoziției și era îndărătul tejghelei, atunci când ușa se deschise și primii oaspeți din noaptea de doborâș intrară pe ușă.

— Kote, ai oameni lihniți la ușă! strigă Cob în timp ce deschidea ușa.

Era urmat de Shep, Jake și Graham.

— Poate că mai avem ceva în spate, spuse Kote. Mă duc imediat să vă aduc de mâncare. Asta dacă nu vreți de băut, mai întâi.

Bărbații își luară locurile la tejghea cu un cor de aprobări. Schimbul de replici avea o notă veche și confortabilă, ca niște încălțări purtate de mult timp.

Cronicarul îl urmărea pe bărbatul roșcat din spatele barului. Nu rămăsese nicio urmă de Kvothe în el. Era doar un hangiu: prietenos, servil și atât de discret că era aproape invizibil.

Jake luă o dușcă serioasă înainte să-l observe pe Cronicar în fundul încăperii.

— Ia te uită la tine, Kote! Ai un nou client. Avem noroc că am prins locuri libere.

Shep chicoti. Cob se întoarse pe taburet și se uită spre locul în care Cronicarul ședea lângă Bast, cu penița încă peste hârtie.

— E scrib sau ceva?

— Așa e, se grăbi Kote să răspundă. A venit în târg noaptea trecută.

Cob miji ochii spre ei.

— Ce scrie?

Kote își coborî glasul, atrăgând atenția clienților înspre el.

— Vă mai amintiți călătoria pe care Bast a făcut-o la Baedn? întrebă, iar ei încuviințară cu toții. Ei bine, a făcut vărsat și de-atunci l-au cam ajuns anii din urmă. S-a gândit că e mai bine să-și scrie testamentul cât mai apucă.

— În zilele astea, e semn de chibzuință, rosti Shep posomorât. Mai dă-mi una, spuse după ce bău ultima gură de bere și culcă halba pe lateral.

— Puținii bani pe care i-am pus deoparte pentru ceasul morții au să se ducă la văduva Sage, spuse Bast cu glas tare din cealaltă parte a încăperii. Să o ajute să-și crească cele trei fiice și să le lase o zestre, căci curând ajung numai bune de măritiș. Îi aruncă Cronicarului o privire jenată. E „măritiș“ un cuvânt?

— Micuța Katie a crescut văzând cu ochii de anul trecut, nu-i așa? rosti Graham gânditor.

Ceilalți încuviințară.

— Angajatorului meu îi las cea mai bună pereche de cizme, continuă Bast mărinimos. Și oricare din pantalonii mei găsește că i se potrivesc.

— Bast are o pereche bună de cizme. Așa știam eu, îi spuse Cob lui Kote.

— Părintelui Leoden îi las restul bunurilor lumești, spre a fi distribuite la cei din parohia sa, fiindcă am să fiu un suflet tern și nu mai voi avea nevoie de ele.

— Vrei să spui *etern*, nu-i așa? întrebă Cronicarul nesigur.

Bast dădu din umeri.

— Atât, deocamdată.

Cronicarul încuviință și își băgă cu repeziciune hârtia, penițele și călimara în tolba de piele.

— Atunci veniți încoace, rosti Cob. N-o faceți pe străinii.

Cronicarul rămase locului câteva clipe, apoi se îndreptă încet către bar.

— Cum te cheamă, băiete?

— Devan, începu el, apoi se schimonosi puțin la față și își dresе glasul. Scuze, Carverson. Devan Carverson.

Cob făcu prezentările la tejghea și se întoarse spre nou-venit.

— Dincotro vii, Devan? întrebă Cob.

— Tocmai ce-am trecut prin Vadul Popii mai deunăzi.

— Vreo veste din părțile alea?

Cronicarul începu să se agite în scaun, în timp ce Kote se uita sumbru la el de pe cealaltă parte a tejghelei.

— Ei bine... drumurile sunt cam rele...

Atât îi trebui să aprindă un cor de plângeri din partea mușterilor, iar Cronicarul se mai liniști. Cât încă se ciondăneau, ușa se deschise și

pe ea intră ucenicul fierarului, un băiat lat în umeri și cu miros de cărbuni în păr. Un drug lung de fier i se odihnea pe umăr. Îi ținu ușa deschisă lui Carter.

— Arăți ca un prost, băiete, mormăi Carter în timp ce intra pe ușă, umblând cu amorțeala grijulie a unuia ce fusese rănit de curând. Dacă mai umbli mult cu chestia aia după tine, lumea o să te vorbească la fel ca despre Martin nebunul. Ai să fii cunoscut drept băiatul nebun din Rannish. Vrei să-ți auzi asta pentru următorii cincizeci de ani?

Ucenicul fierarului strânse mai vârtos de drug.

— Lasă-i să vorbească, bombăni el cu o urmă de sfidare în glas. De când m-am dus să am grijă de Nelly am tot avut vise despre păianjenul ăla, spuse și clătină din cană. Fir-ar, mă mir că nu ții un drug în fiecare mână. Dihania aia putea să te omoare.

Carter nu-l băgă în seamă și se îndreptă cu băgare de seamă spre tejghea, strângând evident din dinți.

— Carter, mă bucur să te văd din nou pe picioare, strigă Shep, ridicându-și halba. Credeam că mai rămâi la pat o zi, două.

— Nu mă țin pe mine la pat câteva cusături, rosti Carter.

Bast făcu mare spectacol din a-i lăsa locul său omului rănit și se mută cât mai departe putea de ucenicul fierarului. Toată lumea le dădu binețe celor doi.

Hangiul se făcu nevăzut în camera dindărătul tejghelei și se întoarse în câteva minute cu o tavă încărcată cu pâine caldă și străchini aburinde cu friptură.

Cu toții îl ascultau pe Cronicar.

— Dacă țin eu bine minte, Kvothe era în Severen când s-a întâmplat. Mergea acasă, când...

— Nu era la Severen, i-o tăie moș Cob. Era la Universitate.

— Tot ce se poate, cedă Cronicarul. Oricum, se îndrepta singur către casă într-o noapte, când niște bandiți l-au atacat într-o alee.

— Era ziua-n amiaza mare, spuse Cob apăsător. Era în mijlocul orașului. Treceau tot felul de oameni pe-acolo și toți au văzut.

Cronicarul clătină din cap cu încăpățănare.

— Eu îmi aminteam de-o alee. Oricum, bandiții l-au luat pe Kvothe prin surprindere. Voiau să-i ia calul, spuse el și se opri,

bătându-se cu degetele pe frunte. Stați, nu era așa. Ce să caute cu calul pe o alee? Poate că era în drum spre Severen.

— Ți-am mai spus că nu era Severen! se burzului Cob și bătu cu palma în teighea, vizibil enervat. Pe Tehlu, mai bine oprește-te. Le-ai amestecat ca pe terci.

Cronicarul roși stingherit.

— Am auzit-o doar o dată, acum mulți ani.

Săgetându-l pe Cronicar cu privirea, Kote așeză cu zgomot tava pe teighea și povestea fu uitată pe moment. Moș Cob mânca atât de repede că aproape se înecă și luă o înghițitură zdravănă de bere ca să alunece totul mai bine pe gâtlej.

— Având în vedere că încă te bați cu mâncarea, îi spuse el deloc subtil Cronicarului în timp ce se ștergea cu mâneca la gură, te superi dacă am să continui eu povestea? Doar ca s-o audă și băiatul?

— Dacă știi sigur că o cunoști... spuse Cronicarul ezitant.

— Evident c-o cunosc, mormăi Cob și se întoarse spre publicul său. Bine. Când Kvothe era doar un băiețandru, s-a dus la Universitate. Dar, vedeți voi, nu a trăit chiar la Universitate, fiindcă era doar un om de rând. Nu-și permitea traiul bogătanilor de pe acolo.

— Cum așa? întrebă ucenicul de fierar. Înainte, ai spus că era atât de deștept că l-au plătit să rămână chiar dacă avea doar zece ani. I-au dat o pungă plină cu aur și un diamant cât degetul lui mare și un cal nou-nouț cu frâie și cu șa noi și papuci noi și un sac plin cu ovăz și câte și mai câte.

Cob încuviință împăciuitor.

— Adevărat. Dar asta se petrecea la un an după. Și, vedeți voi, dăduse mare parte din aur unor sărmani cărora le arsese casa.

— Chiar în timpul nunții lor, completă Graham.

Cob încuviință.

— Și Kvothe trebuia să mănânce, să țină o cameră în chirie și să mai cumpere ovăz la cal. Așa că, până atunci își cheltuise tot aurul. Așa că...

— Cum rămâne cu diamantul? insistă flăcăul.

Moș Cob se încruntă nițel.

— Dacă tre' să știi, diamantul l-a dat cuiva la care ținea tare mult. O domniță care-i era tare dragă. Dar asta-i altă poveste decât cea pe care o spun acum.

Se uită urât la băiat, care coborî privirea în strachină și luă o lingură de friptură. Cob continuă:

— Cum Kvothe nu-și permitea traiul bogat de la Universitate, s-a mutat într-un oraș din apropiere, un loc numit Amary, spuse și-l privi acru pe Cronicar. Kvothe avea o cameră într-un han, în care stătea fără să plătească pentru că văduva care ținea locul îl plăcea și o ajuta cu treburile.

— Cânta și muzică acolo, adăugă Jake. Era foarte priceput cu lăuta.

— Jacob. Ia mai bagă-ți mâncarea-n gușă și lasă-mă să termin, se răsti Cob. Toată lumea știe cât de priceput era Kvothe cu lăuta. De aia l-a plăcut văduva atât de mult de la bun început și cântatul în fiecare seară era *parte* din treburile cu care o ajuta prin han.

Cob bău repede un gât de bere și continuă:

— Așa că, într-o bună zi, Kvothe era prin oraș cu treabă din partea văduvei, când un om scoate un cuțit și îi spune lui Kvothe că, dacă nu-i dă banii primiți de la văduvă, îl spintecă și-l lasă cu mațele-n stradă.

Cob îi puse un cuțit imaginar în coaste și-l privi amenințător.

— Acum, trebuie să țineți minte că Kvothe era doar un băiețandru. N-avea sabie și, chiar de-ar fi avut, încă nu învățase cum să se bată cum trebuie de la ademi.

— Și ce-a făcut Kvothe? întrebă ucenicul.

— Ei bine, începu Cob și se lăsă pe spate, ca și cum ar fi văzut scena aieva, era ziua-n amiaza mare și ei erau chiar în mijlocul pieței din Amary. Kvothe era cât pe ce să strige după șerif, dar, vedeți voi, tot timpul își ținea ochii larg deschiși. Așa că a băgat de seamă că tâlharul acela avea dinți albi, albi...

Băiatul făcu ochii cât cepele.

— Era mâncător de dulce.

Cob încuviință.

— Și chiar mai rău, începuse să asude ca un cal alergat trei zile și trei nopți, ochii mai că-i ieșeau din cap și mâinile...

Cob căscă ochii și își ridică mâinile, făcându-le să tremure.

— Deci Kvothe știa că îl apucase foamea de rășină și că ar fi înjunghiat-o și pe mă-sa pentru un bănuț îndoit.

Cob mai bău din bere pe îndelete, cu grijă să prelungească tensiunea.

— Și ce-a făcut atunci? întrebă Bast cu sufletul la gură de la capătul barului, strângându-și mâinile cu prefăcută nerăbdare.

Hangiul îi aruncă o privire împietrită învățăcelului său. Cob continuă:

— Păi, mai întâi șovăie și omul se apropie cu cuțitul, iar Kvothe își dă seama că nu are să-l mai întrebe din nou. Așa că Kvothe folosește o magie neagră pe care a găsit-o tăinuită într-o carte secretă la Universitate. Rostește trei cuvinte groaznice, secrete și cheamă un demon...

— Un demon? aproape că scheună ucenicul. Era ca și acela...

Cob clătină încet din cap.

— A, nu, ăsta nu era deloc ca un păianjen. Era mai rău. ăsta era închegat numai din umbre și când s-a aruncat pe tâlhar l-a mușcat de piept, chiar deasupra inimii și a băut tot sângele din el, ca zeama dintr-o piersică.

— Pe mâinile înnegrite, Cob, rosti Carter cu glas plin de reproș. Ai să-i dai coșmaruri băiatului. O să care nenorocitul ăla de băț de fier după el un an întreg dacă îi mai împui capul cu prostii.

— Nu așa am auzit că s-a petrecut, rosti Graham dintr-odată. Am auzit că o femeie rămăsese fără scăpare într-o casă în flăcări și Kvothe a chemat demonul să-l păzească de foc. Apoi a dat fuga înăuntru și a ieșit cu domnița în brațe, fără ca ea să se fi ars deloc.

— Ia mai ascultați-vă cum vorbiți, spuse Jake dezgustat. Parcă sunteți niște copii de Miezul Iernii. „Demonii mi-au furat păpușa.“ „Demonii mi-au vărsat laptele.“ Kvothe nu era prieten cu demonii. Era la Universitate, învățând tot felul de nume, nu? Bărbatul ăla a venit la el cu un cuțit, iar el a chemat focul și fulgerul, întocmai ca Taborlin cel Mare.

— Era un demon, Jake, spuse Cob mânios. Altfel povestea n-are nici o boabă de sens. A chemat un demon, care i-a băut sângele tâlharului și toți care au fost acolo au rămas cu mințile tulburate.

Cineva s-a dus la un preot, după care preoții au mers la șerif și șeriful s-a dus noaptea să-l scoată pe Kvothe pe fereastra hanului. L-au aruncat în temniță pentru că a făcut înțelegere cu forțe întunecate.

— Probabil că oamenii au văzut focul și s-au gândit că e un demon, insistă Jake. Știi cum e lumea.

— Nu, Jacob, nu știu, spuse Cob răspicat, încrucișându-și brațele la piept și rezemându-se cu spatele de tejghea. De ce nu-mi spui tu cum e lumea? Și dacă tot ai început, de ce nu spui tu nenorocita de poveste cât...

Cob se opri la auzul de pași grei pe preșul de lemn de afară. După o pauză, cineva bâjbâi după clanță.

Cu toții se întoarseră curioși spre ușa, căci toți mușteriii care veneau de obicei erau deja acolo.

— Două fețe noi într-o zi. Kote, se pare că ți se întoarce norocul, rosti Graham precaut, știind că era un subiect delicat.

— Drumurile probabil că s-au mai uscat, mormăi Shep în halba sa, cu o urmă de ușurare. Era și timpul să ne mai bată norocul la ușa.

Clanța coborî și ușa se deschise încet, până lovi peretele. Un bărbat stătea afară, în întuneric, de parcă încerca să se hotărăască dacă să intre sau nu.

— Bun venit la Piatra de Hotar, strigă hangiul din dosul tejghelei. Ce putem să facem pentru tine?

Bărbatul înaintă în lumină și încântarea celor prezenți fu repede înăbușită la vederea armurii de piele și a sabiei grele de mercenar. Un mercenar singuratic nu era o veste bună, nici măcar în vremuri pașnice. Toată lumea știa că diferența între un mercenar fără ocupație și un bandit era în mare parte una de împrejurări.

Mai mult, era evident că mercenarul acesta trecea prin vremuri grele. Iedera i se agățase pe turul pantalonilor și pe pielea aspră a șnururilor de la cizme. Purta o cămașă scumpă de in, vopsită într-un albastru-închis, dar plină de noroi și sfâșiată de spini. Avea părul încâlcit și soios. Ochii îi erau uscați și intrați în orbite, de parcă nu dormise de zile. Mai făcu câțiva pași înainte, lăsând ușa să se închidă după el.

— Se pare că ai fost mult pe drum, îi spuse Kvothe cu bunăvoință. Vrei ceva de băut sau cina?

Când mercenarul nu răspunse, adăugă:

— Nimeni nu ți-ar găsi vină dacă vrei să dormi. Pare că ai avut câteva zile de pomină.

Kvothe aruncă o privire cu coada ochiului spre Bast, care se ridicase de pe taburet și se apropia încet de intrare. După ce își plimbă privirea peste toți cei ce ședea la bar, mercenarul se așează în scaunul dintre Cronicar și Moș Cob. Kvothe își afișă zâmbetul exersat de hangiu când mercenarul se aplecă peste tejghea și bolborosi ceva. Pe partea cealaltă a încăperii, Bast împietri cu mâna pe clanță.

— Poftim? întrebă Kvothe, aplecându-se spre el.

Mercenarul ridică privirea, ochii săi îi întâlniră pe ai lui Kvothe, iar apoi începură să măture rafturile dindărătul tejghelei. I se mișcau cu greu, ca unuia care fusese lovit în moalele capului.

— *Aethin tseh cthystoi scthaiven vei.*

Kvothe se întinse spre el.

— Scuză-mă, ce ai spus?

Când mercenarul nu răspunse, hangiul se uită la ceilalți.

— A priceput careva ce-a zis?

Cronicarul îl măsoara pe mercenar cu privirea, uitându-se la armura lui, la tolba de săgeți goală, la cămașa albastră de in. Privirea scribului era intensă, dar mercenarul nu părea să bage de seamă.

— E siareză, făcu Cob pe atotștiutorul. Ciudat, nu arată a sfanțar.

Shep începu să râdă, clătinând din cap.

— Aiurea. E doar beat. Și unchiu-meu vorbea așa la beție, spuse și îl înghionti pe Graham. Îți mai aduci aminte de unchiul meu, Tam? Mă jur, n-am mai văzut pe careva să bea așa ca el.

De lângă ușă, Bast făcu un gest agitat pe furiș, însă Kvothe era cu ochii la mercenar.

— Vorbești aturana? Ce dorești? întrebă Kvothe rar.

Ochii mercenarului se opriră pentru o clipă asupra hangiului.

— *Avoi...* începu, apoi închise ochii și dădu capul pe spate, de parcă asculta. Când îi deschise din nou rosti: *Eu... vreau...* începu cu glas rar și poticnit. *Eu... caut...*

Se opri și privirea începu să-i rătăcească prin încăpere.

— Îl cunosc pe omul ăsta, rosti Cronicarul.

Toată lumea se întoarse spre el.

— Ce? întrebă Shep.

Cronicarul părea furios.

— Omul ăsta și patru tovarăși de-ai săi m-au jefuit cu cinci zile în urmă. Nu l-am recunoscut de la început. Atunci era proaspăt bărbierit, dar el e.

Ajuns în spatele străinului, Bast făcu încă un semn spre maestrul său, dar Kvothe se uita cu toată atenția la bărbatul tulburat.

— Ești sigur?

Cronicarul râse aspru, fără umor.

— Îmi poartă cămașa. Mi-a și distrus-o. M-a costat un talant. Nici măcar n-am avut ocazia s-o port.

— Era așa și înainte?

— Deloc. Era aproape bine simțit, pentru un brigand. Bănuiesc că a fost un ofițer de rang inferior înainte să dezerteze.

Bast renunță să mai facă semne.

— Reshi! strigă el cu o dără de disperare în glas.

— Stai o clipă, Bast, spuse Kvothe, care încerca să-i atragă cumva atenția mercenarului.

Flutură mâna prin fața lui și pocni din degete.

— E careva acasă?

Ochii omului îi urmăreau mâna, însă părea să nu remarce nimic din ce se spunea în jurul său.

— *Eu... sunt... caut*, rosti el cu greutate. *Eu caut...*

— Ce? Ce-ai fi căutând? întrebă Cob, ajuns la capătul răbdărilor.

— *Căutând...* îl îngână cu glas stins mercenarul.

— Mă gândesc că mă căuta să-mi înapoieze calul, rosti calm Cronicarul.

Făcu jumătate de pas spre străin și îi apucă mânerul sabiei. O trase cu o mișcare bruscă sau, mai bine zis, încercă să o tragă. Înainte să lunece cu ușurință afară din teacă, se înțepeni pe la mijloc.

— Nu! strigă Bast.

Mercenarul se uită ca prin ceață la Cronicar, dar nu dădu să se împotrivească. Într-o postură nefirească, încă ținând strâns de sabie, scribul trase mai tare și sabia ieși încet. Lama ei lată era plină de sânge uscat și rugină.

Cronicarul făcu un pas înapoi, își recăpătă stăpânirea de sine și duse sabia la pieptul mercenarului.

— Și calul meu e doar pentru început. După aceea, cred că are de gând să-mi dea banii înapoi și să aibă o discuție amicală cu șeriful.

Mercenarul se uită la vârful sabiei care tremura nesigur în fața pieptului său. Ochii săi urmăriră îndelung legănatul blând.

— Dă-i pace! șuieră Bast. Te rog!

Cob încuviință.

— Devan, băiatul are dreptate. Omu' ăsta nu e-n toate mințile. Nu-i ține sabia la gât, că poate leșină și cade în ea.

Mercenarul ridică o mână imperturbabil.

— *Îl caut...* rosti el, dând sabia la o parte ca pe o ramură ce-i stătea în cale.

Cronicarul își ținu răsuflarea și trase sabia înapoi tocmai când mâna străinului luneca pe tăiș. Începu să sângereze.

— Vezi? întrebă Moș Cob. Ce ți-am zis? Nemernicul e un pericol pentru sine.

Capul mercenarului coborî într-o parte. Un șiroi mic de sânge își făcea încet drum pe degetul lui mare, unde se aduna și se umfla preț de o clipă, ca mai apoi să cadă pe podea. Mercenarul inspiră adânc pe nări și ochii săi sticloși deveniră dintr-odată tăioși, pătrunzători.

Îi zâmbi cu toți dinții Cronicarului, cu toată sfârșeala dispărută de pe chip.

— *Te varaiyn aroi Seathaloi vei mela*, spuse el cu glas adânc.

— Nu... nu înțeleg, se bâlbâi Cronicarul, speriat.

Zâmbetul bărbatului se nărui. Ochii i se împietriră, cu sclipiri de furie.

— *Te-tauren sciyrløet? Amauen.*

— Nu înțeleg ce zici, dar nu-mi place tonul tău, zise Cronicarul.

Aduse din nou sabia între ei, îndreptând-o spre pieptul mercenarului.

Bărbatul se uită la sabia grea, ciobită, cu o cută de nedumerire pe frunte. Apoi parcă își dădu seama ce se petrece și zâmbetul îi reveni. Dădu capul pe spate și hohoti. Nu era un sunet omenesc. Era ca țipătul sălbatic și triumfător al unui șoim.

Apoi ridică brațul ce fusese tăiat și apucă vârful sabiei cu asemenea viteză că până și metalul răsună surprins. Încă zâmbind, strânse mâna și lama fu nevoită să se plece înaintea lui. Sângele îi curgea din mână și se prelingea pe tăișul sabiei, ca mai apoi să picure pe podea.

Toți martorii scenei priveau nevenindu-le să-și creadă ochilor. Singurul sunet ce se auzea în încăperea era cel al oaselor de la degetele sale care se încheștau pe tăișul armei.

Privindu-l pe Cronicar drept în față, mercenarul își răsuci mâna cu iuțea, iar sabia se frânse cu un zgomot de clopot sfârâmat. În timp ce Cronicarul se holba încremenit la arma spulberată, mercenarul făcu un pas înainte și își așază ușor mâna liberă pe umărul său.

Scribul țipă ca sugrumat și se trase în spate ca și cum fusese împuns cu un vătrau încins. Învârti înnebunit sabia frântă, dând mâna la o parte și împlântând-o adânc în brațul mercenarului. Chipul acestuia nu trăda durere sau teamă, nici măcar vreun semn că își dădea seama că fusese rănit.

Încă ținând vârful rupt al sabiei în mâna însângerată, bărbatul mai făcu un pas spre Cronicar. Apoi Bast ajunse lângă ei într-o clipită, izbindu-se cu umărul în mercenar cu asemenea forță că trupul acestuia zdrobi un taburet până să se lovească de barul de mahon. Iute ca fulgerul, Bast îi prinse capul între mâini și începu să-l trântască de muchia barului. Cu buzele trase într-o grimasă neomenească, Bast împinse sălbatic capul bărbatului în lemnul de mahon: o dată, de două ori...

Apoi, de parcă fapta lui Bast îi trezi pe toți dintr-un vis, haosul erupse în cameră. Moș Cob se dădu cât colo de la teștea, trântindu-și scaunul. Graham începu să strige ceva despre șerif. Jake încercă să fugă la ușă, se împiedică de scaunul căzut al lui Cob și pică lat. Ucenicul fierarului dădu să-și ia drugul de fier, dar reuși doar să-l facă să cadă pe podea, unde se rostogoli într-un arc larg și ajunse sub o masă.

Bast scoase un scâncet speriat și se trezi aruncat cu putere până în celălalt perete al încăperii, unde căzu peste una dintre mesele din lemn masiv. Masa se rupse sub greutatea lui, lăsându-l întins printre bucățile de lemn, moale ca o păpușă de cârpă. Mercenarul, plin de

sânge care-i șiroia pe partea stângă a feței, se ridică în picioare. Părea să nu-l bage în seamă pe Cronicar, căci îi întoarse spatele, încă ținând în mână vârful rupt al sabiei.

În spatele lui, Shep apucă un cuțit de lângă roata de brânză pe jumătate mâncată. Era doar un cuțit de bucătărie, cu lama nu mai lungă de o palmă. Cu hotărâre sumbră, țaranul păși în spatele mercenarului și îl înjunghie adânc, împlântând întreaga lamă în trupul străinului, chiar acolo unde umerii întâlnesc grumazul.

În loc să se prăbușească, mercenarul se răsuci și îi sfâșie fața lui Shep cu tăișul crestă al sabiei. Shep își duse mâinile la față. Sângele îi țâșnea printre degete. Apoi, mișcându-se atât de repede că ai fi crezut că abia a tresărit, mercenarul întoarse bucata de metal și o îngropă în pieptul bărbatului. Shep se împletici înapoi până dădu cu spatele de tejghea, apoi se prăbuși pe jos, cu vârful rupt al sabiei încă printre coaste.

Mercenarul își duse mâna la ceafă și pipăi curios mânerul cuțitului ce îi era înfipt în gât. Trase de el, cu o figură mai mult nedumerită decât furioasă. Când cuțitul nici nu se clinti, izbucni într-un nou hohot de râs sălbatic, ca de pasăre.

Luându-și privirea de la omul care icnea și sângera pe podea, mercenarul păru nedumerit, de parcă uitase tot ce făcuse. Își plimbă încet privirea prin cameră, trecând-o leneș peste mesele rupte, vatra din piatră neagră, butoaiile mari de stejar. Într-un sfârșit, își pironi privirea asupra bărbatului roșcat din spatele tejghelei. Kvothe nu își feri ochii nicio clipită. Privirile li se ciocniră.

Ochii mercenarului își recăpătară ascuțimea, concentrându-se asupra lui Kvothe. Îi reapăru și zâmbetul larg și lipsit de emoție, acum și macabru din pricina sângelui de pe față.

— *Te aithiyn Seathaloi?* întrebă el. *Te Rhintae?*

Cu o mișcare aproape firească, Kvothe apucă de pe raft o sticlă închisă la culoare și o aruncă peste tejghea. Îl lovi pe mercenar drept în gură și se sparse. Aerul se umplu de mirosul înțepător de soc, care îi acoperea capul încă rânjind și umerii bărbatului.

Kvothe întinse mâna și băgă un deget în băutura care se vărsase pe bar. Mormăi ceva în șoaptă, cute de concentrare apărându-i pe

frunte. Se uită intens la străinul însângerat de pe cealaltă parte a barului.

Nu se întâmplă nimic.

Mercenarul se întinse peste bar și îl prinse de mânecă. Hangiul rămase locului, fără teamă, furie sau mirare pe chip. Părea doar istovit, amorțit și descurajat.

Înainte ca mercenarul să reușească să-l apuce pe Kvothe de braț, se poticni, căci Bast se aruncase asupra lui de la spate. Bast reuși să-i cuprindă grumazul cu brațul, iar cu mâna liberă începu să-l pocnească în față. Mercenarul îi dădu drumul lui Kvothe și prinse brațul din jurul gâtului său cu ambele mâini, încercând să-l sucească. La atingerea lui, fața lui Bast deveni o mască a durerii. Cu dinții dezveliți de buze, căută frenetic să-i zgârie fața mercenarului cu mâna liberă.

La capătul îndepărtat al tejghelei, ucenicul fierarului își recuperează în sfârșit drugul de fier de sub masă și se înalță de șale. Se năpusti peste scaunele căzute și trupurile de pe podea. Mugind, ridică drugul deasupra umărului.

Încă ținându-se de mercenar, Bast căscă ochii de panică la vederea ucenicului. Îi dădu drumul bărbatului și făcu un pas înapoi, doar ca picioarele să i se împotmolească în lemnele taburetelui frânt. Căzu pe spate și, de pe podea, se opinti cu înfrigurare să se îndepărteze cât mai repede de ei.

Mercenarul se întoarse la timp să vadă cum băiatul cel înalt se repezea spre el. Zâmbi și își întinse mâna însângerată cu o mișcare grațioasă, aproape leneșă.

Ucenicul îl izbi peste braț. Când drugul de fier îl atinse, zâmbetul îi pieri de pe buze. Își aduse brațul la piept, sâsâi și scuiță ca o pisică.

Băiatul lovi din nou, trăsându-l pe mercenar în coaste. Forța loviturii îl aruncă pe acesta cât colo. Străinul căzu pe mâini și pe genunchi, țipând ca un miel sub cuțit. Ucenicul fierarului apucă drugul cu amândouă mâinile și îl coborî peste spatele mercenarului ca pe un topor. Sunetul de oase crăpate pârâi sinistru prin încăpere. Drugul de fier vibra încet, ca dangătul unui clopot îndepărtat, înăbușit de ceață.

Cu spatele frânt, omul însângerat căută să se târască spre intrare. Chipul îi era inexpresiv, dar gura-i deschisă scotea încontinuu un urlat la fel de neîntrerupt și fără de judecată ca vântul prin copaci pe timp de iarnă. Ucenicul îl lovi din nou și din nou, fluturând drugul greu deasupra capului ca pe o joardă de salcie. Lăsă o urmă adâncă în podeaua de lemn, apoi rupse un braț, un picior, câteva coaste. Și totuși, mercenarul nu-și contenea târâșul spre ușă, șuierând și gemând, mai mult fiară decât om.

Până la urmă, băiatul reuși să-l izbească în cap și trupul mercenarului rămase inert. Urmă un moment de liniște nealterată, apoi mercenarul tuși adânc și vomită un lichid care duhnea groaznic, gros ca smoala și negru precum cerneala.

Băiatul se opri să mai lovească în leșul nemișcat abia după ceva vreme și, chiar și atunci, rămase cu drugul ridicat pe umăr, răsuflând din greu și privind sălbatic în jur. Abia când începu să-și recapete suflul se auziră în cameră rugăciunile murmurate de Moș Cob, ghemuit după piatra neagră a căminului.

După câteva minute, până și rugăciunile se opriră și tăcerea se întoarse în hanul Piatra de Hotar.

Pentru următoarele ore, Piatra de Hotar fu în centrul atenției târgului. Sala de mese gema de lume, șoapte, întrebări murmurate și suspine. Oamenii mai puțin curioși sau cu mai mult bun-simț rămăseseră afară, cu fețele lipite de ferestrele largi și bârfind despre ce auziseră prin ele.

Încă nu apăruseră poveștile, doar o melasă tulbure de zvonuri. Mortul era un bandit venit să jefuiască hanul. Venise să caute răzbunare împotriva Cronicarului, care-i deflorase sora în Vadul Popii. Era un pădurar care turbase. Era o veche cunoștință de-a hangiului, venit să recupereze o datorie. Era un fost soldat, care înnebunise în luptele cu rebelii din Resavek.

Jake și Carter își amintiră de zâmbetul mercenarului și, cu toate că dependența de danar era o problemă întâlnită mai degrabă la oraș, oamenii auziseră de mâncătorii de dulce până și aici. Tom Treidegete știa despre asemenea lucruri, de vreme ce luptase sub stindardul regelui cu aproape treizeci de ani în urmă. Le explică

oamenilor din jur că, doar cu patru boabe de rășină de danar, un om putea să îndure amputarea unui picior fără ca măcar să tresară de durere. Cu opt grame, ar fi tăiat cu firizul prin os cu propria mână. Cu douăsprezece boabe, ar fi sărit de pe pat și ar fi săltat într-un picior, cântând „Spoitor și tăbăcar“.

Trupul lui Shep fu acoperit cu o pătură și un preot se rugă pentru sufletul său. Mai târziu, șeriful se uită la el, dar era evident că situația îl depășea și că se uita la cadavru pentru că simțea că era de datoria sa, nu pentru că se aștepta să găsească acolo ceva. Mulțimea începu să se răsfire cam după o oră. Frații lui Shep veniră cu o căruță să-i ridice trupul. Privirile lor sumbre, înroșite de lacrimi, îi alungară pe restul spectatorilor care mai rămăseseră.

Totuși, mai era mult până departe. Șeriful încercă să pună cap la cap ceea ce se petrecuse de la martori și de la spectatorii mai guralivi. După o oră de speculații, povestea începu să se închege. Până la urmă se ajunsese la concluzia că omul era un dezertor și un dependent de danar, ajuns în micul lor târg tocmai la timp ca să o ia razna.

Nimeni nu se îndoia că ucenicul fierarului făcuse ceea ce trebuia, ba chiar o ispravă de curaj. Totuși, legea de fier cerea un proces, așa că avea să se țină unul într-o lună, când curtea de judecată ajungea prin părțile acestea.

Șeriful se duse acasă la nevastă și copiii. Preoții luară rămășițele mercenarului la biserică. Bast se descotorosi de mobila ruptă, adunând-o lângă ușa de la bucătărie, spre a fi folosită pe post de lemn de foc. Hangiul spală podeaua hanului de șapte ori, până când apa din găleată nu mai era roșie la clătire. Până la urmă, chiar și cei mai înrăiți gură-cască se duseră pe la casele lor.

Jake, Cob și ceilalți încercară să converseze normal, vorbind de orice altceva în afară de ce se petrecuse, agățându-se unii de alții și găsind alinare în lucrurile mărunte.

Unul după altul, extenuarea îi alungă din Piatra de Hotar. Până la urmă, rămase doar ucenicul, care-și privea palmele încontinuu. Drugul de fier odihnea lângă cotul lui, pe tejgheaua de mahon.

Trecu aproape o oră fără ca vreunul dintre ei să scoată o vorbă. Cronicarul ședea la o masă din apropiere, prefăcându-se că mănâncă o strachină de friptură. Kvothe și Bast își făceau de lucru cu una, cu

alta. O tensiune nedeslușită plutea prin încăpere și cei doi își aruncau priviri cu subînțeles, așteptând ca băiatul să plece.

Hangiul se duse la băiat, ștergându-și mâinile cu o cârpă curată de pânză.

— Ei bine, băiete, cred...

— Aaron, îl întrerupse el, fără să-și ia ochii din cana cu băutură.

Mă cheamă Aaron.

Kvothe încuviință grav.

— Aaron, atunci. Ți-ai câștigat dreptul.

— Nu cred că era danar, spuse Aaron dintr-odată.

Kvothe se opri, surprins.

— Poftim?

— Nu cred că omul acela era mâncător de dulce.

— Atunci, îl crezi pe Cob? Crezi că era turbat? Întrebă Kvothe.

— Cred că avea un demon în el, rosti băiatul după câteva momente de gândire, ca și cum își rumegase cuvintele acelea multă vreme. N-am spus nimic mai devreme, pentru că n-am vrut ca lumea să mă socotească scrântit la cap, ca pe Martin. Dar tot cred că avea un demon în el.

Kvothe îi zâmbi blând și le făcu semn lui Bast și Cronicarului.

— Nu-ți faci griji că și noi vom gândi la fel?

Aaron clătină din cap.

— Nu sunteți de pe-aici. Ați văzut lumea. Știți ce fel de lucruri sunt în lume. Mi se pare că și dumneata știi că era un demon, spuse el, privindu-l pe Kvothe drept în ochi.

Lângă vatră, Bast încremeni cu mătura în mână. Kvothe își plecă puțin capul într-o parte, fără să-și ferească privirea.

— De ce spui asta?

Ucenicul arătă înspre tejghea.

— Știu că ai ditamai păltorul de bețivi din lemn de stejar sub tejghea. Și, ei bine...

Ochii îi săgetară spre sabia agățată pe perete în spatele tejghelei.

— Nu e decât un singur motiv pentru care ai apuca o sticlă în loc de bătă. N-ai vrut să-i zbori dinții din cap. Ai vrut să-i dai foc. Doar că n-ai avut chibrituri, nici lumânări prin apropiere. Mama obișnuia să-mi citească din *Cartea Singurei Căi*, continuă el. Acolo se spune

despre mulți demoni. Unii se ascund în trupurile oamenilor, ca și când noi ne ascundem sub o piele de oaie. Cred că era doar un om ca oricare altul care avea un demon în el. De-aia nimic nu-i făcea rău. Ar fi ca și cum cineva ți-ar face găuri în cămașă. Și de-aia nu înțelegeam ce spune. Vorbea pe graiul demonilor.

Ochii lui Aaron lunecară înapoi spre cana pe care o ținea în mâini și încuviință ca pentru sine.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atâta mi se pare că are sens. Fier și foc. De asta se tem demonii.

— Mâncătorii de dulce sunt mai zdraveni decât crezi, rosti Bast din celălalt capăt al camerei. Odată am văzut...

— Ai dreptate. Era un demon, spuse Kvothe.

Aaron privi în sus să-i întâlnească ochii, apoi încuviință și se uită din nou în cană.

— Și n-ai spus nimic pentru că ești nou-venit în oraș și afacerea nu-ți merge așa de bine.

Kvothe încuviință.

— Și nu are rost să spun nimănui, nu-i așa?

Kvothe trase aer adânc în piept apoi răsuflă încetișor.

— Probabil că nu.

Aaron își dădu ultima înghițitură de bere peste cap și împinse cana goală pe tejghea.

— Bine. Trebuia doar s-o aud. Trebuia să știu că nu am luat-o razna.

Se ridică și culese drugul greu de fier cu o mână, apoi îl așeză pe umăr și se întoarse spre ușă.

Nimeni nu spuse nimic cât timp băiatul traversă încăperea și ieși, închizând ușa în urmă. Cizmele sale sunară a gol pe podețul de lemn de afară, apoi se așternu liniștea.

— Băiatul acela are mai mult în el decât aș fi ghicit, remarcă Kvothe într-un sfârșit.

— E din cauză că e atât de mare, îl dumiri Bast, care renunțase să se mai prefacă ocupat cu măturatul. Voi, oamenii, sunteți tot timpul înșelați de aparențe. Eu unul l-am ochit de ceva vreme. E mai deștept decât îl ia lumea. Întotdeauna se uită atent la ce se întâmplă și pune întrebări. Mă sperie, rosti el, ducând mătura îndărătul barului.

Kvothe părea amuzat.

— Te sperie? Pe tine?

— Băiatul duhnește a fier. Își petrece fiecare zi lovindu-l, înroșindu-l, răsuflându-i fumul. Apoi vine aici cu ochi isteți. Nu e firesc, spuse el dezaprobator.

— Firesc? răsună glasul Cronicarului, cu oarecare isterie într-însul. Ce știi tu despre firesc? Tocmai am văzut un demon omorând un om; ți se pare asta firesc? Ce naiba căuta chestia aia aici? întrebă el, întorcându-se spre Kvothe.

— *Căuta*, aparent, rosti Kvothe. Atât am priceput. Dar tu, Bast? Ai putut să-l înțelegi?

Bast scutură din cap.

— Am recunoscut sunetul mai mult decât orice altceva, Reshi. Avea o dicție străveche, arhaică. N-am putut să o pun cap la cap.

— Bine. *Căuta*, rosti abrupt Cronicarul. Ce anume căuta?

— Pe mine, probabil, răspunse sumbru Kvothe.

— Reshi, vorbești aiurea. Asta nu-i vina ta.

Kvothe își privi vlăguit învățăcelul.

— Știi mai bine, Bast. Toate astea sunt din vina mea. Scraelii, războiul. Totul e din vina mea.

Bast păru că vrea să protesteze, dar nu-și găsi cuvintele. După câteva clipe, privi în altă parte, înfrânt.

Kvothe se rezemă cu coatele de bar, oftând.

— Până la urmă, ce crezi că era?

Bast clătină din cap.

— Părea să fie unul dintre *Mahaeluret*, Reshi. Un dansator în piele. Se încruntă puțin, nepărând prea sigur pe cele spuse. Kvothe ridică o sprânceană.

— Atunci, nu e unul din neamul tău?

Mina de obicei afabilă a lui Bast se schimonosi într-una feroce.

— *Nu* era din „neamul meu“, rosti el indignat. Maelii nici măcar nu au graniță comună cu noi. În Fae sau pe tărâmul Feelor, cum îi spuneți voi, nici că sunt două neamuri mai departe unul de altul.

Kvothe încuviință în semn de scuze.

— Am presupus doar că știai ce e. N-ai ezitat să-l ataci.

— Toți șerpii mușcă, Reshi. Nu trebuie să le știi numele ca să știi că sunt periculoși. L-am recunoscut ca făcând parte din maeli. Mi-a fost destul.

— Așa deci, probabil un dansator în piele? murmură Kvothe. Nu mi-ai spus că nu s-a mai auzit nimic de ei de un amar de vreme?

Bast încuviință.

— Și părea cumva... prost. Nici măcar n-a încercat să scape într-un alt trup. Oricum, suntem încă vii. Asta ar însemna că era altceva.

Cronicarul asista înmărmurit la conversația lor.

— Vreți să spuneți că niciunul din voi nu știe ce era? întrebă și se uită la Kvothe. I-ai spus băiatului că era un demon!

— Pentru băiat, e un demon, pentru că așa îi vine mai ușor să înțeleagă și e destul de aproape de adevăr, rosti Kvothe și începu să lustruiască tejgheaua. Pentru toți ceilalți, e un mâncător de dulce, gând care-i va lăsa să doarmă liniștiți la noapte.

— Atunci, și pentru mine e un demon, fiindcă parcă mi-a înghețat umărul când m-a atins, rosti apăsător Cronicarul.

Bast se grăbi să ajungă lângă el.

— Am și uitat că te-a atins. Lasă-mă să văd.

Kvothe trase obloanele câtă vreme Cronicarul își dădu jos cămașa; pe brațele sale mai erau bandajele care stăteau mărturie rănilor primite de la scraeli, cu trei nopți în urmă. Bast se uită cu luare-aminte la umărul lui.

— Poți să miști din el?

Cronicarul încuviință și-și roti brațul.

— A durut de mama focului când m-a atins, ca și cum ceva s-a rupt în mine.

Clătină din cap, supărat de propria descriere.

— Acum, doar îl simt puțin ciudat. Amorțit. De parcă doarme.

Bast apăsă pe umăr cu degetul, cu o privire suspicioasă.

Cronicarul se întoarse spre Kvothe.

— Băiatul a avut dreptate despre foc, nu? Până când n-a amintit de el, *n-aaaaah!* urlă scribul, trăgându-se înapoi din mâinile lui Bast. Ce numele Domnului a fost asta?

— Plexul nervului brahial, probabil, spuse sec Kvothe.

— Trebuia să-mi dau seama cât de adâncă e rana, spuse Bast, neafectat de reacția Cronicarului. Reshi? Poți, te rog, să-mi aduci niște grăsime de găscă, usturoi, muștar... Avem câteva din chestiile alea verzi care miros precum ceapa, dar nu sunt ceapă?

— Keverale? Cred că au mai rămas câteva.

— Adu-mi-le. Și niște bandaje. Ar trebui să pun și alifie.

Kvothe încuviință și ieși pe ușa din spatele barului. Imediat ce se făcu nevăzut, Bast se apropie de urechea Cronicarului.

— Nu-l întreba despre asta, șuieră el tăios. Să nu-i mai pomeniți când se întoarce.

Cronicarul părea nedumerit.

— Despre ce vorbești?

— Despre sticlă. Despre magia simpatetică pe care a încercat-o.

— Deci *chiar* încerca să dea foc creaturii ăleia? De ce n-a funcționat? Cum...

Bast își înteeți strânsoarea, iar degetul mare îi săpă în scobitura de sub clavicula Cronicarului. Scribul scânci din nou speriat.

— Nu vorbi despre asta, îi mârâi Bast la ureche. Nu pune întrebări.

Îl apucă de ambele brațe și îl scutură bine, ca un părinte supărat pe odrasla sa încăpățânată.

— Ce faci, Bast? Îl aud cum urlă tocmai din spate, se auzi glasul lui Kvothe din bucătărie.

Bast se îndreptă de spate și îl împinse pe Cronicar în scaunul său tocmai când hangiuul intra pe ușă.

— Pe Tehlu, e alb ca un cearșaf. O să se facă bine?

— Nu e ceva cu mult mai serios decât o degerătură ușoară. Nu e vina mea dacă țipă ca o fetiță, rosti Bast disprețuitor.

— Mă rog, fii mai grijuliu cu el, spuse Kvothe, așezând o oală cu grăsime și un pumn de căței de usturoi pe masă. Va mai avea nevoie de brațul ăla pentru cel puțin câteva zile.

Kvothe decoji și zdrobi usturoiul. Bast amestecă alifia urât mirositoare și o unse pe umărul scribului, apoi îl înfășură cu un bandaj. În acest răstimp Cronicarul nu mișcă un mușchi.

— Te simți în stare să mai scrii puțin în seara asta? întrebă Kvothe după ce scribul își luă cămașa. Mai aveam câteva zile până la sfârșitul

adevărat, dar pot măcar să leg câteva ițe înainte să mergem toți la culcare.

— Încă mai pot s-o duc câteva ore.

Cronicarul se grăbi să-și desfacă tolba, fără măcar să-i arunce o privire lui Bast.

— Și eu, rosti Bast și se întoarse spre Kvothe, cu chipul vesel și dornic. Vreau să știi ce-ai găsit sub Universitate.

Pe fața lui Kvothe se întrezări umbra unui zâmbet.

— Mă gândeam eu că asta vrei, Bast, spuse și luă un loc. Sub Universitate am găsit ceea ce voiam eu cel mai mult, și totuși, nu era ce mă așteptam să gălesc. Așa cum se întâmplă de obicei când îți găsești acel ceva după care inima ta tânjește.

Îi făcu semn Cronicarului să își ridice condeiul.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI NOUĂ – O după-amiază plăcută

A doua zi m-au biciuit în marea piață presărată cu dale, care purta odinioară numele de Quoyan Hayel. Casa Vântului. În mod curios, mi se părea un nume potrivit. Așa cum era de așteptat, lumea nu se lăsă prea mult invitată. Sute de studenți umplură piața până la refuz. Unii priveau din ușă, alții de pe la ferestre. Câțiva se cățără chiar pe acoperișuri, pentru o priveliște mai bună. Nu-i puteam învinovăți. E greu să întorci spatele unui spectacol gratuit. Am fost flagelat de șase ori pe spate. Nu doream să-mi dezamăgesc publicul, așa că am repetat performanța. N-am urlat, n-am sângerat și n-am leșinat. Am părăsit piața pe propriile picioare și cu capul sus.

După ce Mola mi-a dăruit cincizeci și șapte de cusături pe spate, am făcut un drum de consolare la Imre, unde am cheltuit toți banii lui Ambrose pe o lăută nemaipomenită, două rânduri de veșminte pe măsura mea, o sticlură cu sângele meu și o rochie călduroasă pentru Auri.

Una peste alta, o după-amiază foarte plăcută.

CAPITOLUL NOUĂZECI – Case pe jumătate construite

În fiecare noapte mergeam cu Auri să explorăm pasajele subterane. Am descoperit multe lucruri interesante, unele pe care le voi aminti mai târziu, dar deocamdată voi spune că mi-a arătat toate cotloanele Dedesubtului. M-a dus la Scobitură, la Cavouri, la Păduri, la Săpăioagă, la Izvorul Greierelui, la Gropi, la Lumânările Înalte...

Numele cu care le înzestraseră, lipsite de noimă când le auzai, se potriveau de minune. Pădurile nu semănau deloc cu o pădure. Erau doar o serie de coridoare și încăperi păraginite, ale căror tavane erau ținute în loc cu bârne groase de lemn. Izvorul Greierelui era într-adevăr un fir subțire de apă care se scurgea pe unul dintre pereți. Umezeala ademenise o ceată de greieri, al căror cântec răsună de-a lungul coridoarelor. Cavourile desemnau un coridor îngust cu podeaua brăzdată de trei fisuri adânci. Am înțeles semnificația numelui de-abia după ce am urmărit-o pe Auri sărind peste toate trei în trei salturi legate.

De-abia peste câteva zile m-a dus la Bizant, un labirint de tuneluri încrucișate. În ciuda faptului că se aflau la zeci de metri sub pământ, tunelurile erau străbătute neconținut de o adiere care purta iz de piele și praf.

Adierea era indiciul perfect. Știam că eram aproape să descopăr ceea ce-mi propusesem. Cu toate astea, numele mă nedumerea încă... îmi scăpa ceva.

— De ce îi spui „Bizant“? am întrebat-o pe Auri.

— Țsta-i numele locului.

Pletele îi jucau în vânt, asemenea unei flamuri străvezii.

— Îi spui unui loc pe nume. De aia există numele, nu?

Am zâmbit, cu toate că eram încurcat.

— De ce poartă taman numele ăsta? Mi se pare că totul vujește pe aici.

Se întoarse și mă privi uimită. Adierea îi suflă părul peste chip, iar ea îl îndepărtă cu un gest iute.

— Nu e *Bizant*, ci *Bizant*.

N-am perceput nicio diferență.

— Bizar? am întrebat.

Auri râse, încântată.

— Bună asta, rânji ea. Mai încearcă.

— Îmi aduce aminte de foale. N-ar fi un nume mai potrivit?

Auri se gândi pentru o clipă, apoi clătină ușor din cap.

— Nu merge, e un loc liniștit.

Îmi apucă marginea mantiei cu mânuța ei și o ținu în bătaia vântului, până se umflă ca o pânză.

Auri mă privi în ochi, rânjind mulțumită, de parcă tocmai reușise un truc magic.

Brizant, firește. Am zâmbit și am izbucnit în râs. Acum că descoperisem tâlcul cimiliturii, am început cercetarea meticuloasă a Brizantului. După câteva ceasuri, m-am simțit pătruns de spiritul locului, înțelegând calea pe care trebuia s-o apuc. Mai trebuia să descopăr tunelul potrivit. Îți venea să te iei cu mâinile de cap. Tunelurile se întortocheau ceva de speriat, și adesea te purtau spre o fundătură. Când găseam un tunel bun, era blocat. Unele pasaje o luau în sus, altele în jos, iar eu rămâneam cu buza umflată. Un coridor era blocat de câteva bare metalice, împlântate adânc în stâncă. Altul se îngusta tot mai mult, până la o palmă lățime. Un al treilea era blocat de o grămadă de lemne și pământ. După nesfârșite zile de căutări, am găsit într-un final o ușă străveche, dărăpănată. Când am încercat s-o deschid, se făcu așchii. Auri strâmbă din nas și clătină din cap.

— O să-mi lustruiesc genunchii.

Mi-am aprins lampa simpatetică și am alungat întunericul din spatele ușii. Am înțeles îndată la ce se referea. Tavanul încăperii cobora până la un metru deasupra solului.

— Mă aștepți? am întrebat-o după ce mi-am dat jos mantia și mi-am suflecat mânecile. Nu cred că pot să ajung la suprafață fără ajutorul tău.

Auri încuviință, dar pe chipul ei se citea îngrijorarea.

— Intrările sunt mai ușoare ca ieșirile. Sunt locuri tare înguste pe aici. Te-ai putea înțepeni pe undeva.

Încercam să nu mă gândesc la asemenea primejdii.

— Mă duc s-arunc un ochi. Mă întorc în jumătate de ceas.

Auri mă privi pieziș.

— Și dacă nu te întorci?

Am zâmbit.

— Va trebui să mă salvezi.

Încuviință cu solemnitate, ca un copil de treabă.

Mi-am vârât lampa în gură, împrăștiind raze roșietice prin întunecimea din fața mea. Apoi m-am lăsat în patru labe și am luat-o înaintea, frecându-mi genunchii de stânca aspră.

După câteva cotituri, tavanul coborî și mai jos, făcând mersul în patru labe impracticabil. Am chibzuit o vreme, apoi m-am lăsat pe burtă și am continuat să străbat pasajul, împingând lampa mereu. La fiecare răsucire îmi agățam într-un fel sau altul copcile ce-mi brăzdau spatele.

Dacă n-ați fost niciodată în adâncurile pământului, mă îndoiesc că vă puteți închipui așa grozăvie. Bezna e absolută, aproape palpabilă. Pândește la hotarele luminii, așteptând parcă să năvălească asemenea unui râu scăpat din matcă. Aerul e încremenit și rânced. Liniștea e la fel de absolută, cu excepția zgomotelor pe care le faci tu. Propria răsufare te surzește. Inima-ți bate precum o tobă. Și gândul că mii de tone de pământ și piatră stau să cadă pe tine nu te părăsește nicio clipă.

Mi-am continuat cu toate astea viermuirea, avansând centimetru cu centimetru. Aveam palmele soioase și sudoarea îmi picura în ochi. Culoarul deveni și mai îngust. Din neatenție, am reușit să-mi imobilizez unul din brațe. Broboane reci de sudoare îmi scaldară brusc trupul și disperarea mi se strecură în inimă. M-am zbătut din toate puterile, încercând să-l duc în față.

După câteva minute de groază am reușit să-mi eliberez brațul. Într-un final, mi-am luat inima în dinți și mi-am continuat drumul, tremurând tot... și am găsit ceea ce căutam.

Am ieșit din Dedesubt și m-am strecurat printr-o fereastră și o ușă încuiată în aripa femeiască a Moriștii. Am bătut ușor la ușa Felei, atent să nu trezesc pe nimeni din greșeală. Bărbații nu aveau acces în această zonă neînsoțiți, mai ales după căderea nopții.

Am bătut de trei ori, după care am auzit un foșnet încet în camera ei. După un moment, Fela deschise ușa, cu părul ei lung ciufulit. Cu ochii încă pe jumătate închiși de somn, scoase nedumerită capul pe

hol. Clipi când mă văzu, neașteptându-se cu adevărat să găsească pe cineva.

Era fără tăgadă goală, având un cearșaf învelit în jurul trupului. Trebuie să recunosc că imaginea superbă, cu sâni plini a Felei, a fost una dintre cele mai încărcate de erotism momente din tânăra mea viață.

— Kvothe? zise ea, cu o remarcabilă rețineră.

A încercat să se acopere mai bine, trăgând cearșaful în sus pe gât, dar expunând măsura scandalos de atractivă a picioarelor ei lungi.

— Cât e ora? Cum ai intrat aici?

— Ai spus că, dacă voi avea nevoie de ajutor, voi putea să-ți cer o favoare, am spus grăbit. Vorbeai serios?

— Păi... da. Sigur. Doamne, arăți de parcă ai fi fost călcat de-o căruță. Ce ai pățit?

De-abia atunci am văzut în ce hal eram. Plin de funingine, plin de praf de la marșul meu pe burtă. Îmi rupsesem pantalonii la un genunchi și se părea că sângerez. Eram atât de entuziasmat că nici nu mă gândisem să mă schimb înainte să vin.

Fela se dădu un pas înapoi, deschizând ușa pentru ca eu să pot intra. Când ușa se deschise, făcu puțin vânt, care îi lipi cearșaful de trup, lăsându-i să se întrevadă pentru un moment profilul perfect.

— Vrei să vii înăuntru?

— Nu pot sta, am spus fără să mă gândesc, luptându-mă cu nevoia de-a mă holba prostește. Vreau să te întâlnești cu un prieten de-al meu mâine-seară în Arhivă. La al cincilea clopot, la ușa cu patru discuri. Poți să faci asta?

— Am cursuri. Dar dacă este important, pot să sar peste ele.

— Mulțumesc, am spus încet, în timp ce dădeam să plec.

Ca să vă închipuiți ce descoperire făcusem în tunelurile de sub universitate, gândiți că de-abia peste minute bune am realizat că refuzasem invitația Felei, cea pe jumătate despuiată.

A doua zi, Fela rată cursul de Geometrie avansată și se duse spre Arhive. Coborî un șir de scări și merse printr-un adevărat labirint de coridoare și rafturi pentru a găsi singura porțiune de zid din toată clădirea neacoperit de cărți. Ușa cu patru plăcuțe stătea tăcută și

neclintită ca un munte: *Valaritas*. Fela privi împrejur agitată, legănându-se când pe-un picior când pe-altul.

După o vreme, o siluetă cu gluga trasă peste față ieși din umbre venind către lumina arămie a lămpii.

Zâmbi încordată.

— Bună, spuse ea încet. Un prieten m-a rugat să... făcu o pauză, aplecându-se ușor, încercând să vadă chipul de sub întunericul glugii.

Probabil că nu ați fi surprinși să vedeți ce a văzut ea.

— Kvothe? spuse ea nevenindu-i să creadă, uitându-se panicată în jur. Doamne, ce cauți aici?

— Am intrat de capul meu, am spus obraznic.

Mă trase după ea în labirintul de rafturi până am dat de una dintre alcovele pentru citit din Arhivă. Mă împinse înăuntru și închise bine ușa, pe care apoi se rezemă.

— Cum ai ajuns înăuntru? Lorren o să facă o criză de nervi! Vrei să fim exmatriculați amândoi?

— Nu te vor exmatricula, am spus cu seninătate. Ești vinovată în cel mai rău caz de complicitate. Nu te pot exmatricula pentru asta. Probabil că o să scapi numai bine, din moment ce nu biciuiesc femei, am zis, mișcându-mi umerii cu greu din cauza copcilor. Ceea ce îmi pare puțin nedrept.

— Cum ai intrat aici? repetă ea. Te-ai furișat pe lângă birou?

— Prefer să nu știi.

A fost Brizantul, bine-nțeles. Odată ce am dat de mirosul de praf și pergament, am știut că sunt aproape. Ascunsă bine în labirintul tunelurilor, se afla o ușă care dădea exact spre cele mai de jos niveluri ale Stivelor. Pe acolo aveau scribii acces ușor spre sistemul de ventilație. Ușa era încuiată, bineînțeles, dar ușile încuiate nu au fost niciodată o provocare pentru mine. Și cu asta am încheiat povestea.

Nu i-am spus Felei nimic din toate astea. Știam că pasajul meu secret era bun, atâta vreme cât rămânea secret. Spunându-i unui scrib, chiar și unuia care-mi era dator, era pur și simplu o idee proastă.

— Ascultă, am spus repede, e cât se poate de sigur. Sunt de ceasuri bune aici și nimeni nu s-a apropiat de mine până acum. Fiecare e cu lampa lui, deci e ușor de evitat.

— M-ai luat prin surprindere, rosti Fela, dându-și părul negru peste umeri. Dar cred că ai dreptate. S-ar putea să fim mai în siguranță acolo.

Deschise ușa și aruncă un ochi, să vadă dacă nu vine cineva.

— Scribii verifică adesea alcovurile de citit, să se asigure că nimeni nu doarme sau că nu și-o trag unii pe acolo.

— Poftim?

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre Arhive, surâse ea și deschise ușa până la capăt.

— Tocmai de aia am nevoie de ajutorul tău. Locul ăsta mă năucește.

— Ce cauți?

— Vreo mie de chestii, am răspuns sincer. Să începem cu istoria Amirilor. Sau orice izvoare despre Chandrieni. Orice despre Amiri sau Chandrieni. Până acum n-am găsit nimic.

N-am încercat să-mi ascund frustrarea din glas. Gândul că m-am chinuit atâta amar de vreme să intru în Arhive de pomană mă scotea din minți.

— Credeam că arhivele sunt mai bine organizate, am bombănit.

Fela chicoti.

— Ai ști tu să le organizezi mai bine?

— Am chibzuit la asta în ultimele ceasuri. Le-aș sorta după conținut: istorii, memorii, gramatici...

Fela se opri din mers și oftă adânc.

— Hai să terminăm cât mai repede cu treaba asta.

Scoase la întâmplare un volum subțire de pe raft.

— Care e, de pildă, conținutul acestei cărți?

Am deschis volumul și am răsfoit puțin. Se distingea stilul arhaic și împăienjenit al scribului.

— Pare a fi un volum de memorii.

— Ce tip de memorii? Cum o clasezi în raport cu alte memorii?

Am mai întors câteva pagini și am zărit o hartă minuțios executată.

— Mda, pare mai degrabă un jurnal de călătorie.

— Bun, unde o pui în cadrul secțiunii de memorialistică-jurnale-de-călătorie?

— Le-aș organiza din punct de vedere geografic, am răspuns, prins de joc.

Am mai răsfoit puțin.

— Atur, Modeg și... Vint?

M-am uitat nedumerit la cotorul cărții.

— Cât de veche e cartea asta? Imperiul Aturan a înghițit Vintul în urmă cu trei sute de ani.

— Patru sute, mă corectă ea. Și-atunci, unde introduci un jurnal de călătorii care vorbește despre un loc care nu mai există la ora asta?

— E mai degrabă o istorie, am rostit eu tărăgănat.

— Ce te faci dacă nu e o istorie exactă? nu se lăsă Fela. Bazată pe mărturii indirecte, nu pe experiență personală. Dacă e complet inventată? Acum două sute de ani, jurnalele de călătorie închipuite erau la modă în Modeg.

Am închis cartea și am vârat-o încet pe raft.

— Încep să înțeleg problema.

— Nici pe departe, rosti Fela cu sinceritate. Nici măcar nu te-ai apropiat de marginile problemei.

Făcu un semn spre sutele de volume ce ne împresurau.

— Să spunem că mâine ai deveni Magistru Arhivist. Cât crezi că ți-ar lua să reorganizezi întreaga bibliotecă?

Am aruncat o privire spre rândurile nesfârșite de cărți ce se pierdeau în beznă.

— O viață întregă.

— Din câte-am văzut până acum, mai multe vieți de om, rosti ea sec. Avem aproape opt sute de mii de volume aici, fără să punem la socoteală tăblițele de lut sau pergamentele din Caluptena.

Dădu mâhnită din mână.

— Îți petreci ani de zile punând la punct un sistem perfect de organizare, unul care poate găsi locul perfect pentru jurnalul tău istoric de memorii de călătorie, după care, decenii la rând, stai să sortezi cărțile împreună cu scribii tăi.

Mă săgetă cu privirile.

— Și-apoi dai ortul popii. Ce se întâmplă atunci?

Începeam să înțeleg încotro bate.

— Păi, într-o lume ideală, următorul Magistru Arhivist ar continua munca mea.

— Ce bine că trăim într-o lume ideală, rosti Fela sarcastic, după care mă conduse printre rafturi.

— Mă gândesc că noul Magistru Arhivist are propriile planuri de organizare.

— Nu tot timpul, recunosc Fela. Uneori sunt mai mulți Magiștri care urmează același plan. Dar mai devreme sau mai târziu se trezește unul cu o idee mai bună și organizarea începe de la zero.

— Câte sisteme de organizare au funcționat până acum?

Am zărit o luminiță roșatică pâlâind pe un raft îndepărtat și am avertizat-o pe Fela, care schimbă imediat direcția.

— Depinde cum le numeri, rosti ea încet. Au fost cel puțin nouă în ultimii trei sute de ani. Cel mai rău a fost în urmă cu cincizeci de ani, când Magiștrii se schimbau cam din cinci în cinci ani. Drept urmare, s-au creat trei partide de scribi și fiecare dintre ele folosea un alt sistem de catalogare, fiecare susținând superioritatea metodei sale.

— Sună a război civil.

— Război sfânt mai degrabă. O cruciadă discretă în care fiecare dintre părți încerca să apere sufletul nemuritor al Arhivelor. Scribii obișnuiau să-și fure unul altuia cărțile care fuseseră deja arhivate. Pe unele le ascundeau, iar pe altele le puneau greșit la raft.

— Cât a durat nebunia asta?

— Aproape cincisprezece ani. Conflictul ar fi durat până-n ziua de azi dacă scribii Magistrului Tolem n-ar fi reușit să fure cataloagele larkinilor și să le dea foc. După această lovitură, larkinii s-au dat bătăuți.

— Tâlcul povestirii e că unii se înflăcărează când vine vorba de cărți? am tachinat-o. De unde și nevoia de a depista lacunele în lectură?

Fela scoase limba.

— Tâlcul povestirii e harababura totală din Arhivă. Am „pierdut” aproape două sute de mii cărți odată cu arderea cataloagelor larkinilor. Erau singurele care păstrau evidența acelor cărți. Cinci ani mai târziu, Tolem a murit. Ghici ce s-a petrecut pe urmă?

— Noul Magistru Arhivar a venit cu un sistem complet diferit?

— E ca un lanț nesfârșit de case pe jumătate construite, rosti ea, exasperată. E ușor să găsești o carte după sistemul vechi și deci le vine la îndemână să creeze unul nou. Cei care lucrează la noile case fură materiale de construcții de la cele construite deja. Dacă te uiți atent, vei găsi rămășițele vechilor sisteme în cel nou. Mai găsim încă volume tănuite de scribi în urmă cu cincizeci de ani.

— Am senzația că e o problemă spinoasă pentru tine, am zâmbit.

Am ajuns la un șir de trepte. Fela se opri și se uită la mine.

— E o problemă spinoasă pentru toți scribii care rezistă mai mult de două zile în Arhivă. Cei de la Tomuri se plâng, de pildă, că ne ia un ceas să le aducem materialele de care au nevoie. Nu înțeleg că e puțin mai dificil decât o simplă plimbare până la raftul de „Istorie Amiră“.

Se răsuci și începu să urce treptele. Am urmat-o în tăcere, încântat de această nouă înțelegere dobândită.

CAPITOLUL NOUĂZECI ȘI UNU – Un țel merituos

De acolo trimestrul de toamnă se instalează într-o rutină confortabilă. Fela mă iniție în treburile Arhivei și îmi petreceam cât timp puteam strecurându-mă de colo-colo, încercând să dau răspunsuri miilor de întrebări pe care le aveam.

Elodin făcea ceva ce nici măcar nu putea fi numit predat și părea mai mult interesat să mă inducă în eroare, decât să mă lumineze cu privire la glăsuirea numelor. Progresul meu era inexistent, iar eu mă întrebam adeseori dacă ar fi cu adevărat ceva de învățat.

Timpul pe care nu îl petreceam studiind sau în Arhivă, îl petreceam pe drumul spre Imre, înfruntând vântul rece de iarnă, dacă nu chiar căutându-i numele. Eolianul era întotdeauna cel mai bun loc pentru a o găsi pe Denna și, cum vremea se înrăutățea, o găseam acolo din ce în ce mai mult. Până să cadă prima zăpadă, am apucat să o prind de mai multe ori.

Din nefericire, rar puteam să o fac să stea numai cu mine, fiind tot timpul însoțită de cineva. După cum spusese și Deoch, nu era genul care să petreacă mult timp singură.

Totuși, am continuat să vin. De ce? Pentru că de fiecare dată când mă vedea, o lumină se aprindea în sinea ei, făcând-o să strălucească pentru un moment.

Sărea în picioare, fugea spre mine și mă prindea de braț. Apoi, zâmbind, mă ducea la masa ei și îmi prezenta noul ei personaj masculin.

Am ajuns să-i cunosc pe majoritatea dintre ei. Niciunul nu era suficient de bun pentru ea, așa că îi disprețuiam și îi uram. În schimb, ei mă urau și le era frică de mine.

Dar eram ceremonioși unul cu celălalt. Întotdeauna curtenitori. Era un fel de joc. El mă invita să stau jos, iar eu îi cumpăram o băutură. Începeam o conversație, iar ochii lui deveneau treptat întunecați, privind-o zâmbind către mine. Zâmbetul lui se stinge pe măsură ce mă vedea cum îi vorbesc, cum îi cânt și cum ea râde la glumele mele.

Reacționau întotdeauna la fel, încercând să dovedească faptul că o dețin cu mărunțișuri. Ținând-o de mână, un sărut, o atingere prea comună pe umărul ei.

Se agățau de ea cu o încăpățânare disperată. Unora le displăcea prezența mea, mă priveau ca pe un rival. Iar unii aveau în sân o frică premonitoare, ascunsă de la început adânc în ochii lor. Știau că va pleca și nu înțelegeau de ce. Așa că se agățau de ea ca niște marinari naufragiați, se agățau de stânci, în ciuda faptului că se loveau până la moarte de ele. Aproape că îmi era milă de ei. Aproape. Așa că mă urau și asta se vedea în ochii lor, mai ales când Denna nu ne privea. M-aș fi oferit să mai cumpăr un rând de băuturi, dar el ar insista să plătească și eu acceptam cu grație, mulțumeam și zâmbeam.

O cunosc de mai mult timp, spunea zâmbetul meu. Adevărat, ești înconjurat de brațele ei, i-ai gustat buzele, i-ai simțit căldura, aceasta sunt lucruri pe care eu nu le-am împărtășit. Dar există o parte a ei care e numai pentru mine. Nu o poți atinge, nu contează cât de mult încerci. Și după ce te va părăsi, eu voi fi tot aici, o voi face să râdă. Lumina mea va străluci în ea. Eu voi fi tot aici, mult după ce îți va fi uitat numele.

Erau mai mult de câțiva. Trecea prin ei ca un creion prin hârtia udă. Îi părăsea, dezamăgită. Sau frustrați, o abandonau ei, lăsând-o profund întristată, dar niciodată până la lacrimi.

Se mai iveau lacrimi o dată, de două ori. Dar nu pentru bărbatul care o părăsise sau pe care îl părăsise ea. Erau lacrimi tăcute pentru sufletul ei, pentru că era ceva în interiorul ei care fusese rănit. Nu puteam să știu ce anume și nu îndrăzneam să întreb. În schimb, spuneam ce puteam să spun pentru a-i lua supărarea și să o întăresc împotriva restului lumii.

Câteodată, le vorbeam despre Denna lui Wilem și Simmon. Pentru că erau prieteni adevărați, îmi dădeau sfaturi practice și simpatie în măsuri egale.

Simpatia o apreciam tare mult, dar sfaturile nu erau bune de nimic. Mă îndemneau să apelez la adevăr, să mă deschid ei. Să mă lupt pentru ea. Să-i scriu poezii. Să-i trimit trandafiri.

Trandafiri. Nu o cunoșteau. În ciuda faptului că îi uram, bărbații Dennei mă învățaseră o lecție pe care poate nu aș fi învățat-o niciodată.

— Ceea ce nu bagi de seamă, i-am explicat lui Simmon într-o după-amiază stând sub stâlpul infamiei, este că bărbații mor după Denna. Îți imaginezi cum trebuie să se simtă? Cât de obositor trebuie să fie? Sunt unul dintre puținii ei prieteni. N-am să risc așa ceva. Nu mă voi arunca pe ea. Nu o dorește. Nu voi fi unul dintre sutele de idioți care fac ochi mari, sticloși de bovină și mai că-și sucesc gâturile după ea pe stradă.

— Nu pot să pricep ce vezi la ea, spuse Sim cu prudență. Îi cunosc prea bine farmecul. Fascinant și toate cele. Dar pare puțin, ezită el, crudă.

Am încuviințat.

— Da, e.

Simmon mă privi nerăbdător și, într-un final, zise:

— Cum? Nu o aperi?

— Nu. Crud e un cuvânt bun pentru ea. Dar când spui crudă cred că te gândești la nemiloasă. Denna nu e rea, imorală sau dușmănoasă. E crudă.

Sim tăcu pentru o vreme până să răspundă.

— Cred că ar putea fi câteva dintre celelalte lucruri, și de-asemena crudă.

Bunul Sim, cel sincer și blând. Nu poate să spună niciodată lucruri rele despre cineva, doar să insinueze. Și asta a fost dificil de făcut pentru el.

Se uită în sus la mine.

— Am vorbit cu Sovoy. Încă nu i-a trecut amarul. A iubit-o cu adevărat. A tratat-o ca pe o prințesă. Ar fi făcut orice pentru ea. Dar ea l-a părăsit oricum, fără explicații.

— Denna e o ființă sălbatică, am încercat să explic. Ca o ciută sau ca o furtună de vară. Dacă o furtună îți dărmă casa sau doboară un pom, nu spui că furtuna este rea. A fost crudă. Și-a urmat firea și, din păcate, cineva a fost rănit. La fel și cu Denna.

— Ce-i o ciută?

— O căprioară.

— Credeam că e un căprior.

— O ciută e o căprioară femelă. O căprioară sălbatică. Știi prea bine cât îți servește să fugărești o sălbăticiune. Deloc. Totul se întoarce împotriva ta. Tot ce poți să faci este să stai cuminte locului și să speri că în timp ciuta va veni la tine.

Sim încuviință, dar mi-am dat seama că nu pricepuse cu adevărat.

— Știai că odată numeau locul ăsta Sala Întrebărilor? am spus, evident vrând să schimb subiectul. Studenții scriau întrebări pe bucăți de hârtie și lăsau vântul să le care în voie. Primeai răspunsuri diferite după calea pe care o apucau afară din piață, am făcut semn cu mâna spre spațiile dintre clădirile gri, pe care mi le arătase Elodin. Da. Nu. Poate. Altundeva. Curând.

Turnul cu ceas bătu și Simmon suspină, știind că era fără rost să mai continue conversația.

— Jucăm colțuri diseară?

— Da.

După ce a plecat am băgat mâna în buzunarul pelerinei și am scos biletul pe care Denna îl lăsase în geamul meu. L-am citit din nou, încet. Am rupt cu grijă marginea de jos a paginii unde se semnase.

Am pliat fâșia îngustă de foaie cu numele Dennei scris pe ea, am răsucit-o și am încredințat-o mereu-prezentului vânt să o poarte printre puținele frunze rămase ale toamnei.

Dansă deasupra dalelor de piatră. Zbura și se răsucea, desenând rune de scrijeldică prea nebunești ca să le înțeleg. Am așteptat până cerul se întunecă, dar vântul nu cărase bilețelul deloc. După ce am plecat, întrebarea mea încă pribegea fantomatic în Casa vântului, fără să-mi dea niciun răspuns, dar sugerându-mi multe. Da. Nu. Poate. Altundeva. Curând.

Nu în ultimul rând, era conflictul meu continuu cu Ambrose. Mergeam ca pe ace în fiecare zi, așteptând ca răzbunarea lui să cadă asupra mea. Dar lunile trecură și nu se întâmplă nimic. Până la urmă, am ajuns la concluzia că își învățase în sfârșit lecția și că se ținea departe de mine.

Greșeam, evident. Nici că puteam să mă înșel mai mult. Ambrose învățase doar să aștepte momentul prielnic. A reușit să se răzbune pe

mine până la urmă, iar atunci am fost prins total nepregătit și forțat să părăsesc Universitatea.

Dar, așa cum se spune, aceea e o poveste pentru altă zi.

CAPITOLUL NOUĂZECI ȘI DOI – Muzică, descântec

— Ar trebui să fie de ajuns pentru acum, rosti Kvothe, făcându-i semn Cronicarului să pună jos penița. Am terminat treaba de salahori. Acum, avem temelia pe care povestea mea are să se înalțe.

Kvothe se ridică și el în picioare, își roti umerii și se întinse de șale.

— Mâine, am să vă spun câteva din poveștile mele preferate. Călătoria mea la curtea lui Alveron. Cum am învățat să lupt de la ademi. Felurian...

Ridică o pânză curată de in și se întoarse spre Cronicar.

— Mai ai nevoie de ceva înainte să dăm stingerea?

Cronicarul clătină din cap, căci își dădea seama când cineva nu mai voia să aibă de-a face cu el, chiar dacă i-o spunea politicos.

— Nu, mulțumesc. Sunt bine.

Își adună toate lucrurile în tolba îngustă de piele și urcă la etaj spre camera sa.

— Și tu, Bast. Am grijă eu de curățenie, spuse și făcu un gest de alungare cu dosul palmei, care preveni protestele studentului său. Du-te. Am nevoie de răgaz ca să mă gândesc la povestea de mâine. Știi doar că lucrurile astea nu vin de la sine.

Bast ridică din umeri și urcă scările la rândul său. Pașii îi băteau grei pe scările de lemn.

Kvothe își începu ritualul nocturn. Scoase cenușa din vatra enormă de piatră și aduse lemne pentru focul din ziua următoare. Ieși afară să stingă lămpile de lângă pancarta cu hanul Piatra de Hotar, doar ca să-și dea seama că uitase să le aprindă mai devreme, când venise seara. Încuie ușa hanului și, după o clipă de gândire, lăsă cheia în ușă, în caz că Cronicarul s-ar fi trezit mai devreme și ar fi vrut să iasă afară.

Apoi mătură podeaua, spală mesele și curăță teigheaua, totul cu eficiență metodică. La sfârșit veni lustruitul sticlelor. Cât timp repeta aceeași mișcare, ochii îi erau pierduți în depărtări, pierduți în amintire. Nu fredona, nu fluiera. Nu cânta.

În camera sa, Cronicarul se plimba agitat în cercuri, istovit și totuși prea plin de energia pe care ți-o dă neliniștea ca să lase somnul să se coboare asupra-i. Scoase paginile terminate din tolba și le puse

în siguranță în cufărul de lemn. Apoi curăță toate vârfurile penițelor și le puse la uscat. Își dădu jos cu grijă bandajul, plin cu alifie puturoasă, de pe umăr și îl aruncă în plosca din cameră. La urmă, își spală umărul în ligheanul pentru spălat mâinile.

Căscând, se duse la fereastră și privi spre micul târg, dar nu avea ce să vadă. Nici urmă de lumină, de mișcare. Lăsă fereastra crăpată, să intre aerul proaspăt de toamnă. Trase draperiile și se dezbracă pentru culcare, lăsându-și hainele pe speteaza unui scaun. În cele din urmă, își dădu jos roata simplă de fier, prinsă de un lăntișor în jurul gâtului, și o lăsă pe noptieră.

Când dădu pătura la o parte, Cronicarul observă mirat că cearșafurile fuseseră schimbate cândva în timpul zilei. Lenjeria era curată și mirosea plăcut a levănțică.

După o scurtă ezitare, se duse la ușa camerei și o încuie. Lăsă cheia tot pe noptieră, apoi se încruntă și își puse roata de fier stilizată înapoi în jurul gâtului, după care stinse lampa și se băgă în pat.

Pentru mai bine de o oră, Cronicarul, pe care somnul îl uitase, se întoarse agitat într-o parte și-n alta în patul său frumos mirositor. Până la urmă, oftă și dădu cuverturile la o parte. Reaprinse lampa cu un chibrit de sulf și se coborî din pat. Apoi se îndreptă spre cufărul greoi de lângă fereastră și îl împinse. La început, nici nu se clinti. Abia când se propti cu spatele în el și împinse din călcâie reuși să-l miște încet pe podeaua netedă de lemn.

După un minut, cufărul era lipit de ușa camerei. Atunci Cronicarul se urcă înapoi în pat, stinse lampa și căzu numaidecât într-un somn adânc și împăcat.

În cameră era întuneric beznă atunci când Cronicarul se trezi cu ceva moale apăsându-l pe față. Se zbătu disperat, mai mult din reflex decât încercând să scape. Țipătul său înfricoșat era înăbușit de o mână care-i astupa gura. După panica inițială, Cronicarul se liniști și încetă să se mai zbată. Răsuflând tare pe nas, rămase nemișcat, cu ochii căscați spre întunecime.

— Sunt numai eu, șopti Bast fără să-și ia mâna.

Cronicarul spuse ceva înăbușit.

— Trebuie să vorbim.

Bast îngenunche lângă pat, cu ochii la silueta întunecată a Cronicarului, chircit în păturile sale.

— Am să aprind lampa, iar tu n-ai să scoți niciun zgomot. Bine?

Cronicarul încuviință cu greu, împotriva mâinii apăsate a lui Bast. O clipă mai târziu, un chibrit pâlpâi, umplând încăperea cu lumină roșie și cu mirosul acru de sulf.

Tremurând ușor, Cronicarul se ridică în capul oaselor și își propti mâna de perete. Văzându-se gol de la brâu în sus, trase păturile pentru a se acoperi și ochi ușa. Cufărul greu era la locul lui.

Bast îi urmări privirea.

— Asta arată lipsa ta de încredere, zise el sec. Sper că nu i-ai zgâriat podelele. Se enervează rău când vine vorba de astfel de lucruri.

— Cum ai intrat aici? ceru să știe Cronicarul.

Bast își agită frenetic mâinile spre Cronicar.

— Liniște! șuieră el. Trebuie să facem liniște. Are urechi ca ale unui șoim.

— Șoimii nu au urechi.

— Cum? zise Bast cu o mină întrebătoare.

— Ai spus că are urechi ca ale unui șoim. Nu are nicio logică.

Bast se încruntă și făcu un gest de respingere.

— Știi ce vreau să spun. Nu trebuie să știe că sunt aici.

Bast ședea pe pat și își curăța pantalonii cu băgare de seamă. Cronicarul aruncă deoparte grămada de pături.

— De ce ești aici?

— După cum am mai spus, trebuie să vorbim, zise Bast uitându-se cu seriozitate la Cronicar. Trebuie să vorbim despre motivul pentru care ești aici.

— Asta e ceea ce fac, spuse Cronicarul iritat. Culeg povești. Și, când am ocazia, investighez zvonuri stranii să văd dacă au un adevăr în spatele lor.

— Din curiozitate, despre ce zvon vorbești? întrebă Bast.

— Aparent te-ai îmbătat muci și te-ai scăpat unui căruțaș. Cam neglijent, aș zice.

Bast îi arunca Cronicarului o privire plină de compătimire.

— Uită-te la mine, zise Bast, de parcă ar vorbi unui copil. Gândește-te. Ar putea un birjar să mă îmbete? Pe mine?

Cronicarul deschise gura. O închise.

— Atunci...

— Era mesajul meu aruncat în lume, către cine are urechi să audă. Unul dintre multe. S-a întâmplat ca tu să fii primul care să afle unul și să te pui pe căutat.

Cronicarului îi trebui ceva vreme să digere informația.

— Credeam că voi doi vă ascundeți.

— O, ne ascundem, nu glumă, spuse Bast amărât. Ne ascundem atât de bine că ne pierdem în peisaj.

— Cred că înțeleg de ce ești atât de sufocat aici. Dar sincer, nu înțeleg ce au de-a face toanele maestrului tău cu prețul untului.

Ochii lui Bast se aprinseră.

— Totul se leagă! scuipe el printre dinți. Și nu-i doar o toană, ignorantule, *anhautfehn* nenorocit! Locul ăsta îl omoară cu zile.

Cronicarul se albi în fața ieșirii lui Bast.

— Stai... Nu voiam...

Bast închise ochii, făcând un efort evident să se calmeze.

— Chiar nu îți dai seama ce se întâmplă, spuse el, vorbindu-și sieși la fel cât și Cronicarului. De asta am venit, să-ți explic. Am așteptat luni întregi pe cineva să vină. Oricine. Chiar și-un vechi dușman, pus pe răzbunare, e mai bine-venit decât moartea asta înceată. Dar cu tine e mai bine decât mă așteptam. Ești perfect.

— Perfect pentru ce? întrebă Cronicarul. Nici măcar nu înțeleg care-i problema.

— E ca și cum... ai auzit vreodată de povestea lui Martin făuritorul de măști?

Cronicarul clătină din cap și Bast oftă dezamăgit.

— Dar piese de teatru? Ai văzut *Fantoma* și *Fata cu găștele* sau *Regele de două parale*?

— E cumva cea în care regele își oferă coroana băiatului orfan?

Bast încuviință.

— Și băiatul devine un rege mai bun decât predecesorul lui. Fata găscarului se îmbracă în straie de prințesă și toată lumea se minunează de frumusețea și grația ei, spuse el ezitând și încercând

să-și găsească cuvintele. Vezi tu, există o relație fundamentală între *a părea* și *a fi*. Orice pui de zână știe asta, dar voi, muritorii, nu băgați niciodată de seamă. Noi înțelegem cât de periculoasă poate fi o mască. În timp, devenim cu toții ceea ce pretindem că suntem.

Cronicarul se mai relaxă puțin, simțindu-se în ape cunoscute.

— E la mintea cocoșului. Dacă îmbraci un cerșetor în straie de prinț, oamenii îl vor trata ca atare, iar el se va comporta pe măsură.

— Asta-i doar o mică parte din adevăr, zise Bast. Adevărul este mai adânc de atât. E... Bast se încurcă pentru o clipă. E ca și cum toată lumea și-ar povesti povestea vieții în capul lor. Întotdeauna. Tot timpul. Povestea aceea te face ceea ce ești. Ne clădim din mrejele acelei povești.

Încruntându-se, Cronicarul vru să spună ceva, dar Bast ridică o mână.

— Nu, ascultă. I-am dat de capăt. Întâlnești o fată. E timidă, reținută. Dacă îi spui că e frumoasă, te va crede drăguț, dar poate nu te va crede. Știe că frumusețea e în ochiul privitorului. Și câteodată asta e de-ajuns, spuse el ridicând încordat din umeri.

Ochii i se luminau.

— Dar e o cale mai bună. Îi *arăți* că e frumoasă. Îți faci oglinzi din ochi și îi aduci rugăciuni cu mâinile pe trup. E greu, foarte greu, dar când ajunge să te creadă cu adevărat... Dintr-odată, povestea pe care și-o spune în propriul ei cap se schimbă. Se transformă. Nu mai e *văzută drept frumoasă*. Ea e *frumoasă, așa cum e văzută*.

— Ce-ar mai trebui să însemne și asta? se răsti Cronicarul. Acum nu faci decât să îndrugi tâmpenii fără noimă.

— Ba îți îndrug atâta noimă că nici nu poți s-o cuprinzi cu mintea, răspunse Bast apăsător. Dar capul te duce îndeajuns încât să-ți dai seama ce vreau să spun. Gândește-te la ce-a zis azi. Oamenii l-au văzut ca pe un erou, iar el și-a jucat rolul. Întâi, doar a purtat masca eroului, dar până la urmă a ajuns să se și creadă unul. A devenit adevăr... Dar acum...

— Acum oamenii îl văd ca pe un hangiu.

— Nu, murmură Bast. Oamenii îl vedeau ca pe un hangiu cu ani în urmă. Își dădea jos masca aceea imediat ce ieșeau pe ușă. Acum *el însuși* se vede ca pe un hangiu. Și încă un hangiu ratat. Ai văzut cum

a fost când Cob și ceilalți au venit seara asta. În seara asta, îndărătul teighelei ai văzut doar umbra străvezie a unui om. Obișnuia să fie doar un rol...

Bast ridică privirea emoționat.

— Dar tu ești perfect. Îl poți face să-și aducă aminte de cum era odinioară. Nu l-am văzut atât de plin de viață de luni întregi. Știi că poți s-o faci.

Cronicarul se încruntă puțin.

— Nu sunt sigur...

— Știi că are să meargă, rosti Bast, plin de avânt: Am încercat ceva asemănător acum câteva luni. L-am convins să înceapă să-și scrie memoriile.

Cronicarul se luminează la față.

— Și-a scris memoriile?

— A început să le scrie. Era atât de încântat, n-a vorbit despre altceva câteva zile în șir. Se întreba de unde-ar trebui să-și înceapă povestea. După prima noapte în care s-a pus să scrie, a revenit la cum era ca pe vremuri. Părea să fie mai înalt cu un metru și pe umeri îi jucau fulgere. Dar ceva s-a întâmplat, oftă Bast. Ziua următoare a citit ce scrisese și a căzut din nou în toanele lui mohorâte. A pretins că toată tărașenia a fost cea mai proastă idee din viața lui.

— Cum rămâne cu paginile pe care le-a scris?

Bast mototoli niște foi nevăzute și le aruncă la podea.

— Ce scria în ele? întrebă Cronicarul.

Bast clătină din cap.

— Nu le-a aruncat la gunoi. Doar le-a... aruncat. Sunt pe masa lui de lucru de luni bune.

Curiozitatea Cronicarului aproape că-i ieșea prin pori.

— Nu ai putea să... știi tu, să faci un pic de ordine?

Bast păru îngrozit de asemenea gând.

— *Anpauen*. Nu. A fost mânios după ce le-am citit, spuse, cuprins de un fior. N-ai idee cum e când îl apucă într-adevăr mânia. Nu sunt îndeajuns de nesăbuit ca să-l supăr atât de tare.

— Mă gândesc că tu ar trebui să știi cel mai bine, îl înțepă Cronicarul.

Bast încuviință energic.

— Exact. Tocmai de aceea am venit să vorbim. Pentru că știu cel mai bine. Trebuie să-l distragi de la amintirile dureroase. Dacă nu...

Bast ridică din umeri și repetă gestul de hârtii mototolite.

— Dar eu îi caut povestea vieții. *Adevărata* poveste. Fără părțile mai dureroase nu e decât o prostie de...

Cronicarul înlemni și duse ochii într-o parte.

Bast rânji ca un copil care prinsese un preot în mijlocul unei înjurături.

— Hai, te rog, îl îndemnă cu ochi încântați și aspri și înspăimântători. Spune-o.

— O prostie de basm cu Fae, termină Cronicarul, cu glas palid și subțire ca o foaie de hârtie.

Bast îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Nu ai habar despre Fae dacă crezi că poveștile noastre n-au partea lor mai întunecată. Lăsând asta la o parte, să știi că e o poveste pentru Fae, fiindcă o scrii pentru mine.

Cronicarul înghiți în sec și păru să-și recapete câtăva din stăpânirea de sine.

— Ceea ce vreau să spun e că el evocă o poveste adevărată și toate poveștile adevărate au părțile lor neplăcute. În ele nu merge totul ca pe roate, sunt încălcite și...

— Știu că nu-l poți face să le lase la o parte, spuse Bast. Dar poți să-l faci să treacă mai în grabă peste ele. Poți să-l ajuți să stăruie asupra lucrurilor bune: aventurile lui, femeile, luptele, călătoriile lui, muzica lui...

Bast se opri abrupt.

— Poate... nu și muzica. Să nu-l întrebi despre asta, nici de ce nu mai face magie.

Cronicarul se încruntă.

— De ce nu? Muzica lui pare...

Bast îi aruncă o căutătură piezișă.

— Doar să nu o faci, rosti el apăsător. Nu sunt subiecte prea roditoare. Te-am oprit mai devreme, îl bătu el pe Cronicar pe umăr, pentru că era cât pe ce să-l întrebi ce-a mers rău la simpatia lui. Nu aveai de unde să știi. Acum ai. Apleacă-te pe faptele lui eroice, pe istețimea lui. Genul acela de lucruri, sfârși el fluturând din mână.

— Nu e treaba mea să-l mân într-o direcție sau alta, rosti înțepat Cronicarul. Eu doar înregistrez. Sunt aici doar pentru poveste. La urma urmei, povestea e cea importantă.

— Fac ceva pe povestea ta, replică Bast tăios. Faci ce-ți spun sau te frâng ca pe-o surcică.

Cronicarul încremeni.

— Deci vrei să spui că lucrez pentru tine?

Chipul lui Bast luă o mină neînduplecată.

— Spun că-mi aparții. Până-n măduva oaselor. Te-am adus aici să-mi servești scopurilor. Ai mâncat la masa mea și ți-am salvat pielea, arătă el spre pieptul Cronicarului. Îmi aparții în trei chipuri. Asta te face al meu cu totul. Ești o unealtă a voinței mele. Ai să faci cum îți spun.

Cronicarul ridică puțin bărbia și figura i se împietri.

— Fac cum cred eu de cuviință, spuse, ridicând încet mâna la bucată de metal de pe pieptul său dezgolit.

Ochii lui Bast scăpărară în jos, apoi din nou la el. Parcă nu îi venea să își creadă ochilor.

— Crezi că ăsta-i un joc? Crezi că fierul are să te protejeze?

Bast se întinse, îi dădu Cronicarului peste mână și înhăță cercul de metal înainte ca scribul să schițeze măcar un gest. Brațul i se încleștă numaidecât și ochii i se strânseră într-o grimasă de durere. Când îi deschise, erau de un albastru-închis, ca al apelor adânci sau al cerului la apus.

Bast făcu un pas în față, aducându-și fața aproape de a Cronicarului. Acesta se panică și căută să scape în lateral, pe lângă pat, dar Bast îl apucă de umăr și îl ținu locului.

— Ascultă-mă bine, omulețule, șuieră el. Să nu mă confunzi cu masca mea. Vezi lumina care lucește la suprafața apei și uiți de frigul și întunericul de dedesubt.

Tendoanele lui Bast pocniră când strânse cercul de fier în palmă.

— Ascultă. Nu mă poți vătăma. Nu poți să fugi sau să te ascunzi. În privința asta, nu-ți permit să mă sfidezi.

Pe măsură ce vorbea, ochii lui Bast deveniră tot mai deschiși, până ce se făcură albaștri ca un cer limpede de amiază.

— Jur pe toată sarea din mine: dacă mi te împotrivești, restul scurtei tale vieți de muritor are să fie o orchestră de chinuri. Mă jur pe piatră, pe stejar și pe ulm: am să te vânez. Am să te urmăresc nevăzut și am să-ți înăbuș orice licăr de bucurie găsești. N-ai să cunoști atingerea femeii, o urmă de răgaz, o clipă de liniște.

Ochii lui Bast erau acum de culoarea alb-albăstruie a fulgerului, iar glasul fioros și apăsător.

— Și mă jur pe cerul de noapte și pe luna cea mereu-mișcătoare: dacă-l arunci pe maestrul meu în ghearele disperării, te despici și te joci în picioare, ca un copil într-o baltă cu mâl. Îți leg mațele strune la o scripcă și te fac să cânti cât eu dansez pe melodia nenorocirii tale.

Bast se apropie până ce fețele lor se aflau la câțiva centimetri depărtare, cu ochii albi ca opalul, albi ca două luni pline.

— Ești om educat. Știi bine că nu există demoni, zâmbi el îngrozitor. Sunt doar cei din stirpea mea, spuse Bast, apropiindu-se într-atât că scribul mirosea flori în răsuflarea lui. Nu ești de-ajuns de chibzuit încât să-mi știi de teamă așa cum ar trebui. Nu pricepi nici măcar prima notă din muzica sub vraja căreia mă mișc.

Bast se împinse de lângă Cronicar și făcu câțiva pași înapoi. La marginea luminii pâlpâitoare a lumânării, deschise mâna și lăsă cercul de fier să cadă pe podea. După o clipă, răsuflă adânc. Își trecu mâinile prin păr. Cronicarul rămăsese locului, palid și nădușit. Bast se aplecă să ridice cercul de funia ruptă, pe care o înnodă nespuse de repede.

— Ascultă, nu avem de ce să nu fim prieteni, rosti el degajat și îi întinse colierul Cronicarului.

Ochii săi își recăpătaseră nuanța omenească de albastru, iar zâmbetul îi era cald și fermecător.

— Nu avem de ce să nu ajungem cu toții la ceea ce vrem. Tu ajungi să-ți primești povestea. El ajunge să-ți-o spună. Tu ajungi să cunoști adevărul. El ajunge să-și aducă aminte cine e de fapt. Toată lumea câștigă și ne vedem toți de drum, mulțumiți nevoie.

Cronicarul dădu să ia lațul descântecului tehlin, cu mână tremurătoare.

— Și tu ce ajungi să primești? Întrebă cu glas stins ca o șoaptă. Ce urmărești în toată povestea asta?

Întrebarea păru să-l prindă pe Bast pe picior greșit. Rămase nemișcat și stângaci pentru o clipă, toată grația sa fluidă dispărând fără urmă. Păru aproape gata să izbucnească în lacrimi.

— Ce vreau? Vreau numai să-l am pe Reshi al meu înapoi. Vreau să fie așa cum era înainte, rosti cu glas stins și rătăcit.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare. Bast își frecă fața cu mâinile și înghiți sonor.

— Am fost plecat prea mult timp, spuse dintr-o dată, mergând la fereastră și deschizând-o.

Se opri cu un picior pe prag și se întoarse spre Cronicar.

— Să-ți aduc ceva înainte să mergi la culcare? O bonetă? Mai multe pături?

Cronicarul clătină amorțit din cap, iar Bast îi flutură cu mâna în semn de rămas-bun și ieși pe fereastră, închizând-o încet în urma sa.

EPILOG – O întreită tăcere

Era din nou noapte. Hanul Piatra de Hotar era cufundat în tăcere. O tăcere întreită.

Prima parte era o liniște găunoasă, răsunătoare, construită din tot ce lipsea. Dacă ar fi fost cai în hambar, ar fi călcat-o în copite și ar fi rumegat-o în bucați. Dacă hanul ar fi avut oaspeți, până și o mână de oaspeți care să înnopteze, răsuflarea lor grea și întrepătrunderea de sforăituri ar fi dezghețat-o blând, ca un vânt cald de primăvară. Dacă ar fi fost muzică... dar nu, desigur că nu era muzică. De fapt, nu era niciunul din aceste lucruri și tăcerea era singurul lucru rămas.

Înăuntrul Pietrei de Hotar, un bărbat stătea întins în patul său adânc, cu miros dulce. Nemișcat, așteptând să adoarmă, stătea cu ochii larg deschiși în întuneric. Astfel, adăuga o tăcere mică, înspăimântată, celei mai mari și găunoase. Împreună erau ca un aliaj, o armonie mută.

Cea de-a treia tăcere nu era ușor de observat. Dacă ascultai pentru o oră, poate ajungeai să o simți în pereții goi de piatră ai sălii de mese goale și în metalul cenușiu al sabiei agățate îndărătul tejghelei. Juca în flacăra slabă a lumânării care arunca umbre dănțuitoare pe pereții unei anume camere de la etaj... Forma ei se întrezărea în tiparul nebun al unor memorii mototolite, care rămăseseră aruncate, dar neuitate, pe o masă. Și era în mâinile unui bărbat care ședea acolo, ignorând cu toată puterea sa paginile pe care le scrisese și de care se lepădase cu atâta timp în urmă.

Bărbatul avea părul roșu adevărat, roșu ca văpaia. Ochii îi erau întunecați și pierduți în depărtări. Felul în care se mișca era stăpânit de calmul istovit al unuia care cunoaște multe.

Piatra de Hotar era a sa, la fel și cea de-a treia tăcere. Așa se cuvenea, căci era cea mai mare și mai apăsătoare tăcere dintre toate cele trei și se înfășură în jurul celorlalte. Era adâncă și cuprinzătoare ca un sfârșit de toamnă. Grea ca o piatră de râu. Era sunetul răbdător, boboc-rețezat, al unui om care așteaptă să moară.